

Tình Yêu Judo

Contents

Tình Yêu Judo	2
1. Chương 1: Mất Trộm	2
2. Chương 2: Báo Ứng	6
3. Chương 3: Em Gái	9
4. Chương 4: Phá Rối	13
5. Chương 5: Chiến Thư	15
6. Chương 6: Phản Công	18
7. Chương 7: Nhẫn Nại	21
8. Chương 8: Mượn Tiền	23
9. Chương 9: Giả Mạo	25
10. Chương 10: Tiệc Sinh Nhật	29
11. Chương 11: Trộm Sắc	33
12. Chương 12: Tạ Lễ	36
13. Chương 13: Giấy Công Đức	38
14. Chương 14: Đáng Giá	42
15. Chương 15: Không Phiền	45
16. Chương 16: Đánh Ngã	49
17. Chương 17: Hẹn Ước	52
18. Chương 18: Âm Mưu	54
19. Chương 19: Hoả Hoạn	57
20. Chương 20: Thoát Hiểm	61
21. Chương 21: Chết Ván	64
22. Chương 22: Phẫu Thuật	71
23. Chương 23: Bàn Tay Lớn	74
24. Chương 24: Vết Sẹo	78
25. Chương 25: Xuất Viện	81
26. Chương 26: Làm Việc	84
27. Chương 27: Vì Em	86
28. Chương 28: Không Cố Ý	95
29. Chương 29: Sự Ủng Hộ	98
30. Chương 30: Làm Ôn	100
31. Chương 31: Giao Dịch	103
32. Chương 32: Thành Kiến	107
33. Chương 33: Chuyển Nhà	110
34. Chương 34: Lợi Ích	113
35. Chương 35: Hôn Trộm	116
36. Chương 36: Thân Cận	121
37. Chương 37: Sáng Tổ	124
38. Chương 38: Làm Khách	129
39. Chương 39: Lật Tẩy	134
40. Chương 40: Làm Khó	137
41. Chương 41: Sĩ Nhục	143

42. Chương 42: Lạnh Nhạt	146
43. Chương 43: Xa Cách	148
44. Chương 44: Niu Kéo	154
45. Chương 45: Nhấn Tâm	157
46. Chương 46: Dây Dưa	161
47. Chương 47: Xa Lạ	163
48. Chương 48: Chịu Đựng	166
49. Chương 49: Ngẫu Nhiên Gặp Lại	169
50. Chương 50: Lừa Gạt	172
51. Chương 51: Lời Khuyên	175
52. Chương 52: Chiếm Đoạt	178
53. Chương 53: Lạc Hướng	181
54. Chương 54: Đám Cưới	185
55. Chương 55: Ngọn Nguồn	190
56. Chương 56: Tuần Trăng Mật	193
57. Chương 57: Thương Yêu	196
58. Chương 58: Lặn Ở Maldives	200
59. Chương 59: Bá Đạo	204
60. Chương 60: Báo Thù	207
61. Chương 61: Quấy Rầy	210
62. Chương 62: Không Muốn Rời Xa	213
63. Chương 63: Trẻ Con	222
64. Chương 64: Ngoại Truyện Tưởng Tình	225
65. Chương 65: Ngoại Truyện Tưởng Tình 2	229

Tình Yêu Judo

Giới thiệu

Tình Yêu Judo mang đến bạn đọc chút gì đó mới lạ và tình nghịch của đôi bạn này, những con người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-judo>

1. Chương 1: Mất Trộm

Trong phòng, quần áo hỗn độn, tiếng thở dốc mê hoặc lòng người, tiếng giường kéo kẹt thỉnh thoảng vang lên, giống như muốn phơi bày ra hết cảnh xuân sắc đang ngập tràn bên trong.

Ghé người xuống tầm thăm, Tiêu Tố Tâm cười nhẹ, vờ như không nghe thấy tiếng thở gấp đang tràn ngập khắp không gian, quả nhiên là muốn có bao nhiêu buông thả cùng kích tình thì sẽ có bấy nhiêu!

Ngay cả giường còn chưa đến mà quần áo đều đã cởi hết sạch, Tiêu Tổ Tâm nhìn đồng quần áo toán loạn vương trên sàn nhà, lại nhìn đến chiếc quần bò màu xanh đậm của người đàn ông, trong mắt chợt lóe sáng, cô khẽ mừng thầm rồi tập trung vào mục tiêu. Tiêu Tổ Tâm chậm rãi bò về phía trước, tay gần như đã chạm đến ví tiền ở trong túi quần kia. A.....Một tiếng thét chói tai vang lên khiến cô sợ tới mức rụt ngay tay lại, nằm rạp xuống tấm thảm trên sàn. A.....A.....Mau.....Mau. Một loạt tiếng kêu khẩn thiết mà đau đớn ở trong phòng vang lên, cô có thể nghe rõ ràng tiếng chiếc giường đang rung chuyển. Mặt Tiêu Tổ Tâm đỏ ửng, trong lòng hung hăng rửa thắm, còn kêu lớn tiếng như vậy, chưa thấy đủ sao? “Có thích không? Bảo bối.” Tiếng đàn ông vang lên, làm trong lòng cô lại nổi lên một chút ác ý, đều là do tên Chung Bình này, hết thảy mọi việc đều là do anh ta gây ra! Tiêu Tổ Tâm im lặng, đem tất cả những phần hận kìm nén ở trong lòng, tay từ từ lấy ví tiền, đem hết tiền trong ví vét sạch, sau đó để vào trong đó mấy cái danh thiếp của khách sạn, rồi mới đem ví tiền trả lại vào trong túi quần bò. Tiêu Tổ Tâm trừng mắt nhìn chứng minh thư trong tay, Chung Bình! Ngày lành của anh cũng sắp đến rồi, đêm nay cho anh vui vẻ một chút. Tiêu Tổ Tâm quay đầu, chậm rãi hướng cửa mà bước đi.

Bỗng nhiên, trên giường vọng lại tiếng kêu rên rỉ, cô ta vừa thống khổ vừa ngọt ngào, điên cuồng mà mãnh liệt hét lên. Tiêu Tổ Tâm đỏ bừng mặt nghĩ muốn nhanh chóng rời khỏi, hai người này cũng thật là quá mức, có nhất thiết phải kích thích đến như vậy không? So với phim, ảnh đồi trụy còn hơn nhiều.

Đột nhiên, người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, người đàn bà kia lại hét một tiếng chói tai nữa rồi đột nhiên làm cho Tiêu Tổ Tâm bưng kín lỗ tai! Cô chạy nhanh hướng về phía cánh cửa, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng kéo kẹt phát ra từ chiếc giường, có người bước xuống. Trời ạ, cô muốn đi ra ngoài còn phải mất một đoạn nữa. Nếu như bây giờ có ai đi tới, lập tức sẽ nhìn thấy cô còn đang quỳ rạp trên mặt đất, cô phải tìm một chỗ trốn! Tiêu Tổ Tâm nhìn về phía phòng tắm, vội vàng lặn nhẹ về phía đó, tay đẩy cửa, hai chân nhanh chóng lui vào, vừa hay nhìn thấy hình bóng ai đó đang hướng cửa phòng tắm đi tới. Ít nhiều Tiêu Tổ Tâm thường ngày cũng có luyện Judo, cũng có một chút khả năng. Cô nhanh chóng đem mình giấu sau cánh cửa.

Không đợi cô kịp đứng vững, thì cửa phòng tắm đã chậm rãi bị đẩy ra, trong lòng Tiêu Tổ Tâm chợt căng thẳng, cánh cửa càng kề sát khiến cô phải chậm rãi lui về sau đến mức đã dán lưng vào tường. Đột nhiên cô nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân, liền biết rõ là ai. Trong lòng chỉ có thể điên cuồng mắng chửi, ánh mắt nhắm chặt, nhưng khuôn mặt vẫn không kìm được mà đỏ bừng, cô không cần thận mà lại nhìn đến hông của anh ta! Chung Bình mở nắp bồn cầu lên, rõ ràng bắt đầu đi tiểu. Tiêu Tổ Tâm khẩn trương đến nỗi tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng mình, lưng vẫn gắt gao dán chặt vào sau cánh cửa, Chung Bình đi vào mà cũng không có đóng cửa, phỏng chừng anh ta đã say đến mức đầu óc không còn rõ ràng nữa. Giải quyết xong, anh ta ngã trái, ngã phải đi ra ngoài, đột nhiên dưới chân loạng choạng, tay phải dùng sức chống đỡ ở trên cánh cửa gây ra một tiếng động lớn, làm rung cả cánh cửa, Tiêu Tổ Tâm trong lòng kinh động, hai chân cũng không nhịn được mà run rẩy đứng lên, may mà anh ta chỉ chống trên cửa rồi đi ra ngoài. Tiêu Tổ Tâm cố gắng bình tĩnh thở, lại nghe được Chung Bình ngã vào trên giường phát ra âm thanh trầm đục, lòng căng như dây đàn cuối cùng cũng được thả lỏng, thở vù vù, nguy hiểm thật!

Tiêu Tổ Tâm im lặng đợi một phút đồng hồ, sau khi nghe thấy có người lăm bầm vài tiếng thì không nghe thấy động tĩnh gì nữa. Cô liền đẩy cửa phòng tắm ra, nhanh chân nhanh tay đi ra khỏi phòng, lại dò xét nhìn về phía chiếc giường thì thấy hai thân hình lỏa thể cuộn chặt lấy nhau đã sớm không còn phản ứng. Tiêu Tổ Tâm nhăn mặt nhíu mày, thầm khinh thường một phen, rồi mới cẩn thận mở cửa phòng lớn đi ra!

Đứng ở hành lang, Tiêu Tổ Tâm mới dám cao giọng, Chung Bình đáng chết! Tôi xem tới lúc đó anh còn có thể thích ý vui vẻ được nữa không!

Sáng sớm hôm sau, 419 mỹ nữ nhìn thấy Chung Bình từ phòng tắm đi ra, sau khi rửa mặt xong thì khuôn mặt anh lại anh tuấn, khoan khoái như trước, lại một bộ dạng tai họa câu hồn đoạt phách, khiến trái tim cô lại nhộn nhạo “Soái ca, xe của anh để ở đâu vậy?” Tối hôm qua, hai người đều say đến không rõ, bị đục hỏa thiêu đốt, chỉ muốn tìm một chỗ để trải qua một đêm xuân. Mỹ nữ nhớ anh ta ngày hôm qua khi lấy phòng có rút ra mấy chiếc thẻ tín dụng, đã sớm biết anh ta là một người có tiền, vậy thì có xe chắc cũng là điều đương nhiên.

Chung Bình chớp mi cười khế, “Anh bình thường khi uống rượu sẽ không lái xe.” Anh là bác sĩ, sao lại chuốc lấy sai lầm như vậy được, sau khi uống rượu còn lái xe nếu như không phải bị cảnh sát bắt thì cũng

là lấy sinh mạng của mình ra đùa giỡn, anh cũng không muốn mình phải đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Khuôn mặt của mỹ nữ hơi nhú lại, có chút hờn giận nhưng nghĩ lại thấy soái ca này nói cũng có đạo lý nên lại cười vui vẻ, “Anh muốn đi đâu? Nói không chừng chúng ta có thể tiện đường cùng nhau đi ăn sáng.” Mỹ nữ hiển nhiên là vô cùng vừa lòng với một đêm của ngày hôm qua, nên đối với Chung Bình có chút lưu luyến không rời.

Chung Bình đi qua ôm lấy eo của cô ta, “Không phải đã ghi số điện thoại cho em rồi sao? Còn nhiều thời gian mà, sáng nay anh có việc.” Nói xong hôn lên miệng của cô ta một cái, nhất thời lại khiến bảy hồn sáu phách của cô ta bay biến mất....

Hai người ôm nhau đi đến đại sảnh khách sạn, đứng trước quầy lễ tân chuẩn bị tính tiền. Chung Bình đem thẻ phòng trả lại, “602.” Nhân viên lễ tân mỉm cười lấy lại chiếc thẻ, kiểm tra đối chiếu ở trong máy tính sau đó lễ phép hỏi, “Tiên sinh, ngài vẫn dùng thẻ chứ ạ?” Chung Bình gật đầu, lạnh nhạt nói, “Phải.” Ngày hôm qua nhận phòng anh có quét thẻ làm tiền đặt cọc, hôm nay mới tính tiền. Chung Bình buông mỹ nữ ra, tay rút ví tiền ra từ túi quần bò, định lấy thẻ trả tiền.

.....

Chung Bình chưa từng bao giờ khiếp sợ và phần nộ giống như giờ phút này, ví tiền trong tay anh đúng là ví tiền của anh! Chỉ là, tiền trong ví tự nhiên không cánh mà bay! Tiền mặt, giấy chứng nhận, chi phiếu toàn bộ đều không còn! MD chỉ còn mỗi mấy tấm danh thiếp của khách sạn ở ngăn chính! Chung Bình vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu lên, mỹ nữ cùng với nhân viên phục vụ mặc kimono đều đang nghi hoặc chờ đợi anh. Chung Bình nhìn thấy sự hoài nghi trong ánh mắt của bọn họ, trong lòng lửa cháy điên cuồng bốc lên, hai mắt bắt đầu giống như rồng đang phun lửa! Nhìn anh chăm chăm như vậy làm gì, anh nhất định là bị trộm !

“Tiên sinh?” Nhân viên lễ tân khiếp sợ lên tiếng hỏi, vị tiên sinh này quần áo chỉnh tề, chắc không phải là kẻ lừa gạt đâu, chẳng lẽ đây là cái mà người ta gọi là giả vờ đáng hoàng nhưng bên trong thì bại hoại, mặt người dạ thú? Dù có như thế nào đi nữa, cô vẫn phải bảo đảm cho lợi ích của khách sạn, “Tiên sinh, ngài có muốn trả bằng tiền mặt không?” Không có thể thì chắc trả bằng tiền mặt vẫn có thể đúng không? Ăn mặc sành điệu như vậy, chắc cũng có đủ tiền để trả tiền phòng một đêm.

Chung Bình im lặng nghe, sắc mặt lại càng khó nhìn, MD, bình thường ghét nhất là mang theo đồng tiền lẻ, tiền của anh đều đặt hết ở trong ví. Ví tiền thì ngoại trừ mấy cái danh thiếp vô dụng kia thì cái gì cũng không có, anh lấy cái gì ra trả đây! Shit! Chung Bình ở trong lòng thấp giọng chửi một tiếng, lấy điện thoại ra định gọi cho Vệ Đông, lúc này chỉ có tìm bạn bè cứu thôi...

Chính là, người ta nói như thế nào nhỉ? Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ*, di động một đêm không sạc, đã sập nguồn rồi! Shit! Shit! Shit! Chung Bình lại thấp giọng chửi 3 tiếng nữa rồi mới bực bội ngẩng lên, ánh mắt của hai người bọn họ trừ hoài nghi ra lại còn thêm một tầng cảnh giác. Chung Bình trong lòng bực tức nghiêng răng ken két, chính là, anh hiện tại cũng không biết nên làm sao!

* Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: Xuất phát từ tác phẩm “Tĩnh thế hàng ngôn” của Phùng Mộng Long. Gồm 2 câu: Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ, thuyền tri hựu ngộ đả đầu phong.

Giải nghĩa: Phòng đột còn phải trải qua suốt đêm mưa, thuyền đã đến trễ còn phải đi ngược gió. Hàm ý: họa vô đơn chí, tai họa đến dồn dập.

Chung Bình xấu hổ định mở miệng giải thích, “Các cô cứ trừ vào tiền tôi đã đặt cọc ngày hôm qua đi” Nhân viên lễ tân không biết nên làm sao, đành đi hỏi người nhân viên khác, thương lượng nửa ngày mới quyết định trực tiếp trừ đi số tiền đã đặt cọc. Nhân viên lễ tân trả lại cho Chung Bình số tiền lẻ sau đó tốt bụng nhắc nhở anh “Tôi nghĩ anh nên mau chóng đi báo mất giấy tờ đi, nếu không sẽ tổn thất nhiều đấy.” Mỹ nữ bên cạnh lại lộ ra một chút khinh thường, nhìn xem cũng tuần tú, lịch sự, mà lại còn giở trò này. Đúng là đàn ông, quả nhiên ngoại trừ thân hình ra thì đều không đáng tin giống nhau!

Chung Bình nhất thời cả hai bên tai đều đỏ bừng, cả người khô nóng, chỉ muốn nhanh chóng về nhà, trong lòng buồn bực đến sắp phát điên, MD, để cho anh bắt được tên trộm, nhất định sẽ khiến cho kẻ đó chết ba

lần!!! Kèn kẹt kèn kẹt Chung Bình nghiêng rằng, cổ nhện, tiếp tục hướng cửa lớn đi, không cần cô ta phải nhắc nhở, quay về bệnh viện chuyện đầu tiên anh làm chính là báo mất giấy tờ!

Chung Bình và mỹ nữ đi ra cửa khách sạn, mỹ nữ quay đầu lại cười lạnh, “Tôi còn phải đi làm, đi trước.” Xem ra mỹ nữ đối với Chung Bình sớm đã không còn sót lại một chút lưu luyến nào nữa. Đương nhiên, đối với một người đã ăn mình xong, lại ngay đến cả tiền phòng cũng keo kiệt không trả, có người phụ nữ nào còn muốn cùng anh ta lui tới, trừ phi là đầu óc có vấn đề!

Chung Bình nhìn mỹ nữ nhanh chóng đi đến ven đường, nhanh tay chặn lại một chiếc taxi, trong lòng uất ức, anh lại không biết phải làm thế nào.

Cái gì là kém may mắn? Giống như đi đường thì gặp tai nạn, uống nước thì bị sặc, đang tắm vòi thì mất nước. Chung Bình còn kém may mắn hơn là anh đêm trước vẫn còn trải qua một đêm xuân kích tình thì lúc sau lại là một kẻ không xu dính túi!

Trở lại bệnh viện, Chung Bình nhanh chóng lấy đồ ra sạc điện thoại, rồi chạy đi báo mất giấy tờ, thẻ tín dụng, nếu không phỏng chừng sẽ thiệt hại rất lớn. Đồng nghiệp vừa thấy sắc mặt của anh không tốt liền thân thiết hỏi thăm, anh đành ngoài mặt ứng phó, “Không có việc gì, chỉ mất một vài thứ, việc nhỏ, việc nhỏ.”

Chỉ là, không đến một giờ đồng hồ sau, anh không còn cách nào mà giả vờ cười được nữa! Chung Bình lửa giận ngùn ngụt đấm một phát lên bàn, gây nên tiếng động lớn, khiến cho đám đồng nghiệp đều chạy vào xem có việc gì đã xảy ra? Chung Bình lúc nào cũng ôn hòa tao nhã hôm nay làm sao vậy? Giống như là hôm nay ăn nhầm phải thuốc nổ vậy.

Chung Bình trừng mắt nhìn mấy người đồng nghiệp đang hoảng sợ, cố gắng hít sâu, lại tỏ ra kiêu ngạo. “Tôi không sao” Mọi người cuối cùng vẫn phải chậm rãi mà tản đi. Anh không có việc gì mới gặp quý! Anh vừa rồi báo mất giấy tờ cùng với thẻ tín dụng, kết quả lại được báo cho biết, có 2 chiếc thẻ đã bị quẹt bạo! Cái gì, anh thật sự muốn giết người, tên trộm này thật là càng ngày càng đáng ghét! Lại có thể tự nhiên chỉ trong một buổi tối mà dùng thẻ của anh tiêu pha nhiều như vậy! Mà anh căn bản còn chả thèm tạo mặt mã, thực con mẹ nó gặp quý!

Dù sao lần này Chung Bình cũng tổn thất vô cùng trầm trọng, tất cả các giấy tờ đều phải đi làm lại hết.

Một buổi chiều nào đó..

Tiêu Tổ Tâm đi từ trên lầu của bệnh viện xuống, nhớ đến gương mặt của chị Như quẩn đầy băng gạc, liền liên tục lắc đầu, chị Như thật sự là tẩu hỏa nhập ma rồi. Chỉ vì thích một tên bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ mà lại đi yêu cầu hắn ta dụng dao kéo trên mặt mình. Tiêu Tổ Tâm thở hắt ra, thật không thể lý giải mà. Ai bảo chị Như là người thân của cô cơ chứ? Năm đó nếu như không phải chị Như giúp đỡ thì chắc chắn bây giờ cô vẫn còn đang lưu lạc đầu đường rồi. Cho nên, tuy đối tượng mà chị Như thích làm cô thật không dám khen tặng, nhưng vẫn cố nghĩ hết cách khiến cho chị đạt được tâm nguyện. Ai bảo người mà chị Như thích lại chính là cái tên người gặp người hận, đa tình, dễ tiệp Chung Bình kia chứ!

Tiêu Tổ Tâm nghĩ thầm, vô cùng bất bình. Chung Bình, cái loại đàn ông này làm như thế nào mà ra ngoài đường không bị xe đâm, xuống lầu không bị sảy chân? Anh ta đúng là kẻ thù không đội trời chung của phụ nữ, ngoại trừ có một thân thể thối tha, cả ngày chỉ biết nói lời đường mật thì còn có cái gì khác nữa? Thế mà anh ta lại khiến ột người đơn thuần như chị Như phải điên đảo, sau đó lại vì anh ta lưu tình khắp chốn mà trở nên đau thương!

Cô nhớ tới lần trước lạng lẹ cướp hết sạch đồ của Chung Bình, trong lòng vô cùng sáng khoái, nhìn anh ta cả ngày chỉ biết lêu lổng, coi phụ nữ giống y hệt đồ chơi! Nếu lại có cơ hội, cô sẽ khiến cho anh ta chết thảm hơn nữa.

Tiêu Tổ Tâm thầm nghĩ, không để ý trên hành lang có một người đang đưa lưng lui lại về phía cô. Đang định tránh đi nhưng vẫn chậm một bước, anh ta đã đụng vào cô rồi, Tiêu Tổ Tâm gương mặt trừng lớn nhìn người nọ, anh ta cũng xoay người lại tròn mắt nhìn cô. Người này đúng là người mà cô đang không

ngừng mắng chửi trong lòng từ nãy đến giờ, Chung Bình. Gương mặt cô bỗng chốc cứng đờ, rất nhanh khẩn trương hạ mắt xuống, vội vàng lướt qua người anh ta chạy về phía cầu thang. Chung Bình nhận ra cô? Không có khả năng. Nhưng ánh mắt ngạc nhiên của anh ta rõ ràng biểu hiện rằng đối với cô rất có ấn tượng. Tiêu Tổ Tâm vừa ngoảnh đầu lại nhìn không dứt vừa chạy nhanh xuống dưới lầu.

Chung Bình nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ cái cảm giác quen thuộc này, ánh mắt ấy, anh nhớ cuộc đã ở đâu gặp qua?

Là cô ấy! Chung Bình nhớ cuộc đã nhớ ra cô, cũng may mà anh có trí nhớ vô cùng tốt, anh đã gặp qua ở thang máy! Ví tiền của anh mất trộm cũng chính là đêm hôm đó, anh cùng mỹ nữ đi vào thang máy, vẫn ấn tượng có một cô gái theo sau vào. Lúc ấy anh và mỹ nữ có chút không kiềm chế được, mỹ nữ lại một mực kích động bắt đầu vừa ôm vừa hôn nồng nhiệt, anh lúc ấy cũng uống say đến mịt mờ, làm sao còn quan tâm đến việc vẫn còn có người ngoài cơ chứ, cho nên cũng vô cùng tập trung đáp trả. Mặc dù nửa tỉnh nửa say, nhưng từ góc độ của mình, anh vẫn nhìn thấy nốt ruồi màu đỏ trên vành tai của cô gái kia. Lúc ấy Chung Bình còn nhú nhú mày, trong đầu lại nhin không được miên man suy nghĩ, nếu để cho đàn ông được thưởng thức nó, nhất định thực quyến rũ! Nhưng là, anh rất nhanh liền bị mỹ nữ lôi kéo, quyến rũ, cũng đã quên đi người con gái có nốt ruồi trên tai ấy.

Lên đến tầng, Chung Bình thần nhiên cùng mỹ nữ ra khỏi thang máy, cô gái kia hình như cũng muốn đến tầng này, nên cũng ra theo. Chung Bình cũng không quan tâm cho lắm, liền cùng mỹ nữ vào trong phòng.

Vừa rồi, Chung Bình nhìn thấy được nốt ruồi màu đỏ hồng kia, lại đứng vị trí đó, vậy thì cô gái này chính là cô gái ở trong thang máy hôm đó. Trong lòng anh bỗng kích động, lẽ nào cô ta chính là kẻ trộm? Kẻ trộm hóa ra lại là một cô gái? “Cô....” Chung Bình kinh ngạc chỉ vào người đang chạy trốn kia, trừng mắt nhìn vợ chồng họ Mạnh một chút, anh ngoái đầu hướng hai người giải thích, lại chạy nhanh về hướng có cầu thang! MD, cứ để anh bắt được cô, nhất định sẽ cho cô đẹp mặt !

Chung Bình rất nhanh lao xuống cầu thang. Chỉ là dưới lầu người đến người đi đều là người bệnh, chẳng thấy bóng dáng của cô gái kia đâu nữa. Chung Bình tâm tình cực kì tồi tệ, ở đại sảnh đi đi lại lại một vòng, vẫn là không tìm được cô. Sao cô ta lại có thể chạy trốn nhanh như vậy? Nhìn đến cả một biển người, anh cũng chỉ có thể ừ ừ thừa nhận, mình để cô ấy trốn thoát!

Chung Bình buồn bực đi về phía cửa thang máy, ấn nút, phần hận dứt hai tay vào túi quần, âm thầm chửi rủa, khuôn mặt của cô gái kia anh đã hoàn toàn nhớ kỹ, nếu để cho anh gặp lại được, nhất định sẽ không để cho cô chuồn mất nữa!

Thang máy vừa đến, Chung Bình theo mọi người đi vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Trong phòng tiêm ở dưới đại sảnh, một đám người đều là bệnh nhân đang truyền dịch hoặc đều đang chờ truyền dịch, Tiêu Tổ Tâm ngẩng đầu nhìn về phía cửa thang máy, lạnh lùng cười. Cái bộ dạng tâm tình tồi tệ của anh ta, đều bị cô nhìn thấy , trong lòng dấy ý lạng lẽ tràn ra. Cô mỉm cười trả lại mũi lưỡi trai cho cậu bé ở bên cạnh, “Cảm ơn.” Sau đó, đứng lên hướng về phía cửa bệnh viện ra về.

Chung Bình, anh cứ ngoan ngoãn chịu chết đi!

2. Chương 2: Báo Ứng

Người nào đó mờ ám ở trước quầy bar...

Chung Bình nheo đôi mắt hút hồn lại, khóe miệng hơi nhếch lên, trên gương mặt ẩn hiện một nụ cười nham hiểm, âm thầm bày mưu tính kế, quyến rũ nói, “Có muốn đi ra ngoài hóng gió một chút không?” Ngồi bên cạnh anh lúc này là một mỹ nhân, đáng người quả thực rất đẹp.

“Anh uống rượu rồi lái xe, em vẫn không dám ngồi đâu.” Mỹ nữ nửa vui vẻ nửa trách cứ, bàn tay ngọc ngà nhẹ vuốt mái tóc dài về phía sau để lộ ra cần cổ với da thịt trắng nõn, vừa ngáp ngừng lại vừa có ý khiêu khích.

Chung Bình cười càng thêm sâu, thanh âm càng trầm thấp, “Từ lâu rượu đã là gì? Chúng ta có thể đi tìm chỗ nào mát mát một chút.” Thanh âm ngày càng nhỏ đi, nhưng ánh mắt anh vẫn kiên định di chuyển

trên khuôn mặt của mỹ nhân, không hề có ý đồ muốn di chuyển xuống dưới.

Mỹ nữ cười nhẹ, hơi hơi gật đầu. Cái dạng đàn ông cực phẩm này thật khiến cho người ta phải mê muội rồi, cái điệu bộ không lạnh không nóng như vậy của anh càng làm cho phụ nữ thích thú. Chung Bình lấy tiền trong ví ra còn thêm vào một chút tiền bo rồi đem thanh toán cho người phục vụ, sau đó đứng ở phía sau mỹ nữ, vừa giơ tay ra vừa mỉm cười chờ mỹ nữ cùng đứng dậy. Mỹ nữ đặt ly rượu xuống, rồi cầm lên chiếc túi xách đang đặt ở trên quầy bar, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng khoác nhẹ lên tay của Chung Bình, ngăn đầu tao nhả rời khỏi ghế.

Hai người bọn họ như một đôi tình nhân lâu năm cùng nhau rời khỏi quán bar.

Chung Bình ôm eo nhỏ của mỹ nữ, đi về phía có chiếc xe thể thao màu đỏ đang đỗ cách đó không xa. Anh lấy chìa khóa xe ra nhấn nút, mở khóa phòng trộm, sau đó mỉm cười mở cửa, giúp mỹ nhân lên xe. Mỹ nữ uốn éo thắt lưng của mình ngồi vào trong, nhìn thấy chiếc xe xịn như vậy, trong mắt lóe ra một tia hưng phấn, quả nhiên, người đàn ông này thật ưu tú! Chung Bình đều nhìn thấy sự tán thưởng của mỹ nhân, trong lòng cười nhẹ, đi vòng sang phía bên ghế lái.

Anh cắm chìa khóa xe vào, sau đó mở nhạc lên, một loạt âm thanh du dương chậm rãi lan tràn trong xe, lại khiến cho tâm của mỹ nữ không khỏi nhộn nhạo lần nữa, cô ta dường như đã đoán được và hiểu rõ ý định của người đàn ông này. Chung Bình nhìn thấy mỹ nữ mất tự nhiên, ngồi ngay ngắn, mắt phượng khẽ chớp, anh liền xoay người về phía sau lấy ra một chiếc gối đầu. Mỹ nữ hai mắt tròn xoe nghi hoặc, anh đã nhắc tay giúp cô đặt chiếc gối ở phía sau cổ, còn điều chỉnh thêm một chút sau đó rất nhanh rời tay đi. “Như vậy sẽ thoải mái hơn.” Tiếng nói du dương của Chung Bình nhẹ nhàng vang lên. Trái tim mỹ nữ đập loạn, hoàn toàn đã rơi vào tay giặc, vì sự dịu dàng sẵn sàng này mà lại càng có thêm hảo cảm với anh.

Chung Bình nhìn thấy mỹ nữ xấu hổ mỉm cười, trong lòng cười khế, cô gái này thật dễ đối phó.

Chung Bình vặn chìa khóa, khởi động xe. Nhưng xe chưa đi được 10m, anh đã cảm thấy có gì đó không đúng, xe dường như không chạy nữa, còn rất khó lái, giống như chạy lệch hướng vậy. Chung Bình nhướng mày, phanh xe lại. Mỹ nữ kì quái nhìn anh hỏi, “Làm sao vậy?”

“Xe có vẻ không ổn, anh xuống xem sao.” Chung Bình mỉm cười trấn tĩnh, mở cửa xuống xe.

Mỹ nữ ngồi ở trên xe nhìn anh đi quanh xe một vòng, sau đó dừng ở bánh xe trước bên trái, hơi khom lưng xuống nhìn, sau đó dùng chân đá đá. Một lát sau, anh liền mở cửa xe chỗ mỹ nữ ngồi, tay chống trên nóc xe, hơi khom lưng xuống, phiến miệng nói. “Thật ngại quá, xe xẹt lốp rồi, xem ra hôm nay thật không thích hợp để đi hóng gió.”

Mỹ nữ vừa nghe xong thì sắc mặt khẽ đổi, trong lòng vô cùng mất mát, nhưng trên mặt cũng rất nhanh chóng bày ra một bộ dáng không sao cả, “Thôi quên đi, kỳ thật em cũng không muốn đi cho lắm.” Anh rõ ràng nhìn thấy ánh mắt cô ta rất thất vọng, vậy mà còn nghĩ một đằng nói một nẻo. Chung Bình cười xin lỗi, đưa tay giúp mỹ nữ xuống xe, cô ta bước xuống sau đó nhanh chóng rút tay về, vẻ mặt vẫn còn chút hờn giận khiến cô ta không muốn nói chuyện, nên định cứ thế xoay người rời đi. Chung Bình liền vội kéo tay của mỹ nữ lại, “Vay lưu lại số điện thoại đi, chúng ta lần sau sẽ gặp lại.” Làm cho người đẹp phải thất vọng thì không phải phong cách của anh, dù thế nào đi nữa anh cũng vẫn phải trấn an người ta một chút.

Mỹ nữ hơi nghiêng đầu, sắc mặt cũng đỡ đi một chút, do dự nửa giây, sau đó nhẹ nhàng đọc ra một dãy số cho anh rồi u oán rời đi.

Chung Bình lấy điện thoại ra lưu số của mỹ nữ lại, sau đó khép lại di động cho vào túi rồi mới hạ mắt nhìn về phía lốp xe đằng trước. Xe của anh hai ngày trước vừa mới bảo dưỡng, làm sao có thể bị xẹt lốp được? Chung Bình chậm rãi ngồi xuống, thật cẩn thận nhìn lốp xe, mà bên trong chiếc lốp lại có một cái gì đó dài dài phát sáng hấp dẫn ánh mắt của anh, tay liền hạ xuống sờ thử, hóa ra là một cây đinh!/? Lốp không phải tự xẹt mà là bị người ta đâm thủng! Chung Bình im lặng, mặt đen dần, anh chậm rãi đứng dậy, hai mắt liên quét về bốn phía. Là ai nhảm chán đến nỗi dám đâm thủng lốp xe của anh?

Một lát sau, Chung Bình mới bực bội ngồi vào xe, chậm rãi lái vào lề đường, sau đó tắt máy, khóa kĩ cửa xe rồi vào lại quán bar.

Bên cạnh quán bar là một cửa hàng tạp hóa, Tiêu Tổ Tâm đang đội mũ lưỡi trai nhìn theo bóng dáng của

Chung Bình đến khi biến mất ở cửa ra vào, mới chậm rãi xoay người nhìn về phía chiếc xe thể thao màu đỏ bên đường, trên mặt cuối cùng lộ ra một nụ cười đắc ý. Nhìn thấy anh ta không biết xử lý ra sao, lại nhìn thấy mỹ nữ vừa rồi buồn bực, Tiêu Tổ Tâm lúc ấy đã muốn cười thật to, đáng đời đồ sói lang nhăng!

Tiêu Tổ Tâm hạ mũ xuống, đi về phía xe của Chung Bình, cẩn thận nhìn về phía cửa quán bar. Cái tên sắc lang này cũng thật quái gở, xe bị hỏng không vội vàng mang đi sửa, ngược lại còn muốn tiếp tục ăn chơi đàng điếm, quả nhiên là tính khí trời sinh! Tiêu Tổ Tâm đứng ở bên cạnh xe, vui vẻ nhìn kiệt tác của mình, tốt lắm, hôm nay coi như kết thúc đi, lần sau sẽ lại đến dạy dỗ anh! Dù sao hôm nay Chung Bình có muốn tán gái cũng phải nghĩ cách khác thôi. Cô cười nhẹ rồi đi.

Tiêu Tổ Tâm rất nhanh băng qua bên đường, chuẩn bị đi đường tắt về nhà. Cô đi vào trong một cái ngõ nhỏ, nhanh chóng đi về phía trước. Đi một lúc, lại mơ hồ nghe được đằng sau có tiếng bước chân, hai tai cô dựng đứng lên, chân lại càng bước nhanh hơn, phía sau cũng bắt đầu đi nhanh theo cô. Tiêu Tổ Tâm hơi rung mình, bắt đầu đề phòng, nếu người phía sau dám đánh lên cô, cô lập tức sẽ quăng ngã anh ta, cho anh ta biết thế nào là đau khổ.

Phía sau bước theo càng nhanh hơn, càng ngày càng rõ, ánh mắt cô nhẹ lơ dềnh lướt về phía sau, thấp thoáng nhìn đến hình ảnh của một chiếc quần âu. Tiêu Tổ Tâm cười lạnh một tiếng, chân ngừng bước, muốn để cho người đằng sau đi lên trước. Đến khi thấy bóng người từ từ thoáng qua trước mắt mình, tay của Tiêu Tổ Tâm đã giơ ra muốn bắt lấy.

Bỗng nhiên, đôi chân kia đã nhanh chóng tránh được, ngăn cản cô, một tiếng quát trầm trầm ở trước đầu cô vang lên, “Lại là cô!” Tiêu Tổ Tâm hoàn toàn chấn động, tiếng nói này dĩ nhiên là của Chung Bình! Cô bỗng chốc ngẩng mặt lên, nhìn thấy vẻ mặt của Chung Bình hoàn toàn đã bùng bùng lửa giận.

Chung Bình bực tức đang định bắt lấy cô, thì cô đã nhanh chóng tránh được tay của anh, rất nhanh lùi thân mình về phía sau, quay đầu bỏ chạy.

Anh bực bội quát lớn, “Tên trộm kia, còn muốn chạy nữa.” Chung Bình nhanh chóng đuổi theo. Vừa rồi anh nghĩ kĩ lại vẫn thấy mọi việc rất kì lạ, xe không thể tự nhiên mà hỏng, chắc chắn là có nguyên do khác nên liền cố ý làm bộ như không có gì mà đi vào quán bar, kỳ thật anh chỉ tránh ở cạnh cửa để theo dõi, xem cái người phá hư xe của anh có đến hay không. Quả nhiên, mục tiêu rất nhanh đã xuất hiện, nhìn hình dáng một chút thì hóa ra là phụ nữ. Phụ nữ? Chung Bình giật mình, bất giác mà liên tưởng đến hôm nọ ở bệnh viện đã để làm mất dấu người phụ nữ có nốt ruồi màu đỏ hồng ở tai kia, chẳng nhẽ lại là cô? Chung Bình trốn ở trong chỗ tối, nhìn thấy cô tới gần chiếc xe của mình, sau đó liền rời đi. Lúc này anh đã quyết định phải bắt được cô, hỏi cô xem cuối cùng là cô có vấn đề gì với anh?

Tiêu Tổ Tâm rất nhanh chạy ra đường lớn, sau lưng vẫn nghe thấy tiếng anh ta đuổi theo, thầm cười lạnh, vừa rồi tôi đối với anh đã thủ hạ lưu tình, anh lại còn đuổi theo, cẩn thận tôi trực tiếp quật ngã cho anh nằm đo đất luôn.

Chung Bình thấy cô càng bị gọi càng chạy nhanh, tức đến liều mạng đuổi nhanh theo cô, lần này mà làm cho cô chạy mất, anh không phải là đàn ông nữa!

Tiêu Tổ Tâm lao ra đầu phố, rất nhanh quẹo phải định đánh lạc hướng, cũng không nhìn kĩ bên đường có một đứa trẻ đột nhiên nhảy ra. Tiêu Tổ Tâm hốt hoảng, cố gắng tránh đứa bé nhưng khoảng cách giữa hai người quá gần mà cô lại đang theo đà chạy về phía trước. Đứa bé bị cô đụng phải hét to một tiếng, thân hình lao đảo về một bên, gần như sắp ngã xuống đất. Tiêu Tổ Tâm vội vàng dùng tay kéo đứa bé, đem nó ôm vào trong ngực mình, cô muốn ngừng chạy nhưng vì đang theo đà nên không thể, loạng choạng một cái, oanh, Tiêu Tổ Tâm đã ngã ngồi ở trên mặt đất, đứa bé bị cô ôm chặt ở trong ngực, cũng ngã ngồi trên người cô.

Đứa bé sợ tới mức lớn tiếng khóc oa oa, cô nén nhịn đau, ngồi dậy dỗ nó, “Đừng khóc, đừng khóc.” Trong nhà lập tức có một người phụ nữ trung niên chạy ra, có lẽ là mẹ của đứa bé, nổi giận quát cô, “Cô đi đứng kiểu gì mà lại đâm vào nó vậy? Cường Cường, con có sao không? Lại đây nào, mẹ xem một chút.” Người phụ nữ kéo lấy đứa bé ôm chặt, đau lòng xoa xoa người con mình, lo lắng xem nó có bị thương không. Tiêu Tổ Tâm ngồi im dưới đất, mặt ửng đỏ, “Chị à, thật ngại quá, ngại quá, cháu bé có sao không ạ?”

Vừa đảo mắt, đã thấy Chung Bình chạy đến trước mặt, mặt cô tối sầm, không thêm để ý đến anh ta. Anh

thở phì phò trừng mắt nhìn người đang ngồi dưới đất, liền ngồi xổm xuống dùng sức nắm chặt lấy tay của cô, để xem cô còn chạy đi đâu được nữa! Tiêu Tổ Tâm liền dùng sức muốn thoát khỏi cánh tay của anh thì lại bị anh gắt gao giữ chặt.

“Cường Cường, có đau không?” Người phụ nữ trung niên lại cẩn thận dò hỏi đứa nhỏ, nén giận trừng mắt nhìn cô, “Đi đường phải chú ý chứ.” Về mặt cô hối lỗi liên tục nhận tội.

Người phụ nữ thấy vậy lại trừng mắt nhìn Chung Bình, “Để ý vợ của cậu cho kĩ, cũng gần nửa đêm rồi còn ầm ĩ cái gì nữa!” Bà vẫn nghĩ cô với anh là đôi vợ chồng đang giận dỗi, cãi nhau. Mặt Tiêu Tổ Tâm biến sắc, định mở miệng phủ nhận, thì anh đã dùng sức giữ chặt lấy, trừng mắt nhìn cô. Cô cũng quay mặt về không tiếng động trừng lại, thì người phụ nữ kia đã ôm con mình vào trong nhà mất rồi.

Tiêu Tổ Tâm lại dùng sức muốn rút tay mình về, Chung Bình lại sợ cô lại tiếp tục trốn, dường như dùng hết sức lực của mình để siết chặt cổ tay cô lại, Tiêu Tổ Tâm cảm nhận được cổ tay đang bị siết càng ngày càng chặt. Cô chỉ lạnh lùng nhìn anh, “Buông.” Chung Bình thô bạo kéo cô dậy, không hề có một chút thương hương tiếc ngọc. “Trước tiên cô trả lại tôi tiền đã!”

Cô bị anh lôi kéo nghiêng hết bên trái đến bên phải, nhìn thấy anh đang nổi trận lôi đình, mọi sự khó chịu ở trong lòng bỗng dưng giảm đi rất nhiều. Chung Bình tất nhiên nhận ra cô. Đến khi cô đứng vững, mới cười khê hời, “Con mắt nào của anh thấy tôi lấy tiền của anh hả?” Cô chính là muốn cho anh tự mình chuốc lấy nhục nhã!

“Cô cũng đừng có giả bộ, đừng cho là tôi không nhận ra cô.” Chung Bình kéo cô lại gần. trợn mắt uy hiếp, “Nếu không trả, tôi gọi 110.”

Tiêu Tổ Tâm lạnh lùng cười, dễ dàng túm lại tay anh, khi Chung Bình còn chưa kịp phản ứng lại, thì thân mình đã rất nhanh di chuyển về phía trước. Thoáng một cái, anh chỉ cảm thấy cánh tay bị căng ra, bị cô dùng sức quật ngã, oanh! Hai mắt hoa lên, cả thân mình cứ thế nặng nề ngã trên mặt đất, Chung Bình đau đớn dữ dội, thảm thiết kêu một tiếng! Anh thế mà bị Tiêu Tổ Tâm đánh ngã.

Cô trừng mắt nhìn anh đang nằm trên mặt đất kêu la thảm thiết, cười lạnh một tiếng, “Hừ, Chung Bình, có biết cái gì gọi là báo ứng không? Bốn tiểu thư chính là đến để dạy cho anh biết đấy!” Cô lại hừ lạnh một tiếng nữa, hung hăng đạp cho Chung Bình một cái, khiến anh rên lên, đau đến cả khuôn mặt đều vặn vẹo. Tiêu Tổ Tâm không thêm để ý, cứ thế nghênh ngang nước qua Chung Bình mà đi.

Anh thống khổ vỗ nhẹ ngực của mình, vô lực ho mãi liệt, từ từ ngồi dậy hướng về bóng dáng của cô mà hét, “Đồ ác độc kia.....Cô chờ đấy.....Đứng lại!” Mẹ nó, thực chưa từng thấy qua một người phụ nữ nào ngang ngược như vậy, hung dữ như thế.

Tiêu Tổ Tâm nghe được vô cùng đắc ý quay đầu lại cười to, “Trở về nhớ thắp hương, lần sau nếu còn gặp tôi, tôi cho anh còn chết thảm hơn!” Ha ha ha Tiêu Tổ Tâm hồi tưởng lại vẻ mặt đau khổ của Chung Bình, trong lòng vui đến nỗi như vừa trúng xổ số 500 vạn.

Anh tức giận đến mức đấm xuống đất, oán hận trừng mắt nhìn bóng dáng của cô, đồ hung dữ kia, lần sau gặp lại tôi (ở chỗ này là lão tử, nhưng dịch ra tiếng việt không hay cho lắm) nhất định cho cô chết! Á, bàn tay truyền đến một trận đau nhức, ngay cả đến ngực cũng đau, con mẹ nó, người phụ nữ này rốt cuộc là ai? Như thế nào mà mỗi lần gặp cô, lại gặp nhiều phiền phức như vậy! Thực bực mình!

Kể từ lúc đó chiến tranh giữa Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm cứ như vậy chính thức bắt đầu!

3. Chương 3: Em Gái

Vệ Đông cùng Hàn Xa thấy vẻ mặt buồn bực của Chung Bình, thì vô cùng ngạc nhiên quay ra nhìn nhau, rồi lấy ghế cho anh ngồi xuống.

“Lại gặp phải người khó chơi?” Hàn Xa cười nhẹ mở miệng, rất ít khi có người phụ nữ nào lại từ chối Chung Bình. Vệ Đông lại càng nghiêng ngả nhìn anh.

“Mẹ kiếp, ai biết được dạo này gặp cái gì đen đủi nữa, lại gặp phải một người điên.” Anh vỗ vỗ ngực bị đau, trong lòng một bụng lửa giận phùng phùng không biết trút đi đâu. Anh xác nhận là mình tuyệt đối không biết cô gái kia, lại càng không thể đã từng gì đó với cô hay là đối với cô bội tình bạc nghĩa. Nhìn qua gương mặt thì miễn cưỡng cũng có một chút thanh tú, còn đáng người, nhìn không ra có chút gì đẹp, giống y hệt một đứa trẻ thành niên còn chưa có phát dục. Tính cách thì lại càng khó phải nói, dịu dàng không có, ngưỡng chừng e thẹn cũng không, gợi cảm quyến rũ lại càng không nữa, anh như thế nào có thể đi trêu chọc loại phụ nữ này! Mẹ kiếp, cô ta nhất định là nhận sai người. Đầu năm nay, tiền cũng chuyển nhầm, thuốc cũng có thể uống nhầm, vậy chắc thù cũng có thể báo nhầm đi!

Vệ Đông và Hàn Xa nghe Chung Bình kể lại sự việc đêm đó, đều vô cùng buồn cười, hóa ra lại còn có người như thế này “Cậu thế mà chọc phải một người có bản lĩnh như vậy.” Không thể tưởng tượng được rằng khẩu vị của Chung Bình thế mà đã thay đổi.

“Tôi không biết cô ta, các cậu nếu có gặp qua sẽ biết, vừa hung dữ vừa ngang ngược, lại còn chanh chua” Chung Bình buồn bực uống một ngụm rượu lớn.

“Nói không chừng, cậu năm nào đó đã lừa em gái nhà người ta lên giường, kết quả là N năm sau người ta tới để báo thù.” Vệ Đông cười trào phúng, Chung Bình quan hệ rất rộng, điều này mọi người đều biết, nhưng là ít ra anh quan hệ cũng có chọn lựa. Thỏ không ăn cỏ gần hang, đạo lý này anh vẫn biết, tuy rằng bác sĩ và y tá rất dễ dàng qua lại nhưng anh cũng không có làm gì khác, cùng lắm là chỉ liếc mắt đưa tình mà thôi. Chung Bình thích gặp gỡ, làm quen với phụ nữ bên ngoài, như vậy sẽ không có gánh nặng gì cả.

“Mẹ nó, tôi ghét nhất là bị phụ nữ quẩn lầy.” Anh khinh thường nhìn, đã không chơi đùa được thì đừng chơi. Nam nữ hoan ái, vốn là chuyện kẻ tình người nguyện, anh lại không có lấy việc hôn nhân của mình ra đùa giỡn gì với họ, họ cần gì phải tự tưởng tượng như thế. Anh chỉ muốn hưởng thụ cảm giác tự do, không nghĩ sớm như vậy sẽ bị người nào đó quản lý.

“Có khi nào là bà cậu tìm một người giúp để bức cậu kết hôn?” Hàn Xa nhíu mắt lại, lời vừa nói ra làm mọi người ngạc nhiên, Chung Bình cùng Vệ Đông ngây ngẩn cả người, hai người liền quay ra hoài nghi nhìn nhau, không thể nào?

“Bà tôi?” Chung Bình nghi ngờ hỏi, giọng trầm xuống

“Cứ dựa vào tính của bà cậu, việc này rất có thể. Bà giục cậu kết hôn cũng không phải là việc ngày một ngày hai, một khúc hai nháo việc gì chả làm rồi, tìm một người nào đó đến dạy dỗ cậu, cũng tuyệt đối có thể.” Hàn Xa càng nghĩ càng thấy đúng, bà của Chung Bình cũng đã gần 90 tuổi, ngoại trừ mắt không rõ lắm, thì cái khác đều tốt, đặc biệt là cái ý niệm muốn Chung Bình kết hôn thì lại càng mãnh liệt.

Chung Bình suy nghĩ cả nửa ngày, cũng thấy đúng. Anh quyết định ngày mai trở về nhà đi dò xét ý tứ của bà, rồi tra xem người phụ nữ kia là ai, nhất định sẽ làm cho cô đẹp mặt, tự nhiên đi cướp tiền rồi đánh người, bà anh xuống tay lần này cũng thật âm hiểm quá đi.

“A Nam lại ở nhà ôm vợ?” Chung Bình đột nhiên nhớ tới Mạnh Dịch Nam gần đây không có ra khỏi nhà nửa bước, ai, một ông bố mẫu mực.

“Chứ không thì sao? Chả lẽ lại đi tìm cậu ôm?” Hàn Xa cùng Vệ Đông cười khê hai tiếng, hiện tại cũng đừng nói, đối với A Nam, bọn họ còn chả bằng một nửa vợ của cậu ấy.

“Thôi khỏi đi, không nữa đêm lại quấy rầy tôi, thế thì tôi lãnh cảm mất.” Chung Bình nhớ đến A Nam vì vợ của mình là Lộ Hiểu Vụ mà ba ngày liền quấy rầy anh làm anh vô cùng khổ sở, mỗi lần đều khéo léo chọn đúng thời khắc quan trọng nhất thì tiếng chuông di động kêu.

“Nghe nói, bệnh viện các cậu gần đây nhận thêm nhiều y tá, có được hay không?” ánh mắt Vệ Đông chợt chuyển, bắt đầu hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất.

“Tôi xem qua rồi, có một hai người cũng được, nhưng là vẫn còn quá non, chơi đùa cũng không vui.” Chung Bình lắc đầu, ai, toàn bộ đều tổ về nghiêm trang, thật không có hứng thú.

“Thật.” Vệ Đông cùng Hàn Xa thất vọng lắc đầu, tưởng có vài cô y tá dịu dàng, đáng yêu, còn muốn nhờ Chung Bình giới thiệu một chút.

Sau đó ba người họ vừa nói chuyện vừa uống rượu, vui đùa hết cả buổi tối đến 11 giờ mới đứng lên về nhà.

Hôm sau, Chung Bình được nghỉ bù. Buổi sáng, anh ở nhà ngủ thẳng đến giữa trưa, buổi chiều liền lái xe quay về nhà cha mẹ. Bà nội cùng ba mẹ anh ở trong một căn biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố, cùng với gia đình bác Hai, tất cả đều sống ở đó. Hiện tại ước vọng lớn nhất của họ chính là nhìn thấy anh kết hôn.

Vừa vào nhà, Chung Bình liền nhìn thấy mẹ mình đang tưới hoa ở ngoài sân, bà nội thì đang dựa vào ghế, lẩm bẩm gì đó.

“Con về rồi.” Chung Bình vào nhà đổi giày, cùng mọi người chào hỏi. Bà nội vừa nghe thấy là anh đến, liền nhất thời ngồi dậy đi về phía anh, hai mắt hơi nheo lại, rồi giống như một đứa trẻ hưng phấn reo lên, “Bình Bình, về rồi. Bình Bình, về rồi.” Mẹ Chung đặt bình tưới xuống, đi vào nhà nhíu mày nhìn anh, “Được nghỉ?” Cả ngày chả làm được trò trống gì, tối hôm qua lại đi uống rượu, bây giờ trong mắt anh đều hằn tơ máu.

“Nghỉ bù ạ.” Chung Bình nhếch miệng cười, đi về phía bà, ngồi xổm xuống, “Bà nội, không ra ngoài đi dạo sao?” Bà nội rất cưng chiều anh, từ nhỏ đã như vậy rồi. Cha mẹ và cả ông nội đều nghe lời bà, còn bà lại nghe theo anh, chỉ có điều đau đầu nhất là vì bà nội rất quan tâm nên mỗi ngày đều lo lắng anh vẫn còn độc thân!

“Khi nào thì định mang cháu dâu về cùng đây?” Quả nhiên, lại bắt đầu bằng câu nói này, bà nội im lặng, híp mắt nhìn Chung Bình.

“Nhanh thôi, nhanh thôi, vẫn đang tìm ạ.” Chung Bình cố gắng tươi cười giúp bà đầm lưng, không phải là anh vẫn luôn cố gắng đẩy à.

“Cháu tìm khắp nơi đã nhiều năm như vậy, đến cái ảnh bây giờ còn không có?” Bà nội bắt mắt chụp lấy tay anh, “Con của Chung Hán cũng đã năm tuổi, cháu đến ngay cả bạn gái còn chả có.” Chung Hán là con gái của bác hai, cả Chung gia này thật ra có mỗi anh là cháu trai, bà nội lại thương anh như vậy, đương nhiên là đang hy vọng muốn bế cháu nội rồi.

“Đúng vậy, Chung Bình, con lại làm cho bà thất vọng rồi.” Mẹ Chung cũng dậm vào, đều đã 29 tuổi, còn không tính trước đi, cứ nói đến chuyện kết hôn là lại trốn tránh, thật không biết trong đầu đứa con này nghĩ gì nữa? Chẳng lẽ muốn cứ như vậy sống độc thân cả đời?

“Được, được, con sẽ cố gắng.” Chung Bình bắt đầu dĩ gật đầu lấy lệ. Anh mới có 29 tuổi, đời người còn nhiều thứ hay ho, vì cái gì mà lại đi tìm người đến để trói buộc mình? Anh thật cũng không phải người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng trước mắt, vẫn là không muốn bị ép buộc. Cho nên, anh chỉ nói đến tình dục, không nói đến tình yêu.

Mẹ Chung vừa nghe thấy giọng điệu này, thì biết ngay là anh chắc chắn thềm để ở trong lòng, đành lắc đầu thở dài đi vào bên trong.

Chung Bình nhìn thấy mẹ mình rời đi, liền xoay mặt nhìn bà mỉm cười, “Bà nội, có phải gần đây thấy rất buồn phiền không?”

“Cháu không mau sinh cho ta một đứa cháu, đương nhiên ta buồn chán rồi.” Bà nội nhăn mặt, đến cả mắt cũng nheo lại.

“Bà vẫn còn buồn chán? Có phải bà gần đây quen biết một người phụ nữ nào hưng dữ phải không?” Chung Bình cẩn thận hỏi thử.

“Cái gì.....phụ nữ?” Bà nghe không được rõ lắm, liền đem lỗ tai sát vào chút.

“Một người phụ nữ biết võ ấy.” Chung Bình ghé sát vào tai bà, lớn tiếng nói.

“À? Hóa ra cháu thích phụ nữ biết võ hả?” Bà kinh ngạc đem hai mắt đang nheo lại trừng lớn, hai mắt sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười. Cháu ngoan a, rốt cuộc cũng có ý định, đã sớm nói ra thì tốt rồi, tìm người có

vô cũng không dễ dàng, hôm nào để mẹ cháu mang ảnh của mấy cô vận động viên về là được rồi. Cám ơn trời đất, cháu đích tôn của bà cuối cùng cũng có ý định lấy vợ.

“Bà nội!” Chung Bình nghiêm mặt, có phải bà đang giả vờ không?

“Tiểu Vân, Tiểu Vân.” Bà hưng phấn kêu to tên mẹ của anh.

Mẹ Chung vừa nghe thấy tiếng của bà liền chạy nhanh đến, “Làm sao vậy, mẹ?”

“Bình Bình thích mấy người có võ thuật ấy.” Bà hưng phấn híp mắt, tay chỉ Chung Bình đang phát hoảng, ồn ào nói với con dâu.

“Hả?” Mẹ Chung nhất thời há hốc mồm, thứ con mình yêu thích cũng quá đặc biệt, trừng mắt nhìn anh, “Vì sao?”

Chung Bình xoay người, ngửa mặt lên trời thở dài, phun ra ba chữ, “Có cá tính.” Bà nội, bà lại có thể như này! Giả câm giả điếc, cố ý đùa giỡn cháu phải không! Chung Bình nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của bà, đành nhẫn nại không vạch trần sự việc, tự giải quyết vậy.

“Nhanh nhanh đi tìm cho Bình Bình mấy người biết võ đi, Bình Bình thật tinh mắt, phụ nữ như vậy thân thể rất tốt, rất dễ đẻ con.” Bà nội cười đến tắt cả các nếp nhăn đều xô lại một chỗ, Bình Bình thật hiểu thuận.

Phốc! Chung Bình nội thương ngay tại chỗ, biết võ dễ đẻ con!? Mẹ Chung vẻ mặt cũng đồng ý, liền gật đầu hưởng ứng, chỉ cần bà nội mở miệng, chuyện gì cũng phải làm bằng được.

Chung Bình nhìn hai người họ thỏa mãn chờ đợi, trên lưng lại ra đầy mồ hôi lạnh, anh vẫn còn tốt lắm mà, liền giả ngốc đi xuống, có lẽ còn chưa đến bữa cơm chiều thì số điện thoại của bọn họ đã nằm trong tay mẹ anh rồi.

Chung Bình hoảng sợ chạy luôn.

—

Sáng sớm hôm sau, Chung Bình vừa đi làm lại, trở về phòng làm việc liền nhìn thấy có người đang đứng trước cửa phòng, là Đinh Như, bệnh nhân của anh.

“Cô sao lại ở đây? Không thoải mái à?” Chung Bình nhớ rõ tên cô, bởi vì đã hai lần cô đến tìm anh phẫu thuật. Gần đây nhất là phẫu thuật cắt mí.

“Bác sĩ Chung.” Đinh Như vẫn còn đang đeo kính râm, nhìn Chung Bình, đột nhiên sợ sệt nói một câu, “Thực xin lỗi.”

Chung Bình khó hiểu, tự nhiên nói với anh lời xin lỗi làm gì vậy? Mở cửa phòng làm việc, anh liền đi vào trong, Đinh Như cũng theo anh vào sau.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Có phải không hài lòng điều gì không?” anh hơi kinh ngạc, còn chưa có cắt chỉ mà sao đã thấy không hài lòng?

“Không phải, tôi hôm qua mới biết là em gái mình tới gây phiền phức cho anh.” Đinh Như đứng ở trước bàn làm việc, giống y hệt một đứa trẻ đang phạm sai lầm, vẻ mặt áy náy.

Em gái? Chung Bình ngẩn ngơ ngẩng đầu trừng mắt nhìn Đinh Như, em gái cô ấy là ai? Chẳng lẽ.....

“Em gái tôi có học qua Judo.” Đinh Như ngẩng đầu nhẹ giọng nói.

Người phụ nữ hung dữ ấy? Em gái? Cái gì chứ! Chung Bình lại bưng bưng lửa giận, ném thẳng tài liệu trong tay xuống bàn, trừng mắt nhìn Đinh Như. “Cô ta bị điên à!”

4. Chương 4: Phá Rối

Đình Như thấy Chung Bình có vẻ tức giận, liền run rẩy liếc về phía anh, “Cô ấy.....cô ấy là hiểu lầm thôi.”

Chung Bình thấy cô run rẩy, cũng biết là mình đã dọa tới cô, nên đành cố gắng hít sâu kìm nén lại lửa giận trong lòng mình, đưa tay mời Đình Như ngồi, sau đó chính mình cũng ngồi xuống rồi mới trầm giọng hỏi, “Hiểu lầm việc gì?”

Đình Như nghe vậy mới bình tĩnh nói ra ngọn nguồn của câu chuyện. Hóa ra, em gái Tiêu Tổ Tâm của Đình Như đã nghi lầm Chung Bình đối với cô bội tình bạc nghĩa, nên đã quyết định muốn dạy dỗ anh một phen. Nhìn thấy mặt anh bắt đầu đen dần, hàng lông mày càng ngày càng chau lại, Đình Như ngượng ngùng vội vàng nói tiếp, “Thực xin lỗi, bác sĩ Chung, tôi không nghĩ rằng Tổ Tổ lại sẽ đến tìm anh gây ra phiền phức như vậy.”

“Cô họ Đình, cô ta lại họ Tiêu, hai người?” anh bình tĩnh hỏi.

“Tổ Tổ là em gái kết nghĩa của tôi. Chúng tôi nương tựa lẫn nhau mà sống, cho nên cô ấy rất quan tâm tới tôi.” Đình Như hạ mắt xuống xin lỗi.

“Cô đã nói với cô ta cái gì vậy?” Chung Bình cố nén giận, giữa anh và Đình Như làm gì có cái gì, thế mà Tiêu Tổ Tâm đã tìm tới cửa trách móc anh, bây giờ dù mọi việc đã sáng tỏ thì cũng đã bị cô ta đánh ột trận rồi, càng nghĩ càng bực mà!

“Tôi.....” Mặt Đình Như ửng đỏ, do dự ngắc đầu, “Tôi chỉ nói là, là hy vọng phụ nữ bên người bác sĩ sẽ ít đi một chút....” Thanh âm càng về sau càng nhỏ, cuối cùng im bật.

Chung Bình chán nản, cười lạnh, “Cho nên, cô ta liền giúp cô thực hiện được nguyện vọng, thực sự đã làm cho phụ nữ bên cạnh tôi biến mất hết.” Nhớ tới Tiêu Tổ Tâm vài lần đều ác độc ra tay rất đúng thời điểm khi anh và người phụ nữ khác đang hẹn hò, cô ta chắc phải tốn rất nhiều công sức.

“Tôi đã dạy dỗ lại cô ấy rồi.” Đình Như vội vàng giải thích, sau đó từ trong túi lấy ra chứng minh thư, tiền mặt,..”À, đây là chứng minh thư của anh.”

Chung Bình nhìn thấy chứng minh thư của mình lại ngùn ngụt lửa giận, sắc mặt hết tím lại đen, anh đã đi làm lại rồi thì cô ta mới trả lại cho anh. Chung Bình bực mình giật lấy chứng minh thư, “Thẻ tín dụng đâu?”

“Bác sĩ Chung, tôi chỉ tìm được mấy thứ này thôi.” Đình Như sợ hãi trả lời, nếu không phải cô ở trong phòng của Tổ Tổ tìm được chứng minh thư của anh, thì cô cũng không biết Tổ Tổ đã đi tìm Chung Bình. Kết quả là, cô phải tra hỏi Tổ Tổ mất một lúc, thì cô ấy mới nói rằng mình đã làm hỏng thẻ tín dụng của anh, hơn nữa cũng đã dạy dỗ anh một trận rồi.

“Đình tiểu thư, em gái của cô đã quét thẻ tín dụng của tôi rất nhiều lần.” Chung Bình nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lùng phun ra, làm hỏng cái rắm, chắc chắn cô ta đã tiêu hết sạch rồi mới vứt đi.

A? Đình Như trong lòng có chút chấn động, Tổ Tổ đâu có nói là đã dùng tiền của Chung Bình đâu! “Bao nhiêu?” Quét thẻ nhiều lần là sao, Đình Như thật sự không hiểu rõ. Mà gần đây quả thực Tổ Tổ có rất là nhiều tiền.

“Năm vạn.” Chung Bình liếc nhìn Đình Như, hoài nghi cô có phải là đang giả bộ hay không.

Ách.....Ách.....Năm vạn! Mồ hôi lạnh ào ạt tuôn ra, Tiêu Tổ Tâm, em lại dám to gan như vậy, không những đi lừa người mà còn lừa cả tiền nữa! Đình Như run rẩy bám vào mép bàn, “Bác sĩ Chung, tôi,.... Đi về hỏi em gái trước, nếu thật sự là cô ấy cầm, tôi sẽ bắt cô ấy đem trả. Thật sự là rất xin lỗi, tôi thay cô ấy xin lỗi anh, cô ấy còn trẻ người non dạ không hiểu chuyện, hy vọng anh đừng để bụng.”

Hừ, Chung Bình hừ lạnh một tiếng, bản tính của cô ta rõ ràng là như thế, không hiểu chuyện cái gì chứ. Chẳng qua dù gì nhìn thấy Đình Như thành khẩn như vậy, anh chỉ còn cách đè nén tức giận, “Được, chỉ cần cô ta đem tiền trả lại, về sau không đến làm phiền tôi nữa, thì tôi sẽ không truy cứu chuyện này.” Loại người phiền phức này vẫn là nên tránh xa một chút.

Đình Như rất nhanh chóng liền rời đi.

Chung Bình cầm chứng minh thư trong tay, nhớ lại bộ dạng ngang ngược của cô, trong lòng lại bị lửa giận cuộn cuộn thiêu đốt. Tiêu Tổ Tâm, ra tay thật hiểm độc! Phải nên gọi là Tiêu Nhẫn Tâm mới đúng!

Anh nghĩ chuyện này rốt cuộc cũng coi như đã xong, nên cũng không để bụng nữa nhưng mà người trong nhà lại bắt đầu tạo áp lực cho anh

Ở nhà, lời của bà luôn luôn đúng, cho nên mọi người liền sắp xếp cho anh một buổi coi mắt, nghe nói đối phương là cô giáo dạy thể dục, năm nay vừa mới 25 tuổi. Chung Bình bị bà nội quấy rầy, uy hiếp, rốt cục vẫn phải đồng ý đi gặp đối phương.

Tại một nhà hàng Tây nào đó

Chung Bình tươi cười nhìn mỹ nữ đang ngồi đối diện, nhẹ nhàng cắt thịt bò. Không thể tưởng tượng nổi, cô giáo dạy thể dục này hóa ra lại xinh đẹp động lòng người như vậy, vừa đủ ngại ngùng vừa đủ quyến rũ, khiến trong lòng anh vui mừng khôn xiết.

“Lí tiểu thư đã làm việc mấy năm rồi?” Chung Bình đem ly nước hoa quả đưa cho cô, nhã nhặn hỏi.

“Hai năm.” Khuôn mặt đẹp tựa hoa đào, xấu hổ nhận lấy chiếc ly trong tay anh. Cô không nghĩ tới lần này đối tượng lại đẹp trai, dịu dàng và tử tế đến vậy.

“Có phải bọn nhỏ rất khó dạy không?” Giáo viên thể dục? Chung Bình lơ đãng đưa ánh mắt nhìn về phía bộ ngực lớn cùng vòng eo nhỏ nhắn kia, cô bình thường mặc quần áo thể thao, nhất định cũng rất mê người, ừ, học trò của cô thật có phúc, khiến cho anh thật muốn bé lại mà làm học trò của cô.

“Đúng vậy.” Cô mỉm cười.

“Dù sao, học trò của Lí tiểu thư nhất định rất nghe lời, nhất là nam sinh.” Chung Bình nhếch miệng cười, cầm ly nên uống một ngụm nước.

“Sao lại nói vậy?” Cô gái nhú mi lại, dường như không tin.

“Bởi vì có một cô giáo xinh đẹp như vậy, bọn chúng nhất định sẽ rất thích thú mỗi khi có tiết thể dục.” Chung Bình tà ý cười một cái, ánh mắt thẳng tắp bắn đến cô gái kia, chăm chú nhìn gương mặt cô, cô gái này thật ra nhìn rất được.

Lí tiểu thư đỏ bừng mặt, cúi thấp đầu xuống, bây giờ học trò quả thật có chút nghịch ngợm, cứ nhiên còn có người bí mật gửi thư tình cho cô. Lại bị Chung Bình nhìn chằm chằm như vậy, khiến cho cô cảm thấy tim đập loạn, hô hấp có chút không thông, ánh mắt của người đàn ông này khiến cho cô cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Chung Bình nhìn cô gái vì lời nói đùa của mình mà xấu hổ, càng nhìn càng xinh đẹp, cười khê một tiếng, cầm lấy khăn tay lau khóe miệng, “Thật ngại quá, xin lỗi, tôi có việc một chút.” Anh tao nhã đứng dậy, quyết định đi toilet, nhân tiện để cho cô gái này một chút không gian bình ổn lại, trêu đùa không chỉ có tiến mà còn phải biết lùi, càng cố sẽ càng làm cho đối phương căng thẳng, đùa cũng phải vừa đủ mới khiến cho họ nảy sinh thích thú.

Cô gái liền mỉm cười, gật nhẹ đầu. Chung Bình liền đi về hướng có toilet.

Lưu luyến nhìn theo bóng dáng Chung Bình biến mất ở lối rẽ của đại sảnh cô mới thôi nhìn theo. Cô bối rối liền uống một chút nước hoa quả, nhẹ nhàng vỗ về trái tim đang nhảy loạn nhịp của mình, người đàn ông này thật sự đẹp trai quá đi mất, chỉ lần đầu tiên gặp thôi mà cô đã bị anh mê hoặc mất rồi.

Đang lúc cô xấu hổ trầm tư thì bỗng có một nữ sinh đi tới bên mình, giọng điệu khiếp đảm nhìn cô, “Chị này”

Cô ngược mắt lên nhìn cô gái đang đứng ở bên cạnh bàn, ánh mắt không nhìn được mà nhìn xuống bụng của cô gái ấy, có chút to ra, cô ấy..... là phụ nữ có thai?

“Có chuyện gì vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi, không biết người phụ nữ này cần cô giúp đỡ gì chẳng? Vì sao mà nhìn bộ dáng của cô ấy như sắp khóc vậy.

Tiêu Tổ Tâm từ trong ví rút ra một phong thư, run rẩy nói, “Chị gái, tôi.....Tôi không dám trả cho anh ấy, chị giúp tôi trả được không? Phiền chị giúp tôi nhắn với anh Chung là tôi xin lỗi, tôi không thể nghe theo anh ấy mà đem bỏ đứa con này. Bởi vì, bởi vì, tôi thật sự không nỡ.” Tiêu Tổ Tâm vừa nức nở vừa thấp giọng nói, “Cô bảo anh ấy cứ yên tâm, tôi cùng đứa bé sẽ không quấy rầy cuộc sống của anh ấy đâu, cầu mong cô giúp tôi đem chỗ tiền này trả lại cho anh ấy. Tôi.....thực sự không hề hối hận khi quen biết anh ấy.” Tiêu Tổ Tâm ném chiếc phong thư lại, loạng choạng chạy biến mất.

Lí tiểu thư ngây ra như phỗng, trừng mắt nhìn về phía cô gái kia biến mất, cô ấy....Cô ấy là bạn gái trước của Chung Bình? Chung Bình hóa ra lại đối với bạn gái đang mang thai của mình bội tình bạc nghĩa như vậy!! Về mặt chậm rãi lạnh như băng, cái tên đàn ông dối trá này!

Chung Bình nhìn cái lưng thẳng của cô gái kia, liền cười thầm trong lòng, xem ra lần này không cần lo lắng nghe bà nội lải nhải nữa, cô gái này xem ra cũng có thể qua lại một thời gian. Anh chậm rãi trở về chỗ ngồi của mình.

Chung Bình mỉm cười ngồi xuống, nhìn thấy cô đang chăm chú nhìn ly nước, liền hỏi, “Như thế nào rồi? Còn muốn thêm cái gì nữa không?”

Cô gái lạnh lùng nhìn anh, chậm rãi đưa phong thư đến trước mặt anh, “Tôi thật không ngờ, anh ngay cả đến bạn gái mình đang mang thai cũng có thể nhẫn tâm bỏ rơi! Thật đê tiện!” Nói xong, liền đứng phắt dậy, cầm ví xoay người bước đi.

“Lí tiểu thư, Lí tiểu thư.” Chung Bình ngây người, nhanh chóng tóm lấy tay của cô, “Là sao? Cô nói cái gì vậy?”

“Hừ, bạn gái của anh đến trả lại tiền, cô ấy nói thật xin lỗi không thể nghe theo anh vứt bỏ đi đứa bé trong bụng! Bởi vì cô ấy nghĩ như vậy thật quá nhẫn tâm!” Cô tức giận lùi về đằng sau, hung hăng khinh bỉ liếc nhìn anh, sau đó dùng sức hất tay của anh ra mà bỏ đi.

Chung Bình căm tức nhìn bóng dáng bỏ đi của cô gái kia, trong lòng lại ngùn ngụt lửa giận đến điên cuồng, bạn gái trước mang thai, mẹ kiếp! Tiêu Tổ Tâm!!!!

Chung Bình quay lại cầm phong thư ở trên mặt bàn lên, dùng sức xé phần đầu, lấy ra vật gì đó, tiền ở đâu ra, bên trong tất cả đều là giấy bỏ đi, một mặt trên đó còn rõ ràng viết, “Muốn lấy lại tiền, tự đến tìm tôi đi!” Phía dưới viết thêm một cái địa chỉ, là một phòng tập Judo nào đó. Được, tôi nhất định sẽ đến tìm cô, phi, sau đó lột da cô!

Cứ như vậy, chuyện coi mắt này của Chung Bình đã bị Tiêu Tổ T

5. Chương 5: Chiến Thư

Chung Bình lái xe như bay đến địa chỉ mà Tiêu Tổ Tâm đã ghi lại, phòng tập Judo.

Lửa giận trong lòng anh đang bốc cháy ngùn ngụt, hùng hổ xông lên tầng 8 của tòa nhà, vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy một cái bảng chỉ dẫn, liền nhanh như gió chạy về phía bên phải. Dem trong mình cả một bụng tức giận, anh đẩy cửa đi vào trong phòng tập, những chiếc chuông gió bắt chợt kêu lên, Chung Bình phiến muộn quét mắt nhìn cả căn phòng, trước mặt có một chiếc bàn rất dài, một học sinh vừa nhìn thấy anh liền cười cười đứng dậy, “Xin chào, tiên sinh! Anh muốn tới đăng kí học phải không?”

Chung Bình vẻ mặt bình tĩnh hỏi, “Tiêu Tổ Tâm đang ở đâu?”

“Anh đến tìm chị Tổ Tổ ư?” Cô ta vừa nghe thấy anh nhắc đến tên của Tiêu Tổ Tâm thì hơi ngạc nhiên một chút, sau đó lắc đầu, “Tổ Tổ vẫn chưa đến.”

Mặt anh tối sầm lại, cô ta rõ ràng viết địa chỉ để anh đến đây tìm, thế mà lại không xuất hiện, lại như vậy đùa giỡn anh! “Số điện thoại của cô ta là gì?”

Chung Bình tức giận đến nỗi bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên lên tại đây, Tiêu Tổ Tâm, cô còn dám chơi xỏ tôi, tôi chắc chắn sẽ cho cô phải đi ăn cơm tù, cũng chẳng thèm quan tâm đến lời thỉnh cầu của Đinh Như nữa, anh đã không thể nào nhìn được cô nữa rồi!

Cô gái kia vừa nghe thấy giọng điệu đầy vẻ ác ý của anh, trong lòng hơi hồi hộp một chút, nhìn anh đầy phong bị, “Anh tìm chị Tổ Tổ có việc gì?”

“Cô ta nợ tôi tiền.” Chung Bình nghiêng răng nghiêng lợi nói, không những nợ anh tiền, còn nợ anh nhiều thứ khác nữa. Cô đã phá hoại bao nhiêu chuyện tốt của anh.

“Là cô ta bảo tôi tới đây” Vừa nói xong, anh đã mất hết kiên nhẫn mà muốn xông vào.

“Này này, anh kia, anh không được vào trong đâu.” Cô gái rất nhanh chạy lên giữ chặt lấy anh, ngăn cản anh đang muốn xông vào. Nhưng cô gái nhỏ này làm sao mà khỏe được bằng Chung Bình, nên tất nhiên là không ngăn được anh đi thẳng vào bên trong phòng tập.

Ya...Ya...Ya.... Một loạt tiếng hét to ở trong vang lên, Chung Bình liền nhìn thấy một màn ở giữa phòng, những người mặc đồ tập võ kia đang đánh nhau, họ nhìn thấy anh kéo cô gái kia vào trong thì đều kinh ngạc ngược mắt nhìn. Anh ta là ai vậy?

Một người đàn ông nhìn có vẻ đã đứng tuổi một chút nhìn về phía anh lên tiếng hỏi, “Đình Đình, cậu ta là ai vậy?”

“Không biết ạ, anh ta nói đến tìm chị Tổ Tổ.” Đình Đình bị kêu tên, liền bĩu môi trả lời.

“Tìm Tổ Tổ?” Người đàn ông kia nhìn anh chằm chằm, “Cậu tìm Tổ Tổ có chuyện gì?”

“Là cô ta bảo tôi tới.” Chung Bình nhìn lướt qua, quả thật là Tiêu Tổ Tâm không có ở đây. Cái người này, lại chơi xỏ anh nữa! Cô ta làm cho anh thật là cáu đến muốn phát điên, liền lái xe tới đây vậy mà Tiêu Tổ Tâm đi đứng kiểu gì mà lại tới chậm hơn anh nữa.

Người đàn ông kia nghe thấy vậy, mặt liền trầm xuống, “Nếu đã như vậy, thì mời cậu ra ngoài chờ, đừng làm ảnh hưởng đến chúng tôi đang luyện tập.”

Chung Bình lạnh nhạt nhìn thêm một chút nữa, đang định xoay người rời khỏi thì lại nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm đứng lúc mở cửa đi vào bên trong, hừ, đột nhiên lại muốn phát hỏa! Chung Bình hét to một tiếng, “Tiêu Tổ Tâm!”

Tiêu Tổ Tâm vừa đến đã thấy anh điên cuồng bỏ nhào về phía mình, thân mình theo phản xạ chột lui về, chưa đợi Chung Bình bắt được mình, tay đã dùng sức đẩy ra, khiến cho anh vồ hụt. Thừa dịp anh còn chưa đứng vững, hai tay liền nhanh chóng bắt lấy, chân trái bước về phía trước đá một vòng, Chung Bình liền cảm thấy trần nhà quay vòng một cái, cả người nặng nề té rầm xuống mặt đất. Anh đau đớn, kêu lên một tiếng, đồ ác độc!

“Như vậy mà đã ngã rồi?” Tiêu Tổ Tâm dùng đầu gối dè trên ngực anh, lạnh lùng cười.

“Đồ ác độc!” Chung Bình tức giận đến sắp phát điên, hai tay khua loạn, muốn đánh cho cô một trận, Tiêu Tổ Tâm sớm đã có phòng bị, bắt được hai tay của anh dùng sức bắt chéo sau lưng, áp chế làm cho anh không thể động đây!

“Còn chửi nữa! Cẩn thận tôi đánh cho anh không thể về nhà nữa giờ.” Tiêu Tổ Tâm đắc ý nhìn anh tức giận đến nổi mặt mày biến dạng, vô cùng vui vẻ, nhìn xem anh còn kiêu căng như thế nào nữa!

Ngay lúc hai người vẫn còn đang dây dưa, thì đã có người lên tiếng, chính là người đàn ông lúc nãy, “Tổ Tổ, chuyện gì vậy?”

“Sư phụ, không có việc gì. Anh ta cần được dạy dỗ lại, con đang giảng giải lại giúp anh ta thôi.” Tiêu Tổ Tâm xoay mặt lại cười, hóa ra người kia chính là sư phụ của cô, là trưởng bối lớn nhất ở đây. Cô vừa nói xong đã túm cổ áo của Chung Bình, kéo anh đi vào một phòng nghỉ. Tiếng kêu la của anh cũng nhanh chóng đã bị ngăn cách bởi cánh cửa kia. Trong phòng mọi người đều cười khê, anh chàng này là ai, không có việc gì mà lại đi đắc tội với Tổ Tổ, lần này chết chắc rồi!

Trong phòng nghỉ.....

“Tiêu Tổ Tâm, cô không mau trả tiền, tôi sẽ báo cảnh sát.” Chung Bình tức giận gầm lên, lại cùng cô ta nói chuyện, chắc anh chết luôn cho rồi!

Tiêu Tổ Tâm mỉm cười nhìn anh, “Gấp cái gì chứ, tôi đang còn muốn cùng anh đàm phán chút đây.” Nói xong thả hai tay của anh ra, lùi lại mấy bước.

Chung Bình chật vật đứng vững, dùng sức miết thẳng lại những nếp gấp trên quần áo của bình, “Không cần.” Anh hung hăng trừng mắt nhìn cô, xoay người rời đi, anh nhất định sẽ bắt cô phải trả món nợ này! Nhưng tay của Chung Bình còn chưa chạm tới nắm cửa, đằng sau đã truyền đến tiếng cười lạnh của Tiêu Tổ Tâm, “Vậy anh có muốn hay không nhìn qua cái này một chút?”

Chung Bình xoay người trợn mắt nhìn chiếc di động trong tay cô, trên màn hình rõ ràng còn có một bức ảnh, mà kia.....Người trong ảnh chụp lại là anh! Chung Bình cuối cùng đã nhìn rõ là ảnh chụp anh, nhưng lại là cùng với một người phụ nữ khác trên giường! Thẹn quá hóa giận, định tiến lên cướp lấy chiếc điện thoại kia, thì Tiêu Tổ Tâm đã rất nhanh lui lại, “Sao rồi? Đã có hứng thú chưa?”

Chung Bình phẫn nộ, “Cô muốn làm gì, muốn dùng nó để dọa tôi? Cô thấy tôi sẽ sợ sao?” Được, trộm tiền, lừa gạt lại còn dọa dẫm anh, ba tội như vậy, nhất định phải chĩnh cô đến chết! Anh mà sợ lời dọa nạt kia ư, nếu đã như vậy thì Chung Bình anh đã không lẫn lộn ở cuộc sống này rồi!

Tiêu Tổ Tâm thản nhiên cười, “Anh không để ý.” Tiêu Tổ Tâm lại nhìn ảnh chụp ở trong di động, “Tôi biết anh đương nhiên sẽ không quan tâm bức ảnh này có bị phát tán hay không, nhưng mà, cô gái trong ảnh này có đồng ý hay không thì còn phải xem lại đã!” Ánh mắt sâu xa liếc về phía anh. Chung Bình trầm mặc, từ chối cho ý kiến.

Tiêu Tổ Tâm cười lạnh nói tiếp, “Nghe nói, cô gái này là người phụ nữ của một vị đại ca nào đó. Không biết, vị đại ca kia có biết người phụ nữ của mình đã bị anh nhúng chàm hay không.” Tiêu Tổ Tâm nói xong thì cười đến sáng lạn. Hừ, đối phó với anh, lẽ nào tôi lại không chuẩn bị tốt! Chị Như lại vì anh mà trách mắng tôi, đúng là cái đồ tai họa ngàn năm có một, không những hại chị Như thân hồn điên đảo, mà đến chết cũng không chịu hối cải đi nhúng chàm những tâm hồn trong sạch của các cô gái khác! Tôi lần này nhất định sẽ dạy dỗ anh thật tốt, cho anh biết không phải ai cũng có thể dễ dàng để cho loại đàn ông thói tha như anh tùy tiện đùa giỡn!

Chung Bình sắc mặt khê biến, việc này, làm sao cô ta lại biết được? Mẹ kiếp, lúc trước là tự cô gái kia quyến rũ anh, anh tuy rằng cũng có chút do dự nhưng thịt đã đến tận miệng, sao có thể bỏ qua, hơn nữa đêm đó anh cũng uống say đến hồ đồ, kết quả lại cùng cô gái kia qua đêm! Ai biết được ngày hôm sau tiền mất sạch, làm hại anh ở trước mặt mỹ nữ vô cùng mất mặt, sau cũng chả gặp lại nữa.

“Cô rốt cuộc là muốn cái gì?” Chung Bình cắn răng mở miệng.

“Chị Như muốn tôi trả tiền cho anh, nhưng là tôi đã tiêu rồi.” Tiêu Tổ Tâm cất điện thoại vào trong túi, “Cho nên, tiền kia coi như là để mua bức ảnh này.”

“Cò!” Chung Bình tức giận đến hai mắt muốn hóa đen luôn, chỉ muốn phun máu ngay tại chỗ! Cô ta đúng là đồ lừa đảo! Tiêu Tổ Tâm cô ta không phải là trộm, so với kẻ cướp còn kinh khủng hơn!

“Sao vậy? Tiếc ư? Thôi được rồi, tôi sẽ đem tiền trả lại anh, còn ảnh chụp này, tôi đã nghĩ đưa cho ai đây.” Tiêu Tổ Tâm tỏ vẻ kinh ngạc, “Nghe nói ai phản bội vị đại ca kia mà để anh ta nghi ngờ sẽ bị chặt chân đó.” Tiêu Tổ Tâm liếc mắt một cái liền nhìn thấy mặt Chung Bình đã hoàn toàn đen lại, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Chung Bình buồn bực không nói được gì, hai tay vì tức giận mà gắt gao nắm chặt lại, nếu mà anh đánh thẳng được cô, nhất định sẽ đánh cho cô một trận, dù sao trong mắt anh cô cũng không phải là phụ nữ!

“Quyết định chưa?” Cái miệng nhỏ nhắn khê mở, hai mắt nháy nháy. Cái này người ta gọi là ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác, anh cứ chẳng hoa như vậy, sẽ có một ngày gặp họa không biết chừng! “Được, năm vạn mua tấm ảnh này quả thật có chút mắc. Không bằng, tôi cho anh một cơ hội đi. Nếu không anh lại nói Tiêu Tổ Tâm tôi ngang ngược, độc tài, tôi thật ra là người rất công bằng nha.”

Công bằng cái rắm, Chung Bình trong lòng phỉ nhổ nhưng cũng không có hé răng lấy nửa lời. Anh hiện tại lại bị cô gái này nắm được điểm yếu, chỉ có thể nhìn Tiêu Tổ Tâm nghĩ thầm, sẽ cùng cô chơi đùa như thế nào.

“Tôi biết anh rất muốn đánh tôi.” Tiêu Tổ Tâm thần nhiên cười. Trong lòng anh điên cuồng hét lên, không phải là chỉ muốn nghĩ đâu, mà tôi còn rất muốn nghĩ như vậy, cực cực muốn, còn muốn đem cô đập ột trận! Cô tiếp tục nói, “Nếu như anh học Judo mà đánh bại được tôi, không những tôi sẽ trả lại anh tiền! Ảnh chụp cũng lập tức hủy luôn, từ nay về sau không bao giờ quấy rầy anh nữa!” Tiêu Tổ Tâm lạnh nhạt cười, chờ đợi câu trả lời của anh. Anh ta dù có muốn đánh ngã cô, cũng phải mất nhiều thời gian. Trong khoảng thời gian đó, cô vẫn có thể đánh anh ta vài lần nữa, như vậy là đã tốt lắm rồi, Tiêu Tổ Tâm hai mắt phát sáng, vui như mở cờ trong bụng! Ảnh mất lại cố ý khiêu khích nhìn về phía Chung Bình, sao anh có dám không?

Hai hàng lông mày của anh nhíu chặt, bị dáng vẻ kiêu căng kia của cô làm cho bực tức đến muốn giậm chân, người phụ này, cư nhiên lại dám miệt thị lòng tự tôn của anh, không phải là chỉ học Judo thôi sao? Anh đây nhất định có thể dùng sức mạnh của mình mà quật ngã được cô! Ngực nóng bừng, đột nhiên thốt lên, “Được, một lời đã định!” Anh nhất định phải làm cho cô quỳ rạp trên mặt đất mà xin anh tha thứ!

“Một lời đã định!” Tiêu Tổ Tâm gật đầu cười trộm, “Việc này không được nói cho chị Như.” Chị Như mà biết nhất định sẽ thay anh ta đến cầu xin à xem.

“Được.” Chung Bình cuối cùng hung hăng trừng mắt liếc nhìn cô một cái, nổi giận đùng đùng xoay người rời khỏi đây! Tiêu Tổ Tâm xoa xoa hai tay mình, hưng phấn nở nụ cười, xem tôi như thế nào đánh chết anh!

Ác nữ đánh sói chính thức bắt đầu!

6. Chương 6: Phản Công

Chung Bình rất nhanh chóng báo danh học Judo, anh không tin là mình có thể thua một người phụ nữ! Nhưng không quá hai ngày, Chung Bình mặt mũi bầm dập trốn tới nhà bạn tốt Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ, anh thật không dám ngồi đó mà khoác lác nữa.

“Cậu đang làm cái gì vậy? Đi đâm bóc sao?” Mạnh Dịch Nam kinh ngạc nhìn gương mặt vốn anh tuấn của Chung Bình giờ đây chỗ xanh chỗ đỏ, tự nhiên thấy buồn cười.

“Tôi vừa mới đăng kí học Judo” Chung Bình nhận lấy một chiếc khăn mặt vẫn còn ẩm từ Hiểu Vụ, nhẹ nhàng xoa những vết bầm tím trên mặt, vừa tựa vào sofa vừa kêu rên lên, vẫn là Hiểu Vụ tốt nhất. Phụ nữ vẫn là nên giống như Hiểu Vụ kia, nói không đến hai câu đã đỏ mặt thẹn thùng, chứ đâu có giống như cái con người hung dữ kia, rõ ràng trên mặt vừa với tươi cười cúi chào, đã ngay lập tức dùng tay quật ngã anh xuống đất! Đôi tay kia của cô ta hẳn phải là tay gấu thì mới mạnh như vậy?

“Cậu? Ăn no rửng mỡ à?” Mạnh Dịch Nam liếc nhìn Chung Bình, một bộ dáng như ai thiếu nợ cậu ta vậy, dạo gần đây, Hiểu Vụ đang mang thai nên anh phải ở nhà chăm sóc, cho nên cuối tuần cũng không rảnh để đi đá bóng nữa, mà ba người kia thì không muốn vào đội với ai khác, cho nên dạo này cũng không đi đá. Nhưng Chung Bình đi hẹn hò với mấy người phụ nữ kia còn chưa đủ bận hay sao mà còn rảnh rang đến nỗi đi học Judo, thật là kì lạ!

“Đúng đấy, dạo gần đây tôi ăn không được no, mấy người bạn họ nhìn thấy tôi đều chạy hết.” Chung Bình nhăn mặt, trong lòng buồn bực đến cực điểm. Hiểu Vụ nghe ra ý tứ của anh, mặt khê đỏ bừng liền vội vàng trở về phòng, trước khi đi, còn liếc mắt nhìn Dịch Nam một cái.

“Lại ăn nói lung tung, tôi đá cậu một phát bây giờ.” Mạnh Dịch Nam trầm xuống, uy hiếp Chung Bình. Lộ Hiểu Vụ mới mang thai 2 tháng, Dịch Nam vô cùng quan tâm và lo lắng, lúc nào cũng quanh quẩn ở bên cạnh cô, Chung Bình lại tự nhiên ở trước mặt Hiểu Vụ ăn nói lung tung, thật là đáng đánh!

Chung Bình đau khổ đành kể lại cho Dịch Nam nghe về sự quấy rối của Tiêu Tố Tâm kia, cuối cùng còn thở ngắn than dài, “Cậu nói, người phụ nữ này có phải là bị điên hay không, lại còn nói cái gì mà phải vì chị của cô ta giành lại công bằng, dựa vào đâu, tôi ngay cả tay của chị cô ta còn chưa có nắm qua.” Anh như thế nào mới có thể thoát khỏi người phụ nữ điên khùng kia đây.

“Đáng đời, ai kêu cậu lãng nhăng cho lắm vào, đã sớm nói cậu sẽ có ngày bị báo ứng mà.” Mạnh Dịch Nam cười nhẹ, lại có thể liên tục bày trò quấy rầy Chung Bình như thế này, cô gái kia cũng thật lợi hại.

“Cái gì chứ, tôi chỉ là quan hệ rộng thôi mà, sao phải sợ cô ta?” Chung Bình không phục vô cùng oán hận, thật điên, anh lại không thể đấu lại cô, Mạnh Dịch Nam chợt cười, liếc nhìn về phía căn phòng ban nãy, dè dặt giọng hỏi nhỏ, “Những người mà cậu quen không phải đều là tình nhân sao?”

Chung Bình nghe vậy nở nụ cười, mẹ kiếp, anh đây quả thật có năng lực biến bạn bè bình thường thành tình nhân của anh! “Cậu cho là bây giờ còn có ai như Lộ Hiểu Vụ sao.” Vợ của Mạnh Dịch Nam tuyệt đối là một cô gái vô cùng ngây thơ, tự nhiên chỉ vì quan hệ vợ chồng quá đối hài hòa mà lại muốn ly hôn.

“Thật, kể cả có giống như Hiểu Vụ, cũng không thể chịu nổi cái tính thay đổi thất thường của cậu đâu. Cậu còn cứ buông thả như vậy, sớm muộn cũng sẽ có ngày cạn kiệt tinh lực mà chết.” Mạnh Dịch Nam điên cuồng lắc đầu.

“Đó là cậu thôi, có phải dạo gần đây cậu cũng không được thỏa mãn cái kia không,” Chung Bình cười gian dịch sát vào tai Dịch Nam nói nhỏ, “Tối nay có muốn để tôi sắp xếp một chút, chúng ta cùng nhau đi giải sầu ở Hồng Phiêu.” Hồng Phiêu là một tiệm mát xa vô cùng nổi tiếng.

Dịch Nam nhấc tay hung hăng đập lên đầu Chung Bình một cái, đúng lúc Hiểu Vụ vừa từ trong phòng đi ra, nhìn thấy động tác của Dịch Nam liền ngạc nhiên chớp chớp mắt. Dịch Nam nhanh chóng cướp lời Chung Bình trước, sau đó liền, vỗ vỗ đầu Chung Bình, gượng cười nói, “Đã nói đầu cậu không đủ cứng, ngã đi ngã lại ngu đi thì sao, tốt nhất vẫn nên thôi tập đi.” Nói xong, còn cố tình nhìn Hiểu Vụ chớp chớp mắt.

Chung Bình trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam, đúng là đồ lòng lang dạ sói, vừa thấy Hiểu Vụ đến thì đã ngụy trang thành chó Nhật vô hại rồi. Chung Bình xấu hổ cười, quay sang nói với Hiểu Vụ, “Hiểu Vụ, đêm nay cho chúng tôi mượn A Nam được không, Đông Tử và Hàn Xa nói là đã lâu không gặp cậu ấy rồi, cho cậu ấy ra ngoài một chút nhé?” Hừ, cậu giả bộ ư, tôi liền phá hỏng chuyện tốt của cậu luôn.

Hiểu Vụ nghĩ nghĩ, mỉm cười, “Được thôi.” Dịch Nam mỗi ngày đều ở nhà chăm sóc cô chắc chắn là rất buồn rồi.

“Hiểu Vụ, anh không đi.” Dịch Nam âm thầm huých Chung Bình một cái, rất nhanh bước tới chỗ của Hiểu Vụ nhẹ nhàng ôm cô, “Anh ở nhà với em.” Mặt Hiểu Vụ ửng đỏ, khẽ gạt tay Dịch Nam ra, “Không sao mà, anh trở về sớm một chút là được rồi.” Anh ấy lại ở trước mặt của Chung Bình mà dính chặt lấy cô như vậy, hại cô ngượng ngùng vô cùng.

“A Nam, Hiểu Vụ lại thối tính đát lí như vậy, cậu coi như nể mặt chúng tôi đi.” Chung Bình lại đổ thêm dầu vào lửa, ai bảo cậu mỗi ngày ở trước mặt chúng tôi lại diễn mấy trò hạnh phúc như vậy!

“Bọn họ đều uống rượu, anh lại không thể uống, đi cũng không có ý nghĩa, không bằng ở nhà cùng em.” Dịch Nam thấy Hiểu Vụ cũng ép mình đi, hơi khó chịu, cô chẳng nhẽ không muốn ở cùng anh?

“Không uống rượu,.....làm cái khác cũng được mà.” Hiểu Vụ nghe thấy tiếng cười của Chung Bình, mặt càng đỏ hơn, Dịch Nam sao lại càng ngày càng giống như con nít vậy, thật là.....

“Đúng vậy, đúng vậy, kỳ thật là còn có thể làm rất nhiều thứ khác nữa.” Chung Bình hưng phấn nhảy dựng lên, ánh mắt mãnh liệt bắn về phía Dịch Nam, có thể vừa mát-xa vừa thỏa mãn những cái khác nữa! Cuộc sống về đêm mới là cuộc sống của đàn ông!

“Không đi, cậu hiện tại có thể biến đi được rồi đấy.” Dịch Nam ôm Hiểu Vụ, mặc kệ Chung Bình đang cười trộm, Hiểu Vụ đơn thuần như vậy lại bị cậu ta làm cho suy nghĩ ô nhiễm đi, anh thật muốn đem cái tên Chung Bình này nhanh chóng đá ra khỏi cửa quá! Đang lúc Dịch Nam phát bực, thì điện thoại của Chung Bình kêu lên, thì ra là bọn Vệ Đông gọi tới thúc giục, Chung Bình liền đem điện thoại của mình tới, đi qua ôm vai Dịch Nam “A, Đi thôi, là bọn Đông Tử cùng A Xa gọi này.”

Dịch Nam liền nhanh chóng, đem Chung Bình đẩy ra khỏi cửa, “Thôi đi, cậu đi nhanh đi, tôi buổi tối còn có rất nhiều việc, lần sau nói sau.” Không đợi Chung Bình kịp mở miệng, cửa đã nhanh chóng bị đóng lại. Hiểu Vụ vẫn còn nghe thấy tiếng Chung Bình ở ngoài cửa kêu la liên tục, nhẹ nhàng trách Dịch Nam, “Anh làm như vậy hơi quá đáng đó.”

Dịch Nam liền đi qua, ôm Hiểu Vụ vào trong phòng, “Cậu ta mới quá mức, em có biết hôm nay bọn họ đi đâu không? Bọn họ đi tìm phụ nữ đó, đã thế còn rủ anh đi, thật là hèn hạ mà.” Hiểu Vụ nghe vậy sắc mặt khê biến, Chung Bình đáng chết, tự nhiên lại muốn dẫn Dịch Nam đi tìm phụ nữ.

“Em xem anh an phận không, nhất định sẽ không đi đâu.” Dịch Nam hôn nhẹ lên môi Hiểu Vụ, tay từ từ ôm chặt, vẫn là ở nhà với vợ tốt hơn. Hiểu Vụ đỏ mặt đẩy tay anh ra, “Bọn họ như vậy có nói em quản anh quá chặt không?” Đàn ông mà suốt ngày ở trong nhà nhất định sẽ bị bạn bè giễu cợt mà.

“Bọn họ còn đang muốn tìm người quản còn không được kia kìa.” Dịch Nam biết là bọn họ rất hâm mộ mình, ai bảo bọn họ không tìm được một người vợ tốt như Hiểu Vụ của anh.

—

Chung Bình sau khi bị Dịch Nam đuổi ra khỏi cửa, liền buồn bực lái xe tới Hồng Phiêu, Vệ Đông và Hàn Xa đã ở đây từ lâu rồi. Ba người liền đi vào trong tắm rửa một chút, rồi mới đi mát-xa sau đó liền rời khỏi Hồng Phiêu tiếp tục di chuyển đến quán bar, uống vài ly.

Vệ Đông cùng Hàn Xa tò mò truy hỏi thời gian gần đây của Chung Bình, biết được anh bị Tiêu Tổ Tâm chinh cho thê thảm thì điên cuồng cười.

“Chung Bình, cậu như vậy thật không được, lại bị một người phụ nữ làm cho như vậy, thật là làm mất mặt cánh đàn ông quá đi.” Hàn Xa châm biếm anh.” Đúng vậy, cậu không phải tự xưng lớn, nhỏ đều ăn được hết sao? Như thế nào vẫn còn có người ghét cậu đến như vậy?” Vệ Đông càng cười khoa trương hơn.

“Cái gì chứ, cô ta mà là phụ nữ sao? Tay so với tôi còn khỏe hơn nhiều, lưng cũng to hơn, các cậu không biết cô ta lợi hại thế nào đâu, cô ta có thể dễ dàng đem hai người đàn ông nặng 160 cân quật ngã xuống đất đấy.” Chung Bình nhớ tới lúc Tiêu Tổ Tâm quật ngã hai người đàn ông còn cao hơn cô hai cái đầu, liền có chút sợ hãi.

“Gì chứ, cô ta lợi hại như vậy, nhưng vẫn là phụ nữ mà? Đã là phụ nữ còn không dễ xử lý?” Vệ Đông cười nham hiểm nhìn Hàn Xa, hai người bọn họ liền hiểu ý cười cười. “Đúng vậy, cứng không được, thì mềm mỏng chút đi!” Hàn Xa cười nhạt, “Dù sao, có lẽ cô gái kia chính là khắc tinh của cậu, cho nên dù cậu có muốn chắc cũng không được rồi.” Hai người lại hung hăng cười tiếp, bình thường đều là cậu ta chiếm được mỹ nhân đem đi, bọn họ dù có buồn bực cũng chỉ đành biết thở dài, thật hiếm khi có ngày như hôm nay, để họ có cơ hội mà đắc ý một phen, đương nhiên là phải trêu cậu ta rồi.

Chung Bình bị hai người họ trêu chọc, trên mặt hết trắng lại xanh, “Ai bảo tôi muốn mà không được?”

“Thôi đi, cô gái kia lợi hại như vậy, đùa xong có khi lại bị mất mặt, vẫn tự là làm ĩnh đẹp mặt thôi.” Hàn Xa chớp mắt, lắc lắc đầu. “Đúng vậy, tốt nhất là đừng đùa với lửa.” Vệ Đông theo sau phụ họa, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

“Mẹ kiếp, tôi đây cũng không tin!” Chung Bình tức giận đem ly rượu uống hết, rồi đặt lên bàn, “Tôi phải làm cho cô ta quay lại cầu xin tôi.”

Hàn Xa nhìn Vệ Đông cười, “Có dám hay không cá một chút? Tôi cá là cậu ta phải hơn một tháng mới tán đổ được cô ta.” Vệ Đông cười càng thâm trầm, “Hai tháng.” Một tháng quá khó khăn rồi.

Chung Bình bị hai người kia thôi một câu anh một câu làm cho khí huyết sôi trào, “Được rồi, các cậu cứ chờ chuẩn bị tiền đi! Mỗi người một ngàn, chỉ 1 tháng thôi!” Gần đây, anh gặp phải cái vận đen đủi gì vậy, không chỉ gặp phải một kẻ điên, còn bị bạn bè cười cợt, không đáng một đồng! Anh nếu không quy phục được Tiêu Tổ Tâm thì còn gì là mặt mũi nữa!

Chung Bình rốt cuộc không chịu nổi quyết định phản công! Tiêu Tổ Tâm, cô dù có lợi hại đến thế nào cũng chỉ là phụ nữ thôi, mà đã là phụ nữ thì sẽ không có khả năng Chung Bình tôi không đối phó được.

7. Chương 7: Nhấn Nại

Tan tầm, Chung Bình liền lái xe thẳng đến phòng tập.

Suy nghĩ cả một đêm, anh quyết định không thể đối chọi trực diện với Tiêu Tổ Tâm được, cô quá mạnh, cho nên thế nào cũng phải sử dụng một chút thủ đoạn. Tiêu Tổ Tâm hung dữ như vậy, tám phần là chưa có một mối tình nào vắt vai, hừ, anh quyết định dùng sở trường của mình, dụ dỗ, quan tâm, chăm sóc cô, chờ cho đến khi cô bị anh mê hoặc đến thần hồn điên đảo, xem cô còn dám quật ngã anh nữa không! Một tháng, anh tự nhủ, đối với Chung Bình mà nói là đủ rồi, anh bình thường khi tán người khác thường chỉ khoảng một tuần.

Chung Bình đi như bay vào trong phòng tập, nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm đang mặc bộ đồ tập màu trắng đang cùng một sư huynh tập luyện, Tiêu Tổ Tâm nhìn thấy anh lại đến, mắt hơi lóe lên sợ hãi. Chung Bình giả vờ như không nhìn thấy gì, yếu ớt cười, đi vào phòng thay đồ để thay quần áo. Chân không đi lên sàn tập, rồi yên ổn ngồi ở một bên, xem cô cùng vị sư huynh kia tập luyện.

Tiêu Tổ Tâm liếc mắt nhìn Chung Bình đang yên tĩnh ngồi ở một chỗ, tinh thần trở nên căng thẳng, rồi chăm chú tấn công qua loa vị sư huynh kia, rốt cục một lúc sau, cô thật vất vả mới áp đảo được vị sư huynh kia, rất nhanh Tiêu Tổ Tâm liền kéo anh ta lên, hai người chào hỏi nhau rồi lui ra.

Sư phụ bước vào, tất cả mọi người liền xếp thành một hàng cung kính chào.

Sư phụ đầu tiên ọi người khởi động, sau đó phân nhóm, phân người mới với một người lão luyện làm thành một nhóm. Tiêu Tổ Tâm nhìn thấy Chung Bình cùng một người nữa đi theo sư huynh học những động tác cơ bản, hừ lạnh một tiếng, hôm nay cô sẽ buông tha cho anh ta, ngày hôm qua, sư phụ đã mắng cô rồi, bảo cô không nên lúc nào cũng nhắm vào Chung Bình như thế.

Tiêu Tổ Tâm đành cùng sư huynh tiếp tục luyện tập, chỉ chốc lát sau, chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng cười hi hi ha ha, cô liền quay đầu thì vừa đúng lúc nhìn thấy, tự nhiên lại bực mình muốn phát tiết. Chung Bình quả nhiên là tính xấu không đổi, ở đâu có người thì sẽ không quên trêu đùa con gái nhà người ta mà.

Hóa ra, Chung Bình cùng cái người mới đến kia là một nữ sinh, đang cùng nhau luyện tập bắt chéo tay. Chung Bình lại không biết đã nói gì đó mà khiến cô gái kia khanh khách cười không ngừng, bọn họ còn như đang dán chặt vào nhau nữa, anh ta thậm chí còn ghé miệng nói nhỏ vào tai cô gái kia, anh ta rõ ràng không phải đang luyện tập mà là đang mượn cơ hội này giở trò lưu manh!

Tiêu Tổ Tâm ngừng việc tập luyện cùng sư huynh, liền đi qua gọi anh, “Chung Bình.” Chung Bình xoay người lại..., vẻ mặt đang tươi cười đến khi nhìn thấy cô thì chớp mắt ngưng lại, ánh mắt không thoải mái nhìn cô, lạnh lùng hỏi, “Có chuyện gì?” Tiêu Tổ Tâm lại muốn phát giận, “Tôi dạy cho anh.”

Chung Bình chớp mắt nghĩ nghĩ, được thôi, buông tay mình đang bắt lấy ống tay áo của nữ sinh kia, cô gái lại có chút khó chịu, “Anh ấy đang giúp tôi tập, cô tự nhiên sao lại giành với tôi” Tiêu Tổ Tâm trầm mặc không nói, mắt nhìn chằm chằm Chung Bình.

Chung Bình nhếch miệng cười, quay lại an ủi cô gái kia, “Năng lực của cô ấy rất khá, anh đang muốn tìm cô ấy chỉ dạy.” Mỉm cười lần thứ hai giương mắt nhìn Tiêu Tổ Tâm. Nữ sinh kia liền hung hăng trừng mắt nhìn cô, buồn bực phải phải người rời khỏi.

Tiêu Tổ Tâm mân mê môi mình, trừng trừng nhìn Chung Bình, thối lui về sau vài bước. Khuôn mặt lạnh như băng, hừ nhẹ một tiếng, “Chào.” Sau đó hướng về phía Chung Bình cúi đầu, Chung Bình cũng cúi đầu theo. Hai ngày trước anh đã biết, Judo chú trọng nhất là phần lễ nghi, trước khi chuẩn bị đánh nhất định phải chào hỏi trước, chính là cúi đầu chào nhau.

Tiêu Tổ Tâm bắt đầu động thân, mở hai chân ra, sau khi ổn định chiêu thức, liền bắt đầu dạy anh những động tác cơ bản. Mỗi lần Tiêu Tổ Tâm định dạy chiêu thức đốn ngã, liền thật sự hung hăng đem Chung Bình quật ngã xuống, Chung Bình bị ngã đến đầu vầng mắt hoa, nhưng vẫn nhất quyết cấn rằng đứng dậy,

rồi thoải mái cười, chớp mắt nhìn Tiêu Tổ Tâm. Tiêu Tổ Tâm nhìn Chung Bình hôm nay thật sự rất nghe lời, liền có một chút nghi hoặc, chẳng lẽ anh ta sợ mình rồi?

Tiêu Tổ Tâm dạy lại anh lại các bước, Chung Bình quả thực rất thông minh, rất nhanh liền hiểu hết. Tiêu Tổ Tâm bảo anh bắt tay, không tránh khỏi có một chút tiếp xúc về thân thể, nhưng Chung Bình chỉ cần bắt đầu kê sát quá, liền chấm dứt ngay động tác, rồi nhanh chóng lui lại, cũng không có gì vô lễ đối với cô. Tiêu Tổ Tâm nghĩ thầm, cuối cùng anh ta cũng hiểu ra, nếu anh ta còn dám cợt nhả, cô nhất định sẽ quật ngã anh ta vài lần nữa.

Cả tối, Chung Bình đều im lặng theo Tiêu Tổ Tâm học tập, ngay cả đến sự phụ ở bên cạnh nhìn thấy anh cũng phải khẽ gật đầu. Tiêu Tổ Tâm nhìn thấy, trong lòng hừ lạnh, anh ta thật sự muốn học Judo? Không thể nào! Tiêu Tổ Tâm vẫn còn hoài nghi, Chung Bình kia làm sao lại nghe lời người khác như vậy.

Hai giờ sau mới kết thúc, Chung Bình thay quần áo, mang theo túi ra ngoài liền nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Tổ Tâm đang lao ra cửa, Chung Bình nhanh chân chạy đi theo.

Ngay lúc thang máy chuẩn bị đóng cửa, Chung Bình nhanh chóng đi vào, Tiêu Tổ Tâm đứng ở một góc thang máy, còn có một số người khác cũng đang ở bên trong. Chung Bình đi về phía cô, đứng ở bên cạnh cô luôn.

Ra khỏi thang máy, mọi người đều về hết. Nữ sinh vừa rồi cùng Chung Bình tập luyện chạy về chỗ anh, “Anh đi về phía nào vậy?” Anh trầm giọng nói, “Thật ngại quá, chắc chúng ta không tiện đường rồi.” Nói xong, anh đeo túi đi về phía Tiêu Tổ Tâm đang đi.

Cô gái kia nhìn thấy anh đi theo Tiêu Tổ Tâm, trong lòng buồn bực, rất nhanh bước đi.

Chung Bình nhanh chóng đuổi kịp theo cô, “Ở chỗ nào vậy? Tôi tiễn cô.” Tiêu Tổ Tâm liếc mắt nhìn anh một cái, không thèm để ý, tiếp tục đi về phía trước. Chung Bình bước nhanh một bước ngăn lại cô, “Muộn như vậy không còn xe đâu.”

Tiêu Tổ Tâm lạnh lùng trừng anh, “Anh theo tôi làm gì?” Chung Bình khóe miệng khẽ nhếch, cười khẽ nói, “Cô còn giữ đồ vật của tôi, đương nhiên tôi phải bám sát cô, phòng trường hợp cô có ý muốn bán đứng tôi.” Tiêu Tổ Tâm cũng cười, bán đứng anh, đáng tiếc là anh rất rõ, chẳng ai muốn đâu.

“Xe của tôi mới thay lốp, đi thử một chút.” Chung Bình hất cằm về phía đằng sau cô, xe của anh quả thật đang ở bên đường. Tiêu Tổ Tâm quay đầu liếc mắt nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ kia, nhớ lại mình đã từng chọc thủng lốp của anh ta, dù sao anh ta cũng có tiền đi đổi. Tiêu Tổ Tâm lách qua anh, tiếp tục đi về phía trước, Chung Bình nhẹ nhàng kêu, “Tiêu Tổ Tâm.” Tiêu Tổ Tâm bất động dừng lại, Chung Bình khẽ mỉm cười, xem cô còn đi thể nào nữa.

“Tổ Tổ.” Đột nhiên ở phố đối diện có tiếng kêu to, Chung Bình giương mắt nhìn, một người đàn ông đang ngồi trên xe máy ở phố đối diện, hướng về phía bên này ngoắc ngoắc tay. Tiêu Tổ Tâm cười, lợi dụng lúc không có phương tiện gì qua lại, liền chạy như bay về phía người đàn ông kia. Về mặt của Chung Bình đen lại, hóa ra cô gái hung dữ kia cũng có người quan tâm cơ đấy!

Tiêu Tổ Tâm chạy đến bên cạnh người đàn ông, nhận lấy chiếc mũ bảo hiểm từ tay anh ta, đội ở trên đầu, cô khẽ vịn lên vai người kia ngồi xuống ở đằng sau. Lúc này, Tiêu Tổ Tâm mới từ xa nhìn anh, nhẹ nhàng cười. Chiếc xe nhẹ nhàng nổ máy, phóng bay đi!

Chung Bình trừng mắt nhìn chiếc xe nghênh ngang đi trên đường kia, cắn răng hừ lạnh một tiếng, có khi nào là bạn không? Đều bắt hai người các người quỳ gối trước gấu quần của tôi!

Chiếc xe máy phóng như bay ở trên đường, đi qua con đường vắng lặng thì tiếng vang như gào thét.

“Người vừa rồi là ai vậy?” Lâm Vĩ Cường lớn tiếng hỏi, sợ gió lớn mà Tổ Tổ không nghe thấy.

“Một gã bỉ ổi.” Tổ Tổ cũng lớn tiếng trả lời, Chung Bình lấy phụ nữ ra để chơi đùa làm vui, không bỉ ổi thì là cái gì.

“Sao cơ?” Lâm Vĩ Cường nghe không rõ, hỏi lại một lần nữa.

“Anh ta tên Chung Bình, là một gã bỉ ổi.” Tổ Tâm nói lớn hơn một chút nữa, gần như là quát lên.

“Cậu ta làm phiền em?” Lâm Vĩ Cường nhớ lại ánh mắt trừng trừng của người nọ lúc này.

“Không, anh ta là muốn báo thù thôi.” Tiêu Tổ Tâm nhớ lại, hôm nay Chung Bình ngã nhiều lần như vậy mà không có thẹn quá hóa giận, quả nhiên tốt hơn nhiều. “A Cường, ngày mai em nghỉ, anh cũng nghỉ có được không?”

“Sao vậy?” Lâm Vĩ Cường quay đầu hỏi.

“Em muốn về thăm cô nhi viện.” Tiêu Tổ Tâm trốn ở sau lưng Lâm Vĩ Cường, cô đã hai tuần không trở về, bọn họ nhất định đang rất nhớ cô.

“Được, anh đi với em.” Lâm Vĩ Cường gật đầu, chỉ cần Tổ Tổ mở miệng, nhất định anh sẽ không từ chối.

8. Chương 8: Mượn Tiền

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Vĩ Cường chở Tiêu Tổ Tâm đến cô nhi viện.

Ngay lúc bọn họ vừa xách một đồng túi đồ ăn ngon đi vào một phòng học, thì một loạt những tiếng ngạc nhiên, vui mừng kêu lên, “Anh Cường Cường, chị Tổ Tổ.” Toàn bộ đều chạy đến vây quanh hai người bọn họ, vừa nhìn thấy đã biết rằng hai người rất được bọn nhỏ hoan nghênh.

Đang đứng trên bục giảng, Vương Hiếu Anh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu bỏ sách giáo khoa xuống, hơi oán giận nói, “Hai người vừa đến, thì bọn chúng chả thèm để tâm vào bài học nữa.” Hai người đặt mấy chiếc túi ở trên bục giảng, Tổ Tổ liền ôm lấy một đứa bé nam lớn lớn một chút cười nói, “Đình Đình, em chia ọi người đi.” Sau đó sờ đầu mấy đứa nhỏ, rồi đứng dậy ôm nhẹ lấy vai của Vương Hiếu Anh cười nói, “Bọn nhỏ vui vẻ một chút thôi, đợi lát nữa học sẽ càng có tinh thần.” Vương Hiếu Anh cười gồ nhẹ vào đầu cô, ánh mắt lại chợt nhìn thấy Lâm Vĩ Cường ở phía sau cô, “A Cường.” Lâm Vĩ Cường gật gật đầu, “Tiểu Anh.” Vương Tiểu Anh liền thu mắt, gương mặt hơi phiem hồng, anh ấy phớt nháng nên đã đen đi nhiều.

“Viện trưởng đâu rồi?” Tổ Tâm quay lại hỏi Vương Hiếu Anh, nhìn thấy sự ngượng ngùng trong mắt cô ấy, lại nhìn không được liếc mắt nhìn Lâm Vĩ Cường, mặt anh lại không chút thay đổi.

Vương Hiếu Anh nhẹ nhàng nói, “Đang ở đây mà, ngày hôm qua vẫn còn nhắc đến cậu đó.” Tổ Tổ vừa nghe vậy ý cười càng sâu, liền đẩy nhẹ Vương Hiếu Anh về phía A Cường, rất nhanh nói, “Mình đi tìm viện trưởng.” Nói xong, liền chạy về phía ngoài cửa.

“Tổ Tổ.” Lâm Vĩ Cường định gọi cô lại thì Tổ Tổ đã sớm chạy mất dạng rồi.

“A Cường, gần đây anh bận à?” Vương Hiếu Anh e lệ hỏi.

“Cũng có một chút.” Lâm Vĩ Cường dừng chân, cười cười nói.

“Đã lâu rồi anh không về.” Giọng của cô hiện ra một chút mất mát.

“Nhất định về sau sẽ về thường xuyên hơn” Lâm Vĩ Cường nói xong liền đi về phía bọn nhỏ, giúp đỡ mấy đứa chia đồ.

Vương Hiếu Anh nhìn tấm lưng mạnh mẽ mà to lớn của Lâm Vĩ Cường, tim đập càng nhanh, anh ấy càng ngày càng nam tính.

—

Tiêu Tổ Tâm đi qua phòng của viện trưởng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy viện trưởng đang cúi đầu nhìn hồ sơ, cô cười nhanh chóng dừng cước bộ, cẩn thận đẩy cửa ban công, nhẹ nhàng đi đến đằng sau viện trưởng, hai tay chụm lại, che mắt của viện trưởng đi, cố ý hạ thấp giọng nói, “Đoán xem tôi là ai?”

Viện trưởng hơi ngẩn ra một chút, sau đó lập tức phản ứng lại, cười khẽ gạt tay cô xuống, “Ngoài Tổ Tổ ra thì còn ai đi dọa bà già này cơ chứ.”

Tổ Tổ cười ôm lấy viện trưởng, ghé vào trên vai bà, làm nũng nói, “Viện trưởng thật không biết phối hợp một chút nào cả, lần nào cũng đều đoán là con, sao không phải là Tiểu Anh chứ!”

“Tiểu Anh ngoan như vậy, đương nhiên sẽ không, chỉ có con vẫn nghịch ngợm như vậy.” Viện trưởng sủng nịch vỗ vỗ tay cô, kéo cô ngồi xuống ở ghế bên cạnh, “Hôm nay không phải đi làm sao?”

“Con nghỉ.” Tiêu Tổ Tâm nắm tay viện trưởng, đôi tay già nua này đã bắt đầu bị những đốm che kín, viện trưởng của cô đã già rồi.

“Đã gặp bọn nhỏ chưa? Chúng nó hôm nào cũng hỏi khi nào thì chị Tổ Tổ đến.” Viện trưởng Nghiêm cười hiền lành, vuốt vuốt tóc cô, Tổ Tổ sống rất tình cảm nên rất được tụi nhỏ yêu quý.

“Con đã qua rồi, A Cường cũng về đó.” Tổ Tổ nhớ lại bộ dáng hưng phấn của bọn nhỏ, trong lòng rõ ràng cũng vui lên rất nhiều.

“Nó có khỏe không?” Nghiêm viện trưởng gật đầu cười. Lâm Vĩ Cường, Tiêu Tổ Tâm cùng Vương Hiểu Anh, đều là lớn lên ở trong cô nhi viện, ba người tuổi đều xấp xỉ nhau, cho nên chơi rất thân. Tổ Tổ cùng A Cường từ rất sớm đã được nhận nuôi nên đã rời cô nhi viện từ lâu, nhưng cuối cùng lại đều bị cha mẹ nuôi bỏ mặc, hai người đều không chịu quay về, nghe nói đã phải ở bên ngoài chịu rất nhiều khổ cực, thậm chí còn lầm đường lạc lối. Viện trưởng Nghiêm đau lòng vuốt tóc Tổ Tổ, đứa nhỏ này thật rất đáng thương.

“Anh ấy tốt lắm, hiện tại cũng có việc làm ổn định rồi, làm ở trong khách sạn.” Tổ Tổ biết viện trưởng đang lo lắng cho bọn họ, liền an ủi bà.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Viện trưởng Nghiêm vô cùng vui mừng, chỉ hy vọng bọn họ có thể tự lập mà sống thật tốt.

“Viện trưởng, bao giờ thì cô nhi viện bắt đầu sửa chữa?” Tổ Tổ hôm nay đến là muốn hỏi chuyện quan trọng này.

“Tiền ta đã đưa cho lão Chu để gọi người tới rồi, độ khoảng một tuần nữa thôi.” Viện trưởng Nghiêm như là nhớ ra cái gì, liền kéo tay Tổ Tổ, nghiêm túc nói, “Tổ Tổ, con lần trước thay vị Chung Bình kia quyền góp tiền, chúng ta còn quên chưa viết giấy công đức, con hôm nay nhớ mang giấy này với thư cảm ơn về cho cậu ấy nhé.”

Tổ Tổ mắt hơi lóe lên, chợt cúi đầu, rất nhanh dạ một tiếng, giấy công đức này vẫn là cô thay Chung Bình nhận vậy.

“Thật là tốt, nhớ thay mọi người cảm tạ Chung tiên sinh, cảm tạ cậu ấy ngay lúc chúng ta nguy cấp như vậy, lại hào phóng quyền tiền cho chúng ta,” Viện trưởng Nghiêm nhớ lại chỗ tiền kia quả thật đã giải quyết được vấn đề lớn của bọn họ, trong lòng liền vô cùng cảm động, Chung Bình tiên sinh kia, quả là một người tốt.

Tổ Tổ lè lưỡi, Chung Bình là người tốt đều là do bị ép thôi, nếu anh ta biết được, nói không chừng còn nhất định ép cô lập tức trả tiền. Tổ Tổ hơi ngượng ngùng ôm viện trưởng, “Viện trưởng, con lại đi xem tụi nhỏ thế nào rồi.” Viện trưởng cười gật đầu, “Tí nữa nhớ phải qua đây lấy giấy công đức đó.” Tổ Tổ cười đồng ý, rất nhanh liền rời khỏi.

Tiêu Tổ Tâm vừa rời khỏi phòng viện trưởng, trong lòng cũng đỡ căng thẳng đi một chút.

Tiêu Tổ Tâm lúc trước biết được cô nhi viện này đã lâu không được tu sửa, bây giờ trở nên rất nguy hiểm, ở tòa nhà chính có vài phòng trên tường đã xuất hiện những khe nứt rất lớn. Viện trưởng từ lâu đã phản ánh lại tình hình này với các cấp trên, nhưng bọn họ đều trả lời rằng hiện nay tài chính khó khăn, tiền quyền góp gần đây cũng rất ít, ít ỏi đến đáng thương, nếu như muốn xây lại tòa nhà mới thì vô cùng khó khăn, nhiều nhất cũng chỉ có đủ để sửa chữa lại thôi. Nhưng là cứ kéo dài mãi như vậy, căn bản vẫn không có ai đến xem xét, mấy vết nứt ấy sau mỗi trận mưa thì càng ngày càng to và sâu hơn.

Viện trưởng Nghiêm vì chuyện này mà ăn không ngon ngủ không yên, tóc đều đã bạc trắng, cứ nghĩ đến bọn nhỏ ngày ngày đều ở nơi này, dễ gặp nguy hiểm, viện trưởng lại tự trách chính mình. Tổ Tổ sau này biết được, cũng liền lo lắng, sốt ruột không kém.

Tiêu Tổ Tâm cùng Lâm Vĩ Cường và Vương Hiếu Anh, ba người gom góp lại cũng chỉ được một vạn. Vương Hiếu Anh làm giáo viên ở trong cô nhi viện, giúp bọn trẻ học, nên lương rất ít. Mà Tiêu Tổ Tâm cũng chỉ là một nhân viên thu ngân của siêu thị, tuy rằng tiền lương có vẻ ổn định hơn, nhưng sau khi trừ bỏ phí sinh hoạt, thì cũng chẳng còn là bao. Lâm Vĩ Cường thì càng khổ phải nói, anh đã từng ngồi tù, nên đã thay đổi rất nhiều việc làm, gần đây mới yên ổn một chút. Cho nên, ba người bọn họ căn bản không thể làm gì hơn nữa.

Tiêu Tổ Tâm cũng muốn nhờ chị Như giúp, nhưng chị Như từ sau khi bị Chung Bình mê hoặc, suốt ngày muốn phẫu thuật thẩm mỹ, thậm chí còn nhịn ăn nhịn uống để phẫu thuật để trở thành người mà tên Chung Bình kia thích! Chị Như đau lòng nói rằng về điểm này chị thật không có nhiều, có giúp cũng chẳng được là bao, vẫn nên tìm ông lớn nào đó xin quỳen chút tiền thì hơn.

Tiêu Tổ Tâm đành chịu không nói gì nữa. Mỗi lần chị Như oán giận Chung Bình mới vừa lời ngon tiếng ngọt với mình, quay mặt đi đã cùng những người phụ nữ khác ám muội không rõ, liền không ngừng thở ngắn than dài, suốt ngày đều kêu nức như mình xinh đẹp, nhất định sẽ giữ được trái tim của anh ta. Tiêu Tổ Tâm vừa nghe xong đã thấy ghét tên Chung Bình này rồi. Người đàn ông này thì có gì tốt chứ? Chỉ là một kẻ lừa đảo chuyên đi lừa gạt chị em phụ nữ, chị Như cũng thật ngốc, nếu như có sửa lại mặt mình thành xinh đẹp, anh ta nhiều nhất cũng chỉ cùng chị chơi đùa mà thôi, nhìn anh ta như vậy đảm bảo tình nhân của anh ta viết cả một danh sách cũng không hết, chỉ biết là người đàn ông này căn bản không hề có lương tâm, như vậy làm sao có thể vì chị mà thay đổi tính nết chứ!

Nhìn thấy viện trưởng Nghiêm ngày đêm buồn khổ, Tiêu Tổ Tâm cũng sầu muộn lo lắng theo. Có lần, cô đi gặp chị Như, rốt cục cũng thấy được tên phụ tình nổi tiếng Chung Bình kia, nhìn anh ta không những cùng với y tá liếc mắt đưa tình, ngay đến cả bệnh nhân cũng mắt đi mày lại, thật là một tên củ cải lăng nhăng. Còn chị Như thì suốt ngày nhớ mong anh ta, Tiêu Tổ Tâm đã giận đến mức không nói được gì. Cô còn nhìn thấy anh ta ôm mỹ nữ lên xe thể thao, trong lòng đột nhiên nảy ra cái ý định điên cuồng đó.

Tiêu Tổ Tâm hơn mười tuổi, đã ngày ngày lang thang ngoài đường, bèn đi theo một đám côn đồ ở trên đường ăn trộm vặt, cũng có được một chút tay nghề, vì thế đã từng phải vào trại cải tạo hai lần. Cuối cùng, lại gặp được chị Như, cho cô có một chỗ ở, còn dạy cô đọc sách, đi theo giúp chị Như mấy việc vặt vãnh, cô mới thoát khỏi đám côn đồ kia, bắt đầu sống một cuộc sống bình thường.

Tiêu Tổ Tâm nhớ lại về sầu muộn của viện trưởng, lại nhớ đến sự an toàn của bọn trẻ, cô liền do dự hồi lâu, quyết định đi tìm Chung Bình trước “mượn” tiền. Đương nhiên, từ “mượn” này có chút không chính đáng, cô gạt chị Như lên lấy đi tiền của Chung Bình, lại sợ anh ta đi báo án, mới lấy điện thoại ra chụp ảnh uy hiếp. Cô không nói cho bất kì ai, đem tiền cho viện trưởng cũng chỉ nói là Chung Bình có lòng quỳen góp. Viện trưởng vừa thấy một số tiền lớn như vậy, lệ rơi đầy mặt, luôn miệng nói Chung Bình là người tốt.

Tiêu Tổ Tâm vẫn là luôn thúc giục A Cường cùng Tiểu Anh cùng cô nghĩ ra biện pháp để nhanh chóng trả lại tiền cho Chung Bình. Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ta trái giữ phải ôm, cô lại càng tức, nếu không phải vì anh ta chị Như sẽ không thấy chết mà không cứu, cho nên vô tình cô lại đem lửa giận trút lên người Chung Bình, ác ý chính anh vài lần.

Tiêu Tổ Tâm cũng muốn tìm cơ hội để nói cho Chung Bình, nhưng mỗi lần cứ nhìn thấy bộ dạng hư hỏng kia của anh ta, cô lại ngậm miệng. Tiêu Tổ Tâm quyết định khi nào góp được một chút tiền rồi mới nói cho anh ta, khiến cho anh ta tức đến phát điên luôn đi, ai bảo anh ta lăng nhăng như vậy làm gì!

9. Chương 9: Giả Mạo

Chung Bình ngồi ở trong phòng tập, hết nhìn trái lại nhìn phải, thế mà không thấy Tiêu Tổ Tâm đâu hết. Không biết cô ta đi đâu nữa? Chẳng lẽ lại cùng đàn ông hẹn hò? Nhớ lại người đàn ông chở cô đi mất hôm trước, Chung Bình hơi nhếch khóe miệng, người như cô ta mà cũng có đàn ông để ý đến, thật đáng ngạc nhiên.

Chung Bình không nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm đâu, cũng không thèm học nữa, đi ra khỏi phòng tập, thì nhìn thấy Đình Đình đang ngồi chơi máy tính. Kế hoạch lại thay đổi, Chung Bình liền mỉm cười bước qua.

“Đình Đình, đang chơi cái gì vậy?” Chung Bình ôn nhu hỏi. Đình Đình đầu cũng không thèm ngẩng trực tiếp trả lời “Là trò xếp bóng.”

Chung Bình nhìn một lúc đại khái cũng hiểu được, giống với xếp chữ liên tiếp, chỉ cần nắm quả bóng đều cùng màu là có thể ăn. Xem tình hình có vẻ như Đình Đình đang sắp thua, tiểu cô nương này liền nhăn mặt nhíu mày suy nghĩ.

Chung Bình khẽ cười liền khẽ động ngón tay, “Chỗ này.” Đình Đình nhìn thấy, liền kêu một tiếng, lập tức ăn luôn. Chung Bình cứ như vậy đứng ở một bên chỉ điểm, rất nhanh một lúc sau tình thế đã đảo ngược, ăn được cả một mảng lớn, Đình Đình hoàn toàn thắng. Cuối cùng Đình Đình lần đầu tiên ghi lại điểm cao nhất của mình, vui vẻ hướng Chung Bình kêu to, “Ôi, 3000 điểm, em chưa từng chơi được đến như vậy, anh thật lợi hại.” Cô bé sùng bái nhìn Chung Bình, anh lại không cho là đúng chỉ cười cười, đúng là tiểu quỷ.

Đình Đình bỗng nhiên đối với Chung Bình hảo cảm tăng lên rất nhiều, đổi giọng gọi anh một tiếng anh Chung, “Anh Chung, anh sao lại không đi tập.”

Chung Bình cũng không trả lời mà lại hỏi, “Tổ Tổ, sao hôm nay không tới?” Mọi người ở đây đều gọi Tiêu Tổ Tâm là Tổ Tổ, anh cũng liền kêu như vậy luôn.

“Chị Tổ Tổ hôm nay đi cô nhi viện rồi, nhưng chắc chắn tối sẽ đến đây.” Đình Đình trả lời.

“Cô nhi viện?” Chung Bình nhíu mắt, cô ta đi cô nhi viện làm gì?

“Chị Tổ Tổ lớn lên ở cô nhi viện mà.” Đình Đình quay đầu lại cười, ai ở đây cũng đều biết, chị Tổ Tổ cũng không có giấu diếm.

Chung Bình hừ lạnh, khó trách lại giống một đứa trẻ lỗ mãng, không được dạy bảo như vậy, “Cô ta không phải mỗi ngày đều đến đây sao?”

“À không, nếu có ca đêm thì chị ấy sẽ không đến, bình thường là thứ ba với thứ năm.” Đình Đình lại bắt đầu chú tâm vào trò chơi.

“Cô ta đi làm ở đâu vậy?” Chung Bình hỏi tiếp.

Đình Đình rốt cục quay sang, nhìn Chung Bình nghĩ nghĩ, “Hình như là, ở siêu thị ở đường **, làm nhân viên thu ngân.”

Chung Bình cười mà không nói, Đình Đình quả thật rất ngoan. Hừ, chỉ là một nhân viên thu ngân mà cũng dám uy hiếp anh, loại phụ nữ này thật không khó đối phó cho lắm. Chung Bình vỗ vỗ đầu của Đình Đình, “Anh đi tập đây.” Nói xong lại quay về phòng tập.

—

Hôm sau là thứ tư, Tiêu Tổ Tâm đang ở trong siêu thị bận rộn thu tiền của khách hàng. Hôm nay làm ăn thật tốt, rất đông người, ở đằng sau còn cả một hàng dài nữa.

Tiêu Tổ Tâm nhận lấy hai bình trà xanh, “Cái này lấy ạ?” Khách hàng liền ừ một tiếng. Tiêu Tổ Tâm kiểm tra lại mã hàng, nhìn thấy trên màn hình biểu thị giá tiền, rất nhanh nói, “5 đồng 6, ngài có muốn lấy túi đựng không?”

“Không cần.” Khách hàng khụ một tiếng, trầm giọng nói, liền đưa ra một tờ tiền màu đỏ mệnh giá lớn. Tiêu Tổ Tâm vừa nhìn thấy tờ tiền kia, liền nhíu mày rất nhanh giương mắt hỏi lại, “Ngài không có tiền lẻ ư?” Lại nhìn thấy Chung Bình đang đứng ngay trước mặt mình, liền ngây đại, tại sao lại là anh ta?

“Không có.” Chung Bình lạnh lùng trả lời.

Tiêu Tổ Tâm xác nhận tiền, sau đó mở tủ đựng tiền ra, lại phát hiện tiền lẻ sớm đã hết. Tiêu Tổ Tâm cầm trong tay tờ tiền giá trị lớn kia nhìn một chút, sau đó nói với một nhân viên khác, “Chị Phượng, có tiền lẻ không, đổi cho em.”

Chị Phượng ở bên kia lên tiếng, “Từ từ.”

Tiêu Tổ Tâm đem tiền đặt ở bên cạnh, nhìn Chung Bình nói, “Xin chờ một lát, người tiếp theo.” Chung Bình đứng lui ở một bên, để cho người khác lên tính tiền. Chung Bình yên lặng nhìn chăm chăm Tiêu Tổ Tâm nhanh chóng kiểm tra hàng, lại nhìn mắt cô đang rũ xuống, liền khẽ cười, cô ta hôm nay lại không có quát anh?

Chỉ một lát sau, chị Phượng cầm một đồng tiền lẻ đưa cho Tiêu Tổ Tâm, Tiêu Tổ Tâm liền đem tờ 100 đưa cho chị ta, sau đó đếm tiền lẻ trả lại cho Chung Bình cùng với trà xanh của anh, Chung Bình nhận tiền chậm rì rì nhét tiền vào ví, sau đó mới nhận lấy chai trà xanh, Tiêu Tổ Tâm đang định rút tay về thì Chung Bình đã đem một chai đến trước mặt cô, “Đây là cho cô.” Tiêu Tổ Tâm ngây người, trừng mắt nhìn Chung Bình.

Chung Bình nháy mắt mấy cái, khoe miệng nhếch lên, “Mấy giờ tan?” Tiêu Tổ Tâm thở sâu một hơi, không lên tiếng, anh ta muốn biết làm gì?

Chung Bình nhìn cô không mở miệng, liền đem chai trà xanh nhét vào trong tay cô, chỉ ra bên ngoài, “Tôi ở bên ngoài chờ cô.” Nói xong, liền rời khỏi đó đi ra bên ngoài để lại Tiêu Tổ Tâm vẫn còn đang ngây ngốc nhìn theo.

Tiêu Tổ Tâm trừng mắt nhìn theo bóng dáng của Chung Bình, tự nhiên lại muốn nổi giận, anh ta ăn no rửng mỡ? Không có việc gì tự nhiên chạy đến đây nói chờ cô.

Khách hàng sau thấy cô không nhúc nhích gì liền bắt đầu thúc giục, Tiêu Tổ Tâm nhanh chóng kiểm chế lại tiếp tục làm việc, nhưng là vẫn không nhịn được mà bắt đầu suy nghĩ, Chung Bình muốn làm gì vậy?

Chị Phượng đột nhiên đi đến từ phía sau cô, “Tiểu Tiêu, người kia là ai thế? Oa, lái xe thể thao nha.” Chị Phượng nhìn Chung Bình bước vào trong xe thể thao ngồi, vẻ mặt kinh ngạc, không thể tưởng tượng được Tiểu Tiêu lợi hại như vậy, lại có thể có một người bạn như thế.

Tiêu Tổ Tâm cười gượng một tiếng, “Em không quen anh ta.”

“Không quen? Anh ta chờ em tan tầm kìa, làm gì có khả năng không quen.” Chị Phượng bày ra vẻ mặt có đánh chết cũng không tin, ánh mắt lóe ra tia khinh thường, sao mà phải nhỏ mọn như vậy, quen kẻ có tiền còn giấu diếm.

Tiêu Tổ Tâm ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói, “Chỉ là quen ở chỗ tập Judo thôi.”

“Này được đấy, hôm nào giới thiệu đi.” Chị Phượng cười trộm nhìn về phía cửa, liếc nhìn Chung Bình. Anh chàng đẹp trai này, xe cũng thật đẹp, chỉ một lát thôi, việc Tiêu Tổ Tâm quen kẻ có tiền đều đã bị mọi người biết, liền tám rôm rả.

Tiêu Tổ Tâm lườm chiếc xe màu đỏ vô cùng gây chú ý đang đỗ ở ngoài kia, buồn bực khẽ kêu, không có việc gì lại đi kiểm chuyện gây sự.

Thật vất vả, khách hàng mới hết, tất cả mọi người đều phải ở lại làm vệ sinh, chị Phượng lại thúc giục Tiêu Tổ Tâm đi trước, “Đi nhanh đi, để người ta chờ cả buổi rồi.”

Tiêu Tổ Tâm lắc đầu nói không đi, quầy trưởng liền khoát tay với cô, “Tiểu Tiêu, cô đi trước đi, hôm nay cũng không có gì cần làm nữa, chúng tôi làm là được rồi, đừng để cho bạn trai phải sốt ruột chờ đợi.”

Tiêu Tổ Tâm dở khóc dở cười, như thế nào lúc này mới là bạn võ, bây giờ anh ta đã được thăng cấp làm bạn trai của cô rồi. Quên đi, càng tô càng đen, Tiêu Tổ Tâm đành phải đi vào bên trong thay quần áo, cầm túi ra liền cùng mọi người chào tạm biệt.

Tiêu Tổ Tâm đứng ở cửa, nhìn lướt qua người đang ngồi ở bên trong chiếc xe kia, sắc mặt lạnh lùng, sau đó liền bước ngược hướng đi về.

Chung Bình ở trong xe mỉm cười ẩn còi, Tiêu Tổ Tâm lại giả bộ không nghe thấy, vẫn tự mình đi về phía trước.

Chung Bình đành phải quay xe chạy về phía cô, gạt cửa kính xe xuống, lộ đầu ra kêu, “Lên xe đi.”

Tiêu Tổ Tâm cười lạnh một tiếng, “Không cần.”

“Tiêu Tổ Tâm, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Chung Bình gấp đến độ nói to lên.

Tiêu Tổ Tâm chợt dừng lại, quay lại nhìn anh, “Nói đi.”

“Cô lên xe trước đã.” Chung Bình trộm nhìn về phía sau, nhân viên của siêu thị đều đã tò mò đứng chặn cửa, bọn họ đều là chạy đến để xem. Chung Bình liền mở cửa xe cho cô lên.

Tiêu Tổ Tâm xoay người nhìn thấy đồng nghiệp của mình đều đang chăm chú nhìn, mặt hơi đỏ lên, đành phải ngồi vào trong xe, đóng cửa lại.

Chung Bình liếc mắt nhìn về đằng sau, rất nhanh khởi động xe, tiến về phía trước.

—

Chung Bình lái xe qua mấy con phố, cuối cùng dừng lại ở ven đường.

Tiêu Tổ Tâm ngồi ở trong xe, không nhịn được phải mở miệng trước, “Có chuyện gì?”

“Ngày mai cô có rảnh không? Tìm cô giúp chút việc.” Chung Bình cau mày, dường như có chút phiền muộn.

“Chuyện gì?” Tiêu Tổ Tâm cảm thấy anh ta kỳ quái, không phải anh ta hận cô đến nghiêng răng nghiêng lợi sao, như thế nào lại đột nhiên tìm cô giúp, giúp cái gì chứ?

“Buổi tối ngày mai đi gặp gia đình tôi.” Chung Bình đơn giản nói ra.

Hả? Tiêu Tổ Tâm kinh ngạc kêu ra tiếng, anh ta thần kinh à! Tại sao cô phải đi gặp gia đình anh ta, chẳng lẽ muốn dùng gia đình mình đến ép cô trả tiền?

“Ngày mai sinh nhật bà nội tôi, tôi phải mang theo bạn gái về.” Chung Bình liếc mắt nhìn cô một cái.

“Anh nhiều bạn gái như vậy đến tìm tôi làm gì?” Tiêu Tổ Tâm cười lạnh một tiếng, đầu của anh ta không phải bị đá hỏng rồi chứ?

“Bọn họ không biết võ.” Chung Bình không chịu được, mắt trợn trắng, “Cô lần trước khiến đối tượng coi mắt của tôi phải bỏ đi, hiện tại bọn họ lại muốn tôi dẫn ai đó về gặp mặt, cô nói xem tôi nên đi chỗ nào tìm người biết võ đây.”

Tiêu Tổ Tâm cau mày hỏi, “Vì cái gì mà phải biết võ?”

“Bởi vì tôi đã nói với bọn họ tôi thích ai biết võ.” Cái gì chứ, còn không phải vì cô, bị bà nội hiểu lầm, hiện tại lại không nói rõ ra được. Ba mẹ liên tục gọi điện nói mấy ngày này ba chả thiết ăn thiết uống nữa, liền bắt anh phải đem bạn gái trở về cho bà xem, còn uy hiếp anh nếu không mang bạn gái về, bà sẽ tuyệt thực.

Tiêu Tổ Tâm không chịu nổi liền trừng anh, “Thật không làm được.” Bạn gái của anh ta còn nhiều hơn cả một đại đội, thế nào mà chả tìm được một người có võ. Cô cùng anh ta quan hệ xấu như vậy, sao có thể giả mạo làm bạn gái anh ta chứ.

“Tiêu Tổ Tâm, cô vẫn còn đang nợ tôi tiền đúng không? Tôi không thúc giục cô trả tôi tiền là đã đủ nhân từ cho cô lắm rồi, bây giờ cô có định giúp tôi không?” Chung Bình âm thầm chửi rủa trong lòng, tôi đây tìm cô là muốn cho cô một cơ hội, trước khi dụ hoặc cũng đã thả mồi nhử rồi đấy chứ.

Tiêu Tổ Tâm bị uy hiếp, miệng cứng lại, “Không phải đã nói rằng, nếu anh đánh thắng tôi thì tôi sẽ trả lại tiền sao?” Tuy rằng, cô biết mình còn đang nợ anh ta tiền, chỉ là nếu anh ta biết rõ chân tướng sự việc, cô cũng không muốn sẽ bị anh ta la hét sai bảo.

“Không được, ngày mai nếu làm cho bà nội tôi thất vọng, khẳng định bệnh cũ sẽ tái phát, bà tôi đã 90 tuổi rồi, cô nhẫn tâm làm cho bà phải khổ sở sao?” Chung Bình giở ra một bộ mặt đau đớn đến kịch liệt.

Tiêu Tổ Tâm nhìn anh ta như vậy, nhất thời ghen lời. Bà anh ta lớn tuổi như vậy, nếu như thật sự phát bệnh cũ, như vậy không được đâu. Chỉ là.....Tiêu Tổ Tâm do dự, chỉ cảm thấy nếu mình đáp ứng yêu cầu này của Chung Bình, giống như là bị người ta cố tình hãm hại vậy. Trực giác cô cho thấy là Chung Bình đang có âm mưu, nhưng cô lại không biết được nguyên do.

“Được, nếu như cô đồng ý giúp tôi, trừ cho cô năm ngàn.” Chung Bình cắn răng, ném ra mồi nhử tiếp theo.

Tiêu Tổ Tâm đầu như căng ra, năm ngàn, quá mê người, cứ như vậy liền rất nhanh quên đi mình đang suy nghĩ gì, giống như không có cái gì kì lạ cả. Cho dù chỉ là đi giả mạo một chút, vẫn là cô rất lời đúng không, ăn một bữa cơm thôi mà được những năm ngàn. Tiêu Tổ Tâm không ngừng tính toán.

Chung Bình nhìn thấy ánh mắt do dự của cô, trong lòng liền cười trộm, một bộ dáng luyến tiếc y hệt đứa trẻ, nhìn cô xem lần này còn không ngoan ngoan nhảy xuống hố đi. “Thế nào?” Chung Bình thúc giục cô quyết định.

Tiêu Tổ Tâm khẽ cắn môi, đáp ứng luôn, “Được, tôi sẽ giúp anh lần này.”

“Được, ca làm của cô ngày mai thế nào?” Chung Bình nhin xuống tiếng cười to trong lòng, giả vờ trầm tĩnh hỏi.

“Buổi sáng.”

“Được, buổi chiều bốn giờ, tôi tới đón cô, ngày mai cô phải nghe theo tôi.”

“Được.....Chỉ là giả mạo đối tượng xem mắt của anh thôi đúng không?” Tiêu Tổ Tâm xác nhận lại.

“Giả làm bạn gái tôi.” Chung Bình lạnh lùng nói.

“Chỉ ăn cơm thôi?” Tiêu Tổ Tâm vừa nghe đến hai chữ đó, trong lòng đã bắt đầu sợ hãi, thật kỳ lạ.

“Ăn cơm xong sẽ đưa cô về.” Chung Bình cười trộm, ăn cơm rất lâu, là tiệc sinh nhật mà, cô cứ chậm rãi hưởng thụ đi.

Tiêu Tổ Tâm nghĩ lại, cuối cùng vẫn đồng ý, vì năm ngàn kia, cô sẽ làm với bất cứ giá nào!

Chung Bình ngồi ở trên xe nhìn thấy bóng của Tiêu Tổ Tâm rời đi, trên mặt rốt cục hiện ra ý cười. Đồ ác độc kia, xem cô như thế nào thoát được lòng bàn tay của tôi!

10. Chương 10: Tiệc Sinh Nhật

Ba giờ chiều ngày thứ năm rất nhanh đã tới, Tiêu Tổ Tâm còn đang giao ca với nhân viên khác, thì chị Phụng đã nhanh chóng tiến lại gần cô, “Tiểu Tiêu, anh chàng đi xe thể thao lại đến kìa.” Đôi mắt lại lúng liếng liếc ra bên ngoài, lúc này Tiêu Tổ Tâm mới nhìn xuyên qua tấm cửa kính, quả nhiên là xe của Chung Bình đang đỗ ở trước cửa. “Đi hẹn hò à?” Chị Phụng bình thường vẫn thích đi buôn chuyện như vậy.

Tiêu Tổ Tâm lắc đầu, “Có việc ạ.” Lại nhanh chóng cúi đầu giao ca tiếp, rồi mới đi vào trong thay quần áo.

Tiêu Tổ Tâm thay quần áo bình thường, đeo ba lô đi rời khỏi siêu thị, rồi đi về phía xe của Chung Bình, mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Chung Bình nhẹ liếc mắt về phía cô, một thân quần bó cùng áo phông, liền nhướn mày, “Sao cô lại mặc bộ đồ này?”

Tiêu Tổ Tâm cúi xuống nhìn nhìn, “Bộ quần áo này làm sao?” Chung Bình không chịu nổi, trắng mắt liếc cô một cái nữa rồi khởi động xe.

Rút cục, Chung Bình đành phải mang Tiêu Tổ Tâm đến một khu thương mại lớn gần đó để thay bộ đồ mới, Tiêu Tổ Tâm lại sống chết không chịu mặc váy, cô nói từ bé đến lớn cô cũng chưa mặc lần nào, Chung Bình đành phải mua cho cô một bộ quần bò áo phông mới khác.

Sau đó, Chung Bình chở Tiêu Tổ Tâm đi về khu nhà mình.

Tiêu Tổ Tâm thấy Chung Bình đỗ xe trước cửa một căn biệt thự cổ, liền bắt đầu có chút khản trương, sinh nhật của bà anh ta, có phải sẽ có rất nhiều người không?

Anh cất bộ quần áo cũ của cô để ở ghế xe sau, rồi khóa xe đi xuống, Tiêu Tổ Tâm đang định mở cửa xe, thì Chung Bình đã nhanh chóng chạy đến trước mặt cô thay cô mở cửa, Tiêu Tổ Tâm sững sốt, gương mặt nhìn anh, vẻ mặt nghi hoặc?

“Từ giờ trở đi hãy cố nhập vai đi.” Chung Bình thấp giọng nói, hơi hơi mỉm cười. Tiêu Tổ Tâm đã hiểu liền đưa tay ra cho anh, vừa chạm phải bàn tay to ấm áp của Chung Bình, trong lòng liền có một chút hỗn loạn, theo phản xạ liền rút tay về, lại bị tay anh nắm chặt không buông. Anh cùng cô rõ ràng là như nước với lửa, lại phải giả vờ thân mật như vậy, thật là vô cùng kì dị.

Chung Bình đóng cửa xe lại, tay vừa cầm tay cô liền chuyển sang ôm eo. Tiêu Tổ Tâm cả người cứng đờ, đi bộ có chút loạn, gương mặt lên nhìn anh, thì thấy sắc mặt anh chẳng hề thay đổi. Chung Bình nhìn thấy cô đang nhìn anh chằm chằm, liền cúi đầu xuống thấp giọng cười, “Sao rồi? Sợ à?” Hóa ra không phải cô sợ bị đánh, mà là sợ người khác thân mật như vậy, vậy thì dễ rồi, sở trường của anh chính là làm cho phụ nữ bị sự dịu dàng của anh mê hoặc mà.

Tiêu Tổ Tâm hơi nuốt nước bọt, cố gắng ổn định lại tâm trạng của mình, “Không có.”

Chung Bình mỉm cười, trầm giọng nói, “Nhớ kỹ, hôm nay cô là bạn gái tôi, phải nghe theo tôi đấy.” Tiêu Tổ Tâm có điểm cứng ngắc gật đầu.

—

Chung Bình ôm theo cô vào trong nhà, ba mẹ anh đều đang ở trong đại sảnh.

Anh liền nhấn chuông cửa, rất nhanh sau đó, có một người phụ nữ đứng tuổi ra mở, nhìn thấy Chung Bình, lại nhìn thấy anh đang ôm Tiêu Tổ Tâm ở trong lòng, thì vô cùng kinh ngạc há hốc mồm, cả nửa ngày cũng không nói được câu gì.

Chung Bình lại siết chặt eo cô, mỉm cười mở miệng, “Mẹ, mẹ sao vậy?” Tiêu Tổ Tâm bỗng nhiên căng thẳng, hóa ra người này là mẹ của Chung Bình, liền cố gắng nặn ra một nụ cười, “Cháu chào bác.”

“Mẹ à, Bình Bình về rồi.” Mẹ Chung rốt cục đã lấy lại được bình tĩnh, nhanh chóng mở rộng cửa cho hai người họ vào trong. Tiêu Tổ Tâm thấy mẹ Chung trong nháy mắt như vậy mà vẻ mặt đã thay đổi, bà ấy gọi mẹ, chắc chính là bà của Chung Bình rồi.

Chưa đợi Tiêu Tổ Tâm bình ổn lại tâm trạng của mình, thì đã bị đám người ở trong nhà dọa tới! Từ từ đã, đây không phải là tiệc sinh nhật sao? Sao lại nhiều người như vậy? Trời ạ, Tiêu Tổ Tâm bắt đầu thấy hối hận, Chung gia lại nhiều người như thế này sao?

Chung Bình vẻ mặt vẫn tự nhiên ôm Tiêu Tổ Tâm vào trong đại sảnh, vừa đi vừa chào hỏi với mọi người, anh cũng không vội vã giới thiệu cô. Nhưng mà tất cả mọi người đều vô cùng tò mò nhìn cô chăm chú, trong lời nói vẫn lộ ra sự kinh ngạc.

Tiêu Tổ Tâm như một con rối bị Chung Bình kéo đến một góc trong nhà, liền thấy một cụ bà đầu tóc trắng xóa, khuôn mặt hiền lành, chính là bà nội của Chung Bình.

Bà vừa thấy anh, hai mắt đã cười đến híp cả lại, “Bình Bình, mau dẫn lại đây, cho ta nhìn một chút.” Bà đã nghe mẹ Chung nói, Bình Bình có dẫn theo một cô gái trở về.

Chung Bình nghe vậy, liền đẩy Tiêu Tổ Tâm tới trước mặt bà mình, Tiêu Tổ Tâm không biết làm gì hơn đành phải khom gối, ngồi xuống trước mặt bà đang ngồi trên ghế, nhỏ nhẹ kêu một tiếng, “Cháu chào bà.”

Bà liền mở to mắt, cố gắng nhìn cô thật kĩ, lại còn nói, “Cháu chính là cô gái biết võ kia à?”

Tiêu Tổ Tâm liếc mắt về phía sau nhìn Chung Bình một cái, chỉ thấy anh ta cười cười, đành phải khó khăn gật đầu, “Vâng, cháu có học qua Judo.”

Cụ bà liền gật đầu, cười tươi như hoa, “Được, rất giỏi, rất giỏi.” Nói xong, còn kéo tay của Tiêu Tổ Tâm ra mà vuốt vuốt, Tiêu Tổ Tâm không biết làm sao đành để mặc cho bà muốn làm gì thì làm, cụ bà liền gật đầu, “Đúng là tay rất có lực.” Tổ Tổ ngày thường đều chăm chỉ làm việc, tất nhiên tay không thể mềm mại nữa, sờ vào quả thật có chút chắc.

“Bình Bình, tên cô ấy là gì?” Bà vẫn kéo tay Tiêu Tổ Tâm không buông.

“Tiêu Tổ Tâm.” Chung Bình cười nhẹ trả lời, nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm khản trương như vậy, anh đã rất muốn cười rồi.

“Cái gì Tiêu?” Bà có chút nghe không rõ, liền hỏi lại, Tiêu Tổ Tâm liền ghé vào tai bà nói, “Tiêu Tổ Tâm ạ.”

Bà lúc này đã nghe rõ rồi chứ, “À, Tổ Tâm ư, tính thiện lương, tên rất hay.” Chung Bình đứng ở một bên cười trộm. Sau đó liền đưa quà trong tay cho bà, “Bà nội, chúc bà sống lâu trăm tuổi, luôn luôn mạnh khỏe, mỗi ngày đều ngập tràn niềm vui.”

Bà cười ha hả nhận lấy, sau đó híp mắt lại nói, “Còn không mau sinh cho ta một đứa cháu, ta mới vui vẻ được.” Nói xong, lại cười khanh khách quay về nhìn Tiêu Tổ Tâm ở bên cạnh, “Con bao nhiêu tuổi rồi?”

“Đạ, 25 tuổi.” Tiêu Tổ Tâm nhìn thấy nụ cười hiền lành của bà, mọi sự căng thẳng hồi hộp trong lòng cũng đỡ đi một chút, quả thật cũng không đáng sợ cho lắm, cứ đối xử với bà như với ông bà mình là được rồi. Cô ở cô nhi viện cũng rất hay đi tình nguyện ở viện phúc lợi, chăm sóc cho những người già neo đơn, người già với trẻ con thật ra vô cùng giống nhau, chỉ cần cùng họ nói chuyện phiếm, tươi cười cùng họ thì họ sẽ rất dễ vui vẻ.

“Bình Bình, 30 tuổi, là tuổi mùi, cháu 25 tuổi, vậy là tuổi Hợi.” Bà cụ đột nhiên lại lẩm bẩm gì đó, xong khanh khách cười vô cùng vui vẻ đứng lên, “Mùi rất hợp Hợi, rất hợp, rất tốt, Bình Bình thật tình mắt nha.” Tay lại càng nắm chặt tay Tiêu Tổ Tâm nhất quyết không chịu buông.

Trán Chung Bình đổ đầy mồ hôi, bà nội ạ, nhanh như vậy đã tính xong rồi, thật phục bà quá đi. Tiêu Tổ Tâm nghe xong cũng ra đầy mồ hôi lạnh, nhưng là thấy bà cụ rất đáng yêu, nên nhịn không được cũng cười một cái. Mọi người bên cạnh thấy bà cụ vui vẻ như vậy, cũng liền phụ họa theo, vỗ vỗ vai anh, “Chung Bình, thật hiếu thuận nha, xem bà vui vẻ như vậy, chúng ta dù có tặng bao nhiêu quà, cũng không bằng cháu mang bạn gái về nhà đâu.”

Chung Bình cùng Tiêu Tổ Tâm xấu hổ nghe lời nói đùa của bọn họ, cũng chỉ biết ngây ngô cười theo, anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, anh căn bản không biết cô đã bao nhiêu tuổi, nhìn cô ấy chả giống 25 tuổi chút nào, ai biết bà anh còn đi chú ý cái này.

Mẹ Chung cùng ba Chung cũng đi tới giúp hai người, “Thôi được rồi, đừng cười hai đứa nữa, không bọn chúng bỏ đi bây giờ.”

Bà cụ cũng không thích ồn ã, liền xua xua mọi người đi, chỉ lưu lại một mình Tiêu Tổ Tâm ở bên cạnh, Tiêu Tổ Tâm đành phải ở lại cùng bà nói chuyện phiếm, có lúc bà nghe không rõ, cô sẽ lại gần tai bà nói lớn lên một chút, bà cụ nghe xong lại cười khanh khách không ngừng. Mọi người thấy vậy cũng biết bà lần này rất vừa mắt với Tiêu tiểu thư, vừa mới gặp mặt đã nhất quyết không rời.

Chung Bình cau mày đi sang một bên, thật kỳ quái, bà bình thường gặp người khác sẽ không thân thiết như vậy, vì sao mới lần đầu gặp Tiêu Tổ Tâm đã như thế này.

Chung Bình thật vất vả mới có cơ hội đến gần bà, ra vẻ buồn bực nói, “Bà nội, Tổ Tổ cùng bà nói chuyện lâu như vậy rồi, có thể trả cô ấy lại cho cháu không.” Bà cụ vừa nghe, liền hồ đồ kêu lên, đặt tay của Tổ Tổ vào trong tay của Chung Bình, vỗ vỗ tay hai người, “Nói sớm là được rồi.”

Chung Bình cảm kích, hôn nhẹ lên mặt bà một cái, liền kéo Tiêu Tổ Tâm đi ra ngoài sân. Tiêu Tổ Tâm bị Chung Bình nắm chặt tay, lo lắng cùng anh đi ra sân sau.

Đi tới một góc khuất, Chung Bình đột nhiên dừng chân quay đầu lại, Tiêu Tổ Tâm lại nhất thời không chú ý, liền đâm vào trong ngực anh, cô đột nhiên đỏ mặt vội vàng lùi lại về phía sau, một đôi tay đã nhanh chóng khóa chặt eo cô lại, Chung Bình ôm cô không cho cô lùi nữa.

“Anh...” Tiêu Tổ Tâm giương mắt nhìn anh trừng lớn, hai tay cố gắng đẩy anh ra.

Chung Bình đã cúi đầu dán chặt vào bên tai cô, “Đừng có động.” Tay lại thêm chút lực, ôm cô càng chặt, Tiêu Tổ Tâm dừng lại, sắc mặt khê đỏ, thấp giọng nói. “Buông ra.”

Chung Bình ở bên tai cô nặng nề cười, “Bà thông cảm cho chúng ta như vậy, cho chúng ta một ít thời gian, chúng ta phải nên tranh thủ một chút chứ.” Một luồng hơi thở ấm áp thổi ở bên tai Tiêu Tổ Tâm, cô xấu

hỗ dùng tay ngăn cách giữa hai người, anh ta là đang cố ý diễn giả thành thật, cố ý trêu chọc cô.

“Cô đối với người khác đều dịu dàng như vậy, vì sao lại hung dữ với tôi?” Chung Bình thấy cô e thẹn ở bên cạnh bà nội, vẻ mặt dịu dàng, ngoan ngoãn, một bộ dáng vô cùng động lòng người, không thể nào tưởng tượng được cô chính là cô gái dữ dằn kia. Chẳng lẽ là tại vì Đinh Như?

“Nhân phẩm anh không tốt.” Tiêu Tổ Tâm trừng mắt nhìn.

“Cô cũng không có hiểu rõ tôi, sao lại nói như vậy?” Chung Bình lại cúi đầu, càng ngày càng áp sát cô.

“Tôi.....” Không đợi Tiêu Tổ Tâm nói cho hết lời, Chung Bình đã ôm chặt cô vào trong lòng, nhỏ giọng ở bên tai cô nói, “Có người”. Khuôn mặt dần dần ghé sát vào mặt cô, vuốt những sợi tóc còn vương lại trên trán, cài khế vào sau tai, Tiêu Tổ Tâm bỗng cứng đờ cả người ra, ánh mắt lại nhìn không được muốn quay về phía sau nhìn, Chung Bình rất nhanh đã giữ chặt lấy gáy của cô, môi tiến gần đến môi cô, chỉ cần thêm 0,01mm nữa thôi là sẽ chạm vào nhau, nếu như nhìn từ góc độ của người kia sẽ tưởng hai bọn họ đang hôn nhau, Chung Bình trầm giọng nói nhỏ cho Tiêu Tổ Tâm nghe, “Chuyên tâm một chút.”

Tiêu Tổ Tâm cũng rất khẩn trương níu chặt lấy áo của anh, vừa nghĩ muốn cách xa anh ra một chút, lại vừa do dự nếu như anh ta thật sự dám hôn cô, cô nhất định sẽ đá anh ta bay ra ngoài.

Hai người liền cứ như vậy bất động vài chục giây, rốt cục mới nghe thấy tiếng bước chân rời đi, Tiêu Tổ Tâm khẽ đẩy Chung Bình ra, anh cũng từ từ lui lại, nâng mặt cô lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt cằm cô, khóe miệng nhếch lên cười, “Không tồi.” Tiêu Tổ Tâm cố gắng bình ổn lại trái tim đang đập loạn của mình, rất nhanh điều chỉnh lại hô hấp, ra vẻ cười rất thoải mái.

“Tôi từ trước đến nay chưa mang bạn gái về bao giờ, cho nên bọn họ nghi ngờ cô đang đóng giả.” Chung Bình nhẹ giọng nói. Tiêu Tổ Tâm cau mày, không phải là cô vốn như thế sao.

“Cô hôm nay làm cho bà tôi vui vẻ như vậy, làm rất tốt.” Chung Bình khẽ cười ôm cô đi vào trong phòng.

Tiêu Tổ Tâm đi vào trong, liền cùng bọn họ mỉm cười, trong lòng vô cùng chột dạ, âm thầm cầu nguyện tiệc sinh nhật này nên mau chóng kết thúc đi. Nếu Chung Bình lại một lần nữa đột nhiên thân mật với cô như vừa nãy, chắc cô sẽ không nhìn được mà ra tay với anh ta mất.

“Bình Bình, đưa Tổ Tổ lại đây.” Bà vẫy tay với hai người, Chung Bình cùng Tiêu Tổ Tâm lại liếc nhìn nhau một cái, rồi đi về phía bà.

Bà cụ kéo tay Tổ Tổ để cô ngồi xuống ở bên cạnh, sau đó liền lấy ở trong túi ra một chiếc vòng phỉ thúy, cầm tay trái của Tổ Tổ nói, “Tổ Tổ, ta cũng không có gì cho con, coi như đây là quà gặp mặt, về sau nhớ để ý đến Bình Bình một chút.” Nói xong liền muốn đeo chiếc vòng cho cô.

“Bà ơi không được đâu.”

“Bà ơi không được.”

Chung Bình cùng Tiêu Tổ Tâm đều kêu ra tiếng, Tiêu Tổ Tâm đã muốn rút tay về, không chịu nhận món quà lớn này của bà cụ. Chung Bình vô cùng ngạc nhiên cùng kinh sợ khi bà tự nhiên lại mang chiếc vòng ngọc bà vẫn hay mang bên mình tặng cho Tiêu Tổ Tâm, người mà bà mới lần đầu gặp mặt.

“Ai nói không được, ta thích ai sẽ tặng cho người đấy.” Bà cụ bữu môi lại kéo tay của Tổ Tổ, dùng sức đeo chiếc vòng vào tay cô.

“Bà ơi, thật sự là cháu không nhận được.” Tiêu Tổ Tâm sốt ruột muốn tháo ngay chiếc vòng ra, cô chỉ là đang giả vờ thôi, làm sao có thể nhận một món quà quý như vậy được. Chung Bình ở bên cạnh nhún mày, bà cũng không cần phải hào phóng như vậy đâu.

Mọi người trong nhà nghe thấy bên này có tiếng động, thì đều kéo nhau lại đây, mặc dù rất kinh ngạc nhưng cũng không dám nói gì hơn, vẫn là mẹ Chung lên tiếng phá tan bầu không khí này, “Tổ Tổ, bà đã tặng cho con thì con nhận đi, đây đều là tấm lòng của bà mà.”

Mẹ Chung liền nhẹ nhàng vỗ vai đứa con của mình, nhìn anh đầy ám chỉ, chớ làm cho bà mất hứng.

Chung Bình thấy Tiêu Tổ Tâm vừa xấu hổ vừa sốt ruột, đành phải gật đầu, “Tổ Tổ, em còn không mau cám ơn bà đi.” Tiêu Tổ Tâm kinh ngạc ngược mắt nhìn Chung Bình, lại nhìn thấy Chung Bình đang âm thầm ra dấu cho cô, trước cứ nhận lấy đã không nên phụ tấm lòng của bà. Tiêu Tổ Tâm không còn cách nào khác đành phải nhận lấy, “Cháu cám ơn bà.”

“Ngoan lắm, thật hy vọng cháu mau nhanh nhanh tiến vào Chung gia chúng ta, lập tức sinh cho chúng ta một đứa cháu trai ngoan” Bà cụ vui vẻ cười ngoác miệng.

Tiêu Tổ Tâm xấu hổ nhìn mọi người cười, Chung Bình cũng liếc trộm cô, lộ ra một chút ý cười kỳ quái, chỉ có Tiêu Tổ Tâm trên mặt tươi cười đã hoàn toàn đông cứng.

11. Chương 11: Trộm Sắc

Vào bàn tiệc, bà cụ bắt Chung Bình cùng Tiêu Tổ Tâm phải ngồi ở bên cạnh mình

Tiêu Tổ Tâm từ lúc đeo chiếc vòng ngọc của bà cụ trên tay, trong lòng vô cùng chột dạ, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt tự nhiên của Chung Bình, cô cũng thấy đỡ bất an đi một chút. Nhưng lại phải làm tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, Tiêu Tổ Tâm thực sự vẫn không thể nuốt được.

“Sao vậy? Khẩu vị không hợp à?” Chung Bình nhìn thấy cô im lặng chỉ vùi đầu vào ăn cơm không, liền quan tâm hỏi.

Nhất thời tất cả mọi ánh mắt đều bắn hết về phía cô. Tiêu Tổ Tâm rất nhanh liền cười trừ một cái, “Không có, rất hợp.” Ánh mắt lại khẽ liếc Chung Bình, anh không cần phải lo cho cô đâu.

Ánh mắt anh tràn ngập sự dịu dàng, cười khẽ, nói với mọi người, “Tổ Tổ hơi ngại một chút.” Nói xong còn cố ý, cười với cô một cái, “Đừng câu lệ, đều là người một nhà mà.”

Bà cụ nghe thấy vậy, liền vui vẻ liên tục gật đầu, “Đúng, đúng, đều là người một nhà cả.” Mọi người cũng liền theo sau phụ họa. Tiêu Tổ Tâm lại càng cảm thấy ngồi đây thực vô cùng khó khăn.

Chung Bình cố ý gấp cho cô một chút cá, đưa đến trước mặt cô, “Em ăn thử một chút đi.”

Tiêu Tổ Tâm nhanh chóng nâng bát lên nhận, lại vẫn phải cười nói, “Cám ơn.” Ánh mắt lại biểu lộ một chút khẩn cầu, đừng có quan tâm thái quá đến cô như vậy. Chung Bình chỉ cười cười nhìn cô, tiếp tục ăn. Nhưng cứ một lúc, anh lại gấp cho cô hết thứ này đến thứ nọ, rồi múc canh cho cô, biểu hiện vô cùng chu đáo và thân mật. Người trong nhà nhìn thấy vậy thì không ngớt lời khen Chung Bình đối với Tiêu tiểu thư thật tốt, làm cho Tiêu Tổ Tâm chỉ có thể nhanh chóng ăn cơm, nghĩ muốn ăn càng nhanh để kết thúc đi thì càng tốt.

Trên bàn mọi người cũng đã bắt đầu kính rượu, chúc bà cụ thân thể khỏe mạnh, phúc như Đông Hải, thọ tử nam sơn. Bà cụ lại không thể uống rượu nhưng vẫn để ọi người thoải mái uống. Bọn họ liền cứ như vậy liên tục kính rượu nhau, mấy người lớn đều biết Chung Bình uống rất tốt, vô cùng vui vẻ bắt anh phải uống vài chén, Chung Bình lại từ chối, lấy lý do lát nữa phải đưa Tổ Tổ về, nên không thể uống được. Tất cả mọi người đều không vui, đều nói anh nhất định phải uống, hôm nay là sinh nhật của bà vẫn nên vui vẻ một chút.

Chung Bình lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn về phía Tiêu Tổ Tâm, “Sao bây giờ, anh có nên uống không?”

Tiêu Tổ Tâm bị anh nhìn, tự nhiên lại căng thẳng nhanh chóng nói, “Không sao đâu, tí nữa em tự gọi xe về cũng được.”

“Chung Bình, cháu lo lắng cái gì chứ! Nơi này cái không thiếu nhất chính là phòng ngủ, nếu như không được thì liền để Tiêu tiểu thư qua đêm ở đây một hôm.” Bác Hai của Chung Bình nhắc ly rượu lên nói.

Tiêu Tổ Tâm vô cùng căng thẳng, liên tục lắc đầu, cực kỳ khẩn trương nhìn Chung Bình.

Chung Bình vẻ mặt do dự, “Tổ Tổ?” dường như đang muốn xem ý tứ của cô thế nào. Tiêu Tổ Tâm đương nhiên là lắc đầu, không phải chỉ ăn cơm thôi sao, bây giờ lại còn phải qua đêm nữa, tuyệt đối không được.

Bà cụ cũng đột nhiên mở miệng, “Tổ Tổ, đêm nay đừng về, để Chung Bình ngày mai đưa con về nhé.”

Ngay cả bà cũng đã nói như vậy, mấy người bọn họ càng cảm thấy quá ổn, liền bắt ép Chung Bình phải uống cho bằng được, Chung Bình liền nắm tay của Tổ Tổ, đành cười cười, “Thôi nghe lời bà đi.”

Tiêu Tổ Tâm trong lòng vô cùng muốn khóc, nhưng trên mặt vẫn phải giả vờ cười, bị dồn ép đến mức phải gật đầu đồng ý.

Chung Bình liền cùng mọi người trong nhà uống rượu, nhất thời trong nhà tiếng người ồn ào vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Tổ Tâm ăn no xong liền bị bà cụ kéo ra ngồi ở phòng khách, liền không ngừng hỏi thăm chuyện của cô, còn kể cho cô nghe mấy chuyện buồn cười hồi bé của Chung Bình. Tiêu Tổ Tâm dần dần thả lỏng, chuyện gì đến cứ để nó đến vậy. Chỉ cần mọi người còn chưa biết cô là giả mạo, thì cô cũng không cần phải sợ hãi. Chung Bình dù gì sau việc này cũng sẽ không làm phiền cô nữa.

Bữa tiệc kéo dài đến hơn 10 giờ, mọi người mới lục tục rời đi. Tiêu Tổ Tâm nhìn từng người từng người ra về, do dự có nên cùng bọn họ đi khỏi hay không, nhưng bà cụ vẫn cứ cầm tay cô nắm chặt không buông, cô lại sợ làm bà mất hứng, nên chỉ có thể từ bỏ cái ý niệm ấy ở trong đầu đi.

Chung Bình mặt mũi đỏ bừng rời khỏi phòng ăn, lắc lắc đầu đặt mông ngồi xuống sofa.

Bà cụ vừa nhìn thấy mặt anh đỏ au, liền liên tục lắc đầu, “Động một tý là uống nhiều như vậy.” Chung Bình quay đầu lại, khàn giọng nói một câu, “Không nhiều mà, cháu vẫn còn có thể uống nữa.”

Bà cụ vỗ vỗ mặt Tổ Tổ một chút, “Tổ Tổ, cháu đỡ Bình Bình vào trong phòng đi đã, phòng của nó ở trong cùng ấy.” Tiêu Tổ Tâm đành phải đi qua đó, kéo tay của Chung Bình, được cái anh liền đứng dậy luôn.

Chung Bình lại hất tay cô ra, nói lớn, “Anh tự đi được.” Nói xong nghiêng trái nghiêng phải đứng dậy, Tiêu Tổ Tâm lại chạy nhanh lên đỡ lấy anh, đi về phía phòng ngủ.

Mở cửa phòng ra, Tiêu Tổ Tâm liền đỡ Chung Bình về phía chiếc giường. Chung Bình ngồi phịch xuống giường, liền nằm ụp xuống, tay chân đang đúng hình chữ đại, trong cổ họng phát ra âm thanh gì đó, cũng không biết đang làm bầm cái gì nữa.

Tiêu Tổ Tâm trừng mắt nhìn bộ dạng khi say của anh, âm thầm khinh bỉ, còn tưởng rằng có thể uống nhiều như thế nào, như vậy mà đã say rồi.

Đúng lúc này, mẹ Chung liền gõ cửa đi vào, nhìn thấy Chung Bình đang bất tỉnh ở trên giường, liền cười khê lắc đầu, “Đứa nhỏ này hôm nay tại sao lại say như vậy, bình thường tửu lượng rất tốt mà. Chắc là hôm nay rất vui nên mới thế.” Tổ Tổ chỉ có thể gật đầu theo, “Hôm nay sinh nhật bà nội, anh ấy rất vui.”

“Bác đi chuẩn bị phòng cho con, phiền con chăm sóc Chung Bình hộ ta một chút.” Mẹ Chung mỉm cười rời đi.

Tổ Tổ trừng mắt nhìn Chung Bình trên giường, hai mắt đã nhắm nghiền, chăm sóc kiểu gì đây? Trong khi anh ta thì bất tỉnh như thế này? Tiêu Tổ Tâm chậm rãi tiến lại gần, đặt đầu Chung Bình lên một chiếc gối, sau đó rời khỏi phòng.

Chỉ một lát sau, Tiêu Tổ Tâm liền bung vào trong phòng một chậu nước ấm cùng với khăn mặt, định lau mặt cho anh. Nhiệt độ từ khăn mặt mới chạm vào mặt, Chung Bình liền tỉnh, khó chịu mà gật chiếc khăn mặt ra, “Đừng làm loạn.” Tiêu Tổ Tâm giữ hai tay anh lại, thật cẩn thận lau mặt sạch sẽ cho anh, Chung Bình khẽ chớp mắt hơi mở ra nhìn cô, hai tay rất nhanh nhào đến, đem kéo cô ôm chặt vào trong ngực, “Khi cô không hung dữ, thật ra rất đáng yêu.”

Tiêu Tổ Tâm khê cười, anh ta thật sự say rồi, “Tôi bình thường không dữ đâu.” Là tại anh đáng ghét thôi. Hai tay Tổ Tổ cố chống dậy để thoát khỏi cái ôm của anh, thì tay anh lại tăng thêm lực càng kéo cô sát hơn nữa, “Cô lại muốn đánh tôi phải không?”

Tiêu Tổ Tâm bực bội trợn mắt, nếu cô định đánh anh ta, thì anh ta còn có thể yên ổn mà nằm đây không? “Chung Bình, nếu anh không buông ra, tôi đánh anh thật đó.”

Chung Bình lại càng không buông, đột nhiên lật người đem cô đặt xuống dưới thân, “Tôi không buông.” Chưa nói hết, Chung Bình đã muốn cúi đầu xuống, Tiêu Tổ Tâm vô cùng căng thẳng, mặt liền quẹo về một bên, hai tay liền dùng sức định quật anh ngã xuống đất, thì cửa phòng đột nhiên khê mở kêu kệt một tiếng, Chung Bình dùng sức áp chế cô lại, nhỏ giọng nói, “Mẹ tôi tới.”

Tiêu Tổ Tâm lực trên tay bỗng mềm nhũn, rất nhanh muốn đẩy Chung Bình ra khỏi mình, không muốn hai người lại lần thứ hai kề sát đến như vậy, nhưng nếu như để mẹ anh nhìn thấy cô đánh anh đến ngã xuống giường, thì tất cả sẽ bị lộ mất.

“Tổ.....” Vừa nhìn thấy hai người thân mật trên giường, tiếng kêu liền tắc nghẽn.

Tiêu Tổ Tâm khấn trương chống hai tay đỡ lấy người Chung Bình, không cho anh ta kề sát thêm nữa, nhưng Chung Bình lại ngăn cản tầm mắt của cô, làm cô không biết được mẹ anh còn ở đó hay không, chỉ còn mỗi cách bình trụ lại hô hấp của mình mà lắng nghe.

Nhưng Chung Bình lại thừa dịp Tiêu Tổ Tâm đang lơ là, mà cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô.

Tiêu Tổ Tâm cả người chấn động, hai tay dùng sức đẩy, định đem Chung Bình đẩy ngã xuống giường nhưng Chung Bình sớm đã có chuẩn bị liền dùng tay mình tách hai tay của cô chế trụ ở hai bên hông, thân thể ẩm áp lại càng kề sát, hôn cô càng lúc càng sâu. Tiêu Tổ Tâm tức giận đến mức chân đạp lung tung, hai tay lại dùng sức đẩy Chung Bình ra. Liếc ngang về phía ngoài cửa, cửa đã sớm đóng lại, mẹ Chung đã sớm rời đi rồi.

Tiêu Tổ Tâm điên cuồng trừng mắt nhìn Chung Bình, Chung Bình lại vì âm mưu thực hiện được mà khê cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt môi, “Hương vị không tồi.”

Tiêu Tổ Tâm tức đến độ giơ tay giơ chân đánh về phía anh, Chung Bình lại chạy về đằng sau chiếc giường, né được hai tay của cô, anh sớm biết rõ nếu chọc giận Tiêu Tổ Tâm, cô sẽ lại điên cuồng mà muốn đánh mình. Nhưng mà chỉ là hôn trộm được Tiêu Tổ Tâm một cái mà đã có thể khiến cô nổi trận lôi đình, như vậy là đủ rồi.

Tiêu Tổ Tâm giận đến phát điên không ngừng nhảy bổ đến chỗ anh, ra toàn chiêu hiểm, cái con cáo già đáng ghét này, quả nhiên là tâm địa không trong sáng gì. Lần này cô phải đánh cho anh ta rằng rơi đầy đất mới được. Chung Bình lại trái trợn phải trợn, hai người bọn họ ở ngay trên giường đánh tới đánh lui làm cho trên giường trở thành một bãi chiến trường vô cùng hỗn loạn.

“Tổ Tổ.” Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, hai người thở phì phò ngừng tay. Cửa phòng liền bị đẩy ra, nhìn thấy trên giường hỗn loạn, ánh mắt liền lộ ra vẻ kinh ngạc, rất nhanh liền cười che dấu, “Tổ Tổ, cháu có muốn sang ngủ ở phòng khách không?”

Tiêu Tổ Tâm bị mẹ Chung hỏi như vậy, mặt mũi liền đỏ ửng cả lên, bà ấy lại hiểu lầm. Cô vừa rồi là muốn đánh Chung Bình, tuyệt đối không phải như bà ấy đang nghĩ, lại quay về nhìn một mảnh hỗn loạn trên giường, mặt càng đỏ hơn, khó trách bác ấy hiểu lầm.

Chung Bình nhếch miệng, đắc ý cười, “Mẹ, Tổ Tổ, hình như rất thích giường của con.”

Tiêu Tổ Tâm hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, lắp bắp nói, “Cháu....cháu ngủ ở phòng khách.” Nói xong, liền cuống quýt nhảy khỏi giường.

Mẹ Chung cúi đầu cười, “Các con nhanh như vậy đã muốn hoàn thành tâm nguyện của bà nội, thật hiểu thuận,” Bà cụ có một tâm nguyện lớn nhất là trước khi chết được nhìn thấy Chung Bình kết hôn, dù trước khi cưới có mua thêm vé bổ sung cũng không sao, bọn họ nhất định sẽ không phản đối.

Tiêu Tổ Tâm nghe ra ý tứ sâu xa của mẹ Chung, liền quẫn bách đến mức muốn tìm ngay một cái hố để chui xuống. Chung Bình đáng chết, lúc nào cũng để người khác hiểu lầm như vậy! Tiêu Tổ Tâm rất nhanh liền rời khỏi phòng, còn Chung Bình ở lại đắc ý cười to không ngừng.

12. Chương 12: Tạ Lễ

Sáu giờ ngày hôm sau, Tiêu Tố Tâm đã tỉnh dậy. Cô ngủ rất ít lại dễ bị đánh thức, cho nên đồng hồ sinh học cứ đến 6 giờ liền tỉnh. Tiêu Tố Tâm nhẹ nhàng rời khỏi phòng, sợ người nhà họ còn chưa có tỉnh lại gây ồn ã cho họ.

Không ngờ tới, cô mới ra đến phòng khách, liền nhìn thấy bà cùng mẹ Chung đang ở ngoài sân luyện tập, hai người bọn họ đang chậm rãi tập Thái Cực quyền. Tiêu Tố Tâm nhìn thấy hai phụ nhân, một già một trẻ đang khởi động thân thể, vạt áo của hai người bị làn gió thổi qua mà khẽ đong đưa. Cái cảm giác nhàn hạ, thanh tịnh này thật khiến cho người ta cảm thấy xúc động. Nhớ lại ngày hôm qua cả nhà họ Chung đoàn tụ, hòa thuận vui vẻ như vậy lại khiến cho cô vô cùng hâm mộ. Từ nhỏ, cô đã bị vứt bỏ đi, người nhà đối với cô vẫn là quá xa xỉ. Cho nên đối với cô chỉ có những đứa trẻ bị bỏ rơi kia và cả chị Như kia mới là người thân của cô, còn đâu quan hệ ở bên ngoài của cô thật sự ít đến đáng thương.

Chỉ là cô thật không thể tưởng tượng cái tên Chung Bình suốt ngày chỉ biết trêu đùa người khác kia cũng là một người rất coi trọng tình cảm gia đình. Bà nói anh ta mỗi tuần đều trở về nhà thăm bà, hơn nữa còn kể chuyện cười cho bà nghe, làm cho bà mỗi lần vừa nhìn thấy Chung Bình đã vui vẻ rồi. Tiêu Tố Tâm tưởng tượng đến Chung Bình cả ngày tươi cười, trong lòng lại thầm cảm thán, sao anh ta ở bên ngoài thì lại đáng ghét như vậy chứ!

Tiêu Tố Tâm đang định đi đến toilet, lại không ngờ đụng chân phải xô pha làm phát ra âm thanh, mẹ Chung liền quay lại nhìn vào trong, nhìn thấy Tiêu Tố Tâm thì nở nụ cười, “Tố Tố, sao cháu lại dậy sớm vậy?” Bà cụ vừa nghe thấy là Tố Tố cũng liền quay trở lại, hướng cô vẫy tay, “Tố Tố, lại đây.”

Tố Tố ngại ngần vuốt vuốt tóc đi lại, cô còn chưa rửa mặt mà.

Bà cụ cầm tay cô, “Cháu ngủ có ngon không?” Tố Tố cười gật đầu.

“Trước đi rửa mặt cái đã, xong rồi cùng nhau ăn sáng.” Mẹ Chung nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô, chỉ chỉ về phía nhà vệ sinh. Tố Tố gật đầu liền rời đi.

Bà cụ nhìn thấy Tố Tố rời khỏi, liền chạy qua kéo tay mẹ Chung, “Tiểu Vân, không phải tối qua hai đứa ngủ chung phòng sao?”

Mẹ Chung cười nhẹ ôm tay bà, “Mẹ à, đừng làm Tố Tố sợ, đứa nhỏ này không dễ dãi như vậy đâu.” Bà cụ nhìn mặt nói, “Không phải mấy người lại muốn Bình Bình kiếm cô gái khác chứ?” Bà còn chưa có hồ đồ đâu, Bình Bình mọi khi vẫn hay chơi đùa ở bên ngoài, bà vẫn biết nhưng lần này đã dám mang Tố Tố về, nhất định là Bình Bình thích cô gái này rồi.

“Mẹ, mẹ thật muốn hai đứa kết hôn sao?” mẹ Chung nhìn thấy Tố Tố đã chuẩn bị ra, liền nhanh chóng hạ giọng nói.

“Tất nhiên rồi, ta rất thích Tố Tố, về sau nhất định nó có thể sinh cho Chung Bình một đứa con trai nha.” Bà cụ trong đầu hiện lên hình ảnh cả một đàn con cháu tụ tập ở đại sảnh, vừa che miệng vừa cười.

“Bà, có chuyện gì vui vậy ạ?” Tố Tố vừa đến gần đã thấy bà đang cười trộm ở đằng kia.

“Tố Tố, cháu có hy vọng ta mỗi ngày đều vui vẻ như vậy không?” Bà mở to mắt nhìn về phía Tố Tố.

Tố Tố vội vàng gật đầu, “Đương nhiên rồi, cháu hy vọng bà vĩnh viễn luôn vui vẻ hạnh phúc như thế này.” Đừng tưởng bà lớn tuổi như vậy, nhưng thật ra tinh thần bà vẫn còn rất tốt, mặt mày hồng hào, luôn luôn tươi cười, khiến cho người ta vừa gặp liền cảm mến.

“Vậy cháu mau mau chóng chóng cùng Chung Bình sinh cho ta một đứa cháu trai đi, ta đã từng này tuổi rồi, cũng chỉ có tâm nguyện này thôi.” Bà cụ chợt nắm lấy tay của Tố Tố, còn thành thật nói.

Tố Tố á khẩu ngay tại chỗ không trả lời được, này....Yêu cầu này làm sao mà cô đáp ứng được đây, cô cùng anh ta gặp mặt không cãi nhau, đánh nhau đã là sóng yên biển lặng lắm rồi, còn muốn hai người họ cùng

nhau một chỗ, chính là không có cách nào đâu. Tổ Tổ cứng họng, không biết nên trả lời như thế nào, đành hướng ánh mắt cầu xin về phía mẹ Chung.

Mẹ Chung vừa thấy biểu tình quẫn bách của Tổ Tổ, liền biết cô đang ngượng ngùng, đành chạy đến ôm vai bà cụ an ủi nói, “Mẹ, mẹ đừng tạo áp lực lớn cho Tổ Tổ như vậy, cẩn thận lại dọa cô ấy chạy đi mất. Muốn để Tổ Tổ đồng ý gả vào Chung gia, thì trước hết còn phải bảo Chung Bình đối xử thật tốt với người ta đã, mẹ xem có đúng không?” Nói xong, ánh mắt hiền lành của bà liền nhìn Tổ Tổ đầy cổ vũ.

Tiêu Tổ Tâm cảm kích gật gật đầu, Chung Bình cùng cô làm sao có thể phát sinh quan hệ như vậy được, bà ơi, tâm nguyện của bà đành phải để cô gái khác thực hiện thay rồi.

“Được rồi, đừng để cho ta chờ quá lâu là được!” Bà cụ thoáng thất vọng gật đầu, mẹ Chung liền nháy mắt với Tổ Tổ, “Tổ Tổ, Bình Bình còn chưa dậy nữa, con mau kêu nó dậy đi.”

Tiêu Tổ Tâm gật đầu nhanh chóng rời đi, bà vẫn dùng ánh mắt đó nhìn chằm chằm cô, làm cô chột dạ không khỏi bước càng nhanh.

Tiêu Tổ Tâm gõ nhẹ cửa phòng Chung Bình, “Chung Bình.” Không phản ứng, Tiêu Tổ Tâm lại tiếp tục gõ cửa, vẫn không có động tĩnh gì, mẹ Chung liền đi đến hành lang, nói với cô, “Bình Bình bình thường đi ngủ đều không có đóng cửa, con cứ đi vào gọi đi.”

Tiêu Tổ Tâm da đầu tê rần, cứ như vậy đi vào? Lại bị ánh mắt tha thiết, sáng rõ của mẹ Chung làm cho nóng lên, Tiêu Tổ Tâm đành phải mở cửa vào trong.

Vào trong phòng, cô liền nhìn thấy Chung Bình đang nằm ở bên cạnh giường, Tiêu Tổ Tâm chậm rãi tiến lại gần, “Chung Bình đứng lên.” Trên giường vẫn là không có chút phản ứng nào, Tiêu Tổ Tâm ghé sát vào mới thấy, Chung Bình đang yên lặng ngủ say, có vài lọn tóc đang rũ xuống lòa xòa trước trán, che khuất cả một bên mắt, trên mặt không còn vẻ cợt nhả hàng ngày nữa mà bây giờ lại vô cùng bình thản. Tiêu Tổ Tâm trong lòng chợt nảy ra ác ý, tay nhẹ nhàng bóp mũi anh, 1, 2, 3.....Cô ở trong lòng âm thầm đếm, Chung Bình rớt cục vì khó thở mà vặn vẹo cái mũi, không chịu được phải mở mắt ra, Tiêu Tổ Tâm rất nhanh buông ngón tay, vẻ mặt đứng đắn nói, “Mau đứng lên.” Chung Bình trừng cô cả nửa ngày, mới dần dần thanh tỉnh nhìn cô quát nhẹ, “Đồ ác độc!” Tiêu Tổ Tâm mỉm cười, xoay người rời khỏi phòng.

—

Chung Bình cùng Tiêu Tổ Tâm ăn xong bữa sáng liền chào tạm biệt rời đi. Chung Bình nhìn bà mình lôi kéo tay Tiêu Tổ Tâm dặn dò, quyến luyến không rời, còn dặn anh nhất định phải thường xuyên cùng Tổ Tổ trở về, anh chỉ có thể liên tục gật đầu đáp ứng.

Chung Bình nắm tay Tiêu Tổ Tâm lên xe, mới xoay mặt lại cười hỏi cô, “Ngủ có ngon không?”

Tiêu Tổ Tâm nghiêm mặt, “Cũng tốt.” Tiêu Tổ Tâm liền tháo chiếc vòng tay đang đeo xuống, Chung Bình thấy vậy, liền nhú mày hỏi, “Làm gì vậy?”

“Anh tìm cơ hội trả lại cho bà đi.” Tiêu Tổ Tâm cứ nghĩ đến bà tặng mình một món quà lớn như vậy, trong lòng liền vô cùng băn khoăn.

“Trả lại cho bà không phải là nói rằng chúng ta đã lừa bà sao?” Cô dùng đầu mình suy nghĩ kĩ lại được không.

“Cái kia.....mặc kệ anh xử lí như thế nào, chiếc vòng này tôi không nhận được.” Tiêu Tổ Tâm vẫn đem chiếc vòng kia đến trước mặt Chung Bình.

Chung Bình nhìn cô, có chút dăm chiêu sau đó tầm tắc vài tiếng, “Thật không giống cô, được tặng đồ mà lại không nhận sao?”

Tiêu Tổ Tâm mặt đỏ hồng, “Bà là tặng cho bạn gái anh, không phải tôi.”

Chung Bình cười khế, “Bà cũng đã suy nghĩ kĩ rồi mới tặng cô, bà thích cô mới vậy.” Chung Bình khởi động xe, nhanh chóng rời đi.

Tiêu Tổ Tâm liên tục lắc đầu, “Không được, tôi đã lừa bà, trong lòng đã rất thấy có lỗi rồi, nếu còn nhận chiếc vòng nữa, lòng tôi sẽ không yên.” Nhớ lại ánh mắt tha thiết của bà, cô cảm thấy vô cùng áy náy.

Chung Bình chớp chớp mắt, “Vậy cô đem ảnh chụp trả cho tôi đi.” Cô dám uy hiếp tôi lại không dám lừa bà tôi?

Tiêu Tổ Tâm không nghĩ tới anh lại đột nhiên nhắc đến như vậy, nhất thời nghẹn lời, “Á.....không được” kỳ thật, cô làm gì còn ảnh chụp nào. Lần trước bị đồng nghiệp mượn điện thoại xong đánh rơi, không cẩn thận bị xóa mất, việc này đương nhiên không thể nói cho Chung Bình biết.

“Vậy nhận đi, nói không chừng còn phải dùng nữa.” Chung Bình cười khê không để ý đến cô. Tiêu Tổ Tâm buồn bực suy nghĩ về câu nói của anh, cái gì mà còn dùng nữa cơ chứ?

—

Đến nhà của Tiêu Tổ Tâm, xe liền dừng lại, Tiêu Tổ Tâm nhanh chóng nói cảm ơn rồi nhảy ngay xuống xe, Chung Bình khoe miệng giật giật, chưa kịp nói gì.

Nhưng Tiêu Tổ Tâm còn chưa đi được hai bước, đã quay đầu lại, Chung Bình khê cười, thấy cô cúi đầu sát cửa sổ, “Bộ đồ này, tôi sẽ giặt rồi gửi trả cho anh.” Suýt chút nữa quên, bộ quần áo này là do anh ta mua.

“Cô cứ cầm đi.” Chung Bình trong lòng hơi trầm xuống, cô ấy vì thế mà quay lại?

“Sao làm như vậy được?” Chị Như thấy cô mặc quần áo đắt tiền như vậy, nhất định lại tra hỏi à xem.

“Cô không cần thì ném đi, đằng nào cũng không có ai mặc.” Chung Bình lạnh lùng nói, anh chưa từng lấy lại đồ gì mà mình đã tặng đi, cô thật là không biết tốt xấu mà. Chưa đợi Tiêu Tổ Tâm mở miệng nói nữa, Chung Bình đã lái xe phóng vụt đi mất rồi.

Tiêu Tổ Tâm trừng mắt nhìn về hướng chiếc xe thể thao kia, bực mình dậm chân một cái, có tiền là liền ném đi, hừ, cô tặng cho cô nhi viện vậy, có bao nhiêu người còn không có quần áo mặc đâu, ném đi, cẩn thận ông trời phạt anh.

Tiêu Tổ Tâm tiến lên trước cửa, lấy ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa, cửa nhà đột nhiên mở ra, Tiêu Tổ Tâm ngạc nhiên nhìn người xuất hiện đằng sau, hô lên một tiếng, “Chị Như.” Không phải ngày mai chị ấy mới được nghỉ sao? Sao hôm nay lại ở nhà?

“Cuối cùng cũng về rồi?” Chị Như thấy cô, một thân mặc quần áo mới đắt tiền, lại đang cầm trong tay một chiếc túi quần áo cũ, trong mắt nảy lên rất nhiều cảm xúc.

“Chị Như.” Tiêu Tổ Tâm cười cười, xem ra tâm tư của chị Như không được tốt lắm.

“Ai chở em về?” Chị Như suy nghĩ, nhìn chằm chằm cô, tim của Tiêu Tổ Tâm bỗng chốc nhảy dựng lên một cái, mắt lại rũ xuống, sau lưng một trận gió lạnh xoẹt qua, chẳng lẽ chị Như nhìn thấy hết rồi?

13. Chương 13: Giấy Công Đức

Tiêu Tổ Tâm lo lắng giương mắt nhìn chị Như, trên mặt chị u ám như vậy là đã biết tâm tình chị Như đang xuống thấp như thế nào. Tiêu Tổ Tâm sốt ruột nghĩ, chị Như hỏi như vậy, rốt cuộc đã biết được bao nhiêu? Chẳng lẽ đã nhìn thấy Chung Bình rồi? Chị Như đối với anh ta si mê như vậy, nếu biết cô cùng Chung Bình có quan hệ, nhất định sẽ rất giận à xem. Cô nên giải thích như thế nào đây?

“Từ lúc nào em đã quen với kẻ lăm tiền thế hả?” Chị Như nhìn cô muốn nói lại thôi, mọi suy nghĩ trong lòng lại càng được khẳng định, Tổ Tổ nhất định đang có việc lừa cô.

“Em.....” Tổ Tổ càng khấn trương, có nên nói thật hay không?

“Em cùng Chung Bình rốt cuộc là như thế nào?” Mặt chị Như càng ngày càng đen, quyết định nói thẳng trọng tâm.

Hả? Tiêu Tổ Tâm giương cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng, chị Như quả nhiên là đã biết rồi.

“Em....cùng anh ta thật sự không có gì.” Tổ Tổ bị chị Như nhìn chăm chăm liền có chút chột dạ, cô thật sự có một số việc đã gạt chị Như, nhưng thật lòng cô cũng không muốn làm như vậy.

Chị Như hừ lạnh một tiếng, xoay người đi đến bên cạnh kệ để TV, cầm lấy tờ giấy giơ lên, “VẬY đây là cái gì?”

Tổ Tổ hai mắt tròn xoe, trời ạ, chị Như lại lục đồ của cô lên, lần này lại tự nhiên tìm thấy tờ giấy công đức mà viện trưởng viết cho Chung Bình.

“Chị Như, nghe em giải thích đã.” Tổ Tổ đi về phía trước, lo lắng mở miệng.

“Không phải em nói đã trả lại tiền cho anh ấy rồi sao? Tại sao lại có tờ giấy này?” Chị Như tức giận, quay lưng về phía cô.

“Em.....em không có.” Tổ Tổ than nhẹ, đành phải đem mọi sự việc nói ra với chị, thậm chí cả việc Chung Bình nhờ cô giả làm bạn gái tối hôm qua, cũng đều thành thật đem ra nói hết,

Chị Như nghe xong, sắc mặt vô cùng rối rắm, cuối cùng lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, “Em vì tiền mà tiếp cận anh ấy?”

Tiêu Tổ Tâm chợt căng thẳng, không phải như vậy, “Không có, là anh ta tự tìm em.” Năm vạn kia cô nhất định sẽ tìm cơ hội trả lại cho Chung Bình. Ngày hôm qua nếu không phải vì 5 ngàn kia, cô cũng sẽ không đồng ý giúp anh.

“Tổ Tổ, em nói thật cho chị biết, em là để ý đến tiền của anh ấy?” Chị Như liếc nhìn bộ quần áo mới trên người cô, quả là hàng hiệu, Chung Bình làm sao có thể mua quần áo cho người đã lừa anh tiền chứ?

“Chị Như, sao lại nghĩ về em như vậy?” Tiêu Tổ Tâm sốt ruột giải thích, trong mắt chị Như, Chung Bình vốn luôn hoàn hảo như vậy, vừa đẹp trai lại vừa có tiền, chính là mẫu người đàn ông lí tưởng để gả đi. “Em biết chị thích anh ta.”

“Đúng vậy, em biết chị thích anh ấy, còn cố tình gây chú ý với anh ấy. Chị ở bên cạnh anh ấy lâu như vậy, anh ấy cũng chưa từng tặng chị thứ đồ gì. Mà tự nhiên anh ấy còn mua quần áo cho em, tìm em để giả làm bạn gái, em còn dám nói em không cố ý.” Chị Như đi tới định xé quần áo trên người cô, lại nhìn thấy trên tay cô một chiếc vòng ngọc, liền tròn mắt, hét âm lên, “Cái gì đây? Cả cái này anh ấy cũng tặng cô?”

Tiêu Tổ Tâm lắc lắc đầu, lại gạt gạt đầu, “Đây là bà anh ta tặng em.”

“Ngay cả bà anh ta cô cũng lừa được, Tiêu Tổ Tâm, cô càng ngày càng lợi hại! Cô còn giải thích gì nữa, sao lại không nghe lời như vậy” Chị Như nghĩ đến Chung Bình đi tìm Tổ Tổ mà không tìm cô, nén giận ở trong lòng, tiểu nha đầu này làm sao so được với cô, Chung Bình không phải là đầu óc có vấn đề gì rồi chứ.

“Chị Như, chị đừng giận, anh ta muốn tìm người biết võ thuật, chẳng qua là có biết em, nên mời nhờ giúp thôi. Anh ta lắng nghe như vậy, em chỉ cần nhìn đã thấy ghét, làm sao thích anh ta được” Tiêu Tổ Tâm kéo tay của chị Như, muốn trấn an chị.

“Đưa vòng tay cho chị.” Chị Như hừ lạnh một tiếng, tay bắt lấy tay đang đeo chiếc vòng của Tiêu Tổ Tâm.

Tiêu Tổ Tâm vội rút tay lại, “Chị Như, không được, cái này phải trả lại.....trả lại cho bà của anh ta.” Cô chỉ là tạm thời giữ thôi, vẫn phải tìm cơ hội để trả lại chứ.

“Cô không bỏ được?” Chị Như bỏ tay cô ra, hừ lạnh nói, “Tổ Tổ, chị đối xử với cô như thế nào?”

Tiêu Tổ Tâm nhanh chóng gạt đầu, “Rất tốt.” Chị Như ngoại trừ vì tên đàn ông kia mà có chút điên cuồng, thì đối với cô thật sự rất tốt.

“Về sau cô không được cùng Chung Bình qua lại nữa, nếu anh ta lại đến tìm, đều phải nói với chị.” Chị Như cầm tờ giấy công đức, nghĩ lại có lí do để đi tìm Chung Bình rồi.

“Được.” Tiêu Tổ Tâm thấy chị Như không thềm để ý đến chuyện vòng tay nữa, trong lòng liền buông lỏng, không gặp Chung Bình là tốt nhất, nếu không cô lại phải chịu lửa giận của chị Như lần nữa.

“Đi thay quần áo đi, đi làm mặc thế này không được.” chị Như giật nhẹ ống tay áo của cô, rồi bỏ vào trong phòng.

Tiêu Tố Tâm thở dài một cái, chị Như vì Chung Bình thật sự tẩu hỏa nhập ma rồi, Chung Bình thì có cái gì tốt chứ? Chị Như sớm muộn sẽ có ngày phải chịu thiệt. Nhưng bây giờ chị muốn cô làm gì, cô cũng nguyện nghe theo

Ngoại trừ mấy lần chị Như vì Chung Bình mà có mắng cô vài lần, những lúc khác đều rất tốt với cô. Quần áo, giày dép cũ nếu chị không mặc nhất định sẽ cho cô.

Lúc trước, khi đi làm chứng minh thư và đăng ký tạm trú, Tiêu Tố Tâm đều bị gây khó dễ chỉ bởi vì cô đã từng vào trại cải tạo, họ đều ghét bỏ cô, không muốn để cho cô sống ở đây cho nên liên tục gây khó dễ, cổ tình không chịu xử lý. Tất cả đều nhờ chị Như chạy tiền cho cô thì bọn họ mới chịu làm việc, hơn thế chị còn đi nhờ vả người ta giúp cô có việc làm ở siêu thị kia, thật tâm mình cô vô cùng cảm kích chị Như. Chị Như trước kia vô cùng tốt, chỉ là từ sau khi gặp Chung Bình, chị ấy liền trở nên khác lạ, Chung Bình nói cái gì chị ấy đều nghe theo, nhưng dù chị có làm gì đi nữa, Chung Bình cũng chẳng thèm liếc một cái đến chị, vì thế chị Như ở nhà vẫn thường hay vô cớ cáu giận.

Tiêu Tố Tâm vào trong nhà vệ sinh để thay đồ, đang định tháo chiếc vòng xuống thì cô lại do dự, nếu cô để vòng tay này ở trong nhà, chị Như rất có thể sẽ lại lấy đi, đến lúc đó có lẽ sẽ không trả lại cho cô nữa. Tiêu Tố Tâm nghĩ thầm, quyết định không tháo nữa, vẫn nên nhanh chóng trả chiếc vòng tay này lại cho Chung Bình thì tốt hơn.

Đinh Như gõ cửa phòng làm việc của Chung Bình, đúng lúc anh đang khám ột bệnh nhân nữ, vừa nhìn thấy người đến là Đinh Như, ánh mắt anh hơi trầm xuống, cũng không có lên tiếng.

Đinh Như lẳng lặng ngồi chờ ở một bên, chờ người bệnh kia rời đi, Chung Bình mới nhìn đến cô hỏi, “Lại có chuyện gì vậy?”

Đinh Như liếc mắt ra ngoài cửa, đóng cửa lại, rồi mới đi về phía Chung Bình, từ trong ví lấy ra một tờ giấy đưa cho Chung Bình. “Em gái em chưa trả lại tiền cho anh đúng không?”

Chung Bình nhíu mi, nhận lấy tờ giấy công đức kia, trên đó rõ ràng viết tên anh là người quyên tiền, số tiền là 5 vạn nhân dân tệ, nơi quyên góp là một cô nhi viện nào đó ở trong thành phố, “Cái gì thế này?” Cô nhi viện? Phản ứng đầu tiên của anh là nhớ đến Tiêu Tố Tâm chính là cô nhi.

“Tố Tố biết cô nhi viện đang thiếu tiền, nên mới trộm tiền của anh, rồi giả vờ như anh đã quyên góp tiền cho họ.” Đinh Như lạnh nhạt nói, Chung Bình biết Tố Tố lừa tiền của mình, khẳng định sẽ càng ghét cô ấy, vậy thì sẽ đập tan đi được cái ý định tiếp cận Chung Bình của Tố Tố đi.

“Cô ấy vì sao lại không nói cho tôi biết?” Chung Bình cầm tờ giấy kia, lại nhớ đến lúc cô kiêu căng uy hiếp mình, không ngờ là vì cứu người.

“Cô ấy cảm thấy xấu hổ.” Đinh Như than nhẹ, lắc đầu, “Em đã dạy dỗ lại cô ấy rồi, hy vọng anh không trách cô ấy, thỉnh thoảng cô ấy vẫn hay tùy hứng như vậy.”

Chung Bình giữ lại tờ giấy công đức kia, suy nghĩ kỹ một lúc, rồi nói, “Tôi biết rồi.” Lại chớp mắt, “Mất như thế nào rồi?”

Đinh Như tươi cười, “Rất tốt, ai cũng đều nói mắt em đẹp lên nhiều.” Đinh Như nhìn thấy Chung Bình quan tâm mình, thì vô cùng kích động, “Bác sĩ Chung, lát nữa sau khi tan làm anh có rảnh không?”

Chung Bình liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường, mỉm cười, “Tối nay tôi có việc rồi.”

Đinh Như nghe thấy vậy, mọi mong chờ dường như bị sụp đổ, mãi một lúc sau mới gượng cười, “Không sao, lần sau cũng được, em vẫn rất muốn cảm ơn bác sĩ, rất vui nếu anh nhận lời.”

“Được, để lần sau đi...” Chung Bình gật gật đầu, nhắc tay ý nói không tiễn được.

Đinh Như lưu luyến mãi không muốn rời đi.

Chung Bình lại kéo ngắn kéo ra nhìn tờ giấy kia, trừng mắt nhìn nửa ngày, cuối cùng nắm chặt tay, Tiêu Tố Tâm, cô lại lừa tôi!

Tiêu Tổ Tâm vô cùng mệt mỏi lê thân rời khỏi siêu thị, nhịn không được mà ngáp một cái, hôm nay là thứ 6 nên trong siêu thị vô cùng bận rộn, cô đã phải đứng hơn 8 giờ đồng hồ rồi, ngay đến cả thời gian đi toilet cũng đều không có.

Tiêu Tổ Tâm khẽ siết chặt ba lô trên vai, đi về nhà.

Nhưng đi đến đầu phố, Tiêu Tổ Tâm lại không bằng qua đường luôn lại chuyển hướng đi tới bồn hoa ở góc phố, ngồi chồm xuống dưới. Tiêu Tổ Tâm gọi với từ trong bồn hoa, “Đa Đa, Hoa Hoa, ra đây nào.” Sau khi cô kêu vài tiếng, thì ở bên trong bồn hoa có 2 chú chó nhỏ chạy ra, một con màu đen, một con màu vàng, hình như đều là chó hoang.

Tiêu Tổ Tâm vui vẻ sờ đầu chúng nó, từ trong bao lấy ra một túi đồ ăn dành cho chó, đổ vào một chiếc bát vỡ ở gần đó, hai chú chó nhỏ liền tiến lên ăn như hổ đói.

“Từ từ thôi, còn nữa, còn nữa.” Tiêu Tổ Tâm đau lòng nhìn chúng nó, tối hôm qua cô không tới, nhất định chúng nó đói lắm rồi, không biết hôm qua có đi đâu tìm đồ ăn không?

Hai chú chó cuối cùng cũng ăn no, bắt đầu nhảy bổ vào người Tiêu Tổ Tâm, bọn chúng vui mừng đập đập chân trước, lại hướng cô quẫy đuôi liên tục, còn muốn mở miệng ra liếm mặt cô, Tiêu Tổ Tâm sợ nhột, liền tránh mặt đi, khanh khách cười.

Đang đứng ở góc đường, Chung Bình bất đắc dĩ ném đi điều thuốc đang cầm trong tay, lại gần cô nói, “Cô không sợ bẩn à?”

Tiêu Tổ Tâm bị anh dọa, giật nảy mình, Đa Đa cùng Hoa Hoa lại bổ nhào về phía cô, khiến cô lập tức ngã ngồi dưới đất. Hai con chó thấy cô ngã ra, liền vô cùng vui vẻ muốn nhảy lên người cô, may mà Chung Bình nhanh chân chạy tới, đem đẩy chúng ra, rồi đưa tay về phía cô, Tiêu Tổ Tâm không nắm tay anh, mà tự mình đứng lên, thu lại nụ cười ban nãy, “Sao anh lại ở đây?”

“Có chuyện muốn hỏi cô.” Chung Bình nhìn hai con chó đang hưng phấn nhào lên bên cạnh chân cô, Tiêu Tổ Tâm liền cúi người, vỗ vỗ đầu chúng nó, “Tao phải đi rồi, mai lại gặp sau nhé.” Hai chú chó dường như nghe hiểu, liền uông uông kêu to vài tiếng, sau đó chạy quanh Tiêu Tổ Tâm, Tổ Tổ đành vỗ nhẹ đầu chúng nó, xoay người rời đi.

Chung Bình đi theo phía sau, Tổ Tổ liền liếc mắt nhìn anh ta, Chung Bình liền tiến thêm hai bước để đi song song cùng cô. “Cô nhi viện ở chỗ nào vậy?”

Tổ Tổ hơi ngần ra, nhưng cuối cùng lập tức hiểu được rằng chắc chắn chị Như đã đi tìm anh. “Ở thành Nam.”

“Khi nào rồi đưa tôi đến đó.” Ngữ khí vô cùng bình thản, nhưng lại làm cho Tổ Tổ dừng chân lại, xoay mặt qua nhìn anh, khó hiểu hỏi, “Vì sao?” Anh không tức giận? Cô tự tiện lấy tiền của anh đi quỵên góp cho cô nhi viện, anh ta thế mà lại không tức giận?

“Nếu ngay cả đến chỗ tôi đóng góp tiền còn không biết thì sao tôi phải quỵên tiền cơ chứ?” Chung Bình trợn mắt nhìn cô, anh cũng không phải nhà từ thiện.

“Tôi....sẽ đưa anh đi, nhưng anh nguyện ý quỵên tiền sao?” Tiêu Tổ Tâm thật cẩn thận hỏi, trong lòng có một chút chờ mong, nếu Chung Bình đồng ý giúp, vậy bọn họ sẽ không phải lo lắng nữa.

“Không đâu, là cô nợ tôi. Nhưng tôi phải nhìn xem chỗ đó có thực sự cần quỵên góp không.” Chung Bình nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Tiêu Tổ Tâm nháy mắt liền trở nên mất mát, liền có chút đắc ý.

“Tiền của anh, chúng tôi sẽ nghĩ cách trả. Cô nhi viện thực sự rất cần số tiền đó, để cho bọn họ đi sửa lại tòa nhà kia cho đỡ nguy hiểm.” Tổ Tổ lo lắng giải thích, hy vọng anh có thể hiểu được và bỏ qua.

“Nhưng lại không liên quan đến tôi.” Chung Bình lạnh lùng trả lời.

Tiêu Tổ Tâm trừng mắt liếc anh một cái, lòng dạ sắt đá lắm! “Được rồi, anh có thể biến đi.” Quả nhiên là cái đồ vô tâm, tiền dùng để tán gái thì không đau lòng, còn mang tiền ra giúp người thì lại keo kiệt như vậy. Tổ Tổ không vui tiếp tục đi về phía trước.

Chung Bình nhìn thấy Tiêu Tố Tâm đang tức giận, chạy nhanh lên kéo lấy cô giữ chặt, “Cô động một tí liền trở mặt.”

Tiêu Tố Tâm trừng trừng nhìn anh, “Cùng anh nói chuyện thì có gì tốt chứ.” Dù sao chị Như cũng không cho cô gặp lại anh ta, cô cầu còn không được nữa.

“Cô nợ tôi tiền mà còn tỏ vẻ hung dữ như vậy.” Chung Bình hừ nhẹ một tiếng, đầu óc người phụ nữ này bị hỏng à, nếu anh không muốn giúp thì hiện tại đã bắt cô trả tiền rồi!

Tiêu Tố Tâm hất tay anh ra, “Tôi hôm nay không muốn lằng nhằng với anh.” Nói xong lại bước về phía trước.

Chung Bình ở sau cô kêu to, “Khi nào thì cô đi cô nhi viện?”

Tiêu Tố Tâm quay đầu lại liếc mắt nhìn anh, “Mai.” Ngày mai cô sẽ làm ca chiều, buổi sáng có thể đi.

Chung Bình nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Tố Tâm ngày một khuất dần, liền quay đầu nhìn lại chỗ đứng thức ăn dành cho hai con chó kia, nhìn không được nở nụ cười, cô thật giống hai chú chó đi lạc kia, vừa biết kêu, vừa biết cắn người còn có thể trở mặt nữa.

14. Chương 14: Đáng Giá

Ngày hôm sau, Chung Bình cùng Tiêu Tố Tâm đến cô nhi viện

Bác Tiền bảo vệ vừa thấy chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ ở cửa, liền kì quái cùng người gác cổng đi ra ngoài, kết quả lại nhìn thấy Tố Tố đang ngồi ở trong xe, thì kinh ngạc mở lớn mắt, “Tố Tố?”

Tố Tố lộ đầu ra cười chào hỏi, “Bác Tiền, phiền bác mở cổng với, đây là bạn cháu.” Bác Tiền liền tục gạt đầu, nhanh chóng đem cửa lớn mở ra.

Chung Bình sau đó từ từ lái xe đi vào trong viện. Anh đỗ xe ở trước cửa một tòa nhà cũ kĩ, rồi theo Tiêu Tố Tâm xuống xe.

Anh nhìn quanh bốn phía, cô nhi viện này không lớn lắm, chỉ có hai tòa nhà cũ kĩ được xây đơn giản theo lối kiến trúc cổ, lại nhìn thấy những vết loang lổ ở trên tường thì anh đã đoán được đây đều là những tòa nhà cũ kĩ lâu năm. Tiêu Tố Tâm dẫn Chung Bình đi vào từ một chiếc cửa bên hông, đi qua một hành lang dài, Chung Bình liền nghe thấy trong phòng truyền ra rất nhiều tiếng nói của trẻ em, đi ngang qua anh liền thấy trong căn phòng lớn này có rất nhiều đứa trẻ kì lạ, lại nhìn đến hình dáng và vẻ mặt của chúng, anh mơ hồ nhận ra, đây đều là mấy đứa trẻ tư duy kém phát triển. Tiêu Tố Tâm nhìn thấy ánh mắt của Chung Bình, liền cười nhẹ, “Chúng rất ngoan.” Chung Bình thở sâu, cùng cô đi tiếp vào trong. Đi đến hàng lang cuối cùng, có một gian là phòng làm việc, ở trên cửa có đề chữ phòng viện trưởng, Tố Tố gõ cửa, lại không thấy có tiếng ai đáp lại, liền quay đầu nói với Chung Bình, “Viện trưởng chắc là đang ở trên tầng.”

Từ giữa hành lang, hai người đi bộ từ cầu thang lên tầng, hai bên là một loạt những dãy phòng. Nhìn thấp thoáng thì có thể nhìn ra ở bên trong có giường, có quần áo, chắc đây là kí túc xá. Trên hành lang u tối này có treo rất nhiều đèn Nhục Minh, hai bên chất đống đầy đồ linh tinh, cả tòa nhà đều bị bao lấy bởi một mùi ẩm mốc, có lẽ là do không được thông gió nên mới không bay được mùi. Chung Bình nhìn không được cau mày, cố nén để không phải che miệng mình lại. Tiêu Tố Tâm vẫn cứ đi về phía trước, lúc đi qua một gian phòng đang mở cửa, từ ngoài cửa sổ nhìn vào căn phòng đang được chiếu sáng, Tiêu Tố Tâm liền bước vào, thì đã nhìn thấy viện trưởng Nghiêm đang cùng với một người đàn ông khác sửa bóng đèn, “Viện trưởng.”

Viện trưởng nghe thấy tiếng gọi, liền kinh ngạc quay đầu, “Tố Tố?” Người đàn ông kia cũng cúi đầu xuống, kêu nhỏ, “Tố Tố?” Hóa ra người đàn ông kia chính là Lâm Vĩ Cường.

Tiêu Tố Tâm nhìn thấy Lâm Vĩ Cường cũng bị giật mình, “A Cường, sao anh lại tới đây mà không nói cho em?”

A Cường cười cười, “Hai ngày trước em vừa mới đến, sợ em bận mà.” Lại giương mắt nhìn thấy Chung Bình đang đứng ở phía sau lưng Tiêu Tố Tâm, vẻ mặt tươi cười của Lâm Vĩ Cường bỗng chốc cứng ngắc, anh ta sao lại đến đây?

Tố Tố nhớ ra Chung Bình còn đang ở đây, liền nhanh chóng giới thiệu với viện trưởng, “Viện trưởng, anh ấy chính là Chung Bình.” Viện trưởng vừa nghe vậy thì vô cùng vui vẻ, nhiệt tình vươn tay bắt tay anh, “Chung tiên sinh, xin chào, xin chào, rất cảm ơn cậu.”

Chung Bình bị sự nhiệt tình của viện trưởng làm cho giật mình, cười nói bà không cần phải cảm ơn.

A Cường liền nhảy xuống ghế đến gần Tố Tố, thấp giọng hỏi, “Sao anh ta đến đây?”, Tố Tố cũng thấp giọng trả lời, “Anh ta chính là Chung Bình, người quyền tiền cho cô nhi viện.” A Cường khẽ chau mày lại, nghi ngờ nhìn về phía Chung Bình, anh ta ư?

Viện trưởng quay đầu cười với A Cường, “A Cường con cứ sửa đi, ta cùng Chung tiên sinh nói chuyện đã, Tố Tố, con cũng đi cùng ta.” Tố Tố dạ một cái, quay đầu cười với A Cường rồi mới cùng viện trưởng và Chung Bình đi ra ngoài.

Lâm Vĩ Cường nhìn thấy ba người rời đi, buồn bã tiếp tục sửa đèn, trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ, không phải là Tố Tố ghét người đàn ông kia sao? Vì sao lại cùng anh ta tới tận đây cơ chứ?

Viện trưởng dẫn bọn họ về văn phòng của mình, Tố Tố liền đi pha trà cho viện trưởng và Chung Bình, bà cảm kích nhìn Chung Bình nói, “Chung tiên sinh, thật sự vô cùng cảm ơn cậu đã quyền tiền cho chúng tôi, cậu cũng thấy đấy, tất cả các căn phòng này đều đã hỏng rất nặng rồi.” Chung Bình cười cười gật đầu, nhìn Tiêu Tố Tâm đang đứng ở bên cạnh viện trưởng, nói, “Tố Tố nói với tôi, rằng nơi này rất cần sửa chữa.” Viện trưởng liền kéo tay Tố Tố, “Tố Tố là đứa trẻ ngoan, nó cũng vì chuyện này mà lo lắng rất nhiều, may mà có Chung Bình tiên sinh trợ giúp.”

Chung Bình nhìn Tiêu Tố Tâm ôm viện trưởng, ánh mắt ngập tràn sự ảm áp, anh âm trầm nhìn, rồi mới chậm rãi nói, “Chuyện của Tố Tố chính là chuyện của tôi, tôi rất vui vì có thể giúp đỡ mọi người.” Nói xong, liền mỉm cười một cái. Tiêu Tố Tâm lại ngẩn ra, nhìn anh chằm chằm, anh ta nói vậy là có ý gì? Không phải ngày hôm qua vẫn còn nói không liên quan đến anh sao? Sao mà mới có một buổi tối đã thay đổi thái độ vậy? Chung Bình đón lấy ánh mắt của cô, lại càng muốn cười, đôi mắt thâm sâu không lường được.

Viện trưởng vừa nghe thấy, sắc mặt khẽ đổi, “Tố Tố, lần này may mà có con.” Không thể tưởng tượng được vị Chung tiên sinh này lại có quan hệ như vậy với Tố Tố, khó trách Tố Tố vừa mở lời, anh liền nguyện ý quyền góp nhiều tiền đến vậy.

Lúc này, ở cửa đột nhiên xuất hiện một người nữa, Lâm Vĩ Cường cầm đồ sửa chậm rãi đi vào trong. Khuôn mặt thâm trầm, thẳng tắp nhìn về phía Tiêu Tố Tâm, nhẹ giọng nói, “Viện trưởng, con sửa xong rồi.”

Viện trưởng rất nhanh gật đầu nói, “Tốt lắm.”

Chung Bình bắt gặp vẻ mặt vừa rời của Lâm Vĩ Cường, hai mắt liền đảo, đứng lên mỉm cười với viện trưởng, “Viện trưởng, tôi muốn nhờ Tố Tố dẫn tôi đi thăm viện, có được không?” Lâm Vĩ Cường nghe anh thân thiết gọi như vậy, nhìn không được liền khẽ nhú mày, liếc mắt nhìn Chung Bình một cái, lại nhìn sang Tố Tố, cô ấy vẫn còn đang ngẩn ngơ.

Viện trưởng liền gật đầu, “Được chứ, được chứ.” Viện trưởng liền đẩy Tố Tố về phía trước, “Tố Tố rất thạo đường ở đây.” Tiêu Tố Tâm vừa định mở miệng, thì Lâm Vĩ Cường đã kéo tay Tố Tố lại, giành lời trước, “Để con đưa Chung tiên sinh đi cho, con cũng rất thạo nơi này.”

Chung Bình quét mắt nhìn Lâm Vĩ Cường một cái, vẫn cười rất tươi, “Tôi muốn Tố Tố đi với tôi.” Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngấy cả ra. Tiêu Tố Tâm cau mày quá nhẹ, “Chung Bình.” Lâm Vĩ Cường sắc mặt hơi đổi, tay đang nắm tay Tố Tố không khỏi siết chặt. Lời này nói ra là có ý đồ, anh ta thích Tố Tố, nên mới muốn Tố Tố đi cùng anh ta? Viện trưởng nhìn ba người họ đang ở trong phòng, sau đó mỉm cười, “A Cường, ta nhớ ở trên lầu còn một cái đèn bị hỏng, con đi theo ta xem một chút.”

Lâm Vĩ Cường nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của viện trưởng, mặc dù vẫn rất buồn bực nhưng anh cũng đành phải gật đầu, từ từ buông tay Tố Tố ra. Viện trưởng cùng Lâm Vĩ Cường sau đó lại tiếp tục đi ra ngoài.

Tiêu Tổ Tâm thấy hai người họ rời đi, mới trừng mắt nhìn Chung Bình, “Anh ở trước mặt viện trưởng nói lung tung cái gì đấy?”

“Sao vậy?” Chung Bình khẽ nhếch môi, dịch ý từ trong mắt của Lâm Vĩ Cường kia đối với anh lại càng làm anh thấy thích thú, anh ta thích Tiêu Tổ Tâm, hơn nữa còn là đơn phương.

“Anh...” Tiêu Tổ Tâm bực mình chỉ chỉ anh, “Anh cố ý làm cho viện trưởng hiểu lầm quan hệ của chúng ta?”

“Nếu không, bà ấy sẽ nghi ngờ tôi vì sao lại đồng ý quyên tiền?” Chung Bình khẽ cười, có thật là vô duyên vô cớ sẽ có người quyên tiền sao? Thật ngốc!

Tiêu Tổ Tâm nhất thời nghẹn lời, quả thật là viện trưởng lúc nào cũng tra hỏi cô làm sao mà quen biết với Chung Bình, cô lúc ấy đành nói với viện trưởng rằng Chung Bình là bạn của cô.

“Đi thôi.” Chung Bình cười nhẹ đi ra ngoài, viện trưởng cảm thấy thế nào anh không quan tâm, nhưng biểu tình của Lâm Vĩ Cường kia mới là mấu chốt, anh rất thích nhìn vẻ mặt buồn bực của anh ta.

—

Tiêu Tổ Tâm đưa Chung Bình vào thăm phòng học, bọn trẻ vừa nhìn thấy cô, đều rất vui vẻ quây quanh Tiêu Tổ Tâm. Tổ Tổ vừa nhìn thấy bọn chúng, trên mặt rất tự nhiên lộ vẻ tươi cười, Vương Hiếu Anh nhìn thấy Chung Bình ở đằng sau Tổ Tổ, liền nhẹ gật đầu.

Anh liếc nhìn mấy đứa trẻ tuổi tác đều cách biệt này, nhưng bọn chúng lại đối với Tiêu Tổ Tâm cực kì thân thiết, đều lôi kéo tay cô la hét, “Chị Tổ Tổ, dạy chúng em Judo đi.” Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn Vương Hiếu Anh, “Tiểu Anh, mình dẫn bọn trẻ đi ra ngoài chơi được không?”

Vương Hiếu Anh mỉm cười gật đầu, “Đi đi, bọn chúng đều thích chơi với cậu hơn là học đó.” Bọn nhỏ nghe vậy đều vui vẻ kêu to một tiếng, ôm lấy Tiêu Tổ Tâm đi ra ngoài cửa, Tổ Tổ cũng vui vẻ khẽ liếc nhìn Chung Bình một cái rồi cũng đi ra.

Chung Bình đi theo sau Vương Hiếu Anh, liền hỏi, “Tổ Tổ, còn dạy Judo nữa?”

“Đúng vậy, cô ấy hy vọng bọn trẻ sẽ khỏe mạnh.” Vương Hiếu Anh vẫn mỉm cười.

Một đám người đi vào một gian phòng lớn khác, ở bên cạnh tường xếp rất nhiều bàn, ở giữa còn trống được đặt mấy cái đệm.

Tiêu Tổ Tâm lúc này đã buộc lại vạt áo sơ mi của mình, cởi giày đứng lên đệm, một đám trẻ nhỏ đang đứng xếp hàng trước mặt cô. Bọn nhỏ mắt không rời khỏi từng động tác của cô, còn không rừng phát ra tiếng kêu ca ngợi. Chung Bình nhìn Tiêu Tổ Tâm đang vui vẻ tươi cười, mắt chợt lóe sáng, anh nói nhỏ, “Tổ Tổ rất thân thiết với mấy đứa trẻ này?”

Vương Hiếu Anh gật đầu, “Chúng tôi đều là lớn lên ở đây.”

“Cá tính của cô ấy thực không hợp với tên.” Chung Bình khẽ cười, cá tính hơi tí là giận dữ, làm sao mà dịu dàng được như cái tên.

“Tổ Tổ cũng không thích tên này, nhưng mà viện trưởng nói là tên này do cha mẹ cô ấy đặt, không được đổi.” Vương Hiếu Anh nhìn Chung Bình, người đàn ông này rất quan tâm đến Tổ Tổ.

“Cô ấy từ nhỏ đã hiểu động như vậy sao?” Một cô bé học Judo, có vẻ rất bướng bỉnh đi, một chút mùi vị phụ nữ cũng không có, Chung Bình âm thầm lắc đầu.

“À không, là do hồi bé thân thể rất yếu, viện trưởng vì muốn cô ấy khỏe mạnh, mới cho cô ấy học Judo.” Tiểu Anh nhớ lại Tổ Tổ trước đây gầy đét giống một con khỉ liền không nhịn được cười.

Chung Bình nhìn Tiêu Tổ Tâm có chút đăm chiêu, hóa ra cô ấy cũng có lúc ốm.

—

Cũng rất nhanh đến giữa trưa, Chung Bình phải ra về. Hai người cùng viện trưởng nói không cần tiễn, liền đi về phía chiếc xe.

Ở trên lầu đột nhiên truyền đến một tiếng kêu, “Tổ Tổ” Lâm Vĩ Cường lúc này đã đuổi tới nơi, giữ chặt tay Tổ Tổ, thở phò phò nói, “Tổ Tổ, anh có việc tìm em.”

Tiêu Tổ Tâm nhìn về phía Chung Bình xin lỗi, “Anh có nhớ đường về không?” Chung Bình chớp mắt lắc đầu, “Không nhớ.” Nhìn cũng không thèm nhìn đến Lâm Vĩ Cường một cái.

Tiêu Tổ Tâm sợ run một chút, mặt hơi khó xử nhìn về phía Lâm Vĩ Cường, “A Cường, nếu không anh gọi điện cho em đi?” Là cô đưa Chung Bình tới, đương nhiên phải đưa anh ta về.

Lâm Vĩ Cường lại không hề giận, chỉ nhìn về phía Chung Bình, rồi từ từ buông tay Tổ Tổ ra, “Được rồi.”

Chung Bình lên xe rồi xoay người mở cửa xe cho Tổ Tổ ngồi lên, anh khẽ nhếch miệng nhìn Lâm Vĩ Cường đang buồn bực mà cười, làm cho Lâm Vĩ Cường đen cả mặt. Chung Bình thôi không nhìn anh ta nữa, mỉm cười giúp Tiêu Tổ Tâm cài dây an toàn. Tiêu Tổ Tâm hơi co người lại, dường như không nghĩ tới Chung Bình sẽ làm như vậy, tim tự nhiên đập nhanh loạn nhịp.

Chung Bình thoáng nhìn qua cô rồi khởi động xe rời đi!

Lâm Vĩ Cường nhìn chiếc xe chậm rãi đi xa, nhìn xuyên qua từ đằng sau vẫn còn nhìn thấy hai bọn họ đang ngồi, anh buồn bực nắm chặt tay. Người đàn ông này rốt cục vì sao lại tiếp cận Tổ Tổ chứ?

—
“Đường này rất dễ nhớ, nếu lần sau anh có muốn đến có thể tự mình đi.” Tiêu Tổ Tâm thành thật nói.

“Nhớ đường làm gì, cô nhớ giúp tôi là được rồi.” Chung Bình nhìn cô cười.

Tiêu Tổ Tâm chợt ngẩn ra, Chung Bình sáng nay ăn phải cái gì không biết? Như bị động kinh vậy, toàn nói những lời bình thường không bao giờ nói. “Chung Bình, hôm nay anh bị làm sao vậy?” Tiêu Tổ Tâm quay người lại nghiêm túc hỏi.

“Tôi tự nhiên cảm thấy rất đáng để quên tiền ở đây.” Chung Bình ánh mắt chợt lóe lên, tươi cười càng sâu. Tiêu Tổ Tâm liền vui vẻ, Chung Bình nhìn thấy tình cảnh của cô nhi viện, cuối cùng cũng động lòng trắc ẩn rồi! Nhưng câu tiếp theo của Chung Bình lại làm cho Tiêu Tổ Tâm đang từ vui sướng chuyển thành kinh ngạc, “Vì cô nên rất đáng.”

Chung Bình quay mặt lại thần sắc cực tự nhiên, sau đó lại chuyển tâm lái xe, nhưng lại làm cho trái tim của Tiêu Tổ Tâm rung động, khiến cô chỉ biết ngồi yên không biết nên sao.

15. Chương 15: Không Phiền

Tiêu Tổ Tâm vẫn quyết định đem chuyện cùng Chung Bình đi cô nhi viện nói cho chị Như, chị Như nghe xong buồn không nói gì, không bực tức cũng không trách cứ cô, điều này ngược lại làm cho Tiêu Tổ Tâm có chút lo sợ cùng bất an. Nhưng vì chị Như đã nói, về sau mọi chuyện về Chung Bình đều phải thông báo với chị, cho nên Tổ Tổ vẫn không dám giấu diếm.

Một tuần mới lại bắt đầu, Tiêu Tổ Tâm vẫn như cũ đi làm theo ca ở siêu thị, thứ ba và thứ năm thì đến phòng tập Judo. Chị Như cũng biết Chung Bình đã ghi danh ở phòng tập, nên cũng muốn cùng cô đến đó, nhìn thấy mọi người lại nói là muốn tới xem Tổ Tổ tập như thế nào, mọi người nghe xong đều khen Tổ Tổ có một người chị tốt. Tổ Tổ nghe xong chỉ cười cười, chị Như thực ra chỉ là muốn đến nhìn Chung Bình thôi.

Thật không may, hai ngày nay Chung Bình vẫn không đến phòng tập, Đình Đình vẫn luôn miệng hỏi Chung Bình dạo này tình hình thế nào mà mãi không tới, Tổ Tổ đều nói là không rõ lắm. Tổ Tổ nghĩ Chung Bình đối với phòng tập này cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, có lẽ cũng biết là mình không đánh lại được cô, cho nên cũng không muốn bị cô quăng ngã nữa. Chị Như thấy Chung Bình không đến, thì không còn tươi cười được như trước.

Buổi tối ngày thứ 4, Tiêu Tổ Tâm phải làm ca đêm. Rất nhanh đã đến 11 giờ, Tổ Tổ thay quần áo đeo ba lô rời khỏi siêu thị, vẫn như trước đi tới bồn hoa bên đường, gần đây Đa Đa cùng Hoa Hoa cô đều không thấy, không biết đêm nay có gặp được chúng hay không. Tiêu Tổ Tâm ngồi xổm xuống bên bồn hoa kêu cả nửa ngày, cũng không có động tĩnh gì, chắc là chúng nó lại chạy ra ngoài chơi rồi.

Tiêu Tổ Tâm thất vọng đứng lên, chuẩn bị về nhà. Quay người lại, nhìn thấy Chung Bình đang đứng ở góc đường, bóng dáng ấy tự nhiên đi thẳng vào lòng cô, làm cho giật nảy mình xịu mặt xuống, hướng anh đi đến. Chung Bình nhìn cô, cười nhạt.

Tiêu Tổ Tâm lại cứ như thế mà trầm mặc đi qua anh, anh cứng đờ cả người, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy một chút thất bại, cô lại làm như không thấy anh.

Chung Bình chợt quay lại, lạnh lùng gọi cô, “Tổ Tổ”

Tiêu Tổ Tâm dừng lại một chút, nhưng cũng không có ý định quay lại, chỉ hơi xoay người....cười lạnh nhìn anh, “Nơi này không có người không cần phải giả vờ.”

Chung Bình nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt của cô, cũng tự nhiên hiểu, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi qua, “Tôi thích gọi như vậy.”

“Vài ngày vừa rồi không bị đánh, anh ngứa người à?” Tiêu Tổ Tâm lạnh lùng cười.

“Hai ngày vừa rồi có chút bận, không rảnh đi phòng tập, cô giận à?” Chung Bình hướng Tiêu Tổ Tâm giải thích, giọng điệu nhu hòa.

“Không liên quan đến tôi.” Tiêu Tổ Tâm xoay người đi tiếp, anh ta cũng không có quan hệ với cô, nhưng chị Như chỉ cần không nhìn thấy anh ta, thì đã không vui được rồi.

“Tổ Tổ.” Chung Bình đi theo đằng sau cô.

Tiêu Tổ Tâm lại dừng lại, nhìn anh, “Chung Bình, anh gọi tôi là Tiêu Tổ Tâm được rồi, đừng có tùy tiện gọi bậy bạ, tôi và anh không thân thiết như vậy.” Kỳ quái thật, mỗi lần nghe thấy anh ta gọi cô là Tổ Tổ, tự nhiên cô lại cảm thấy hồi hộp. Anh ta không giống với mọi người đều gọi to tên của cô, mà kêu rất dịu dàng, có một chút sùng nịch. Giống như cô là một con vật mà anh yêu thích vậy, cô rất không thích.

“Tổ Tổ.” Chung Bình vừa mở miệng liền nhìn thấy ánh mắt căm tức của cô bắn tới, liền nhanh chóng sửa lại, “À....Tiêu....Tổ Tâm.” Sắc mặt Tổ Tổ mới tốt lên một chút, Chung Bình liền nháy mắt mấy cái, “Ồ gần đây có quán ăn nào không, tôi đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm.”

Tiêu Tổ Tâm hơi ngẩn ra nhìn anh, vừa mở miệng liền hối hận, “Sao bây giờ còn chưa ăn?” Thật điên, tại sao cô lại phải quan tâm đến cái người bại hoại này chứ.

“Cơm trên máy bay khó ăn quá.” Chung Bình vỗ trán mình, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Tiêu Tổ Tâm lúc này mới nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của Chung Bình, dáng vẻ mệt mỏi cực nhọc, trên vai vẫn còn đeo túi, anh ta vừa xuất ngoại? Bình tĩnh lại một chút, cô lạnh lùng nói, “Ồ phía trước có một quán ăn, tôi phải về đây.”

Chung Bình thấy cô lại quay đầu bỏ đi, liền kéo tay cô lại, ủy khuất nói, “Tổ Tổ, tôi vừa xuống máy bay đã đi gặp cô, cô lại đối xử với tôi như vậy sao?”

Tiêu Tổ Tâm chợt căng thẳng, “Ai bảo anh tới.” Cô cố gắng để lòng mình không xao động, lời anh nói chắc gì đã là thật.

“Bà nội tôi ấy.” Chung Bình nhìn cô cười khổ, “Tôi ở ngược ngoài, bà gọi liền đến mấy cuộc hỏi khi nào tôi lại đưa cô về? Làm tôi phải bay về đây gấp để nói với cô, bà yêu cầu rất muốn gặp cô.”

Tiêu Tổ Tâm vừa nghe đến bà cụ, trong lòng có chút xao động, bà cụ thật là một người rất hiền lành. Nhưng cô đã nói với Chung Bình sẽ chỉ giả mạo một lần thôi, không thể lần nào cũng giả vờ như thế được, nếu lại đi gặp bà, chắc chắn sẽ phải giả vờ làm bạn gái của Chung Bình lần nữa. Tiêu Tổ Tâm vốn do dự, nhẹ

nhàng nói, “Anh tự tìm cơ hội giải thích với bà đi.” Tưởng tượng đến lúc bà cụ biết được sự thật, Tiêu Tổ Tâm cũng có một chút đau lòng.

“Tôi không muốn để bà buồn, nếu cô muốn nói thì tự mình nói đi.” Chung Bình chìa hai tay ra, mặt lộ rõ vẻ khó xử.

“Nhưng...” Tiêu Tổ Tâm trừng mắt liếc anh một cái, là anh ta muốn lừa bà, anh ta lại không nghĩ cách, bây giờ muốn đổ hết lên đầu cô, vô lại!

“Được rồi, hãy để tôi ăn cái gì trước được không, tôi đã đói đến mức hai chân sắp nhũn ra rồi.” Chung Bình đánh gãy lời của cô, nhắc chân về phía trước.

Tiêu Tổ Tâm nhìn theo bóng dáng của anh, lưỡng lự không biết có nên mặc kệ anh ta, bỏ về nhà hay không, chỉ là, cứ nghĩ đến anh ta vì bà mình mà nửa đêm chạy tới tìm cô, trong lòng lại cảm thấy áy náy không yên. Tiêu Tổ Tâm thở dài, cũng đi theo.

Tiêu Tổ Tâm dẫn Chung Bình đến một quán ăn gần đó. Cả khu vực này có mỗi chỗ này là bán đồ ăn khuya, bình thường sẽ bán hàng đến tầm 3 giờ sáng, làm ăn cũng rất khá, phần lớn khách hàng ở đây đều là những người đi chơi đêm về hoặc là những người làm ca đêm.

Tiêu Tổ Tâm nhìn ánh mắt Chung Bình đang chăm chú nhìn vào chiếc bàn dính đầy mỡ, mày hơi nhíu lại, trong lòng khẽ cười, anh ta chắc là sợ nơi này bẩn. Thật vất vả mới tìm được chỗ trống ở trong tiệm, hai người liền đi vào.

Tiêu Tổ Tâm kéo ghế ra ngồi xuống, Chung Bình thì nhìn ngắms mãi mới tìm thấy được một chiếc ghế có vẻ sạch nhất rồi mới ngồi. Tiêu Tổ Tâm nhìn thấy bộ dáng của anh ta, liền thầm giễu, sợ nơi này bẩn, còn tự làm khổ mình.

Tiêu Tổ Tâm để cho Chung Bình tự gọi đồ ăn, Chung Bình nhìn vào thực đơn, nhìn thật kĩ, mấy thứ này sao có thể ăn, tất cả đều là đồ chiên, hoặc nướng để ăn vặt, cùng lắm chỉ có mì xào, hoặc canh bánh bao mà thôi, mấy thứ này ăn được ư? Anh rất ít khi ăn ở bên ngoài.

Tiêu Tổ Tâm nhìn anh chậm chạp không chịu gọi, đành phải giục lại cái thực đơn, “Nơi này cũng chỉ có thể thôi, nếu không thích anh về nhà mà ăn.”

Chung Bình nhìn cô, khẽ rử mắt xuống, gặng gượng hỏi, “Cái gì thì ngon?”

Tổ Tổ nhìn thấy anh đang miễn cưỡng, liền không nhịn được cười khẽ, trên mặt lại tỏ vẻ lạnh nhạt, “Canh bánh bao, có ăn không?” Nơi này có cơm rang cũng rất ngon, nhưng nhất định là anh sẽ không nuốt được, thật ra thì canh bánh này cũng không tồi.

“Ăn ngon không?” Chung Bình cau mày.

Không đợi Tổ Tổ trả lời, ông chủ đã tươi cười, đã tự khen, “Chỗ của chúng tôi làm canh bánh bao là ngon nhất đấy.”

Chung Bình không để ý tới ông chủ, chỉ nhìn Tiêu Tổ Tâm, Tổ Tổ không chịu nổi đành gật đầu, “Ăn rất được, tôi thường xuyên ăn mà.”

Chung Bình khẽ nở nụ cười, “Được, vậy hai bát đi.” Tổ Tổ đã bảo ngon thì chắc sẽ ngon.

Ông chủ nghe xong liền tươi cười, “Còn muốn dùng gì nữa không?” Tiêu Tổ Tâm lại gọi thêm một bánh nướng nữa. Ông chủ liền kêu được, đi xuống.

Chung Bình thấy Tiêu Tổ Tâm trái xem phải ngó, chỉ là không thèm nhìn anh, khẽ nhếch khóe miệng, “Cô nhi viện đã bắt đầu sửa chưa?”

Tiêu Tổ Tâm sững sốt, không nghĩ tới anh ta lại chủ động hỏi thăm chuyện này, kinh ngạc nhìn anh, “Viện trưởng có nói là 2 ngày nữa.”

“Tòa nhà kia cũ thật, bọn nhỏ ở trong thật không an toàn.” Chung Bình có chút đau lòng lắc đầu, “Sao không xây mới?”

“Làm gì có tiền chứ. Xin tiền sửa đã lâu như vậy còn không có ai để ý huống hồ là xin tiền xây mới.” Tiêu Tổ Tâm tưởng tượng lại tình cảnh khốn cùng lúc đó, đau lòng vô cùng.

Chung Bình vỗ nhẹ tay cô, nhẹ giọng an ủi, “Đừng lo, thế nào chả có cách.”

Mu bàn tay của Tiêu Tổ Tâm nóng lên, xấu hổ liền rút tay về, giương mắt nhìn thấy một đôi mắt vô cùng quan tâm, tự nhiên trong lòng cũng có chút cảm động, “Mong là vậy.” Chung Bình nhìn thấy vẻ mặt của cô, tay từ từ lui về bên cạnh bàn.

Tiêu Tổ Tâm bị anh nhìn kĩ như vậy liền có chút không được tự nhiên, giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng là khóe mắt vẫn nhìn và cảm thấy ánh mắt sáng quắc của anh đang bắn về phía mình, một lúc như vậy, hai người ngồi đối diện nhau chỉ biết trầm mặc.

Một lát sau, ông chủ bưng đồ lên cho bọn họ.

Chung Bình thật sự là rất đói, ngửi thấy mùi thơm mà mắt đã sáng rõ. Tiêu Tổ Tâm nhìn anh khẩn trương mức lên một chiếc bánh định cho ngay vào miệng, liền nhanh chóng dùng tay ngăn lại, “Nóng.” Chung Bình tay run một chút, đặt lại ở bên miệng thổi thổi, hai mắt lại nhìn chăm chăm cô, cười cười.

Tiêu Tổ Tâm bị anh ta vui vẻ nhìn chăm chăm thì vô cùng ngượng, cô chỉ sợ anh ta ăn nhanh như vậy sẽ bị bỏng, chỉ chỉ đĩa nước chấm nói, “Chấm một chút ăn sẽ ngon hơn.”

Chung Bình nghe theo cô chấm một chút, mới bỏ vào trong miệng, quả thật vẫn còn hơi nóng, Chung Bình ngậm bánh bao trong miệng, vẻ mặt hơi đỏ, liền há miệng tròn ra. Tiêu Tổ Tâm vừa nhìn thấy anh ăn như vậy, không nhịn được nở nụ cười, chẳng nhẽ từ trước đến giờ anh ta chưa ăn bánh bao nóng bao giờ sao?

Chung Bình lần thứ hai gấp lên một chiếc bánh, lại chấm tiếp, sau đó đưa tới bên miệng cô, “Cô cũng ăn đi.”

Trái tim cô đập loạn cả nhịp, kinh ngạc lắc lắc đầu, “Tôi không đói.” “Không đói cũng ăn một cái, cô không phải thích ăn sao?” Chung Bình vẫn còn cười, để càng ngày càng sát.

Lúc này, ông chủ liền đi vào trong, vừa nhìn thấy hai người, thì cười ha hả nói, “Cô xem cô thật có phúc, có bạn trai săn sóc như vậy.”

Tiêu Tổ Tâm mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn Chung Bình, Chung Bình lại chỉ cười không nói gì, ánh mắt vẫn như cũ bảo cô mau ăn. Tiêu Tổ Tâm xấu hổ ngậm chặt miệng, khẽ lắc đầu.

“Ăn đi, bạn trai có lòng như vậy, thế nào cũng phải ăn một cái.” Ông chủ này đúng thật là người thích buôn chuyện, còn đứng ở bên cạnh đệm theo nữa. Tổ Tổ lại càng xấu hổ, nhìn thấy Chung Bình đắc ý cười, đành phải há miệng, ăn cái bánh bao kia.

Ông chủ ở bên cạnh cười to, “Như vậy là được rồi.” Chung Bình cười nói, “Cô ấy vẫn còn ngượng.” Ông chủ liền cười đi ra ngoài.

Tiêu Tổ Tâm đỏ mắt nhìn Chung Bình, thật vất vả mới nuốt được miếng bánh bao kia, “Anh cứ từ từ ăn đi, tôi về trước.” Anh lần nào cũng ác ý không muốn thấy cô vui vẻ mà.

Chung Bình giữ chặt tay cô lại, “Tổ Tổ, đừng đi. Lát nữa, tôi đưa cô về.”

Tiêu Tổ Tâm đánh vào tay anh, “Chung Bình, anh không phải rất mệt sao? Về nhà sớm một chút đi.” Cô có yếu đuối đến mức cần người hộ tống không.

Chung Bình nuốt vào một cái bánh bao, miệng hơi phình, nói ra cái gì đó không rõ, “Nhìn thấy cô sẽ không mệt nữa.”

Tim của cô lại bỗng nhảy dựng lên, anh ta..... lại ăn nói lung tung rồi! “Tôi mệt, đi trước nhé.” Nói xong, không đợi anh ta có dịp kéo tay cô nữa, cô đã nhanh chóng chạy như bay.

Chung Bình nhìn Tiêu Tổ Tâm hoảng sợ bỏ trốn, khóe miệng lại khẽ nhếch, từ từ vùi đầu ăn. Anh thật không có nói dối, mặc dù có mệt mỏi thật nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ mà rạng rỡ của cô, cùng cô đầu võ mồm thì quả thật tinh thần hưng phấn lên nhiều.

Tiêu Tổ Tâm rất nhanh chạy về nhà, đi vào bên trong liền nhìn thấy chị Như vừa mới tắm rửa xong đang từ nhà tắm đi ra, trên đầu vẫn còn quần khăn, trên người là bộ áo ngủ, trên tay vẫn còn cầm mặt nạ đang định đắp lên mặt. Chị Như nhìn thấy cô hồn hể thở chạy về liền hỏi, “Sao vậy? Bị chó đuổi à?”

Tiêu Tổ Tâm ấn ngực lắc đầu, “Em muốn đi WC.” Nói xong liền cởi ba lô xuống, chạy vọt vào trong nhà vệ sinh.

Chị Như sắc mặt không đổi, liếc nhìn cô một cái rồi tiếp tục đắp mặt nạ, một lát sau, dường như nhớ ra cái gì, liền nói vọng vào bên trong cho Tổ Tổ nghe, “Hóa ra, Chung Bình hai ngày này đi công tác, bảo sao không gặp được anh ấy.” Tổ Tổ dựa vào bồn rửa tay thở nặng nhọc, cô biết.

“Ngày mai thử năm, chắc anh ấy sẽ đến phòng tập chứ?” chị Như ở ngoài cửa nói.

Tổ Tổ rất nhanh trả lời, “Không biết nữa.” Cô làm sao biết được, nói không chừng anh ta lại có việc. Tốt nhất là đừng đến, cô hiện tại chỉ cần nhìn thấy anh thôi đã thấy phiền rồi, thật muốn đá anh ta vài cái! Mở miệng ra là ăn nói bậy bạ, thật vô vị!

Chị Như thất vọng kêu ôi a vài tiếng, sau đó ngừng hẳn. Tiêu Tổ Tâm thở ra, bước ra ngoài cửa. Thật mệt quá đi, nhanh chóng đi tắm, rồi đi ngủ mới là tốt nhất!

16. Chương 16: Đánh Ngã

Buổi tối thứ năm, ngay lúc Tiêu Tổ Tâm cùng chị Như đi vào phòng tập thì hai người đã nhìn thấy Chung Bình mặc một bộ đồ tập Judo đang luyện tập cùng với một cô gái.

Chung Bình nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm, ánh mắt sáng ngời, lại nhìn thấy Đinh Như đang đứng ở sau lưng Tổ Tổ thì sững sốt một giây, sau đó hơi ngẩn ra rồi rất nhanh trở lại bình thường.

Chung Bình liền ngừng luyện tập với cô gái kia, đi tới chỗ hai người họ, “Tổ Tổ, Đinh Như.” Tiêu Tổ Tâm rõ ràng cảm thấy chị Như sau nghe Chung Bình gọi như vậy thì cả người cứng đờ lại.

“Bác sĩ Chung, nghe Tổ Tổ nói anh cũng đang tập Judo, thật muốn đến xem thử.” Chị Như cười đến sáng lạn đi tới trước mặt anh, Tổ Tổ đứng ở đằng sau chị Như liếc mắt nhìn Chung Bình một cái, chợt nhẹ giọng nói, “chị Như, em đi thay quần áo trước.” Chị Như gật nhẹ đầu, cười rạng rỡ. Tiêu Tổ Tâm liền đi thẳng vào phòng thay đồ

Chung Bình nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm ngay cả chào cũng chẳng thèm chào anh một cái, còn Đinh Như kia thì lại tươi cười đầy mặt, đại khái trong lòng cũng đã hiểu rõ. Anh cười với Đinh Như, “Cô có hứng thú với chỗ này à?” Ánh mắt anh hoài nghi quét từ dưới đất lên trên nhìn Đinh Như, một thân váy liền, cô ta không phải cũng là một người biết võ chứ.

“Không phải, Tổ Tổ sợ em ở nhà buồn, nên cố ý kéo em đến đây chơi.” Đinh Như nhìn Chung Bình chăm chăm, anh ấy dù là đang mặc đồ tập màu trắng thôi mà cũng đẹp trai như vậy.

À, Chung Bình gật đầu, “Vậy cô tìm chỗ ngồi đi.” Đinh Như liền tục gật, rồi ngồi ngay xuống bên cạnh. Chung Bình cũng ngồi xuống, liếc mắt một cái, đã thấy Tổ Tổ từ trong phòng thay đồ đi ra.

Tiêu Tổ Tâm đi lên chiếc đệm ở giữa phòng, Chung Bình liền đi về phía cô, “Hôm nay sư phụ không đến, Ngô sư huynh sẽ dạy thay.” Tổ Tổ gật đầu, đi ra phía ngoài một chút, để bảo trì khoảng cách với anh. Chị Như đang ngồi ở đằng kia, nhất định vẫn có thể nhìn rõ cô.

Tiêu Tổ Tâm đứng ở bên trong làm một số động tác khởi động, sau đó định đi tìm sư huynh để cùng sư huynh tập luyện. Chung Bình nhanh chóng đi đến đằng sau cô, “Tổ Tổ, tôi luyện tập với cô.” Tiêu Tổ Tâm rất nhanh trừng mắt, liếc anh một cái, ý cảnh cáo anh không được gọi loạn, chính là Chung Bình lại giả bộ như không thấy, tới gần cô nói nhỏ, “Tôi đã tự tập, có muốn xem thành quả không?” Tiêu Tổ Tâm khẽ nghiêng đầu, nhìn chị Như một cái, chị đang ngồi ở rìa ngoài, trên mặt vẫn cười rất tươi, nhưng ánh mắt lại nhìn không ra chút cảm xúc nào.

“Có phải cô sợ bị tôi đánh ngã không?” Chung Bình đột nhiên lớn tiếng nói. Tiêu Tổ Tâm then quá hóa giận, xoay người, lạnh lùng nhìn anh, được, vậy xem ai đánh ai!

Hai người cúi đầu chào hỏi, sau đó rất nhanh triển khai chiêu thức.

Vừa hô lên một tiếng, hai người liền bắt đầu tấn công. Thật không thể ngờ được rằng chỉ có vài ngày, Chung Bình đã có thể phản kháng lại cô, mắt Tiêu Tổ Tâm lộ ra ý cười, nhưng với trình độ này của anh cô vẫn có thể thừa sức đối phó được. Tiêu Tổ Tâm nhanh chóng chen chân mình vào giữa hai chân của Chung Bình, tay nhanh chóng túm lấy tay áo của anh, thân mình khẽ hướng về phía trước cúi thấp xuống, chân nhẹ nhàng khều chân anh một cái đồng thời dùng tay kéo Chung Bình té ngã xuống mặt đất. Chung Bình kinh ngạc, ngã lộn một vòng ở trên đệm.

Tiêu Tổ Tâm cười nhìn anh, buông tay ra rồi nhanh chóng lùi lại phía sau.

Chung Bình nhăn mặt nhíu mày, cầu nhàu cái gì đấy rồi trở mình bò dậy, chỉnh sửa lại quần áo, trầm giọng nói, “Lại đi.” Rồi khom lưng chào cô tiếp.

Tiêu Tổ Tâm mỉm cười chờ anh tấn công, hai tay của Chung Bình nhanh chóng túm lấy cổ áo và tay áo cô, chân vừa muốn đá ngã một chân của cô rồi xoay người ném cô ngã xuống đất, nhưng Tổ Tổ rất nhanh chóng đã đoán được, hai tay nhanh chóng túm ngược lại áo của anh, tránh được đòn ở chân, quay người lại túm Chung Bình lúc này đang đứng ở phía sau mình, vật ngã xuống mặt đất, Tiêu Tổ Tâm cũng theo đà ngã xuống, tay vẫn còn chặn trên cổ anh, cả nửa người vẫn còn nằm gọn trong lòng Chung Bình. Tổ Tổ nháy mắt, tươi cười hỏi, “Thấy thế nào?”

Chung Bình cắn răng nhìn cô, vẻ mặt rõ ràng không phục. Tiêu Tổ Tâm buông tay đang đặt ở cổ anh ra, liền đứng lên. Lại không ngờ, Chung Bình nhanh chóng ngoắc chân cô một cái, Tiêu Tổ Tâm vừa đứng dậy còn chưa vững, bị một đòn như vậy cả người bỗng chợt nghiêng về một bên, Chung Bình nhanh chóng duỗi tay đón lấy cô ôm vào trong ngực, liền lật người cô lại đặt dưới thân mình, vô cùng đắc ý, “Không thể khinh địch như vậy.”

Tiêu Tổ Tâm hai tay muốn đẩy anh ra, Chung Bình trái lại còn càng ép tới gần hơn, ở bên tai cô thổi một luồng khí nóng “Hôm qua tại sao cô lại chạy?” Tiêu Tổ Tâm quần bách muốn nhấc chân đá văng anh ra, nhưng không ngờ lại bị anh đoán được hai chân liền nhanh chóng ghì chặt đùi cô lại ở trên đệm. Từ xa mà nhìn, sẽ giống như hai người bọn họ còn đang đánh nhau, chưa phân được thắng bại. Nhưng Tiêu Tổ Tâm lại cực kỳ rõ ràng, Chung Bình đang cố ý! Anh ra luôn lợi dụng tất cả cơ hội để tiếp xúc thân mật với cô!

Tiêu Tổ Tâm nhắc lên khuỷu tay hung hăng huých cho anh một cái, Chung Bình đau đớn kêu một tiếng, thân mình chột nghiêng về một bên, Tiêu Tổ Tâm nhanh chóng lặn một cái rồi khỏi rồi đứng lên, sau đó bực tức tiến lại về phía Chung Bình, nắm lấy cổ áo của anh, lại mạnh tay quật ngã thêm một cái nữa! Lần này Tiêu Tổ Tâm nhìn Chung Bình đau đớn nằm im trên đệm hết quay trái lại quay sang phải, thì mới hả giận được một chút, cho anh biết thế nào mới thực sự là đá ngã người khác, xem anh còn dám lần nữa chơi đùa nữa không!

Cả buổi tối, liên tục thấy Chung Bình bị Tiêu Tổ Tâm đánh ngã rơi chổng vó, làm cho Đinh Như nhìn thấy mà hết hồn, đã mấy lần phải nhảy ra quát Tổ Tổ dừng lại, Tổ Tổ mới thủ hạ lưu tình với anh. Nhưng Chung Bình lại cảm thấy mất hết cả sĩ diện nên càng ngã thì càng muốn đánh tiếp. Tiêu Tổ Tâm đương nhiên cầu còn không được, hoàn toàn thỏa mãn yêu cầu của anh!

Cuối cùng cũng dừng lại, ngay lúc Tiêu Tổ Tâm cùng Chung Bình đang hướng phòng thay đồ đi vào, thì Đinh Như đã nhanh chóng chạy lên, đề nghị mọi người cùng đi ăn khuya.

Chung Bình nhẹ liếc mắt một cái, Tổ Tổ nhớ đến đêm hôm qua cũng không nhìn được mà liếc mắt nhìn anh, vừa vịn ánh mắt hai người lại chạm phải nhau, Tổ Tổ vội vàng khẽ quay mặt đi, Chung Bình khoe miệng khẽ nhếch, cũng thu lại ánh mắt của mình. Đinh Như không rõ nhìn hai người bọn họ, lại nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình, đôi mắt trầm xuống, nhẹ nhàng đứng chắn trước mặt anh, cực thân thiết hỏi, “Bác sĩ Chung, hôm nay không sao chứ?”

Chung Bình lắc đầu, “Động gân cốt một chút cũng có lợi cho sức khỏe.”

Đình Như gạt đầu, nén giận quay sang nhìn Tổ Tổ, “Tổ Tổ, bác sĩ Chung là người mới, sao em nặng tay vậy, thật là.” Tổ Tổ thôi không nghĩ nữa, cúi đầu nói, “Không luyện tập nhiều sao mà giỏi được.”

“Tổ Tổ.” Đình Như nhẹ nhàng khiển trách, lại cười xin lỗi Chung Bình, “Cô ấy hơi hiếu thắng.”

Chung Bình nhìn Tiêu Tổ Tâm cười, “Có cá tính, tôi rất thích.”

Đình Như cùng Tiêu Tổ Tâm sắc mặt khác nhau, đồng thời trừng mắt nhìn Chung Bình, Chung Bình tươi cười càng sâu, “Mấy cô gái hiện nay đều là như vậy, đều có quan điểm riêng rồi.” Đình Như cười gượng gạt đầu, hóa ra anh ấy là chỉ tất cả con gái bây giờ, chứ không phải chỉ riêng Tổ Tổ. Tiêu Tổ Tâm khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, nếu như anh ta còn ở trước mắt chị Như nói lung tung gì nữa. cô lập tức sẽ đá anh ta lên xe ngay!

Chung Bình nhắc tay, ý bảo sẽ đi. Anh chở hai người bọn họ đến một nhà hàng Tây gần đó, so với quán ăn khuya ngày hôm qua, ở đây rõ ràng sa hoa hơn rất nhiều.

Sau khi gọi đồ xong, Đình Như vô cùng sôi nổi, không ngừng tìm đề tài cùng Chung Bình trò chuyện, mà Tiêu Tổ Tâm lại chỉ im lặng ngồi ở bên cạnh. Chung Bình cũng rất dịu dàng trả lời từng vấn đề của Đình Như, nhưng mà ánh mắt lại thỉnh thoảng khẽ liếc về phía Tiêu Tổ Tâm, ánh sáng mờ ảo của nhà hàng khẽ chiếu vào khuôn mặt nhìn nghiêng của cô lẳng lẳng lại giống như một bông sen thanh khiết, trên mặt khó có được lại xuất hiện một chút dịu dàng nên có.

Chung Bình lại mỉm cười nhìn Đình Như, Đình Như có thể cùng anh gần gũi nói chuyện như thế này, trong lòng sớm đã vui như mở cờ trong bụng, không hề quan tâm tới Tổ Tổ vẫn đang ngồi bên cạnh mình. Tổ Tổ nhìn chị Như cao hứng, vui vẻ như vậy, thì cũng thoải mái một chút, chỉ cần chị Như vui, cho dù có phải nhìn thấy tên Chung Bình đáng ghét này, cô cũng có thể nhịn được!

Sau cùng, Chung Bình chở hai người họ về nhà rồi mới rời đi.

Chị Như cùng Tiêu Tổ Tâm vào trong nhà, chị Như vui mừng đến nỗi chạy quanh nhà, “Anh ấy có phải rất đẹp trai không! Ngay đến cả tiếng nói cũng dễ nghe như vậy, thật khiến cho người ta phải say mê.” chị Như lại từ từ nhắm hai mắt lại giống như đang chìm trong hoài niệm. Tổ Tổ ừ một tiếng, trong lòng lại cực kì khinh bỉ, rõ ràng đây là thủ đoạn tán gái của anh ta! Cổ tình làm cho chị Như bị mê hoặc, thật hết cách.

“Chung Bình, anh ấy muốn chị gọi anh ấy là Chung Bình.” Chị Như vui vẻ mở mắt, lôi kéo tay Tổ Tổ, cười ha hả. Tổ Tổ để im để cho chị Như tùy ý kéo tay mình, cười khế, “Hai người thân thiết hơn rồi đây.” chị Như cũng rất nhanh tán thành, đột nhiên lại như nhớ tới cái gì, khẽ liếc nhìn Tổ Tổ, “Anh ấy gọi em là Tổ Tổ, sao lại không gọi tên đầy đủ?” Sắc mặt ngưng trọng, có chút hờn giận. Tổ Tổ cả kinh, nhanh chóng trấn an chị, “Anh ta thấy mọi người trong phòng tập gọi vậy liền gọi thôi, hai người hôm nay đã thân thiết như vậy rồi, nhất định cũng sẽ không gọi tên đầy đủ của chị nữa đâu.”

Chị Như vừa nghe vậy thì gạt đầu, đúng vậy, cả tối Chung Bình đều cùng cô nói chuyện, căn bản không hề để ý tới Tiêu Tổ Tâm, rõ ràng là Chung Bình đối với cô cảm thấy hứng thú hơn. Chị Như vui vẻ buông Tổ Tổ ra, đi vào phòng vệ sinh. Tiêu Tổ Tâm nhìn theo bóng dáng của chị Như, trong lòng đang căng thẳng cũng giãn ra được một chút, nhưng chị Như lại đột nhiên xoay người, “Lần sau, đừng đánh anh ấy như vậy nữa, hôm nay khẳng định anh ấy rất đau.” Tổ Tổ nhanh chóng cười đồng ý, “Lần sau sẽ không đâu.” Chị Như lúc này mới vừa lòng đi vào trong, đóng cửa lại.

Tiêu Tổ Tâm ngón ngang trăm mối trong lòng, Chung Bình đáng chết, nếu như sợ đau thì đi học Judo làm gì! Thật đáng ghét. Tổ Tổ ra sức lắc đầu, cố gắng đem hình ảnh anh ta đuổi ra khỏi đầu mình, để cho chị Như đau đầu vì anh ta đi, cô cũng không thèm để ý đến anh ta nữa!

17. Chương 17: Hẹn Ước

Cuộc sống vẫn như vậy trôi qua mỗi ngày, Tiêu Tổ Tâm từ chỗ viện trưởng biết được, ở cô nhi viện đã bắt đầu khởi công rồi. Tổ Tổ vui vẻ nói với viện trưởng, chỉ cần là việc cô có thể giúp, thì cô rất sẵn lòng. Viện trưởng vui vẻ gật đầu, chỉ yêu cầu cô khi nào rảnh thì về cô nhi viện thăm tụi nhỏ, nói gần đây Lâm Vĩ Cường rất hay thường xuyên về thăm. Tiêu Tổ Tâm vừa nghe nhắc tới A Cường, trong lòng rất áy náy, gần đây cô khá bận, cũng không chủ động liên hệ với A Cường được.

Lâm Vĩ Cường sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Tổ Tâm, thì vô cùng vui vẻ, nói năng liền có chút lộn xộn. Hai người hẹn nhau sáng hôm sau sẽ cùng nhau về thăm cô nhi viện.

Lại không ngờ tới, Chung Bình cũng đến tìm Tiêu Tổ Tâm.

Tổ Tổ nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa siêu thị đúng là Chung Bình, sắc mặt trầm xuống, “Lại có chuyện gì?” Gần đây chị Như thường xuyên đến phòng tập Judo để gặp Chung Bình, nên vui lên rất nhiều. Nhưng chỉ khổ cho Tổ Tổ, quật ngã cũng không được quật, đánh cũng không được đánh, làm cho buồn bực muốn chết, cô lại cố ý không quan tâm tới Chung Bình, anh ta lại càng quẩn luyến cô bắt cô dạy anh ta.

“Bà muốn gặp cô.” Chung Bình bắt đầu dĩ nhiên cô.

Tiêu Tổ Tâm ngần ra, lại nhớ đến người bà đáng quý kia, Chung Bình nói bà cụ vẫn hay nhắc tới cô, rất muốn gặp cô. Nhưng cô lại ngại, nếu gần gũi với anh ta quá cũng không được. Nhưng hôm nay sắc mặt Chung Bình không được tốt cho lắm, bà bị làm sao vậy? Cô thân thiết hỏi, “Bà có khỏe không?”

“Ôi,” Chung Bình thở dài thật mạnh, “Bà gần đây không có đi dạo nữa, cũng không có sức để làm gì cả.”

Tiêu Tổ Tâm nghe thấy anh nói vậy, trong lòng bỗng nặng nề vô cùng, “Anh đến chơi với bà đi.” Bà không phải là thích nhất Chung Bình sao? Nhìn thấy anh, chắc hẳn bà sẽ vui vẻ lại.

“Ngay cả tôi có đùa thế nào, bà cũng không chịu cười.” Chung Bình ủ rũ, bắt đầu dĩ nhiên cô.

Tiêu Tổ Tâm sốt ruột, lay bả vai anh, “Anh phải nghĩ cách gì đi!” Anh ta không phải người bày trò này sao? Lừa phụ nữ thì thôi đi, ngay đến cả bà mình cũng lừa được? Tiêu Tổ Tâm nén giận trừng mắt nhìn anh. Chung Bình kéo tay cô xuống nắm lấy, ánh mắt vô cùng thành khẩn, “Tổ Tổ, tôi xin cô đấy, chỉ có cô đi gặp bà, bà mới cười được thôi.”

Tiêu Tổ Tâm lại càng khó xử, cô không muốn cùng anh dây dưa không rõ thế này, nhưng cứ tưởng tượng đến bà đang râu rĩ không vui, rốt cục vẫn không thể giả vờ không biết được. Tiêu Tổ Tâm do dự, căn bản cũng không để ý tay của mình đang bị Chung Bình gắt gao nắm chặt.

Chung Bình nhìn thấy cô bắt đầu có chút dao động, lại càng thân thiết nói, “Tổ Tổ, đi thôi, coi như là giúp bà.”

Tiêu Tổ Tâm lại nhìn anh, rốt cuộc gật đầu. Chung Bình thấy cô đồng ý, vội vàng nhắc bóng cô lên quay liền vài vòng, làm cho đầu óc cô choáng váng vô cùng, Tổ Tổ cảm thấy anh rất vui vẻ, cũng nở nụ cười. Chung Bình bỗng nhiên chăm chú nhìn cô, cười thật tươi, ánh mắt tối lại, tim dường như ngừng đập, rất nhanh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn cô! Tiêu Tổ Tâm đang tươi cười bỗng chốc cứng lại, kinh ngạc nhìn anh, anh ta.....

Chung Bình nhìn thấy cô đen mặt lại, lui nhanh về phía sau vài bước, cười nói, “Cảm ơn cô.”

Tiêu Tổ Tâm nhìn thấy nụ cười ấm áp của anh, cũng đỡ bức mình đi nhiều, chắc là vì bà nên mới kích động như vậy. Thôi quên đi, tha cho anh một lần!

Tiêu Tổ Tâm mở miệng hỏi, “Khi nào đi?”

“Sáng ngày mai, tôi đón cô.” Chung Bình thấy cô không tức giận, lại cẩn thận đến gần.

“Sáng mai? Không được, tôi cùng A Cường về cô nhi viện rồi.” Tiêu Tổ Tâm nghĩ thầm, cô đã hẹn trước với A Cường rồi.

Chung Bình nghe thấy tên của Lâm Vĩ Cường, ánh mắt chợt lạnh hẳn, chuyển ngay ý định, “Buổi sáng cùng tôi đi gặp bà, cũng không mất nhiều thời gian đâu, buổi chiều tôi cùng cô đi cô nhi viện, tôi cũng muốn xem mọi việc tiến triển thế nào rồi.” A Cường cũng đi, được, anh cũng phải đi.

Tiêu Tổ Tâm nghĩ vậy, “Được rồi, để tôi gọi lại cho A Cường.” Nói xong liền lấy trong túi ra điện thoại, liền gọi lại cho A Cường, A Cường vừa nghe cô bảo buổi chiều mới đi được cũng không phản đối gì, liền nói buổi chiều sẽ qua đón cô. Tổ Tổ nhanh chóng nói không cần, cô sẽ tự mình qua. A Cường cảm thấy như vậy sẽ rất phiền cho cô, cô nhi viện xa như vậy, hay là để anh tới đón cô. Chung Bình đứng ngay cạnh cũng mơ hồ nghe được cuộc đối thoại của hai người bọn họ, tự nhiên cười, “Cô nói với anh ta là tôi sẽ đưa cô đi.” Tiếng anh nói không lớn cũng không nhỏ, cũng đủ để A Cường ở đầu dây bên kia nghe thấy.

A Cường chợt căng thẳng, tiếng nói này.....Là Chung Bình! Bọn họ đang ở cùng nhau? Đã trễ thế này, sao bọn họ lại còn ở cùng nhau, hơn nữa Chung Bình còn nói sẽ đưa Tổ Tổ đi, sao lại thế này? “Tổ Tổ.” A Cường sốt ruột thấp giọng gọi.

Tiêu Tổ Tâm trừng mắt nhìn Chung Bình, nhanh chóng giải thích, “A Cường, cứ như vậy đi, mai gặp lại ở cô nhi viện.” Càng bôi càng đen, mai gặp mặt rồi giải thích sau đi, nói qua điện thoại cũng không nói rõ được.

A Cường rầu rĩ đồng ý, tắt điện thoại. Tiêu Tổ Tâm lại nhìn thấy Chung Bình đang đắc ý cười, liền bực mình đuổi anh về.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chung Bình sẽ đón Tiêu Tổ Tâm. Hôm nay, chị Như có ca làm sáng, tối hôm qua khi Tổ Tổ về nhà, thì chị đã đi ngủ rồi, nên vẫn chưa nói cho chị rằng mình hôm nay sẽ về Chung gia.

Bà cụ vừa nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm đang đứng sau Chung Bình, liền vui vẻ từ trên ghế đứng dậy, mẹ Chung cũng cẩn thận đỡ lấy bà, “Mẹ đừng vội.” Bà cụ nhanh chóng kéo Tổ Tổ ngồi xuống, bấu môi giống y hệt đứa trẻ, “Tổ Tổ lâu như vậy cũng không đến gặp ta, có phải hay không chê bà già này?”

Tổ Tổ nhẹ nhàng ôm bà, cười nói, “Tất nhiên không phải rồi, gần đây cháu bận quá, kỳ thật vẫn là đang tìm cơ hội để đến gặp bà đây.”

Bà cụ vừa nghe vậy cười tươi như hoa, liếc mắt lườm Chung Bình một cái, “Nhất định là cháu lại chọc giận cô ấy khiến cô ấy tức đúng không? Cho nên mới không đến gặp ta, nó còn nói là cháu không muốn đến, ta không tin đâu.” Tiêu Tổ Tâm nhẹ liếc mắt nhìn Chung Bình một cái, anh chỉ đứng ở một bên không nói gì mà chỉ cười, cô nhẹ nhàng nói, “Không phải vậy đâu ạ.”

“Ta biết Bình Bình có một chút chẳng hoa, nhưng mà cháu yên tâm, nó vẫn còn rất nghe lời bà già này, nó không dám làm chuyện có lỗi với con đâu.” Bà cụ ra sức gật đầu.

Chung Bình cười nhẹ nói tiếp, “Bà, cháu mới là cháu trai của bà mà sao bà lại chỉ giúp Tổ Tổ.” Bà cũng bảo vệ cô ấy quá rồi.

“Tổ Tổ là vợ tương lai của cháu trai ta, ta đương nhiên phải bảo vệ nó, nếu không, lại bị cháu làm cho sợ mà chạy mất.” Bà cụ nghiêm nghị nói.

Tất cả mọi người không nhịn được mà nở nụ cười, xem ra bà quả thực rất thích Tổ Tổ, mới có hai lần gặp mặt mà đã muốn Tổ Tổ được gả vào Chung gia rồi. Tiêu Tổ Tâm mặt đỏ bừng bừng, tùy ý cho bà nói đùa, không dám ngắt đầu.

Sáng sớm hôm đó, Tổ Tổ cùng bà đến vườn hoa ở trong tiểu khu tản bộ, phơi nắng, nghe bà kể một vài chuyện hay ho ở trong nhà, Tổ Tổ cũng vui vẻ kể cho bà nghe chuyện trước đây của mình, chính là khi cô định nhắc tới mình là cô nhi, thì Chung Bình kịp lúc ho nhẹ nhắc nhở cô không nên nói nữa. Tổ Tổ hiểu được liền chuyển đề tài, thiếu chút nữa quên mất bọn họ không biết cô là cô nhi! Trong lòng khẽ cười, đúng vậy, Chung gia làm sao có thể chấp nhận một người cháu dâu là cô nhi cơ chứ!

Đến trưa, bà cụ nhất định bắt Tổ Tổ ở lại cùng ăn cơm trưa mới cho đi. Hai người đành phải cùng bà ăn rồi mới rời khỏi.

Vào trong xe, Tổ Tổ thúc giục Chung Bình mau chóng đến cô nhi viện, Chung Bình vừa lái ve vừa nói, “Cô thật khéo hợp với bà.” Tổ Tổ khẽ cười, “Người già cũng giống y hệt đứa trẻ vậy, từ trước đến giờ tôi rất có duyên với mấy đứa trẻ con, nên cũng rất hợp với mấy người lớn tuổi.” Chung Bình dừng lại một chút nhìn cô, sau đó gật gật đầu. Tiêu Tổ Tâm lúc này mới chợt nhận ra mình lại ở trước mặt anh dịu dàng như vậy, liền nhanh chóng thu lại nụ cười, ngồi thẳng dậy.

Chung Bình liền mở nhạc, tiếng nhạc du dương chậm rãi lan tràn cả chiếc xe, Tiêu Tổ Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

Chung Bình đột nhiên lên tiếng hỏi, “Lâm Vĩ Cường là bạn trai cô à?”

Tiêu Tổ Tâm ngẩn ra, quay mặt lại nhìn anh, “Không phải.” Anh ta sao lại hỏi cái này?

“Anh ta đối với cô rất tốt.” Chung Bình khẽ nhướn mày.

“A Cường là người tốt, với mọi người đều thế.” Tổ Tổ cười khẽ, A Cường đối xử với mọi người ở trong cô nhi viện tốt lắm.

“Cô có bạn trai không?” Chung Bình liếc mắt nhìn cô, tiếp tục hỏi.

Tiêu Tổ Tâm căng thẳng, nhìn anh, “Anh hỏi làm gì?”

“Tò mò.” Chung Bình giọng điệu lạnh nhạt, nghe không ra một chút cảm xúc nào.

“Không phải chuyện của anh.” Tiêu Tổ Tâm nhẹ quát, anh ta nhàn rỗi đến mức tự nhiên quan tâm cô? Cảm ơn, không cần!

“Bà thích cô như vậy, thật là ngoài dự tính của tôi, nói không chừng....” Chung Bình nhìn cô thần bí cười, nhất thời làm cho gáy cô lạnh buốt, “Có khi lại từ giả thành thật cũng nên.”

Tim của Tổ Tổ như ngừng đập, khoe môi run rẩy, anh ta.....lại ăn nói lung tung rồi! Cô cứng đờ ngồi im, giả bộ như không nghe thấy.

Phía trước đèn đỏ vừa bật, Chung Bình kít mạnh xe lại, đột nhiên xe dừng lại như thế làm cho người Tổ Tổ nghiêng về phía trước, bên tai đột nhiên nghe thấy anh trầm giọng nói, rất ngắn rất rõ ràng, làm cho cô không thể giả điếc được nữa.

Chung Bình âm trầm nói, “Chúng ta thử hẹn hò xem!”

Tiêu Tổ Tâm cố gắng áp sát lưng mình vào chiếc ghế, cả người cứng ngắc, vẫn không dám nhúc nhích. Trong đầu cô cứ lộn vồn câu nói vừa rồi của Chung Bình, Chung Bình anh bị tôi đánh ngã nhiều quá nên bị điên rồi phải không!

18. Chương 18: Âm Mưu

Chung Bình nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm đang ngây ra như phỗng, khoe miệng ả giấu ý cười, nói càn dịu dàng hơn, “Có lẽ chúng ta nên thử xem sao.”

Tiêu Tổ Tâm rốt cục cũng kéo được hồn mình đang bay bổng theo gió trở lại với mặt đất, lé mắt nhìn anh, khẽ mở đôi môi đỏ hồng, “chị Như nói đúng, tôi lần sau nên xuống tay nhẹ một chút, chắc dạo này anh bị đánh nặng quá hả.” Trên mặt rõ ràng biểu thị cô thật hết cách.

Chung Bình giật mình, xoay mặt nhìn Tổ Tổ, còn ra vẻ rất thật lòng, “Tôi không nói đùa.”

Tổ Tổ khẽ cười, “Chú ý đường đi.”

Chung Bình đành nhìn phía trước, đôi mắt tối sầm lại, giọng điệu trầm hẳn xuống, “Ý cô là cự tuyệt tôi?”

Tổ Tổ ra sức gật đầu, “Tôi sẽ không để tâm anh hỏi về vấn đề nhàm chán như vậy, cho nên anh cũng không cần phải cảm thấy thất bại.” Cô nhìn thấy trên mặt anh hiện rõ không vui. Chung Bình nhẹ liếc mắt nhìn cô, tiếp tục lái xe, thật lâu cũng không lên tiếng.

Tiêu Tổ Tâm cũng không hé răng, im lặng ngồi một bên. Trong xe chỉ có tiếng nhạc du dương bay bổng, còn hai người bọn họ mỗi người lại có một tâm sự khác nhau.

Qua hơn nửa ngày, Chung Bình đột nhiên lại mở miệng, “Có phải vì Đinh Như không?”

Tổ Tổ ngẩn ra, lắc đầu, “Không phải.”

“Thế vì sao?” Chung Bình khó hiểu cau mày hỏi, trong giọng nói có nhuốm chút hờn giận.

“Anh không phải kiểu người mà tôi thích.” Tổ Tổ cười yếu ớt trả lời.

Chung Bình trong lòng chấn động, chưa từng có người phụ nữ nào nói với anh như vậy. Từ trước đến nay, anh đều là người phải uyển chuyển từ chối người khác, chưa bao giờ gặp phải trắc trở khi muốn cùng người khác hẹn hò, thẹn quá hóa giận, anh nói, “Hừ, cô thích kiểu người khó hiểu như Lâm Vĩ Cường?”

Tiêu Tổ Tâm nhìn thấy bộ dáng tức giận của Chung Bình, bất giác bật cười, “A Cường không khó hiểu.” Anh lại không quen biết A Cường, sao có thể tùy tiện nhận xét người khác.

Chung Bình nghe thấy cô đang bảo vệ A Cường, trong lòng càng thêm bực mình, sắc mặt đã nhanh chóng đen thành than. Dưới chân đạp ga, xe chọt tăng tốc trên đường. Thẳng tiến đến cô nhi viện, hai người cũng không nói gì nữa,

—

Lâm Vĩ Cường nhìn thấy Tổ Tổ từ trên xe của Chung Bình xuống thì biến sắc, sững sờ đứng tại chỗ không hé răng. Nhưng Vương Hiểu Anh đang đứng ở bên cạnh anh liền mỉm cười gọi Tổ Tổ, Tổ Tổ liền hướng chỗ hai người họ đi đến.

“Hôm nay không dạy học à?” Tổ Tổ lôi kéo tay của Tiểu Anh, kỳ quái hỏi, như thế nào vẫn còn đang đứng ở trong sân, bọn nhỏ thì lại đang chơi đùa thế kia.

“Phòng học bị sử dụng rồi, bây giờ bọn nhỏ đều học ở kí túc xá.” Tiểu Anh giải thích, cho nên giờ học phải giảm bớt tăng giờ hoạt động ngoài trời cho bọn chúng.

“Chị Tổ Tổ, chị Tổ Tổ.” Bọn nhỏ rất cực đã nhìn thấy cô, liền nhanh chóng vây quanh. Tổ Tổ vui vẻ ôm bọn chúng, “Không phải đi học, mấy đứa vui vậy sao.”

Chung Bình vẫn im lặng đứng cạnh cửa xe, nhìn Lâm Vĩ Cường, hơi hơi nhướn mày, người đàn ông này có tư cách gì cùng anh tranh chấp chứ! A Cường nhìn Chung Bình lại ghen hờn không nói được gì, chỉ dăm chiêu nhìn sau đó đi về phía Tổ Tổ, “Viện trưởng nói nếu em đến thì đi tìm bà.”

Tổ Tổ mỉm cười buông bọn trẻ ra, gật đầu với A Cường liền hướng tới đi về phía tòa nhà, đi không được vài bước, thì nhớ ra còn có Chung Bình, liền quay đầu gọi, “Anh có muốn đi xem không?” Chung Bình mặt không biểu tình, nhanh chóng đuổi kịp bọn họ. Còn Tiểu Anh tiếp tục ở ngoài sân xem bọn trẻ nô đùa.

A Cường nhìn Chung Bình ở phía sau, thấp giọng hỏi Tổ Tổ, “Anh ta sao lại ở đây?” Tổ Tổ cười nhẹ, “Người ta quyền tiền, muốn đến xem một chút, A Cường miệng khê mở, tới càng sát cô hơn, “Tối qua.....hai người.” “Anh ta có việc tìm em, việc linh tinh ấy mà.” Tổ Tổ phản bác lại ngay. Chung Bình đi ở đằng sau, thấy hai người cứ cúi đầu nói to nói nhỏ, sắc mặt càng đen hơn.

Viện trưởng vừa nhìn thấy người đến là bọn họ, liền vui vẻ đưa họ đi xem mọi người làm việc. Trước là đang sửa chữa phòng học ở lầu một, nên hầu như mọi bàn học đều được đem để ở sân thể dục hết, có mấy chiếc tủ ở trong phòng thì được kê ở bên góc cầu thang, họ vừa lên đến tầng hai vừa nói, thậm chí đồ đạc còn chất đầy ở kí túc xá của tụi nhỏ. Lên lầu hai, tự nhiên cảm thấy chật hơn rất nhiều, bọn trẻ vừa phải chen chúc cùng nhau ngủ ở đây lại còn phải học ở đây nữa.

Tổ Tổ đi đằng sau A Cường, Chung Bình lại đi đằng sau cô, cùng nhau đi theo viện trưởng đi xuyên qua hành lang tầng hai. Có lẽ hành lang này quá tối, hoặc là do đồ vật chất đống quá hỗn độn, Tổ Tổ bất ngờ đụng phải góc bàn, khê kêu lên một tiếng, Chung Bình rất nhanh đã chạy đến ôm lấy cô, A Cường nghe

được tiếng hét chói tai cũng nhanh chóng quay lại muốn giúp, lại nhìn thấy cô đang tựa vào ngực của Chung Bình, tay liền khựng lại ở không trung. Tổ Tổ giãy dụa đứng lên, cúi đầu xuống, cực muốn mau mau rời khỏi chỗ hành lang tối tăm này, không ai nhìn thấy trên mặt cô đang đỏ ửng.

Chung Bình đi rất gần cô, lại nhìn thấy rõ vành tai cô đang đỏ dần lên, Chung Bình nhanh chóng duỗi tay ra, khẽ vuốt ve chỗ thất lưng cô vừa đụng phải, “Có đau không?” Tổ Tổ nhảy dựng lên như thỏ nhanh chóng đẩy tay của anh ra, trừng mắt nhìn, vội vàng nói, “Không sao, không sao.” Tay anh ta để ở đâu vậy? Chung Bình ánh mắt vô cùng dịu dàng, đem cô kéo ra phía sau, “Đi đằng sau tôi đi.” Nghiêm nhiên bày ra bộ dáng muốn bảo vệ cô. Tổ Tổ trong lòng bỗng khấn thề, anh ta lại bị làm sao vậy?

A Cường nhìn thấy hai người liên tục mất dấu mây lại, mắt mát xoay người, buồn bực đi nhanh về phía trước. Viện trưởng chỉ mỉm cười mở miệng, “Chung tiên sinh, anh cũng cẩn thận một chút, nơi này hơi tối, nếu không được cậu liền nắm tay Tổ Tổ mà đi.” Chung Bình nghe vậy quay đầu nhìn Tổ Tổ, cô cực kì kinh ngạc chỉ chỉ mình, anh lại thần nhiên cười, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cảm giác được cô giãy dụa, tay nắm càng chặt, cúi đầu nhẹ nói, “Viện trưởng bảo tôi làm thế.” Tổ Tổ giãy không được, lại không tiện ở đây mà đánh anh, đành phải nhẹ nhàng đá anh một cái, anh hơi chấn động một chút, tay lại càng nắm chặt. Ở giữa hành lang u tối này, Chung Bình đang từ buồn bực trên mặt bỗng lộ ra ý cười. Đã như vậy tôi lại càng muốn nắm tay cô!

Tầm chiều chiều, Tổ Tổ cùng A Cường giúp viện trưởng lau chùi bên trong. Nhưng Chung Bình cứ thỉnh thoảng lại đến, lúc thì để lau mồ hôi cho cô, lúc thì mang nước khoáng đến cho cô, làm cho tất cả mọi người đều có chút thâm ý nhìn bọn họ cười, Tiêu Tổ Tâm bực tức thật muốn đánh anh một trận, anh tuyệt đối cố ý để cho bọn họ hiểu lầm quan hệ của hai người! Thậm chí đến cả Tiểu Anh cũng lời kéo cô thấp giọng hỏi, từ khi nào qua lại với anh chàng đẹp trai dễ nhìn kia, Tổ Tổ vội vàng phủ nhận, Tiểu Anh không nhin được khẽ cười sau đó liền tránh ra. A Cường buồn bực vô cùng, nhìn thấy Chung Bình cứ tự nhiên như vậy, dù có tức giận cũng không phát tác được, chỉ có thể đen mặt tiếp tục làm việc.

Buổi tối, Tổ Tổ kiên quyết đi xe của A Cường về, Chung Bình khó chịu đành lái xe về trước.

A Cường chở Tổ Tổ về nhà, rốt cục nhin không được nữa liền hỏi Tổ Tổ, “Em cùng Chung Bình là như thế nào vậy?”

Tổ Tổ than nhẹ, “Chẳng như thế nào cả.”

“Nhưng anh ta....Giống như đang theo đuổi em.” A Cường không ngốc, tất nhiên nhìn ra Chung Bình xuất hiện ở cô nhi viện đều là vì cô.

“Sao có thể được! Anh ta là bác sĩ, mỹ nữ bên người đầy ra đấy.” Tổ Tổ hừ lạnh một tiếng.

Tuy rằng Tổ Tổ đã nói như vậy, A Cường cũng đỡ khấn thề hơn, nhưng vẫn còn có chút lo lắng, “Em cũng đừng gần gũi với anh ta quá.”

“Được.” Tổ Tổ đội mũ bảo hiểm ngồi ở đằng sau.

Cô nhớ lại lời nói kia của Chung Bình, tự nhiên lại cảm thấy bất an, trái tim lại đập nhanh hơn. Vì sao bây giờ lại nhớ đến, trái tim lại vẫn quặn thắt như vậy. Một câu nói rung động như vậy lại được anh dịu dàng nói ra, mặc dù nghe cực kì thành khẩn cùng bình tĩnh, nhưng Tổ Tổ lại như phản xạ có điều kiện lên coi nó như một lời đùa vui của anh. Nhưng từ trước đến nay vẫn là chưa bao giờ gặp phải tình huống này, Tiêu Tổ Tâm vẫn là không kìm được lòng mình rối loạn, một lần lại một lần chồng chất lên nhau tạo thành một cơn sóng lớn ập tới đánh vỡ lí trí của cô. Cô chỉ có thể giả vờ tỏ vẻ mình không sao, làm cho anh phải tức giận, để gạt bỏ đi những mất mát trong lòng mình. Tổ Tổ thở sâu, cố gắng ngăn chặn những suy nghĩ của mình lại, mau mau quên đi, kia cũng chỉ là một câu nói đùa mà thôi.

Hai người bọn họ cả đường đều trầm mặc, cứ như thế hướng về nhà.

—

Buổi tối, ở cửa khách sạn, có một chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ lại.

Người bảo vệ ở bãi đậu xe nhanh chóng tiến lên mở cửa, một người đàn ông cao gầy, đẹp trai bước xuống, đi xuống mở cửa xe bên kia, từ trong xe lộ ra một chiếc váy siêu ngắn, một khuôn mặt kiêu diễm vô cùng

tận của người phụ nữ hiện ra. Người đàn ông kia dịu dàng cười, liền ôm chặt lấy thắt lưng của người phụ nữ kia, người phụ nữ thuận theo dựa vào trong ngực anh. Hai người vô cùng thân thiết đi vào trong khách sạn.

Cửa mở, hai người liền đi vào thang máy.

Trong thang máy không một bóng người, chỉ có hai người bọn họ, người phụ nữ kia lả lướt đưa tay kéo cổ người đàn ông kia xuống, nhẹ nhàng ở bên tai người đàn ông kia nhẹ nhàng thổi khí, oán trách nói, “Như thế nào gần đây không tìm em? Không muốn em sao.” Trong giọng nói nhuốm đầy mùi ghen tuông.

Người đàn ông ôm người phụ nữ kia càng chặt, gắt gao đem cô ta dán ở trước ngực, bạc môi dán trên đôi môi đỏ kia, nhẹ nhàng trượt xuống, “Anh không rảnh nhớ em...” Người phụ nữ vẫn ở trong lòng anh ta, gương mặt bỗng cứng ngắc, chưa kịp nói gì, đã bị người đàn ông kia cắn nhẹ trên môi, thấp giọng lầm bầm ngăn chặn sự tức giận của cô, “Lúc nào cũng muốn em...” Bàn tay to chậm rãi xoa nhẹ trên lưng của người phụ nữ, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên đường sống lưng. Người phụ nữ kia lập tức bị nụ hôn nhiệt tình của người đàn ông kia cướp đi hết sạch lí trí cùng tức giận, thậm chí, còn phối hợp cùng với anh ta, chỉ một lúc, kích tình đã tràn ngập cả phòng thang máy.

Hai người họ nhanh chóng đi vào trong phòng, thở dốc hướng giường lớn mà đi, người phụ nữ kia vẫn ôm lấy đầu người đàn ông kia, nhưng trong lòng còn một chút oán giận, “Chung Bình, nghe nói dạo này anh đi tập Judo.” Chung Bình khẽ cười, cuồng nhiệt quán lấy người kia, hôn lên trên cổ cô ta, còn nhẹ cắn một cái, “Gần đây đang dạy dỗ một chú chó lạc không biết nghe lời, chờ đến khi dạy xong, nó mới ngoan ngoãn được.” Cô ta khẽ cười, dầm vào vai anh, “Chẳng lẽ dạy chó còn phải đến phòng tập Judo?” Chung Bình thân thể ấm áp đè xuống khẽ đem hai tay của người kia đặt sang hai bên, nhẹ cắn lên vai của cô ta, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười, “Nó thích đến nơi đó.” Vừa dứt lời, anh đã muốn vùi đầu vào nhuyển ngọc ôn hương kia, nóng bỏng cùng cuồng dã, một đêm kích tình mãnh liệt.

Chung Bình nhớ đến lúc Tiêu Tố Tâm cự tuyệt anh, trong đôi mắt vẫn còn chút run rẩy, anh rõ ràng thấy, cô chẳng qua chỉ là mạnh miệng, lòng cô đã sớm rỏ

19. Chương 19: Hoả Hoạn

Một tuần tiếp đó, Tố Tố và A Cường thường xuyên phải về cô nhi viện. Việc sửa lại cô nhi viện cũng không thuận lợi cho lắm, thường phải bê hết cái này từ bên Đông sang bên Tây, rồi dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, mọi người ở trong viện đều phải làm đi làm lại, kê đi kê lại mới được. Nhưng mà chỉ cần là do viện trưởng yêu cầu, hai người đều cố hết sức để giúp đỡ. Vì vậy, buổi tối Tố Tố cũng không đến phòng tập được nữa, vài ngày Chung Bình đều tới nhưng lại không thấy cô đâu, trong lòng vô cùng buồn bực.

Cũng may, hai ngày vừa rồi, Chung Bình cũng rất bận rộn, nên không quá để tâm đến chuyện này. Viện trưởng đã bảo với anh rằng có một tập san hẹn phỏng vấn, bảo rằng khoa bỏng- chỉnh hình của bệnh viện là một trong những khoa có trình độ cao nhất, vì vậy dù thể nào đi chăng nữa anh cũng phải chuẩn bị một chút tư liệu. Chung Bình bắt buộc phải ở lại bệnh viện tăng ca để nhanh chóng đưa lại tư liệu cho viện trưởng.

Cuối cùng anh cũng thật vất vả mới làm xong, liền gửi ngay một bản vào hòm thư cho viện trưởng, giữ lại một bản inh. Lúc này anh mới ngáp một cái, xoa cổ của mình rời khỏi văn phòng, lần này nhất định phải bắt viện trưởng trả thêm tiền mới được, bình thường có cái gì hay ho thì chẳng thấy ông ta gọi anh bao giờ, cứ khi nào có việc cần làm thì lại nhớ đến anh.

Chung Bình thay quần áo, rồi vào thang máy đi xuống tầng một.

Đại sảnh của bệnh viện đã tắt hết đèn, chỉ còn lại mấy người bảo vệ vẫn còn đang ngồi chung quanh ở một chiếc bàn gần cửa. Chung Bình nhẹ liếc mắt nhìn về khu cấp cứu, đèn đuốc vẫn còn sáng trưng. Chung

Bình nhếch khóe miệng, mới đây một y tá đã bị phê bình rồi, không biết lần này ai lại để đèn như vậy đây, anh tự nhiên lại muốn đến đó nhìn thử xem.

Đi vào phòng trực ban, anh đã nhìn thấy một đám y tá đang tất bật chuẩn bị đồ đạc, chị Ngọc, y tá trưởng đang đứng ở một bên chỉ huy, vẻ mặt đầy lo lắng. Chung Bình đi qua, tò mò hỏi, “Chị Ngọc, có chuyện gì vậy?”

Chị Ngọc vừa ngẩng đầu lên thì thấy anh, đành gượng cười một cái, “Vừa mới đưa đến một người bị bỏng, tình huống có chút nguy cấp.” Chung Bình chợt nhíu mày, “Nghiêm trọng lắm sao? Hôm nay khoa Ngoại ai trực?” Chị Vương nặng nề gật đầu, “Bỏng độ 3, hôm nay hình như là do bác sĩ Tổng trực.” Chung Bình nghe xong liền gật gù đầu, nếu là Tổng Minh thì chắc không sao, dù gì anh ấy cũng là chuyên gia, chắc là có thể cứu được. Chung Bình nhìn thấy bọn họ đang rất vội, cũng không nhiều lời, chuẩn bị rời đi.

Chung Bình xoay người, đi về phía cửa lớn. Đột nhiên, một cô y tá cầm trên tay một cái bệnh án nhanh chóng đi đến phòng trực ban, cô ta vừa lướt qua, Chung Bình liền lơ đãng nhẹ liếc mắt nhìn bệnh án của người kia một chút, đây hình như là giấy báo cáo tình hình của bệnh nhân thì phải. Đột nhiên, trong đầu anh lướt qua một hình bóng của một người, làm cho thần kinh của anh co rút, Chung Bình rất nhanh đuổi theo người y tá kia, nhanh chóng giắt lấy bệnh án ở trên tay cô.....Một giây, hai giây, anh chợt ngừng hô hấp, ở trên đó có ba chữ được viết rất vội đã đập vào mắt của anh, làm cho anh rối loạn, Tiêu Tố Tâm! Chung Bình có cảm giác là tờ bệnh án anh đang cầm trên tay đang lay động, hóa ra là do anh không thể khống chế được mà run rẩy, anh cố gắng nuốt nuốt, nói, “Cô ấy bị làm sao vậy?” Người y tá kia thấy bác sĩ Chung này vô cùng kì lạ, nhưng vẫn rất nhanh liền nói, “Do hỏa hoạn, bỏng độ 3.” Đáp án này lại càng làm cho anh cảm thấy kinh hoàng, có thể là trùng tên trùng họ không, hai ngày trước anh vẫn còn nhìn thấy Tiêu Tố Tâm, nên người bệnh này nhất định không thể là cô, sao có thể là cô được!

Chị Ngọc đi đến lại thấy cô y tá kia còn đang đứng ở ngoài liền quát nhẹ, “Sao còn ở lại đây?” Cô y tá kia nghe thấy vậy rất nhanh liền lấy lại tờ bệnh án chạy mất. Chị Ngọc đi qua nhìn Chung Bình đứng đấy nhanh chóng nói, “Nghe nói là ở cô nhi viện xảy ra hỏa hoạn.” Nói xong chị cũng chạy đi luôn.

Chung Bình giật mình, đứng im tại chỗ không thể động đậy, chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh đang chậm rãi chạy từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, trên trán cũng thấy lạnh lạnh, giật giật. Cô nhi viện, Tiêu Tố Tâm, Chung Bình đột nhiên xoay người chạy đi, rất nhanh đã chạy đến phòng phẫu thuật ở khu cấp cứu. Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng cô lại có chuyện gì!

Chung Bình chạy tới trước cửa phòng phẫu thuật, đã thấy cửa phòng sáng lên đèn đỏ, tim như sắp rụng rời ra. Đột nhiên, anh nhìn thấy bóng dáng của một người đang ngồi ở hàng ghế ngay bên cạnh, anh dừng lại! Cô gái này, anh vẫn còn nhớ, tên gọi là gì nhỉ, chết tiệt, đầu của anh giờ đây đã loạn thành một mớ không chịu hoạt động nữa, nhưng anh xác định là đã từng gặp qua cô ở cô nhi viện! Chung Bình khó khăn bước chân lại gần cô ta, cô gái kia vẫn đang cúi gằm mặt xuống liền nhìn thấy một đôi chân đến gần mình, rốt cục mới chịu ngẩng mặt lên, nhìn thấy Chung Bình thì cực kì ngạc nhiên, “Chung tiên sinh?!”

Chung Bình lờ cô đứng dậy, vô tâm không biết mình đang mạnh tay đến như thế nào, lại còn siết chặt tay đến nỗi gương mặt của cô gái kia cũng khế biến sắc, nhưng Chung Bình không quan tâm, anh chỉ muốn biết đáp án, “Tiêu Tố Tâm không có việc gì đúng không?” Vương Hiếu Anh bị anh siết chặt như vậy thì cau mày muốn rút tay lại, nhưng Chung Bình lại không có ý định buông ra, nên cô đành phải trả lời, “Tổ Tổ bị bỏng.”

.....

Một câu đơn giản như vậy lại như một cái búa nặng nề nện xuống, lòng anh như bị xé nát ra vậy, thật sự là cô!

Chung Bình thất thần hỏi tiếp, “Sao lại thành vậy?”

Vương Hiếu Anh nhắc tới Tổ Tổ, liền vô cùng đau khổ, “Tổ Tổ vì muốn cứu mấy đứa nhỏ còn ở bên trong, đáng nhẽ không nên vào đó, kết quả bọn nhỏ thì không sao, còn cô ấy...cô ấy lại...” Tiểu Anh vừa nói xong liền khóc không thành tiếng, Tổ Tổ thật đáng thương!

Chung Bình ra sức hít sâu một cái, dường như không khí không thể đi vào trong phổi, thiếu đi nó anh có cảm giác giống như hít thở không thông, tim anh nhanh chóng siết chặt. Đồ phụ nữ ngu ngốc, cô muốn làm

anh hùng gì chứ, cứu hỏa cũng là do đội phòng cháy cứu chứ! Cô cứu gì mà cứu! Đồ ngu ngốc! Thật ngốc mà, trong đầu anh lúc này đã sớm loạn thành một mảnh.

Đột nhiên, cửa phòng phẫu thuật mở ra, chị Vương đang đi ra, lại bị Chung Bình chạy nhanh đến giữ lại, “Ai mổ chính?” Chị Vương kinh ngạc sao anh còn ở đây, “Bác sĩ Chu.” Chu Phong Lâm là trưởng khoa nội, nhưng đây là cấp cứu bỏng, làm sao mà anh ta làm được? Chung Bình gấp đến độ rống lên, “Toàn Tông đâu? Sao không tìm cậu ta đến? Chu Phong Lâm thì làm được cái đêch gì!” Chị Vương cùng Tiểu Anh đều bị sự tức giận của anh dọa đến, anh làm sao vậy? Sao tự nhiên lại kích động như vậy? Chị Vương bị anh túm chặt tay có chút đau, liền khó khăn nói, “Vừa rồi có gọi cho bác sĩ Toàn Tông, nhưng điện thoại không thông.” Tất nhiên bọn họ có đi tìm qua bác sĩ Toàn rồi.

Chung Bình trừng mắt hất tay chị xuống, liền lấy điện thoại di động ra tìm số của Toàn Tông, gọi cho cậu ta. Tút tut tut, điện thoại điên cuồng kêu, kêu thêm vài lần nữa, điện thoại cuối cùng cũng thông.

Chung Bình nghe thấy đầu kia đã nhắc máy, liền mở miệng quát, “Toàn Tông, cậu mau đến đây cho tôi, đến nhanh, cứu người!” Toàn Tông vừa nghe Chung Bình nói xong, liền kinh ngạc hỏi, “Sao vậy?”

“Đừng hỏi, mười phút nữa cậu còn không đến tôi đánh chết cậu!” Chung Bình đã gấp đến độ không quan tâm gì nữa, cứu người như cứu hỏa, rất cấp bách!

Cúp điện thoại, Chung Bình liền kéo chị Vương lại tra hỏi rõ lại tình hình cụ thể, chị Vương rất nhanh liền nói cho Chung Bình tình huống của Tổ Tổ. Nửa người bị bỏng, khoảng độ 40%, bỏng độ 3, chủ yếu là ở mặt và tay, thậm chí ở bên ngực cũng bị, đang rất nguy hiểm đến các cơ quan nội tạng ở bên trong. Lúc đưa đến viện, đã bắt đầu xuất hiện các cơn sốc, tình hình vô cùng nguy cấp. Chung Bình cau mày lắng nghe, vô cùng lo lắng, còn Tiểu Anh đứng bên cạnh cũng chỉ biết thấp giọng khóc. Tổ Tổ bị thương nặng quá, Tiểu Anh lúc này mới sốt ruột nhớ đến, A Cường tại sao còn chưa có đến?

Chị Vương vừa rời đi, Chung Bình đã nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho viện trưởng, nửa đêm bị đánh thức, ông cũng không vui vẻ gì. Chung Bình rất nhanh nói ra tình huống khẩn cấp hiện tại, cố ý cường điệu nói người của cô nhi viện bị thương, nếu như bệnh viện bọn họ cứu được, nhất định tiếng tăm sẽ còn tốt hơn nữa. Viện trưởng nghe anh nói xong cũng thấy đúng, bắt đầu cũng quan tâm. Ông liền nhanh chóng nghe theo lời đề nghị của Chung Bình, gọi ấy người chuyên gia về bệnh viện hội chẩn gấp, bảo đảm lần phẫu thuật này sẽ đạt được thành công lớn nhất.

Chung Bình vội vàng cảm tạ viện trưởng, sau đó cúp điện thoại. Anh lại lôi Tiểu Anh ra hỏi sự tình rốt cục là như thế nào. Tiểu Anh đành phải nói ra, hóa ra đêm nay Tổ Tổ cùng với A Cường đến cô nhi viện giúp đỡ, nhưng lại bận đến đêm, Tổ Tổ đành bắt A Cường trở về trước vì anh có ca làm vào sáng mai. Còn cô thì tối mai mới có ca làm, nên quyết định ở lại cô nhi viện một đêm. Kết quả, không biết giữa nửa đêm lại có chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghe thấy tiếng bọn nhỏ la khóc, hai người bọn họ liền lo lắng chạy đến, mới phát hiện kí túc xá của tụi nhỏ có cả một cột khói cuộn cuộn bốc ra, hai người bọn họ gấp gấp muốn đi cứu người. Cũng không dự liệu được do lửa cháy quá lớn nên cửa ra vào đã cháy đến biến dạng, một cái cửa gỗ rơi xuống chắn ngay ở trước cửa kí túc xá, bọn nhỏ ở bên trong không thể trốn ra được, chỉ biết khóc lóc thảm thiết, gấp đến độ mọi người không biết nên làm thế nào. Cuối cùng, vẫn là Tổ Tổ nghĩ ra cách, trèo từ cửa sổ lầu 1 vào bên trong đem bọn trẻ ra.

Nhưng mấy căn phòng này, vì để tránh cho bọn trẻ gặp nguy hiểm nên đã làm song sắt, nghĩ là muốn an toàn không ngờ lúc ấy lại biến thành trở ngại. Tổ Tổ muốn chèo thử vào cửa sổ nhỏ ở bên trên. Nhưng nhân viên bảo vệ không yên tâm để cho cô đi, nhưng lại chỉ có những người nhỏ nhỏ như cô mới chui vừa mà hai người đàn ông bọn họ không thể nào vào được. Tiểu Anh thì lại quá yếu đuối, không phù hợp nên Tổ Tổ kiên trì muốn đi cứu người. Cuối cùng viện trưởng đành theo lời Tổ Tổ, đau khổ yêu cầu bọn họ cho cô lên thử.

Tổ Tổ chèo dọc theo đường ống nước lên đến gần lầu hai, khó khăn lách qua chiếc cửa sổ nhỏ, bọn nhỏ vừa thấy cô lại càng khóc to hơn. Tổ Tổ đau lòng trấn an bọn họ, đem dây thừng cột vào song sắt cửa sổ, sau đó cùng Đinh Đinh đưa từng đứa một đi ra bên ngoài. Một ít đứa đã sớm bị khói trong phòng làm cho khóc không thành tiếng, chỉ có thể gấu gấu bám bên chân của Tổ Tổ thất thanh kêu, Tổ Tổ kêu Đinh Đinh mang chân lại đây rồi trèo lên người bọn chúng, cố gắng khiến chúng cách xa môi lửa. Tổ Tổ lại chịu đựng lửa nóng, chỉ dùng có một chiếc khăn mặt buộc chặt trước mũi và miệng, cẩn thận ôm từng đứa một đưa ra

ngoài cửa sổ. Lửa cuối cùng cũng đã bén vào tận bên trong, phát ra những tiếng kè kè kè kè, mấy cột gỗ trên nóc nhà đã bị lửa thiêu cháy gần như sắp rơi xuống, mọi người càng sợ hãi, vội vàng chạy nhanh ra khỏi cửa sổ. Dưới tầng cũng đang vô cùng khẩn trương, nhìn thấy từng đứa một được đưa ra ngoài cửa sổ, ai nấy tim cũng đều thất lại.

Chỉ một lát sau, đội phòng cháy mới đến, bắt đầu đặt thang, dùng súng phun nước, khẩn cấp dập lửa. Trên trần nhà bắt đầu từng mảng lớn mảng lớn rơi xuống, Tổ Tổ lại càng nhanh chóng đem mấy đứa nhỏ đẩy ra ngoài, cuối cùng thúc giục Đinh Đinh ra trước, còn mình sẽ theo sau.

Lúc này Tổ Tổ đã có thể đi ra ngoài, thì trên tường bỗng xuất hiện một vết nứt lớn, hóa ra vì lửa cháy quá nóng đến mức đã không thể chịu được, hơn nữa còn có nhiều người liên tục leo lên như vậy, cuối cùng vì quá nặng mà cả khung cửa sổ bị tách vỡ ra, Tổ Tổ cả người liền ngã trên mặt đất, đúng lúc này một mảng trần rơi xuống đúng chân trái của cô, làm cô không thể nhúc nhích được. Lửa lớn đã nhanh chóng vây quanh cô!

Lúc nhân viên phòng cháy bắc thang đến cứu Tổ Tổ, đưa cô ra bên ngoài thì cô đã bị bỏng nghiêm trọng!

Bọn họ khẩn cấp gọi 120 đem bọn trẻ cùng Tổ Tổ đến bệnh viện gần nhất, qua bước đầu chuẩn đoán mức độ nghiêm trọng của vết bỏng, họ quyết định đem Tổ Tổ đến một bệnh viện tốt hơn, cũng chính là nơi mà Chung Bình đang làm việc. Viện trưởng cùng với mấy người khác đều ở lại với bọn nhỏ ở trong bệnh viện kia, bảo Tiểu Anh theo Tổ Tổ, Tiểu Anh trước tiên gọi cho A Cường, A Cường nghe xong liền bảo sẽ nhanh chóng chạy đến.

Chung Bình nghe Tiểu Anh kể lại xong, trong lòng càng nặng nề, người phụ nữ này chính là muốn thể hiện! Dù cô có lợi hại thế nào cũng chỉ là một cô gái, vì sao lúc nào cũng ngu ngốc, toàn làm những chuyện không biết lượng sức mình như thế.

Chị Vương nhanh chóng nói với Tiểu Anh, “Cô mau đi nộp viện phí, bệnh viện đang chuẩn bị mổ cho bệnh nhân. Tiểu Anh lo lắng đứng dậy, “Bao nhiêu vậy?” Viện trưởng cùng mọi người chắc là đã đi gom góp tiền lại, “Trước cứ đóng 5 vạn đi đã.” (5 vạn xấp xỉ khoảng 170 triệu tiền Việt Nam ạ :O) Tiểu Anh vừa nghe xong liền choáng váng, 5 vạn, bọn họ đi lấy ở đâu ra 5 vạn bây giờ! Trời ạ, Tiểu Anh cứng họng không biết nên làm sao.

“Đi nhanh, nếu chậm trễ không phẫu thuật được, cô tự chịu trách nhiệm nhé.” Chị Vương nhìn Tiểu Anh không hề có phản ứng, liền thúc giục.

Chung Bình nhanh chóng chạy lên hai bước, đè vai Tiểu Anh lại, “Chuyện tiền nong, cô không phải lo đâu, tôi sẽ nghĩ biện pháp.” Nói xong, anh liền kéo chị Vương sang một bên, thấp giọng nói gì đó, chị Vương kinh ngạc trừng mắt nhìn, sau đó lại nhìn nhìn Tiểu Anh, cuối cùng nghi hoặc gật đầu, “Bác sĩ Chung sẽ cùng tôi đi nộp tiền trước.” Tiểu Anh nhìn theo bóng dáng của hai người họ rồi đi, cô nghĩ Chung Bình đối với Tổ Tổ quả thực rất tốt, không những vì cô ấy mà quyên góp tiền sửa lại cô nhi viện, còn vì cô ấy trả tiền phẫu thuật nữa. Tổ Tổ thật có phúc!

“Tiểu Anh.” Một tiếng kêu to truyền đến, Tiểu Anh xoay mặt nhìn qua, thì thấy A Cường đang chạy về phía mình.

“A Cường.” Tiểu Anh vừa nhìn thấy người đến là A Cường, liền yếu đuối chạy đến bổ nhào vào lòng anh.

A Cường lo lắng nhìn cô hỏi, “Tổ Tổ thế nào rồi, có nghiêm trọng không?” Khuôn mặt tràn ngập sự hoảng hốt, ánh mắt cũng lộ ra một chút yếu ớt.

“Bác sĩ nói Tổ Tổ đang rất nguy cấp, cần lập tức mổ.” Tiểu Anh nghẹn ngào nói.

A Cường nặng nề nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật, trong tim nhẹ nhàng thất lại, lo lắng cùng sợ hãi làm cho tim anh thất lại. Tổ Tổ, em không thể có việc gì được! Anh vừa nghe đến tin này, liền hối hận đến chết, anh không nên để Tổ Tổ ở lại một mình, nếu anh cũng ở lại, việc này nhất định không thể phát sinh, anh tuyệt đối sẽ không để cô mạo hiểm!

Trong màn đêm yên tĩnh mà lạnh lẽo, tất cả mọi người đều lo lắng cho sự an nguy của Tổ Tổ! Mà người lo lắng nhất lại chính là Chung Bình!

20. Chương 20: Thoát Hiểm

Chung Bình đi nộp tiền trở về, nhìn thấy Lâm Vĩ Cường chỉ gật đầu không lên tiếng. Mọi người đều cùng nhau chờ đợi ở ngoài phòng phẫu thuật. Phải hơn một tiếng đồng hồ sau, đèn đỏ trên cửa cuối cùng cũng tắt, làm cho trái tim ba người bọn họ khẩn cấp đập dồn dập không ngừng. Chỉ một lát sau, cửa vừa mở ra, mọi người liền vây lại.

Cả người cô đều quần vải trắng, thậm chí ngay cả trên mặt cũng bị quần đầy, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt, cái mũi và cái miệng, đôi môi kia đã không còn được đỏ như thường ngày nữa, hoàn toàn khô héo giống như hai phiến lá trắng bệnh, rạn nứt. Chung Bình tim thắt chặt lại, đầu đau như búa bổ, không dám tin, cứng ngắc cả người trờ mắt nhìn cô, đây sao có thể là đồ ác độc kia được, bình thường hay kiêu căng như vậy, hung dữ như vậy, giờ phút này lại bị thương nghiêm trọng như thế này, còn không có nhúc nhích! Anh không thể chấp nhận được lắt đầu, Tiêu Tổ Tâm không thể như vậy!

Lâm Vĩ Cường cũng nhìn thấy người cô quần đầy băng gạc, lòng đau như dao cắt, máu trong người như muốn ào ào tuôn ra, Tổ Tổ, Tổ Tổ của tôi. Lâm Vĩ Cường nhanh nắm lấy tay cô, cố nén nỗi đau trong lòng. Tiểu Anh đau đớn, chua xót lại rơi nước mắt, ôm chặt lấy vai của A Cường khóc nức nở không thôi.

Bác sĩ yêu cầu mọi người tránh ra, người bệnh cần vào phòng điều trị. Mọi người đều không muốn ở lại, đều đi theo, thì bị bác sĩ ngăn lại, bệnh nhân bây giờ vẫn còn rất yếu, tuyệt đối không thể bị làm phiền, vượt qua được nguy hiểm lần này, trước vẫn phải bình tĩnh xem xét tình hình trước đã.

Chung Bình nhanh chóng bắt lấy tay của Toàn Tông, vội vàng khẩn cầu, “Gọi đến y tá tốt nhất đi, mọi phí tổn tôi sẽ trả.” Toàn Tông kỳ quái nhìn Chung Bình, gật gật đầu, “Tôi biết rồi, viện trưởng đã nói qua rồi.” Chung Bình cảm kích gật đầu, “Người anh em, cậu vất vả rồi, thật cảm ơn.” Toàn Tông mệt mỏi cười cười, từ khi nào mà Chung Bình khách khí với anh như vậy.

Chung Bình quay lại nhìn Lâm Vĩ Cường cùng Tiểu Anh nói, “Mọi người đi về trước đi, đêm nay tôi sẽ ở đây trông Tổ Tổ, có chuyện gì tôi sẽ gọi điện tìm. Yên tâm đi.” Tiểu Anh vừa nghe liền do dự, nhìn về phía A Cường. A Cường lại kiên quyết lắc đầu, “Tôi phải ở lại. Tiểu Anh, em về trước đi.” Tiểu Anh lo lắng nắm tay của A Cường, A Cường đành cười một cái, “Em về bệnh viện kia xem bọn nhỏ thế nào rồi. Tổ Tổ nơi này cứ để bọn anh.” Chung Bình cũng gật đầu.

Tiểu Anh đành phải nghe lời rời đi, Chung Bình nhìn lại Lâm Vĩ Cường, trên mặt anh ta đều là lo lắng, cũng dễ nhìn ra anh ta đang rất lo cho Tổ Tổ. Chung Bình lấy bao thuốc ra giơ lên, A Cường hiểu ý anh liền đi theo đến gần cầu thang, hai người châm lửa, râu rí hút thuốc.

Chung Bình đột nhiên nhớ ra tại sao Đinh Như còn chưa tới, có phải cô ta không biết Tổ Tổ đã xảy ra chuyện hay không. Anh nhìn A Cường, “Đinh Như có biết không?” A Cường sững sốt một chút, liền lôi điện thoại ra gọi cho Đinh Như, Đinh Như vừa nghe Tổ Tổ xảy ra chuyện, liền sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên, vội vàng chạy tới.

Hai người lại trầm mặc một lúc.

Chung Bình cuối cùng mở miệng trước, “Cô ấy luôn liều lĩnh như vậy sao?”

Tay đang cầm điều thuốc khẽ run lên một chút, Lâm Vĩ Cường nhìn Chung Bình gật gật đầu, “Tổ Tổ từ nhỏ đã thích bênh vực kẻ yếu, cô ấy lúc nào cũng nghĩ mình giống như một đứa con trai.” A Cường khép hờ mắt, cố gắng giấu đi mọi sự đau khổ thật sâu ở trong đáy mắt, Tổ Tổ vẫn luôn kiên cường, luôn che chở cho tất cả những người bên cạnh mình, nhưng lại quên mất rằng mình cũng cần được bảo vệ.

Chung Bình hít điều thuốc một hơi thật sâu, chậm rãi nhả ra làn khói mờ mịt bay khắp không gian, xuyên qua làn khói trắng, anh lại như thấy được khuôn mặt nhỏ xinh của Tổ Tổ, luôn đối với anh tỏ vẻ khinh thường, còn đối với những người khác thì luôn dịu dàng mỉm cười như vậy. Một Tiêu Tổ Tâm hung dữ như vậy chỉ dành cho anh! Chung Bình nhớ tới khuôn mặt ngượng ngùng của cô khi nghe lời thổ lộ giả dối của mình, trong lòng liền cảm thấy cực kỳ khó chịu, anh có đùa quá mức rồi hay không!

Hai người im lặng hút hết điều thuốc, lại không hẹn trước đều đi lên lầu, đi được hai bước liền quay ra nhìn nhau, Lâm Vĩ Cường mở miệng nói, “Cám ơn cậu thay Tổ Tổ trả tiền phẫu thuật, chúng tôi nhất định sẽ trả lại.” Chung Bình khóe môi giật giật, nói không nên lời, anh không biết nên vì cô mà làm cái gì hơn nữa? Lâm Vĩ Cường đi theo Chung Bình đến phòng bệnh của Tổ Tổ, nhìn xuyên quá tấm kính lớn ở trên tường, họ lẳng lặng nhìn theo bóng dáng đang nằm trên giường bệnh, trong lòng trăm ngàn những cảm xúc ngổn ngang.

Lâm Vĩ Cường cảm thấy vô cùng rối rắm, tự trách mình, nếu anh ở hiện trường, nhất định sẽ không để Tổ Tổ mạo hiểm như vậy, cô vừa nhỏ vừa gầy như thế, làm sao có thể đi làm những chuyện nguy hiểm như vậy được! Tổ Tổ, em lúc nào cũng không để ý đến bản thân mình, luôn bạc đãi bản thân như vậy. A Cường nhớ lại lúc Tổ Tổ vừa bị cha mẹ nuôi vứt bỏ, đã khổ sở nhào vào lòng anh, khóc lóc thảm thiết, luôn tự trách mình không được tốt nên họ mới không cần. Anh nhớ rõ ràng Tổ Tổ đã từng nói rằng, “Em chỉ muốn có một gia đình ấm áp, cho dù chỉ là một căn nhà nhỏ thôi cũng được.” Sau này lại được chị Như cứu giúp, cô rất cảm động thường xuyên khoe ra trước mặt A Cường, chị Như lại cho cô quần áo cũ của mình, chị Như cho cô đến trường, lúc đó mỗi một ơn huệ của chị Như đều được cô phóng đại to gấp vài lần. Kỳ thật, A Cường biết rõ chị Như đối với Tổ Tổ cũng có lúc không tốt, nhưng anh có thể hiểu được tại sao Tổ Tổ cảm động, cô cho đến bây giờ cũng không cầu quá nhiều hạnh phúc như vậy, bởi vì cô cùng anh đều giống nhau, đều là những người không có hạnh phúc. Cho nên mặc dù có vất vả để đạt được cái gì đó, cô cũng đều trân quý nó vô cùng.

Vì hiểu rõ Tổ Tổ như vậy, anh luôn không nhịn được mà cảm thấy đau lòng, anh cực kì cực kì khao khát muốn được che chở cho cô, nhưng Tổ Tổ chỉ mỉm cười tựa vào người anh và đối xử với anh như một người anh trai của mình. Anh chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, chờ đợi Tổ Tổ có một ngày sẽ nhìn thấy được tấm lòng của anh.

Chung Bình nhìn thấy cả người cô bị bọc kín lại bằng gạc trắng, trong lòng vô cùng hỗn loạn như bị quấy đảo, anh đã thực thụ cảm giác được mùi vị bị tra tấn. Cô vì cái gì mà lại liều lĩnh đi cứu những đứa trẻ ấy, những đứa trẻ ấy còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình sao? Anh thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của cô, cô thực nghĩ mình là thần hay sao mà vấn đề gì cũng giải quyết được. Rõ ràng không phải chuyện của cô mà cô lại có thể vì Đinh Như mà ác ý chinh anh, rõ ràng hận anh, coi anh như kẻ địch, lại có thể vì bà anh mà đóng giả làm bạn gái của anh; rõ ràng chính mình cũng đang gặp nguy hiểm, lại mạo hiểm đi cứu những đứa trẻ, mà đối với mình không có chút quan hệ huyết thống nào. Cô bị điên rồi phải không! Anh thực sự thấy cô bị điên rồi!

Nhìn đến thân thể yếu ớt kia, Chung Bình trong lòng cảm xúc hỗn tạp sớm đã không nói ra được mùi vị như thế nào, anh không phải vẫn luôn hi vọng có thể chinh lại cô làm cho cô thê thảm sao, làm cho cô phải quỳ xuống chân mình cầu xin sao? Nhưng vì sao khi biết cô gặp chuyện bi thảm này, anh một chút ít khoái cảm được báo thù cũng không có, trong lòng chỉ có chua xót cùng chua xót, tim thắt chặt lại tới đau đớn. Anh.....cứ nhiên lại lợi dụng lòng tốt của cô để gạt cô, Chung Bình chán ghét nhắm mắt lại, anh.....có phải hay không là một kẻ rất đê tiện?

Một lúc sau, Đinh Như rốt cuộc cũng đến, nhìn thấy Tổ Tổ đang nằm yên không nhúc nhích, Đinh Như lã chã rơi lệ, kích động nắm chặt lấy A Cường, không ngừng truy hỏi tại sao chuyện này lại xảy ra với Tổ Tổ, tại sao chuyện xấu này lại đổ lên đầu cô! Chung Bình nghe xong lại càng đau lòng, trong lòng rối rắm, Tiêu Tổ Tâm thật bất hạnh, mà anh đã từng muốn cô phải đau khổ như vậy, Chung Bình im lặng cúi đầu xuống.

A Cường an ủi Đinh Như một lúc, cô mới dần trấn tĩnh lại. Ba người lại im lặng đứng ngoài phòng chờ cho đến thẳng sáng sớm.

Buổi sáng, Chung Bình phải đi cùng nhóm chuyên gia nghe hội chẩn, còn thật sự nghe ý kiến của mọi người, Tiêu Tổ Tâm bệnh tình đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng diện tích bỏng lớn như vậy, còn bỏng rất nặng, phải cần nhanh chóng tiến hành giải phẫu chữa trị vết thương, mới không để lại sẹo. Trưởng khoa bỏng, Toàn Tông hoàn toàn đồng ý gặt đầu. Chấm dứt hội nghị, Chung Bình liền theo sát Toàn Tông đi ra, Toàn Tông khẽ liếc mắt nhìn anh một cái, đi vào trong phòng làm việc, “Cậu quen người bị thương?” Tối hôm qua, việc Chung Bình thay người bệnh trả tiền thuốc men, người trong bệnh viện đều đã biết hết. Chung

Bình gật đầu, lo lắng hỏi, “Nếu chữa trị khỏi hoàn toàn thì cần bao nhiêu” Anh vẫn phải quan tâm đến việc này.

“Cậu cũng xem báo cáo rồi đó, diện tích bỏng lớn như vậy, hơn nữa còn có một số nơi bỏng đến mức độ 3, nếu chữa trị hoàn toàn sẽ rất khó khăn, cái này chỉ có thể cấy da mà thôi.” Toàn Tông thận trọng nói, “Hơn nữa, tiền giải phẫu nhất định rất cao, nghe nói bệnh nhân ở cô nhi viện, cô ấy chắc sẽ không thể trả được số tiền này.” Toàn Tông cuối cùng nói ra một vấn đề quan trọng nhất, bệnh viện phải cứu người, nhưng cũng không thể chữa trị miễn phí.

“Tôi biết, tiền thuốc men cứ để tôi. Cứ tìm cho cô ấy những chuyên gia và thiết bị tốt nhất, tiền không phải là vấn đề.” Chung Bình kiên quyết chứng thực, anh chỉ cần biết kết quả rằng Tiêu Tố Tâm có thể bình an vô sự!

Toàn Tông lộ ra một chút quái dị nhìn anh, “Cậu cùng cô ấy là quan hệ gì vậy?” Cũng khó trách Toàn Tông thấy kì lạ như vậy, tiền giải phẫu ít nhất cũng phải mất mất 10 vạn, Chung Bình còn chả thèm nghĩ ngợi đã vội đáp ứng. Mặc dù ba của Chung Bình là cấp cao trong bệnh viện, anh ta cũng là đối tượng mà viện trưởng muốn bồi dưỡng, nhưng lấy ra từng đống tiền mà vẫn bình tĩnh như vậy, Toàn Tông không thể không nghi ngờ quan hệ của hai người.

Chung Bình ghen lời, anh cùng Tố Tố là quan hệ gì? Kẻ thù, bạn bè, hay là người yêu? Chung Bình cứng họng, anh không thể trả lời, nhưng anh không để ý được nhiều đến vậy, hiện tại quan trọng nhất vẫn là cứu cô! Có lẽ, là do muốn chuộc tội vì đã lừa dối cô! Chung Bình thản nhiên nói, “Chúng tôi là bạn bè.”

Toàn Tông chỉ nhìn anh, không tra hỏi nữa, “Được rồi, chờ mấy ngày nữa qua khỏi cơn nguy hiểm, lập tức tiến hành giải phẫu. Cậu đến giúp tôi một tay, được không?”

Chung Bình nghe thấy vậy, ngây ngẩn cả người. Làm trợ thủ cho Toàn Tông, mỗ cho Tố Tố? Trong lòng kinh hoàng chấn động, anh có thể chứ? Anh có thể nhìn thấy Tố Tố bị thương mà vẫn bình tĩnh sao? Anh không có nắm chắc, thậm chí có một chút sợ, anh sợ mình sẽ gây ra sai sót.

“Như thế nào? Trình độ của cậu cũng rất khá, nếu cậu muốn cứu cô ấy, thì đừng do dự. Cứ trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, và chuẩn bị đi.” Toàn Tông nhìn thấy trong mắt anh vô cùng phức tạp và rối rắm, nhất định Chung Bình cùng người bệnh nhân kia có quan hệ không bình thường chút nào, mà anh cần một người trợ thủ đắc lực, hi vọng Chung Bình có thể đảm nhiệm.

Chung Bình tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Toàn Tông, ánh mắt anh ta tràn ngập sự tín nhiệm cùng mong đợi làm cho anh vô cùng cảm động, Chung Bình gật mạnh một cái, “Được.” Anh đồng ý, vì anh cũng muốn vì Tiêu Tố Tâm mà làm một chút chuyện!

Chung Bình trở lại phòng bệnh nói trước với Đinh Như và Lâm Vĩ Cường một tiếng, Lâm Vĩ Cường vừa nghe anh sẽ mỗ cho Tố Tố, trong lòng liền khiếp sợ nhìn anh, run run nửa ngày mới nói được một câu, “Chung Bình, tôi thay Tố Tố cảm ơn anh.” Đinh Như lo lắng hỏi giải phẫu cần bao nhiêu tiền. Chung Bình vỗ nhẹ lên vai cô, muốn để cho cô đừng lo lắng, tiền giải phẫu anh sẽ nghĩ cách. Đinh Như kinh ngạc nhìn anh, truy hỏi xem rốt cuộc cần bao nhiêu? Cô biết Tố Tố không muốn nợ ân tình của người khác. Chung Bình bất đắc dĩ đành nói, “Khoảng hơn 10 vạn.”

Hả??? Hai người họ nghe xong, đều ngây dại. Mười vạn đối với họ tuyệt đối là con số trên trời! Bọn họ vẫn không có nghĩ tới!

Chung Bình thản nhiên cười, “Đừng lo lắng, trước cứ chữa khỏi cho Tố Tố đã.”

Đinh Như nhìn thấy vẻ mặt không có gì của anh, trong mắt liền nổi lên nghi ngờ sâu sắc, Chung Bình tự nhiên lại vì Tố Tố mà trả tiền viện phí? “Chung Bình, anh...” Đinh Như chần chờ mở miệng.

Chung Bình biết trước là cô định nói cái, liền nâng tay ngăn lại, “Cứu người quan trọng hơn.” Hai người vẻ mặt quái dị, ngậm miệng lại, hiện tại ngoài Chung Bình ra, bọn họ cũng không quen ai có thể vì người ngoài mà trả số tiền lớn như vậy, đành phải nghe theo anh.

Chung Bình cười khỏ nói, “Hai ngày này sẽ có chuyên gia tới đích thân chăm sóc Tố Tố, hai người cứ về nghỉ ngơi trước đi.” Hai người lắc đầu, không chịu ra về, Chung Bình khuyên không được đành phải về trước. Anh cũng phải nghỉ ngơi thì mới có thể ứng phó với lần phẫu thuật sắp tới! Trước khi đi, Chung

Bình còn nhẹ liếc mắt về phía giường bệnh, lòng nặng nề vô cùng. Tiêu Tố Tâm, hãy mau đem mọi ý chí kiên cường của cô ra đi, cùng tôi đánh thắng trận chiến gian khổ này!

21. Chương 21: Chết Vắn

Chung Bình mơ mơ hồ hồ mà ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh dậy, giấc ngủ vừa rồi làm anh thật không thoải mái, trong giấc mơ anh bị cái gì đó vô cùng kì quái không ngừng quấy nhiễu, sau khi tỉnh lại thì hoàn toàn không nhớ gì nữa. Chung Bình rất nhanh đứng dậy rửa mặt, xuống dưới tầng ăn cơm trưa rồi đi bệnh viện.

Vừa đến bệnh viện, anh đã đi thẳng đến phòng vô trùng. Gặp Lâm Vĩ Cường vẫn còn trông chừng ngoài cửa, còn Đinh Như đã đi về từ lâu, Chung Bình sợ run lên hỏi, “Cậu ăn cơm chưa?” Lâm Vĩ Cường gật gật đầu, ánh mắt lo lắng vẫn đầy tơ máu, “Tổ Tổ sao còn chưa tỉnh?” Chung Bình an ủi anh không nên nóng vội, y tá sẽ chăm sóc thật tốt cho Tổ Tổ. Chung Bình nhìn về thân hình vẫn nằm im kia, trong lòng cũng nặng nề theo, cô nhất định đang rất đau. Anh thu mắt lại, quyết định đi tìm Toàn Tông, nói chuyện một chút khi nào thì bắt đầu giải phẫu cho Tổ Tổ.

Chung Bình còn chưa đến văn phòng của Toàn Tông, di động liền kêu lên, giở ra xem, thì ra là số điện thoại phòng làm việc của ba mình. Chung Bình hơi căng thẳng, ba anh tìm anh? Chung Bình đành phải đi về văn phòng của ba mình trước. Ba Chung, Chung Minh Sơn, là một trong những cổ đông lớn nhất của bệnh viện này, ông chỉ phụ trách những vấn đề về hành chính.

Lúc Chung Bình đẩy cửa văn phòng của ba mình ra, liền nhìn thấy ông đang ngồi ở đằng sau bàn làm việc, không chút biểu hiện nào.

“Ba.” Chung Bình nhẹ giọng gọi.

Chung Minh Sơn phát tay, bảo anh vào. Chung Bình liền đóng cửa vào trong.

“Ba, có chuyện gì vậy?” Chung Bình nghĩ ba anh bình thường đều không can thiệp vào công việc của anh, nếu có thì chỉ là việc riêng ở nhà. Vậy thì lần này gọi anh đến là vì gì chứ?

“Tiêu tiểu thư kia có phải là người mà con mang về nhà không?” Ba Chung không thèm quanh co lòng vòng hỏi thẳng luôn. Chung Bình sững sốt một chút, gật gật đầu, ba quan tâm tới Tổ Tổ? “Cô ấy tên là Tiêu Tố Tâm.”

“Con cùng cô ấy là quan hệ gì?” Ba Chung sắc mặt khê biến.

Chung Bình trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ ý đồ của câu hỏi này, có phải ba đã biết anh cùng cô đóng giả làm người yêu không? Chung Bình ngẫm lại, không thể nào, anh cùng Tổ Tổ về nhà có hai lần, lần nào mọi người cũng đều chào đón, hẳn là không có sơ hở nào.

Chung Bình cẩn thận trả lời, “Bọn con đang hẹn hò.”

“Ta nhớ rõ con nói Tiêu tiểu thư là trợ lý của một công ty đa quốc gia.” Ông bồng cau mày lại, Chung Bình bị nhìn chằm chằm liền cảm thấy bất an, “Cô ấy thế nào mà lại có quan hệ với cô nhi viện?” Chung Bình cuối cùng đã hiểu rõ, ba anh đã biết được thân phận thật của Tổ Tổ. Chung Bình suy tư không biết nên trả lời thế nào cho phải.

“Cô ấy là cô nhi, con biết không?” Ông nhìn về mặt Chung Bình đã bắt đầu thay đổi, mọi nghi ngờ trong lòng lại càng được xác định, bắt đầu có chút tức giận.

Ông sáng nay nghe một vị lãnh đạo của bệnh viện nói Chung Bình thay một bệnh nhân giả tiền viện phí, sau đó lại liên tục trả thêm phí phẫu thuật nữa. Ông rất kinh ngạc, cuối cùng nhờ người đi tìm tư liệu của người bệnh này, mới nhận ra cô gái này chính là người mà anh đã mang về nhà lần trước, Tiêu Tố Tâm. Phản ứng đầu tiên của ông lúc ấy là, bạn gái của nó bị thương, đương nhiên nó phải ra tay cứu rồi. Nhưng vừa nhìn xuống thì thấy, cô gái này lại có quan hệ với một cô nhi viện, lúc này ông mới tìm người biết rõ

tình huống ngày hôm qua, nhanh chóng gọi cho cô nhi viện, mới được biết Tiêu Tổ Tâm hóa ra lại là một cô nhi, hơn nữa cũng không phải đang làm việc ở nơi mà Chung Bình đã nói, cô ấy chỉ là một nhân viên thu ngân ở một siêu thị nhỏ. Ông nghe xong đã muốn nổi giận, Chung Bình như thế mà cố ý lừa gạt người trong nhà, lại còn chưa được sự cho phép mà đã lấy nhiều tiền như vậy thì càng tức giận.

Chung Bình nhìn thấy ánh mắt ông toàn chất vấn, trong lòng rất cuộc hiểu rõ, ba anh khẳng định đã tìm người kể lại rõ tình huống của Tổ Tổ, “Con biết.” Chung Bình bình tĩnh trả lời.

“Con biết, mà còn lừa mọi người, lừa cả bà nội? Ông cực kì tức giận hỏi.

“Con chỉ muốn làm bà vui.” Chung Bình cố gắng giải thích, lúc ấy tìm Tổ Tổ giả làm bạn gái chỉ là muốn trêu đùa cô, không nghĩ là bà anh sẽ thích Tổ Tổ như vậy.

“Bà nếu biết con lừa bà, thì còn có thể vui được nữa không?” Ông tức giận trừng anh, “Con cùng cô gái này nếu như không phải có quan hệ như vậy thì nên một vừa hai phải thôi.”

Chung Bình mày nhú chặt, nhìn ba anh, cái gì mà một vừa hai phải? Tổ Tổ bây giờ vẫn còn đang gặp nguy kịch ở kia, chẳng lẽ bảo anh thấy chết mà không cứu? Không được! Nghĩ vậy, giọng điệu nói ra cũng ngang ngạnh vài phần, “Đây là chuyện của con, con sẽ tự giải quyết.”

“Chung Bình! Đừng có muốn làm gì thì làm. Con ở bên ngoài chơi đùa thế nào ta không quản, nhưng hành động ngày hôm qua của con đã bị mọi người trong bệnh viện đồn ầm lên rồi, bọn họ đều đã coi cô ấy là vợ tương lai của con rồi đấy!” Ông lại càng tức giận, ai trong viện cũng tỏ vẻ thân thiết, nói nếu đây đúng là bạn gái của Chung Bình, họ nhất định sẽ đặc biệt chiều cõ. Nhưng sau lưng ông họ lại bắt đầu bàn tán, nói gì mà người vợ tương lai của Chung gia hóa ra chỉ là một cô nhi!

Chung Bình ghen hòng, nói, “Con chỉ coi cô ấy là bạn bè, cô ấy hiện tại đang gặp khó khăn, con chỉ là hết sức giúp đỡ mà thôi.” Ngoại trừ lúc giả vờ làm tình nhân, bọn họ là cái gì?

“Bạn bè, cũng phải bảo trì khoảng cách, đừng để người ta hiểu lầm.” Ông nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Chung Bình liền vô cùng lo lắng, “Con nhớ kĩ, chúng ta tuyệt đối không chấp nhận ột cô nhi vào cửa Chung gia.”

Chung Bình không nói gì chỉ nhìn ba anh, nhưng vẻ mặt của ông đã minh chứng cho tất cả mọi việc, ông sẽ không chấp nhận thân thể của Tiêu Tổ Tâm. Chung Bình thấp giọng trả lời, “Con biết.”

“Con đã đem tiền cho họ rồi thì coi như cho họ mượn trước. Sau khi phẫu thuật xong, ta sẽ đề nghị bọn họ cho cô ấy một chút ưu đãi, con đừng có xen vào việc này nữa.” Ông lạnh lùng nói.

Chung Bình căng thẳng, do dự nửa này mới thấp giọng nói, “Được ạ.” Trước cứ nghe ba anh đã, chuyện tiền nong anh sẽ nghĩ cách.

“Còn có về phía bà nội, con tìm một cơ hội nói hai người đã chia tay. Ta không muốn thấy cô gái này xuất hiện ở nhà lần nữa đâu.” Ông đưa ra một lời nhắn cuối cùng. Ông hi vọng Chung Bình cùng Tiêu Tổ Tâm sẽ hoàn toàn không còn liên hệ gì nữa, kể cả là ân huệ, ông cũng không muốn Chung Bình có liên quan.

Chung Bình cau mày đáp ứng rồi đi xuống dưới. Anh đau đầu không biết nên nói chuyện Tổ Tổ bị thương với bà thế nào, nhất định sẽ khiến bà khổ sở. Hiện tại ba anh còn tạo áp lực cho anh nữa, anh lại càng lo lắng hơn.

Ba Chung thấy anh đã hoàn toàn đáp ứng lời ông nói, mới cho anh rời đi.

Chung Bình rầu rĩ đi tìm Toàn Tông, Toàn Tông nói muốn dẫn anh đi xem tình huống của Tiêu Tổ Tâm hiện nay, rồi mới thảo luận được phương án giải phẫu.

Lâm Vĩ Cường nhìn thấy Chung Bình cùng Toàn Tông đang lại đây, liền nhanh chóng đứng dậy. Chung Bình an ủi nói, để bọn họ đi vào xem Tổ Tổ thế nào trước, hi vọng có thể nhanh chóng giải phẫu cho cô. Lâm Vĩ Cường nghe xong, ra sức gật đầu, “Nhất định phải cứu cô ấy.” Chung Bình bình tĩnh gật đầu, anh nhất định sẽ dốc hết sức.

Chung Bình cùng Toàn Tông mặc lên người đồ vô trùng, rồi liền đi vào trong phòng bệnh. Y tá vừa nhìn thấy bọn họ, liền trực tiếp lui qua một bên.

Toàn Tông nhắc lên chiếc chăn đơn, Chung Bình cảm thấy mắt mình như bị ai đâm phải, tim hung hăng thắt chặt lại, lần đầu tiên anh nhìn thấy vết thương của Tiêu Tổ Tâm. Bên trái thân thể, từ khuôn mặt cho đến hết cánh tay trái cùng ngực trái toàn bộ đều bị bỏng nặng. Phần eo cùng sườn chân trái cũng bị thương nhẹ. Những vết máu mơ hồ còn dính lại làm cho trái tim của anh co rút đau đớn, Tổ Tổ sao có thể chịu đựng được chứ?

Toàn Tông cẩn thận quan sát vết thương của Tổ Tổ, chỉ vào phần mặt bên trái với Chung Bình, chủ yếu cần giải phẫu nơi này, bởi vì bỏng rất nghiêm trọng, đã có một chút biến dạng, không biết cấy da có được như cũ không.

Chung Bình nhìn thấy cô, nhắm chặt hai mắt lại, trong lòng âm thầm lo lắng, nếu Tổ Tổ tỉnh lại..... Tim dường như thắt chặt lại, một mực muốn gây tê cho cô để cô không cảm thấy đau nữa.

Toàn Tông đẩy đẩy Chung Bình vẫn còn đang ngẩn ngơ, ánh mắt căng thẳng, “Cô ấy rất nhanh sẽ tỉnh, thời gian này rất quan trọng, không thể có gì sai sót. Thời gian này cũng là lúc đau đớn nhất.” Chung Bình tỉnh tâm gạt đầu, anh hơi sợ, anh chính là sợ cô đau!

Toàn Tông giao lại mọi việc cho hộ sĩ, nói với Chung Bình nên khuyên Lâm Vĩ Cường về nghỉ ngơi trước, nhưng Lâm Vĩ Cường lại kiên trì muốn đợi Tổ Tổ tỉnh rồi mới đi, Chung Bình nhìn thấy vẻ mặt quật cường của cậu ta, chỉ biết hổ thẹn cúi đầu, Lâm Vĩ Cường quả thực là đối với Tổ Tổ rất tốt, nên cũng không khuyên cậu ta nữa.

Anh hiện tại còn phải chuyên tâm cùng Toàn Tông chuẩn bị cho ca phẫu thuật, anh nghĩ muốn mau chóng giúp cho Tổ Tổ bớt đau khổ! Tất cả đều phải chờ đến lúc sau khi giải phẫu mới nói sau!

Ngồi trên máy bay để đi đến Phần Lan, Lộ Hiểu Vụ vẫn cảm thấy không được đứng vững. Bọn họ lại cứ thế đem đứa con mới được 2 tuổi của mình, Mạnh Tường đưa cho ba mẹ cô, để bay đi Châu Âu. Mạch Dịch Nam nói muốn làm gì đó đặc biệt cho cô để kỉ niệm 3 năm ngày bọn họ kết hôn

Mạch Dịch Nam nhìn thấy vẻ mặt đắm chiêu của Lộ Hiểu Vụ, liền nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong ngực, “Em vẫn còn không yên tâm về Tường Tường sao?”

“Dịch Nam, sao chúng ta lại có thể để Tường Tường ở nhà, để đi nước ngoài chơi?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ nhăn lại, bọn họ như vậy thật vô trách nhiệm.

“Lộ Lộ, Tường Tường bây giờ đã đủ lớn rồi, cứ để nó ở với ba mẹ vài ngày. Chúng ta chỉ đi một thời gian thôi, rất nhanh sẽ trở lại.” Từ khi có Tường Tường, cả thể xác và tinh thần cô đều chỉ quan tâm đến con, còn anh tự nhiên bị ném xuống vị trí thứ hai. Cảm giác bị lãng quên ấy khiến anh chịu đủ kích vô cùng nghiêm trọng, lần này nhân lúc kỉ niệm ngày cưới, anh phải hưởng thụ một thế giới tốt đẹp mà chỉ có cô và anh!

“Có thể cùng mang Tường Tường theo mà, dù sao con cũng đã lớn rồi.” Lộ Lộ nghĩ để Tường Tường ở nhà, cô thật không đành lòng, Tường Tường chưa từng rời xa cô một bước nào, đột nhiên lại rời đi vài ngày, nó nhất định sẽ không quen, buổi tối nhất định sẽ khóc lóc tìm cô. Lộ Lộ càng nghĩ càng lo lắng, nhìn không được quay đầu lộ ra vẻ mặt đáng thương nhìn Dịch Nam, đôi môi nhẹ nhàng khẽ mở.

Dịch Nam liền cúi đầu khẽ hôn cô, để ngăn lại những điều cô định nói. Anh biết cô sẽ nói gì, cô hiện tại là muốn đi về, nhưng không được, tuyệt đối không được! Máy bay cũng cất cánh rồi, nếu cô nhất định phải về thì hãy đợi 7 ngày sau đi!

Dịch Nam nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, dịu dàng nói, “Lộ Lộ, từ bây giờ trở đi, em có thể chỉ quan tâm đến anh thôi không? Tường Tường em hãy nhớ ở trong lòng đi được không?” Nếu mang theo Tường Tường thì còn gì gọi là đền bù lại tuần trăng mật nữa? Anh mới không cần, tiểu quỷ kia nhất định sẽ cả ngày đều quấn lấy Lộ Lộ gấp hai lần nữa!

Lộ Lộ ngẩn ra, nhìn ánh mắt đầy thâm tình của Dịch Nam, bất giác có chút cảm động, Dịch Nam là muốn đền bù lại cho cô một tuần trăng mật lãng mạn. Lúc bọn họ vừa kết hôn, trong lòng cô vẫn còn sợ Mạch Dịch Nam nên tuần trăng mật đầu tiên thật sự là có chút bi thảm. Lúc ấy, giờ phút nào cô cũng sợ hãi đề phòng khi nào thì cái người đàn ông cường tráng kia sẽ lại đột nhiên ôm chặt lấy cô, hay bỗng nhiên sẽ đem bế cô lên giường. Ai, bây giờ ngẫm lại những việc đó, thật không muốn nghĩ đến nữa. Kỳ thật, không chỉ

có riêng cô buồn bực, anh cũng chẳng vui vẻ gì, nhìn phản ứng ngây ngô, khấn trương của cô, mọi cách tán tỉnh của anh đều không có hiệu quả, cho nên Mạch Dịch Nam vẫn oán hận để trong lòng, căn bản là tuần trăng mật đó chẳng có gì vui hết.

Lộ Hiểu Vụ khẽ vuốt nhẹ mặt Dịch Nam, nhẹ giọng xin lỗi, “Dịch Nam, em chỉ là lo lắng cho Tương Tương thôi.”

Dịch Nam nghe thấy giọng nói của cô đã có chút dao động, liền ôm lấy đầu của cô đặt lên vai anh, nhỏ giọng nói, “Đừng lo lắng, chúng ta nên bắt đầu dạy nó cách tự lập thôi.” Hiểu Vụ dừng lại một lúc, cuối cùng vẫn gật nhẹ đầu, cô không thể lúc nào cũng giữ con ở bên người được. Mạch Dịch Nam nhìn Hiểu Vụ rốt cục cũng đã đồng ý, trong lòng cười trộm, Lộ Lộ thật đáng yêu!

Vượt qua một chuyến bay dài, hai người cuối cùng đã tới thủ đô của Phần Lan, Helsinki, sau đó lại đổi xe lửa đi tới một thị trấn nhỏ phía bắc Saariselka. Tháng mười, Phần Lan đã bắt đầu đón mùa đông, nơi nơi tuyết bay đầy trời. Tuy rằng đi trên đường đã có hệ thống sưởi, nhưng mà, Lộ Hiểu Vụ nhìn đến một mảnh trắng xóa ở bên ngoài cửa sổ, trong lòng bỗng lạnh run một chút. Mạch Dịch Nam cảm thấy cô nhẹ nhàng co người lại, thì ôm cô càng chặt, Hiểu Vụ rất sợ bị lạnh, hy vọng cô có thể ở lại được đây!

“Chúng ta cuối cùng đi đến đâu vậy?” Lộ Hiểu Vụ lần nữa hỏi Dịch Nam, anh lại cười đầy thần bí, “Bí mật.” Hại cô càng thêm hiếu kỳ, anh rốt cuộc là chuẩn bị món quà gì mà ra vẻ thần bí đến thế? Chẳng lẽ muốn xem món quà đặc biệt này thì phải đến giữa nơi băng tuyết ngập trời này ư?

Dịch Nam nhìn Hiểu Vụ nhíu mày lại, khẽ cười dịu dàng vuốt nhẹ lông mày của cô, “Em kiên nhẫn một chút, anh cam đoan nhất định em sẽ thích!” Hiểu Vụ bĩu môi, muốn giữ bí mật đến cuối cùng đây!

Nơi hai vợ chồng bọn họ ở chính là một khách sạn rất đặc biệt Kakslauttanen của thị trấn Saariselka, Hiểu Vụ nhìn theo kiến trúc của khách sạn này, quả thật thấy vô cùng ấn tượng. Đây là khách sạn sao? Ở đây giống như một ngôi làng nhỏ bị bỏ quên, mọi người đều ở trong một chiếc lều được làm bằng thủy tinh trong suốt. Chẳng lẽ đây là kiến trúc đặc thù ở đây? Hiểu Vụ lòng tràn đầy thích thú, đi ở bên cạnh Dịch Nam, nghe anh dùng thứ tiếng Anh lưu loát của mình để nói chuyện với người phục vụ, rất nhanh chóng đã làm xong thủ tục nhận phòng. Người phục vụ mang theo hành lý, dẫn hai người bọn họ đi đến căn phòng đã được đặt trước.

Mạch Dịch Nam gắt gao nắm chặt tay Lộ Hiểu Vụ, trên mặt đất đã có một lớp tuyết dày đọng lại, khi giẫm lên đều phát ra tiếng động, Dịch Nam nhìn chiếc mũi của cô vì quá lạnh mà đã ửng đỏ cả lên, đau lòng đem khẩu trang kéo lên che khuất mặt của cô. Ánh mắt to sáng ngời của cô chợt hiện ra nét tươi cười.

Lộ Hiểu Vụ được dẫn đi qua rất nhiều căn phòng thủy tinh, giống như một cái lồng với nửa vòng tròn trong suốt được gắn vào trên mặt đất tạo thành một loạt những căn phòng nhỏ, nóc nhà là hình bán nguyệt với những bức tường vững chắc bao quanh trên mặt đất, ở trên những bức tường ấy đã đọng lại một lớp tuyết rất dày, chỉ kì lạ là, ở trên nóc nhà một chút tuyết cũng không có. Chẳng lẽ có người chuyên môn dọn dẹp trên đó hay sao? Hiểu Vụ trong lòng rất hiếu kỳ, bọn họ sẽ ở đây ư? Phòng ở này có thể ở được sao? Hơn nữa còn ở bên ngoài trời như này, có phải rất lạnh hay không? Hiểu Vụ nhanh chóng nắm chặt lấy tay Dịch Nam, Dịch Nam liền nhìn cô cười, an ủi cô đừng lo lắng.

Người phục vụ dẫn hai người đến trước một gian phòng nhỏ, mở cửa ra cho hai người đi vào. Vào trong phòng liền đóng cửa lại, người phục vụ nhanh chóng mở lò sưởi lên. Trong phòng ngay lập tức không còn cái rét căm căm như ở bên ngoài nữa, Hiểu Vụ tháo khẩu trang xuống, chăm chú đánh giá mọi thứ trong phòng, ở bên trong cũng không lớn lắm, chỉ có một chiếc giường lớn đặt ở giữa, ở trên bức tường bao quanh có bày biện một số dụng cụ, ở bên cạnh có một gian nhỏ nhỏ, xem chừng chắc là nhà vệ sinh. Mà trên nóc nhà là hình bán nguyệt làm bằng thủy tinh trong suốt, những mảnh thủy tinh được nối lại với nhau bằng những thanh kim loại, làm thành một mái nhà hình vòng cung, xuyên qua cửa kính có thể rõ ràng nhìn thấy được mọi cảnh sắc bên ngoài và bầu trời rộng lớn, khung cảnh tuyệt đẹp.

Người phục vụ giao phòng xong, Dịch Nam cho anh ta một chút tiền bo, người phục vụ liền mỉm cười rời đi.

Trong phòng càng ngày càng ấm áp, mặc nhiều quần áo như vậy Hiểu Vụ cảm thấy có chút nóng. Dịch Nam nhìn cô nhẹ giọng nói, “Cởi áo khoác ra đi.” Hiểu Vụ hơi do dự nhìn vòm nhà trong suốt, căn phòng này có

tường thật nhưng rất thấp, thậm chí tất cả đều là thủy tinh, cho nên từ bên ngoài nhìn vào bên trong rất dễ dàng.

“Đừng lo, có thể che được mà.” Dịch Nam nói xong liền đi đến bên giường, cầm lên một chiếc điều khiển từ xa nào đó, hướng nóc nhà ấn một cái, từ hai bên mái vòm bỗng dâng lên hai tấm rèm rồi từ từ hướng lên tận nóc nhà hợp lại, chỉ chớp lát vòm nhà trong suốt rất nhanh đã được che chắn.

Hiếu Vụ cười cởi áo khoác bên ngoài ra, sau đó đi qua chỗ anh, giúp anh cởi áo xuống, treo lên một chiếc giá treo gần đó.

“Nơi này nhỏ như vậy? Chúng ta có ở được không?” Hiếu Vụ ngồi một bên giường, nhìn chung quanh căn phòng, trong này di chuyển cũng thấy khó khăn, cả phòng trừ chiếc giường lớn này ra thì chả còn chỗ để làm việc gì nữa.

Mạch Dịch Nam đi qua ôm lấy cô, hôn nhẹ lên khuôn mặt bắt đầu có một chút ấm áp, “Bí mật mà.” Niềm hạnh phúc bất ngờ này nhất định phải giữ đến cuối cùng. Hiếu Vụ nghiêng đầu nhìn anh nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, rốt cục là cái gì mà phải thần bí như vậy chứ! Được rồi, cô cũng không đoán nữa, đằng nào đến lúc đấy rồi cũng sẽ biết!

Hiếu Vụ đi qua mở hành lí ra, tùy ý hỏi, “Chúng ta ở đây bao lâu?” “Ở lại ba ngày, vài ngày sau anh sẽ đưa em đi nơi khác.” Dịch Nam nhìn Hiếu Vụ, sau khi sinh con, người cô cũng đầy đặn lên một chút, chỉ vì Dịch Nam sợ Hiếu Vụ gầy như vậy, nên cố ý tắm bổ cho cô. Hiện tại trên người đã có chút da chút thịt, nhưng mà thoát nhìn vẫn nhỏ bé đáng yêu như cũ. Dịch Nam đi qua ôm Hiếu Vụ đứng lên, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên quay về phía mình, nhẹ nhàng nói, “Để tí nữa anh làm cho, hôm nay nhất định em rất mệt rồi, có muốn đi tắm rửa trước không? Tí nữa anh đưa em đi ăn cơm.”

Hiếu Vụ nhìn đồng hành lí, lại nhìn Dịch Nam cười cười, “Được.” Ánh mắt kiên quyết kia rõ ràng nói là anh sẽ không để cô làm việc này, thôi thì cô cứ ngoan ngoãn nghe lời nghỉ ngơi một chút, nhẹ nhàng đẩy tay Dịch Nam ra định lấy quần áo đi tắm. Nhưng vừa mới rời khỏi vòng ôm của anh, đã nhanh chóng bị anh kéo trở lại, Dịch Nam hí mắt cười nhìn cô, “Lộ Lộ, cuối cùng cũng chỉ có hai chúng ta.” Vẻ mặt tươi cười cùng đắc ý của anh làm cho Hiếu Vụ không nhịn được khẽ cười, người này thật quá phận, đã làm cha rồi mà còn như thế!

Dịch Nam càng ôm chặt cô, chậm rãi cúi đầu, từ từ, dịu dàng khẽ in lên đôi môi của cô một nụ hôn, sự đụng chạm nho nhỏ này làm cho bọn họ có chút say. Dịch Nam đang rất vui, cho nên rất có hứng thú mà chậm rãi hưởng thụ. Khi anh cuối cùng cũng nhẹ nhàng buông cô ra, cô nhìn thấy trong đôi mắt màu đen kia toát lên sự vui sướng! Hiếu Vụ hai má bỗng ửng đỏ, khẽ đẩy anh ra, xoay người lấy quần áo rồi vào trong nhà vệ sinh.

Dịch Nam ngồi xuống sắp xếp đồ đạc, căn phòng này quả thực rất nhỏ, nên cũng không có nhiều chỗ để mà bày biện thêm gì cả. Chỉ có điều, giường lại rất lớn rất thoải mái, Dịch Nam cúi đầu cười, như vậy là được rồi!

Một lúc sau, Hiếu Vụ tắm xong đi ra, Dịch Nam liền vào trong tắm rửa một chút, cả một hành trình dài như vậy làm anh cảm thấy cả người thật không thoải mái. Chờ Dịch Nam xong xuôi, Hiếu Vụ đã sấy khô tóc và buộc tóc gọn gàng rồi, Dịch Nam vừa lòng gật đầu, “Đi ăn cơm thôi.” Hai người lại mặc áo khoác vào rồi mới ra khỏi phòng.

Dịch Nam dẫn Hiếu Vụ tới nhà hàng của khách sạn này, ăn thử một chút đồ ăn ở phía cực Bắc Châu Âu.

Đúng lúc đó có một người phục vụ từ xa đang đi tới chỗ bàn của hai người, trên tay bê một chiếc bánh ngọt đã được cắm vài ngọn nến, Hiếu Vụ tự nhiên cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp, ngơ ngác nhìn Dịch Nam, anh lại chỉ cười mà không đáp.

Người phục vụ đặt chiếc bánh lên trên bàn, ở trên đó còn rõ ràng được viết ba chữ “I love you”, Hiếu Vụ nhìn ánh sáng phát ra từ ba ngọn nến kia, tim như bị ai đó kéo căng ra, vô cùng xúc động, cô cảm thấy mắt mình có một chút cay cay. Tuy rằng chắc chắn biết anh sẽ chuẩn bị gì đó, nhưng mà tận mắt nhìn thấy tâm

ý này của anh, trong lòng vẫn không nhận được mà vô cùng cảm động. Hiểu Vụ dịu dàng chỉ nhìn vào anh, khẽ mỉm cười với anh, thì thào nói, “Dịch Nam, cảm ơn.”

Mạch Dịch Nam hướng người phục vụ gạt gạt đầu, người phục vụ liền lui ra. Anh cách một chiếc bàn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, “Có thích không?”

Hiểu Vụ cảm động nói không ra lời, chỉ có thể ra sức mà gạt đầu. Anh luôn để ý đến cô như vậy, cũng rất hết lòng với hôn nhân của hai người, điều này làm cô rất cảm động.

Dịch Nam từ trong túi lấy ra một chiếc hộp gấm màu đỏ, mỉm cười nhìn cô, “Anh có cái này tặng em.”

Hiểu Vụ kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, rốt cuộc còn những điều bất ngờ nào nữa đây?

Dịch Nam nhẹ nhàng cầm tay cô lên, mở chiếc hộp gấm ra, lấy từ trong chiếc hộp ra một chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp, từ từ đeo vào ngón giữa cho cô. Hiểu Vụ nhìn chiếc nhẫn đẹp đẽ đang được đeo trên tay mình, trong lòng lại càng kích động, run rẩy nói, “Dịch Nam.” Nhẫn kim cương này so với nhẫn kết hôn còn lớn hơn rất nhiều, nhất định rất mắc.

Dịch Nam chỉ mỉm cười cầm tay cô, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn, “Anh có được nhận một nụ hôn để cảm ơn không?”

Hiểu Vụ mặt lập tức ửng đỏ, ánh mắt nhẹ liếc xung quanh bàn, rồi lại nhìn Dịch Nam, ý nói rằng trong nhà hàng có rất nhiều người. Dịch Nam lại không để ý, chỉ chăm chú nhìn cô, chờ đợi nụ hôn của Hiểu Vụ.

Hiểu Vụ bị ánh mắt của anh nhìn như vậy lại càng đỏ hơn, đành phải khẽ nghiêng người về phía trước, quyết định hôn anh một cái.

Dịch Nam vừa thấy Hiểu Vụ rốt cuộc cũng thôi then thùng, thì trong lòng càng mừng rỡ, người tiến sát đến. Hai người cách một chiếc bàn khẽ xích lại gần nhau, Hiểu Vụ chỉ khẽ chạm môi một cái đã muốn lui lại phía sau, không thể ngờ được Dịch Nam đã nhanh chóng giữ chặt lấy cổ cô, còn chưa muốn chấm dứt nụ hôn này. Hiểu Vụ bị động chống đỡ lại đầu lưỡi nóng như lửa đốt của anh, mãi cho đến khi cô cảm thấy mình sắp không thở được nữa thì Dịch Nam mới buông cô ra. Hiểu Vụ mặt càng đỏ hơn, hô hấp khó khăn trừng mắt nhìn Dịch Nam, anh lại ở ngay đại sảnh nhà hàng lại thân mật với cô như vậy.

Dịch Nam liền vô cùng thỏa mãn, cười gắp một chút đồ ăn đặt vào trong bát của cô, “Ăn thử đi, thịt tuần lộc ở nhà hàng này rất được.” Chiếc bàn bên cạnh đang nhìn bọn họ cười, Hiểu Vụ lại vô tình liếc mắt nhìn thấy, càng cảm thấy ngượng vô cùng, trừng mắt nhìn Dịch Nam, ra nước ngoài là lại không chú ý gì cả! Dịch Nam như đọc được sự bối rối cùng oán giận trong mắt cô, liền cười nói nhỏ, “Bọn họ đã sớm quen như vậy rồi.” Người Trung Quốc vốn rất ý tứ, nhưng người ngoại quốc đối với việc biểu hiện sự lãng mạn này thì trực tiếp hơn nhiều! Hiểu Vụ không trả lời, chỉ chăm chú ăn cơm.

Hai người vui vẻ dùng xong bữa tối, Dịch Nam liền nắm tay Hiểu Vụ đi ra ngoài tản bộ.

Khách sạn này nằm trên đỉnh núi, những căn phòng bán nguyệt trong suốt giống như một ngôi làng nhỏ bị người ta bỏ quên, nằm ngay ngắn thành hàng. Giữa mỗi phòng đều có một chút khoảng cách, làm như vậy cũng để tránh việc bị nhìn trộm. Ở ngoài phòng là một rừng cây rậm rạp nhưng lại có đôi chỗ thưa thớt, nhìn về phía xa xa, đều tối đen như mực. Dịch Nam nói khi đến buổi tối, những người phục vụ của khách sạn sẽ phải tắt hết đèn hai bên đường, cho nên nhìn qua thì xung quanh khách sạn sẽ tối đen. Nhưng mà, mỗi phòng đều được đặt sẵn một chiếc đèn cầm tay, cũng là để ọi người có thể thuận tiện đi lại giữa đêm tuyết này, nếu không chắc chắn sẽ không tìm được phòng của mình.

Đi một lúc liền cảm giác có chút lạnh, Dịch Nam đành nắm tay Hiểu Vụ trở về phòng.

Vào trong phòng, hai người liền cởi áo khoác, Dịch Nam đóng cửa phòng bật đèn lên, ôm lấy Lộ Lộ ngồi dựa vào trên giường. Dịch Nam nhanh chóng mở chiếc màn che ở trên đỉnh ra, cả một bầu trời đen tím ngất nhất thời lộ ra, trời cao vời vợi chỉ có đặc một màu như vậy, dường như càng nhìn xa, trời càng tối thăm thẳm, sâu hun hút không nhìn thấy đáy.

Dịch Nam ôm chặt Hiểu Vụ, trầm giọng nói, “Lộ Lộ, em có hạnh phúc không?” Hiểu Vụ tựa đầu trên vai anh, nhẹ giọng nói, “Hạnh phúc.” Anh có lúc hơi ngang ngược, có lúc lại bướng bỉnh, cũng có lúc vô cùng

dịu dàng với cô, làm cho cô luôn cảm thấy không biết kiếp trước mình đã tu được cái phúc gì mà kiếp này có thể tìm được người đàn ông hoàn hảo như anh.

Dịch Nam để cằm ở trên đỉnh đầu cô, khẽ cọ, sự tiếp xúc nhẹ nhàng này làm cho lòng anh khoan khoái vô cùng, “Anh cũng rất hạnh phúc.” Hiểu Vụ đem lại cho anh hạnh phúc, làm cho anh không kìm lòng nổi lại càng muốn ý lại vào cô, càng cần cô hơn. Trong cuộc đời của mỗi con người có thể có được mà người mình hằng mong ước, đã là vô cùng hạnh phúc, mà Lộ Lộ lại chính là người trong lòng anh, mỗi ngày chỉ cần thấy cô mỉm cười, nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô, thì trong lòng anh đã vô cùng thỏa mãn rồi. Được chuyên tâm và để ý đến cô làm cho trái tim anh có thể đập rộn ràng mỗi ngày, anh rất thích cái cảm giác này, tin tưởng cô có thể vĩnh viễn khiến cho anh luôn yêu đời, tràn ngập sức sống như dòng suối nguồn chảy. Cho nên, anh luôn muốn dựng tâm tạo ra những hạnh phúc bất ngờ cho cô như vậy!

Hiểu Vụ vòng tay ôm lấy thất lưng của anh mỉm cười nói, “Anh nói xem khi chúng ta đã bốn, năm mươi tuổi có thể còn giống như bây giờ ôm lấy nhau, ngả đầu vào nhau như bây giờ không?” Cô vẫn luôn tò mò, liệu nhiệt tình của Mạch Dịch Nam đối với cô có thể một ngày nào đó mất đi không? Người ta không phải nói sau 7 năm sẽ không còn gì mới mẻ, hôn nhân sẽ giống như một con hồ yên bình lặng sóng sao? Bọn họ có thể sẽ như vậy hay không?

Trong màn đêm, Dịch Nam khẽ cười, “Đương nhiên, dù 60, 70 tuổi thậm chí có 100 tuổi chúng ta vẫn sẽ có thể ôm nhau như vậy, bởi vì anh mong em có thể cả đời chỉ dựa vào anh.” Hiểu Vụ cảm động nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn ánh sáng yếu ớt ngoài kia rồi lại nhìn vào ánh mắt sáng ngời của anh, “Chúng ta sống đến 80 tuổi là đủ rồi.” Cô không muốn tham lam, nếu hạnh phúc này có thể giữ đến năm 80 tuổi, cô đã là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này rồi.

Dịch Nam nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô rồi cười khẽ, người phụ nữ bé nhỏ này của anh vĩnh viễn cũng chẳng nổi lên được lòng tham, thậm chí dù là hạnh phúc cũng chỉ muốn vừa phải. Nhưng là, anh tham lam như vậy, chỉ hy vọng cô có thể vĩnh viễn ở bên anh.

Hai người trong bóng đêm chỉ lẳng lặng nói chuyện về tương lai, ngay cả việc Tuổi Tuổi lúc lớn lên như thế nào, nó sẽ yêu một cô gái nào đó, rồi sẽ kết hôn sống bên nhau trọn đời, sau đó cả ba thế hệ nhà họ đều ở với nhau, hạnh phúc cùng nhau ngồi ở trên ghế xem cháu trai và cháu gái của mình nô đùa. Càng nói càng nói, Hiểu Vụ bất giác đã có chút mệt, chậm rãi nhắm mắt lại, đối với những câu hỏi của Dịch Nam cũng lúc có lúc không trả lời.

Dịch Nam lại nhẹ nhàng đánh thức cô, không cho cô ngủ, “Hiểu Vụ, đừng ngủ nhanh như vậy, anh còn có bất ngờ nữa muốn em xem.” Hiểu Vụ đã bắt đầu không chống đỡ được nữa, đem mặt vùi vào sau cổ anh, lẩm bẩm nói, “Dịch Nam, em mệt lắm rồi, ngày mai.....chúng ta lại nói chuyện tiếp.” Dịch Nam đành dùng sức nhấc cô dậy, hôn nhẹ lên mặt của cô thấp giọng gọi, “Lộ Lộ, cố lên một chút nữa, ngay lập tức có thể nhìn thấy.”

Bỗng nhiên, trong phòng bỗng có một vài tia sáng lóe lên, Dịch Nam kinh ngạc, đẩy đẩy người đang nằm ở trong lòng. Hiểu Vụ ậm ừ khó khăn khẽ mở mắt, Dịch Nam lại dùng sức lay cô dậy, “Hiểu Vụ, tỉnh dậy, mau nhìn đi, nhìn xem trên trời có cái gì kia?”

Hiểu Vụ liền ngẩng đầu lên, cố gắng mở mắt, nhất thời giật mình, đây là cái gì vậy? Ôi, tuyệt đẹp! Trong lòng chấn động làm ọi cơn buồn ngủ đã bay biến đi đâu mất.

Trên bầu trời có khoảng hơn mười dải ánh sáng như xé tan bầu trời tăm tối, giống như là từ chân trời xa xôi đi tới, từ những dải mây cuộn cuộn phát ra ánh sáng bay thẳng lên không trung. Ở trên bầu trời như được vẽ ra vô số những dải màu sắc uốn lượn, tạo thành một hình ảnh vừa đặc biệt vừa đẹp đến tuyệt vời. Lộ Lộ Hiểu Vụ kích động nắm chặt tay Mạch Dịch Nam hô nhỏ, “Đẹp quá, đẹp quá.” Những chùm sáng kia trong nháy mắt lại nhẹ nhàng khẽ tản ra, tạo thành những dải mây mỏng, cả bầu trời đang tối đen bỗng chốc trở thành một vũ đài tràn ngập ánh sáng và màu sắc sắc sỡ, mà tốc độ của những ánh sáng này lại như ma như quỷ biến hóa khôn lường, làm cho trái tim người xem đều không yên mà phải nhảy lên không ngừng.

Dịch Nam nhìn thấy vẻ mặt kích động của Hiểu Vụ, lộ ra ý cười thật sâu, anh biết cô nhất định sẽ rất thích, khẽ dán vào tai cô thấp giọng nói, “Đây là Bắc cực quang.”

Hiếu Vụ cảm thán hít sâu một hơi, hóa ra đây là Bắc cực quang! Trời ạ, cô chưa bao giờ biết thiên nhiên lại có sức mạnh thần kì đến thế, có thể ở một đêm tối tăm mù mịt này tạo ra những luồng ánh sáng đẹp đến vậy, thật thần kì!

Dịch Nam chậm rãi giải thích, “Nơi này là ở phía Bắc Phần Lan, là thị trấn nhỏ Saariselka, chúng ta đang ở một trong những căn phòng đặc sắc nhất của khách sạn Kakslauttanen, đây là phòng chuyên dùng để có thể ngắm Bắc cực quang vì thế họ mới xây vòm nhà làm bằng thủy tinh trong suốt. Hàng năm đều có rất nhiều du khách vất vả lặn lội đường xa tới đây để ngắm cho bằng được cực quang này. Đây là anh cố ý muốn chuẩn bị làm quà cho em, có thích không?”

“Thích, rất thích. Thực sự vô cùng thích, anh xem ở bên kia bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển rồi kìa.” Hiếu Vụ kích động không thôi, chỉ có thể không ngừng kêu lên như vậy. Dịch Nam nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của cô, trong lòng càng vui vẻ, anh ôm lấy Hiếu Vụ chậm rãi nằm xuống giường, nhìn lên bầu trời rực rỡ kia, cùng nhau hưởng thụ thời khắc đẹp để động lòng người này.

Hiếu Vụ thật vất vả mới thu hồi được ánh mắt, hưng phấn ôm Dịch Nam mà điên cuồng hôn, “Dịch Nam, cảm ơn anh, em rất vui! Đây là lần đầu tiên em thấy Bắc cực quang, rất đẹp, rất thần kì!” Cô đã kích động đến mức trong lời nói cũng tràn đầy hưng phấn, anh khổ tâm chuẩn bị như vậy làm cho cô rất cảm động, thực sự vô cùng cảm động, cô hoàn toàn không nghĩ tới anh lại tạo cho cô một hạnh phúc bất ngờ như thế này, quả thực đã làm cô chấn động!

Dịch Nam vui mừng ôm lấy cô, nhiệt tình tìm kiếm đôi môi của cô, xoay người đè cô xuống, khó khăn lắm mới khiến cô chủ động hôn anh như vậy anh càng phải làm cho nụ hôn này thêm sâu sắc. Anh chính là muốn làm cô hạnh phúc đến phát điên, nhìn thấy sự xúc động trong mắt cô, tim anh càng bị kích động hơn!

Dịch Nam gât gao ôm lấy cơ thể mềm mại dưới thân mình, lẩm bẩm nói, “Lộ Lộ, anh nghĩ muốn em, ngay dưới Bắc cực quang này.”

Thân thể mềm mại của Hiếu Vụ bỗng chấn động, tim bắt đầu kinh hoảng đập liên hồi, trời ạ, ở đây ư? Ở dưới vòm nhà trong suốt này? Toàn thân cô bỗng chốc đỏ ửng, cố gắng tạo ra một chút khe hở với anh, ngượng ngùng nhẹ giọng nói, “Bên ngoài sẽ nhìn thấy.

“Tắt đèn đi, sẽ không nhìn thấy nữa.” Dịch Nam nhẹ nhàng cắn chiếc cảm tình tế của cô, đầu lưỡi chạy dọc theo những đường cong duyên dáng trượt xuống, anh hiện tại chỉ muốn được yêu cô, cùng cô cảm thụ thiên nhiên hợp nhất (người và trời hợp làm một)

Hiếu Vụ nghiêng đầu, thanh âm vẫn như cũ nhỏ nhẹ kháng cự, “Dịch Nam.....nếu không.....che lại rèm trên đỉnh đi.....” Trong lòng cô vẫn rất ngại, hơn nữa ở đây là một nơi xa lạ, cô cảm thấy bất an.

Dịch Nam lại khẽ cắn vành tai của cô, cảm nhận được người dưới thân đang kịch liệt run rẩy, thanh âm khàn khàn nhỏ giọng nói, “Không được, anh muốn em nhìn thấy Bắc cực quang đẹp đến kia chạy tới thiên đường.” Bàn tay chậm rãi xoa nhẹ ngực cô, Hiếu Vụ cả người bỗng mềm nhũn, khẽ thở hổn hển.

Một đêm thần kì mà tuyệt đẹp tại nơi ấy, Mạch Dịch Nam dịu dàng dùng tình yêu của mình làm cho Hiếu Vụ phải tan chảy, trong nháy mắt khi cả hai đều lên tới đỉnh điểm, cô giống như thật sự đã nhìn thấy những ánh sáng mỹ lệ thuộc về thiên đường kia. Cảm giác ấy thật sự quá tuyệt vời!

Hạnh phúc của Mạch Dịch Nam cùng Lộ Hiếu Vụ vẫn như cũ tiếp tục, chỉ cần vì đối phương mà thật tâm trả giá, tình yêu sẽ vĩnh viễn không bao giờ đổi thay!

22. Chương 22: Phẫu Thuật

Chung Bình đang ở trong phòng làm việc cùng thảo luận phương án trước khi phẫu thuật cho Tiêu Tổ Tâm, đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, Toàn Tông nghe xong, nháy mắt nhìn Chung Bình, Chung Bình khó hiểu liền khẩn trương đứng lên, Toàn Tông nói, “Tiêu Tổ Tâm tỉnh rồi.” Chung Bình kinh ngạc đứng thẳng, sau đó cùng Toàn Tông đi đến phòng vô trùng.

Đến cửa phòng bệnh, đã nhìn thấy Lâm Vĩ Cường ghé sát vào tấm cửa kính nhìn Tổ Tổ đang nằm trên giường, chỉ hận không thể ngay lập tức đi vào trong. Anh vừa nhìn thấy Chung Bình đến, liền giữ chặt lấy tay của Chung Bình, “Tổ Tổ tỉnh rồi, tỉnh rồi.”

Chung Bình bình tĩnh để lại vai anh, “Tôi biết.” Nói xong, liền đi theo Toàn Tông thay quần áo rồi vào phòng bệnh,

Chung Bình đi theo sau Toàn Tông tới cạnh bên giường, mơ hồ nghe thấy được tiếng rên rỉ rất nhỏ, là Tiêu Tổ Tâm. Chung Bình trong tim co rút đau đớn. Toàn Tông đứng một bên nghe y tá báo cáo, rồi kiểm tra miệng vết thương của cô, sau đó mở miệng hỏi, “Hiện tại cô cảm thấy thế nào?”

“Đau.....đau quá.” Một thanh âm khàn khàn kêu lên, giọng nói kia giống như đã đi lạc trong sa mạc bấy ngày bấy đêm, vượt qua nguy hiểm, từ trong cổ họng khô khốc nói ra, chỉ cần nghe thấy đã có thể biết được rằng người vừa nói kia nhất định đang phải chịu khổ sở dày vò. Toàn Tông an ủi nói, “Da của cô bị bỏng, hiện tại sẽ cảm thấy rất đau. Chúng tôi đang tính toán lập tức phẫu thuật cho cô, rất nhanh sẽ đỡ thôi.” Da bị bỏng như vậy, nhất định cô sẽ thấy miệng vết thương đau rất đến nhức nhối.

Tổ Tổ khó khăn nói không ra chữ nào nữa, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng ừ ừ dạ dạ để mọi người biết là cô đã tỉnh.

Chung Bình từ đằng sau Toàn Tông tới bên giường của cô, Tổ Tổ cuối cùng đã thấy được anh, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, Chung Bình nhẹ giọng nói, “Cố gắng chịu đựng một chút.” Anh ngoài việc khiến cô trở nên kiên trì, thì không biết nên làm gì nữa. Anh biết rõ những vết da thịt bị lộ ra giờ phút này đang làm toàn bộ thần kinh cô co rút đau đớn, dường như cũng đang giày vò tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần của anh. Anh chỉ có thể mau mau chóng chóng hoàn thành cuộc phẫu thuật này để có thể loại trừ đau đớn này cho cô.

Tổ Tổ động môi nói chuyện, thanh âm suy yếu nên không tạo ra tiếng, Chung Bình không nghe được cô muốn nói gì. Anh cúi đầu ghé sát tai vào gần miệng của cô, Tổ Tổ lại dùng sức nói lại lần nữa, rốt cục cũng nghe rõ.

“Bọn nhỏ....thế nào?” Chung Bình tim nhói lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy lo lắng trong mắt cô, trong lòng bỗng như có một cái gì đó lơ mơ phát ra. Cô tỉnh lại chuyện đầu tiên vướng bận vẫn là mấy đứa trẻ đó, hiện tại người đang gặp nguy hiểm lại là cô, cô.....quả thực không phải chỉ ngốc bình thường!

Chung Bình khó khăn mỉm cười một cái, “Bọn trẻ đều an toàn.”

Tổ Tổ vừa nghe xong, mí mắt nhẹ nhàng khép lại, trong lòng cuối cùng mới yên tâm một chút. Thật tốt, bọn trẻ đều an toàn.

Toàn Tông đi sang một bên nói chuyện với y tá, dặn dò cô gái kia phải chú ý mấy việc. Chung Bình nhìn Tổ Tổ khép mắt lại, lo lắng cô có phải mệt mỏi hay không, cô vừa mới tỉnh nhưng vẫn còn rất yếu. Nhưng Tổ Tổ lúc này lại chậm rãi mở mắt, nhìn Chung Bình, khóe miệng giật giật, Chung Bình hiểu ý lại ghé sát tai vào, nghe được cô nói rất nhẹ, “Đừng nói.....cho bà biết.”

Chung Bình giật mình, từ từ chống lại ánh mắt của cô, trong đôi mắt kia ẩn giấu một chút lo lắng, Chung Bình ghen hòng không nói được gì chỉ biết nhìn cô, mãi cho đến khi sự khó chịu kia giảm bớt, anh mới tìm lại được tiếng nói của mình, “Việc này nói sau đi.”, đến bao giờ cô mới chịu nghĩ cho chính mình đây?

Chung Bình đứng thẳng dậy, giống như trốn tránh mà đi đến đứng bên cạnh Toàn Tông. Không biết vì sao, anh đột nhiên rất sợ nhìn vào mắt của cô, nội tâm phức tạp cứ như bị sự sợ hãi chiếm giữ. Tuy rằng một nửa bên mặt của cô đã không còn nhìn rõ được nữa, nhưng đôi mắt to kia vẫn trong veo như trước, chính là đôi mắt kia như nhìn thấu được trái tim anh vậy. Mà Chung Bình nhớ lại trước đây mình đã từng có những suy nghĩ rất đê tiện về cô, nên trong lòng đã bị sự áy náy hung hăng níu chặt, anh rất sợ Tổ Tổ nhận ra anh đã gạt cô ấy.

Toàn Tông cùng Chung Bình rời khỏi phòng bệnh, Lâm Vĩ Cường thấy anh vừa đi ra, liền chạy nhanh đến lôi kéo lại, “Tổ Tổ thế nào rồi?” “Có chút yếu, cậu yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.” Chung Bình nhanh chóng trả lời, liền cùng Toàn Tông rời đi.

Ngày hôm sau, ở trong bệnh viện các chuyên gia lại hội chẩn lần nữa, quyết định phẫu thuật loại bỏ phần da đã bị chín đi rồi cấy da mới cho Tiêu Tổ Tâm. Lần phẫu thuật này, Toàn Tông mổ chính, Chung Bình mổ phụ. Đêm đó, Chung Bình ép mình phải uống hết một cốc sữa, đi ngủ thật sớm. Anh cần phải ngủ thật ngon, ngày mai, anh phải nhanh chóng lấy lại tinh thần mới được!

Khi tiến hành phẫu thuật có một chút khó khăn, nhìn thấy trên tường đồng hồ vẫn không ngừng kêu báo hiệu thời gian đã trôi đi rất lâu rồi, ở bên ngoài phòng phẫu thuật, mọi người đều lo lắng, tim thút chut lại cùng chờ đợi. Hôm nay viện trưởng, Tiểu Anh cùng một số đứa bé ở cô nhi viện đều tới đây, A Cường cùng với Đinh Như đã sớm ở đây từ lâu, tất cả mọi người đều cùng cầu nguyện cho Tổ Tổ.

Chiếc đèn trước phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng tắt, tất cả đều chạy nhanh đến trước cửa.

Chỉ một lát sau, y tá giúp đẩy Tổ Tổ ra. Bọn họ đều nhìn thấy Tổ Tổ toàn thân bọc băng gạc, lần này ngay cả toàn bộ mặt đều bị che đi, chỉ để hở ra hai phiến môi, mọi người căng thẳng quay lại tìm bác sĩ.

Lâm Vĩ Cường lại kích động nắm chặt tay Chung Bình, “Thế nào rồi?”

Chung Bình mệt mỏi, nhẹ giọng thở, cuối cùng cười nhẹ một cái, “Phẫu thuật rất thành công, kế tiếp đều phải dựa vào bản thân cô ấy.”

Bọn họ đã tận lực cố gắng hết sức, cấy ghép hoàn hảo lại phần da trên mặt của Tổ Tổ. Chỉ là, vài ngày sau, mặt vết thương có hoàn toàn khép lại hay không, thì vẫn phải chờ ở Tổ Tổ.

Lâm Vĩ Cường rốt cuộc thở ra một cái thật mạnh, cười dùng sức bắt tay của Chung Bình, “Thật cảm ơn anh.” Chung Bình cười nhẹ, khẽ lắc đầu.

Đinh Như nghe thấy vậy, cuối cùng cũng vui vẻ khẽ kêu, “Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ.” Viện trưởng cùng Tiểu Anh kích động ôm lấy nhau, thậm chí viện trưởng còn vui đến nỗi chảy cả nước mắt, Tổ Tổ nhất định phải cố lên, nếu không có con, vận mệnh của mấy đứa trẻ không biết sẽ ra sao. Tổ Tổ là người tốt như vậy nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Tổ Tâm vẫn như cũ lại được đưa vào phòng vô trùng. Lâm Vĩ Cường cùng Đinh Như thay phiên nhau trông giữ ở bên ngoài, sợ đến khi Tổ Tổ tỉnh lại, sẽ cần đến bọn họ.

Mà Chung Bình chỉ biết đứng ở đằng xa nhìn về phía phòng bệnh, xoay người rời đi.

Sau khi giải phẫu, là tiến vào quãng thời gian phục hồi vô cùng gian khổ. Để bình phục lại những chỗ bỏng ấy sẽ là một quá trình bị tra tấn, dày vò, đau đớn vô cùng. Quá trình này là lúc da non sẽ bắt đầu mọc trở lại ở trên mặt vết thương, vết thương sẽ khô lại, có thể bị co rút mạnh (ở những nơi hay cử động như là khuỷu tay), gây ra đau đớn. Cho nên, y tá phải đặc biệt chú ý bệnh nhân vào khoảng thời gian này, cách ba giờ phải đổi thuốc một lần, luôn luôn phải giữ cho bề mặt vết thương được ẩm ướt. Việc mọc da non này sẽ rất lâu, mà sau đó, còn phải chú ý đến khả năng hồi phục của người bệnh để phòng trường hợp các chức năng sẽ bị suy giảm.

Hiện tại Tiêu Tổ Tâm toàn bộ mặt đều bị cuốn băng băng gạc, bởi vì vùng da chung quanh mắt phải phẫu thuật nên tạm thời mắt cô cũng bị che đi. Bốn hôm sau ngày phẫu thuật, cuối cùng Lâm Vĩ Cường và Đinh Như cũng được đồng ý cho phép vào thăm Tổ Tổ, nhưng trước khi vào vẫn phải mặc đồ vô trùng, để phòng ngừa việc mang theo lây nhiễm, hơn nữa mỗi lần thăm bệnh đều không được quá 2 tiếng đồng hồ.

Lâm Vĩ Cường cùng Đinh Như có thể tự mình vào thăm Tổ Tổ, đã cảm động đến rơi nước mắt rồi thì còn nề hà gì những yêu cầu này nữa. Lâm Vĩ Cường kích động ngồi xuống một bên giường, nhẹ giọng nói chuyện cùng Tổ Tổ. Y tá đã dặn dò trước bây giờ Tổ Tổ không thể nói chuyện, da trên mặt đang bắt đầu phục hồi nên không được cử động. Vì vậy, Lâm Vĩ Cường liền tự quyết định sẽ nói hết cho Tổ Tổ tình huống ở cô nhi viện hiện giờ, anh hiểu cô nhất định đang rất lo lắng! Tuy rằng Tổ Tổ không thể nói chuyện nhưng tay phải của cô vẫn còn sử dụng được, chỉ cần cô nghe được chuyện gì khiến cô có hứng thú, cô liền dùng tay mình khẽ chạm vào tay anh, ý bảo A Cường tiếp tục. Nếu không phải chuyện mà cô muốn nghe, cô nhất định sẽ lắc lắc tay của mình.

Chị Như chiều nào sau khi tan làm cũng vào bệnh viện, nhẹ giọng an ủi Tổ Tổ, rất nhanh sẽ không sao nữa. Không thể tưởng được, sau khi Tổ Tổ bị thương, Đình Như đối với cô còn tốt hơn nữa, nhìn thấy Tổ Tổ đáng thương như vậy, Đình Như cũng thường cảm thán cô thật kém may mắn.

Tổ Tổ mặc dù trên người có đau đớn khó chịu, nhưng có thể có mấy người bạn họ làm bạn, trong lòng cũng vô cùng ấm áp, không còn cảm thấy cô đơn nữa. Hơn nữa, nghe chị Như nói, tiền phẫu thuật lần này đều là do Chung Bình trả hộ. Tổ Tổ cực kì kinh ngạc, lại đối với Chung Bình vô cùng cảm kích, không thể tưởng tượng được anh lại hào phóng như vậy. Trước kia, lúc nào cô cũng coi thường anh, còn luôn nghĩ anh là một kẻ keo kiệt không biết đồng cảm với người khác. Hiện tại xem ra, con người có rất nhiều mặt, cả mặt tốt lẫn mặt xấu, Chung Bình tuy rằng lẳng nhăng, luôn chọc người khiến người ta tức giận, nhưng anh đối với cô nhi viện, đối với cô lại thật rộng rãi. Tổ Tổ vẫn luôn chờ, có thể tự mình nói, có thể gặp được Chung Bình nói một câu cảm ơn. Nhưng từ khi phẫu thuật xong, Chung Bình giống như bận rất nhiều việc, chưa một lần đến thăm cô.

23. Chương 23: Bàn Tay Lớn

Một tuần sau, Tiêu Tổ Tâm rốt cục cũng có thể nói chuyện. Những vết thương trên người cô bắt đầu mọc da non, đôi mắt mặc dù bị bịt kín nhưng lại khiến thân thể cô bỗng trở nên vô cùng miễn cưỡng. Đối với người bị bệnh bỏng thì phải bổ sung lại thật nhiều dinh dưỡng nên chuyện ăn uống của cô bị bác sĩ quản vô cùng chặt chẽ, phải ăn theo thực đơn mà họ đã đưa ra. Nhưng Tiêu Tổ Tâm không ngờ rằng việc ăn cơm thôi cũng là một việc tra tấn người ta đến như vậy. Mỗi lần sau khi ăn xong, cô lại cảm thấy miệng vết thương vừa nóng vừa ngứa, cái cảm giác này cứ quấy nhiễu cô làm cô cảm thấy thật khó chịu. Bác sĩ đã nói với cô, đó là do da đang mọc lại, lại được nạp năng lượng, nên đã kích thích đến tuần hoàn máu, cho nên mới cảm thấy ngứa như thế, Bác sĩ đã dặn cô nhất định phải nhịn xuống, ngàn vạn lần không được dùng tay để gãi, bằng không sẽ ảnh hưởng đến việc phục hồi vết thương.

Tiêu Tổ Tâm chỉ có thể nghe theo. Chỉ là, chịu đau còn chịu được, nhưng chịu ngứa thì thật khó khăn. Đặc biệt khi màn đêm buông xuống không tiếng động, cô cảm thấy xung quanh mình đều tĩnh lặng, vết thương lại càng ngứa rõ ràng hơn, thường xuyên hành hạ cô làm cho cô khó có thể ngủ được.

Hiện tại cô đã không còn phải ở trong phòng vô trùng nữa, A Cường cùng chị Như có thể thoải mái đến thăm cô. Mỗi tối, hai người họ đều thay phiên nhau đến bệnh viện chăm sóc Tổ Tổ, A Cường có lúc còn thức trắng đêm để làm bạn với cô.

Còn Chung Bình trừ bỏ vài lần cùng Toàn Tông tới để kiểm tra tình hình của Tiêu Tổ Tâm, thì không bao giờ xuất hiện một mình cả. Tổ Tổ khẩn cầu chị Như biểu đạt lòng biết ơn hộ mình, về sau nhất định sẽ nghị biện pháp để trả tiền cho anh, Chung Bình đều nói không cần phải vội.

Mà Chung Bình dạo này bận gì chứ?

Tối thứ sáu, Chung Bình đi đến quán bar. Đêm nay, anh có hẹn trước cùng với Vệ Đông và Hàn Xa

Vừa vào trong quán, Chung Bình đã nhìn thấy bọn họ ngồi ở băng ghế quen thuộc. Chung Bình liền đi về phía bọn họ. Vệ Đông vừa thấy anh đến, đã gọi to, “Cậu cuối cùng cũng rảnh?” Chung Bình khẽ cười, ngồi xuống ở một bên. Hàn Xa rót rượu cho anh, “Gần đây bận thế cơ à?” Chung Bình nâng ly rượu lên khẽ chạm vào chén của hai người họ, trầm giọng nói, “Có một chút.”

Vệ Đông cùng Hàn Xa ngồi đối diện liền cười, “Đã quy phục được cô nàng hung dữ kia chưa?” Đêm nay hai người bọn họ hẹn anh ra đây cũng chính là muốn nói về lần đánh cược trước, cũng không biết Chung Bình đã tiến triển đến mức nào rồi? Bọn họ đã hẹn anh vài lần, anh đều nói rất bận. Bọn họ vô cùng tò mò, không phải là anh đã nhúng chàm con gái nhà người ta rồi chứ!

Chung Bình buông chén, mặt không chút thay đổi lắc đầu, “Chưa có.”

Hai người họ kinh ngạc nhìn anh, “Khó như vậy cơ à?” Ngay đến cả Chung Bình còn không làm được, xem ra cô gái này thật khó chơi đây. Vệ Đông khẽ cười, “Chung Bình, cậu thua rồi.” Hàn Xa cũng cười theo, vậy lần này là bọn họ thắng rồi. Chung Bình khẽ nhướn mày, “Ngày mai sẽ chuyển tiền cho các cậu.” Anh hiểu ý tứ của bọn họ.

Hàn Xa nghe thấy anh chỉ bình thản nói ra như vậy, ánh mắt lại rũ xuống, tự nhiên cảm thấy có chút kì lạ. Thật không giống với tính cách của Chung Bình, thua mà không hề tức giận? Có thể đã xảy ra chuyện gì hay không? “Chung Bình, cậu không sao chứ?” Chung Bình đau khổ cười, “Không sao, chỉ có chút mệt.”

Vệ Đông thắng cược, vẫn còn hơi đắc ý, vừa nghe thấy Chung Bình buồn bực như vậy, liền nhanh chóng đề nghị, “Có phải gần đây bị cô gái kia hành hạ nhiều quá? Thôi quên đi, đừng buồn bực nữa, anh em sẽ giúp cậu thu xếp, tôi và A Xa gần đây quen mấy em gái, rất được.” Nói xong liền hướng A Xa nháy mắt cười. Hàn Xa cũng đi theo phụ họa, “Đúng đúng, cả dáng người lẫn khuôn mặt đều rất đẹp!” Chung Bình lại không thấy hứng thú, khẽ lắc đầu, “Tôi ngồi một lúc rồi đi.” Vệ Đông nhanh chóng nói, “Đi cái gì mà đi, anh em chúng tôi có người đẹp cũng không quên cậu, cậu thế nào lại không cảm kích gì thế?” Hàn Xa cũng chế giễu, “Cậu không phải là bị cô gái kia làm ách hết hứng thú đấy chứ?” Chung Bình nhăn mặt nhịu mày, không nói gì nữa, chỉ nhắc ly rượu tiếp tục uống. Đúng vậy, anh làm sao vậy! Gần đây đều luôn rối loạn như vậy.

Chỉ một lát sau, Vệ Đông đã gọi mấy em gái kia lại đây.

Một nhóm mỹ nữ trẻ trung xinh đẹp đi đến, làm cho cả lô ghế bỗng chốc rạng rỡ lên không ít. Chung Bình quét mắt nhìn, quả nhiên là không tồi, nhưng đáng tiếc anh hiện tại lại chẳng có một chút hứng thú nào. Vệ Đông và Hàn Xa cùng với mấy mỹ nữ bên người thì chơi đùa cười nói vui vẻ, mà mỹ nữ ngồi bên cạnh Chung Bình lại có chút buồn bực, nếu hỏi thì anh sẽ trả lời, còn nếu cô không lên tiếng, hai người liền cứ trầm mặc như vậy luôn. Mỹ nữ cũng coi như có kiên nhẫn, hao hết tâm tư rủ Chung Bình chơi tung xúc xắc phạt rượu, nhưng Chung Bình chỉ mỉm cười uyển chuyển cự tuyệt, bảo cô nên đi đến chỗ Vệ Đông và Hàn Xa chơi. Mỹ nữ nhìn Chung Bình lạnh như băng, cuối cùng không thể nhịn được nữa, bực tức ngồi im một chỗ, không để ý đến anh nữa.

Vệ Đông và Hàn Xa vừa thấy Chung Bình làm mỹ nữ tức giận, nhanh chóng một người chạy tới an ủi mỹ nữ, một người lại tới chỗ Chung Bình khuyên nhủ. Hàn Xa đẩy đẩy Chung Bình, “Cậu làm sao vậy?” Chung Bình cả tối nay đều không bình thường chút nào cả, nói thì ít, chỉ uống rượu, nhìn thấy người đẹp cũng không vui vẻ gì, đây có thật là Chung Bình mà bọn họ quen biết không vậy?

Chung Bình buông chén, mỉm cười vỗ vỗ vai Hàn Xa, “Tôi về trước, các cậu cứ từ từ chơi đi.” Nói xong, để lại một đám người đang kinh ngạc, anh liền rời đi.

Vừa ra khỏi quán bar, Chung Bình liền chặn lấy một chiếc taxi rời khỏi đó.

Phòng bệnh trong bệnh viện

Lâm Vĩ Cường đang ở bên cạnh đọc báo cho Tổ Tổ nghe. Tuy rằng bác sĩ nói Tổ Tổ đã có thể nói, nhưng vì vẫn còn động đến vết thương trên mặt, nên Tổ Tổ cũng không nói được nhiều lắm. A Cường liền nghĩ ra cách này để cho cô không cảm thấy nhàm chán.

Tổ Tổ nghe chất giọng trầm ấm của A Cường, trong lòng khẽ cười, đừng nhìn A Cường bình thường thô lỗ cục cằn, kỳ thật anh rất tinh tế. Anh sợ cô nhàm chán, liền cố ý mua một chiếc máy nghe nhạc, rồi thu lại cho cô những bài hát mà cô thích nghe, sau đó mang đến phòng bệnh bật cho cô. Lại còn suốt ngày dặn dò chị Như khi trông Tổ Tổ, động tác phải nhẹ nhàng một chút, nhất định không được đụng phải miệng vết thương. Chị Như mỗi lần đều cười A Cường, nói anh giống như một bà mẹ hay cầu nhàu vậy. Chị cũng thấy vui thay cho Tổ Tổ, đây mới gọi là hoạn nạn biết chân tình, Tổ Tổ xảy ra chuyện, A Cường so với mọi người là lo lắng nhất, nếu không phải Tổ Tổ không đồng ý, A Cường phỏng chừng ngay cả việc làm cũng muốn bỏ chỉ muốn đến quan tâm chăm sóc cho Tổ Tổ. Tổ Tổ cuối cùng cũng có một người đặc biệt để ý đến mình, chị Như nở nụ cười, như vậy là chị yên tâm rồi.

A Cường mỗi lần đều cười như vậy, rồi lại dịu dàng cẩn thận chăm sóc cho Tổ Tổ. Tổ Tổ vì vậy rất cảm kích, làm cho A Cường tức giận, nói cô sau này không được khách khí như vậy nữa. Tổ Tổ cũng không khách khí nữa, tâm ý của A Cường, cô cũng hiểu được, nhưng Tiểu Anh thích A Cường, cô cũng đã sớm biết. Tiểu

Anh tới đây vài lần, nhìn thấy A Cường lúc nào cũng ở phòng bệnh, giọng nói hơi có chút trách cứ, Tổ Tổ đều nghe hiểu được.

“A Cường, anh về đi.” Tổ Tổ nhẹ giọng mở miệng. A Cường đã đọc cả đêm, ngày mai còn có ca làm sáng sớm nữa, vẫn là nên về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.

“Em mệt rồi?” A Cường buông tờ báo xuống, tới gần giường nhìn Tổ Tổ.

“Ừ, em mệt.” Tổ Tổ khẽ mở miệng, kỳ thật là cô cả ngày ở trên giường, cứ ngủ ngủ rồi lại tỉnh, giờ phút này vẫn còn thanh tỉnh lắm. Nhưng cô không muốn A Cường mệt mỏi, anh mỗi ngày đều đến đây cùng cô, khẳng định là đã mệt muốn chết rồi.

A Cường nhẹ nhàng nói, “Vậy em ngủ đi, anh chờ em ngủ rồi mới đi.” A Cường khẽ đem tay phải của cô đặt vào trong chăn.

Tổ Tổ trong lòng cảm động, A Cường, anh ấy đối với cô thật sự tốt quá. Tổ Tổ im lặng, tự nhiên lại có chút buồn ngủ, nếu cô không ngủ, A Cường cũng sẽ không đi.

A Cường yên tĩnh đứng ở bên giường, đau lòng nhìn cô bị quần gạc đầy người, nghe tiếng thở dần dần ổn định nhẹ nhàng, cô ngủ thật yên tĩnh. A Cường trong lòng than nhẹ, Tổ Tổ không muốn làm phiền người khác. Anh biết cái cảm giác khi da mới mọc lại, sẽ giống như có những con kiến đang gặm cắn da thịt mình, vậy mà Tổ Tổ lại không bao giờ oán trách, chỉ khi nào cô thật sự ngứa đến mức không chịu nổi, mới gãi gao nắm chặt lấy tay phải của mình. Mỗi lúc như vậy, A Cường đều không nhìn được mà đến cầm tay cô, hy vọng có thể truyền cho cô một chút kiên cường. Bàn tay nhỏ bé của Tổ Tổ lại chậm rãi buông ra, anh có thể cảm giác được cô đang nhếch miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng chỉ lặng lẽ không nói. A Cường không chịu nổi vẫn luôn tự hỏi đáy lòng mình, Tổ Tổ, bao giờ em mới chịu dựa dẫm vào anh đây?

A Cường thương tiếc cẩn thận vuốt những sợi tóc ra sau đầu cho cô, Tổ Tổ hãy để anh chăm sóc em cả đời này đi. Câu nói này anh đã cất giấu trong lòng mình bao nhiêu năm nay, bao giờ mới dám nói cho Tổ Tổ biết đây? A Cường thở dài tiếc nuối, cẩn thận thu tay lại, lại cẩn thận chỉnh chăn cho Tổ Tổ rồi mới rón rén rời khỏi phòng bệnh.

—

Không biết ngủ đã bao lâu, Tổ Tổ bị một trận ngứa cực ngứa làm cho tỉnh lại, thần trí từ từ thanh tỉnh, ngón tay bắt giác gãi gãi, lại phát hiện tay phải của mình được một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nắm lấy, Tổ Tổ hơi ngẩn ra, A Cường còn chưa đi? Bắt giác kêu lên, “A Cường?” Bàn tay đang nắm lấy tay cô bỗng nắm chặt lại, sau đó dần dần lỏng ra nhưng cũng không buông hẳn. Tổ Tổ khẽ động tay, bàn tay này sao lại có chút không giống với tay của A Cường, hình như tay mềm mại hơn một chút, chẳng lẽ là do ban đêm nên cảm giác không giống?

Tổ Tổ tự nhiên bình tĩnh lại, chắc là A Cường rồi, anh thật là cố chấp, cô ngủ cũng đâu có về, kết quả vẫn là ở lại đây.

“A Cường, em muốn uống nước.” Tổ Tổ liếm liếm môi có chút khát, nhẹ giọng nói.

Bàn tay ấm áp ấy từ từ buông tay cô ra, sau đó Tổ Tổ lại nghe thấy những tiếng bước chân nhẹ nhàng kêu lên, sau đó là tiếng nước được rót vào cốc. Tổ Tổ nằm trên giường chịu đựng từng cơn ngứa trên mặt cùng cánh tay, chỉ một lát sau, một chiếc ống hút khẽ chạm bên môi, Tổ Tổ mở miệng ra từ từ uống nước.

Uống được một chút, cô mới chậm rãi buông ra, khóe miệng còn dính một chút nước, làm cô hơi ngứa, đang muốn dùng lưỡi liếm đi, thì đã có một chiếc khăn tay mềm mại đặt ở bên khóe miệng cô, Tổ Tổ thất thần, A Cường đang giúp cô lau miệng. Động tác thân mật cùng dịu dàng này làm cho cô có chút ngượng ngùng, lúc A Cường lấy lại khăn tay, Tổ Tổ mới nhẹ nhàng nói, “A Cường, cảm ơn anh.”

.....

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, A Cường vẫn không nói gì. Tổ Tổ buồn bực thấp giọng gọi, “A Cường?” Còn chưa dứt lời, bàn tay ấm áp kia lại nắm lấy tay cô, Tổ Tổ thả lỏng, “A Cường, anh đi ngủ đi, thức đêm nhiều như vậy, cũng không chịu nổi được đâu.” A Cường hàm hồ ừ một tiếng, đặt tay cô xuống. Tổ Tổ lại

nghe thấy những tiếng bước chân chậm rãi đi về chiếc giường bên cạnh, sau đó là tiếng chiếc giường kia lún xuống, Tổ Tổ mỉm cười, mau ngủ thôi. Tổ Tổ cũng từ từ buông tay, lại đi vào trong mộng.

Nhờ sự chăm sóc của chị Như cùng A Cường, mặt ngoài vết thương của Tổ Tổ khép lại rất nhanh. Nhưng buổi chiều hôm nay, bác sĩ Toàn Tông lại gọi chị Như cùng A Cường vào trong phòng làm việc. Hai người tự nhiên có chút bất an, cùng đi vào văn phòng.

Toàn Tông bảo hai người họ ngồi xuống, mới mở miệng, “Tiêu tiểu thư cấy da rất thành công, hiện tại 80% bề mặt vết thương đều đã lên da mới, chỉ là, vùng mặt và vùng cổ của cô ấy bị thương nghiêm trọng nhất nên dù vết thương có khép lại nhất định vẫn để lại sẹo. Nếu muốn chữa trị hoàn toàn, có thể sẽ phải phẫu thuật vài lần nữa, tiền phẫu thuật cũng rất cao, cho nên tôi muốn hỏi ý kiến của mọi người.”

Chị Như và A Cường liền quay ra nhìn nhau, A Cường lo lắng hỏi, “Cần bao nhiêu tiền vậy?”

“Vào khoảng từ 8 đến 10 vạn.” Toàn Tông nói.

Hai người nghe xong liền ngây người, cần nhiều tiền như vậy? Cái này khá khó xử, bọn họ nhất định không thể lấy nhiều tiền như vậy. Nhưng không thể để Tổ Tổ ân hận suốt đời, chẳng lẽ lại đi tìm Chung Bình? Người ta đều đã cho nhiều tiền như vậy, bọn họ cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể trả hết, hiện tại lại mở miệng hỏi nữa, sợ là không được.

Toàn Tông nhìn bộ dáng khó xử của hai người, cũng hiểu được liền nói, “Mọi người cứ thảo luận trước đi, hai ngày nữa.....trả lời tôi.” Hai người cảm ơn rồi đi ra, trong lòng im lặng không nói ra lời.

Đinh Như suy nghĩ mãi vẫn là quyết định thử một lần, quyết định muốn đi tìm Chung Bình để hỏi. A Cường gọi chị Như lại, “Chị đi tìm Chung Bình?” “Phải” Đinh Như gật gật đầu, cô cũng biết như vậy là không tốt, chỉ là người có thể giúp Tổ Tổ hiện tại cũng chỉ có Chung Bình. A Cường do dự một chút, nhưng cũng không có ngăn cô.

Đinh Như đi vào phòng làm việc của Chung Bình, Chung Bình còn đang khám ột người bệnh, nhìn thấy cô đến, mắt nhảy dựng lên, mở miệng hỏi, “Có việc à?” Đinh Như gật gật đầu, ánh mắt khẽ động, “Anh cứ bận đi, em có chuyện muốn nói với anh.” Chung Bình mắt nháy nháy một chút, tiếp tục khám cho bệnh nhân. Chờ bệnh nhân đi rồi, Chung Bình mới nhanh chóng giương mắt nhìn Đinh Như, “Sao vậy? Tổ Tổ có chuyện gì à?”

Đinh Như mỉm cười, “Tổ Tổ không sao, nhưng em tới tìm anh, cũng là vì chuyện của cô ấy.” Chung Bình gật gật đầu, bảo cô ngồi xuống.

Đinh Như nói với Chung Bình lí do vì sao cô lại đến, Chung Bình không hề do dự, liền đáp ứng ngay. Đinh Như có chút ngoài ý muốn nhìn Chung Bình, anh thật sự không hề do dự gì? Trong lòng bỗng nổi lên một chút nghi ngờ, anh vì cái gì mà tận tâm đối với Tổ Tổ như vậy? Chẳng lẽ anh.....

Chung Bình giả vờ như không nhìn thấy phản ứng của Đinh Như, nghĩ là cô không tin, lại mở miệng nói, “Đừng lo lắng, tiền không phải là vấn đề, cho tôi hai ngày.”

Đinh Như chậm rãi gật đầu, mỉm cười cảm ơn, cô chậm rãi đứng lên đi về phía ngoài cửa. Đi đến cạnh cửa, cô dừng lại một chút, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Chung Bình, nhin không được nhẹ nhàng hỏi, “Chung Bình, anh vì sao tốt với Tổ Tổ như vậy?”

Chung Bình sửng sốt, không nghĩ tới cô lại hỏi như vậy, run sợ mất 5 giây, anh mới ho nhẹ một tiếng nói, “Tổ Tổ là vì cứu mấy đứa nhỏ mới bị thương, tôi rất bội phục cô ấy. Người tốt thì sẽ được báo đáp thôi.” Nói xong, anh có hơi chút xấu hổ mà cúi đầu xuống, trong mắt tâm tình phức tạp chợt lóe lên rồi tắt.

Đinh Như nhìn Chung Bình, chậm rãi gật đầu, “Tổ Tổ nhất định sẽ được báo đáp.” Nói xong, liền rời đi.

Chung Bình nhìn cánh cửa trống trơn, sợ run một lúc, nhớ lại câu hỏi của Đinh Như, anh vì sao lại đối với Tiêu Tổ Tâm tốt như vậy? Đúng vậy, là vì cái gì chứ? Anh cũng không biết, chỉ là, tưởng tượng đến những gì mà cô gái kiên cường kia phải chịu đựng những đau đớn như vậy, trái tim anh lại thắt chặt lại, anh không thích cảm giác này, nhưng càng áp chế nó thì mỗi khi nghe thấy tin tức của cô lại càng bùng lên mạnh mẽ. Có lẽ, nếu cô nhanh chóng khỏi hẳn, thì sự không bình thường này của anh mới có thể hoàn toàn khôi phục!

Chung Bình lấy điện thoại ra gọi cho bạn tốt Mạch Dịch Nam. Bởi vì sợ ba anh phát hiện anh lại giúp Tổ Tổ trả tiền phẫu thuật, nên Chung Bình đành tìm A Nam mượn tiền, sau đó bảo cậu ấy gửi tới tài khoản ở bệnh viện. Chính mình lại hẹn trước với A Nam, kí giấy trả lại tiền cho cậu ấy. Như vậy sẽ không bị ba anh phát hiện, lại có thể giải quyết được vấn đề của Tổ Tổ. Cho dù ba anh có tra hỏi anh chi số tiền này đi đâu, anh cũng có lí do là cho A Nam mượn tiền, ba anh sẽ không thể nhúng tay vào

24. Chương 24: Vết Sẹo

Lâm Vĩ Cường lấy điện thoại di động ra nhìn, đã 12 giờ, Tổ Tổ chắc đã đi ngủ rồi. Hôm nay chẳng biết vì sao người quản lí lại bắt mọi người ở lại sau khi tan ca để huấn luyện gì đó, báo hại anh đến giờ này mới có thể đến thăm Tổ Tổ một chút. Lâm Vĩ Cường nhanh chóng ra khỏi thang máy vào đến tầng bệnh của Tổ Tổ, cứ nghĩ đến việc một lúc nữa thôi có thể nhìn thấy cô, trên mặt bắt gặp lộ ra một tia mỉm cười.

Lâm Vĩ Cường đi đến trước cửa phòng bệnh, đang định đẩy cửa đi vào, cũng không để ý mà khê liếc mắt nhìn qua cửa sổ phòng bệnh, tay đang đặt trên nắm cửa bỗng chốc khựng lại. Trong phòng có người!

Lâm Vĩ Cường nhìn kĩ bóng lưng đang đứng bên giường, đôi mắt từ từ tối lại, khuya như vậy ai còn đến thăm Tổ Tổ nữa? Lâm Vĩ Cường nín thở, nhìn chăm chăm người nọ, người kia lại chỉ đứng một lúc lâu, sau đó từ từ cuối xuống gần sát với Tổ Tổ đang nằm trên giường. Lâm Vĩ Cường không khỏi căng thẳng, do dự không biết có nên đi vào hay không. Người kia lại chỉ nhẹ nhàng nắm tay của Tổ Tổ rồi lại đứng bất động. Lâm Vĩ Cường trốn ở bên cửa sổ, không dám nhúc nhích.

Rốt cục, người kia cuối cùng cũng từ từ buông tay của Tổ Tổ ra, sau đó xoay người lại. Lâm Vĩ Cường nhìn đến khuôn mặt của người kia, thì trong lòng liền chấn động,.....Hóa ra lại là Chung Bình. Lâm Vĩ Cường khản trương, nhanh chóng chạy sang một bên, trốn ở một góc nhìn chăm chăm cửa phòng bệnh của Tổ Tổ.

Chỉ một lát sau, Chung Bình liền mở cửa đi ra, rồi nhẹ nhàng khép cửa lại rồi khỏi.

Lâm Vĩ Cường tâm tình phức tạp nhìn theo bóng dáng rời đi của Chung Bình, mãi mới đi vào phòng bệnh của Tổ Tổ. Lâm Vĩ Cường đến bên cạnh giường, Tổ Tổ vẫn nằm yên, im lặng ngủ. Lâm Vĩ Cường bỗng thở phào một hơi, thật tốt, Tổ Tổ đang ngủ, nhất định không biết có người đã đến.

Anh ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh giường, từ từ nắm tay của cô, bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn tỏa ra một chút ấm áp. Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt đang quấn đầy băng gạc của Tổ Tổ, trong lòng có chút phức tạp, vì sao nửa đêm rồi mà Chung Bình còn đến thăm Tổ Tổ? Nếu anh ta quan tâm lo lắng cho cô thì sao không đường đường chính chính đến mà gặp? Lâm Vĩ Cường lại nhớ đến lúc ở cô nhi viện, hành động của Chung Bình với Tổ Tổ vô cùng mờ ám, làm anh không khỏi cảm thấy buồn bực.

Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé trong tay anh giật giật, Tổ Tổ đã tỉnh rồi. Tổ Tổ thấy tay mình bị nắm, liền mở miệng hỏi, “A Cường?”

“Là anh.” A Cường khẽ nắm chặt tay cô. Nếu Tổ Tổ không biết Chung Bình đã tới, vậy cũng không cần thiết phải nói với cô.

“Em ngủ lâu chưa?” Tổ Tổ nhẹ nhàng hỏi.

“Chắc cũng lâu rồi.” A Cường nhẹ giọng nói, “Mắt có cảm thấy khó chịu không?” Hôm nay y tá trong lúc đổi thuốc cũng bỏ đồng băng gạc dày trên mặt cô đổi thành hai miếng băng mỏng, bởi vì ngày mai, đồng băng trên mặt cô đã có thể hoàn toàn bỏ ra.

“Cũng được.” Tổ Tổ nghĩ đến ngày mai có thể gỡ hết xuống, liền có chút hưng phấn. “A Cường, cô nhi viện thế nào rồi? Lần trước không phải anh nói họ không có nơi ở sao? Bây giờ thế nào?”

A Cường vỗ nhẹ tay cô, bảo cô không phải lo lắng, “Hôm nay Tiểu Anh gọi điện thoại cho anh, hai ngày này bỗng nhiên có mấy người lãnh đạo đến trong viện an ủi, còn nói chuyện với viện trưởng rất lâu, rất vui vẻ mà đồng ý sẽ cấp tiền xây nhà mới.

Tổ Tổ nghe vậy, vui mừng bắt lấy tay của A Cường, “Thật sao?”

“Đúng vậy, hình như có người viết thư nặc danh cho bọn họ, nói lần hỏa hoạn này là do nơi mà bọn trẻ ở quá đồi nguy hiểm nên mới phát cháy, nghe nói báo chí cùng đài truyền hình đều đến để phỏng vấn, cho nên cấp trên mới bắt đầu quan tâm.” A Cường cảm thấy kì quái, cũng có cảm giác có người đang ở đằng sau giúp đỡ cô nhi viện, chỉ là, đoán mãi cũng không đoán được ra ai.

“Người này thật sự tốt quá, có phải là viện trưởng hay không?” Tổ Tổ biết viện trưởng rất thương yêu bọn nhỏ, rất có thể là bà đã viết bức thư nặc danh này. Dù sao bà cũng là người hiểu rõ tình trạng của cô nhi viện nhất.

A Cường lắc đầu, “Viện trưởng nói không phải, viện trưởng cũng rất muốn tìm người kia, cảm tạ người kia đã giải quyết vấn đề nan giải như vậy cho cô nhi viện.”

Tổ Tổ tìm trong trí nhớ của mình người kia là ai, nhưng suy nghĩ cả nửa ngày, vẫn như cũ nghĩ không ra được ai cả. Tổ Tổ thở sâu, chờ đến khi cô khỏi hẳn, nhất định phải đi tìm người kia mới được.

A Cường và Tổ Tổ trò chuyện rất lâu, sau đó anh mới về nhà.

—

Sáng sớm hôm sau, Chung Bình cùng y tá vào phòng bệnh của Tiêu Tổ Tâm. Hôm nay sẽ bỏ băng trắng cho cô, để xem tình hình vết thương đã lành đến đâu rồi. Tiêu Tổ Tâm bị một người y tá nâng dậy ngồi tựa vào giường.

Chung Bình dịu dàng nói, “Hôm nay sẽ gỡ bỏ băng gạc cho cô.”

Tổ Tổ ừ một tiếng, thật lâu cũng không nghe thấy Chung Bình nói gì, giọng nói của anh không còn vẻ châm chọc như trước kia nữa, mà trầm ổn hơn một chút.

“Mắt đã thích ứng được chưa?” Chung Bình nhẹ nhàng ấn vào mí mắt của cô, ngày hôm qua đã bỏ đỡ băng ở mắt của cô đi, để cho cô có thể thích ứng dần dần với ánh sáng, hôm nay dù có bỏ hẳn băng ra cũng sẽ không bị kích thích quá lớn.

“Có thể rồi.” Tổ Tổ mỉm cười.

Chung Bình nhận lấy từ tay y tá một chiếc kéo, cắt bỏ băng gạc, dùng tay từ từ quần bỏ theo vòng. Rốt cục cũng tháo hết toàn bộ đồng băng đó, Chung Bình nhìn vào khuôn mặt của Tổ Tổ, trong lòng mơ hồ có chút đau đớn. Y tá liền lấy đi kéo và băng gạc từ trên tay của anh rửa sạch. Chung Bình tới gần khuôn mặt của Tổ Tổ, nhẹ giọng nói, “Đừng mở mắt.”

Tổ Tổ ngừng thở gật gật đầu, anh đang ở quá gần cô, khiến cô có thể cảm nhận rõ được hơi thở ấm áp của anh đang thổi trên làn da mẫn cảm của mình, làm cho toàn thân cô nổi da gà, Tổ Tổ cố gắng lấy lại bình tĩnh, ngồi im không nhúc nhích.

Chung Bình thật cẩn thận gỡ nốt hai phiến băng ở trên mắt của cô xuống. Rốt cục, Tổ Tổ cũng có cảm giác trên mặt mình không còn gì vướng bận nữa, Tổ Tổ cẩn thận hỏi, “Có tốt không?”

Chung Bình nhìn thấy mi mắt của cô đang gợn anh trong gang tấc kia khẽ rung động, hàng lông mi vốn dài và đen nhánh thì bây giờ lại có chút ngắn lại, không còn cong được như lúc trước, “Từ từ mở mắt đi.”

Tổ Tổ hơi run rẩy, giọng nói của anh nhẹ nhàng đến kì lạ, mềm mỏng như vậy lại làm cô có chút hoảng hốt. Tổ Tổ hơi động mí mắt, từ từ mở mắt ra. Nhưng ánh sáng mạnh mẽ kia rất nhanh tràn vào mắt, làm cô có chút đau liền nhanh chóng nhắm chặt lại. Tay phải tự nhiên có chút nóng lên, thì ra là Chung Bình cầm tay cô, “Đừng vội, có thể sẽ khó chịu một chút, một lúc nữa sẽ ổn thôi.”

Tổ Tổ vẫn nhắm hai mắt gật gật đầu, mắt bị chịu kích thích nên có chút ướt át. Vì nhắm cả hai mắt, nên cảm giác không khỏi tập trung đến bàn tay ấm áp kia, cảm giác này thể mà lại khiến cô cảm thấy có chút quen thuộc. Nhiệt độ ấm áp, bàn tay mềm mại, tim Tổ Tổ thất lại, trong đầu bỗng nhớ lại kí ức về một đêm nào đó, bàn tay ấm áp kia thì ra là của Chung Bình!

Tổ Tổ lại từ từ mở mắt ra, cuối cùng cũng nhìn thấy Chung Bình đang ngồi trước mặt nhìn chăm chăm cô. Vàng trán cao và rộng, đôi mắt to và sâu, hàng lông mày rậm, chiếc mũi cao thẳng, làn da trơn mịn, cô không thể không thừa nhận, Chung Bình quả thật rất đẹp.

Chung Bình nhìn thấy Tổ Tổ đã mở mắt ra, vẻ mặt khấn trương cuối cùng cũng chuyển thành cười đến sáng lạn, “Mọi thứ ổn chứ?”

Tổ Tổ nhìn nụ cười quá mức chói mắt kia, thì có chút ngây ngốc, kinh ngạc gạt đầu, tim lại không tự chủ được mà bắt đầu đập nhanh.

Chung Bình nhìn cô đang ngơ ngẩn như vậy, liền chậm rãi thu lại nụ cười, đứng thẳng dậy, “Đừng có gãi đấy.”

Tổ Tổ hạ mắt xuống, nhìn tay trái mình vẫn còn quần đầy băng gạc, đột nhiên lên tiếng, “Có gương không?”

Chung Bình ngây ngẩn cả người, nhìn Tổ Tổ không biết nên làm sao, chẳng lẽ cô muốn xem mặt mình ra sao? Chung Bình hơi căng thẳng, cố gắng ngăn chặn trái tim đang đập loạn của mình, nhẹ giọng an ủi, “Vài ngày nữa rồi hẵng nhìn.” Vài ngày nữa rồi sẽ để cô phẫu thuật lần cuối cùng, hy vọng có thể xóa sạch được vết sẹo còn lại ở vùng tai, cằm và cổ của cô.

Tổ Tổ dừng một chút, từ từ mỉm cười, “Không sao đâu, tôi muốn nhìn một chút.”

Chung Bình đứng im bất động, do dự nên làm thế nào thì cô mới bỏ ý định này ra khỏi đầu. Hiện tại cô xem sẽ có ích gì? Sẽ chỉ làm cô có thêm bóng ma tâm lý thôi, mà anh lại hy vọng cô không bị tổn thương.

“Chung Bình, giúp tôi tìm gương, tôi xin anh đấy.” Tổ Tổ nhìn Chung Bình, ánh mắt kiên định, cô muốn xem. Chung Bình nhìn cô hồi lâu, cuối cùng cũng hết cách xoay người nói với y tá, “Đi lấy gương lại đây.” Y tá rất nhanh đi ra ngoài.

Chung Bình xoay người nhìn lại Tổ Tổ, thở dài cố gắng thuyết phục lần cuối, “Tổ Tổ, tốt nhất hiện tại đừng nhìn.”

Tổ Tổ nghe vậy liền nâng tay lên, nghĩ muốn sờ thử mặt mình nhưng lại không dám, đành giương mắt lên nhìn anh, “Đáng sợ lắm sao?”

Tim anh thất lại, liền lắc đầu, “Không đâu.” Trong mắt anh một chút cũng không đáng sợ, chỉ là anh không dám cam đoan cô có thể chịu được hay không, cô gái nào mà chẳng quan tâm đến ngoại hình của mình chứ?

Tổ Tổ nở nụ cười, “Vây vì sao không nên nhìn.” Anh bình tĩnh nhìn đôi mắt đang mỉm cười kia, trong lòng phức tạp hỗn độn vô cùng, cô gái này luôn có khả năng khiến anh phải kinh ngạc.

Một lát sau, y tá đã cầm gương trở về, đưa cho Chung Bình.

Chung Bình cầm chiếc gương, lại hỏi Tổ Tổ một lần nữa, “Cô muốn xem thật sao?” Tổ Tổ dùng sức gạt đầu, tay chìa ra. Chung Bình đành đưa gương cho cô.

Tổ Tổ chậm rãi giơ lên nhìn.

Chiếc gương run lên một chút, Chung Bình lo lắng nhìn vào đôi mắt của Tổ Tổ, nhưng trên mặt cô vẫn không có chút hoảng sợ nào.

Tổ Tổ cẩn thận nhìn chính mình trong gương, một nửa bên mặt trái của cô có một vết sẹo rất dài, từ bên tai trái từ từ kéo dài đến cổ, ở vùng chung quanh vết sẹo và ở cằm da đều bị nhăn nheo và co rúm lại một chỗ, mà ngay cả ở khóe mắt ở gần thái dương cũng có những vết sẹo nhỏ. Cảm giác chấn động lúc ban đầu rất nhanh đã khôi phục lại, Tổ Tổ tiếp tục di chuyển chiếc gương để có thể nhìn thấy rõ hơn.

Chung Bình nhẹ nhàng an ủi, “Đừng sợ, vài ngày nữa sẽ phẫu thuật.” Cô không nên khổ sở, anh nhất định sẽ cố gắng xóa sạch hết những vết sẹo đó.

Tổ Tổ nhìn mãi, mới từ từ buông gương xuống, bỗng nhiên nhìn Chung Bình cười, “Cám ơn anh, người khác vẫn có thể nhận ra tôi là Tiêu Tổ Tâm.” Cô là thật lòng nói tiếng cảm ơn với anh, vì anh đã quyên góp một số tiền lớn như vậy cho cô nhi viện, vì anh đã giúp cô trả tiền viện phí, vì anh đã quan tâm đến cô.

Chung Bình kinh ngạc nhìn nụ cười của cô, những vết sẹo ấy lại hoàn toàn không làm tổn hại gì đến nụ cười của Tổ Tổ, một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, thật kiên cường biết bao! Tim anh như bị ai bóp chặt lại, trong mắt cũng có chút đau đớn, Tiêu Tổ Tâm, cô thật là một cô gái kiên cường và lạc quan!

Tổ Tổ thấy Chung Bình đang ngẩn ngơ nhìn mình, liền khẽ đẩy tay anh, “Chung Bình, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Chung Bình lúc này mới giật mình sức tỉnh, nhanh chóng thu lại vẻ mặt thất thần của mình, quay đầu nói nhanh với y tá, “Cô đi trước đi.” Người y tá kia liền khẽ liếc mắt nhìn Tổ Tổ một cái rồi mới rời đi.

Tổ Tổ chỉ vào ngăn kéo ở bên giường, Chung Bình đi đến mở ra, lại nhìn thấy một cái gói nhỏ ở bên trong, “Đúng rồi, giúp tôi lấy ra đây.”

Chung Bình cầm gói nhỏ đẩy ra đi đến trước mặt cô, Tổ Tổ liền mở chiếc gói ở trong tay anh, Chung Bình dừng lại một chút, ở trong đó rõ ràng là vòng tay mà bà đã đưa cho Tổ Tổ, nó hóa ra vẫn còn.

Tổ Tổ cầm lấy chiếc vòng tay, “Tôi cứ tưởng là làm mất rồi. Không ngờ mấy chị y tá lại nói cho tôi biết, là lúc cứu tôi đã tạm tháo nó xuống. Nó ở trong đám cháy, mà lại không hư hại một chút nào, thật là thần kì.” Tổ Tổ mỉm cười đưa vòng tay cho Chung Bình, “Anh tìm một cơ hội trả lại cho bà, nói chúng ta chia tay rồi đi.”

Chung Bình hoàn toàn chấn động, kinh ngạc nhìn Tổ Tổ, ý định của cô cùng với ba anh không hẹn trước mà lại hợp nhau đến như vậy! Cô nói là chia tay, mặc dù tình cảm này từ đầu đến cuối chỉ là giả, nhưng vì sao nghe thấy hai chữ đó anh lại thấy chói tai đến vậy, tim cũng không nhịn được mà thất lại.

Chung Bình chậm chạp đón lấy chiếc vòng tay, khó khăn nuốt xuống rồi máy móc gật đầu. Trừ bỏ việc này, anh còn có thể yêu cầu gì nữa?

Tổ Tổ yên lặng nhìn anh, mỉm cười xin lỗi, “Chung Bình, thực xin lỗi, trước kia tôi đối với anh rất tồi tệ.”

Khuôn mặt anh nhất thời trắng bệch, chỉ cảm thấy đằng sau lưng mình như có một luồng gió lạnh thổi qua, một trận mồ hôi lạnh cũng điên cuồng chảy xuống, tim anh đập nhanh chóng, sự dè dặt của anh mà so với những gì mà cô đã làm, thật sự là càng khiến cho anh vô cùng xấu hổ. Chung Bình thì thào nói, “Không sao, không có việc gì.” Ngay lúc Tổ Tổ còn chưa phản ứng tiếp, anh đã nhanh chóng chạy đi như gặp phải quỷ!

Tổ Tổ kỳ quái nhìn về phía cửa, gần đây tinh thần Chung Bình có vẻ không được tốt lắm, thế nào mà cứ cảm thấy có chút kì lạ.

25. Chương 25: Xuất Viện

Sau vài lần phẫu thuật nữa, những vết sẹo trên mặt của Tổ Tổ về cơ bản đã hoàn toàn biến mất, nhưng nếu nhìn kĩ thì ở bên tai trái sẽ thấy được dấu vết của việc ghép da do khác màu, phần vết thương ở cổ và cằm thì nghiêm trọng hơn nên vẫn để lại sẹo lồi. Phần da ở cánh tay ở chỗ có vết thương nếu không để lại sẹo cũng để lại vết thâm.

Tổ Tổ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, kinh ngạc hỏi Chung Bình, “Các anh làm thế nào được thế này vậy? Rất thần kì.” Chung Bình thấy cô không những không lo lắng về những vết sẹo còn sót lại mà còn thần phục bọn họ, thì không khỏi cười khẽ, “Trình độ khoa chỉnh hình của bệnh viện chúng tôi là tốt nhất mà.”

Toàn Tông cũng vỗ vai Chung Bình cười nói, “Cô nên cảm ơn Chung Bình đi, là cậu ấy cố tình mời các chuyên gia từ Hàn Quốc về đây, mới đạt được hiệu quả như vậy.” Tổ Tổ nghe vậy ngẩn ngơ nhìn anh, chuyên gia Hàn Quốc? Chung Bình ngượng ngùng khoát tay, nói, “Chỉ là ngẫu nhiên có mấy chuyên gia người Hàn Quốc đến dự hội nghị ở Bắc Kinh thôi, cũng là năm đó tôi sang Hàn Quốc tu nghiệp thì gặp được bạn tốt.”

Tổ Tổ nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của anh, lòng khê run lên, tự nhiên cảm thấy vô cùng cảm động, bỗng nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Toàn Tông nhìn Chung Bình cười đầy kì quái, “Thế nào cơ, bình thường bảo cậu mời bạn tốt đến trao đổi, sao cậu đều nói không được?” Chung Bình đau đầu, chỉ có thể liếc mắt nhìn Tổ Tổ cười gượng, Tổ Tổ cũng không biết nói gì đành im lặng.

Toàn Tông thấy hai bạn họ không ai hé răng, thì liền cười ra tiếng đi khỏi.

Tổ Tổ vẫn cầm chiếc gương trên tay, do dự không biết nên mở miệng thế nào. Cô thật sự là nợ anh nhiều lắm, bảo cô về sau phải báo đáp như thế nào đây?

Tổ Tổ ngẩng đầu lên nói, cũng đúng lúc Chung Bình mở lời, “Tôi” “Cô” hai người liền ngẩn ra, sau đó nở nụ cười, Chung Bình chớp mắt ý muốn nhường cô nói trước.

Tổ Tổ khê hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói, “Chung Bình, ngoài việc cảm ơn, tôi không biết mình nên nói gì nữa. Tôi nợ anh nhiều lắm.”

Chung Bình cả kinh, cô không nợ anh, những việc anh có thể làm cũng không đủ để xóa tan những áy náy trong lòng anh, nếu như anh thật sự tốt bằng 1/10 cô nói, anh sẽ không luôn tự trách như vậy

Anh cười khổ, “Chúng tôi chỉ là tận tâm cứu người. Cũng không bằng cô một lúc cứu nhiều đứa trẻ như vậy?Mấy việc này có là gì chứ?” Một người mà ngay đến cái chết đã gần kề trước mặt cũng không thôi nghĩ đến người khác, thì linh hồn cùng sinh mệnh của người đó càng đáng quý và càng xứng đáng được trân trọng hơn.

Tổ Tổ cúi đầu khê cười, “Kỳ thật lúc ấy tôi cũng rất sợ, sợ không thể cứu hết được bọn chúng, sợ trần nhà rơi xuống sẽ thiêu đốt hoàn toàn chúng tôi....” Bấy giờ hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, cô mới cảm thấy sợ. Ngọn lửa kia cháy lớn đến mức giống như tuyền lúc cũng có thể nuốt chửng bọn chúng, mà bọn chúng ngoại trừ chạy trốn thì không có cách nào khác. Nhìn thấy những gương mặt hoảng sợ của tụi nhỏ, lại nghe tiếng mấy đứa gào khóc đến khàn cả cổ, thì trong đầu cô không còn hoảng sợ nữa, nếu ngay cả cô cũng sợ, thì bọn trẻ càng không có cơ hội để sống sót. Tổ Tổ nhớ lại ngày hôm đó khiến cho thân thể mảnh liệt run rẩy, giống như phảng phất làn da cô lần thứ hai lại trải qua cái cảm giác bị lửa thiêu kia.

Chung Bình nhìn thấy bờ vai của cô cứng ngắc, thân thể khê run, thì đau lòng đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng mà vỗ về cô, “Cô rất dũng cảm, rất vĩ đại, bọn nhỏ nhờ có cô mà được sống tiếp.” Cảm nhận được thân hình bé nhỏ đang nằm gọn trong ngực mình, Chung Bình tự nhiên có chút kích động, thực không thể tưởng tượng được, phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể đi vào biển lửa kia. Cô dũng cảm đến mức làm cho người khác phải đau lòng, Chung Bình nhìn không được tựa cằm của mình trên đầu cô, vòng tay khê siết càng làm cô nằm gọn trong lòng anh hơn.

“Tổ Tổ.” Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Hai người đang gắt gao dính chặt đột nhiên tách ra, trong nháy mắt chạm phải ánh mắt của nhau, “Két” một tiếng kì diệu như một luồng điện nhẹ nhàng chạy qua chạm vào nhau, làm chấn động đến hai người đang ngồi trên giường, hai khuôn mặt không hẹn mà cùng đỏ bừng, trái tim kinh hoàng đập bùm bụp.

Chung Bình là người khôi phục nhanh nhất, nhanh chóng lấy lại tinh thần, mỉm cười xoay người nhìn Đinh Như đang tới, “Hai ngày nữa, Tổ Tổ có thể xuất viện rồi.” Không đợi nghe câu trả lời, anh đã nhanh chóng vượt qua người Đinh Như mà rời đi.

Đinh Như đang định nói gì đó, nhìn bóng dáng vội vàng rời khỏi của Chung Bình, lại nhìn Tổ Tổ đang thất thần đỏ bừng cả mặt ngồi trên giường, trong lòng liền mơ hồ hiểu được.

Đinh Như đi qua ngồi cạnh bên Tổ Tổ, khê vỗ về khuôn mặt cùng cằm của cô, sau đó nâng cánh tay trái của cô lên đau lòng vuốt ve, thở dài thật mạnh, “Cũng may em từ trước không thích mặc áo ngắn tay.” Tổ Tổ nghe chị Như đang than tiếc, trong lòng cũng thấy ề ảm, nhẹ nhàng ôm cô an ủi, “Chị Như, đừng lo, sẽ không ai nhìn thấy đâu.” Chị Như thích trưng diện đương nhiên sẽ cảm thấy nó rất quan trọng, nhưng cô từ nhỏ đã phải va chạm, trên khuỷu tay thế nào chả có vài ba cái, bây giờ chẳng qua vết sẹo dài hơn một chút, lớn hơn một chút, cũng không có gì nghiêm trọng lắm.

“Đứa ngốc, có cô gái nào thích có sẹo chứ.” Chị Như tưởng tượng khuôn mặt này của cô đã từng bị đốt cháy, liền cảm thấy chua xót vô cùng, khóe mắt bắt giác có chút ẩm ướt. Chị không thể tưởng tượng được nếu việc này xảy ra với mình, thì mình có thể sụp đổ hay không.

Sau mỗi lần Tổ Tổ chịu dày vò, ngược lại cô ấy lại là người mỉm cười an ủi Đinh Như, Đinh Như liền cảm thấy Tổ Tổ là cô gái đáng thương nhất mà mình từng gặp, giống như năm đó chị nhìn thấy Tổ Tổ gầy như que củi đi theo một đám côn đồ lang thang ở ngoài đường, nhưng đôi mắt ấy lại trong trẻo lạnh lùng như vậy khiến cho người ta phải thương tiếc. Lần này cũng may có sự giúp đỡ của Chung Bình, nếu không cả đời này của Tổ Tổ xem như đã bị hủy rồi. Kể cả Tổ Tổ có không để ý đến ánh mắt của người ngoài, nhưng thể nào cũng bị người ta kì thị, mà Tổ Tổ không nên chịu đựng đau khổ thêm nữa. Chẳng qua là, Chung Bình đối với Tổ Tổ thực sự rất tốt, chị Như nghĩ thầm trong lòng.

“Chị Như, yên tâm đi, Chung Bình nói ngoài việc lưu lại vài vết sẹo, em vẫn có thể sống vui vẻ, không ảnh hưởng gì đến sau này đâu.” Tổ Tổ dùng sức ôm chị Như, cố gắng an ủi chị.

Đinh Như gật gật đầu, lại càng nhen ngào, nếu Tổ Tổ là một đứa bé trai thì tốt rồi, sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy. Đinh Như lau khóe mắt vẫn còn dính nước, đau lòng nhìn cô, đột nhiên mở miệng, “Em phải cảm ơn Chung Bình, lần này nếu không nhờ anh ấy hỗ trợ, chúng ta căn bản không thể có được số tiền lớn như vậy để trả tiền phẫu thuật, ân đức này tuyệt không thể quên!”

Tổ Tổ nghe xong lại ra sức gật đầu, “chị Như, em sẽ nhớ thật kĩ.”

Chị Như vỗ đầu cô, khóe miệng khẽ cười, “Chị đã sớm nói với em Chung Bình là người đàn ông tốt, xem đi, chị nói đâu có sai.” Ánh mắt kia lại khẽ liếc về phía cửa, giống như là Chung Bình chưa có rời đi.

Tổ Tổ nhìn thấy vẻ mặt của chị, trong lòng chợt lạnh đi, vẻ đỏ ửng trên mặt bỗng chốc tan thành mây khói, cô vừa rồi bị Chung Bình ôm vào trong lòng, còn vừa vặn bị chị Như nhìn thấy, nhất định là do lúc ấy quá sợ hãi mới cảm thấy được anh ôm lại ấm áp cùng an toàn đến vậy.

Tổ Tổ nhẹ nhàng mà ừ một tiếng.

“Chờ em khỏe hẳn, chúng ta mời Chung Bình đến nhà ăn cơm, để cảm ơn anh ấy.” chị Như ngồi ở một bên, mỉm cười nói.

Tổ Tổ chỉ có thể cười gật đầu, mí mắt lại bắt giác rũ xuống, che khuất đi những gợn sóng mờ hồ trong mắt.

Ngày Tổ Tổ ra viện, mọi người ở cô nhi viện tất cả đều đến đây, làm cho phòng bệnh chật như nêm. Lâm Vĩ Cường vui vẻ mà chạy tới chạy lui, anh đi mượn một chiếc xe, định chở Tổ Tổ về nhà. Chị Như sớm đã đem mọi thứ của Tổ Tổ thu xếp hết sạch. Bọn nhỏ thì kích động đều vây quanh cô, thậm chí có đứa còn nhảy bổ vào trong lòng Tổ Tổ, bảo luôn luôn nhớ cô. Tổ Tổ cũng vui mừng đến phát khóc, bọn trẻ đều an toàn chính là chuyện hạnh phúc nhất của cô.

Vì Tổ Tổ vừa khôi phục không được bao lâu, nên thân thể có chút suy yếu, lại bị mọi người vây quanh nháo loạn lên, thì có chút không thở được. Lâm Vĩ Cường thấy vậy, liền ngăn lại mọi người, “Được rồi, trước về nhà đã, chị Tổ Tổ cũng phải về nhà nghỉ ngơi, chờ chị ấy khỏe hẳn, anh sẽ mang chị ấy về cô nhi viện, được không?” Bọn nhỏ vừa nghe vậy liền đồng ý rồi tản ra.

Tổ Tổ chống tay đi ra phía ngoài, A Cường thấy vậy liền chạy tới ôm chặt thắt lưng cô, bọn nhỏ đều kích động mà hét loạn lên. Tổ Tổ liền mặt đỏ tới tận mang tai quát nhẹ, “A Cường, em có thể tự đi.” A Cường lại càng không buông tay, ôm chặt lấy cô, quay đầu hỏi bọn nhỏ, “Các em nói xem để chị Tổ Tổ tự đi, hay để anh ôm chị đi?” “Ôm, ôm!” Bọn nhỏ đều kêu to hướng hai người chạy tới. Tổ Tổ đành phải ngượng ngùng cúi đầu để A Cường ôm cô đi ra ngoài. Chỉ có Tiểu Anh đi sau cùng, vẻ mặt thoáng buồn bực.

A Cường cười rất nhiều, nói là chen chúc thang máy phiền, nên nhất quyết đi thang lầu. Tổ Tổ nhẹ nắm lấy vạt áo của anh, “Đi thang lầu mệt.” A Cường lại cười ha hả nói nhỏ, “Anh ôm em nhiều hơn một chút.” Hai má của Tổ Tổ nghe xong thì càng đỏ hơn, vừa vặn bọn nhỏ liền đi tới, tất cả mọi người đành đi bộ xuống. Cả đoàn người đi trong bệnh viện không khỏi tạo nên tiếng động lớn, Tổ Tổ có chút lo lắng khẽ gọi, “Mấy đứa nói nhỏ thôi, không được làm ồn người khác.” “Vâng~” Bọn nhỏ liền nghe lời im lặng, cuối cùng cũng chỉ còn tiếng bước chân đi xuống dưới.

A Cường ôm chặt Tổ Tổ đi xuống lầu một, xuyên qua đại sảnh, “Chị Như đâu?” Chị Như không phải cũng ra khỏi cửa sao? Bây giờ sao lại không thấy người?

“Chị Như ở đằng kia.” Đinh Đinh nhanh mắt đã nhìn thấy chị Như đang đứng ở trên hành lang tầng 4, liền chỉ tay về phía đó.

Tổ Tổ ngược mắt nhìn lên, quả nhiên đã nhìn thấy chị Như, mà bóng hình màu trắng bên cạnh như khe tiến vào trong lòng cô. Tổ Tổ nhẹ nhàng nháy mắt mấy cái, có chút không dám xác định. Lẳng lặng ngắm từ xa, Tổ Tổ nhìn chăm chăm người mặc áo blu trắng kia, tự dưng chua xót cả cõi lòng, người nợ thì ra chính là Chung Bình, hóa ra chị Như là đi chào tạm biệt với anh ấy, chị Như.....đối với anh thật sự rất nặng tình. Tổ Tổ cố gắng nuốt xuống, bên tai chấn động, như là bị ù tai vậy, giống như có người cầm một cái búa nện không ngừng bên tai cô, vô tình như phát ra một chút thanh âm, mơ hồ, chỉ lộn xộn nghe thấy nó như đang nói với cô, “Không sao, không sao....” Tổ Tổ chậm rãi thu mắt lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười khổ thân nhiên.

A Cường cũng nhìn theo Tổ Tổ, một hồi lâu, mới dám cúi đầu xuống nhìn Tổ Tổ đang nằm gọn trong ngực mình, trên mặt cô vì sao lại thấy ngập tràn cô đơn có chút chói mắt. A Cường tay khẽ siết, dùng sức ôm Tổ Tổ chôn chặt trong lòng mình, nhanh chóng đi ra phía ngoài cửa

Trên hành lang bệnh viện.

“Tổ Tổ là người không thích nợ ân tình của người khác.” Đinh Như khẳng định Tổ Tổ đã nhìn thấy cô, đương nhiên cũng sẽ nhìn thấy người bên cạnh chính là Chung Bình.

Chung Bình vừa nhìn thấy Lâm Vĩ Cường gắt gao ôm chặt Tổ Tổ ở trong lồng ngực, quai hàm liền nghiến chặt, ánh mắt cũng từ từ kết thành băng, anh lạnh lùng nói, “Tùy cô ấy.” Cô nợ thì vẫn cứ nợ đi, vì sao cứ nhất quyết phải đi tìm Lâm Vĩ Cường vay tiền để trả lại anh, chẳng lẽ quan hệ giữa anh và cô vẫn còn kém hơn với Lâm Vĩ Cường sao! Chung Bình cố cường chế lại lửa giận, xoay người rời đi.

Đinh Như nhìn Chung Bình cố giấu đi bức tức, trong lòng lại khẽ nở nụ cười.

26. Chương 26: Làm Việc

Tổ Tổ cuối cùng cũng trở về ngôi nhà quen thuộc của mình, khoảng thời gian vừa rồi ở bệnh viện, cô buồn muốn chết. Nhưng cứ nghĩ đến việc tất cả mọi người đều lo lắng ình, cô lại không dám thể hiện ra. Được về nhà cảm giác thật tốt, cuối cùng cũng thấy mình giống một người bình thường.

“Tổ Tổ, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn đi.” A Cường giúp chị Như chuyển đồ vào trong nhà, sau đó đỡ cô ngồi xuống.

“Ôi, A Cường này cậu linh tiền lương rồi hả.” chị Như vừa nghe liền đánh nhẹ vào tay A Cường một cái, mỗi tháng nhận lương, anh ngay cả đến quần áo mới còn không dám mua, lại sẵn lòng vì Tổ Tổ mà tiêu tiền như vậy.

A Cường sờ sờ đầu, cười nói, “Hôm trước vừa lĩnh xong.” Tổ Tổ ở bệnh viện lâu như vậy chắc chắn sẽ rất buồn, sắc mặt cũng kém đi nhiều, vì vậy vẫn nên đi ăn nhiều một chút để cô ấy có thể bổ sung dinh dưỡng, Tổ Tổ thật đáng thương.

Tổ Tổ giạt nhẹ tay anh, “Đừng tiêu bừa bãi vậy, ăn ở nhà đi.” A Cường thành thật nghe lời. ừ một tiếng sau đó ngồi im bên cạnh Tổ Tổ. Chị Như chỉ cười không nói gì đi ra ngoài luôn.

A Cường cẩn thận nâng tay trái của cô lên, đau lòng nhìn những vết thương trên tay, “Còn đau không?”

“Không đau, Chung Bình nói qua vài ngày nữa là có thể đi chọc lấy nước.” Tổ Tổ cười nhẹ, khẽ nâng tay lên.

A Cường vừa nghe thấy tên của Chung Bình, tay liền cứng lại, nhớ đến ánh mắt kia của Tổ Tổ, tự nhiên lại có chút bất an mơ hồ, chẳng lẽ Tổ Tổ đối với Chung Bình....? A Cường buồn bã không lên tiếng nữa.

“A Cường, việc xây nhà mới ở cô nhi viện thế nào rồi? Chỗ ở bọn nhỏ đang ở có tốt không?” Hôm nay ra viện nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của chúng, trong lòng cô cũng thoáng vui lên rất nhiều.

“Bọn chúng đang ở chỗ khu nhà cũ, cũng vừa mới dựng tạm một chỗ để đồ, để bê hết đồ vật còn sót lại trong hành lang ở khu nhà cũ ra.” A Cường nghe cô nhắc tới cô nhi viện, mọi buồn bực trong lòng đành dẹp sang một bên, có lẽ là do anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Tổ Tổ làm sao có thể thích một công tử ăn chơi, chẳng hoa, đa tình cơ chứ.

“Khi nào anh nghỉ, thì đưa em về cô nhi viện nhé, em muốn trở về xem thế nào.” Cô vẫn muốn tận mắt nhìn thấy nếu không sẽ không yên lòng được. Hơn nữa, hôm nay viện trưởng cũng vô tình lại nhắc đến lá thư nặc danh kia, cô rất muốn nhanh chóng trở về để tìm hiểu một chút, tìm xem rốt cuộc người có lòng hảo tâm ấy là ai.

“Thứ sáu tuần này, lúc đó anh sẽ đến đón em.” A Cường nhẹ nhàng vuốt đầu Tổ Tổ, lúc nằm viện tóc Tổ Tổ đều bị cạo hết, bây giờ mới dài ra một chút.

“Tiểu Anh gần đây thế nào rồi? Hôm nay em cũng chưa nói chuyện được với cô ấy?” Kỳ thật, Tổ Tổ vẫn biết Tiểu Anh buồn bực vì vừa rồi A Cường đã ôm cô xuống tầng. Hôm nào, cô phải tìm một cơ hội mà an ủi Tiểu Anh mới được.

“Cô ấy vẫn tốt mà.” A Cường đại khái trả lời, Tiểu Anh không phải vẫn như vậy sao?

Tổ Tổ nhìn A Cường, nhẹ than một tiếng, Tiểu Anh thầm thích anh đã nhiều năm như vậy, anh lại luôn giả vờ không thấy. Giống hệt chị Như đối với Chung Bình vậy, nhắc đến cô lại nhớ đến bóng dáng của hai người sáng nay, Tổ Tổ bỗng chốc trầm xuống, có lẽ tình yêu vốn luôn như vậy, đã có kẻ đuổi, thì sẽ có người chạy, đến cuối cùng lại không ai biết bao giờ mới có thể nắm giữ trọn vẹn hạnh phúc. Đang ngây ngẩn như vậy, thì chị Như lại đi vào, nhìn hai người họ cười cười, “A Cường, cậu có rảnh thì đến chơi với Tổ Tổ, buổi sáng tôi đi làm, sợ Tổ Tổ ở nhà thấy chán.”

A Cường nhanh chóng gật đầu, “Em sẽ.” Anh còn ước gì mỗi ngày đều có thể đến đây gặp cô.

Tổ Tổ nhìn khuôn mặt tươi cười của chị Như, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái. Trước kia chị Như luôn ngại A Cường đến mức không thèm nói chuyện, không thích anh đến nhà tìm cô, bây giờ lại không thể ngờ được sau khi cô bị thương, chị Như lại quay ngoắt 120 độ, bắt đầu chào đón A Cường.

“Tổ Tổ, trước tiên em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, việc ở bên siêu thị, chị sẽ giúp em liên hệ, nếu như không làm tiếp được nữa, thì có thể đổi việc, em trước đừng có gấp.” chị Như bê đồ ăn đi vào trong, rồi gọi hai người ngồi vào bàn.

Tổ Tổ vừa nghe, đã nói cảm ơn, “Chị Như, người ta còn có thể cho em đi làm lại không?” Cô nằm viện đã 4 tháng, mặc dù cũng đã làm việc ở đó rất lâu nhưng chắc chắn trong siêu thị đã tìm người thay chỗ cô rồi. Lúc trước xin vào làm, cũng là nhờ chị Như nhờ vả người ta, bây giờ cô muốn đi làm lại, còn bắt chị phải đi nói với người ta giữ lại công việc ỉn ả nữa.

“Chị đi hỏi A Xuân rồi, cô ấy nói sẽ giúp chúng ta nói với quản lí.” Chị Như xới một bát cơm đưa cho Tổ Tổ. “Đừng vội, chỉ cần còn chỗ, chị nhất định sẽ bảo họ giữ lại cho em.”

A Cường vỗ tay cô an ủi, “Anh cũng sẽ đi hỏi ở khách sạn xem.”

“Cảm ơn.” Tổ Tổ cảm động nhìn hai người bọn họ. Từ lúc cô nằm viện tới nay, đã làm cho hai người họ vất vả lắm rồi, hiện tại còn làm phiền họ tìm việc cho cô nữa, cô thật sự thấy rất áy náy.

Chị Như bưng bát cơm ngồi xuống, giống như vô ý mà nói ra một câu, “Đồ ngốc, chị biết em vất vả tìm việc như vậy để trả nợ mà, dù sao chúng ta cũng mượn của Chung Bình nhiều tiền như vậy.”

Vừa dứt lời, Tổ Tổ và A Cường đều giật mình. Bây giờ, cô mới nhớ ra tiền phí phẫu thuật nhiều như vậy, thì bắt đầu có chút lo lắng, hơn nữa Chung Bình còn vì cô mà bận bịu, trái lo phải nghĩ, cũng làm cho lòng cô nặng nề không kém, cảm giác mình nợ Chung Bình nhiều nhiều quá. A Cường nhớ tới bóng dáng của

Chung Bình vào một đêm nào đó, bất giác nhìn trộm Tổ Tổ, cô có biết là Chung Bình đối với cô không giống như đối với những người khác?

Chị Như nhìn họ, cười một cái, rồi thúc giục hai người nhanh nhanh ăn cơm, ngày mai nói chuyện sau.

—

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Tổ Tổ vẫn phải chăm chỉ bôi thuốc, Chung Bình đã dặn dò kĩ cô, thuốc này đối với vết sẹo của cô hiệu quả rất tốt, chỉ cần kiên trì sử dụng, có thể làm cho vết thâm cùng sẹo mờ dần đi.

Chị Như cũng vừa từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy Tổ Tổ đang ngồi bôi thuốc, liền nhanh đi qua lấy đi lọ thuốc trên tay cô, vén tay áo bên trái của cô lên, nhẹ nhàng mà bôi thuốc. Nhìn thấy mấy vết sẹo này, chị Như lại than nhẹ, “Bao lâu mới khỏi hoàn toàn đây?”

Tổ Tổ mỉm cười, “Chỉ cần không làm ảnh hưởng đến việc hoạt động thì không sao mà.”

Bây giờ có thể tự mình đi dưới ánh nắng mặt trời, cô mới cảm thấy được sống trên đời này là điều tốt đẹp nhất, dù trên người có thêm mấy vết sẹo, cũng sẽ không ngăn cản được cô tiếp tục sống, ông trời trên cao kia vẫn luôn mỉm cười chiếu sáng như vậy, còn có điều gì có thể so sánh với những điều tốt đẹp này đây? Nói thật là, cô đã tự soi mình trên gương rất nhiều lần rồi, càng nhìn càng quen với những vết sẹo này, thật sự là một chút cũng không hề đáng sợ, vì sao mà bọn họ đều đã lo lắng thay cô vậy? Cô chỉ hy vọng không làm cho người ta bị cô dọa đến sợ hãi là được rồi.

Chị Như nhẹ nhàng bôi thuốc xong, thì khe buong áo của Tổ Tổ xuống, sờ mái tóc ngắn của cô, “Ngày mai mua cho em một cái mũ nhé?”

Tổ Tổ vừa định mở miệng cự tuyệt lại nhìn thấy ánh mắt quan tâm của chị, những lời muốn nói đành nuốt trở về, gật gật đầu, “Được.”

Chị Như lại vỗ nhẹ vai cô, rồi đi về giường của mình, đương đến bên giường dường như lại nhớ ra cái gì, xoay người nói với Tổ Tổ, “Chị hôm nay nói với Chung Bình là sẽ tìm cách trả tiền anh ấy, anh ấy lại nói không cần phải vội. Bảo chúng ta cứ từ từ.” Tổ Tổ nghe xong, chậm rãi gật đầu, vẫn là nên nghĩ cách nhanh trả tiền người ta.

“Nhìn ánh mắt dịu dàng của Chung Bình, làm chị say mắt rồi, anh ấy đẹp trai quá.” Chị Như vẽ mặt đầy hạnh phúc nằm trên giường, thẳng tắp nhìn chăm chăm trần nhà, giống như ở trên kia có dán khuôn mặt tuần tú của Chung Bình vậy.

Tổ Tổ cũng tắt đèn lên giường nằm, nghe chị Như thì thảo tự hỏi làm sao có thể hấp dẫn được Chung Bình đây, cô liền chậm rãi nghiêng người, khe dịch chuyển về phía mép giường. Thời điểm mà Chung Bình dịu dàng với người khác quả thật rất mê người, khó trách nhiều phụ nữ lại cứ thích đổ xô vào anh như vậy. Chị Như cố gắng lên, có lẽ một ngày nào đó anh ấy sẽ nhận ra chị rất tốt. Tổ Tổ nhắm mắt lại, chậm rãi vuốt nhẹ trái tim đang quặn thắt của mình.

27. Chương 27: Vì Em

Nhờ sự sắp xếp của chị Như, Tổ Tổ cuối tuần đã có thể quay lại siêu thị. Chẳng qua, cô không được làm nhân viên thu ngân nữa mà làm nhân viên kiểm hàng, chủ yếu là phụ trách hàng hóa, thanh lí tiền, công việc so với khi làm thu ngân còn mệt hơn, mà tiền lương lại càng ít ỏi. Nhưng Tổ Tổ còn có thể trở về đi làm lại, là đã thấy cảm kích lắm rồi, một câu cũng không dám nói thêm nữa. Chỉ có điều cô vẫn nhờ A Cường hỏi thăm xem, còn có việc nào làm thêm giờ nữa không. A Cường vừa nghe cô định phân thân làm hai việc, liền vội vàng ngăn cản, cô mới khỏe lại, đương nhiên không thể quá vất vả. A Cường thậm chí còn đem tiền mà mình vất vả dành dụm để sau này cưới vợ đưa cho cô, bảo Tổ Tổ cứ đưa trước cho Chung Bình. Tổ Tổ lại nhất định không chịu, tiền này cũng là tiền mà anh phải đổ mồ hôi sôi nước mắt mới làm ra, cô làm sao có thể ngồi chơi mà hưởng lộc được.

Chị Như biết chuyện này liền mắng cô ngốc, tiền này A Cường tợn còn không phải là vì chính anh, người mà anh muốn kết hôn không phải là cô sao. Tổ Tổ nghe xong, liền không hé răng. Tâm ý của A Cường cô hiểu, nhưng cô vẫn chỉ coi A Cường là anh trai mình, hơn nữa cô vẫn hy vọng anh cùng Tiểu Anh có thể thành đôi, cho nên cô không thể tùy tiện nhận số tiền này của anh được.

Ít hôm sau đó, Tổ Tổ cùng A Cường trở về cô nhi viện, vừa nhìn thấy bọn trẻ đã có chỗ ở ổn định, mà ngôi nhà mới kia cũng đang được xúc tiến xây lại, Tổ Tổ rất mừng vui mừng, rất cục cựa cũng có người chịu chú ý đến tình trạng khốn khó của nơi đây.

Viện trưởng vừa thấy người đến là Tổ Tổ, liền gắt gao ôm chặt lấy cô, đau lòng vỗ lên lưng cô, nghẹn ngào nói, “Tổ Tổ, đứa nhỏ đáng thương này.”

Tổ Tổ nghe vậy trong lòng cũng thấy buồn, khóe mắt cũng ngập nước, “Viện trưởng, đừng khóc, con không sao.” Cô cứ phải dỗ cả nửa ngày như thế, viện trưởng mới thôi khóc, sau đó bà kéo cô nhanh chóng ngồi xuống ghế.

Tổ Tổ lúc này mới hỏi thăm đến chuyện bức thư nặc danh kia, “Viện trưởng, vẫn chưa tìm được người đã giúp đỡ chúng ta sao?”

Viện trưởng lắc đầu, “Xem ra người làm chuyện kia không muốn để ai biết. Ta đã hỏi toà soạn báo rồi, họ cũng không biết là từ đâu gửi đến, trong thư người kia đã kể tên ra một số bộ phận đoàn thể, rồi phê bình chỉ trích họ, nói là những người ở cấp trên đối với những người dân yếu thế quá thờ ơ nên mới tạo ra sự cố lần này, thậm chí thiếu chút nữa đã hại một cô gái phải mất cả tính mạng. Dù sao người ấy cũng cố gắng nói rất nghiêm trọng, vì vậy mới khiến mấy người ở trên ngay lập tức bắt tay giải quyết vấn đề này cho cô nhi viện chúng ta.”

Tổ Tổ nghe viện trưởng nói thì mới biết, hóa ra trong thư còn nhắc đến cả cô nữa, xem ra người này không những là người biết rất rõ mọi việc của cô nhi viện, lại còn biết rất rõ tình hình bị thương của cô. Người này rốt cuộc là ai đây? Có khi nào là người làm ở trong cô nhi viện hay không?

Viện trưởng nhìn Tổ Tổ nhẹ nhàng xoa vết thương ở sau cổ cô, “Tổ Tổ, vết sẹo này có thể mờ đi được không?” Một cô gái xinh đẹp thế này mà lại có sẹo trên người thì đau lòng đến cỡ nào đây,

“Con không biết, còn phải do thuốc nữa, hình như cũng đỡ một chút rồi. Viện trưởng, đừng lo, không ai để ý đâu.” Tổ Tổ rút cổ lại, sau đó tựa vào vai của bà. Ai nhìn thấy mấy vết thương này của cô cũng đều không nhìn được mà kêu lên như vậy, thật là khiến cô phải đau đầu mà. Kỳ thật, cô hy vọng người khác đừng có đối xử với cô quá đặc biệt, như thế lại làm cô cảm thấy mình không còn giống bản thân mình trước kia nữa.

“Đồ ngốc, tương lai sẽ khó gả đi không?” Viện trưởng thấy cô tỏ vẻ không sao cả, thì khê thở dài. May mà đứa nhỏ này kiên cường như vậy, nếu đổi lại là Tiểu Anh gặp tình cảnh này, chắc chắn con bé sẽ cả ngày đều khóc lóc bị thảm à xem.

“Tìm không được thì không cần gả đi nữa, con sẽ trở về giúp viện trưởng nhé.” Tổ Tổ cười cho qua, nếu cô không tìm được một người “tâm linh tương thông” với cô, thì cô sẽ tình nguyện ở như vậy một mình cả đời.

Viện trưởng đau lòng ôm đầu Tổ Tổ, đứa nhỏ này thiện lương như vậy, nhất định sẽ được hạnh phúc. Tự dưng nhớ ra gì đó, bà khê nhắc đầu cô lên, nhìn cô nói, “Lúc con nằm viện, Chung tiên sinh có đến một hai lần, nói rằng con luôn nhớ cô nhi viện, nên đến xem trong viện có gì.....cần giúp đỡ không.”

Tổ Tổ nghe xong thì sửng sốt, Chung Bình tự mình đến cô nhi viện ư, việc này cô thật không thể ngờ được!

“Cậu ấy còn mua rất nhiều đồ chơi cho tụi nhỏ, an ủi bọn chúng rằng chị Tổ Tổ sẽ rất nhanh khỏi lại, rất nhanh có thể trở về chơi với bọn chúng. Làm cho bọn nhỏ đều khóc loạn hết cả lên, bây giờ bọn nó thỉnh thoảng vẫn thường hỏi ta, khi nào thì anh Chung lại đến.” Viện trưởng mỗi khi nhắc đến Chung Bình, trên mặt lại lộ ra nụ cười hiền lành, Chung tiên sinh đối với cô nhi viện của bọn họ quả thực rất tận tâm.

Tổ Tổ nghe bà nói lại tưởng tượng ra cảnh Chung Bình bị một đám trẻ vây lại ở trong, dịu dàng an ủi chúng, trái tim cô không khỏi co rút đau đớn, Chung Bình, anh còn làm bao nhiêu chuyện mà tôi không biết nữa đây?

Viện trưởng sờ sờ mái tóc ngắn của cô, “Con cùng Chung tiên sinh quen biết, có rảnh thì thay ta đi gặp cậu ấy, bảo bọn nhỏ đều rất nhớ cậu ấy.” Bạn của Tổ Tổ thật giống cô đều là người sống tình cảm như vậy.

Tổ Tổ gật nhẹ đầu, hơn một tuần qua, cô cũng không gặp được Chung Bình, không biết có phải gần đây anh lại bận gì không.

—

Buổi chiều hôm đó, A Cường chở Tổ Tổ từ cô nhi viện về nhà trước, sau đó mới quay xe đi về khách sạn.

Tổ Tổ ngồi ở nhà, ngẫm lại lời nói của viện trưởng, sau đó quyết định đi đến bệnh viện gặp anh. Mặc kệ Chung Bình có đang ở đó hay không, cô vẫn muốn anh biết bọn nhỏ rất nhớ anh.

Tổ Tổ nghĩ vậy, liền đội thêm mũ ra khỏi nhà, rồi ngồi trên xe bus để đến bệnh viện.

Bệnh viện, nơi đây vẫn luôn đông đúc và nhộn nháo như vậy, Tổ Tổ đi thang máy lên tầng, rất nhanh đã đến phòng làm việc của anh. Nhưng khi liếc nhìn vào bên trong, thì lại không thấy bóng dáng của Chung Bình đâu, mà chỉ có một bác sĩ đang ngồi ở bên cạnh bàn. Tổ Tổ cảm thấy hơi mất mát, chậm rãi tựa vào một bên tường, đưa mắt nhìn sang hai bên, có phải Chung Bình đang đi khám bệnh rồi không?

Nhưng đợi mãi một lúc lâu, anh vẫn chưa trở về. Tổ Tổ đành thở dài, quyết định đi về trước.

Đứng trước thang máy, nhìn thấy cả một đồng người đang chen chúc cô liền quyết định đi thang bộ xuống tầng. Tổ Tổ đẩy cửa thoát hiểm rồi đi xuống, ở trong này luôn mờ mờ không rõ cũng không có ai cả, cô sẽ không phải lo lắng bị người khác chú ý nữa.

Nhưng khi đi xuống đến lầu ba, cô lại bị một giọng nói quen thuộc thu hút, Tổ Tổ nhẹ nhàng tiến lại gần, thì giọng nói kia càng ngày càng rõ ràng hơn, trái tim cô như bị ai bóp nhẹ một chút, giọng nói trầm ấm kia.....Tổ Tổ ngừng thở, tim lại bắt đầu đập hỗn loạn, Chung Bình sao lại ở đây!

Chung Bình giống như là đang cùng một người nữa nói chuyện, giọng nói người kia rất xa lạ, cô khẳng định là mình chưa từng nghe qua, nhưng tại sao bọn họ phải thần thần bí bí ở đây, sao không đang hoàng ở trong phòng làm việc mà nói chuyện? Tổ Tổ nghĩ vậy thì không tránh khỏi có chút tò mò, liền vênh tai lên nghe.

“Hôm qua tổng biên lại hỏi tôi, thư kia từ đâu mà có?” Đây không phải là giọng nói của Chung Bình.

“Cậu nói thế nào?” là anh lên tiếng.

“Tôi còn không phải làm theo lời cậu, không biết ai viết thư. Nhưng mà tổng biên nói là cấp trên đang muốn tra xem người này là ai, xem ai lại dám đem chuyện này gửi lên đến quận? Cậu lần này làm cho bên trên rối loạn một phen đến không thể thanh thần nổi.” Giọng người kia có chút châm biếm

“Cậu đừng quản nhiều như vậy, việc này cứ nói là cậu không biết. Dù sao tin này cũng là do cậu viết rồi, cậu cũng không phải chịu tổn thất gì đâu.” Chung Bình dường như không cho là đúng.

Nghe anh nói, tim cô lại như bị ai bóp mạnh một cái, cô không dám nhìn thẳng nữa, rốt cuộc hai người họ đang nói chuyện gì vậy, vì sao mà thần kinh của cô lại căng ra như thế này, giống như có một áp lực nào đó đang hiển hiện ngay trước mắt cô vậy, tim tự nhiên lại đập nhanh vô cùng.

“Nghe nói có người tìm đến cả bệnh viện của cậu để điều tra, có đi tìm cô gái bị bỏng kia không?” Người kia nói xong thì có chút ảo não.

“Yên tâm, không tra ra gì đâu.” Chung Bình vỗ vỗ vai của người nọ, làm phát ra một chút âm thanh, khiến Tổ Tổ sợ tới mức co rụt người lại, thiếu chút nữa đã đập mạnh đến cái ót đằng sau

Sau đó, người kia lại cầu nhàu thêm gì nữa, nhưng tất cả đều bị Chung Bình trấn an hết, hai người họ đứng nói chuyện thêm một lát, rồi người kia giống như đang bước chân đi xuống dưới.

Tổ Tổ khẩn trương chậm rãi lùi về phía sau, vừa mới lùi đến chỗ rẽ ở cầu thang, thì đã nghe thấy tiếng cước bộ đến gần. Tổ Tổ cuống quýt đẩy cửa thoát hiểm trốn ra ngoài. Đến khi nghe rõ tiếng bước chân bên trong đã rời đi rồi, thì Tổ Tổ mới khẽ thở ra, cô tựa vào cạnh cửa, trong đầu vô cùng hỗn loạn, thật không thể ngờ được người đã giúp đỡ cô nhi viện mà cô và viện trưởng đang tìm lại thì ra lại chính là anh!

Tổ Tổ đợi chờ cả nửa ngày, sau đó mới đẩy cửa đi vào bên trong, cô do dự một lúc cuối cùng lại hướng lầu trên đi tiếp. Tổ Tổ chậm rãi đi đến cạnh cửa phòng làm việc của Chung Bình, khẽ liếc một cái, lúc này Chung Bình đã đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế của mình rồi.

Tổ Tổ bình ổn trái tim mình, sau đó mới đi vào trong. Chung Bình vừa ngẩng đầu lên không ngờ lại nhìn thấy cô nên vô cùng hoảng sợ, “Tổ Tổ?” Nói xong tự nhiên đứng lên.

Tổ Tổ mỉm cười, đi đến trước mặt anh, “Chung Bình, tôi có chuyện tìm anh.”

Về mặt kinh hoàng này của Chung Bình càng làm cho cô thêm sáng tỏ, anh vừa mới cùng người khác bí mật nói chuyện về cô nhi viện, bây giờ lại đột nhiên thấy cô xuất hiện ở đây, thì hoảng sợ là điều đương nhiên. Tổ Tổ nhìn anh rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh, trong lòng liền cảm thấy hơi khác thường, nhưng ánh mắt vẫn như cũ chăm chú nhìn anh.

Chung Bình gật đầu, quay ra nói với người bác sĩ ngồi bên cạnh một tiếng, sau đó mới cùng Tổ Tổ đi ra ngoài.

Hai người đi xuống lầu, đi bộ đến khu phòng bệnh, ở trong đó có một hoa viên nho nhỏ.

Chung Bình nhìn bóng dáng của Tổ Tổ, trong lòng lại cảm thấy bất an, sao tự nhiên cô ấy lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ cô ấy đã phát hiện mình luôn trộm nhìn cô ấy? Mà cái biểu tình kì quái trên mặt Tổ Tổ lại càng làm cho anh đoán không ra, “Tổ Tổ, có chuyện gì vậy?”

Tổ Tổ đột nhiên xoay người, nhìn anh chằm chằm, nhưng không nói gì cả.

Anh bị cô nhìn chăm chú như vậy lại càng cảm thấy bất an hơn, ánh mắt đành phiêu nhẹ về nơi khác, ho khẽ một tiếng, “Có phải thấy khó chịu hay không?”

Tổ Tổ chậm rãi mở miệng, “Chung Bình.” Giọng nói nhỏ nhẹ như khẽ gợn vào trái tim anh nhưng lại làm cho anh chấn động, chỉ biết cắn khoăn cau mày lại, cô ấy làm sao vậy?

“Thư nặc danh kia là anh viết?” Tổ Tổ đang cố cưỡng chế nội tâm kích động của mình, nhìn ánh mắt của anh từ không thể tin được rồi nhanh chóng chuyển sang trấn tĩnh, quả nhiên là anh.

Chung Bình chấn động, trong lòng vòng vo một hồi, Tổ Tổ làm sao mà biết được? Anh có nên thừa nhận hay không? Sau đó lại nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của cô, anh đành phải gật nhẹ đầu.

“Anh.....vì sao phải làm như vậy?” Tổ Tổ hỏi xong liền cảm thấy hối hận, ánh mắt của Chung Bình nhanh chóng tối sầm lại, chằm chằm nhìn cô như muốn đem cô khảm sâu vào trong đôi mắt kia, ở đôi mắt vốn sâu không thấy đáy ấy, cô lại dường như từ trong đó tìm kiếm được đáp án mà mình muốn, trái tim của cô khẽ run nhẹ, kinh hoàng muốn thu lại ánh mắt, nhưng ánh mắt của anh lại như hai phần nam châm hút lấy ánh mắt của cô, khiến cô không thể rời.

“Tổ Tổ.” tiếng gọi dịu dàng ấy lại làm rối loạn thần trí của cô, cô kinh hãi lùi lại vài bước.

Chung Bình nhìn thấy cô hoảng hốt và lúng túng, trong lòng cảm thấy mừng như điên, hóa ra không chỉ có mình anh thất thường như vậy.

Chung Bình mỉm cười nhìn cô, “Tôi nghĩ muốn vì em làm chút chuyện gì đó.” Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên cô quan tâm chính là cô nhi viện, lúc ấy cô đã thì thào nói nhỏ với anh, khiến trái tim anh thật sự rất đau. Khi nào mới có người nghĩ thay cho cô đây?

Mỗi Tổ Tổ run rẩy, phát ra một chút thanh âm yếu ớt, “Anh đã làm rất nhiều rồi.” Tổ Tổ nói xong lại lui lại tiếp, cô sợ khoảng cách giữa hai người lúc đó, trong lòng lại không ngừng thuyết phục trái tim đang hoảng sợ kinh ngạc của mình, rằng anh làm hết thấy những việc này đều là vì bọn nhỏ thôi, tuyệt đối không phải chỉ vì mình cô.

“Tổ Tổ.” Chung Bình lôi cô lại gần mình, nhìn thẳng cô, “Tôi thế mà vẫn cảm thấy không đủ?” Đã đủ rồi sao? Vì sao mà mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt kiên cường của cô, anh vẫn đau lòng không thôi. Không nhìn thấy cô, trong lòng anh sẽ vương bận, lo lắng cô có đau không, có khó chịu hay không, nhìn không được phải trộm tới thăm cô, trong khi đó lại không dám xuất hiện đối diện trực tiếp với cô! Cô có phải nên giải đáp tất cả những hoang mang trong lòng anh rồi hay không?

“Chung Bình.” Tổ Tổ vội vàng đề cao thanh âm, đánh gãy lời nói của anh, thở phì phò mở miệng, “Tôi thay cô nhi viện cảm ơn anh, bọn nhỏ cũng rất nhớ anh.” Anh đã làm rất nhiều việc tốt, mọi người nhất định đều rất muốn nói lời cảm ơn anh. Nói xong, Tổ Tổ đã dùng sức gập người một cái 90 độ trước mặt Chung Bình, sau đó đứng thẳng dậy dường như muốn chạy đi.

Chung Bình nhanh chân chạy đến cản cô lại, ánh mắt của anh sáng rực như chiếu thẳng vào trái tim cô, “Tổ Tổ, tôi làm hết thấy những điều này đều có lí do, đây là vì em.”

Tổ Tổ nhìn vào đôi mắt sâu đen của Chung Bình, tim đập nhanh như một con ngựa điên mất cương, cô chỉ biết dùng hết sức đẩy anh ra, sau đó hoảng sợ chạy trốn. Ngoại truyện: Chung tiểu bình và Tiêu tiểu tổ

“Này, tay anh đang đặt ở đâu vậy?” Tiêu tiểu tổ trợn mắt nhìn Chung tiểu bình đang ở trước mặt, rõ ràng đã bị ngã xuống đất rồi, hai tay còn giống y như bạch tuộc vẫn búi chặt trước ngực cô, lại còn sờ soạng nữa chứ, Tiêu tiểu tổ liền nhắc chân lên, ghì chặt anh lại xuống chiếc đệm.

“A, xin đi, rõ ràng em bảo anh đừng buông tay mà.” Bạn học Chung tiểu bình vẻ mặt vô tội, điên loạn xoa ngực mình.

Bàn tay trắng nõn của Tiêu tiểu phóng tới, nắm lấy cổ áo của anh nhắc lên, “Đổi lượt anh tấn công đi.” Dạy anh nhiều lần như vậy, như thế nào cũng không hề tiến triển, xem ra anh ấy chả có lòng dạ nào là muốn học cả.

Chung tiểu bình nghe thấy đã đến lượt mình công, hai mắt liền tỏa sáng, trong đôi mắt hoa đào kia hiện lên nụ cười xấu xa, thân mình vừa đứng vững lại, đã mỉm cười nhìn Tiêu tiểu tổ, anh xoay người, đánh móc sau gáy cô. Ha ha, bạn học Tổ Tổ, anh sẽ không khách khí đâu!

Tiêu tiểu tổ vừa thấy hai móng vuốt sói kia đang lao đến trước ngực mình, bức tức vô cùng, đây là cái tư thế gì đây, cô từ khi nào lại dạy anh cái chiêu thức như vậy, thật là ngớ ngẩn, còn chưa chạm vào tay áo của đối thủ thì đã bị người ta quật quã rồi. Quả nhiên, hai bàn tay trắng nõn của Tiêu tiểu tổ liền xuất thủ, một cái chặn, một cái thuận thế bắt lấy tay anh, kéo về phía trước, sau đó nhắc chân đá nhẹ một cái, lại dùng tay đẩy, khiến anh nhất thời mất đi trọng lực, yếu như chân tôm, Tiêu tiểu tổ không mất nhiều công sức lắm, quật anh ngã xuống mặt đất. Một tiếng phanh vang lên, đã nhìn thấy bạn học Chung tiểu bình mặt lộ vẻ đau đớn không chịu nổi, nhăn nhó thành một cục.

Chung tiểu bình nằm thẳng trên mặt đất, đau đớn la hét, “Tổ Tổ, không phải em bảo anh công sao, sao lại đánh lại?” Anh một bên giả vờ kêu thảm thiết, một bên lại chậm rãi di chuyển đến bên chân Tiêu tiểu tổ, tay từ từ vươn ra, chuẩn bị đánh úp.

Tiêu tiểu tổ sớm đã đề phòng cẩn thận, nghĩ muốn chờ cho đến khi tay anh đến gần hơn nữa cô nhất định sẽ giẫm thật mạnh, hai người còn đang âm thầm phân cao thấp, thì cửa phòng tập đột nhiên lại có người đẩy ra. Hai người giật nảy mình, nhìn ra ngoài cửa.

“Bà nội!”

“Bà!”

Hai người cùng một lúc hét chói tai, người đứng ở cửa quả thực là bà nội của Chung tiểu bình, đang được mẹ Chung nâng vào.

“Bình Bình, Tổ Tổ, từ sáng sớm các con đã tập rồi, thành quả như thế nào?” Bà cụ hí hóp mắt cười.

“Bà ơi, anh ấy một chút cũng không giống luyện tập gì cả.” Tiêu tiểu tổ âm thầm đáp anh một cái, rồi mới nhảy xuống cái nệm, chạy nhanh đến bên người bà.

“Đâu có, con rất nghiêm túc, bà xem con bị Tổ Tổ đánh rơi nhiều như vậy!” Chung tiểu bình lặn lội đứng lên.

Bà cụ nhìn Bình Bình, rồi sờ đầu của Tổ Tổ, cười ha hả nói, “Tổ Tổ, con phải kiên nhẫn, Bình Bình kiên trì như vậy là may mắn lắm rồi, trước kia nó chỉ chơi một lúc rồi bỏ luôn.”

Tổ Tổ bĩu môi, trừng mắt nhìn Chung Bình, bất đắc dĩ đành dạ một tiếng, phải nghe lời bà thôi.

Chung tiểu bình thấy bà đang giúp mình, liền nhanh chân chạy đến bên người bà, ôm bà rồi dùng sức hôn một cái lên mặt, “Đúng vậy, con đã hứa với bà rồi, con nhất định sẽ chăm chỉ tập.” Nói xong liền đi ra đằng sau lưng của bà, miệng lải nhải trêu tức Tổ Tổ, vẻ mặt vô cùng đắc ý, làm cho Tiêu tiểu tổ tức đến nghiến răng nghiến lợi, quyết định tí nữa nhất định phải giáo huấn anh một trận mới được.

Bà cụ quay đầu sang nói với mẹ Chung, “Chè làm xong chưa? Bảo bọn chúng ăn xong rồi tập.” Mẹ Chung gật gật đầu, “Đã làm xong rồi ạ, Bình Bình, con cùng Tổ Tổ đi ăn trước đi.”

Chung tiểu bình nghe xong thì gật đầu, nhìn ánh mắt hung ác của Tiêu tiểu tổ làm anh không dám cợt nhả nữa, vẫn nên làm cô hạ hỏa trước đã, bằng không, chắc ngày mai anh không xuống nổi giường nữa mất. (mờ ám quá anh ạ =))))))

Tiêu tiểu tổ hết cách đành phải đi theo anh xuống phòng khách ở tầng dưới.

Chung tiểu bình quả nhiên là một đại thiếu gia, rửa tay xong thì ngồi yên một chỗ, Tiêu tiểu tổ đành phải tự đi lấy ổi người một bát rồi bưng tới trước mặt anh.

Chung tiểu bình cố ý giúp cô đẩy ghế ra nhưng cô lại không thềm ngồi, lại đi ra chỗ đối diện với anh ngồi xuống, vẻ mặt trầm hân, anh đành bưng bát bê đến chỗ cô rồi cũng ngồi xuống. Tiêu tiểu tổ trừng mắt liếc anh, “Có người đó, đi ra đi.”

“Không sao mà,” Chung tiểu bình dịch lại gần trêu cô, cư nhiên chỉ mới tới gần thêm một chút, mà tai cô đã bắt đầu đỏ bừng rồi.

Tiêu tiểu tổ khó chịu dịch ra một chút, trên người anh toàn là mùi mồ hôi, còn có mọi người đều sắp xuống nữa. Cô lại bưng bát lên, chuẩn bị ngồi hân sang bên kia, thì Chung tiểu bình đã nhanh chóng kéo lấy cô không cho đi, “Đừng đi mà.” Mặt lại nhanh chóng dính sát vào mặt cô. Tiêu tiểu tổ cắn môi, dùng sức cộc vào đầu anh một cái, làm anh đau đến mức kêu lên thất thanh, dùng tay che đầu lại, Tiêu tiểu tổ mắt cong hết cả lên, mỉm cười giả bộ xoa xoa cho anh, lại nhìn thấy ánh mắt đầy chờ mong của Chung tiểu bình, thì cô đã đứng dậy bưng bát quay đầu rời đi.

Chung tiểu bình tức giận đến mức muốn giẫm chân! Tiêu tiểu tổ một chút cũng không có đáng yêu!

Một lúc sau, Tiêu tiểu tổ lại tức giận ngồi ở trong xe, trừng mắt nhìn vẻ mặt hưng phấn của Chung tiểu bình đang ở bên ngoài, người này lại còn dám lợi dụng bà để lừa cô ra, cuối tuần này cô còn có một cuộc thi, vậy mà anh còn mỗi ngày quấy rầy cô ôn tập nữa.

Chung tiểu bình thấy Tiêu tiểu tổ chỉ ngồi im trong xe, liền quay lại gọi cô, “Tổ Tổ, ra đây đi, nơi này mát lắm.”

“Em sợ lạnh.” Tiêu tiểu tổ nghiêm mặt không thềm để ý tới anh.

Chung tiểu bình khẽ nhấc khoe miệng, lôi từ ghế sau ra một chiếc áo khoác, chớp mi nhìn cô, “Có áo này.”

Tiêu tiểu tổ đành trừng mắt nhìn anh một cái, “Em sợ tối.”

Chung tiểu bình nhìn bóng đêm dày đặc xung quanh, “Nếu anh làm chỗ này sáng lên, em đồng ý đi ra chứ?”

Tiêu tiểu tổ không nói gì nữa, tốt nhất là không thềm để ý đến anh.

Chung tiểu bình liền đi đến cốp sau, không biết lôi ra được cái gì liền ngồi xổm xuống.

Tiêu tiểu tổ ngồi bên trong thở dài, anh muốn làm gì thì làm cái đó, chả chịu hỏi cô bao giờ. Chẳng qua, nếu đã định đi ra rồi, thì cũng chả thềm bực bội với anh nữa. Tiêu tiểu tổ liền mở đài radio lên, trong đó đang phát một bài hát, chính là chương trình phát nhạc theo yêu cầu của khán giả

Tiêu tiểu tổ dựa lưng vào ghế, thoải mái nghe, bất tri bất giác lại ngủ luôn lúc nào không biết.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cô bị người ta lay tỉnh lại, trợn mắt nhìn Chung tiểu bình trước mắt, “Tổ Tổ, mau ra đây đi.” Tiêu tiểu tổ không tình nguyện bị anh lôi ra ngoài, gió đêm liền thổi đến, không thể tưởng tượng được trên đỉnh núi gió lại lớn đến vậy. Chung tiểu bình gắt gao ôm cô vào trong ngực mình, nhẹ nhàng nói, “Lạnh phải không?”

Tiêu tiểu tổ gật gật đầu, anh biết rõ cô sợ nhất là lạnh, còn đưa cô đi hứng gió nữa, có phải là muốn nhìn thấy cô ngày mai chảy nước mũi không. Chung tiểu bình cầm áo khoác nhẹ nhàng bọc kín cô lại, dùng mặt mình cọ qua cọ lại trên mặt cô, mới mỉm cười, “Lập tức sẽ không lạnh nữa.”

Tiêu tiểu tổ bấu môi tựa vào trong lòng anh, lại nhìn xung quanh. Nơi này tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, chạy tới đây để làm gì không biết?

Chung tiểu bình ôm cô, nhẹ giọng nói, “Nhắm mắt lại, anh cho em xem mấy thứ này.”

Tiêu tiểu tổ nghi hoặc nhăn mặt như mỳ, Chung tiểu bình liền nhẹ nhàng vuốt nhẹ mặt cô, “Nhanh đi.” Bị anh giục, cô đành phải làm theo, liền nhắm mắt lại.

Chung tiểu bình buông cô ra, lại đi đâu đó, Tiêu tiểu tổ đang nhắm chặt hai mắt nên chỉ có thể nhanh chóng ghi chặt lại chiếc áo khoác trên người, gió thổi làm vài sợi tóc bay ngang trước mắt cô, cô nhẹ nhàng dùng tay vuốt chúng ra, sau đó im lặng chờ anh trở lại.

Một lúc sau, Chung tiểu bình mới lại đi về chỗ cô, dẫn cô chậm rãi bước đến, sau đó kéo cô dừng lại, môi dán tại bên tai cô khẽ nói, “Được rồi, mở mắt ra đi.”

Tiêu tiểu tổ chậm rãi mở mắt ra, trước mắt bỗng sáng ngời, vừa rồi nơi đây vẫn còn là khoảng đất trống tối đen như mực, bây giờ lại sáng lên rực rỡ, một loạt những cây nến bao xung quanh làm thành hình trái tim rất đẹp, lóe ra những tia sáng ở trong màn đêm lạnh lẽo này, Tiêu tiểu tổ bỗng cảm thấy ấm áp, mặt cô hơi nóng lên, anh là cố ý chuẩn bị cho cô sao? Chung tiểu bình lại nhẹ dẫn cô tới gần hơn, Tiêu tiểu tổ liền nhìn thấy ở chính giữa trái tim có một đôi hình người rất đáng yêu, nhưng khi cẩn thận nhìn lại, thì cảm thấy không đúng lắm, hai người kia rõ ràng là đang nắm tay nhau nhưng mà, một người đang bị người kia làm cho té úp trên mặt đất, giống như là đang đánh nhau vậy. Có ý nghĩa gì đây? Tiêu tiểu tổ kì quái nhìn Chung tiểu bình, “Đây là sao?”

“Cái này là Tiêu tiểu tổ bắt nạt Chung tiểu bình!” anh thừa dịp cô đang ngây ngốc nháy mắt một cái, hôn nhẹ lên môi cô, rồi chạy đến đầu kia của hình trái tim, đứng đối diện với cô, vui vẻ làm cái mặt quỷ, “Là em mỗi ngày đều đánh anh.”

Tiêu tiểu tổ tức đến nổi liền đuổi anh chạy vòng quanh, “Chung tiểu bình, anh đứng lại đừng có chạy.” Rõ ràng chính anh xin bà bảo cô dạy anh Judo, bây giờ lại bảo cô bắt nạt anh. Nếu không phải mỗi lần anh đều trái ôm phải ôm, quần lầy cô lăn vòng vòng trên đất, thì cô đã không thương cảm chân hạ cẳng tay đá văng anh ra như vậy.

Chung tiểu bình vừa chạy vừa cười, “Không chạy mới là đồ ngốc, em nghĩ rằng anh giống em sao.” Tiêu tiểu tổ tức giận chạy ở phía sau la hét loạn lên. Cuối cùng mãi mới đuổi được Chung tiểu bình, cô liền nhanh chóng quật anh ngã xuống mặt đất. Chung tiểu bình lại cười hì hì đứng lên, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu tiểu tổ vẫn còn đang thở phì phò, anh nhảy đến chỗ thảm cỏ trước mặt, đuổi tay ra về phía Tiêu tiểu tổ, “Lại đây đi.”

Tiêu tiểu tổ bấu môi, không để ý tới anh.

Chung tiểu bình nheo mắt nhìn, lại gọi tiếp, “Tổ Tổ, lại đây.”

Tiêu tiểu tổ đành quay lại liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn là không tình nguyện mà phải đi qua ngồi xuống cạnh anh.

Chung tiểu bình kéo cô một cái, hai người liền nằm xuống ở trên bãi cỏ, anh đưa cánh tay của mình ra, kê cô xuống dưới đầu của cô. Tiêu tiểu tổ cảm thấy không quen liền dựa vào lưng anh, lại bị Chung tiểu bình kéo tay lại, đem cô ôm trở về, “Đừng nhúc nhích.”

Tiêu tiểu tổ lẩm bẩm gì đó, nhưng không hề phản đối, cũng nằm thẳng ra. Anh muốn ở đây làm gì? Sao lại nửa đêm nửa hôm chạy tới đây hứng gió.

“Tổ Tổ, hôm nay là thất tịch.” Giọng nói dịu dàng của Chung tiểu bình từ trên đầu bay tới, chậm rãi theo gió mà bay đi.

Tiêu tiểu tổ giật mình, hôm nay ư? Cô bình thường không bao giờ chú ý cho lắm, nên không biết hôm nay là ngày lễ.

“Anh muốn cùng em xem cuộc gặp gỡ trên cầu Hỉ thước.” Chung tiểu bình giơ tay ôm cô lại, kéo cô lại gần anh hơn.

Tiêu tiểu tổ trong đầu trống rỗng, “Nhìn kiểu gì?” Đó không phải là truyền thuyết sao? Làm sao có thể nhìn thấy hai người ở trên trời được?

“Ngẩng đầu, nhìn trời đi.” Chung tiểu bình khinh bỉ trở mình, này.....Người phụ nữ này, lại bảo dùng mắt để nhìn, hãy dùng đầu óc để nghĩ đi, lãng mạn mà thực tế thì còn gọi gì là lãng mạn, cảm giác vẫn là quan trọng nhất.

Tiêu tiểu tổ nhìn lên, “Sau đó?”

Chung tiểu bình nhìn vẻ mặt chờ đợi của cô, tự nhiên lại có một loại cảm giác muốn bóp chết cô, nghiến răng nghiến lợi nói, “Sau đó, có nhìn thấy chòm sao kia không?”

Tiêu tiểu tổ trầm mặc một lát, “Không.” Biết rõ mắt của cô không tốt, đi ra ngoài cũng không nhắc nhở cô đeo kính sát tròng, hiện tại, chỉ có thể nhìn trời mà than thở.

.....

“Không phải rõ ràng ở kia à? Em xem không được ư!” Chung tiểu bình hít sâu, cố gắng nhẫn nại.

“.....Hình như em lại tăng số rồi?” Tiêu tiểu tổ xoay mặt nhìn anh, vẻ mặt nghi hoặc.

Chung tiểu bình lại hít sâu lần nữa, cố nhịn! “Được, em nhắm mắt lại, anh kể cho em nghe.” Lãng mạn như vậy lại bị cái việc cạnh thị tăng số này làm hỏng, ai~ thật là thất sách!

Tiêu tiểu tổ nhắm mắt im lặng nằm

Chung tiểu bình bắt đầu chậm rãi lãng mạn kể lại, ngữ lang chúc nữ như thế nào mà gặp nhau rồi yêu nhau, như thế nào mà mỗi năm một lần, giống như hai chòm sao kia chậm rãi bay tới cuối cùng giao nhau trong nháy mắt. Nói xong cả người Chung tiểu bình đều run rẩy, anh từ lúc nào lại có thể đem mấy chuyện náo tàn hồi xưa ra kể lại êm tai đến như vậy. Chung tiểu bình khẽ nghiêng mặt nhìn Tiêu tiểu tổ đang suy tư nhắm mắt, cô im lặng tựa như một con búp bê, đang say mê nghe anh kể. Chung tiểu bình cười, nhẹ giọng hỏi cô, “Tổ Tổ, em thấy có lãng mạn không?”

Không có động tĩnh gì, Chung tiểu bình nháy nháy mắt, chẳng lẽ cô không thích sao? Lại gọi tiếp, “Tổ Tổ?” Vẫn như cũ không nhúc nhích gì, Chung tiểu bình đành khẽ đẩy cô, “Tổ Tổ?”

Tiêu tiểu tổ giật giật, thì thào nói, “Ừm? Lạnh quá.”

Chung tiểu bình kinh ngạc, cái gì lạnh cơ? Lại nhìn Tiêu tiểu tổ hai tay đang cố giúc giúc vào trong cổ áo. Chung tiểu bình dùng sức đẩy, “Tiêu tiểu tổ! Em đừng bảo với anh là em đang ngủ đấy!” Người phụ nữ này.....lại ở trong thời điểm anh đang dụng tâm với cô như vậy mà lăn ra ngủ! Anh.....Thật muốn bóp chết cô.

Tiêu tiểu tổ mắt nhắm mắt mở, “Anh.....Không phải bảo em nhắm mắt sao?” Giờ này vốn là nên đi ngủ, cô nhắm mắt lại thì tự động ngủ luôn, cô cũng không có cách nào khác nữa.

“Anh bảo em nhắm mắt lại, chứ bảo em ngủ đâu, anh còn đang kể chuyện xưa cho em nghe đấy.” Chung tiểu bình giữ mặt cô lại, bắt cô mau tỉnh.

Tiêu tiểu tổ bị đau, liền trợn cả hai mắt to lên, “Kia.....có thể vào xe ngồi kể không, nơi này lạnh quá.” Kể chuyện không về nhà mà kể? Đêm hôm khuya khoắt lại chạy lên đỉnh núi hóng gió, nghe cũng chưa nghe được gì đã bị gió thổi bay luôn.

Chung tiểu bình lần thứ hai trừng mắt nhìn cô, sau đó nhắm mắt lại, đẩy Tiêu tiểu tổ ra, nhin không được mà ngửa mặt lên trời rơi lệ! Anh cuối cùng cũng hiểu được, Tiêu tiểu tổ không những đã không đáng yêu, còn không có tí lãng mạn nào nữa!

Chung tiểu bình bị trúng một đòn nặng nề như vậy, cuối cùng vẫn phải ôm Tiêu tiểu tổ vào trong xe, rồi đem hai ghế trước hạ xuống, đặt cô ngồi vào trong, sau đó anh cũng tự ngồi vào chỗ của mình. Nhìn Tiêu

tiểu tổ thoải mái duỗi thẳng người tiếp tục ngủ. Chung tiểu bình đành nhìn mấy ngôi sao trên trời, thở dài một cái, ai, cứ từ từ gặp gỡ, tôi còn phải giúp Tổ Tổ ngủ nữa.

Anh cũng nằm xuống, khẽ ôm Tổ Tổ vào trong lòng mình, vì sợ cô lạnh nên tắt cả cửa xe đều đóng, người còn co lại thành hình tròn. Tổ Tổ nằm trong lòng ngực ấm áp của anh, bỗng nhiên vô cùng thoải mái, không tự giác càng hướng vào lòng anh, chui sâu vào trong. Chung tiểu bình ôm thân thể mềm mại, bực bội mới giảm đi một chút. Không được nhìn sao, ôm Tổ Tổ cũng được! Tuy rằng đầu óc của cô gái này không được tốt cho lắm, nhưng là anh vẫn rất yêu cô. Anh hôn nhẹ lên mặt của Tổ Tổ, ôm chặt cô ngủ.

Ngày hôm sau mặt trời còn chưa lên, Chung tiểu bình đã bị đồng hồ báo thức ở trong di động đánh thức dậy, Chung tiểu bình muốn duỗi tay để tắt di động, mới phát hiện cánh tay mình vẫn còn bị Tổ Tổ đè, cả cánh tay có chút tê dại. Chung tiểu bình nhìn ra ngoài cửa đã lộ ra một vài tia sáng, khẽ đẩy người trong lòng mình, “Tổ Tổ, dậy đi, mặt trời sắp mọc rồi.”

Tổ Tổ ừ vài tiếng, vẫn không mở mắt, hai tay ngược lại càng ôm anh chặt hơn, trên người anh quả thật rất ấm áp.

Chung tiểu bình bất đắc dĩ đành rút tay ra, đứng dậy xuống xe. Nhìn thấy cả một vùng trời ửng đỏ, ông trời đã sắp thức dậy rồi. Chung Bình đứng hoạt động gân cốt một chút, rồi chui vào trong xe, ôm Tổ Tổ ra.

Tổ Tổ đột nhiên tiếp xúc với không khí lạnh bên ngoài thì càng chui sâu vào trong ngực anh, miệng không nhin được khẽ kêu lên.

Chung tiểu bình ôm cô ngồi trên mui xe, khẽ gọi cô, “Tổ Tổ, xem mặt trời mọc rồi ngủ tiếp.” Sao lại giống một con lợn con vậy, gọi mãi cũng đều bất tỉnh.

Tổ Tổ nhẹ hừ hừ vài tiếng, không để ý tới anh.

Chung tiểu bình bất đắc dĩ đành kéo mi mắt của cô lên, mỉm cười, “Dậy xem mặt trời mọc đã.”

Tổ Tổ trợn mắt nhìn, “Anh tự xem đi.”

Và mồ hôi, may mà còn chưa ăn sáng, không thì sẽ bị cô đánh một trận nữa rồi! Chung tiểu bình dán nhẹ lên mặt cô, nhẹ nhàng ma sát gọi cô dậy, anh dụng tâm muốn cùng cô xem mặt trời mọc như vậy, cô có thể hay không vì anh ngủ ít đi một chút.

Cọ cọ cả nửa ngày, Tổ Tổ mới chịu tỉnh, nửa mơ nửa tỉnh nằm cuộn trong lòng anh, nhìn vầng mặt trời đang từ từ lộ dạng, ngáp lớn một cái. Chung tiểu bình vừa định hỏi cô có đẹp hay không, thì bỗng chốc như bị mắc nghẹn trong cổ họng!

Tay Tổ Tổ vừa khẽ buông ra khỏi miệng, “Ngáp quả nhiên là bị lây.” Ôi nhiều chuyện như vậy.

Chung tiểu bình buồn bực khép miệng lại, than thở một câu, “Em tỉnh kiểu gì mà so với ngủ còn kém hơn.”

Chung tiểu bình nhìn mặt trời mọc mà muốn khóc, mặc dù anh vẫn chưa muốn từ bỏ ý định đem lời lãng mạn nhất ấy nói ra với cô, nhưng anh vẫn đang đợi bạn học Tiêu tiểu tổ có thể tự hiểu được hoàn cảnh hiện tại, anh cũng đâu có hy vọng xa vời rằng cô sẽ cảm động đâu. Nhưng xem ra, kế hoạch lãng mạn này của anh hoàn toàn thất bại rồi.

Chung tiểu bình đầy mắt mát nói, “Sớm biết như vậy thà đưa em đi xem mặt trời lặn còn hơn.”

Tiêu tiểu tổ gật đầu, “Mặt trời lặn rất được, có thể ăn no rồi từ từ xem.”

Chung tiểu bình nghe xong, hưng phấn nói, “Vậy đêm nay ra biển xem mặt trời lặn đi.” Cuối cùng cô cũng chung ý tưởng với anh.

Tiêu tiểu tổ lại lắc đầu, Chung Bình đang sục sôi, hào hứng thì bị cái lắc đầu của cô làm chậm rãi tan thành nước, cô lại đùa anh sao! Lại không muốn nữa?

“Về sau rồi đi, mỗi ngày đều có thể mà, sao mà phải gấp như vậy, em mệt lắm, muốn ngủ.” Tổ Tổ nói xong lại cuộn người trong lòng anh, nhắm mắt lại.

Chung tiểu bình cứng ngắc ôm Tiêu tiểu tổ, mỗi ngày đều có thể đi, cô nói mỗi ngày đều nguyện ý cùng anh đi xem mặt trời lặn? Chỉ cần ăn no, ngủ đủ thì OK? Chung tiểu bình trong lòng đang đóng băng đã từ từ sống lại.

Nhìn Tổ Tổ đang ngủ say trong lòng mình, Chung tiểu bình bắt đầu dĩ than nhẹ, xem ra, muốn cho Tiêu tiểu tổ một chút lãng mạn, đều phải xem xem tính cách của cô ra sao đã. Nhìn mặt trời đã lên cao hẳn, Chung tiểu bình đột nhiên thấy lạnh cả xương sống, sao anh lại thấy con đường này dài mà khó khăn đến vậy! Thôi được rồi, anh có thể từ từ mà khám phá ra tư duy của cô ngốc này mới được.

28. Chương 28: Không Có Ý

Trở lại siêu thị làm việc, Tổ Tổ lúc đầu còn cảm thấy không quen lắm, trong cửa hàng mọi người đều trộm liếc nhìn cô, rồi lại chẳng nói tiếng nào. Tổ Tổ đành phải tự an ủi chính mình, vài ngày nữa thì mọi việc cũng sẽ ổn thôi. Từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn giữ nụ cười trên môi khi làm việc, nên cũng rất nhanh mọi người đều không còn nhìn cô chăm chăm nữa. Người quản lý bộ phận dẫn cô đi đỡ hàng hóa, sau đó đi đặt chúng vào đúng từng gian hàng. Tất cả bọn họ đều biết Tổ Tổ là một người rất chịu khó, trước đây khi cô còn làm nhân viên thu ngân, kể cả đã hết ca của mình cô cũng sẽ ở lại giúp đỡ mọi người, cho nên khi cô phải đi làm nhân viên kiểm hàng, tất nhiên sẽ có vài đồng nghiệp nam đến giúp cô hạ hàng hóa xuống và bê vào siêu thị.

Cho nên, mới có làm việc hai ngày, Tổ Tổ đã cảm thấy mọi việc rất suôn sẻ, chỉ ngoại trừ một việc đó là tủ đông đồ đông lạnh. Bởi vì quầy đựng đồ đông là quầy được khách hàng thường xuyên đến chọn đồ nhất, khiến cho mấy túi thực phẩm lúc nào cũng lộn xộn hết cả lên lên, mà một nhân viên kiểm hàng như cô thì phải luôn chú ý, kịp thời sắp xếp lại chúng như cũ. Trong khi đó tay trái của Tổ Tổ lại không thể trực tiếp cho vào tủ đông lạnh, có thể là do vừa mới khỏi nên làn da vẫn còn rất mẫn cảm, mỗi khi gặp phải lạnh sẽ có cảm giác đau đớn. Tổ Tổ đành nghĩ ra một biện pháp, đó là đeo găng tay cao su vào, nhưng mà khi tiếp xúc lâu, chiếc găng tay vẫn sẽ đông cứng lại, khiến cô cảm thấy không hề dễ chịu chút nào.

Nhưng mà, Tổ Tổ cũng không hề nói với người khác, thậm chí ngay cả chị Như cô cũng không định nói. Chị Như vất vả như vậy mới sắp xếp cho cô quay lại siêu thị làm việc, cô không thể nào phụ ý tốt của chị Như được, có khi cứ nhẫn nại như vậy sẽ tập thành thói quen thôi.

Đêm nay là ngày thứ hai, người cũng không nhiều lắm. Siêu thị cũng sắp đến giờ trong cửa, nên bên trong cũng chỉ còn sót lại thưa thớt một vài người. Mặt khác, những người kiểm hàng đều đang vội vàng dọn dẹp, sắp xếp lại hàng hóa, bác Minh liền bảo Tổ Tổ đi qua chỗ tủ đông thu dọn lại một chút. Tổ Tổ liền gật đầu, sau đó đeo găng tay vào đi qua đó.

Tổ Tổ đem mấy gói bánh sủi cảo đang bị chất đông ở bên trong phân loại ra, sau đó từng loại một sắp xếp lại đúng chỗ của nó. Rất nhiều người sau khi chọn mấy thứ này nếu không muốn mua nữa, thì đều tiện tay ném hết lại vào trong, mà chỗ tủ đông này lại là nơi thường xuyên bị mọi người tiện tay vứt đồ lại thành đông nhất.

Tay trái của Tổ Tổ đã lạnh đến mức không chịu nổi, nên cô đành bỏ tay ra, định chỉ dùng tay phải để sắp xếp. Nhưng đúng lúc bác Minh phía sau lại thúc giục cô làm nhanh lên, bảo rằng trong siêu thị đã bắt đầu dọn dẹp vệ sinh rồi. Tổ Tổ liền gật đầu, lại đem tay trái đưa vào trong, dùng hai tay nhanh chóng sắp xếp lại.

Đột nhiên, tay trái bị một người nào đó dằng lấy, Tổ Tổ sợ tới mức khẽ kêu một tiếng, nhìn người nọ. Sau đó lại nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập rộn ràng, anh như thế nào lại đến đây? Còn Chung Bình thì chỉ cầm tay trái của cô, sắc mặt vô cùng giận dữ, “Em đang làm gì vậy?”

Cô cố gắng bình ổn lại trái tim đang thổn thức của mình, nghĩ muốn nhanh chóng rút tay lại, “Tôi đang làm việc.” Anh vì sao lại bỗng nhiên xuất hiện, rồi dọa cô làm cô nhảy dựng lên như thế?

“Tay em vẫn chưa khỏi hẳn, sao chịu lạnh như vậy được?” Giọng nói tràn đầy sự tức giận của Chung Bình rất nhanh đã khiến ọi người chú ý tới đây. Thì ra là anh chàng đi xe thể thao, bạn trai của Tổ Tổ, đang quan tâm đến bạn gái của mình.

Tổ Tổ nhìn thấy ánh mắt hiếu kì của bọn họ, liền đỏ bừng mặt, nhỏ giọng hừ anh, “Buông ra.” Anh không cần phải xen vào việc của người khác, cô cũng không cảm thấy có chuyện gì to tát lắm, anh vì sao phải kinh ngạc đến vậy.

Chung Bình quay ra nhìn mọi người, sau đó hơi hạ người xuống nói, “Thực xin lỗi, Tổ Tổ không khỏe lắm, chúng tôi đi trước.” Nói xong liền đem tạp dề trên người cô cởi ra, bỏ ra gắng tay cô đang đeo, rồi nhanh chóng kéo cô ra ngoài.

“Chung Bình, buông tay, anh buông tay. Anh muốn làm gì?” Tổ Tổ cả một đường thét chói tai, nhưng Chung Bình vẫn lôi cô ra tận bên ngoài siêu thị. Cô thật bị anh làm cho tức sắp chết rồi, nếu như không phải bây giờ cô không được dùng sức, cô nhất định đã đánh cho anh một trận.

Chung Bình đem cô kéo đến chiếc xe thể thao, mở cửa ra, rồi nhanh chóng nhét cô vào trong, sau đó lại đẩy cô ra chiếc ghế phụ. Nhìn thấy tay Tổ Tổ muốn mở cửa chạy, anh đã kéo ngay tay cô lại, gầm nhẹ một tiếng, “Tổ Tổ.”

Tổ Tổ nhìn anh đang cố áp chế lửa giận của mình, trong lòng cũng bực bội không kém, anh dựa vào đầu mà dám can thiệp chuyện của cô, cô còn đang làm việc, sao anh có thể cứ như vậy mà kéo cô ra.

Chung Bình nhìn thấy cô không hề phản kháng nữa, mới nâng tay trái của cô lên nhìn cô, “Em đến bao giờ mới chịu đối xử tốt với chính mình đây?” Có phải anh cứ nhất thiết phải dặn dò cô rằng không được chạm vào nước lạnh, không được bê đồ nặng, thì cô mới chịu ngoan ngoãn nghe theo mà bảo vệ chính mình không. Tổ Tổ cố gắng muốn rút tay về, nhưng mãi cũng không được, chỉ có thể quay mặt sang nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Chung Bình khẽ thở dài, đối với Tiêu Tổ Tâm mãi mãi không thể cưỡng ép được, cô là điển hình của kiểu người ăn mềm không ăn cứng. Chung Bình dùng tay xoay mặt cô lại, bắt cô phải nhìn chính mình, “Tổ Tổ, đổi việc làm đi.” Cô muốn tự tay nuôi sống bản thân mình, anh có thể hiểu, nhưng cô không thể không biết yêu quý chính mình như vậy.

Tổ Tổ hơi ngẩn ra, rồi trừng anh, “Chung Bình, tôi rất cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi nhiều như vậy. Nhưng.....xin anh đừng can thiệp vào chuyện của tôi.” Tổ Tổ cảm xúc phức tạp nhìn anh, anh đối với cô quan tâm quá mức, làm cho cô cảm thấy áp lực vô cùng.

Lần thứ hai nhìn thấy sự bướng bỉnh trong mắt cô, ánh mắt anh lại khẽ rũ xuống. “Nếu em không biết yêu quý bản thân mình, thì hãy tìm người khác yêu thương em đi.” Sau khi nhìn thấy cô ngày đó hoảng sợ chạy đi, anh rốt cục cũng biết lí do vì sao trái tim mình vẫn đau đớn đến thế, bởi vì anh không thể nào chịu đựng được, nếu phải nhìn thấy cô chịu bất cứ tổn thương nào nữa. Vô luận cô có kiên cường đến đâu, thì bên trong đáng về gãy yếu kia vẫn cần có một người che chở cho cô, mà anh lại rất muốn bảo vệ Tổ Tổ, rất muốn!

“Chung Bình.” Đôi môi cô hơi run rẩy, vẫn cố gắng kiềm chế mọi sự rung động trong lòng mình.

“Tổ Tổ, hãy để tôi chăm sóc cho em.” Chung Bình nắm chặt lấy tay cô, dùng sức kéo cô quay hẳn đối diện với mình. Anh có thể hiểu được sự kháng cự qua nét mặt của cô, đó là do cô đang bị mâu thuẫn giằng xé. Cũng giống y hệt chính anh vào mỗi ban đêm đều không ngừng tra hỏi chính mình, vì sao mỗi lần nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tươi cười của, trái tim của anh lại chỉ muốn rơi lệ, đằng sau cái mỉm cười thần nhiên ấy đã cất giấu rất nhiều những nỗi đau mà con người ta khó có thể chịu đựng được, nhưng cô lại không hề nói, cô chỉ mỉm cười, làm mỗi khi anh nhớ tới cô đều nhớ tới nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của cô. Cho nên chính anh cũng không cảm thấy sợ những vết sẹo đó, bởi vì dù những vết sẹo ấy có xuất hiện hay không cũng không thay đổi được nụ cười ngọt ngào này của Tổ Tổ, ánh mắt cô, tâm hồn của cô vẫn luôn duy mãi như thế, có lúc nào cô không đẹp như vậy đâu?

Tổ Tổ kinh ngạc trừng mắt nhìn anh, giống như đang nhìn thấy một người kì quặc làm người ta không sao hiểu được, cô chỉ có thể lắc đầu. Trong tâm trí cô bây giờ chỉ có duy nhất một ý niệm, đó là không thể, ngàn vạn lần không thể, chị Như rất thích anh ấy.

Tổ Tổ cố gắng áp chế sự run rẩy của mình, nghiêm mặt lạnh lùng nói, “Chung Bình, nếu anh đang thương hại tôi, thì không cần đâu, tôi không cần sự thương hại của anh.” Có lẽ cô là người đáng thương, bất hạnh nhất mà anh từng gặp qua, chỉ là, cô cũng có rất nhiều đẩy chứ, cô có những người đồng cảnh ngộ giống cô là bọn trẻ ở cô nhi viện, cô có người thân là chị Như, cũng có mấy người bạn ở phòng tập, cô chỉ là không cha không mẹ, còn đâu cũng đâu có khác anh là bao, thậm chí cô còn thấy việc quen biết ít người như vậy càng làm cô cảm thấy quý trọng những gì mà mình đang có.

“Tổ Tổ, tôi không phải đang thương hại em.” Chung Bình thấy Tổ Tổ hiểu lầm mình, lại càng nóng nảy, hoảng sợ lay bả vai cô, “Tôi chỉ là...”

Tổ Tổ khẽ cười, “Chỉ là muốn làm việc thiện.” Tổ Tổ rất nhanh cắt đứt lời anh, làm cho anh nghẹn lời, anh, anh chỉ muốn được thương yêu cô.

Tổ Tổ chậm rãi nhếch môi, “Chung Bình, tôi thật sự rất cảm kích, trước kia tôi đối với anh như vậy, mà anh vẫn còn giúp đỡ tôi rất nhiều. Đại ân đại đức này của anh nhất định tôi sẽ báo đáp. Về sau anh có chuyện gì cần giúp, thì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ dốc hết sức lực để hỗ trợ. Tôi tin tưởng chúng ta có thể trở thành bạn tốt của nhau.”

Sự khách khí cùng cảm tạ này dù nghe thế nào cũng thấy sự xa cách, cô đối với anh có lẽ chỉ có cảm giác bạn bè mà thôi, “Tổ Tổ, tôi không cần em phải trả lại tôi.” Anh làm nhiều việc như vậy, không phải để chờ cô báo đáp.

Tổ Tổ chỉ mỉm cười, “Đúng vậy, mặc dù hiện tại tôi không có tiền, một năm nữa không được, thì năm năm, nếu năm năm không được thì mười năm. Tôi tin rằng nhất định có thể trả hết cho anh, chẳng qua là, mong anh không tính lãi, nếu không tôi thật sự không trả nổi đâu.”

Chung Bình nhìn cô đang cố giả bộ thoải mái vui đùa, trái tim lại như trĩu xuống, cô cố ý không muốn nhìn thấy tấm lòng của anh. “Tổ Tổ, đừng nói chuyện tiền nong nữa.”

Tổ Tổ nghe vậy cười càng rạng rỡ, “Không được, anh là chủ nợ lớn nhất của tôi, đến đi ngủ tôi cũng đều nhớ đến chuyện này.” Anh với cô vẫn đơn giản như vậy thì tốt hơn, những sự việc phức tạp dư thừa này đều chỉ là những kết quả bất thường một cách ngẫu nhiên mà thôi.

Chung Bình trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, buồn bực quay lại ghế dựa, trầm lặng không nói gì nữa.

Tổ Tổ nắm chặt tay lại, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, cô cố gắng duy trì nụ cười bình tĩnh của mình, nói, “Chung Bình, chị Như nói muốn mời anh đến nhà ăn cơm để cảm ơn sự chiếu cố của anh với tôi trong thời gian qua.”

Chung Bình quay mặt lại nhìn nhưng không nói lời nào, ánh mắt lại giống như đang muốn nhìn xuyên thấu nụ cười kia của cô.

Đôi mắt cô gợn sóng, sau đó chậm rãi hạ mí mắt xuống, mặt lộ vẻ đau lòng, âm thầm nhớ lại, “Kỳ thật còn có A Cường nữa, anh ấy cũng vì tôi mà gầy đi nhiều.”

Chung Bình nắm chặt vô lăng, trừng mắt nhìn bộ dạng đau lòng đang tưởng nhớ lại của cô, trái tim giống như bị một cái gì đấy lạnh lẽo đâm thủng một lỗ, một chất dịch màu đỏ nặng nề phun ra, cô chỉ nhớ đến Lâm Vĩ Cường đối với cô tốt, ngày đêm quan tâm đến cô? Đúng vậy, cô làm sao có thể biết được có người chỉ mong chờ đến đêm để ngáy ngốc đứng lẳng lặng bên giường cô, chỉ là yên lặng mà nhìn cô, cẩn thận nắm lấy tay cô. Cô căn bản sẽ không bao giờ biết!

Chung Bình khẽ nhếch miệng, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía trước, lạnh lùng mà thốt ra, “Tôi không rảnh.”

Tổ Tổ nhìn vẻ mặt âm trầm của anh, chỉ biết từ từ gật đầu, “Chờ khi nào anh rảnh, nhất định phải tới đây, chị Như rất muốn gặp anh.” Nói xong cô liền đẩy cửa xe ra, xuống xe đi mất.

Anh nhìn mãi theo bóng dáng cô đang rời đi qua kính chiếu hậu, tim đau đón quặn thắt lại, hai tay hung hăng nện mạnh vào chiếc vô lăng trước mắt, trong lòng cô rồi cuộc cũng chỉ có một mình Lâm Vĩ Cường mà thôi!

29. Chương 29: Sự Ủng Hộ

Lâm Vĩ Cường nhìn thấy Tổ Tổ đang từ đằng xa đi tới, thì liền hướng cô ngoắc ngoắc tay. Tổ Tổ cũng rất nhanh chạy tới bên cạnh xe của anh, Lâm Vĩ Cường nắm lấy tay trái của cô, lại phát hiện tay cô gần như đóng băng, kinh ngạc hỏi, “Sao lại lạnh thế này?”

Tổ Tổ cười cười, “Điều hòa bật lớn quá.” A Cường nhẹ nhàng sờ lên mặt cô, quả nhiên mặt cô cũng sắp đóng băng rồi, đầu lòng xoa xoa lên hai má của cô, hành động này làm cho Tổ Tổ chỉ biết đỏ bừng mặt, ở đây vẫn là ngoài cửa siêu thị, bị người khác nhìn thấy thế nào cũng bị cười à xem.

A Cường liền đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm, rồi bảo cô lên xe. Tổ Tổ ngồi ngay đằng sau, khẽ ôm lấy thắt lưng của A Cường, sau đó xe phát ra một loạt tiếng thành thịch rồi phóng vút đi.

Ở góc đường phía xa kia vẫn còn một chiếc xe thể thao màu đỏ đang lặng lẽ ẩn mình trong màn đêm, một người vẫn còn trầm mặc ngồi ở bên trong, người ấy chính là Chung Bình. Gương mặt lạnh lẽo, râu rĩ của anh ẩn hiện trong làn khói trắng dày đặc, từ đêm mà Tổ Tổ cự tuyệt anh, Lâm Vĩ Cường ngày nào cũng tới đón cô, anh biết, chắc chắn là do Tổ Tổ yêu cầu, cô chỉ vì muốn tránh mặt anh.

Chung Bình ẩn hạ cửa sổ xe xuống, sau đó ném thuốc lá ra ngoài, rồi xe chậm rãi khởi động rời đi.

Chung Bình đêm nay lại tới quán bar, người bồi bàn nhìn thấy anh đã lâu chưa thấy đến, thì vô cùng ngạc nhiên và vui mừng hỏi anh dạo này đã đi đâu? Anh chỉ âm thầm cười, nói dạo này bận quá. Anh ta rót cho Chung Bình một ly rượu, anh liền bưng chén lên râu rĩ uống.

Chỉ chốc lát sau, đã có một mỹ nữ mon men đến gần, “Có để ý nếu tôi ngồi đây không?”

Chung Bình liếc mắt qua, khoe miệng mỉm cười, tay giơ ra mời cô ta ngồi xuống.

Mỹ nữ ngồi ở bên cạnh anh, cũng không im lặng mà lại dịu dàng nói tiếp, “Một mình uống rượu không thấy buồn sao?”

Chung Bình dường như đã hiểu rõ, ngoắc ngoắc người bồi bàn kia, “Rót cho người đẹp này một ly đi.”

Mỹ nữ mỉm cười quay ra nói cho bồi bàn thứ mình muốn, cậu ta rất nhanh liền đẩy ly rượu đến trước mặt cô ta.

Mỹ nữ nâng ly rượu lên, ra hiệu “Cảm ơn” với Chung Bình. Anh cũng lập tức cụng ly với cô ta, rồi ngửa đầu uống cạn.

Mỹ nữ nhìn thấy anh cau mày, thì hơi băn khoăn, nhẹ cười, “Sao vậy? Có chuyện phiền lòng sao? Nếu không ngại, tôi có thể cùng anh tâm sự.”

Chung Bình chỉ nháy nháy mắt, lại nâng ly lên, tiếp tục trầm mặc uống.

Cô ta thấy anh không chịu để ý đến mình, mày đẹp khẽ nhíu, có chút hờn giận, “Những chuyện buồn nói ra rồi sẽ rất thoải mái thôi.”

Chung Bình cười khẽ, nâng ly rượu lên lắc lắc, “Có uống nữa không?”

Mỹ nữ thấy anh bắt đầu cười, miệng khẽ cong lên, “Chỉ uống rượu không thì thật không có ý nghĩa.”

Chung Bình cười châm biếm, “Tới nơi này không uống rượu, thì tới làm gì? Nếu cô muốn uống rượu, tôi sẽ mời, còn không thì làm ơn im lặng chút.”

Nghe xong, mặt cô ta hết xanh đỏ lại xanh, xấu hổ vô cùng, tức giận cầm theo ly rượu, đập giày cao gót xuống nền nhà bình bịch rời đi.

Chung Bình thu mắt lại, tiếp tục uống rượu.

Cậu bồi bàn kia liền tựa sát vào bên quầy, “Anh Chung, làm sao vậy? Không hợp khẩu vị à?” Thật không giống Chung Bình, anh chưa bao giờ trực tiếp cự tuyệt người phụ nữ nào như thế, mà cũng lâu rồi không thấy anh, giống như cả người đã thay đổi vậy.

Chung Bình chỉ cười không nói, nâng ly rượu lên im lặng nhìn. Chết lặng màu hổ phách kia theo từng nhịp ngón tay anh đong đưa mà nhẹ nhàng sóng sánh, giống như hiện ra một nụ cười xinh đẹp mà kiên cường, cô rốt cuộc là có ma lực gì, mà lại có thể hoàn toàn chiếm giữ hết mọi mong nhớ của anh như vậy. Mỗi khi rảnh rỗi yên tĩnh, nụ cười của cô sẽ tự động hiện lên trong đầu anh, cũng gợi lên nhiều sự tiếc thương trong lòng anh. Anh sẽ không tự chủ được mà đoán xem cô đang làm việc gì, đang ở cùng một chỗ với ai, có phải lại dùng nụ cười của mình để che dấu nỗi đau hay không? Có lẽ lúc ban đầu anh đối với cô là sự thương hại, nhưng có lẽ bây giờ lại bất tri bất giác bị sự kiên cường của cô làm cho rung động. Cô gái ấy diện mạo mặc dù không quá xuất chúng, mặc dù không có dáng người khiến mọi cô gái phải ghen tị, nhưng tâm hồn của cô ấy lại như một viên ngọc chói sáng, luôn làm cho người khác dễ dàng bị sự thiện lương của cô hấp dẫn.

Anh thậm chí còn khát vọng đôi mắt sáng ấy mỉm cười nhìn anh, nhớ đến lúc khóe môi cô run rẩy, hai má ửng hồng, trái tim anh lại đập rộn ràng mãnh liệt, vẻ đẹp của cô được ẩn giấu nơi tấm lòng thiện lương đó. Nhưng dù anh có nhớ cô, cũng không dám theo đuổi cô, bởi vì cô không phải là một cô gái mới lớn nông cạn, thiếu hiểu biết, anh sợ nếu mình càng đuổi riết lấy cô, sẽ càng khiến cô xa anh hơn.

Chung Bình buồn bực uống rượu, rốt cuộc nên làm như thế nào thì cô mới không né tránh anh? Liệu có phải cô thấy ở cùng một chỗ với Lâm Vĩ Cường khiến cô bình an? Hay là cô không dám đối mặt với Đinh Như, không dám phụ lòng với người đàn ông đối xử quá tốt với cô? Những con người quá thiện lương như cô bình thường lại ngu ngốc đến mức không có thuốc nào chữa nổi, mà anh lại còn vô kế khả thi với cô, không phải càng ngu xuẩn hơn sao! Chung Bình cười tự giễu, sau đó uống một hơi cạn sạch.

—

Hôm nay, Chung Bình được nghỉ, anh liền về nhà thăm bà

Bà cụ vừa nhìn thấy người đến là Chung Bình thì hưng phấn kêu to lên, “Bình Bình, Bình Bình” Lúc trước là vì do lo lắng quá nhiều đến chuyện của Tổ Tổ, thời gian về nhà đã ít, gần đây anh còn rất bận, nhưng cũng là do sợ nếu về nhà bà lại hỏi chuyện của Tổ Tổ. Anh không dám nói cho bà biết Tổ Tổ bị thương, cũng không nghe theo lời ba nói với bà rằng hai người đã chia tay, anh vẫn còn giấu bà, nói rằng Tổ Tổ đã xuất ngoại du học. Có lẽ, tận sâu trong lòng anh vẫn mong một ngày nào đó, Tổ Tổ vẫn có thể đến đây để thăm bà anh.

Chung Bình cười dùng sức ôm bà mình một cái, rồi đỡ bà ngồi xuống ở chiếc ghế.

Bà cụ vừa ngồi xuống liền bắt đầu oán trách, “Gần đây lại chơi đùa gì mà gầy như vậy chứ?” Đừng nghĩ rằng mắt bà không tốt, thật ra bà vẫn còn rất tinh nhạy, chỉ cần chạm vào người Chung Bình thôi cũng biết anh gầy đi, ai kêu anh là cháu đích tôn của bà chứ.

Chung Bình xốc lại tinh thần, đành cười cười, “Gần đây có nhiều ca phẫu thuật quá.”

Bà cụ nghe vậy đau lòng vuốt đầu anh, “Tổ Tổ không về à? Lâu như vậy rồi, ngay cả điện thoại cũng không gọi về.” Bà vừa gặp anh đã lại nghĩ đến Tổ Tổ, cô gái không được quên bà đâu.

Tim anh nhói lại một cái, nghĩ mãi một lúc lâu, có lẽ Tổ Tổ sẽ không đến thăm bà nữa, mà làm cho bà anh bận tâm nhiều như vậy thì thật là bất hiếu. Chung Bình đứng dậy đi ra đóng cửa phòng lại, sau đó ngồi sát ở bên người bà, trầm giọng nói, “Bà, cháu có việc này muốn nói thật với bà.”

Bà cụ mặt vẫn nhăn lại nghiêm mặt nhìn anh, vẻ mặt Chung Bình nghiêm túc như vậy, xem ra vấn đề này có vẻ khá nghiêm trọng. “Liên quan đến Tổ Tổ?” Tiểu tử này sẽ không phải là làm cho Tổ Tổ sợ chạy mất rồi đi? Bà còn trông mong mối quan hệ của hai đứa sẽ dài lâu vậy mà vấn đề bà phải thất vọng nhường này.

Chung Bình gật gật đầu, “Bà, thực ra Tổ Tổ không phải bạn gái của cháu.”

Bà cụ trừng đôi mắt nhỏ nhìn anh, khóe miệng giật giật, “Cái gì?”

Chung Bình an ủi vỗ về bà, từ từ kể lại chuyện mình và Tổ Tổ, giả làm người yêu. Anh đi đến một bên, từ trong túi lấy ra chiếc vòng ngọc kia, nhưng lại giữ ở bên người hồi lâu chậm chậm vẫn chưa muốn trả lại cho

bà, anh hy vọng một ngày nào đó bà lại có thể đeo cho Tổ Tổ lần nữa. Anh đưa trả lại chiếc vòng tay, “Bà, đây là Tổ Tổ trả lại cho bà.”

Về mặt bà âm trầm, trừng mắt nhìn chiếc vòng ngọc, “Tổ Tổ ở đâu?”

Chung Bình đành phải thành thật kể cả chuyện Tổ Tổ bị thương, khiến bà vừa nghe vừa đau lòng nắm tay anh, lại càng không ngừng hỏi, “Hiện tại đã khỏe chưa?”

“Về cơ bản là tốt rồi, chỉ là còn chút sẹo.” Chung Bình khẽ thở dài.

“Bình Bình, cháu trả tiền phẫu thuật cho Tổ Tổ, có phải cũng thích cô ấy rồi hay không?” Bà cụ rất tinh, nghĩ một chút đã thấu hết, liền mỉm cười hỏi như vậy.

Chung Bình gật nhẹ đầu, “Nhưng cô ấy không thích cháu.” Anh lại đem chuyện Tổ Tổ đã khách khí, xa lánh anh như thế nào kể lại qua một lần cho bà, bà vừa nghe vừa cau mày, trong lòng Tổ Tổ nhất định là có áp lực. Chung Bình khẽ kêu, “Ba cháu cũng không thích Tổ Tổ.” Rồi anh lại nói y hệt lại những gì ba anh đã nói với anh kể cho bà, bà vừa nghe xong, đã bắt đầu lên tiếng mắng, “Ba cháu đúng là ngu ngốc mà, thời buổi bao giờ rồi mà còn môn đăng hộ đối? Không cha không mẹ thì đã làm sao, người thân càng ít thì càng đỡ phiền, có đúng hay không?” Chung Bình nghe vậy thì ra sức gật đầu.

“Phía ba cháu thì khỏi cần lo lắng, mấu chốt là ở Tổ Tổ, xem ra chủ yếu nó vẫn còn băn khoăn về chị của nó rồi.” Bà cụ híp mắt lại, “Chị của Tổ Tổ tên là gì?” “Đinh Như.”

“Bình Bình, cháu nói cho bà biết, cháu có thật tình thích Tổ Tổ không?” Bà cụ nắm lấy tay anh thật tình hỏi, “Cháu có thể lại giống như trước đây có mới nới cũ hay không?” Kỳ thật bà lo lắng lòng của Chung Bình vẫn còn chưa yên ổn, nếu Tổ Tổ thực cùng Bình Bình ở một chỗ, nó cuối cùng vẫn bỏ người ta, thì không phải lại hại tiểu cô nương nhà người ta sao.

“Cháu muốn chăm sóc cho cô ấy.” Chung Bình thành khẩn nhìn bà nội mình.

Bà cụ rốt cục cũng nở nụ cười, vỗ vỗ tay Chung Bình, “Bình Bình à, cháu cuối cùng cũng trưởng thành rồi. Ta đã sớm nói là hai đứa rất xứng mà, yên tâm đi, một cô gái tốt như Tổ Tổ nếu để nhà khác cuỗm đi ta cũng không cam lòng, Tổ Tổ nhất định phải vào Chung gia của chúng ta.”

Chung Bình nghe vậy vui vẻ ôm bà một cái, “Bà, bà quá tuyệt rồi!” Có bà làm hậu thuẫn, chuyện trong nhà khẳng định sẽ không còn vấn đề gì nữa, chỉ là, nên làm như thế nào với Tổ Tổ đây? Chung Bình liền buông cụ bà ra, vẫn còn chút lo lắng, “Nhưng hiện tại Tổ Tổ không để ý đến cháu.”

“Bình Bình ngốc nghếch này, trước kia thông minh như vậy nay đi đâu mất rồi? Tổ Tổ không phải nói muốn trả cháu tiền sao? Quẳng một cái lưới tạo cơ hội cho cô ấy trả tiền.” Bà cụ xoa đầu Chung Bình cười trộm, anh vuốt đầu khó hiểu.

Bà liền kéo lỗ tai anh lên, nói nhỏ một chút. Chung Bình nghe xong kinh ngạc trừng mắt nhìn bà, “Được không ạ?”

“Đương nhiên, nghe ta là chuẩn rồi.” Bà lại dùng sức vỗ vỗ vai của Chung Bình, “Tổ Tổ là một người rất lương thiện.”

Chung Bình trong lòng cũng thấy xuôi xuôi, Tổ Tổ quả thật rất lương thiện, chỉ là nếu như cô ấy biết được sự thật, có thể lại không thèm nhìn mặt anh nữa không? Anh vẫn còn có chút lo lắng.

30. Chương 30: Làm Ông

Tiêu Tổ Tâm từ bên trong siêu thị đi ra liền đứng ngay ở cạnh cửa nhìn ngó xung quanh, sao giờ này A Cường vẫn còn chưa đến? Sau đó cô lại theo thói quen, khẽ liếc mắt nhìn về phía góc đường, cũng không như mong đợi mà được nhìn thấy chiếc xe kia, tự nhiên cô bỗng cảm thấy có một chút mất mát. Thật ra, cô biết mỗi đêm Chung Bình đều đến, khi ngồi trên xe của A Cường rời đi, cô đều nhìn không được mà lên

nhìn qua chiếc gương xe máy để nhìn thấy hình ảnh của chiếc ô tô quen thuộc kia, mặc dù màu đen của cửa kính xe làm cô không nhìn thấy được cảnh tượng bên trong, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được anh nhất định đang ngồi ở bên trong xe chăm chú nhìn cô rời đi, thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt phiền muộn của anh lúc đó. Nhưng Tổ Tổ chỉ có thể giả bộ như không biết, cô mong rằng nếu cô cứ tiếp tục không để ý đến anh, anh sẽ tự hiểu mà tránh xa cô ra.

Tổ Tổ chăm chú nhìn đầu ngón chân mình khê thở dài, chờ tháng này lãnh lương rồi cô nhất định sẽ mời lại anh lần nữa đến nhà dùng cơm. Chị Như đã nói rất nhiều lần là chị có thể cho cô mượn tiền để trả lại anh.

Trong khi Tổ Tổ vẫn còn đang mải suy nghĩ, thì từ bên cạnh bỗng có một chiếc xe chậm rãi tiến đến gần, chỉ cần khê liếc mắt một cái cô liền nhìn thấy một màu đỏ tươi, tâm không khỏi nhảy dựng lên, sao đột nhiên lại xuất hiện rồi? Tổ Tổ do dự định giả bộ không thấy mà xoay người rời đi, thì cửa xe đã mở ra, Chung Bình liền xuống xe.

“Tổ Tổ.” Lúc này Chung Bình đã đứng trước mặt cô.

Nghe anh gọi, Tổ Tổ cố bình ổn tâm trạng của mình, mỉm cười nhìn anh, “Xin chào.” Ngoài việc chào hỏi ra, trong đầu cô chả có chữ nào để nói thêm nữa.

“Chờ A Cường sao?” Chung Bình liếc mắt nhìn bốn phía, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ, anh ấy sẽ tới ngay.” Tổ Tổ vừa trả lời trong lòng vừa bắt đầu thấy khẩn trương, A Cường sao còn chưa đến nữa?

“Tôi có việc tìm em.” Chung Bình bỗng dừng tiến lên phía trước vài bước, đứng ngay sát cạnh cô, nhẹ nhàng nói.

Tổ Tổ cố kiềm chế để mình không lui ra phía sau, “Chuyện gì vậy?”

Chung Bình im lặng nửa giây, “Lên xe trước đã.” Nói xong, liền đi qua mở cửa xe để cho cô ngồi lên. Tổ Tổ khê nắm chặt bàn tay lại, “Bây giờ ư? Tôi còn phải chờ A Cường.” A Cường, anh như thế nào còn chưa đến? Tổ Tổ điên cuồng gào thét ở trong lòng. Giống như đáp lại với lời kêu cứu của cô, thanh âm quen thuộc kia đột nhiên xuất hiện, A Cường đang đi xe máy đến gần đây.

Trái tim đang buộc chặt của cô cuối cùng cũng có thể được buông lỏng một chút, cao hứng vẫy tay với A Cường, “A Cường.” Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy mà vui vẻ như lúc này.

Lâm Vĩ Cường vừa đến đã nhìn thấy Chung Bình, sắc mặt khê đổi, nhanh chóng đến bên cạnh Tổ Tổ rồi đỗ xe lại, “Xin chào, bác sĩ Chung.” Anh ta dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của Tổ Tổ, dù anh không thích cũng vẫn phải giữ phép lịch sự.

Chung Bình mỉm cười gật đầu, “A Cường, đã lâu không gặp.”

A Cường không trả lời chỉ nhanh chóng kéo Tổ Tổ lại, ý tứ tuyên bố vô cùng rõ ràng.

Chung Bình nhìn thấy, nháy nháy mắt rồi cười, “A Cường, tôi tìm Tổ Tổ có chút việc, tí nữa sẽ lại đưa cô ấy về”

“Chuyện gì?” A Cường tự nhiên thốt ra, cũng không biết là mình đã tự tiện thay Tổ Tổ mở miệng trước. Chung Bình nhìn Tổ Tổ, vẻ mặt cô không chút thay đổi, không nói tiếng nào. Chung Bình khê cười, “Là một chút việc tư, không tiện nói cho cậu biết.”

A Cường biến sắc, nhìn về phía Tổ Tổ, Tổ Tổ tim đập loạn nhịp, lắc lắc đầu với anh ra vẻ mình không biết, Chung Bình nhíu mi lại, vẻ mặt cô đơn, khê thở dài nói, “Tổ Tổ, tôi thật sự có chuyện muốn tìm em.”

Tổ Tổ nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, lại thấy A Cường đang khẩn trương nhìn cô, nhất thời có chút do dự. Sau đó Chung Bình chỉ bình tĩnh nhìn cô, Tổ Tổ đành mở to mắt, khê nói với A Cường, “A Cường, ngại quá. Chung Bình chắc là có việc rất gấp muốn gặp em.” A Cường nhìn Chung Bình vẫn khí định thần nhàn thì trong lòng nổi lên chút buồn bực, anh ta đã chắc chắn rằng Tổ Tổ sẽ đi cùng với anh ta. Lại nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Tổ Tổ, anh cũng có chút không đành lòng, liền tiến lên khê kéo lại chiếc mũ của cô, nắm tay cô cười nói, “Không sao, về nhà nhớ gọi điện thoại cho anh.” Tổ Tổ cảm kích gật gật đầu.

Chung Bình nhìn thấy hai người họ diễn trò dịu dàng thắm thiết trước mặt mình, thì không khỏi có chút bực mình, lại xoay người mở cửa ra ý giục cô lên xe. Tổ Tổ buông tay của A Cường rồi ngồi vào bên trong, Chung Bình nhìn A Cường gật đầu một cái rồi cũng nhanh chóng ngồi vào trong lái xe rồi đi.

A Cường nhìn bóng dáng chiếc xe màu đỏ đã rất nhanh biến mất, cái cảm giác nói không nên lời bỗng nhiên lan tràn cả lồng ngực, Chung Bình đối với Tổ Tổ rốt cuộc là có ý định gì đây?

Chung Bình chở Tổ Tổ ra bờ sông, rồi chậm rãi dừng xe lại

Tổ Tổ kìm nén sự khấn trương trong lòng mình, cố gắng mỉm cười hỏi, “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Chung Bình quay mặt lại nhìn cô, “Tổ Tổ, tôi muốn nhờ em đi gặp bà, bà rất muốn gặp em, làm ơn đi.”

Tổ Tổ cả kinh, bà ư? Bà làm sao vậy? “Anh không có nói qua quan hệ thật sự của chúng ta với bà à?” Không phải sớm bảo anh nên tìm lý do để giải thích cho bà sao? Cô không thể nào sẽ giả làm bạn gái của anh để lừa bà lần nữa được.

“Chính là vì nói ra, nên mới phiền.” Chung Bình vô cùng nhứt đầu thở dài một cái, làm cho trái tim Tổ Tổ không khỏi co thắt lại, như bị buộc chặt ở trên cao vậy, cô khấn trương hỏi, “Phiền gì vậy?”

“Tôi nói với bà là chúng ta chia tay, bà tức đến mức mắng tôi bất hiếu, bảo là một cô gái tốt như em mà lại không biết quý trọng.” Chung Bình vừa ảo não vừa nhìn Tổ Tổ, mà Tổ Tổ bị anh nhìn chăm chú như vậy thì cảm thấy không được tự nhiên, chỉ có thể đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Căn bản quan hệ của bọn họ cũng không phải như vậy, anh đáng nhẽ vẫn nên giải thích rõ ràng với bà chứ. Chung Bình tiếp tục nói, “Tôi nói là đã cố gắng, kết quả không cẩn thận lại lộ ra cả chuyện em bị thương nằm viện nói ra, bà nghe xong vừa đau lòng vừa mắng tôi nhảm tâm, bà tưởng tôi ghét bỏ em hiện giờ nên mới chia tay với em.”

Tổ Tổ trong lòng quỳnh lên, nhìn anh, “Anh....Anh phải giải thích kĩ chứ, chúng ta vốn từ đầu đã không phải quan hệ như vậy mà.”

Làm cho bà tức giận đến mức như vậy, thì không bằng nói thật ngay từ đầu, có khi bà còn hiểu được.

Chung Bình nặng nề lắc đầu, thở mạnh một cái, “Vô dụng thôi, bà đã bị tôi làm tức đến mức bị cao huyết áp nằm viện rồi. Tôi thật rất bất hiếu!” Chung Bình tự trách chính mình, dậm lên chiếc vô lăng một cái.

Tổ Tổ lo lắng khẽ kéo vai anh lại, “Chung Bình,” cô bị giọng điệu nặng nề của anh làm cho chấn động, anh....Anh nhất định đang tự trách chính mình, kì thật, việc này cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của anh, cô vẫn nên trực tiếp nói rõ ràng với cụ bà mới đúng. “Bà hiện tại thế nào rồi?” Cứ tưởng tượng đến việc một bà lão đáng yêu như vậy phải tức giận đến nằm viện, tim cô giống như bị dao cứa vào vô cùng áy náy, cô cũng là đồng lõa đã khiến bà phải nằm viện.

“Không chịu ăn cơm, cũng không chịu uống thuốc. Trước đây, bà sẽ nghe lời tôi, hiện tại đang tức tôi, ngay cả mặt tôi cũng không muốn nhìn, không ai khuyên nổi bà nữa rồi.” Chung Bình vẻ mặt cầu xin, giống như là đã không còn đường xoay sở nữa rồi.

“Không ăn cơm sao được?” Tổ Tổ sốt ruột nắm tay anh, bà đã lớn tuổi như vậy, nếu tức giận, lại còn không được nạp đủ dinh dưỡng, sẽ rất dễ dàng dẫn đến tái phát các bệnh khác.

“Đúng vậy, nhưng hiện tại bà đang nổi nóng, ai khuyên cũng không nghe.” Chung Bình bắt ngược lại tay cô nắm chặt lấy, khẩn cầu nhìn Tổ Tổ, “Tổ Tổ, tôi xin em, em đi khuyên bà giúp tôi.”

Tổ Tổ ngẩn ra, theo bản năng định lắc đầu, cô làm sao còn có thể đi gặp bà nữa, cô và Chung Bình đã sớm không còn quan hệ gì, hơn nữa mặt của cô vẫn còn vết thương, sợ sẽ lại dọa đến bà.

Chung Bình lo lắng nắm tay cô càng chặt, khấn thiết nói, “Tổ Tổ, chỉ có em đi, bà mới chịu nghe, tôi biết bà rất thích em, bà lần này tức giận, chính là vì tôi không biết quý trọng em.”

Tổ Tổ khẽ nhếch miệng, không biết nên trả lời anh thế nào, anh càng nói càng làm cô rối loạn, bà thế nào cũng sẽ tiếp tục hiểu lầm nữa à xem.

Chung Bình thấy cô do dự không hé răng thì vô cùng sốt ruột, giọng điệu không khỏi nặng nề thêm, “Tổ Tổ, em nhẫn tâm như vậy, không quan tâm tới việc bà đang bị bệnh nữa sao?”

Tổ Tổ ra sức lắc đầu, “Đương nhiên không phải, tôi....” Cô chỉ là không muốn bà càng hiểu lầm thêm, cô cũng không nên cùng anh vướng mắc nhiều chuyện nữa.

“Mặc dù bệnh bà vẫn nghĩ tới em, không ngờ em....” Chung Bình vô cùng miễn cưỡng nói ra, rồi buông tay cô xuống, quay mặt lại một bên.

Tổ Tổ vội vàng, bắt lấy tay cả Chung Bình, nói, “Tôi sẽ đi gặp bà, chỉ là....” Cô do dự, “Chỉ là không muốn lừa bà nữa.” Bà thích cô, đương nhiên cô biết. Nhưng cô cũng biết rõ bà muốn cô trở thành vợ của Chung Bình, nhưng cô làm sao có thể đồng ý đây? Cô cuối cùng vẫn làm cho bà phải đau lòng mà thôi.

“Tổ Tổ,” Chung Bình vừa thấy cô đồng ý, giọng điệu lại mềm mỏng trở lại, còn kéo vai của cô thành thật nói, “Vậy chờ đến khi bà hết bệnh, chúng ta lại giải thích được không?”

Tổ Tổ nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, do dự mãi, cuối cùng vẫn phải gật gật đầu. Hiện tại, bệnh tình của bà là quan trọng nhất, chỉ cần bà có thể khỏi bệnh, cô nguyện ý cùng Chung Bình diễn tiếp màn kịch này vậy.

—

Ngày hôm sau, Tổ Tổ làm ca sáng, vì vậy buổi chiều 3h Chung Bình đã tới đón cô. Chung Bình nhìn cô mang theo một giỏ hoa quả, lòng nhũn hẫ xuống, cô lúc nào cũng tốt bụng, thiện lương như vậy.

Chung Bình đặt chiếc giỏ hoa quả ở ghế sau, rồi mở cửa giúp cô lên xe.

Nhưng dọc đường đi, Tổ Tổ dường như đang lơ lửng ở đâu đó, Chung Bình có liếc nhìn vài lần, đều phát hiện ánh mắt của cô đang nhìn vô định ở đằng xa.

Anh không nhịn được mở miệng, “Sao vậy?”

Tổ Tổ lấy lại tinh thần, lắc đầu, “Không có gì.” Chung Bình hôm qua đã bảo rằng anh nói với bà, anh cùng cô đang cãi nhau, nên vẫn còn chiến tranh lạnh. Cho nên cô không xác định được rốt cục nên giả vờ thân mật hay nên xa cách với anh đây.

“Có phải lo lắng bà sẽ hỏi đến quan hệ hiện tại của chúng ta?” Chung Bình mỉm cười, mọi lo lắng đều viết rành rành trên mặt cô.

Tổ Tổ hơi ngượng, gật gật đầu.

“Em giống như bây giờ là được rồi, cứ lạnh nhạt như vậy đi, dù sao cũng là tôi chọc giận em khiến em không vui.” Chung Bình thoải mái nói.

Trái tim cô bỗng nhảy lên một cái, giọng điệu anh vui đùa giống như bọn họ đang là một đôi tình nhân thật vậy, cô bất an liền ngồi thẳng lại, ho khụ khụ vài cái, “Chúng ta không thể làm bà mất hứng.” Nếu đã phải diễn thì nên diễn tốt một chút an ủi bà.

“Tổ Tổ, hy vọng không làm em miễn cưỡng.” Chung Bình lộ ra ý cười, có chút thâm ý liếc mắt nhìn cô. Tổ Tổ lại khẽ nói nhỏ trong lòng mình, anh đã làm miễn cưỡng rồi đấy thôi.

31. Chương 31: Giao Dịch

Hai người đi tới bệnh viện nơi Chung Bình làm việc, sau đó anh liền dẫn cô lên phòng bệnh ở tầng năm, chỉ cần nhìn sơ qua cũng đã biết đây là phòng bệnh VIP.

Chung Bình đẩy cửa phòng bệnh, còn Tổ Tổ theo đằng sau anh cũng đi vào bên trong. Vừa ngẩng đầu, cô đã nhìn thấy bà cụ đang uể oải nằm trên giường, khuôn mặt tiêu tụy đi rất nhiều, Tổ Tổ cứ tưởng tượng

đến việc bà đang khó chịu, thì trong lòng không tránh khỏi đau xót, cô chậm rãi đến bên cạnh giường, cẩn thận nhìn lại bà.

Có thể là do giấc ngủ không được sâu, cũng có thể do nghe thấy được tiếng động, nên bà cụ chậm rãi ngẩng đầu lên, khẽ mở mắt ra nhìn. Lúc đầu bà cụ dường như vẫn chưa tỉnh hẳn, nên không thấy rõ người đến là Tổ Tổ, cuối cùng chớp mắt cả nửa ngày, đôi mắt kia bỗng chốc mở to ra, khoe miệng giật giật, “Tổ Tổ”

Chung Bình chạy đến khẽ đỡ bà lại, miễn để bà quá xúc động, “Bà, Tổ Tổ đến thăm bà.”

Tổ Tổ nghe vậy mỉm cười cầm tay bà cụ lên, “Bà, cháu thực xin lỗi, lâu như vậy mới đến thăm.”

Khuôn mặt của bà cụ lúc đầu vẫn còn rất vui vẻ, hưng phấn, nhưng một hồi sau lại nhúu hết cả mày lại, miệng chẹp chẹp, “Cháu cũng không nhớ bà già này nữa rồi.” Giọng nói nhuốm đầy bức tức đang cố nén xuống.

Tổ Tổ then thùng, cúi đầu nói nhỏ, “Xin lỗi bà, là cháu không tốt. Cháu tuyệt đối không quên bà.”

Bà cụ đảo mắt nhìn xung quanh, rồi trộm nháy mắt với Chung Bình, sau đó lại làm vẻ mặt nghiêm nghị, “Vậy vì sao lâu như thế không đến thăm ta?”

Tổ Tổ nhất thời không biết nên nói gì, đành nhìn Chung Bình cầu cứu, không phải bà biết việc cô nằm viện sao?

Chung Bình nhìn thấy ánh mắt của cô, liền nhanh chóng giúp đỡ, “Bà, Tổ Tổ cũng không có cách nào khác, thời gian trước cô ấy cũng phải nằm viện mà, gần đây mới xuất viện thôi.”

Bà cụ như chợt hiểu ra, nắm lấy tay của Tổ Tổ, “Đứa nhỏ đáng thương này, cháu bị bỏng mà. Đến đây, để bà xem con như thế nào rồi?” Nói xong liền kéo Tổ Tổ ngồi xuống giường, một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ lên cẩn thận nhìn, vừa xem vừa đau lòng không thôi, không ngừng kêu than, “Ôi đứa nhỏ đáng thương, sao lại bị thương trên mặt vậy, ai.”

Tổ Tổ cảm thấy sống mũi mình cay cay, mắt cũng có chút ướt, nhưng cô vẫn an ủi bà, “Bà à, cháu đỡ nhiều rồi, chỉ còn một vài vết thương nhỏ thôi.”

“Cái gì mà nhỏ, vẫn còn một vết lớn như thế này.” Bà cụ bĩu môi nhìn Chung Bình, sau đó nghiêm nghị ra lệnh, “Bình Bình, thân là bác sĩ chỉnh hình, mặt của bạn gái mình cũng còn không chữa khỏi được. Ta mặc kệ đấy, cháu phải có trách nhiệm làm cho Tổ Tổ giống y hệt hồi xưa, còn phải đẹp hơn nhiều nữa.”

Chung Bình và Tổ Tổ quay ra nhìn nhau, không ngờ bà lại tự nhiên lại nói như thế. Tổ Tổ đành ôm bà mỉm cười, “Bà, Chung Bình đã cố hết sức rồi, tiền phẫu thuật của cháu đều là nhờ anh ấy, nếu không có anh ấy bây giờ cháu có thể còn đáng sợ hơn nhiều.” Tổ Tổ liếc Chung Bình, vẻ mặt có lỗi.

Bà cụ nghe vậy nhưng vẫn không thêm quan tâm, “Cháu là bạn gái nó, nếu nó không hết lòng hết dạ với cháu thì với ai, đây là những chuyện nó phải làm. Hôm đó, nó nói hai đứa chia tay, ta liền biết chắc rằng tên tiểu tử này lại làm sai gì đó rồi, mới có mắng nó một chút, nếu nó dám bỏ cháu, ta là người đầu tiên nhất định không tha cho nó.” Bà cụ kích động nói, Tổ Tổ vừa nghe vừa vỗ nhẹ vai của bà, muốn để bà đừng nên xúc động quá.

Chung Bình nghe thấy, cũng chỉ biết nhún vai, lại cười xòa với Tổ Tổ, “Bà nói rất đúng, là cháu sai rồi. Tổ Tổ em nể mặt bà, tha thứ cho anh được không, đừng tức giận nữa.”

Tổ Tổ kinh ngạc nhất thời không biết nói gì, không biết nên trả lời Chung Bình ra sao, không phải là bảo cô phối hợp với anh diễn làm bạn gái anh trước mặt bà sao?

Nhưng bà cụ lại tưởng cô vẫn còn giận Chung Bình, liền hoảng sợ đưa tay của cô, “Đúng đấy, Tổ Tổ, có ta là chỗ dựa cho cháu rồi, Bình Bình tuyệt đối không dám bắt nạt cháu nữa đâu, cháu đừng giận nữa, được không?” Tổ Tổ khó xử khẽ cắn môi, không nói gì.

Bà cụ lại đảo mắt, lộ ra vẻ khổ sở, “Mấy đứa này thật không biết trân trọng gì cả, rõ ràng là một đôi đẹp như thế này, không nên vì chút chuyện cãi nhau mà giận dữ, ai, thật là làm cho bà già này không thể nào đỡ lo đi được.” Nói xong liền tục thở dài.

Tổ Tổ xót xa, rất nhanh ôm bà, “Được, bà đừng buồn, cháu.....cùng Chung Bình nhất định sẽ nói chuyện lại.” Cô nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Chung Bình, còn anh cũng ngay thật nhìn thẳng cô. Tổ Tổ thu mắt lại, nhìn bà cười, “Bà, đừng quan tâm đến chúng cháu nữa, hiện tại điều quan trọng nhất là bà phải dưỡng bệnh thật tốt.”

Bà cụ vừa nghe thấy vậy, đã bắt đầu vỗ vỗ lên ngực mình, khẽ nói, “Nơi này thật không thoải mái, ta buồn bực kinh khủng, y tá ở đây chẳng vui vẻ gì cả, lúc nào cũng bày ra bộ mặt thối hoắc nhìn ta. Tổ Tổ cháu tới đây với ta được không?” Bà cụ cong cong đôi mắt bộc lộ sự tha thiết với cô.

Tổ Tổ nghe xong thì ngây người, cô làm sao có thể tới chăm bà được, cô vẫn còn phải đi làm mà.

Chung Bình lúc này đứng ở bên cạnh liền phụ họa, “Hóa ra bà không thích ở đây, khó trách mấy hôm nay bà buồn bực như vậy.”

Bà cụ cong môi, “Không ai chơi với ta, mấy tiểu cô nương ở đây ta không thích” Tất cả đến đây đều chỉ là muốn nhìn thấy cháu đích tôn của bà thôi, chỉ là cuối cùng cháu bà cũng có người trong lòng rồi, mấy cô gái kia tốt nhất nên tránh qua một bên đi vậy.

“Bà, cháu.....chắc không được, cháu còn phải đi làm.” Tổ Tổ do dự cự tuyệt.

Bà cụ giật mình, “Bình Bình, không phải nói cháu làm ở đấy không được thoải mái, muốn đổi việc hay sao?” Chung Bình nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, lại nhìn thấy bà đang nháy mắt ra hiệu cho anh, thì cuối cùng đã hiểu được, vội vàng khẽ đẩy Tổ Tổ, “Tổ Tổ, lần trước em nói không muốn làm nữa, anh đã nói với bà rồi.”

Tổ Tổ bị hai người tôi một câu anh một câu, lại càng không biết phải nói gì, cô căn bản không biết Chung Bình đã nói gì với bà nữa, nhưng mà hiện tại cũng không thể vạch trần anh, bảo mình đang làm việc ở siêu thị được. Tổ Tổ đành phải gắng gượng gật đầu, “A, quả là đã có ý tưởng này.”

Bà cụ nghe thấy vậy, vui vẻ vỗ đùi, “Thật đúng lúc, vậy nhanh từ chức đi.” Vì dắc ý nên đập chân có vẻ mạnh. Tổ Tổ nhìn thấy thì hơi giật mình, bà vì sao vừa nói đến chuyện này thì tinh thần lại tốt đến vậy? Bà cụ vừa nhìn thấy sự nghi hoặc của Tổ Tổ, liền nhanh chóng thay đổi sắc mặt thành buồn rầu, “Chẳng qua là, Tổ Tổ, cháu tới chăm sóc cho ta, có phải làm phiền cháu rồi không?”

Tổ Tổ mỉm cười lắc đầu, “Không có đâu ạ.” Cô biết là bà đang muốn tìm một người chăm sóc mình. Nhưng mà công việc này chị Như rất vất vả mới giúp cô tìm được, cô sao có thể cứ nói từ chức là từ chức được. Tổ Tổ nhìn Chung Bình nháy mắt, anh liền hiểu được, nhanh chóng nói lại với bà, “Bà, trước để Tổ Tổ suy nghĩ lại đã, chuyện công việc cũng phải bàn giao nhiều thứ mà, được không ạ?” Nói xong hướng ánh mắt nghi hoặc nhìn Tổ Tổ. Tổ Tổ liền liên tục gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Bà cụ nghe xong mặt mày nhẵn hết cả lại, “Ai, dù sao mấy đứa cũng không muốn trông nom ta.”

Tổ Tổ cười khổ, khẽ ôm bà, “Bà à, tất cả mọi người đều rất quan tâm đến bà.”

Bà cụ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tổ Tổ, vẻ mặt hoài nghi, “Thật ư? Cháu cũng thế sao?”

Tổ Tổ đau lòng càng ôm chặt bà, “Tất nhiên rồi, bà đối với cháu tốt như vậy.” Những lời này của cô đều rất thật lòng, trừ bỏ những người ở cô nhi viện cùng chị Như, bà là người đầu tiên khiến cô cảm thấy như người trong một nhà.

Bà cụ rốt cục nở nụ cười, “Vậy nhất định phải đến đây với ta đó.” Tổ Tổ chỉ khẽ ôm bà, không nói gì nữa.

—

Hai người ngồi lại đó đến giữa trưa.

Sau đó Chung Bình liền đưa Tổ Tổ về, vừa ra đến ngoài, Chung Bình đã nở nụ cười, “Cám ơn em.”

Tổ Tổ quay đầu cũng cười âm áp, “Không cần cảm ơn đâu, tôi cũng rất muốn đến thăm bà.” Mỗi lần nhìn thấy bà, trong lòng sẽ càng không muốn rời xa, có một người bà như vậy thật là hạnh phúc, Chung Bình thật là một người may mắn.

Chung Bình nhìn thấy cô cười, từ từ mở miệng, “Tổ Tổ, tôi muốn nhờ em một việc nữa.”

Tim cô lại nhảy lên một cái, mỗi lần anh có việc cầu xin lại khiến cô vô cùng lo sợ, giống như mọi sự đang vượt quá tầm kiểm soát của cô vậy. Giọng cô run rẩy khẽ trả lời, “Chuyện gì?”

“Tôi biết em nhất định muốn giả tôi tiền phẫu thuật. Vậy tôi muốn giao dịch với em một chút.”

Tổ Tổ chớp mi, “Gì vậy?”

“Tôi muốn em làm người chăm sóc đặc biệt cho bà, trông nom bà.”

.....

“Tôi không phải khinh thường em, nhưng cứ nghĩ đến tiền lương hiện tại của em xem, cho dù mười năm nữa em sẽ trả được sao. Thế nào? Lo lắng về điều kiện này à, chỉ cần em có thể làm cho bà vui vẻ trở lại, số tiền kia em không cần trả nữa.” anh bình tĩnh nói.

Tổ Tổ mở miệng, “Không được.” Câu trả lời này của cô làm cho trái tim anh nhói lên một cái, cô lại từ chối anh?

“Tiền nhất định vẫn phải trả.” Tổ Tổ kiên định nói.

Chung Bình khẽ buông lỏng, hóa ra cô muốn nói là chuyện này, “Được, vậy coi như tôi trả tiền lương cho em, một tháng 5 ngàn.”

Tổ Tổ kinh ngạc, anh như vậy khác gì cho không cô, làm gì có người nào làm nhiệm vụ chăm sóc đặc biệt mà tiền lương được 5 ngàn một tháng cơ chứ. (5000 nhân dân tệ xấp xỉ khoảng gần 11 triệu việt nam). “Chung Bình, anh không nhất thiết phải làm như vậy.” Cô mơ hồ cảm nhận được Chung Bình đưa cho cô điều kiện vượt trội này, mục đích cuối cùng là không muốn để cô phải làm nhân viên kiểm hàng nữa. Đây có được tính là anh đang quan tâm đến cô không?

Chung Bình mắt lóe sáng, khẽ mỉm cười, “Chỉ cần có thể làm cho bà vui vẻ, tiền tuyệt đối không phải là vấn đề. Em cũng nghe thấy rồi, bà không thích người khác chăm sóc mình, mà chỉ thích em thôi. Tuổi mẹ tôi cũng có chút cao rồi, có lúc cũng không chăm sóc được cẩn thận. Cho nên, chúng tôi cũng đã sớm nghĩ muốn tìm ai đó chăm sóc đặc biệt cho bà, nhưng bà lại không đồng ý. Hiện tại, bà thích em, tôi hy vọng em có thể đồng ý.”

Tổ Tổ cắn môi không lên tiếng. Nếu quan hệ giữa cô và anh chỉ là người làm và ông chủ, cô thấy cũng ổn thôi, chỉ là bà lại muốn hai người họ trở thành người yêu, cô lại đi chăm sóc bà, vậy lại càng không thể nói rõ ràng được.

Chung Bình nhìn thấu cô đang chần chờ, còn thật sự nói tiếp, “Tổ Tổ, tôi cam đoan, nhất định sẽ giải thích quan hệ của chúng ta với bà, em lúc nào cũng có thể coi tôi là bạn bè bình thường. Tôi chỉ hy vọng bà có thể thật sự vui vẻ, em có thể thông cảm với tôi được không?”

Tổ Tổ nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, trong lòng bắt đầu dao động.

“Tổ Tổ, nếu không phải bà thích em như vậy, tôi cũng không muốn làm khó em, tôi biết em không muốn gặp tôi.” Chung Bình khẽ thở dài gục đầu xuống.

Tổ Tổ căng thẳng, nghẹn cả lời, Chung Bình thật sự rất quan tâm đến bà mình, anh ấy chỉ là có hiếu vậy thôi, cô làm sao có thể nhẫn tâm từ chối được cơ chứ? Cố kìm nén lại, cô cắn môi, “Được.....tôi đồng ý. Nhưng mà, cho tôi vài ngày, công việc hiện tại là chị Như tìm giúp tôi, tôi.....tôi phải nói trước với chị một tiếng.” Cô vừa mở miệng nói ra đã thấy hối hận, làm sao có thể nói với chị Như đây? Chỉ cần chị biết cô lại đến Chung gia, nhất định là đã không vui rồi.

“Được, nếu em không tiện nói, tôi có thể giúp em nói với cô ấy.” Chung Bình thấy cô khó xử, trong lòng liền hiểu cô đang lo lắng về Đinh Như.

“Không cần đâu, để tôi tự nói đi.” Tổ Tổ mỉm cười, tự mình nói với chị Như sẽ đỡ hơn.

Chung Bình nhìn Tổ Tổ, tay đặt nhẹ lên vai cô, “Tổ Tổ, thật sự cảm ơn em.” Trong mắt anh hiện lên đầy sự vui sướng cùng cảm động.

Tổ Tổ bị ánh mắt chăm chú của anh nhìn, khuôn mặt khẽ ửng hồng. Cô chỉ là không muốn bà thất vọng mà thôi.

Tổ Tổ về nhà nói chuyện với chị Như, chị quả nhiên rất tức giận, nói là chị đã vất vả đi tìm việc cho cô, cô lại không biết quý trọng, lại còn tìm lí do để thoái thác. Sau đó còn châm chọc khiêu khích cô, có phải là do Chung gia trả nhiều tiền quá, nên không muốn làm nhân viên kiểm hàng nữa để đi làm người chăm sóc đặc biệt hay không, Tổ Tổ nghe sự trách cứ của chị cũng chỉ biết im lặng. Cuối cùng vẫn là Chung Bình gọi điện thoại cho chị, chị Như mặc dù tâm không cam, lòng không nguyện nhưng cuối cùng vẫn phải đồng ý.

A Cường nghe chuyện Tổ Tổ không làm ở siêu thị nữa, liền nhanh chóng hỏi cô đi làm ở đâu, lại nghe thấy câu trả lời của Tổ Tổ, A Cường đã trợn tròn mắt. Anh trực tiếp phản đối, Tổ Tổ phải giải thích cả nửa ngày, A Cường vẫn buồn bực không thêm để ý, Tổ Tổ mỗi ngày đều chạy đến Chung gia, kia không phải đem gửi tặng Tổ Tổ cho Chung Bình sao, anh không đồng ý.

Tổ Tổ đành an ủi anh, nói rằng giữa cô và Chung Bình chỉ là có một hiệp ước, cô chỉ cần đi chăm sóc bà của anh, chứ không phải là đến ở cùng anh ấy, bình thường cũng sẽ không gặp mặt Chung Bình. Nói ra cô vẫn thật vất vả mới khuyên được A Cường.

Lại không nghĩ đến, Tổ Tổ vừa đến Chung gia một ngày chăm sóc cho bà cụ, liền làm cho phong ba bão táp nổi lên. Ba của Chung Bình vừa nhìn thấy người chăm sóc đặc biệt cho bà là Tổ Tổ, người đã phát hỏa!

32. Chương 32: Thành Kiến

Ba Chung bước vào cửa, vừa nhìn thấy người ngồi trên sofa là Tiêu Tổ Tâm, mặt lập tức tối sầm lại, “Cô sao lại ở đây?”

Tiêu Tổ Tâm đang chăm sóc chậu hoa ở trong phòng khách, thì bị thanh âm này làm cho cả kinh, cuống quýt quay đầu lại, bối rối thu xếp lại chồng báo chí đang bày đầy trên bàn trà, làm phát ra một loạt âm thanh ồn ào ầm ĩ. Tổ Tổ vừa nhanh tay sắp xếp lại vừa xấu hổ nhìn ba Chung nói, “Chào bác ạ.”

Mặt ông càng lạnh lùng hơn, suy nghĩ rồi trừng mắt nhìn cô, tên ngỗ nghịch Chung Bình kia lại làm trái ý của ông.

Tổ Tổ cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của ba Chung đang bắn tới mình, liền bất an đứng lên. Xem ra hôm nay tâm tình của ông không được tốt cho lắm, trước kia khi gặp ông, tuy rằng ông không nói nhiều với cô, nhưng ít ra vẫn chưa bao giờ lộ vẻ mặt ác ý này với cô cả, hôm nay có phải cô đã làm sai cái gì rồi hay không?

Ba Chung chậm rãi đi vào phòng khách, giọng điệu vẫn lạnh lùng như vậy, “Tôi đang hỏi cô đấy.” Xem ra, người phụ nữ này còn chưa có ý định buông tha Chung Bình nhà ông, không biết cô ta còn muốn bám lấy Chung Bình đến khi nào nữa!

Cô chợt cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, “Cháu....” đúng lúc đó, mẹ Chung từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của chồng mình, kì quái hỏi, “Minh Dương, ông làm sao vậy? Đây là bạn gái của Bình Bình, ông quên rồi sao?” Mẹ Chung tưởng là ông đã quên Tổ Tổ là ai. Nhưng ba Chung nghe đến hai từ “bạn gái” kia lại hừ lạnh một cái.

“Tổ Tổ là ta mời đến.” Cùng lúc đó, Chung Bình đỡ bà cụ từ trong phòng đi ra, bà cụ nhìn thấy vẻ mặt u ám của ba Chung thì nhúu mày. Chung Bình liếc nhìn Tổ Tổ, chỉ thấy cô đang ngượng ngùng nói không nên lời.

Ba Chung vừa nhìn thấy bà, giọng điệu cũng dịu dàng đi một chút, “Mẹ.”

Bà cụ vỗ vào tay Chung Bình, anh liền hiểu ý giúp bà ngồi xuống sofa, bà vừa ngồi xuống đã nhanh chóng kéo Tổ Tổ ngồi ngay bên cạnh mình, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Là ta cố ý bắt Chung Bình bảo bạn gái nó đến.” Nói đến hai chữ bạn gái này, bà cụ còn cố ý nhấn mạnh, vừa nói vừa nhìn ba Chung.

Ông lạnh lùng nhìn Chung Bình, chỉ thấy anh đang cúi đầu không hé răng. Ông liền bắt đầu cười nhìn bà, “Mẹ, có phải thấy ở bệnh viện buồn quá không?” Mẹ Chung cũng cười nói, “Đúng vậy, mẹ vẫn không thích bệnh viện mà.”

Bà cụ chép miệng, gật gật đầu, “Dù sao cũng không bằng ở nhà.” Nói xong thì vỗ vỗ tay của Tổ Tổ, “Nhưng hiện tại thì tốt lắm, có Tổ Tổ tới chăm ta, ta sẽ không thấy nhàm chán nữa.”

“Tiêu tiểu thư không cần đi làm sao?” Ba Chung nhìn Tổ Tổ, tuy rằng trên mặt vẫn còn nở nụ cười, nhưng ánh mắt tràn ngập sự chất vấn, nghi hoặc. Tổ Tổ không rõ vì sao ông lại có ác cảm với mình như vậy, chỉ biết nhẹ giọng trả lời, “Cháu từ chức rồi.”

Ông ý vị thâm trường ồ một tiếng. Vì muốn vào Chung gia, cô ta quả thật không tiếc từ bỏ gì hết.

Chung Bình cuối cùng vẫn phải lên tiếng, “Ba, Tổ Tổ đang muốn đổi công việc, là con yêu cầu trước khi tìm được chỗ làm khác thì đến chăm sóc cho bà, bà dạo này không được thoải mái cho lắm, cả ngày đều buồn bã.”

Tổ Tổ chỉ có thể gật đầu theo phụ họa, ba Chung nhìn thấy mẹ mình đang vui vẻ nhìn Tổ Tổ, trong lòng đại khái cũng hiểu rõ, ông cười một cái, “Vậy làm phiền Tiêu tiểu thư rồi.”

“Không phiền ạ.” Da đầu cô run lên, vì sao nhìn thấy ông cười, cô lại cảm thấy không hề thoải mái như vậy.

Bà cụ vừa thấy ba Chung không còn lạnh lùng nghiêm mặt nữa, yên lòng kéo tay Tổ Tổ, “Tổ Tổ, đưa ta đến bệnh viện thôi.” Tổ Tổ nâng bà dậy, Chung Bình cũng chạy đến bên cạnh giúp, định đi ra cùng hai người bọn họ.

Đúng lúc này, anh bị ba gọi lại, “Chung Bình, ta có việc muốn nói với con.”

Chung Bình lại ra vẻ khá bình tĩnh, anh cũng đoán được chuyện mà ông muốn nói là chuyện của Tổ Tổ, đành quay ra nhìn Tổ Tổ cười, “Em đưa bà ra ngoài trước, “ Tổ Tổ gật đầu, nâng bà tiếp tục đi ra ngoài. Đi qua ba Chung, cô rõ ràng cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của ông lần nữa bắn tới cô.

Chung Bình đi theo ba vào trong thư phòng, cửa vừa đóng, vẻ mặt ông đã trầm hẫ xuống nhìn anh, “Ta đã nói với anh cái gì?”

Chung Bình khẽ trùng vai xuống, “Là bà muốn gặp cô ấy.” Anh không rõ vì sao ba mình lại có ác cảm với Tổ Tổ như vậy, là cô nhi cũng không phải là lỗi của Tổ Tổ, đó là do cha mẹ cô quá tàn nhẫn mà thôi, vậy thì vì sao ba anh lại có thành kiến với cô như vậy.

“Vì sao không nói rõ với bà?” Ba Chung vừa nghe đến bà, sắc mặt càng khó coi, Chung Bình đã không chịu nghe theo ông, hiện tại còn lôi cả bà ra nữa.

“Con không đành lòng, bà thực rất thích Tổ Tổ.” Trong mắt anh gợn sóng, liền quay mặt sang một bên.

Chỉ nghe thấy ba anh hừ lạnh một tiếng, “Đó là do bà còn chưa hiểu rõ cô ta.” Ở trong mắt của ông, Tổ Tổ chính là một người đang mơ tưởng từ chim sẻ biến thành phượng hoàng.

“Ba, Tổ Tổ là một cô gái tốt.” Giọng điệu khinh thường của ông khi nhắc đến Tổ Tổ rốt cuộc làm cho anh không thể nhịn được nữa.

Ba Chung khẽ nhếch miệng, chậm rãi đi đến chiếc ghế dựa ngồi xuống, ông lấy một điều thuốc ra, rồi bật lửa, chỉ chốc lát, một làn khói trắng mờ ảo chậm rãi bay lên. Chung Bình nhìn ba anh đang trầm mặc, không biết rốt cuộc ông đang suy nghĩ chuyện gì.

Một lát sau, ba Chung đột nhiên mở miệng, “Hôm nay Triệu Vệ Thành hỏi con.” Chung Bình kinh ngạc không nói gì, viện trưởng Triệu nhắc đến anh làm gì? Ông tự nhiên nhíu mày lại, nhìn Chung Bình, “Con gặp qua Triệu Diễm chưa?”

Anh cau mày, Triệu Diễm? Hình như là con gái của viện trưởng Triệu? Có vẻ như anh đã gặp qua một lần ở bệnh viện, anh lạnh lùng nói, “Có gặp qua.”

“Bác Triệu hy vọng cuối tuần này con và Triệu Diễm đi gặp mặt một chút.” Ông nói cực kì bình tĩnh, vẻ mặt tĩnh lặng như nước.

Nhưng Chung Bình lại bị những lời này của ba mình làm cho kinh ngạc, liền cau mày hỏi, “Tại sao ạ?”

“Thì tìm hiểu nhau.”

“Không cần đâu.” Chung Bình khẽ cười, việc này không phải là ba anh muốn sắp xếp đấy chứ? Từ khi nào ba anh lại quan tâm đến vấn đề cá nhân của anh vậy?

“Chung Bình, nếu con không hy vọng ta đuổi Tố Tố đi, thì ngoan ngoãn mà đi gặp Triệu Diễm đi.” Chung Bình trừng mắt nhìn vẻ mặt lạnh lùng của ông, rốt cục cũng hiểu được, ba anh không phải đang muốn thương lượng với anh, mà là ra lệnh với anh.

“Ba!” Anh không thể tin được ba mình không chỉ gặp mặt bạn học, còn muốn dùng hạnh phúc của anh để trao đổi lấy lợi ích.

“Bà nếu thích cô ta, ta sẽ không làm cô ta khó xử. Con có thích cô ta, ta cũng không can thiệp. Nhưng vợ của con dù sao cũng phải cho chúng ta chút thể diện.” Ông dùng sức gạt bỏ tàn thuốc vào trong chiếc gạt tàn trên bàn.

Chung Bình lại càng không thể tin trừng mắt nhìn ba anh, ý của ba anh nghĩa là anh hoàn toàn có thể hẹn hò với Tố Tố, nhưng phải cưới một người phụ nữ khác!

“Ba, con sẽ không vì quyền lợi của ai mà kết hôn.” Anh đột nhiên cảm thấy mọi thứ thật buồn cười. Cho tới nay, anh tưởng rằng mình có thể tùy ý vui đùa, thoải mái tự do như vậy là vì ba mẹ anh đều là những người có suy nghĩ rất thoáng. Lại không ngờ chính lúc anh bắt đầu động tâm với Tố Tố, ba anh lại bắt đầu điều tra cô. Mà xuất thân của Tố Tố, nếu như làm con dâu của Chung gia, sẽ làm cho Chung gia không còn chút mặt mũi nào nữa, ba anh làm sao có thể đồng ý.

“Triệu Diễm rất hoạt bát, các con chắc sẽ rất hợp.” Ba Chung không để ý đến lời anh vừa nói, đứng lên vỗ vai anh, “Thứ sáu cuối tuần này, xem rảnh rồi lúc nào thì rủ nó ra ngoài đi.” Vừa nói xong, đã mở cửa đi ra ngoài.

Chung Bình chán nản không nói gì lặng thinh đứng tại chỗ. Ba anh ngoại trừ việc cố chấp muốn anh làm bác sĩ, thì từ xưa tới nay chưa bao giờ can thiệp vào vấn đề riêng tư của anh. Xem ra, ba anh vô cùng xem trọng lần xem mặt này giữa anh và Triệu Diễm kia.

—

Tối hôm đó, bà cụ bắt Tố Tố phải ở lại dùng bữa tối.

Mặc dù trên bàn ăn, ba Chung đối với Tố Tố vô cùng khách sáo nhưng Tố Tố vẫn có thể mơ hồ cảm thấy được thỉnh thoảng ông vẫn vô tình lạnh lùng nhìn mình. Cô đành cố gắng an ủi chính mình là do cô quá mức miễn cảm, ba Chung chỉ là quá nghiêm túc cho nên rất khó nói chuyện mà thôi.

Bà cụ vui vẻ bảo Chung Bình gấp cho Tố Tố đồ ăn, Tố Tố chỉ có thể mỉm cười tiếp nhận, cô nhìn anh giống như anh đang có tâm sự gì đó vậy, bà nói một lần, anh cũng liền một lần gấp cho cô một chút.

Sau khi ăn xong, bà lưu luyến đứng trước cửa chờ Chung Bình đưa Tố Tố về nhà. Vừa ra khỏi, bà cụ đã nói, “Tố Tố, nếu không về sau buổi tối đừng về nữa.” Tố Tố nghe vậy đã nhanh chóng lắc đầu, “Bà, chị của cháu còn ở nhà chờ. Bà yên tâm đi, mai cháu lại đến với bà.”

Bà cụ ngẫm mãi rồi mới khoát tay, “Bình Bình lái xe cẩn thận chút.”

Tố Tố chào tạm biệt mọi người rồi mới theo Chung Bình ra khỏi cửa.

Chung Bình lái xe, đưa cô trở về. Dọc đường đi, anh đều trầm mặc không nói lời nào cả, Tố Tố cũng không biết rốt cuộc anh bị làm sao, nhưng nhìn thấy anh như vậy cô cũng không nói gì, chỉ biết im lặng.

Sau đó, Chung Bình lại đột nhiên mở miệng, “Không bằng em dọn đến nhà đi.”

Tố Tố kinh ngạc, thân thể bỗng cứng đờ, quay mặt lại nhìn anh, chỉ thấy anh vẫn rất bình tĩnh, hai mắt đang nhìn thẳng phía trước.

“Như vậy chăm sóc bà tiện hơn.” Chung Bình cũng quay mặt lại nhìn cô, ánh mắt ấm áp mà thành khẩn.

Tố Tố nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh, tim lại bỗng chốc đập nhanh lên, hô hấp cũng có chút hỗn loạn, anh thật sự chỉ là vì bà? Cô cố gắng kìm nén trái tim đang đập loạn của mình, khẽ nói, “Như vậy không tốt đâu.”

“Tố Tố, coi như em lại vì bà, em có thể nhượng bộ bà một chút được không?” Chung Bình xoay vô lăng một cái, đi về phía bên tay phải, làm người cô liền nghiêng vào bên trong.

Tố Tố không biết nên trả lời anh như thế nào, chỉ có thể im lặng.

Nhưng rất nhanh, xe đã tới trước cửa nhà. Ngay lúc Tố Tố chuẩn bị xuống xe, Chung Bình đã nắm chặt tay cô, “Tố Tố, em thử suy nghĩ một chút.”

Tố Tố bối rối gật gật đầu, liền tránh khỏi anh đi xuống xe, chạy nhanh vào nhà.

Anh nhìn theo mãi bóng dáng đã khuất của cô trước cửa, vẻ mặt nặng nề từ từ hiện lên. Nếu để Tố Tố dọn đến nhà, sẽ có nhiều cơ hội khiến cho ba anh hiểu Tố Tố hơn, nếu như vậy thì có thay đổi được thành kiến của ba anh với Tố Tố hay không? Có lẽ, anh phải đi gặp bà tìm biện pháp thôi. Chung Bình phiền muộn khởi động xe, chậm rãi lái xe rời đi.

33. Chương 33: Chuyển Nhà

Tố Tố tất nhiên sẽ không nói với chị Như lời đề nghị vừa rồi của Chung Bình, vốn dĩ việc cô đi chăm sóc bà của Chung Bình đã làm cho chị Như cảm thấy không vui rồi, nếu như còn tiếp tục nói là dọn đến hẳn nhà của Chung Bình nữa, nhất định chị ấy sẽ rất tức giận à xem.

Lại không nghĩ tới, dù cô có không nói thì chị Như vẫn sẽ biết

Tối hôm đó, Tố Tố vừa mới từ nhà của Chung Bình trở về, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy một bóng dáng làm cô ngạc nhiên đến sững sờ, Chung Bình lại đang đứng hoàng hoàng ở trong phòng khách nhà cô. Tố Tố ngơ ngẩn đứng chôn chân tại chỗ, sao anh ấy lại ở đây?

Chung Bình cũng vừa lúc nhìn thấy cô, thoáng mỉm cười, còn chưa kịp lên tiếng giải thích, thì chị Như đã xoay người lại nói, “Tố Tố, em về rồi.”

Tố Tố nghe chị hỏi, cố bình ổn lại trái tim đang đập loạn nhịp trong lồng ngực của mình, vừa đi vào trong nhà, vừa chào hỏi, “Chị Như. Chung Bình, anh tới chơi à?”

Chị Như nghe vậy, liền cười đến rạng rỡ, “Hôm nay cuối cùng cũng mời được Chung Bình đến nhà chơi, đã sớm nói muốn cảm ơn anh ấy vì chiều cố em còn gì.” Chị Như vừa nói vừa nhìn chăm chăm anh.

Tố Tố gật đầu, “Đúng vậy, rốt cục anh cũng rảnh.”

Chung Bình chỉ cười dựa vào chiếc đệm đằng sau, “Sớm nói có đồ ăn ngon như vậy, tôi đã đến sớm hơn rồi.” Anh nói xong lại liếc nhìn Tố Tố, Tố Tố cũng quay đầu lại nhìn một bàn đầy thức ăn, thoáng như mất hồn.

Đình Như thấy cô ngây ra đành giục cô, “Nhanh đi rửa tay đi rồi cùng ăn.” Tố Tố nghe vậy liền đi nhanh vào nhà vệ sinh.

Sau đó Đình Như tiếp tục quay lại mời Chung Bình vào trong phòng ăn, không ngờ anh lại lên tiếng, “Tôi cũng đi rửa tay một chút.” Nói xong cũng hướng đi vào phòng vệ sinh đi mất.

Đình Như nhìn theo bóng dáng anh biến mất trước cửa phòng tắm, thì rất nhanh thu mắt lại, rồi tiếp tục bận rộn sửa soạn bát đĩa.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, Tổ Tổ vừa mới bôi xong xà phòng, đang để tay dưới nước, thì chợt nghe thấy tiếng bước chân từ đằng sau vọng lại, cô xoay mặt nhìn lên, liền thấy Chung Bình cũng đang thẳng tắp nhìn cô.

Tổ Tổ thấy vậy đành dịch sang một bên, nhẹ nhàng xoa đồng bọt trên tay mình. Lúc này Chung Bình đang đứng ngay sát cạnh cô, cũng cầm lấy xà phòng, sau đó duỗi tay dưới vòi nước. Tổ Tổ lại bị thân thể to lớn của anh dồn sát vào bên tường, bỗng nhiên làm không gian xung quanh cô càng thêm nhỏ hẹp. Tổ Tổ chỉ nghĩ nhanh chóng rửa tay mau mau rồi rời khỏi đây, lại không ngờ đúng lúc đụng phải tay anh đang nâng lên, bàn tay vừa rửa sạch của anh vì thế lại dính phải bọt xà phòng của cô, trong giây phút đó cả hai người đều ngẩn ra. Cuối cùng anh lại cúi đầu xuống, rất tự nhiên nắm lấy tay cô đặt dưới vòi nước, Tổ Tổ cả thân mình vì hành động này của anh làm cho cứng đờ ra, theo trực giác muốn rút tay về, lại bị anh nắm chặt kéo lại không buông. Bàn tay nhỏ bé bị bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng chà sát ở trong nước, không biết là do nước lạnh, hay là do nhiệt độ từ bàn tay anh truyền ra, hai luồng lạnh- nóng ấy làm cho bàn tay của cô trở nên tê dại, nhất thời mất đi cả cảm giác, tay anh vừa mềm mại lại vừa có lực nhẹ nhàng ma sát bàn tay cô.

Rõ ràng không quá một phút đồng hồ, vì sao cô cảm thấy quãng thời gian vừa rồi so với một thế kỉ còn dài hơn, anh khẽ nghiêng vai nhìn, chỉ thấy hàng lông mi rủ xuống đang che khuất đôi mắt sáng ngời của cô, dường như đang suy nghĩ gì, nên cứ như vậy ngây ngốc đứng một chỗ suốt một phút đồng hồ đó.

Cuối cùng tiếng nước cũng ngừng chảy, Tổ Tổ đang miên man nghĩ ngợi rốt cục cũng thức tỉnh, cô vừa muốn rút tay lại, anh bỗng nắm càng chặt, gương mặt nhìn cô, “Khăn mặt của em là cái nào?”

Tổ Tổ chỉ cái màu xanh lam, anh lấy xuống, đầu tiên nhẹ nhàng lau tay cho cô, sau đó mới lau khô tay của mình. Động tác tự nhiên như vậy, lại làm cho trái tim cô nhảy dựng lên, anh lại nguyên ý dùng khăn mặt của cô.

Chung Bình không biết được suy nghĩ của Tổ Tổ, chỉ đem khăn mặt treo lại, sau đó quay đầu cười với cô, rồi mới bước ra ngoài.

Tổ Tổ nhìn anh, hít thở cũng không thông, tự nhiên cảm thấy buồn bực, tự nhiên anh ấy cười với cô làm gì vậy? Lại càng không hiểu tại sao, mà khuôn mặt của cô không tự chủ được liền đỏ lựng lên, cô vẩy vẩy tay, nhẹ nhàng động mấy ngón, cái cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay anh giống như vẫn chưa bị nước lạnh xoa dịu hết, lòng bàn tay cô vẫn còn cảm giác tê dại ấy. Lúc này chị Như đột nhiên ở bên ngoài kêu to một tiếng, “Tổ Tổ, sao còn chưa ra?” Làm cho cô sợ tới mức rụt cổ lại, nhanh chóng chạy vọt ra ngoài.

Quả nhiên, gặp được Chung Bình, tâm tình của chị Như tốt hẳn lên, đặc biệt nói rất nhiều.

Một bữa cơm, chị Như không ngừng hỏi tình hình của Chung Bình dạo gần đây, ngay đến cả thời gian Chung Bình mỗi ngày ngồi là bao nhiêu tiếng cũng bị chị lần lượt đem ra hỏi. Tổ Tổ thì chỉ mỗi khi có ai nhắc tới mình, cô sẽ ngẫu nhiên đáp lại một chút, còn lại phần lớn thời gian cô đều im lặng làm một người dự thính.

Chị Như mắt cong cong, nhìn chăm chăm Chung Bình, nghe anh giới thiệu những tiêu chuẩn chỉnh hình của mấy mỹ nữ gần đây. Tổ Tổ cảm thấy da đầu mình tê rần, nhẹ liếc mắt nhìn Chung Bình một cái, vừa vặn cũng đúng lúc anh đang nhìn cô, Tổ Tổ liền dùng ánh mắt cảnh cáo anh không nên nói nữa, bằng không chị Như lại có ý định tiếp tục đi phẫu thuật tiếp mắt. Không biết anh có hiểu được không, chỉ thấy khoe miệng anh khẽ nhếch lên, đảo mắt nhìn về phía Đinh Như.

Chung Bình nói, “Thật ra chỉnh sửa cũng là thành người khác rồi, vẻ đẹp tự nhiên vẫn đẹp hơn.” Chị Như vừa nghe xong, hoảng sợ cầm chặt chiếc đũa không nói gì.

Chung Bình lại cười cười, “Nếu có chỗ nào không được đẹp đi chỉnh lại cũng vẫn không sao.” Chị Như nghe xong mặt mới lại giãn ra, đúng vậy, ai cũng thích mình hoàn hảo mà.

Chung Bình thấy vậy liền buông đũa xuống, “Đinh Như, tôi có việc này muốn thương lượng với cô.”

Đinh Như vừa nghe thấy anh có việc muốn nói cùng cô, ngay lập tức cười rạng rỡ, “Chuyện gì vậy?”

Chung Bình nhẹ liếc mắt nhìn Tổ Tổ vẫn còn đang vui đầu ăn cơm, thanh thanh giọng nói, “Cô biết là Tổ Tổ đang chăm sóc bà tôi chứ.”

Đinh Như hơi ngẩn ra, chợt gật đầu, “Em biết.”

Tố Tố nghe thấy anh đề cập đến việc này, liền ngẩng đầu lên nhìn, anh ấy muốn nói gì vậy?

“Mỗi ngày đều bắt Tố Tố chạy tới chạy lui như vậy, thật vất vả. Hơn nữa buổi tối bà không có Tố Tố, cũng thấy khó khăn. Cho nên....” Chung Bình ngừng lại đột nhiên nhìn Tố Tố. Tố Tố lúc này đang nghẹn họng trừng anh, hóa ra bữa cơm này anh ấy đến là có mục đích. Chung Bình khẽ đảo mắt, nhẹ giọng nói, “Tôi muốn Tố Tố chuyển đến nhà ba mẹ tôi ở một thời gian, Đinh Như, cô có đồng ý không?”

Tố Tố chỉ cảm thấy thức ăn đang mắc nghẹn trong cổ họng mình mà cô không thể nào nuốt xuống được, cũng không thể nào phun ra được. Đề nghị này của anh với chị Như, rõ ràng chỉ là muốn báo cho chị ấy biết. Chị Như..... Tố Tố lo lắng nhìn chị, lại thấy ánh mắt lạnh lùng cùng run sợ của chị, đang trừng mắt nhìn mình. Tố Tố trong lòng nhẹ than, chị Như nhất định đang trách cô không nói trước với chị ấy.

Đinh Như chỉ trừng mắt vài giây, sau đó đảo mắt đã lại bình thường nhìn Chung Bình, gượng cười, “Đúng vậy, em cũng biết như vậy thật vất vả cho Tố Tố. Anh xem mắt còn bé đã đầy quầng thâm rồi. Kì thật em đã nghĩ qua như vậy, nhưng mà, sợ làm phiền mọi người nên không dám nói ra.”

Chung Bình khẽ nở nụ cười, “Thế thì tốt quá, cô cũng đã đồng ý rồi, vậy thì mai để Tố Tố dọn tới luôn đi.” Chung Bình nói xong vui vẻ nhìn Tố Tố, như vậy cô ấy sẽ không còn lí do gì mà cự tuyệt nữa.

Tố Tố trong lòng lạnh càng thêm lạnh, chị Như mặc dù đang cười vui vẻ như vậy, nhưng nhất định trong lòng càng giận cô.

Chị Như nắm nhẹ lấy tay của Tố Tố, “Tố Tố, nếu Chung Bình đã nói như vậy, em mau đi thu xếp đi, ngày mai dọn tới. Nhất định phải chăm sóc bà cho thật tốt, em xem Chung Bình giúp đỡ chúng ta nhiều như vậy, nhất định phải báo đáp lại anh ấy thật tốt, em biết không?”

Tố Tố ngoại trừ gật đầu mỉm cười, thì thật không biết nên nói cái gì.

Chung Bình thấy cô gật đầu, thì nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nhìn Đinh Như, “Đinh Như, cảm ơn cô. Đừng lúc nào cũng nói chuyện ơn huệ, làm cho tôi thấy không quen.”

Chị Như cười cười, “Được thôi, bọn em vẫn là ghi tạc ân tình này của anh vào trong lòng, chỉ cần anh có yêu cầu gì cứ đề cập với bọn em, chúng em nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ.” Vừa nói, tay vừa nắm chặt tay Tố Tố.

Tố Tố nhẹ giọng nói, “Đúng vậy, nhất định sẽ cố hết sức để làm.”

Chung Bình đã đạt được mục đích, liền vui vẻ ăn cơm tiếp. Chị Như cũng cười rất vui vẻ, chỉ có Tố Tố nhai đi nhai lại cơm trắng, không biết mùi vị gì nữa.

Đêm đó, khi Tố Tố còn đang thu xếp quần áo, chị Như vẫn đang ngồi xem TV ở phòng khách, không nói một lời nào cả. Tố Tố khẽ thở dài, đi đến bên cạnh cửa, nhẹ gọi chị, “Chị Như, em xin lỗi.”

Chị Như mặt cũng chẳng thèm quay lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, khéo miệng khẽ nhếch, “Cái gì?”

“Bà của Chung Bình hiện tại không khỏe, em chỉ đi chăm sóc bà một thời gian thôi. Chờ đến khi bà khỏe hẳn, em sẽ trở về đi làm lại” Tố Tố biết chị Như đang giận cô.

“Hừ, còn có chỗ, để em tới là tới sao?” Chị Như khẽ giễu cợt, “Cũng không quan trọng, mặc dù Chung Bình gia có tiền, nhưng đừng có để Chung Bình tìm việc cho em.”

“Em sẽ không đi nhờ anh ấy giúp đâu.” Cô đã nợ anh nhiều lắm rồi, không hề làm phiền anh thêm nữa.

“Em không tìm anh ấy, người ta cũng sẽ chủ động giúp em thôi. A, thực nhìn không ra Chung Bình lại biết cảm thông với người khác như vậy.” Chị Như rút cục cũng liếc mắt nhìn cô.

Tố Tố chợt căng thẳng, mỉm cười gật đầu, “Anh ấy là người tốt.” Anh vì cô nhi viện làm rất nhiều việc, cô vẫn nhớ mãi không quên.

Chị Như cười lạnh, “Em hiện tại cũng tốt rồi, đừng làm phiền người ta. Chung Bình bận rộn như vậy, làm gì còn có thời gian mà nghĩ đến chuyện của em.”

Tổ Tổ vâng một tiếng, xoay người trở về phòng tiếp tục dọn đồ.

Đinh Như cầm điều khiển chuyển kênh khác, lại nhớ lại ánh mắt của Chung Bình mỗi khi nhìn Tổ Tổ, liền cảm thấy buồn bực. Cô chưa từng thấy Chung Bình để ý người phụ nữ nào đến vậy, chẳng lẽ là vì Tổ Tổ quá đáng thương? Đầu óc Chung Bình có phải hỏng rồi hay không? Đinh Như hừ lạnh, cô cũng đáng thương như vậy, thế mà không thấy anh nhìn cô một lần nào hết.

Ngày hôm sau, Chung Bình đón Tổ Tổ dọn đến nhà ba mẹ mình.

Bà cụ vừa thấy người đến là Tổ Tổ, liền vẫy tay gọi cô đến. Tổ Tổ mỉm cười ngồi xuống bên cạnh bà, nhìn thấy ba mẹ Chung Bình cũng đều đang ngồi ở đó. Ánh mắt của ba Chung vẫn thờ ơ lạnh nhạt như trước, dường như là không thấy cô. Tổ Tổ mỉm cười chào hỏi, bà cụ nghe xong cười cười dặn dò mẹ Chung, “Phòng của Tổ Tổ đã chuẩn bị xong chưa?”

“Tôi hôm qua đã chuẩn bị xong rồi ạ, chính là phòng lần trước Tổ Tổ đã ở, ngay sát phòng của Bình Bình.” Mẹ Chung thân thiết cười nói.

Bà cụ mắt híp lại, liên tục khen mẹ Chung sắp xếp rất tốt.

Chung Bình khẽ liếc mắt nhìn bà mình, không nhìn được cũng cười khẽ. Lại vô tình nhìn thấy ánh mắt của ba đang nhìn anh chăm chú, anh cũng nghiêm mặt nhìn lại, ba, ba nhất định sẽ phát hiện mình đã sai.

Ba Chung nhìn anh vẫn đang mỉm cười, lại liếc mắt nhìn Tổ Tổ, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoại trừ ba Chung đối với cô hơi ác cảm, còn đâu Tổ Tổ thấy người trong nhà họ đối xử với cô rất tốt. Cho nên chỉ cần ba Chung không ở nhà, cô đều cảm thấy nhẹ nhõm, mà bà cụ lại thật giống như một đứa trẻ. Mỗi ngày đều có một ý tưởng mới lạ, lúc thì muốn đi tản bộ, lúc thì muốn luyện Thái Cực quyền, lúc thì lại lôi kéo cô đi ngắm hoa, hài hước nhất chính là sau khi vui vẻ chơi đùa xong, bà đột nhiên lại ôm bụng kêu đói, sau đó liền bắt mẹ Chung đi chuẩn bị một buổi trà chiều cho bà,

Lúc đó, bà cụ nhất định bắt Tổ Tổ phải đi theo mẹ Chung học tập, bảo cô về sau phải làm cho Chung Bình ăn. Mỗi lần như thế, Tổ Tổ đều phải đỏ mặt đứng dậy đi theo mẹ Chung, mẹ Chung hiền lành cười nắm tay cô, còn nói cho cô rất nhiều thứ mà Chung Bình thích. Tổ Tổ yên lặng ghi nhớ, có lẽ trở về có thể nói cho chị Như.

Dù sao ở đây với bà cụ, Tổ Tổ cũng vui lên rất nhiều. Hơn nữa Chung Bình một tuần mới về một lần, bình thường đều sẽ không gặp anh, cũng khiến cô đỡ khẩn trương cùng bất an hơn.

Nhưng cô không nghĩ tới, Chung Bình đột nhiên lại trở về, bảo là sẽ dọn về nhà ở. Đương nhiên sự xuất hiện của Chung Bình, khiến cô bắt đầu lo lắng, trái tim lại bắt đầu đập loạn nhịp, rốt cục anh ấy muốn làm gì chứ?

34. Chương 34: Lợi Ích

chuyển về?” Ông nhìn Chung Bình, rồi lại nhìn Tiêu Tổ Tâm, trong lòng đã sớm hiểu rõ, mục đích chuyển nhà lần này của con ông cũng quá lộ liễu rồi.

“Ông làm sao vậy? Con tự nguyện trở về giúp mình, sao lại còn không vui?” Mẹ Chung vỗ nhẹ tay của chồng mình, gần đây không hiểu sao ông ấy cứ là lạ, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, cũng không biết ai làm ông ấy mất hứng nữa.

“Hừ, tôi xem nó giả ngu được mấy ngày.” Ba Chung hừ lạnh

Bà cụ nghe vậy thì nhướng mày, “Tiểu Minh, Bình Bình về nhà, anh còn ý kiến gì? Nó muốn về nhà ở vài ngày, con nó cũng đều lớn đến như thế này rồi, anh còn quản nhiều như thế làm gì?” Ba Chung nghe thấy giọng bà cụ có vẻ bực mình, chỉ có thể đè nhẹ giọng nói, “Đừng làm chậm trễ công việc đấy.”

Chung Bình có bà là chỗ dựa, nhất thời cũng cảm thấy đỡ lo lắng đi nhiều, “Đương nhiên là không rồi ạ, con chỉ muốn trở về chăm sóc bà thôi.” Nói xong liền đi về phía bà cụ, tựa vào bên người rồi nhẹ nhàng

khoát tay lên vai của bà, ngón tay anh không biết là cố ý hay vô tình mà chạm phải vai của Tổ Tổ, vừa bị đụng phải Tổ Tổ liền lui dần sang bên cạnh. Lúc cô ngẩng đầu lại vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của ba Chung đang quét đến phía cô, Tổ Tổ liền ngượng ngập cúi đầu xuống, ông ấy nhất định đã nhìn thấy hành động vừa rồi của anh, ánh mặt lộ ra tia coi thường nồng đậm.

Bà cụ vỗ nhẹ tay của Chung Bình, “Mang hành lí vào phòng đi. Tổ Tổ, cháu đi giúp Chung Bình một chút.” Nói xong liền đẩy đẩy bên người của Tổ Tổ bảo cô đứng dậy, Tổ Tổ có vẻ lúng túng, nhưng không tiện từ chối, vì vậy chỉ có thể đi theo Chung Bình vào phòng anh.

Vừa đi vào trong, Tổ Tổ đã đứng chôn chân tại một bên cửa, không biết nên làm cái gì cho phải?

Chung Bình đem hành lí cất tại một bên, xoay người liền nhìn thấy cô vẫn còn đang thất thần đứng ở ngoài, khóe miệng khẽ cười, sau đó liền đi qua đóng cửa lại, kéo tay cô đi đến bên cạnh bàn.

“Chung Bình, sao tự nhiên lại chuyển tới đây?” Anh lúc nào cũng làm những việc vượt xa dự đoán của mọi người, khiến cô có chút bức bối, vì sao anh luôn làm cô cảm thấy khản trương cùng bất an đến thế.

Chung Bình cũng tựa vào bên cạnh bàn, đem cô ấn ngồi ở bên trên, khóe miệng từ từ vẽ ra một nụ cười, “Muốn nghe lời nói thật hay nói dối?”

Tổ Tổ trừng mắt nhìn anh, đương nhiên là thật rồi.

Chung Bình tùy ý vuốt nhẹ mấy sợi tóc đang vương trên trán cô, “Nói dối là vì tôi nhớ bà, nhớ nhà. Nói thật.....” Anh nhìn cô, đôi mắt ấy sâu không thấy đáy, “Tôi nghĩ.....” Tổ Tổ sợ hãi rất nhanh nhảy xuống chặn lại lời nói của anh, “Tôi giúp anh gỡ hành lí.” Cũng không nghĩ là động tác của mình quá nhanh, khoảng cách giữa cô và anh lúc ấy quá gần, cho nên lúc cô nhảy xuống vai của cô đã húc mạnh vào mặt của Chung Bình. Chung Bình kêu ôi thảm thiết, ôm mặt đi sang một bên. Tổ Tổ cả kinh, chạy nhanh đến nhìn, anh làm sao vậy? Vai của cô đang tê dại thế này, mặt anh nhất định bị đập không nhẹ. Anh.....ai bảo tiến gần cô như vậy làm gì chứ.

Chung Bình ôm mặt, không ngừng kêu, “Em dùng sức quá đấy.”

Tổ Tổ áy náy, ngượng ngùng khẽ nhắc tay của anh ra để xem, “Thực xin lỗi, để tôi nhìn cho.”

Chung Bình buông tay, cả gò má bên phải đều đã đỏ ửng, mặt giống như là đang sưng lên. Tổ Tổ nhẹ nhàng xoa mặt anh, mới chạm vào chỗ sưng ấy, Chung Bình đã kinh ngạc thở dốc, Tổ Tổ xin lỗi rất nhanh rút tay lại, “Ngại quá, tôi không nghĩ anh sưng gần như vậy.”

Chung Bình nhắm mắt một lúc, sau đó khẽ nói, “Không phải là lâu lắm em không đánh tôi, nên bây giờ muốn tôi bắt đầu nhớ lại đấy chứ.”

Tổ Tổ nghe vậy mặt càng đỏ hơn, tay lại từ từ xoa xoa chỗ sưng lên kia, “Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Chung Bình khẽ nghiêng mặt, cười khẽ, tay cô dịu dàng xoa như vậy cảm giác rất tốt, rất mềm mại ấm áp. Nhưng trên mặt anh lại cố tỏ ra mình không tin cô, “Không cố ý thì cũng là cố tình.”

Tổ Tổ giả vờ như không nghe, vẫn tiếp tục xoa nhẹ vết sưng, cẩn thận nhìn vết sưng kia cảm thấy thật chướng mắt, nhẹ giọng nói, “Trong nhà không có rượu thuốc, xoa một chút có thể tán máu tụ đi.” Nếu để lát nữa bà nhìn thấy, chắc sẽ không xong thật rồi.

.....

Không nghe thấy tiếng Chung Bình trả lời, Tổ Tổ liền ngẩng đầu nhìn anh, trái tim cô như lỡ mất một nhịp, đôi mắt phượng đang khép hờ lại, thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, ánh mắt có một chút mê ly thất thần. Tổ Tổ giật mình, tay tăng thêm sức, nhấn mạnh một cái lên vết sưng.

Chung Bình bị nhấn đau kêu to một tiếng, nhanh chóng che mặt lại trừng cô, “Đau quá!”

Tổ Tổ cũng trừng lại, “Có một chút như vậy cũng kêu đau, anh có phải đàn ông không.” Nói xong, liền bực tức xoay người đi luôn.

Chung Bình há hốc miệng nhìn Tổ Tổ đã phui tay bỏ đi, trong lòng khẽ bức, cô gái này từ lúc nào lại biến trở thành hung dữ rồi? Từ sau khi bị thương, cô cũng chưa lần nào ác khẩu hay dă động đánh anh, ngược

lại cô luôn cảm thấy nợ anh rất nhiều nên đối với anh nếu không khách khí thì là cảm kích. Nhưng đối xử như vậy lại làm cho anh cảm thấy mình bị xa lánh, có đôi khi anh cũng hoài niệm lại lúc mới đầu cô và anh gặp nhau.

Anh che mặt, nhớ tới vừa rồi đã đứng sát cô chăm chú nhìn biểu hiện của cô, khiến cho trái tim loạn nhịp của anh giờ phút này vẫn chưa có chịu yên. Anh chỉ chăm chú nhìn đôi môi hồng khê hé mở của cô, căn bản không nghe hiểu cô đang nói gì. Lúc ấy, toàn bộ đầu óc anh chỉ có một ý niệm là, có phải anh nên làm cho cái miệng nhỏ kia của cô yên tĩnh lại một chút hay không.

Chung Bình khê cười, gần đây chắc anh tẩu hỏa nhập ma mất rồi. Nếu đổi lại là trước kia, cơ hội đã đến như vậy, anh nhất định sẽ thử nghiệm, hôn trước rồi nói sau. Chỉ là, từ khi gặp Tiêu Tố Tâm, anh cái gì cũng không dám làm. Thật sẽ không giống như Vệ Đông nói, anh đúng là đồ bỏ đi rồi chứ!

—

Bà cụ thấy Tố Tố vừa vào đã đi ra, liền kì quái hỏi, “Bình Bình đâu?”

“Anh ấy nói tự mình làm.” Hai bên tai cô đã đỏ hồng.

“Làm sao vậy? Thấy nóng à?” Bà cụ tuy rằng ánh mắt không tốt, nhưng khi Tố Tố ngồi xuống bên cạnh bà, bà vẫn có thể nhìn rõ hai tai cô đã đỏ ửng cả một mảnh, rất dễ làm người khác chú ý.

Bà cụ vừa dứt lời, cả ba Chung và mẹ Chung đang ngồi trên sofa xem TV đều quay lại nhìn cô, Tố Tố nhất thời càng đỏ hơn, “Có chút nóng ạ.”

Mẹ Chung cùng bà cụ ngồi đối diện cười với nhau, đứa nhỏ này thật không biết nói dối, nhất định hai đứa ở trong phòng đã có chuyện gì rồi.

Ba Chung nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của Tố Tố, mặt dần dần đen lại, ông từ từ đứng dậy, đi về phía phòng của Chung Bình.

—

Chung Bình đương lúc đang cho quần áo vào trong tủ, liền nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, đã thấy ba anh đi đến. Chung Bình khê nhủ mày, ông ấy lại đến đây để nói gì không biết?

Ba Chung đóng cửa lại, đến gần anh, “Xem ra con thật sự thích cô ta.” Ông không nghĩ tới Chung Bình không chỉ đưa Tố Tố đến đây ở, chính mình cũng không cần tự do mà anh luôn thích nữa, cũng chuyển về đây luôn. Ông thật đúng là đã quá xem nhẹ năng lực của Tiêu Tố Tâm rồi.

Chung Bình đóng cửa tủ lại, xoay người nhìn ông, “Ba, ba có việc gì thì cứ nói thẳng đi.” Anh chỉ lo lắng ba anh muốn làm khó Tố Tố.

“Ta tối nhắc con, 10h sáng thứ sau, ở nhà hàng Tần Xuyên.”

“Ba, con không nghĩ sẽ đi.” Chung Bình hi vọng anh có thể hòa nhã biểu đạt ý tứ của mình cho ông hiểu.

“Ta không làm khó Tiêu Tố Tâm, con cũng đừng nuốt lời. Cứ đi gặp mặt đã, rồi về nói sau.” Ba Chung ánh mắt khê run sợ, nhưng giọng điệu vẫn còn rất cứng rắn. “Gần đây ở trong bệnh viện đang chọn chủ nhiệm khoa, sao con không đi đăng kí?”

Chung Bình nhủ mày, “Con không đủ tư cách.” Anh mới vào làm không bao lâu, có nhiều tiền bối trước anh như vậy, bao giờ thì đến lượt anh.

“Ngày mai đi đăng kí đi, Triệu Vệ thành nói đủ là được.”

Hàng lông mày của anh lại càng khóa chặt lại với nhau hơn, “Ba, con không muốn đi cửa sau.” Anh ghét nhất việc chỉ vì một chút danh lợi mà phải suốt ngày giành giật với nhau, đấu đến đấu đi.

“Hừ, con vào bệnh viện chẳng nhẽ không phải nhờ cửa sau sao?” Ông khê cười, anh tùy tính như thế nào cũng được, nhưng cũng phải có mức độ, có cơ hội mà không tranh thủ lấy, chẳng lẽ cả đời cứ muốn lêu lổng thế này sao?

Mặt Chung Bình khê biến xanh, anh chỉ nhếch miệng, không hé răng, vì thế cho nên anh mới chán ghét. Lúc trước nếu không phải ba anh kiên trì bắt ép, bà cũng đi theo khuyến bảo, anh căn bản sẽ không đi làm bác sĩ rồi, anh rất hy vọng được giống như A Nam đi kinh doanh còn hơn.

“Triệu Vệ Thành nói, ông ta chỉ có Triệu Diễm là đứa con gái duy nhất mà thôi. Ông ta định sẽ đem một nửa cổ phần của mình trong bệnh viện cho Triệu Diễm làm của hồi môn. Ông ta cũng đã chọn con.” Ba Chung trầm giọng nói từng chữ một.

Chung Bình vẫn đứng thẳng, rất cục hiểu được vì sao ba anh lại đối với việc này khẩn trương đến như thế. Nếu Chung gia có được số cổ phần kia, nhà anh sẽ vượt xa Triệu gia trở thành cổ đông lớn nhất của bệnh viện. Ông đương nhiên không thể bỏ qua một cơ hội tốt như thế này.

“Ba, chúng con còn chưa nói chuyện với nhau bao giờ, căn bản sẽ không thích hợp.”

“Ta đã nói rồi, tình yêu của anh ta không quan tâm, nhưng hôn nhân là chuyện của cả hai gia đình, anh phải đồng ý.” Chuyện trai gái căn bản sau này chẳng giúp ích được gì, con ông quá ngây thơ rồi.

“Triệu Diễm cũng chưa chắc đã vừa ý con.”

“Cứ nói chuyện như bạn bè đã, nếu không được ta sẽ chỉ. Nhưng cần phải nhớ kỹ, Triệu Vệ Thành đã gần như coi con là con rể nhà ông ta, nhất định phải nắm chắc cơ hội này.” Ba Chung nói xong, liền vỗ tay ra đằng sau rời khỏi phòng.

Chung Bình phiền muộn ngồi phịch trên giường. Triệu Diễm, anh cố gắng tìm tòi trong trí nhớ của anh, thì chỉ mơ hồ nhớ rõ cô ta là một cô gái rất có cá tính. Bình thường những cô gái như vậy, đều sẽ không thích sự chỉ định sẵn của cha mẹ, xem ra cứ theo cái đà này, nếu như cô ta chống lại sự sắp xếp của ba mẹ, vậy thì viện trưởng Triệu cùng ba anh sẽ không có lí do nào để ép anh nữa. Anh sẽ không nhất thiết phải đi gặp Triệu Diễm rồi.

35. Chương 35: Hôn Trộm

Tổ Tổ đã đoán trước được nếu Chung Bình đến ở đây, cô nhất định sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Quả nhiên, Chung Bình mỗi ngày về nhà điều đầu tiên làm là chui vào trong phòng của bà.

“Bà, cháu về rồi.” Chung Bình vừa đi vào trong, liền nhìn thấy Tổ Tổ đang bóp vai cho bà, “Sao vậy? Vai bà bị đau ư?”

Bà cụ gật gật đầu, “Có chút, nhưng nhờ Tổ Tổ xoa bóp bây giờ đã thoải mái hơn rồi.” Bà cụ cười tủm tỉm nháy mắt nhìn anh. Chung Bình hiểu ý ồ một tiếng, “Thật sao? Cháu cũng muốn, hôm nay phải phẫu thuật cho ba người liên, thật là mệt chết đi được.” Chung Bình nói xong cũng ngồi xuống bên cạnh bà.

Tổ Tổ cắn môi, thật muốn dùng tay đập vào đầu anh một cái, anh loạn lung tung cái gì.

Bà cụ nghe vậy, thì vỗ vỗ nhẹ tay cô, “Tổ Tổ, ta đỡ rồi, cháu cũng làm cho Bình Bình đi.” Tổ Tổ đành phải vâng một tiếng, hai tay bé nhỏ liền chuyển qua vai anh, tay dùng thêm lực, ra sức ấn xuống, “A, nhẹ chút, nhẹ chút.” Chung Bình nghiêng đầu liếc cô. Bà cụ ở bên cạnh thấy vậy kì quái hỏi, “Không đau mà, vừa rồi Tổ Tổ làm cho ta rất thoải mái.”

Tổ Tổ đành phải giảm bớt lực, giả vờ giả vịt mát xa cho anh, Chung Bình lại kêu, “Này lại nhẹ quá, như gãi ngứa vậy. Mạnh một chút đi.”

Tổ Tổ bực mình, cái người này.....Có phải là được voi đòi tiên không! Nhưng vì bà cụ vẫn còn ở bên cạnh, nên cô không dám phát hỏa với anh, đành phải tăng lực thêm một chút.

Chung Bình khê cười ngồi hưởng thụ, lại còn chỉ huy, mạnh một chút, nhẹ một chút, làm cho Tổ Tổ ngồi đằng sau tức giận đầy cả một bụng mà không có chỗ nào phát tác. Trong khi đó bà cụ lại không biết gì cả,

chỉ nhìn Tổ Tổ dịu dàng mát xa cho Bình Bình, vẻ mặt vô cùng rạng rỡ, ai bảo hai người này ở cùng một chỗ nhìn đẹp đôi đến như vậy chứ. Bà cụ ở bên cạnh vừa nhìn vừa vụng trộm cười.

Tay cô đã bắt đầu cảm thấy đau đau, “Đã được chưa?”

“Ấn một chút, còn một chút nữa.” Chung Bình từ từ nhắm hai mắt lại, Tổ Tổ nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ của anh, lửa giận trong lòng từ từ bốc lên đến đỉnh đầu, ngón tay hơi dịch xuống sang bên vùng eo, véo một cái, “A.” Chung Bình liền sợ hãi tỉnh lại luôn.

“Đã được chưa?” Tổ Tổ nháy mắt cười.

Chung Bình nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của cô, rất nhanh cười, được rồi, được rồi.

Bà cụ nghiêng đầu hỏi, “Tổ Tổ, gần đây cháu cũng chưa được luyện võ phải không?”

Tổ Tổ sững sốt, mãi mới nhớ ra là võ mà bà cụ đang bảo chính là Judo. “Đúng ạ, gần đây không có thời gian.”

“Bình Bình, nếu không cháu đem phòng chứa đồ kia dọn dẹp lại một chút, sửa thành một cái phòng tập đi.” Bà cụ nghĩ nếu để Tổ Tổ cùng Bình Bình ở nhà luyện tập, nhất định sẽ có càng nhiều cơ hội thân mật tiếp xúc hơn, chủ ý này quả không tồi.

Chung Bình sợ run một chút, không hiểu được ý của bà, bà liền huých tay anh, “Cháu không phải nói muốn Tổ Tổ dạy ình sao, ở nhà tiện hơn chứ.” Chung Bình nhìn thấy bà nháy mắt, trong lòng như bưng tỉnh đại ngộ, bà ơi, bà thật sự quá tuyệt vời rồi.

Tổ Tổ liên tục lắc đầu, “Vây phiền lắm.”

“Không phiền, bà cũng lâu lắm không tập tành gì, phải hoạt động gân cốt một chút chứ, đúng không bà?” Chung Bình nháy mắt nhìn bà, tỏ vẻ cảm ơn.

“Đúng vậy, đừng nhìn ta bây giờ ốm yếu, năm đó cũng không ai đấu lại ta. Cháu phải dạy thật tốt cho nó, đừng khách khí.” Bà cụ còn thành thật nói như vậy, làm cho Tổ Tổ chỉ biết á khẩu nhìn hai bà cháu nhà nọ, không nói nên lời nữa.

Kết quả là, tối đó, Chung Bình liền nói với mẹ Chung việc dọn dẹp lại căn phòng kia, mẹ anh đương nhiên không có ý kiến. Ba anh nghe xong cũng không nói gì, nhưng Tổ Tổ rõ ràng cảm thấy ông không đồng ý.

Ăn xong cơm tối, Tổ Tổ đưa cụ bà tản bộ trong sân, sau đó liền đi vào phòng. Bà hôm nay có một chút mệt, cho nên đi ngủ từ rất sớm. Tổ Tổ cũng muốn trở về phòng tắm rửa một chút.

Nhưng cô vừa mới bước vào, thì đã có người gõ cửa. Tổ Tổ không biết làm gì chỉ biết chôn chân nhìn cánh cửa phòng, tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, “Tổ Tổ, tôi có thể vào được không?”

Tổ Tổ rất muốn nói, “Không thể.” Nhưng đây lại là nhà của anh, cô làm sao có thể sập cửa trước mặt anh được. Tổ Tổ đi qua, mở cửa nhưng lại chặn ở bên cạnh, “Làm gì vậy?”

“Đã ngủ chưa?” Chung Bình liếc mắt nhìn vào bên trong, ý tứ rõ ràng là muốn đi vào.

Nhưng tất nhiên Tổ Tổ không tránh ra, “Vẫn chưa.” Anh có gì muốn nói thì nên nói luôn, để anh vào phòng thì thật không tiện, nếu để ba anh nhìn thấy chắc chắn sẽ không vui.

“Có muốn ra ngoài không? Chung Bình tựa vào bên cửa, thấp giọng hỏi.

Tổ Tổ lắc đầu, “Không muốn.” Đã chín giờ hơn rồi, còn đi chỗ nào nữa?

“Em mỗi ngày đều chăm sóc cho bà, chắc là rất buồn rồi, để tôi đưa em ra ngoài hít thở một chút?” Chung Bình không có ý định buông tha cô.

Tổ Tổ trừng anh, “Anh đi thì cứ đi đi, tôi không muốn.” Nói dứt lời đã muốn khép cửa lại.

Chung Bình nhanh tay chặn được, đẩy cửa phòng cô ra, “Đi thôi, tôi có việc cần nhờ em giúp.”

Tổ Tổ quay đầu lại hỏi, “Chuyện gì?” Anh muốn làm gì mà phải thần thần bí bí như vậy chứ.

“Đi ra ngoài rồi nói, trong nhà không tiện.” Chung Bình dùng sức đẩy, đem cửa mở lớn một chút, tay nhanh chóng kéo lấy cô ra ngoài.

Tay cô khẽ nhấc, véo cho anh một cái ở bên thắt lưng, Chung Bình bị véo đau liền buông tay, “Đừng có động tay động chân.” Cô nói xong liền quay người lại phía sau, Chung Bình rất sợ cô sẽ lại vào phòng, liền chạy nhanh đến đứng chắn trước cửa phòng cô, “Vậy coi như tôi nhờ em vậy.”

Tổ Tổ khẽ cười, cô chỉ muốn đóng cửa mà thôi, anh việc gì phải kích động như vậy, “Tôi chỉ muốn đóng cửa.”

Chung Bình thấy cô đã có vẻ xuôi xuôi, trong lòng liền vui mừng, lại muốn đưa tay nắm tay cô. Vậy mà Tổ Tổ đã nhanh chóng quay lưng lại, xoay người đi trước.

Ba Chung vừa nhìn thấy hai người một trước một sau đi ra ngoài, liền trầm giọng hỏi, “Đi đâu?”

Chung Bình chủ động mở miệng, “Con cùng Tổ Tổ ra ngoài một chút, sẽ nhanh về thôi.” Nói xong không đợi ông đồng ý, đã ôm lấy Tổ Tổ nhanh chóng rời khỏi.

Mẹ Chung nhìn thấy hai người vội vội vàng vàng, thì khẽ cười, “Nhất định là đi hẹn hò rồi, kệ bọn chúng đi.”

Ông buồn bực, nhưng không hề hé răng. Ngày mai chính là thứ sáu, chỉ mong Chung Bình không quên là được.

—

Vừa lên xe, Tổ Tổ đã hỏi Chung Bình muốn đi đâu?

Chung Bình im lặng một chút, sau đó mới nói, “Tổ Tổ, em.....có để ý việc người khác nhìn thấy vết thương của mình không?”

Tổ Tổ sợ run vài giây, sau đó liền lắc đầu, “Tôi quen rồi.” Thật ra đối với người ngoài thì không tốt lắm, rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy vết sẹo trên mặt cô, đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Nhưng mỗi lần cô soi gương và nhìn chúng, thì cô đều mỉm cười, cái này cũng đâu có gì đáng sợ, nếu những vết thương này xuất hiện lại có thể làm cho bọn trẻ sống sót, thì ngược lại cô lại thấy những vết sẹo này chính là huy hiệu cô được ông trời ban cho. Cho nên cô cũng không cảm thấy chán ghét chúng. Thậm chí, ngay cả vết sẹo lỗi trên cổ, cô cũng dần quen rồi.

Chung Bình nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, liền lên tiếng hỏi, “Tôi muốn em đi gặp bạn tôi, em sẽ không để ý chứ?”

Trái tim cô bỗng chốc đập mạnh và loạn nhịp, đi gặp bạn của anh? “Vì sao?”

Chung Bình nhìn thấy cô kinh ngạc, thì nhẹ nhàng nở nụ cười, “Làm nhân chứng cho tôi, vì việc gì mà gần đây tôi bận đến thế.” Vệ Đông và Hàn Xa không tin anh sẽ về nhà chăm bà, hai người gọi điện đều mắng anh đang ăn mảnh không nghĩ đến anh em. Hơn nữa con trai của Mạch Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ vừa mới sinh, đứa nhỏ cũng sắp tròn một tháng rồi, vì vậy bọn họ quyết định hẹn nhau một lần, cùng thảo luận xem nên tặng quà gì cho bọn họ.

Tổ Tổ cúi đầu ngượng ngùng, bạn bè của anh cô đều không quen, nếu mà đi chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao. “Gọi điện thoại là được mà.”

“Tổ Tổ, bọn họ đều muốn gặp em. Chuyện dừng cảm của em, tôi cũng kể cho bọn họ rồi.” Chung Bình đau lòng nhìn cô.

“Chuyện đó có gì đâu.” Mặt cô càng đỏ hơn.

Chung Bình từ ghế sau lấy ra một chiếc mũ, “Nếu em cảm thấy không tiện, thì đội mũ đi.” Tổ Tổ nhìn ánh mắt thành khẩn của anh, mọi bất an trong lòng tự dưng biến mất.

Sau đó Chung Bình khởi động xe, chậm rãi rời khỏi ga ra.

—

Chung Bình kéo tay Tổ Tổ đang đội mũ lưỡi trai vào một phòng ăn của một nhà hàng, rồi tiến đến một gian phòng có rèm kéo và một lò ghế. Chung Bình liền xốc rèm lên, kéo cô vào trong,

Ở trên ghế, lúc này đã có hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau, độ tuổi đều xấp xỉ Chung Bình. Hai người họ đang nói chuyện, sau khi nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm ở đằng sau Chung Bình, thì đều im lặng, sau đó mới giạt mình kêu lên, “Ồi, cuối cùng cũng đến rồi.”

Chung Bình nắm chặt tay của Tổ Tổ, kéo cô ngồi xuống ngay bên cạnh anh. Hai người kia cùng nhìn chăm chăm vào cô nhưng không có nói ra tiếng. Chung Bình ho nhẹ một cái, “Tiêu Tổ Tâm. Vệ Đông, Hàn Xa.” Anh đơn giản giới thiệu bọn họ với nhau

Tổ Tổ mỉm cười gật nhẹ đầu, “Xin chào.” Hai người kia cũng cười cười, “Xin chào.” Chung Bình trừng mắt liếc hai người kia một cái, đừng có nhìn chăm chăm như thế, sau đó dịu giọng hỏi Tổ Tổ, “Em uống gì?”

Tổ Tổ giả bộ như không thấy trả lời, “Tùy đi.” Vệ Đông và Hàn Xa khẽ liếc nhìn nhau, kia hẳn là người phụ nữ hung dữ ấy đi?

Chung Bình khẽ nháy mắt, với tay gọi người, “Phục vụ.” Anh gọi cho Tổ Tổ và anh hai ly trà chanh, anh vẫn còn nhớ rõ lần trước cô chọn nó để uống.

“Mạnh Tường hôm nào tròn một tuổi?” Chung Bình chớp mắt nhìn hai người kia.

Vệ Đông thu hồi ánh mắt tò mò của mình, “Ba tuần nữa.”

Chung Bình nhẹ giọng giải thích với Tổ Tổ, “A Nam cùng Lộ Lộ em đã gặp qua rồi, không biết còn có ấn tượng gì không, lúc ở bệnh viện tôi đựng phải em ấy.”

Tổ Tổ hồi tưởng lại, lúc đó là một tuần sau khi cô trộm tiền của anh, cô đến bệnh viện để thăm chị Như, không ngờ ở trên hành lang lại đựng phải Chung Bình, khi đó ở bên cạnh anh có một đôi vợ chồng trẻ tuổi, kia chắc là A Nam cùng Lộ Lộ. Không thể tưởng được nháy mắt một cái, con của họ đã ra đời rồi. Vậy thì cô và Chung Bình cũng đã quen nhau được mười tháng, thời gian quả thực trôi đi rất nhanh.

Hàn Xa nhìn Chung Bình đang dịu dàng nói chuyện, trong lòng cũng đã hiểu, thật không ngờ, người giữ được trái tim của Chung Bình lại là một cô gái diện mạo tầm thường thế này, hơn nữa.....Trên mặt còn ẩn hiện một vài vết thương.

“Tặng cái gì thì tốt?” Vệ Đông cũng hiểu được ý từ của Hàn Xa, mở miệng hỏi.

Chung Bình xoay mặt lại hỏi cô, “Tổ Tổ, em chắc chắn quen thuộc hơn, trẻ sơ sinh thì nên tặng gì?” Cô ở với nhiều trẻ con như vậy, chắc là vẫn hiểu biết hơn ba người đàn ông bọn anh đi.

Tổ Tổ còn thật sự nghi ngờ rồi mở miệng, “Trẻ con lớn nhanh, nếu tặng quần áo thì sẽ rất nhanh không mặc được nữa. Không bằng tặng sữa bột đi, có biết hiệu sữa mà bọn trẻ hay dùng không?”

Ba người nghe xong đều ngây ra, tặng sữa bột? Người khác đều nghĩ đến tặng đồ vật, cô thật là một người suy nghĩ thực tế, trực tiếp tặng đồ ăn. Ba người họ không hện mà cùng nở nụ cười, làm cho Tổ Tổ có chút ngượng ngùng.

Chung Bình khẽ nắm tay cô, “Tặng sữa bột cũng không tồi. Dù sao bọn họ cũng phải mua, chúng ta mua cho họ mấy hộp đi. A Xa, cậu đi hỏi thăm xem bọn trẻ hay uống loại nào?”

Vệ Đông và Hàn Xa ngồi đối diện cười, Tiêu Tổ Tâm này cũng thật giản dị, ý tưởng này không tồi, thôi thì cứ theo vậy mà làm đi.

Tổ Tổ cúi đầu, cái mũ che khuất vẻ mặt đỏ ửng của cô, cô nói nhỏ với Chung Bình, “Không thì các anh cứ nghĩ tiếp đi, chắc sẽ tìm được cái tốt hơn.”

Chung Bình khẽ dán vào bên tai cô, khẽ nói, “Cứ nghe theo em đi.” Thanh âm trầm thấp đầy từ tính đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng, giống như là trực tiếp gõ vào tai cô vậy, làm cho tim cô không nhịn được mà đập mạnh. Tổ Tổ rụt cổ lại, liền dịch sang bên cạnh.

Hai người kia nhìn thấy bọn họ, đều nở nụ cười, Chung Bình đối với Tiêu Tổ Tâm không chỉ chăm sóc mà còn rất quan tâm.

Mọi người tiếp tục trò chuyện mấy việc gần đây, Tổ Tổ không nói nhiều lắm, ngẫu nhiên khi nào có ai hỏi đến, cô mới trả lời. Chung Bình nhìn thấy ánh mắt của Vệ Đông và Hàn Xa đang nhìn anh và cô, trong lòng cũng hiểu, bọn họ chắc đang cảm thấy Tổ Tổ rất khác với những người phụ nữ trước đây của anh. Đơn giản, thuần túy, không có gì giấu diếm. Thậm chí đến cuối cùng, lúc Tổ Tổ chủ động cúi mũ xuống. Hai người họ rốt cục cũng nhìn thấy vết thương trên mặt cô, trong mắt đều lóe lên tia kinh ngạc, sau đó rất nhanh chuyển thành bội phục. Cô gái này thực sự rất dũng cảm, rất ít có người nào không ngại ánh mắt của người khác như vậy.

Chung Bình nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, bàn tay trắng nõn, từ từ phát hiện những vẻ đẹp bên trong của cô, chỉ vì nó được giấu rất sâu rất sâu trong lòng cô, nhưng vẫn khiến người khác không thể nào bỏ qua.

Trò chuyện hơn 2 tiếng đồng hồ, rốt cục mọi người mới tạm biệt để về nhà.

Chung Bình chở Tổ Tổ về, ngồi ở trên xe, anh cười, “Bọn họ rất thích em.” Tổ Tổ cũng mỉm cười, “Tôi cũng không nghĩ bạn bè anh lại khiêm tốn như vậy.” Cô vẫn nghĩ rằng vật hợp theo loài, một công tử lãng nhăng thì bạn bè cũng toàn là người ăn chơi trác táng.

Chung Bình nhìn Tổ Tổ che miệng ngáp một cái, ánh mắt có chút lơ đãng, liền quan tâm hỏi, “Mệt rồi à?” Tổ Tổ gật đầu, gần đây đều giống bà cụ ngủ sớm dậy sớm, có khi bà chưa đến sáu giờ đã tỉnh rồi.

Chung Bình dịu dàng nói, “Vậy em cứ ngủ đi, về đến nhà tôi gọi em.” Anh nói còn chưa dứt lời, Tổ Tổ đã nhắm mắt lại, Chung Bình cười khẽ, xem ra cô thật sự rất mệt.

Rất nhanh đã về đến nhà, Chung Bình lái xe chậm rãi đỗ vào bên trong ga ra, ở trong nhà đã tối đen như mực, cha mẹ đều đã ngủ rồi.

Chung Bình tắt máy, rút chìa khóa xe ra, vừa quay mặt đã thấy Tổ Tổ đang dựa lưng trên ghế ngồi ngủ rất yên tĩnh, tiếng hít thở chậm rãi đều đặn vang lên. Chung Bình chậm rãi dịch tới gần, dựa vào ánh sáng le lói ở bên trong này, nhìn hình dáng khi ngủ của cô. Má phải trơn mịn như ngọc, ở bên đó có một vết sẹo đã mờ, hàng mi cong dài khẽ rủ xuống, cái mũi xinh xắn khẽ run lên, hô hấp thật bình tĩnh chậm rãi, dịch xuống phía dưới kia là đôi môi đỏ mọng thật đáng yêu, thật mềm mại, Dưới ánh sáng mờ ảo này, đôi môi cô phớt hồng, khẽ hé mở. Chung Bình ngừng cả hô hấp, trong lòng có khát vọng chậm rãi trào lên, anh thật cẩn thận liếc mắt nhìn cô, cô ngủ thật sự rất an tĩnh, mắt vẫn nhắm chặt. Yết hầu của anh khẽ chuyển động lên xuống, chậm rãi kề sát mặt cô, thật cẩn thận dán vào đôi môi của Tổ Tổ.

Làn môi mềm mại, kéo theo lòng anh là một trận kích động, nhưng lí trí vẫn còn mách bảo anh làm anh không dám dùng sức, rất sợ nếu động tác quá lớn, sẽ làm bừng tỉnh thiên sứ vẫn còn đang chìm đắm trong giấc mộng. Anh dán chặt vào đôi môi mềm mại ấm áp của cô, cuối cùng lí trí vẫn không thể thắng nổi khát vọng, đầu lưỡi khẽ vươn ra quét qua đôi môi của cô. Người ở trong lòng khẽ giật mình, môi khẽ động, lại làm cho nụ hôn của hai người sâu thêm. Chung Bình cuống quýt lui ra phía sau, nhìn thấy mí mắt cô chỉ giật giật nhưng cũng không tỉnh. Sau đó lại liếc nhìn đôi môi đỏ mọng của cô lần nữa, lần này anh chỉ có thể hít sâu một hơi, xoay người xuống mở cửa xe.

Nhẹ nhàng đi đến bên kia, mở cửa ra, rồi cẩn thận ôm lấy cô, nhẹ nhàng đóng cửa xe lại.

Tổ Tổ ở trong lòng anh khẽ giật giật, sau đó tìm một vị trí thoải mái tiếp tục ngủ yên. Chung Bình bị sự tiếp xúc thoải mái của cô làm cho vui vẻ, Tổ Tổ vẫn như trước ngủ thật say.

Anh chậm rãi ôm cô đi vào bên trong phòng, đi rất nhẹ nhàng chậm chạp, thậm chí anh còn cứ muốn ôm cô như vậy đi quanh nhà mình một vòng. Nếu Tổ Tổ tỉnh lại, làm sao có thể ngoan ngoãn cuộn tròn trong ngực anh như thế này nữa. Chung Bình khẽ nhếch miêng, tay từ từ siết chặt lại, càng đem cô tiến sâu vào trong lòng mình hơn.

Chung Bình đi vào phòng, nhẹ nhàng đem cô đặt lên giường, cởi giày cùng tất ra cho cô, sau đó nhẹ nhàng cởi áo khoác, rồi mới rū chần đắp lên người cô. Anh ngồi mãi ở bên giường, dựa vào ánh trăng sáng ngoài kia, lặng lẽ nhìn cô ngủ.

Trong lòng không ngừng tự hỏi,

36. Chương 36: Thân Cận

Sáng sớm ngày hôm sau, Tổ Tổ nhận được điện thoại của A Cường, hẹn cô cùng về cô nhi viện. Vậy nên Tổ Tổ đến xin bà cho cô nghỉ một hôm, bà vừa nghe là cô có việc, thì rất thoải mái đồng ý, dù sao ngày cuối tuần ở nhà cũng có rất nhiều người. Bà nghĩ cho cô, định bắt Chung Bình dậy chở cô đi, thì Tổ Tổ vội vàng từ chối nói không cần, hiện tại mới có 7h sáng, sớm như vậy Chung Bình cũng khó dậy được, cứ để cho anh ngủ nhiều một chút.

Bà cụ nghe xong thì cười ha ha gật đầu, liên tục khen Tổ Tổ là người rất biết chăm sóc cho người khác.

Tổ Tổ ăn xong bữa sáng, liền rời khỏi nhà. Lúc đó A Cường đã ở trạm xe đầu cầu chờ cô, cô nhanh chóng lên một chiếc xe bus đi đến đó gặp A Cường.

9h sáng, Chung Bình tỉnh dậy, vừa mới rửa xong mặt mũi, anh đã đi đến trước cửa phòng Tổ Tổ gõ cửa. Thật kì lạ, chẳng lẽ ngày hôm qua ngủ quá muộn, nên bây giờ cô vẫn chưa dậy chăng? Đúng lúc đó, mẹ Chung đi qua hành lang, nhìn thấy anh đang đứng trước cửa phòng Tổ Tổ, thì mỉm cười, “Tổ Tổ ra ngoài rồi.”

“Đi đâu ạ?” Chung Bình kinh ngạc mở cửa ra nhìn vào trong, quả nhiên, giường đệm vô cùng gọn gàng ngăn nắp, còn Tổ Tổ thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Cô ấy bảo đi gặp bạn, tối mới về.” Mẹ Chung vừa nói vừa đi về phía đại sảnh.

Chung Bình cũng đóng cửa lại, chạy nhanh tới đại sảnh ôm bà đang ngồi xem TV, thấp giọng hỏi, “Bà, Tổ Tổ bảo đi đâu vậy?” Cô lại ra ngoài mà không nói với anh một tiếng nào, càng nghĩ, càng cảm thấy buồn bực.

“Đi gặp bạn bè.” Bà cụ hí hóp mắt sờ sờ đầu anh, “Ta định bảo cháu chở cô ấy đi, nhưng cô ấy bảo cho cháu ngủ nhiều một chút, nên mới không đánh thức.” Đứa cháu đích tôn ngoan ngoãn này của bà hiện tại lại không thể tách được Tổ Tổ dù chỉ một giây, rất tốt rất tốt, như vậy xem ra ý nguyện của bà rất nhanh có thể thành hiện thực.

Chung Bình buồn bực dựa lưng vào ghế sofa, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không cam lòng, liền đứng dậy vào phòng gọi điện cho Tổ Tổ.

Mãi một lúc lâu, đầu dây bên kia mới nhắc máy.

“Em đang ở đâu?” Chung Bình nghe được tiếng ồn ào từ đầu dây bên kia, có tiếng gió thổi vù vù tạt vào điện thoại, giống như vẫn đang ở trên đường.

Tổ Tổ hình như nghe không rõ lắm, “Anh nói cái gì?”

“Đang đi đâu vậy?” Tổ Tổ hẳn là đang ở bên ngoài.

“Tôi hôm nay định quay về cô nhi viện.” Tổ Tổ thật sự nghe không rõ ràng lắm, nhưng đoán là Chung Bình gọi tới để hỏi việc này.

“Một mình?”

“Không, còn có A Cường.” Tổ Tổ cơ hồ phải hét lên.

“Khi nào trở về, tôi đón em.” Chung Bình nghe thấy tên A Cường, trong lòng lại càng buồn bực hơn, cô muốn đi cô nhi viện, vì sao không gọi anh!

“Không cần đâu, tôi chúng tôi sẽ trở lại. Được rồi, còn gì thì về nói sau.” Trong điện thoại lại vang lên một loạt thanh âm chói tai rồi cuối cùng im lặng, cô đã ngắt máy.

Chung Bình trừng mắt nhìn di động, càng ngày càng thêm bực bội. Cái gì mà chúng tôi? Nghe thật chói tai, không nhất thiết phải nhấn mạnh rằng hai người đang ở cùng nhau đâu! Chung Bình lúc này lại giống y hệt một đứa trẻ con tính tình thất thường, cầm di động đi đi lại lại trong phòng bực bội không nói ra lời.

Không được, anh nhất định phải nói với bà, về sau Tổ Tổ có đi ra ngoài, nhất định phải gọi anh, anh có ngủ ít đi một chút cũng không thể nào chết được. Hiện tại thì vui rồi, Tổ Tổ đi luôn cả ngày, kia không phải đã làm lãng phí cả ngày cuối tuần này sao.

Anh nhanh chóng đi đến cạnh cửa, định đi ra ngoài, lại không ngờ ba anh đã đứng ở đó từ lúc nào, ách..... Chung Bình có chút giật mình.

Ba Chung trừng mắt, “Sao còn chưa thay quần áo?” Ai, bây giờ anh mới nhớ đến cuộc gặp mặt giữa anh và Triệu Diễm. Nếu không phải ba anh tới tận đây nhắc nhở, anh đã sớm đem việc này quảng lên đến tận chín tầng mây rồi, bây giờ mỗi ngày về nhà anh cũng chỉ nhớ đến Tổ Tổ, làm gì có thời gian mà quan tâm tới chuyện này nữa.

“Ở đâu ạ?” Chung Bình xoay người đi về phòng, cũng may Tổ Tổ không ở nhà. Anh vừa lúc đi giải quyết việc của Triệu Diễm trước, để cho ba anh khỏi hôm nào cũng nhắc đi nhắc lại.

“Nhà hàng Tần Xuyên.” Ba Chung thấy anh không phản khác nữa, thì hơi kinh ngạc, ông đã tính toán đến việc nếu Chung Bình không đi.....ông sẽ tạo áp lực, vậy mà.

“Con biết rồi.” Chung Bình nhàn nhạt nói, mở tủ quần áo ra bắt đầu chọn đồ.

Ba Chung nhìn bóng lưng của Chung Bình, nhin không được lại dặn dò thêm, “Nghe nói Triệu Diễm rất hay cáu kỉnh, con nhin một chút.” Nói xong liền rời đi.

Chung Bình lấy ra một bộ quần áo bình thường, cười khẽ đóng cửa lại, ba anh chắc là lo lắng anh sẽ làm khó cô ta. Yên tâm, với phụ nữ anh luôn rất lịch thiệp, nhưng nếu cần cự tuyệt thì vẫn phải cự tuyệt thôi.

—

Nhà hàng Tần Xuyên, là một trong những chuỗi nhà hàng-khách sạn nổi tiếng nhất ở thành phố này, họ có rất nhiều chi nhánh trên cả nước. Tần Xuyên cũng là nơi mà bệnh viện anh hay tổ chức tiệc tùng hoặc là nơi để đàm phán kinh doanh, nghe nói chủ của chuỗi khách sạn này chính là bạn học của viện trưởng Triệu. Cho nên nếu có hoạt động gì thì đều được tổ chức ở đây. Quả thật, quy mô của Tần Xuyên cũng không tồi, khung cảnh trang nhã, phục vụ hạng nhất, cho nên Chung Bình cũng rất thích đến nơi này dùng cơm. Đương nhiên, anh sẽ chẳng bao giờ mang bất cứ người phụ nữ nào tới nơi này, nếu đụng phải người quen thì thật không tốt.

Một cô gái đang đứng đón tiếp khách, vừa nhìn thấy anh đã xoay người mỉm cười, “Chung tiên sinh, mời đi bên này.” Anh là khách quen ở đây, cho nên phục vụ đã sớm rất quen thuộc. Xem ra ba anh cũng chuẩn bị khá kĩ, Chung Bình liền đi theo cô ta đi đến tầng hai.

“Chung tiên sinh, có muốn dùng trà trước không à?” Người phục vụ mỉm cười đứng ở một bên, trà anh thích là trà Thiết Quan Âm, tất cả mọi người đều biết.

“Không vội, lát tôi gọi sau.” Triệu Diễm còn chưa đến, nói không chừng cô ta cũng không thích uống trà. Người phục vụ hạ thấp người, “Vậy có gì xin ngài cứ việc gọi.” Nói xong liền lui ra ngoài.

Chung Bình buồn chán ngồi một chỗ, quả thật là Đại tiểu thư, vẫn luôn thích để người khác chờ đợi như vậy? Anh lấy điện thoại ra, xoay trên tay một hồi, do dự không biết có nên gọi cho Tổ Tổ không. Hiện giờ chắc cô đã đến cô nhi viện rồi? Nhưng nghĩ lại, anh luôn là người chủ động tìm cô, tại sao cô chưa bao giờ gọi cho anh, càng nghĩ càng khó chịu. Chiếc di động cứ bị đẩy lên rồi gập xuống, lặp đi lặp lại mấy lần, nhưng cuối cùng anh vẫn không gọi đi.

Đột nhiên, cửa mở ra. Chung Bình vừa ngẩng đầu, đã thấy Triệu Diễm bước đến.

Chung Bình khép lại di động cầm trên tay, chậm rãi đứng dậy, “Triệu tiểu thư, xin chào.” Triệu Diễm hé ra khuôn mặt trái xoan, đôi mắt phượng nhỏ dài, đôi môi nhỏ nhắn, vừa nhìn đã biết là người mồm miệng rất lợi hại, tóc dài buộc ra đằng sau, làm lộ ra cái trán cao, sáng sủa, thoạt nhìn giống như một con búp bê Barbie chính hiệu đẹp đẽ. Anh mơ hồ nhớ rõ ba đã từng nói qua, Triệu Diễm năm nay 24 tuổi thì phải. Kì lạ nhất là trên mặt cô ta cũng không trang điểm, thật giống một cô nữ sinh trẻ tuổi, điều này làm cho Chung Bình có chút kinh ngạc. Nhưng phải công nhận cô ta sở hữu một làn da rất đẹp, có thể ỷ lại vào

tuổi trẻ của mình, nên mới không cần dùng đến son phấn. Tổ Tổ cũng là như vậy, một khuôn mặt trắng mịn, thanh khiết, khiến cho người ta cảm thấy thật tươi mát.

Người phục vụ dẫn Triệu Diễm vào trong. Cô ta cũng chậm rãi ngồi xuống, không nói gì.

Chung Bình xem cô ta trầm mặc không nói, rõ ràng là tâm tình cũng không được tốt lắm, trong lòng khẽ cười, nói không chừng đúng như anh đã suy nghĩ, Triệu Diễm cũng không thích cuộc gặp mặt này.

“Triệu tiểu thư muốn uống cái gì vậy?” Chung Bình nghĩ vậy, liền có chút vui vẻ, thái độ cũng đỡ khách sáo đi nhiều.

“Nước khoáng thôi.” Triệu Diễm tự quay đầu lại nói với người phục vụ đang mặc ki-mô-nô kia.

Người phục vụ nghe xong liền quay qua Chung Bình nhìn, anh nói, “Vậy cứ như thế đi, tôi vẫn như cũ.” Người phục vụ gật đầu mỉm cười rời đi.

Chung Bình nhìn Triệu Diễm, tính tình không tốt lắm, như vậy chắc sẽ rất khó chiều. Chính là trên mặt anh vẫn nở nụ cười, “Triệu tiểu thư, chúng ta hình như có gặp qua.”

Triệu Diễm cuối cùng cũng ngược mắt nhìn anh, “Có sao? Sao tôi không có ấn tượng gì hết.” Giọng điệu có chút khinh thường.

Chung Bình chớp mi, xem ra cô ta còn khó chịu hơn mình nhiều, “Triệu tiểu thư, tôi cũng không muốn vòng vo. Tôi nghĩ hôm nay cả cô cùng tôi đều không muốn đến đây, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, chúng ta không thích hợp.” Nếu cô ta đã không vui vẻ gì, vậy thì anh cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Triệu Diễm bình tĩnh nghiên cứu nhìn anh một lúc, sau đó khéo miệng chậm rãi vẽ lên một nụ cười, “Chung Bình, tôi đối với anh bây giờ cũng không có chút cảm giác nào.”

Chung Bình nghe vậy, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được hạ xuống, vậy thì tốt quá, bọn họ sẽ không gây áp lực cho anh được nữa. Cha mẹ bên kia chỉ cần tìm đại cái lí do để ứng phó một chút là xong. Chung Bình cười cười vừa muốn mở miệng nói.

Triệu Diễm đã nhanh chân nói trước, “Nhưng mà, tôi cảm thấy anh rất thích hợp làm chồng tôi.”

.....

Anh chỉ cảm thấy bên tai mình chợt hiện lên một tiếng sấm dữ dội, sau đó kết một cái, một luồng ánh sáng bổ mạnh về phía đầu của anh, làm anh cả người run rẩy, cô gái này đầu óc có vấn đề chắc! “Triệu Diễm!” Chung Bình lớn tiếng kêu, không phải việc gì cũng đem ra đùa cợt được.

“Chung Bình, anh so với tưởng tượng của tôi còn đẹp trai hơn nhiều.” Triệu Diễm nhìn anh, cười như không cười.

Chung Bình như bị cái gì đó đè nặng, cười cũng không nổi, cô ta rốt cuộc có ý tứ gì, “Triệu Diễm, tôi không có hứng thú gì với cô. Tôi vốn định không trực tiếp cự tuyệt, sợ sẽ xúc phạm đến tự tôn của cô. Nhưng mà tôi đã lo lắng dư thừa rồi, cô cần bản là không cần.”

“Nghe nói anh trước kia có rất nhiều bạn gái, rất biết cách chăm sóc người khác?” Triệu Diễm nghe anh nói xong cũng không có tức giận, khéo miệng như trước vẫn mang ý cười.

Chung Bình càng bực mình, anh đều đã nói đến mức này rồi, cô ta còn quẩn chuyện anh chăm sóc hay không chăm sóc làm gì, người mà anh muốn chăm sóc bây giờ cũng không phải là cô ta, “Triệu Diễm, tôi có bạn gái rồi.”

Triệu Diễm chớp mi, “Tôi không ngại.” Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, người phục vụ bưng trà vào. Chung Bình đành phải đem hết lời mình định nói nuốt vào trong bụng.

Sau khi đặt trà và nước xuống bàn, người nọ liền rời đi.

Chung Bình chợt lên tiếng, “Triệu Diễm, tôi không thích mấy kiểu đại tiểu thư như cô.” Anh cũng không muốn đối xử tồi tệ với cô ta, nhưng mấy lời cô ta nói làm anh không thể nào nhịn được lửa giận. Anh đã nói đến mức mình có bạn gái rồi, cô ta còn nhẹ nhàng bằng quơ nói không ngại.

Triệu Diễm bưng cốc nước lên uống một chút, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống, nhún nhún vai, “Chậm rãi sẽ thích thôi.”

Chung Bình bị nghẹn lời, cô ta thật đúng là mắc bệnh công chúa, so với anh còn tự phụ hơn.

Triệu Diễm mở túi ra, sau đó lấy một mảnh giấy viết xuống một dãy số rồi đưa cho anh, “Đây là số điện thoại của tôi.” Lại nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của Chung Bình, thì khẽ cười một tiếng, “Số của anh chắc là ba tôi có.” Nói xong, uống tiếp một hớp nước, rồi mới đứng lên, “Hôm nay không làm phiền anh nữa, nhưng hi vọng lần sau anh có thể chủ động đưa tôi về.” Nói xong liền rời đi.

Chung Bình trợn mắt há hốc mồm ngồi im tại chỗ, trừng mắt nhìn cửa mở ra rồi khép lại, Triệu Diễm cứ như vậy mà rời đi.

Anh lại trừng mắt nhìn mẫu giấy trên bàn, Triệu Diễm! Cô ta không phải có cá tính, mà là có bệnh! Tự nói tự quyết mọi việc xong rồi đi, còn không kịp đánh rắm một cái (._.) , chưa thấy qua một người phụ nữ nào như cô ta. Cái gì chứ, hiện tại sao người phụ nữ nào cũng kiêu mạn mẽ như vậy! Nói Tổ Tổ lúc đầu như vậy thì sao, cô là bởi vì làm việc chính nghĩa. Còn Triệu Diễm thì dựa vào đâu chứ, chỉ bằng việc nhà cô ta có nhiều tiền sao? Hừ, anh đây còn chưa có yêu tiền đến vậy! Lần sau đưa cô về nhà, đưa cái con khỉ ấy!

Chung Bình tức giận đem mẫu giấy kia xé thành từng mảnh nhỏ, rồi vo viên lại vứt ra một chỗ. Tự nhiên có một chút lo lắng, anh nhanh chóng gọi điện cho Tổ Tổ, không đợi cô đồng ý, anh đã nói sẽ đến cô nhi viện đón cô. Vẫn là Tổ Tổ tốt nhất, thuần túy đơn giản, ở bên cạnh cô, vĩnh viễn sẽ không có gánh nặng.

Anh chỉ nhanh chóng muốn nhìn thấy Tổ Tổ để được an ủi một chút, nói thật hôm nay anh đã bị cô gái kia dọa mất rồi.

Tổ Tổ nghe xong máy trừng mắt nhìn di động, sau đó không biết làm gì đành cười khẽ. A Cường thấy cô cười, liền hỏi, “Sao vậy?”

“Chung Bình nói sẽ đến đây.” Tổ Tổ nhớ lại giọng nói vội vàng của anh, thì chỉ cảm thấy buồn cười, giống như là đang bị chó đuổi vậy.

A Cường vừa nghe thấy tên của Chung Bình, sắc mặt đã trầm xuống, hơn nữa nghe thấy tên anh ta, Tổ Tổ còn cười vui vẻ đến vậy, càng nghĩ càng buồn bực. A Cường chưa xót hỏi, “Em đang ở nhà anh ta?”

Tổ Tổ nhẹ đáp, “Đi chăm sóc bà anh ấy.” Tổ Tổ cũng không chú ý thấy A Cường buồn bực, nhưng Tiểu Anh ở bên cạnh lại thấy rất rõ ràng, mở miệng hỏi tiếp, “Tổ Tổ, cậu cùng Chung Bình có phải đang hẹn hò không?”

Tổ Tổ ngẩn ra, điên cuồng lắc đầu, “Không phải, bọn tớ chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Ngay cả viện trưởng cũng hỏi việc này, xem ra mọi người đều hiểu lầm rồi.

“Đúng vậy, Tổ Tổ chỉ là vì cảm tạ Chung Bình đã giúp đỡ cô ấy ở trong viện nên mới đến chăm sóc bà anh ta. Tổ Tổ chỉ muốn tỏ lòng biết ơn thôi.” A Cường cũng vội vàng thay cô giải thích. Tổ Tổ đã nhanh chóng phủ nhận quan hệ của bọn họ, vậy khẳng định là không phải.

“Đúng không? Nhưng Chung Bình đối với cậu rất tốt.” Tiểu Anh nhìn thấy A Cường khản trương như vậy, thì có chút tức giận, lời nói ra không khỏi có chút ẩn ý.

“Chung Bình đối với mọi người đều vậy.” Tổ Tổ xấu hổ cười cười, đi đến chỗ bọn nhỏ đang đứng. Chủ đề này chả có gì hay cả, cô cùng Chung Bình chỉ là bạn bè bình thường, so sánh với những người quen, thì càng bình thường hơn.

37. Chương 37: Sáng Tổ

Tổ Tổ không ngờ rằng Chung Bình không chỉ tham khảo ý kiến của cô để mua quà, mà còn dẫn cô đến tham dự bữa tiệc đầy tháng của Mạnh Tường.

Lúc hai người xuất hiện ở khách sạn, đã có vô số người quay đầu lại nhìn. Tổ Tổ ẩn khuôn mặt mình dưới chiếc mũ, nhưng từ xa xa vẫn có thể nhìn thấy Vệ Đông cùng Hàn Xa. Chung Bình ghé sát vào bên tai cô nói nhỏ, “Không có việc gì chứ?” Tuy rằng anh có chút lo lắng cô sẽ không thoải mái, nhưng anh vẫn hy vọng cô có thể từ từ dung nhập vào cuộc sống của anh.

Tổ Tổ khẽ lắc đầu, “Không sao.”

Chung Bình quay đầu lại nhìn vào đại sảnh, “A Nam ở bên kia, đi thôi, tôi dẫn em đi nhìn Mạnh Tường.” Nói xong liền nắm tay cô dắt đi.

Vệ Đông là người đầu tiên nhìn thấy bọn họ, liền đứng dậy, “Chung Bình đến đây.”

Mặc dù đang bị mọi người vây quanh nhưng Vệ Đông vừa dứt lời, Mạch Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ đang ôm Mạnh Tường đều ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy bên cạnh Chung Bình có mang theo một cô gái. Mũ lưỡi trai đội trên đầu cô gái ấy đã che khuất hơn nửa khuôn mặt, đáng người nhỏ xinh, đi bên cạnh Chung Bình lại có vẻ nhanh nhẹn, đáng yêu. Cô gái bé nhỏ như vậy làm sao có thể là cường nữ, Lộ Lộ nói nhỏ với A Nam, “Em thấy là Chung Bình khi dễ người ta thì có.”

A Nam nghe vợ nói vậy, không trả lời chỉ cười, “Chung Bình, đến đây đi.”

Chung Bình giơ tay ra vỗ lên vai của A Nam, “Chúc mừng, chúc mừng. Lộ Lộ, em nhớ phải bắt cậu ta giặt tã, trước kia mấy tấm rèm ở kí túc xá đều là do cậu ấy giặt đấy, hơn nữa nhất định phải giặt bằng tay.”

A Nam trừng mắt uy hiếp, “Lăn đi.” Vệ Đông và Hàn Xa liền đi theo cười phụ họa, “Đúng vậy, Lộ Lộ, em phải để cậu ấy phát huy chút sở trường đi.” Lộ Lộ mở to mắt mỉm cười, “Thật vậy sao?” Khó trách anh ấy luôn bảo máy giặt giặt không sạch, nhưng cũng không có quá đáng bắt cô phải giặt bằng tay, nói là không cam lòng.

A Nam ôm Lộ Lộ dịu dàng nói, “Nếu em muốn anh giặt thì anh giặt, nhưng mà có cái dùng tốt hơn, tã giấy ấy.” Nói xong nhìn bọn họ nháy mắt mấy cái, đắc ý nở nụ cười.

Chung Bình khẽ ôm Tổ Tổ, cười nhẹ, “Tã giấy không tốt bằng tã vải, đúng không, Tổ Tổ?” Tổ Tổ đang nhìn bọn họ đùa giỡn lẫn nhau, đột nhiên lại chuyển chủ đề đến cô làm cô giặt mình, nhất thời không biết phản ứng lại thế nào, sưng sốt một lát mới thành thật trả lời, “Ách.....Đúng vậy, dễ gây bệnh sỏi.”

Cô vừa nói xong tất cả mọi người đều ngây ra, sau đó thì phì cười. Tổ Tổ chẳng hiểu gì cả, chỉ đứng ngây ngốc một chỗ, không hiểu bọn họ cười cái gì, đành phải quay ra nhìn Chung Bình. Chung Bình thấy A Nam đang quay ra nhìn Lộ Lộ cười, còn Vệ Đông và Hàn Xa cũng cười nhìn anh với ánh mắt đầy ẩn ý, cũng hiểu được bọn họ đang cười vì Tổ Tổ ăn ý với anh như vậy. Chung Bình đột nhiên trở nên vui vẻ, lại ghé sát tai cô nói nhỏ, “Cám ơn đã phối hợp.” Tổ Tổ mãi mới hiểu, mặt ngay lập tức đỏ bừng lên. Cô chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Lộ Lộ thấy Tổ Tổ ngượng ngùng, nhanh chóng ôm Mạnh Tường đến bên cạnh cô, “Đi, chúng ta ra đằng kia ngồi vậy, đừng để ý đến bọn họ.” Chung Bình khẽ đẩy Tổ Tổ, gật gật đầu.

A Nam nhìn hai người họ rời đi, mãi mới mở miệng, “Đến đâu rồi?” Nghe Vệ Đông nói Chung Bình rất để tâm đến Tổ Tổ, chắc là cũng phải xác định rồi.

Chung Bình trừng liếc anh một cái, thật lâu sau mới trả lời, “Không biết, cô ấy rất khó theo đuổi.” Ai biết được, Tổ Tổ đối với anh luôn thần nhiên, xa cách như vậy, anh cũng biết trong lòng cô có rất nhiều gánh nặng. Nên anh chỉ có thể hy vọng cô có thể tháo bỏ mọi khúc mắc, chậm rãi chấp nhận anh.

“Còn có người cậu không theo được? Tôi còn nghĩ ngay đến cả đàn ông cũng không thoát khỏi ma chướng của cậu chứ.” Mạch Dịch Nam khẽ nhếch miệng, chế giễu anh.

“Này, cậu nghĩ tôi giống cậu nam nữ đều ăn? Nghe nói Diệp Tử gần đây cùng với bạn trai của cậu ta bắt hòa, nói không chừng sẽ lại về đây quấy rối cậu đấy, cậu cứ cẩn thận đi.” Chung Bình cũng không cam lòng chịu yếu thế, anh làm sao có bản lĩnh được bằng A Nam, ngay đến cả GAY cũng si tình với cậu ta lâu như vậy.

Mặt Mạch Dịch Nam bỗng chốc tối sầm, giơ tay chuẩn bị đâm Chung Bình một cái, thì Chung Bình đã nhanh chóng chạy đi, “Tôi đi tìm Tổ Tổ.”

Mạch Dịch Nam bực tức quay ra trừng mắt nhìn Vệ Đông và Hàn Xa, “Đạo này cậu ta bắt măn cái gì, mà mở miệng ra lại thối như vậy!”

Hàn Xa nhanh chóng gạt đầu, “Vừa thấy đã biết cừ non còn chưa vào miệng, thật không nghĩ tới, lúc trước tiểu tử kia còn nói chỉ trong một tháng sẽ thu phục được cô ấy, không nghĩ tới cuối cùng người bị thu phục lại là cậu ta.”

Lộ Lộ ôm Mạnh Tường đột nhiên xuất hiện ở phía sau bọn họ, “Cái gì một tháng vậy?”

Hàn Xa nhẹ liếc mắt nhìn Chung Bình cùng Tiêu Tổ Tâm đang đứng ở đằng xa, thấp giọng nói, “Lúc trước, Chung Bình đánh cuộc với bọn anh trong một tháng sẽ thu phục được Tiêu Tổ Tâm, cuối cùng cậu ta lại nhận thua.”

“Sao các anh lại làm mấy trò nhảm chán như vậy chứ?” Lộ Lộ vừa nghe xong mặt đã tối sầm, mấy người đàn ông này đều ăn no không có việc gì làm. Đương nhiên, là trừ A Nam của cô ra.

“Là Chung Bình đề nghị mà.” Hàn Xa giật nhẹ Vệ Đông

“Hừ, anh ấy thế nào cũng gặp báo ửng.” Lộ Lộ tức giận thay cho Tổ Tổ. Nhưng mà ngẫm lại, Chung Bình hồi trước lãng nhãng vô tâm như vậy, hiện tại rốt cuộc cũng biết nghĩ lại rồi.

Bữa tiệc đầy tháng càng về sau càng náo nhiệt vui vẻ, sau đó mọi người đều rời đi.

—

Tổ Tổ nhìn Mạch Dịch Nam vẫn ôm vợ con mình đứng trước cửa, mặt lộ vẻ mỉm cười, “Bọn họ rất ân ái.”

Chung Bình khẽ gạt đầu, khởi động xe, “Kì thật, hồi trước bọn họ cũng từng có xích mích, nhưng mà, A Nam quả thật không tồi, hiện tại rốt cục sau cơn mưa trời lại sáng.”

“Bọn họ cũng từng xích mích sao?” Tổ Tổ tò mò hỏi, Mạch Dịch Nam nhìn có vẻ rất yêu quý vợ mình.

Chung Bình đơn giản kể chuyện Lộ Lộ từng muốn ly hôn cho Tổ Tổ nghe, Tổ Tổ nghe xong trợn mắt há hốc mồm, thật không nghĩ tới cuộc sống của hai vợ chồng họ lại phấn khích như thế. Thật may, cuối cùng họ vẫn có thể cùng bên nhau đối mặt với mọi khó khăn.

Tổ Tổ từ đáy lòng cảm thán, “Lộ Hiểu Vụ rất hạnh phúc, có một người yêu cô ấy như vậy.”

Chung Bình nhìn cô, trầm mặc vài giây, nhẹ nhàng nói, “Em cũng có thể mà.”

Tim cô vì lời nói của anh mà loạn nhịp, cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt của anh, ánh mắt sâu thẳm thăm không nhìn thấy đáy, hô hấp đột nhiên ngưng lại. Đằng trước bỗng có một luồng sáng kích thích rơi vào, Chung Bình vội vàng đảo mắt nhìn lại phía trước, Tổ Tổ cũng kinh hãi thu hồi lại ánh mắt của mình, đã chợt thấy trước mắt mình một mảnh sáng chói lòa, ánh đèn xe đối diện rơi vào mắt khiến cô không thể nhìn thấy rõ.

Một vài giây sau, ánh sáng chợt lóe rồi lại trở về tối tăm như lúc ban đầu, Tổ Tổ lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, còn Chung Bình chỉ giữ im lặng tiếp tục lái xe. Tổ Tổ đương nhiên cũng không nói, giả vờ như câu nói vừa rồi của anh đều là do cô tự tưởng tượng, tựa như lúc ngọn đèn soi sáng ánh mắt sâu đen kia, cô lại như thấy một chút gì đó kín đáo, sâu lắng, chậm rãi tỏa ra bao bọc lấy xung quanh.

Chung Bình tất nhiên không để cho cô làm ngơ, một lúc sau cũng từ từ mở miệng, “Tổ Tổ, làm bạn gái của anh đi.”

Tổ Tổ rụt lưng lại, đỡ người dựa vào chiếc ghế đằng sau, ánh mắt vẫn nhìn thẳng tắp phía trước. Giờ phút này cô thực hối hận khi đã cởi mũ lúc lên xe, nếu bây giờ đội mũ, cô đã không lo lắng anh có thể nhìn thấy biểu tình cứng ngắc của mình.

“Tổ Tổ, hãy cho anh một cơ hội để chăm sóc cho em.” Chung Bình đột nhiên nắm tay cô, làm cô sợ tới mức khẽ run lên, mà bàn tay ấm áp kia đương nhiên không có ý định buông bỏ, chỉ gắt gao cầm. Anh không muốn cô né tránh nữa, cái cảm giác động tâm nhưng lại mờ mịt này làm cho anh cảm thấy thật khó chịu, nhìn thấy A Nam cùng Lộ Lộ hạnh phúc, anh thật hâm mộ cũng muốn ôm cô thật chặt vào trong ngực mình.

Tổ Tổ cố gắng hít thở, trong đầu như là thiếu không khí, lại không tìm ra được lời nào để từ chối, nhưng lí trí thì không ngừng nhắc nhở cô, cô nhất định phải cự tuyệt anh, “Chung Bình.....”

Chung Bình rất nhanh không cho cô nói, “Không cần nói lí lẽ với anh, anh thừa nhận lúc đầu, nhìn thấy em bị thương, anh chỉ đau lòng, tất nhiên sẽ có cảm giác muốn quan tâm đến em. Nhưng dần dần sự thương hại này dường như tiến xa đến mức không thể nào vãn hồi được nữa, kể cả anh có cố kìm nén không nên lo lắng cho em đến mức nào cũng đều không được.”

Tổ Tổ vẫn không nhúc nhích, khẽ cắn môi, lòng bàn tay bắt đầu túa ra từng giọt mồ hôi lạnh. “Chung Bình, chúng ta cứ như vậy không tốt sao?” Cứ tưởng tượng đến ánh mắt nhớ mãi không quên của chị Như, cả những câu nói châm chọc khiêu khích của chị, cô sẽ luôn cảm thấy áy náy, cô biết rõ chị Như đã quá si mê anh.

Cô vừa nói xong, xe đột nhiên quẹo ngay ven đường dừng lại. Xe dừng có chút nhanh khiến cho cả hai người họ đều đồng thời nghiêng về phía trước, Chung Bình trừng mắt nhìn cô, to giọng nói, “Không tốt, một chút cũng không tốt.” Anh nắm chặt lấy bắp vai của cô, nhìn thẳng vào trong mắt, “Tổ Tổ, vì sao em không thể vì trái tim của mình mà dũng cảm lên một chút?” Cô cúi đầu nhỏ cũng dừng cảm như vậy, vì sao lại sợ hãi không dám tiếp nhận anh?

“Trái tim nói cho tôi biết, như vậy là tốt rồi?” Tổ Tổ nhẹ nhàng khẽ nói ra một câu, ánh mắt mang một chút tia khẩn cầu.

Chung Bình trừng mắt nhìn cô thản nhiên cười, càng ngày càng buồn bực, “Em nói dối.” Tay đột nhiên kéo lại, đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, mặt rất nhanh cúi xuống, ngăn chặn đôi môi mềm mại của cô. Lừa mình dối người, anh rõ ràng nhìn thấy trong tim cô cũng có anh.

Chung Bình tức giận, dùng sức trừng phạt đôi môi cô, dùng răng tinh tế cắn, làm cho hai cánh hoa vì bị kích thích mà có một chút đau. Tổ Tổ theo phản xạ muốn đem người đang cuồng loạn trước mặt đẩy ra, nhưng tay anh siết chặt lấy cô, chặt chẽ không buông, làm cho cô cả hai tay đều không thể động đậy. Đôi môi anh bừa bãi tàn sát trên môi cô, đầu lưỡi ngang ngược liếm trên môi cô, lại giống như một con vật nhỏ tiếp tục gặm cắn. Tổ Tổ mím chặt môi, trong lòng có một tiếng hét điên cuồng đến chói tai, tay càng ngày càng dùng sức muốn đẩy anh ra, nhưng Chung Bình lại giống như không cảm thấy đau đớn, tay càng dùng sức đè cô lại siết chặt, đáng giận hơn anh lại còn dùng tay véo vào thắt lưng của cô, làm Tổ Tổ phát bực.

Đột nhiên đầu lưỡi ẩm áp xâm nhập vào trong mang theo hơi thở của anh, một chút ngang ngược, làm cho cô ngay tức khắc xụi lơ, Tổ Tổ hoảng sợ tránh đi đầu lưỡi của anh, đầu ra sức lui mạnh về đằng sau. Nhưng nụ hôn của anh càng ngày càng sâu, đem cô gắt gao áp trên ghế, đầu lưỡi linh hoạt vẫn hoành hành ở trong khoang miệng cô. Chung Bình chưa bao giờ giống như giờ phút này, nguy hiểm, ngang ngược xâm chiếm, Tổ Tổ do dự không biết có nên quật ngã anh hay không.

Bàn tay đang đặt bên hông cô chậm rãi di chuyển về phía trước, mắt thấy tay anh sắp phủ lên trước ngực mình, Tổ Tổ kinh hãi dùng răng cắn mạnh xuống, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm sau đó anh buông cô ra. Tổ Tổ nhanh chóng nắm chặt tay nắm một cái vào ngực anh, làm cho Chung Bình bật ra ngoài. Chung Bình nặng nề bị ngã đập vào cửa xe ở đằng sau, đôi môi khẽ nhếch trừng mắt nhìn cô.

Cả khuôn mặt của Tổ Tổ đỏ bừng, hai tay vẫn nắm chặt tức giận trừng anh. Nhưng hô hấp dồn dập lại làm cho phồng bị của cô yếu đi vài phần, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì kích thích vừa rồi mà trở nên nóng rực.

Chung Bình chậm rãi xoa nhẹ khóe môi, tay có chút ẩm ướt, thì ra là chảy máu. Chung Bình nhìn Tổ Tổ, từ từ nở nụ cười. Hơi thở cô vẫn còn chút hỗn loạn, chỉ biết trừng mắt nhìn anh, anh còn dám cười.

Chung Bình lần thứ hai tới gần cô, Tổ Tổ nhanh chóng đặt hai tay che đầu, ngăn anh lại. Anh cười có chút không chính đáng, bàn tay to cầm lấy tay cô hạ xuống, “Em sợ cái gì?”

Tổ Tổ ngẩng ra, “Tôi.....nào có.....sợ.” Cô rất muốn bình tĩnh lại và tỏ ra tự nhiên, nhưng lưỡi cô lại không nghe lời mà cứ run rẩy làm cô không thể nói rõ, tựa như trái tim vẫn còn đập loạn vì kinh hoàng. Cô ngoan cố cho rằng mình hô hấp hỗn loạn đều là do mình không thích nụ hôn vừa rồi.

Chung Bình một tay giữ chặt lại hai tay của cô, tay khác nhẹ nhàng phủ lên trên mặt cô, “Mặt của em rất nóng, tim đập cũng rất nhanh.” Tổ Tổ khó chịu mặt nhăn lại, anh không cần phải dùng cái giọng điệu ngả

ngón này để nói chuyện với cô, cứ là lạ thế nào ấy, “Anh đừng có lại đây.”

Đối với cảnh cáo của cô, anh làm như không nghe thấy, hơi thở ẩm áp chậm rãi đảo qua hai má cô, theo đôi môi khẽ khép mở, băng quơ nói, “Làm sao bây giờ? Anh vẫn còn muốn hôn em.” Nói xong ánh mắt liền di chuyển xuống dưới, bình tĩnh nhìn đôi môi kiều diễm ướt át vẫn còn sưng đỏ kia, cảm giác được hôn cô thật tốt.

Tổ Tổ hoảng sợ, lắp bắp uy hiếp, “Anh.....đánh anh, thật sự.....đánh anh đấy.” Anh cũng biết cô có bao nhiêu lợi hại, tốt nhất đừng có trêu cô.

Chung Bình khẽ nhếch miệng, “Hôn rồi đánh sau.” Nói vừa dứt lời, môi của anh đã nhẹ nhàng dán lên môi cô, sau đó khẽ lui ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, Tổ Tổ bị anh nhìn như vậy liền khẩn trương không thôi. Nếu.....chỉ là khẽ chạm một chút.....cô.....cô sẽ tha thứ cho anh. Nhưng một chút lại một chút, tựa như cánh bướm nhẹ nhàng đụng chạm đôi môi cô, sự dịu dàng này làm cho lòng cô rối tinh rối mù, tình cảm cùng lí trí vẫn tiếp tục giằng co, mau ra tay đi, mau đánh anh ta, nhưng trái tim lại bị sự đụng chạm nhẹ nhàng kia hoàn toàn hòa tan, toàn thân cũng nhũn xuống, yếu ớt dựa vào chiếc ghế, để thân thể ẩm áp của anh nhẹ nhàng vây quanh.

Ý thức được hô hấp của cô lại bắt đầu hỗn loạn, anh lại rời khỏi cô, lẳng lặng nhìn cô. Tổ Tổ run sợ mở mắt ra, mọi sự ngưng ngừng cuộn cuộn ào đến, vậy mà cô không đẩy anh ra, lại để cho anh hôn đến mức hoàn toàn quên đi lí trí.

“Tổ Tổ, anh thích em.” Chung Bình cuối cùng khẽ hôn lên mặt cô, chậm rãi buông cô ra. Cả người cô đỏ ửng, cứng ngắc ngồi, Chung Bình vui vẻ nắm tay Tổ Tổ, đặt lên môi mình khẽ hôn, “Anh biết em cũng thích anh.”

Tổ Tổ khẽ nắm chặt tay, không chịu nói gì.

Chung Bình khởi động xe, chậm rãi lái xe chạy tiếp, nắm tay cô, một khắc cũng không muốn buông ra. Hóa ra Tổ Tổ cũng là người ăn mềm không ăn cứng, sớm biết vậy, anh đã không phải buồn bực lâu đến như thế.

“Em không cần lo lắng đến Đinh Như.” Một câu nói của anh đã hoàn toàn làm cô trở nên thanh tĩnh. Tổ Tổ trừng mắt nhìn đôi mắt đang cong cong lên của anh, “Anh thật là có tâm.” Đinh Như thích anh, anh đã sớm biết, chỉ là anh cùng Đinh Như không thể nào có khả năng, dù cho Tổ Tổ có mượn cớ này mà không chấp nhận anh, anh tất nhiên vẫn không đồng ý với Đinh Như rồi. Cái đạo lí đơn giản này làm sao chuyển đến người cô thì lại phức tạp vậy?

Tổ Tổ yếu ớt kêu, “Chị Như thật sự rất thích anh.”

“Người thích anh rất nhiều, nhưng anh chỉ quan tâm đến người anh thích.” Chung Bình khẽ cười, cô làm cho anh đau lòng lâu như vậy, nhất định phải chịu trách nhiệm với anh.

Tổ Tổ lo sợ bất an nhìn phía trước. Chị Như cùng mấy người phụ nữ đó không giống nhau, chị Như là chị của cô, sao có thể đánh đồng được.

Về tới nhà, Chung Bình đưa cô đến tận cửa phòng, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong lòng mình, hôn lên mặt của cô, nói nhỏ, “Lần sau đừng để Lâm Vĩ Cường ôm em.” Tổ Tổ giật mình, anh vẫn còn nhớ. Lần trước đưa cô từ cô nhi viện trở về, anh liền hành động quá gối, hóa ra là đã ăn dấm chua của A Cường rồi.

Chung Bình nhẹ hôn cô một hồi lâu, mới chậm rãi buông cô ra, mặt Tổ Tổ lại đỏ bừng, nhanh chóng chạy thẳng vào phòng, đóng cửa lại.

Chung Bình ngẩng cửa phòng đã đóng chặt, khoe miệng không tự giác giương lên, vui như mở cờ trong bụng, nhẹ nhàng trở về phòng của mình. Tổ Tổ rốt cục cũng không trốn tránh nữa! Vô luận có khó khăn gì, anh nhất định sẽ thay cô xử lí, chỉ cần lòng cô đủ kiên định ở bên anh!

38. Chương 38: Làm Khách

Mới sáng sớm vừa tỉnh dậy, Tổ Tổ đã thấy bà cụ cùng với mẹ Chung đang luyện Thái Cực quyền ở ngoài sân, vì vậy cô liền đi qua chào hỏi.

Bà cụ vừa nhìn thấy Tổ Tổ, ánh mắt đã híp hẳn lại, thần bí cười với cô, “Tổ Tổ, ngủ có ngon không?” Tổ Tổ sững sốt một chút, nhưng cũng rất nhanh trả lời, “Tốt ạ.” Đột nhiên cô nhớ tới nụ hôn của Chung Bình ngày hôm qua, khiến cho cả khuôn mặt cô đều hồng lên. Bà cụ nghe vậy thì quay lại nhìn mẹ Chung cười tít mắt, “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Tự nhiên thấy bà cười đến sáng lạn như vậy, cô cảm thấy vô cùng khó hiểu, khẽ nhíu mày lại, sau đó nhìn về phía mẹ Chung, nhưng bà cũng chỉ cười nhìn cô mà không nói. Bà cụ vẫy vẫy tay, ý bảo cô lại gần hơn chút nữa, Tổ Tổ liền ghé sát tai vào, nghe thấy bà cười hai ba tiếng rồi mới nói, “Chúng ta đều thấy hết rồi.” Tổ Tổ nghe không hiểu thì ngẩn ra, ngây ngốc hỏi, “Thấy cái gì ạ?”

Hai người họ nhìn Tổ Tổ như vậy, thì đều mở miệng cười lớn, bà cụ ôm lấy thắt lưng của Tổ Tổ, “Nhìn thấy Bình Bình đưa cháu về phòng đêm qua.”

Tổ Tổ vừa nghe xong, hai bên má và tai đều xoạt xoạt đỏ ửng hết cả lên. Trời ạ, sao họ lại thấy? Đêm qua lúc trở về, không phải mọi người đều đã ngủ hết rồi sao? Tổ Tổ xấu hổ đến mức cả người cũng đều đỏ hồng lên, hận không thể đào ngay một cái hố để chui xuống.

Bà cụ nhìn thấy bộ dáng quẩn bách của Tổ Tổ, thì cười càng vui vẻ hơn vì Tổ Tổ càng ngượng ngùng, thì tâm nguyện của bà càng mau chóng được thực hiện thôi.

Thì ra, tối hôm qua, mẹ Chung nghe được tiếng xe, nghĩ rằng Chung Bình và Tổ Tổ đã về nhà, nên mới định dậy xem bọn họ có cần cái gì không. Không nghĩ tới vừa mới mở cửa phòng ra lại nhìn thấy hai người bọn họ đang thân mật đứng trước cửa phòng Tổ Tổ anh anh em em, mẹ Chung thấy vậy cũng thấy trong lòng ngọt ngào kinh khủng, tất nhiên sẽ không đi quấy rầy hai người nữa.

Sáng sớm hôm sau, bà ngay lập tức kể chuyện tốt này lại với bà cụ, bà cụ vừa nghe xong đã cười đến mức không thể mở mắt, liên tục kêu la âm ỉ, vì sao Chung Bình không ở lại phòng Tổ Tổ luôn, như vậy không phải càng tốt hơn sao. Mẹ Chung nghe vậy chỉ liên tục lắc đầu, ai, đứa nhỏ Tổ Tổ kia đơn thuần như vậy, khẳng định là phải kết hôn xong mới cái kia được thôi. Bà cụ không đồng ý, dù sao sớm hay muộn Tổ Tổ cũng là cháu dâu của Chung gia, nếu thế dù sinh sau hay sinh trước có vấn đề gì đâu. Hai người họ đang nói đến đó thì đã thấy Tổ Tổ ra đến đây.

Hai người vẫn vui vẻ ôm Tổ Tổ, không ngờ lúc đó Chung Bình cũng vừa mới dậy. Sáng sớm hôm nay có ca phẫu thuật, cho nên anh cũng phải rời giường khá sớm. Vừa tỉnh giấc, anh liền không thể chờ được mà muốn gặp Tổ Tổ ngay tức khắc, vì anh biết bình thường cô đều dậy từ rất sớm.

Quả nhiên, vừa ra đến phòng khách anh đã nhìn thấy Tổ Tổ cùng bà và mẹ đang ở trong sân, trong lòng liền vui vẻ kêu to, “Tổ Tổ.”

Bà cụ cùng mẹ Chung đang cười, nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại nhìn, không ngờ lại nhìn thấy Bình Bình với vẻ mặt hưng phấn, cười đến cực kỳ vui vẻ. Hiện tại, trong lòng Bình Bình chỉ nhớ có mỗi Tổ Tổ, mới sáng sớm đã nghĩ đến cô ấy rồi. Mặt Tổ Tổ vốn vẫn đang đỏ bừng, lại bị anh gọi to như vậy, thì liền thẹn đến mức muốn chui ngay xuống đất, cô im lặng không thêm trả lời anh.

Chung Bình thấy Tổ Tổ không nói gì, liền bước nhanh ra sân, lúc này mới cười với bà và mẹ, chào hỏi họ, bà cụ nghe xong liền cười ha hả, “Bình Bình à, cuối cùng cũng nhớ tới bà ah.”

Chung Bình tiến lên ôm lấy bà, dùng sức hôn một cái lên má, “Bà là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời cháu, đương nhiên sẽ vĩnh viễn nhớ rõ rồi.” Tên tiểu tử đáng chết này, mới sáng sớm ra có ăn mật đường hay sao mà mở mồm lại ngọt như vậy, bà cụ xoa đầu anh vui vẻ cười, nhưng vẫn không nhìn được mà muốn trêu ghẹo vài câu, “Xem ra không phải rồi, có một người chuẩn bị chiếm vị trí này của ta mất đó.” Vừa nói vừa nhìn Tổ Tổ đầy ẩn ý.

Tổ Tổ bị bà cụ cười, đã xấu hổ đến mức không biết nên làm gì nữa, cô thì thảo nói, “Cháu....cháu đi chuẩn bị bữa sáng.” Nói xong liền nhanh chóng bỏ chạy về phía phòng khách, mẹ Chung ở phía sau đột nhiên kêu

lên, “Bữa sáng bác làm rồi.” Nhưng Tổ Tổ lại giả vờ như không nghe thấy, thoát một cái đã biến mất ở chỗ quẹo của phòng bếp.

Chung Bình nhìn mãi theo bóng dáng biến mất của cô, hơi nhíu mày, “Tổ Tổ sao vậy ạ?” Chẳng lẽ anh đã nói gì làm cô không vui ư? Bà cụ cười ha ha vỗ vỗ anh, “Tổ Tổ ngại gì. Ngoan, Bình Bình, rồi cuộc bao giờ cháu mới định cưới Tổ Tổ vào cửa đây, ta chờ không kịp nữa rồi.” Chung Bình khẽ nhếch miệng cười, nói, “Cháu đi nói chuyện với cô ấy, nếu cô ấy đồng ý thì cháu lập tức làm ngay.” Anh vừa nói xong cũng chạy luôn vào trong nhà để lại bà cụ cùng mẹ anh cười vui vẻ không ngừng, xem ra Bình Bình với Tổ Tổ tiến triển cũng không tồi chút nào.

Tổ Tổ đứng ở bên trong bếp, tay quấy quấy nồi cháo đã chín kĩ, mặt như cũ vẫn nóng phùng phùng. Đều là do Chung Bình, làm cô trở nên mất mặt như vậy.

“Tổ Tổ,” đột nhiên có tiếng người gọi từ đằng sau, làm cô sợ tới mức tay run lên, chiếc thìa liền rơi ngay vào trong nồi, làm cháo ở bên trong bắn lên tung tóe, không ngờ lại rơi trúng vào tay cô, Tổ Tổ khẽ kêu một tiếng, vì bị cháo làm bỏng nên rụt ngay tay lại.

“Sao vậy?” Chung Bình nắm lấy tay cô, lo lắng xem xét, “Có phải bị bỏng rồi không?”

Tổ Tổ rút tay về, khẽ lắc đầu với anh ý bảo anh đừng lo. Chung Bình nhìn tay cô đã có chút phồng hồng, liền nhanh chóng kéo cô đến chỗ vòi nước, mở nước lạnh ra xối vào vết thương, lo lắng trách móc, “Sao lại không cẩn thận như vậy, tay em vốn còn bị thương, xem này, lại bị bỏng làm đỏ lên rồi.” Tổ Tổ kinh ngạc nhìn về mặt khẩn trương của anh, đột nhiên trong lòng có một chút uất ức, thật ra, cô cũng đâu có bị làm sao, một chút cũng không có mà.

Chung Bình đóng vòi nước lại, cầm tay cô lên khẽ vuốt ve chỗ bị bỏng kia, cuối cùng còn đặt ở bên miệng khẽ thổi, “Tí nữa bôi chút thuốc vào sẽ không đau nữa.” Tổ Tổ dờ dẩn gật đầu, sớm đã nói cô không có việc gì mà. Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng vẫn thấy cảm động, thật ra anh không cần phải lo lắng cho cô như thế.

Chung Bình đứng lúc ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy ánh mắt cô, anh nhẹ nhàng nở nụ cười, còn bàn tay thì khẽ vuốt lên trán cô, giống như đang cưng chiều một con mèo anh yêu thích vậy, “Lại ngây ngốc rồi? Sao không nói gì?” Cô mở to hai mắt ngẩn người nhìn anh, bộ dáng cực kì vô tội, đáng yêu. Nghe anh nói vậy, mặt cô lại đỏ lên, khẽ cắn môi, “Một chút cũng không đau.” Cô cũng đâu có yếu ớt như vậy, anh càng tỏ ra khẩn trương cô càng cảm thấy không quen.

Chung Bình ngớ ra mãi mới hiểu, sau đó nụ cười trên môi anh càng sâu thêm, “Anh đau thay em.” Nói xong nhẹ nhàng hôn lên chỗ bỏng vừa rồi của cô, ấm áp mà ướt át, vết bỏng ở mu bàn tay cô so với lúc trước bỏng chốc còn nóng hơn. Tổ Tổ vẫn không nhúc nhích, chỉ có ngây người mặc kệ anh.

Không ngờ anh bỗng nghiêng người về phía trước, ôm lấy thắt lưng cô, đầu khẽ cúi xuống hôn cô một cái, ngay trong lúc cô vẫn còn đang ngẩn ngơ. Bộ dáng ngốc nghếch của cô thật đáng yêu, vì vậy đừng trách anh vì sao lại không nhịn được. Vừa mới tỉnh dậy, anh đã nhớ tới hình ảnh xấu hổ, mềm mại của cô tối hôm qua, cho nên anh chỉ muốn mau chóng được nhìn thấy cô, lại không nghĩ đến cô vừa thấy anh đã bỏ chạy. Nhớ lại lời trêu chọc vừa rồi của bà, trong lòng anh lại thấy khó chịu, rồi cuộc đến bao giờ Tổ Tổ mới hoàn toàn thuộc về anh! Càng nghĩ, trong lòng anh lại càng nổi lên nhiều khát vọng hơn trước.

Mãi đến khi cả đôi môi cô đều nóng lên, đều ẩm ướt thì cô mới sực tỉnh lại, nhưng vừa mới có ý định giãy dụa đã bị anh dùng cánh tay mạnh mẽ trói trụ, anh không muốn nhanh chóng kết thúc nụ hôn sáng sớm này một chút nào cả.

Khụ khụ khụ, một trận ho khan mãnh liệt làm cho hai người còn đang say đắm kia bỗng chốc tỉnh lại, Chung Bình buông Tổ Tổ ra, vừa quay lại nhìn, đã nhìn thấy ba mình đang đứng trước cửa, về mặt tối sầm nhìn bọn họ. Tổ Tổ cũng thấy ba Chung, nhất thời từ đầu đến chân cô đều đỏ hồng hết cả lên, khẽ kêu nhẹ một tiếng, “Bác.....bác.....dậy sớm.” Nhưng ba Chung nghe cô nói xong thì mặt lại càng đen tợn hơn, “Chú ý một chút.” Nói xong thì hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Tổ Tổ giống như bị cả một chậu nước lạnh tạt thẳng từ đầu xuống chân, nhất thời cảm thấy cả người đều trở nên lạnh lẽo, sau đó cô lập tức thấy xấu hổ vô cùng. Thẹn quá hóa giận, cô bực tức đẩy Chung Bình ra, rồi bước nhanh rời khỏi phòng bếp để lại Chung Bình ở phía sau liên tục kêu, “Tổ Tổ, Tổ Tổ.”

Kết quả là sao, vì quá ngượng nên Tổ Tổ tránh ở trong phòng không dám ra ăn bữa sáng. Chung Bình dù có buồn bực cũng chỉ biết đứng trước cửa phòng Tổ Tổ chào tạm biệt cô rồi mới rời khỏi nhà đến bệnh viện

Buổi chiều, Tổ Tổ nhận được điện thoại của chị Như, nói trong nhà có việc gấp cần cô trở về.

Tổ Tổ nghe xong liền nói lại với bà, sau đó vội vã rời đi. Đến đó một lúc, cô mới biết được thì ra máy giặt quần áo ở trong nhà bị hỏng, mà lúc trước khi mua nó, thẻ bảo hành đều là do Tổ Tổ cất giữ, chị Như tìm cả nửa ngày cũng không tìm thấy vì vậy mới đành phải gọi Tổ Tổ trở về.

Tổ Tổ mở ngăn kéo ra cuối cùng cũng nhanh chóng tìm thấy. Chị Như liền thở dài một hơi, “Gọi cho bên đó, bảo bọn họ lại đây sửa đi.” Tổ Tổ nghe lời chị, dạ một tiếng rồi đi gọi điện thoại. Hồi trước cũng vậy, trong nhà có cái gì cần tu sửa, đều là do Tổ Tổ liên hệ, chị Như thường không quan tâm đến nhiều lắm, bây giờ cũng đã thành thói quen rồi.

Cửa hàng kia rất nhanh đã nhận điện, rồi gửi người tới, hóa ra, cửa mở nước của máy giặt bị mắc kẹt thứ gì đó vì vậy khi giặt quần áo mới không chảy nước xuống được. Người sửa chữa kia loay hoay cả nửa ngày, rốt cuộc cũng lấy ra được một đồng xu, chính là thứ đã làm kẹt kia. Vì chiếc máy giặt này đã qua thời hạn bảo hành, nên bọn họ vẫn phải trả tiền sửa chữa, trả xong thì người kia cũng nhanh nhanh rời đi.

Tổ Tổ lấy một chiếc khăn ra lau sạch chiếc máy giặt, sau đó từ từ bê nó trở về chỗ cũ, cô lau cái trán lấm tấm mồ hôi của mình, rửa sạch mặt mũi rồi mới rời khỏi nhà vệ sinh. Chị Như lúc này đang ngồi ở trên sofa nghịch điện thoại, Tổ Tổ nhìn chị liền nhẹ giọng hỏi, “Hôm nay chị nghỉ làm à?”

Chị Như ừ một tiếng, “Đúng vậy, vốn định giặt quần áo, kết quả lại hỏng.” nói xong lại khẽ liếc cô một cái, “Thế nào? Ở Chung gia thoải mái quá à, sợ là em cũng không muốn quay lại nữa đúng không?”

“Đâu có, bà hiện tại đỡ hơn nhiều rồi, vài ngày nữa, em sẽ nói chuyện với họ để trở về.” Cô đã có ý định này, bởi vì gần đây tinh thần bà có vẻ rất tốt, chắc là không còn gì phải lo lắng nữa. Hơn nữa, gần đây quan hệ giữa cô và Chung Bình có chút thay đổi nho nhỏ, điều này càng làm cô không biết nên làm sao, vì vậy cô mới muốn dọn khỏi Chung gia.

“Vậy còn chờ gì nữa? Phải về thì về thôi, cũng không ai ngăn em.” Chị Như vừa nghe cô nói trở lại, thì hai mắt bỗng lóe sáng. “Dù sao cũng phải nói với người ta một tiếng.” Tổ Tổ vô thức biết chị Như ước gì cô lập tức dọn về, bằng không cô sẽ quên hết việc trong nhà này mất. “Đêm nay ở lại ăn đi, ngày hôm qua chị mua nhiều đồ quá, tủ lạnh vẫn còn chất đông.” Khóe miệng chị vẫn còn ẩn hiện ý cười.

Tổ Tổ do dự một chút, chị Như thấy được liền khẽ rũ mắt xuống, “Ai, hiện tại chắc em cũng không quen ăn cơm thừa rồi.” Giọng nói lộ ra vẻ châm biếm rõ rệt, tim Tổ Tổ bỗng trùng xuống, “Không phải, để em gọi cho bà nói một tiếng đã.” Chị Như nếu đã nói vậy, cô liền ở lại thôi. Cô nhìn lên đồng hồ, cũng đã gần 5h, liền nhanh chóng gọi điện về Chung gia.

Không ngờ rằng bà cụ vừa nghe cô muốn ở nhà với chị, thì đã không chút suy nghĩ nói luôn, “Mời chị cháu lại đây ăn cơm đi, cháu chăm sóc ta lâu như vậy, chúng ta còn chưa cảm ơn được cô ấy.” Tổ Tổ nghe xong không biết đáp lại như thế nào, đành phải quay ra hỏi chị Như, “Chị Như, bà của Chung Bình muốn mời chị tới ăn cơm, nói muốn cảm ơn chị.” Chị Như vừa nghe xong, hai mắt đã sáng rõ cả lên, “Đi, đi chứ, đi đến Chung gia thôi.” Chị hưng phấn quá đổi nên nói có chút to tiếng, dường như hận không thể nghe luôn điện thoại của cô.

Tổ Tổ đành phải trả lời, “Bà à, ngại quá, thật làm phiền mọi người.” Bà cụ vừa nghe xong còn trách cô khách sáo, sau đó nói tí nữa Chung Bình sẽ đến đón hai người, đỡ phải đón xe phiền phức. Tổ Tổ vâng dạ mãi rồi mới cúp điện thoại, quay lại nói với chị, “Chung Bình tí nữa sẽ tới đón chúng ta.” Chị Như vừa nghe thấy người đón là anh, thì đã vui vẻ lay hai vai cô, “Thật tốt quá, ai nha, chị phải đi trang điểm đã.” Vừa nói xong liền chạy vụt vào trong phòng.

Tổ Tổ ngồi một mình ở trên sofa, chỉ biết trầm mặc. Chị Như còn chưa nhìn thấy Chung Bình mà đã vui vẻ như thế, nếu nhìn thấy anh có lẽ sẽ phát điên mất. Cô khẽ nhếch khóe môi cứng nhắc của mình lên, nhẹ nhàng cười, chỉ cần chị Như vui là tốt rồi.

Chiều muộn, Chung Bình đón Tổ Tổ cùng Đình Như về nhà, Đình Như lần đầu tiên đến Chung gia, vừa nhìn thấy căn nhà lớn như vậy, còn có sân có vườn, ánh mắt hâm mộ lớn không thèm chớp một cái, liên tục nhìn ngó xung quanh.

Bà cụ vừa nhìn thấy Đình Như, đã tũm tĩm cười, “Là chị của Tổ Tổ à.” Đình Như nghe bà nói liền tươi cười rạng rỡ đi đến trước mặt bà, “Chào bà. Cháu gọi là Đình Như” Ngọt ngào trả lời lại sau đó còn không quên liếc nhìn Chung Bình một cái. Nhưng Chung Bình lại chỉ nhìn chằm chằm Tổ Tổ, ánh mắt như muốn hỏi, sao cô lại rầu rĩ như vậy. Tổ Tổ cũng không để ý đến anh, mà chỉ chằm chằm nhìn bà và chị Như đang nói chuyện trước mắt.

Mẹ Chung nghe tin chị của Tổ Tổ đến, nên bà đã cố ý chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn. Bà nói rằng ba Chung đã đang đi trên đường về nhà rồi, chỉ cần chờ ông về là mọi người có thể ăn luôn.

Chung Bình thấy bà và Đình Như đang chăm chú nói chuyện của Tổ Tổ trước đây, liền trộm kéo cô vào trong phòng. Vừa vào cửa, Chung Bình đã vây cô lại ở bên tường, “Làm sao vậy? Sao lại không vui?”

Tổ Tổ mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, không hờn không giận nói, “Không có.”

Chung Bình nâng cằm cô lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, “Trên mặt em rõ ràng viết ba chữ rất không vui.” Làm sao vậy, cho dù cô không nhăn mày nghiêm mặt, nhưng ánh mắt ảm đạm vô thần của cô đã nói cho anh biết là cô có tâm sự.

Tổ Tổ khẽ liếc anh một cái, sau đó lại nhanh chóng nhắm mắt lại. Chị Như vừa nhìn thấy anh thì vui vẻ như vậy, anh còn không hiểu sao? Anh đáng nhẽ phải ra đó nói chuyện với chị, chị ấy khó lắm mới có cơ hội được gặp anh mà.

“Bởi vì Đình Như sao?” Chung Bình suy nghĩ cả nửa ngày, người có khả năng ảnh hưởng đến Tổ Tổ nhiều nhất cũng chỉ có Đình Như mà thôi

Tổ Tổ dừng một chút, “Chị Như hôm nay rất vui.” Chung Bình nhận không được liền khẽ cười, chớp chớp mắt, vậy thì sao? Đây cũng không phải chuyện của anh.

Tổ Tổ thấy bộ dáng này của anh thì khẽ đẩy, “Anh nên ra kia nói chuyện với chị ấy.” Đã nói đến mức này rồi, anh còn giả vờ không biết gì nữa chứ,

Chung Bình bị cô đẩy không những lùi lại mà còn tiến sát hơn, anh cúi đầu dán bên tai cô thì thầm, “Anh chỉ muốn ở cùng em.” Lời còn chưa dứt, bên tai cô đã cảm thấy nóng rực vì hơi thở phảng phất của anh, hai tai phấp phồng, rồi nhanh chóng lan xuống tới má, tới cổ, cô run run nói, “Buông ra đi.” Chị Như còn ở ngoài kia, anh.....anh lại ở đây trêu đùa cô.

Chung Bình sao có thể buông, nhớ cô cả một ngày, đến lúc nhìn thấy cô lại ngại Đình Như đang có mặt nên không thể ôm chặt cô một cái. Chịu đựng chịu đựng, giờ phút này anh mới có thể thỏa mãn nỗi nhớ của mình, không thể, anh sẽ không buông cô ra, thật cứ muốn mãi ôm cô như thế này. Chung Bình dùng chóp mũi khẽ cọ nhẹ bên tai cô, dịu dàng mềm mại, chóp mũi nhẹ nhàng ma xát trên vành tai xinh xắn ngọc ngà của Tổ Tổ, ôm lấy cô, cảm nhận từng chút một vui sướng, anh rất thích hương vị thản nhiên này trên người cô, phảng phất có phảng phất không, lại làm cho anh luôn luôn thương nhớ.

Tổ Tổ đỏ mặt đang muốn đẩy Chung Bình đang phiền toái làm loạn trên người mình ra, thì ngoài cửa đã truyền đến mấy tiếng gõ, “Tổ Tổ.”

Tổ Tổ sững sờ, chị Như, cô cực kì hoảng sợ ra sức đẩy Chung Bình thật mạnh. Trong lòng cô cuồng loạn bối rối, cùng ngưng ngưng tất cả dường như bốc lên tới tận đỉnh đầu, chị Như đang ở ngoài cửa phòng của cô

Người ngoài kia lại gõ vài cái nữa, Tổ Tổ liền nhanh chóng nhảy ra ngoài mở cửa vừa mới hé ra một chút, chị Như đã đẩy hẳn vào trong. Vừa nhìn thấy Tổ Tổ, cô định mở mồm trách mắng, “Như thế nào mà gọi nửa ngày cũng....” Nói còn chưa dứt lời, đã nhìn thấy Chung Bình đứng ở đằng sau, làm cho cô ghen cả lời, mặt hết đen rồi lại trắng, đôi mắt mở to trừng lớn như hai quả chuông đồng, Chung Bình cùng Tổ Tổ ư!

Tổ Tổ nhìn thấy biểu tình của chị Như, lại càng quýnh quáng hết cả lên, khiến cả mặt cô đều đỏ bừng. Còn Chung Bình thì chỉ bình thản cười với Đình Như, “Hi!”

Thấy hai người như vậy, biểu tình của Đinh Như lại càng ngày càng đặc sắc, khiếp sợ, kinh ngạc, phần nộ, tất cả đều hiện hết lên, cuối cùng chỉ biết kìm nén đè ép lại, mặt hết xanh rồi trắng, cứng nhắc cười, “Chung Bình cũng ở đây à.” Cô vừa mới ngồi cùng mấy người lớn tuổi nhà họ, ai cũng nhắc đi nhắc lại đến Tổ Tổ.

“Tôi đang nói chút chuyện với Tổ Tổ.” Chung Bình ra vẻ trấn định, vô cùng tự nhiên.

Đinh Như nghe vậy, hai mắt đều nhú lại, nụ cười càng đẹp hơn, “Có thể ăn cơm rồi, ăn đã rồi nói sau.” Nói đoạn đã quay người rời đi.

Chung Bình nhìn thấy Đinh Như đã đi, tay vừa muốn nắm lấy tay Tổ Tổ, đã bị cô hất ra, cô trừng mắt liếc anh một cái, sau đó lập tức rời khỏi phòng. Anh nhìn theo cô cũng chỉ biết chẹp một cái, Tổ Tổ của anh vẫn quá để ý đến Đinh Như.

Bữa tối, một bàn lớn đầy người vừa ăn vừa nói chuyện. Đinh Như vừa uống chút rượu liền vô cùng cao hứng, bắt đầu nói đến chuyện trước đây của Tổ Tổ.

Ba Chung vốn trầm mặc nửa ngày nay lại đột nhiên mở miệng, “Đinh tiểu thư họ Đinh, em gái sao lại không cùng họ với cô?” Chung Bình vừa nghe vậy liền đảo mắt qua chỗ ba mình, anh hiểu rõ, ba anh đang cố tình nói đến chuyện Tổ Tổ là cô nhi.

Đinh Như cười cười, “Cháu cùng Tổ Tổ không phải chị em ruột, Tổ Tổ là cô nhi, cháu thấy Tổ Tổ đáng thương, nên mới đưa cô ấy về nhà.”

Ba Chung ý vị thâm trường ồ lên một tiếng, sau đó quay ra nhìn bà cụ. Bà cụ lại tỏ vẻ không hề quan tâm, bà đã sớm biết đến thân phận của Tổ Tổ rồi, duy chỉ có mẹ Chung là không biết, kinh ngạc hỏi, “Tổ Tổ, cháu là cô nhi sao?”

Tổ Tổ tỏ vẻ xin lỗi nhìn mẹ Chung, gật gật đầu, “Cháu từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện, đều là do chị Như nhận cháu.”

Mẹ Chung sợ run một chút, cụ bà liền mở miệng, “Khó trách Tổ Tổ từ nhỏ đã như thế này, không tôi, không tôi.” Mẹ Chung nghe lời bà nói, thì cũng mơ hồ hiểu được bà cụ đã sớm biết đến chuyện này.

Bà Chung nhìn bà rồi lại nhìn lại Tổ Tổ, ánh mắt trầm hắc xuống, “Tại sao không có nghe Tiêu tiểu thư nhắc đến?” Chung Bình không nhịn được lại khẽ liếc ba anh, trong lòng vô cùng bức bối, đây là ý tứ gì chứ, không phải là ba anh đang làm khó dễ Tổ Tổ sao?

Đinh Như lại giống như mới phát hiện ra là mình đã lỡ lời, liền quay ra nhìn cô “A? Tổ Tổ...chị.”

Tổ Tổ ngay lập tức mỉm cười, “Ngại quá, cháu không nên giấu mọi người.” Ánh mắt của ông làm cho cô cảm thấy lạnh ngắt, trong lòng lại càng thêm áy náy.

Chung Bình vội vàng mở miệng, “Tổ Tổ đã sớm nói cho con biết, là con không cho cô ấy nói.” Chung Bình nhìn Tổ Tổ đang cúi đầu, trong lòng thấy đau xót vô cùng, hận không thể ngay lập tức ở dưới bàn cầm lấy tay cô để an ủi cô một chút.

Ba Chung hừ nhẹ một tiếng, “Có gì mà phải giấu diếm, sớm hay muộn cũng đều biết.” Trên bàn ăn, mọi người đều bị giọng điệu khinh thường này của ông làm cho có chút ngại ngùng, Tổ Tổ chỉ cúi đầu không nói, còn Đinh Như lại hí hóp mắt nhìn cô. Cuối cùng bà cụ không chịu nổi phải lên tiếng, “Ăn thôi, ăn thôi, ngại cái rồi.” Chung Bình cũng đi theo phụ họa, nói liên tục rằng mình thật đói bụng.

Đề tài không tiếp tục nữa, mọi người lại yên bình vui đầu ăn cơm, nhưng không khí xung quanh thì hoàn toàn đối lập. Anh nhìn cô cúi đầu trầm mặc, cũng buồn bức không thôi, một Đinh Như đã đủ làm cho Tổ Tổ khó chịu rồi, còn thêm ba anh nữa, thật sự lại làm khó cô. Đều do Đinh Như, cô ta không nên lăm chuyện như vậy, trong lòng có chút bức mình, anh quay ra trừng mắt với Đinh Như một cái, lại không nghĩ tới Đinh Như đang ngẩn người nhìn anh, bị anh trừng liền biến sắc, ánh mắt nhất thời tràn ngập ai oán. Chung Bình khẽ hừ lạnh sau đó cụp mắt xuống.

Đinh Như bị lạnh nhạt như vậy cũng chỉ có thể oán giận trừng Tổ Tổ, bộ dáng ủy khuất của cô ở trong mắt Đinh Như lại càng khiến Đinh Như tức giận, cô ta ngoại trừ giả bộ đáng thương ra còn có thể làm gì nữa! Cư nhiên còn có thể cùng Chung Bình mờ mờ ám ám, càng nghĩ càng giận, sắc mặt của Đinh Như lại càng khó nhìn hơn.

Ăn cơm xong, bà cụ kéo Tổ Tổ đi tản bộ ở trong sân, Chung Bình cũng theo sát đằng sau. Sau đó hết sức chọc cười cô, nhưng Tổ Tổ đều buồn bã không lên tiếng, dù anh có làm gì cũng không thèm để ý anh.

Ba Chung ăn xong cũng đi vào thư phòng, vừa tưởng tượng đến điệu bộ Tiêu Tổ Tâm tối hôm nay trên bàn ăn thì không khỏi khẽ cười, xem cô ta còn thể giả vờ được bao lâu, sớm muộn gì thì dã tâm của cô cũng sớm lộ ra mà thôi.

Không ngờ.....

Cộc cộc cộc, một loạt tiếng gõ cửa truyền đến. Ông nhú mày, trầm giọng nói, “Vào đi.”

Cửa vừa mở ra, ông đã sững sốt, người vào rõ ràng là chị của Tiêu Tổ Tâm, Đinh Như! Ba Chung trong lòng nghi hoặc, cô ta đến đây làm gì

39. Chương 39: Lật Tẩy

Đinh Như khép cửa lại, xoay người mỉm cười nhìn ông, “Chào bác Chung, cháu muốn nói chuyện với bác.”

Ông lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt lộ ra một chút chán ghét, nói chuyện với những người như bọn họ thì có gì tốt chứ.

Đinh Như chậm rãi đến gần chiếc bàn làm việc, nhìn ba Chung ngồi ở đằng sau đó, rồi lại thản nhiên cười, “Cháu chỉ muốn đến cảm tạ mọi người đã chăm sóc cho Tổ Tổ.”

Ba Chung hừ lạnh, hóa ra là vì việc này, có gì mà phải cảm ơn chứ, rõ ràng là Tiêu Tổ Tâm muốn ở lại Chung gia không đi, ông không đuổi cô cũng chỉ vì đã trao đổi điều kiện với Chung Bình mà thôi, dù sao Chung Bình cũng tuân thủ lời hẹn mà đã đi xem mắt rồi, ông cũng đành mở một mắt nhắm một mắt vậy. Nhưng ý đồ của Tiêu Tổ Tâm, ông cũng sớm đoán được. Cô ta muốn vào Chung gia, thật sự là không có cửa đâu.

Đinh Như nhìn thấy ông nghiêm mặt không nói một lời, trong lòng bỗng mừng thầm, hóa ra cô đã đoán đúng, ông ấy không hề thích Tổ Tổ.

Đinh Như liền ngồi xuống trước bàn làm việc, “Thật là, Chung Bình đối với Tổ Tổ tốt như vậy, làm cho chúng cháu vô cùng cảm kích. Cháu vẫn nói với Tổ Tổ, là kiếp trước cô ấy chắc phải tu được phúc khí nào mới có thể quen biết được với đại quý nhân như Chung Bình.”

Ông nghe thấy giọng điệu của cô tràn đầy tình ý, càng chắc chắn thêm hai chị em nhà bọn họ căn bản là nhóm ngó vào tài sản của Chung gia, có thể chiếm được bao nhiêu thì chiếm bấy nhiêu, ông cực kì khinh thường, “Chung Bình vốn là người thành thật.”

Đinh Như gật gật đầu, “Đúng vậy, Chung Bình rất tốt. Chẳng qua là, ai nhìn thấy Tổ Tổ như vậy cũng đều muốn giúp đỡ.” Đinh Như khẽ cúi đầu, mặt đầy vẻ thương tiếc, “Kỳ thật, Tổ Tổ rất đáng thương, từ bé đã phải chịu nhiều khổ cực. Năm đó nếu không theo cháu về nhà, thì bây giờ không biết mấy cái đứa lưu manh kia sẽ làm hỏng Tổ Tổ như thế nào nữa.”

Ba Chung nghe vậy nhú chặt mày lại, lưu manh? “Trước đây xảy ra chuyện gì?”

Đinh Như nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt ông, liền khổ sở giải thích, “Năm đó Tổ Tổ rời khỏi cô nhi viện, liền đi theo mấy tên côn đồ lang thang ngoài đường, kết quả là lại nhiễm một số thói hư, bất lương của bọn chúng, cũng phải vào trại cải tạo hai lần rồi. Đương nhiên, Tổ Tổ chắc chắn là bị dồn ép đến đường cùng mà thôi, cô ấy còn nhỏ như vậy, làm sao phân biệt nổi đúng sai. Cháu thấy Tổ Tổ bị bọn lưu manh kia đánh đập thì đau lòng vô cùng, bác nói thử xem một cô bé mà có nhà cửa đảng hoàng thì sao lại bị bọn lưu manh đuổi theo chứ? Cháu lúc ấy đành nghĩ hết cách để đưa Tổ Tổ về nhà nuôi dưỡng.” Đinh Như khổ sở nhớ lại, rồi một bên ngấm nghĩa biểu tình của ba Chung, mặt ông lại không chút thay đổi, vô cùng kín miệng.

Đinh Như hít mạnh một hơi, xót xa nói, “Thật may Tổ Tổ vốn rất thiện lương, giáo dục một chút là lại ổn. Cháu cố gắng cho cô ấy đi học, cô ấy lại muốn vì cháu mà sớm đi làm để giảm bớt gánh nặng cho cháu, nên mới học đến trung học thì bỏ học luôn. Cháu cứ nghĩ đến hoàn cảnh Tổ Tổ lúc nhỏ, là lại đau lòng, đứa nhỏ này thật khiến người ta phải đau xót.”

Ông chậm rãi mở miệng, giọng điệu đã lạnh như băng, “Cô ta còn chưa học qua trung học?” Khó trách chỉ có thể làm một chút thu ngân nhỏ bé.

“Đúng vậy, Tổ Tổ thông minh như thế mà lại không tiếp tục học, cháu thấy rất đáng tiếc. Nhưng mà, cô ấy nói về sau nếu có tiền, sẽ tiếp tục đi học, Tổ Tổ vốn là người có chí tiến thủ mà.” Đinh Như giống như đang nghĩ đến sự thông minh của Tổ Tổ, vui mừng nở nụ cười, “Chung Bình cũng muốn cô ấy tiếp tục đi học, còn nói giúp đóng học phí nữa. Mọi người thật là tốt với Tổ Tổ quá, chúng cháu không biết nên làm gì để cảm tạ nữa.” Đinh Như xúc động nói.

Ba Chung hừ lạnh, “Các cô khó khăn, Chung Bình ượn mấy vạn, cũng là vì tình hình lúc ấy khẩn cấp mà thôi.” Tưởng nói vài câu cảm kích sẽ không phải trả lại sao, tiền cần trả vẫn nên trả đi, ông nghĩ thầm

Đinh Như giật mình kêu lên, “Mấy vạn? Sao lại có mấy vạn thôi, tổng cộng lại cũng phải đến 20 vạn ấy ạ. Đầu tiên là tiền quyên góp cho cô nhi viện, sau đó lại là tiền của tất cả các ca phẫu thuật, đại ân đại đức này làm cho chúng cháu cả đời cũng không quên được, cháu và Tổ Tổ ngày đêm vẫn luôn nghĩ cách sớm trả tiền lại cho Chung gia.”

Sắc mặt ông khế biến, cái gì 20 vạn, không phải tiền phẫu thuật sau này Chung Bình không trả nữa sao? Chẳng lẽ sau lưng ông, anh lại tự mình cho Tiêu Tổ Tâm mượn tiền tiếp, thật to gan! “Tiền tất cả đều là của Chung Bình? Nó không nói với tôi.” Ông cố gắng kìm nén sự phẫn nộ trong lòng mình, ra về kinh ngạc.

“Đúng vậy, Chung Bình rất hào phóng, vừa nghe Tổ Tổ còn phải làm phẫu thuật nữa, thì không nói hai lời đã đem tiền cho vay. Thật sự đã làm cho chúng cháu vô cùng cảm động, nếu không phải anh ấy, không biết Tổ Tổ bây giờ như thế nào rồi? Cho nên, nếu mọi người cần chúng cháu giúp đỡ cái gì, chúng cháu nhất định sẽ ra sức mà hỗ trợ, lần này Tổ Tổ có thể đến chăm sóc bà, cháu cũng rất vui, cuối cùng cũng có cơ hội để báo đáp.” Đinh Như nói, lộ vẻ xúc động cùng thành khẩn.

Nhưng lại không khiến ông cảm động chút nào, thậm chí nhìn thấy biểu tình như vậy của Đinh Như, thì lửa giận trong lòng ông lại càng bùng bùng cháy, bọn họ không phải muốn báo đáp ân tình, rõ ràng là đang ngấm tới Chung gia như một cây mọc tiền, lợi dụng tất cả mọi cơ hội để chiếm đoạt hết chỗ tiền ấy. Bọn họ nghĩ Chung Bình ngốc, người nhà họ Chung này đều ngốc hết sao, hừ, tên tiểu tử đáng chết kia lại có thể gạt ông để làm việc này, thật sự là muốn làm cho ông tức chết rồi. “Chúng tôi có thể tự giải quyết rồi, tôi thấy Tiêu tiểu thư gần đây cũng vất vả, thật là làm khó cô ấy. Gần đây thân thể bà cũng đã khỏe lại, thật sự không tiện làm phiền Tiêu tiểu thư nữa, dù sao cô ấy cũng còn có công việc riêng mà.”

Đinh Như liên tục lắc đầu, “Công việc không cần lo đâu ạ, Tổ Tổ đã bỏ việc rồi, chỉ muốn chăm sóc bà thật tốt, kỳ thật cô ấy có thể chịu khổ một chút, mọi người cứ tìm cho cô ấy việc gì cũng được, cô ấy đều có thể làm.” Đinh Như dồn dập nói.

Những lời này vào trong tai ông lại hóa thành cô ta sốt ruột khi ông bảo Tiêu Tổ Tâm về nhà, quả nhiên, bọn họ muốn bám trụ ở Chung gia. Ông cười lạnh, mấy cái mảnh khoe này làm sao ông không hiểu được, “Này không tốt đâu, Tiêu tiểu thư cũng không phải người nhà chúng tôi, sao có thể làm phiền được.” Ông lạnh lùng nhếch miệng, phải đánh tan đi cái ý đồ không trong sạch này của họ, dù có muốn mộng hóa thành thiên nga cũng là tìm nhầm cửa rồi.

Đinh Như vừa nghe xong, vẻ mặt liền trở nên ngượng ngập, cười gượng hai tiếng, “Cũng....cũng đúng, Tổ Tổ làm phiền ở đây lâu cũng không tốt lắm. Chúng cháu.....chỉ muốn tận sức làm chút việc mà mình có thể, nếu không, sẽ rất áy náy.”

Ông khẽ nhấc tay, chặn lời của cô, “Đinh tiểu thư, hai chị em cô sống nương tựa vào nhau quả thật không dễ dàng gì, chỉ là khả năng của Chung Bình có thể giúp cũng chỉ đến thế, không phải chuyện gì cũng quản được. Nó đối với bạn bè rất chú tâm.” Ông lại lắc đầu không tán thành.

Đinh Như gật đầu, “Cháu hiểu được, hiểu được.” Ông liền ra lệnh đuổi khách, cô hiểu được, vừa nói vừa đứng lên, “Bác Chung, thật sự, cháu muốn thay Tổ Tổ nói lời cảm ơn. Chung Bình đối với chúng cháu rất

tốt, chúng cháu nhất định sẽ không quên.”

Ông bình tĩnh gật gật đầu, Đinh Như cảm động liền xoay người rời đi. Nhìn mãi theo bóng dáng cô rời khỏi, ông chợt cười lạnh, bọn họ sẽ lại mượn việc báo đáp ân tình mà trăm phương ngàn kế cuốn lấy con ông. Thật đáng tiếc nó lại không nhìn thấy cái quỹ kế kia, lại khiến ông phải ra tay rồi đây!

Đinh Như chạm tay vào đám cửa, thì khê dừng lại, cô lộ ra một nụ cười đắc ý, sau đó mới mở cửa rời đi.

Cô liếc mắt một cái, không có ai ở đây, phỏng chừng là bọn họ còn đang ở ngoài sân. Đinh Như lại tỏ ra không có việc gì đi về phòng khách.

Tổ Tổ từ trong phòng đi ra, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng của chị Như biến mất ở cuối hành lang, không phải là chị Như đến tìm cô sao? Tổ Tổ nghi hoặc cũng đi về phòng khách. Đinh Như vừa thấy cô, đã đứng dậy kéo cô đến, “Tổ Tổ, chị phải về. Em bảo Chung Bình đưa chị về được không?”

Tổ Tổ khê giật mình, nhanh chóng gật đầu, đúng vậy, đã trễ rồi. Chị Như về một mình cũng không an toàn, Chung Bình đưa chị về cũng là thỏa đáng thôi.

Đinh Như thấy Tổ Tổ gật đầu, thì tươi cười hỏi, “Chung Bình đang ở đâu?”

Tổ Tổ quay đầu nhìn về phía phòng anh, “Chắc đang ở trong phòng, em đi gọi giúp chị.” Đinh Như giữ chặt cô, “Chị cũng đi.” Tổ Tổ nghe vậy đành dẫn chị đi theo gõ cửa phòng anh. Chung Bình nghe thấy là Tổ Tổ, rất nhanh đã chạy ra mở cửa, lại nhìn thấy cả Đinh Như đằng sau thì sững sốt vài giây, anh quay lại nhìn Tổ Tổ, “Sao vậy?”

Tổ Tổ nhẹ giọng nói, “Chị Như phải về rồi, anh đưa chị ấy về đi.” Đinh Như đứng ở phía sau mắt chợt mở lớn, rất muốn nhìn coi phòng anh trông như thế nào, nhưng lại bị bóng dáng cao lớn của Chung Bình chặn lại.

Chung Bình giật mình, đang định cự tuyệt lại nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của cô, thì khê thở dài, “Được, em cũng phải đi.” Anh không muốn tạo cơ hội để cho Đinh Như ở một mình cùng anh, bằng không không biết cô gái kia sẽ làm gì nữa. Và lại đưa Tổ Tổ theo, trở về còn có thể ở riêng với cô một lúc, nghĩ vậy trong lòng anh cũng có chút vui sướng.

Tổ Tổ không nghĩ anh sẽ nói vậy, do dự nhìn chị Như, sắc mặt chị đã rất không tốt rồi, nhưng cũng không biểu lộ rõ ràng hơn, vẫn như cũ cười nói, “Đúng vậy, em cũng nên đưa chị về.” Tổ Tổ nghe chị Như nói vậy, đành phải gật đầu, rồi quay lại nhìn Chung Bình, “Vậy thì đi thôi.”

Chung Bình níu chặt tay Tổ Tổ đang định rời đi, “Mặc thêm áo vào, gió lớn lắm.” Tổ Tổ nhìn tay anh đang nắm chặt, bên tai bỗng nóng lên, rất nhanh rút lại, vội vàng bảo chị Như chờ một chút rồi liền quay lại phòng. Đinh Như nhìn thấy hai người họ vừa rồi tình nồng ý mật, trong ngực như có gì đó vỡ ra như nuốt phải cả quả táo cuối cùng mắc nghẹn ở cổ họng, nuốt không được mà nhả cũng không xong, vô cùng khó chịu. Chung Bình thấy cô đang mâu thuẫn giằng co, tự nhiên thấy buồn cười, “Gần đây lúc ngủ Tổ Tổ toàn ho, chắc bị cảm lạnh rồi.” Khỏe miệng anh vẫn mang ý cười thần nhiên, cố ý kích thích cô, lại nhìn thấy sự ầm nẫn, buồn bực trên mặt cô, thì rất dễ chịu. Ai kêu cô ta hôm nay nói năng bậy bạ làm cho Tổ Tổ phải khó xử chứ.

Đinh Như cười gượng, “Em cũng vừa nói, gần đây sao Tổ Tổ càng ngày càng gầy, chắc là ở đây không quen.”

Chung Bình cười lạnh, Tổ Tổ gầy ư, rõ ràng sau khi đến Chung gia còn đầy đặn lên một chút, nếu không phải quan tâm đến Đinh Như, cô có thể còn tốt hơn.

Rất nhanh sau đó, Tổ Tổ từ trong phòng đi ra, trên người đã mặc thêm áo khoác, còn cầm theo cả một chiếc nũ, “Chị Như, chị cũng mặc đi, bên ngoài thật sự gió lớn lắm.” Mấy thứ này vốn đều là quần áo cũ của chị, chắc chị vẫn mặc vừa.

Đinh Như cười nhận lấy, vỗ vỗ nhẹ mặt Tổ Tổ, “Tổ Tổ thật là biết quan tâm người khác.” Chung Bình hiềm có mới cảm thấy lời Đinh Như nói đúng, cười nhìn Tổ Tổ, Tổ Tổ khê cắn môi, “Anh đi nói với bà chưa?” Chung Bình nghe vậy giật mình, thôi cười, lắc lắc đầu với cô. Tổ Tổ trừng mắt nhìn anh, “Đứng ngây cả một lúc, sao không đi nói đi.” Chung Bình ừ một tiếng rồi chạy nhanh đến phòng bà thông báo.

Đình Như nhìn Tổ Tổ nháy mắt, “Chung Bình chỉ nghe lời em nói thôi.” Tổ Tổ cứng đờ người, “Chỉ là.....sợ bà lo lắng thôi.” Đình Như hiểu, chỉ cười cười, không nói gì nữa.

Chung Bình vừa nói với bà xong, lại ra nói với mẹ tiếp. Mẹ Chung dặn dò bọn họ đi sớm về sớm, sau đó bảo Đình Như nếu rảnh thì đến chơi, Đình Như liền cười nói được.

Ba Chung lúc này cũng từ trong thư phòng đi ra, nhìn thấy ba người đều đang mặc áo khoác, trầm giọng hỏi, “Tối như vậy còn ra ngoài?”

Chung Bình đáp, “Con cùng Tổ Tổ đưa chị cô ấy về.”

Ông khẽ liếc mắt nhìn Đình Như, cuối cùng lại dừng ở trên mặt Tổ Tổ, ánh mắt tối tăm kia làm tim cô nhảy dựng lên một cái, ba Chung có phải có điều gì muốn nói hay không? Nhưng ông lại không nói gì nữa, mà chỉ lập tức đi đến ngồi xuống bên cạnh vợ mình.

Chung Bình thấy ba im lặng, cũng không để ý nữa, liền cùng hai người họ ra khỏi nhà.

Mẹ Chung nhìn chồng mình xụ mặt xuống, quan tâm hỏi, “Ông làm sao vậy? Cả tối nay tâm tình có vẻ không tốt lắm.”

Chung Bình không đáp chỉ hỏi lại, “Con gái của Triệu Vệ Thành là Triệu Điềm, bà có gặp qua chưa?” Bà nghĩ nghĩ, khẽ lắc đầu, quả thật không có ấn tượng.

“Bệnh viện hợp hàng năm, bà cũng đi mà đúng không? Người đứng sau Triệu Vệ Thành ấy, cô gái thông minh kia ấy.” Ông hơi nhíu mày lại.

Mẹ Chung suy nghĩ cả nửa ngày, rốt cuộc cũng đã nhớ ra được một chút, “Sao vậy? Tự nhiên lại nhắc tới.”

Ông dựa lưng vào sofa, nói, “Tôi định ngày mai mời Triệu Vệ Thành và Triệu Điềm đến nhà, mai bà chuẩn bị một chút.”

Bà kỳ quái hỏi, “Có chuyện gì quan trọng à?” Ông ấy rất ít khi tiếp đón lãnh đạo nào ở bệnh viện về nhà, lần này lại nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì đặc biệt?

Ông trầm ngâm cả nửa ngày cuối cùng chậm rãi nói, “Triệu Điềm nhìn trùng Chung Bình.”

Bà chấn động, nửa ngày mới tiêu hóa được lời của chồng, khẽ bắt lấy tay ông, “Nhưng..... Bình Bình không phải đang hẹn hò với Tổ Tổ sao?”

Ông cười lạnh, “Bọn họ chỉ đang diễn trò trước mặt mẹ thôi. Bà nói Bình Bình sẽ tìm một cô nhi làm bạn gái sao? Nói ra lại không sợ người ta cười cho.”

Bà nhìn thấy sự khinh miệt của chồng, cũng hiểu được tại sao trong bữa tối ông lại nói như vậy. Chồng bà ghét bỏ xuất thân của Tổ Tổ. Nhưng Bình Bình, bà nhớ tới Bình Bình cùng Tổ Tổ thân mật như vậy, làm sao mà giống diễn trò cơ chứ. Hai người họ rõ ràng là có tình cảm! Ôi mọi thứ làm cho bà hồ đồ rồi.

40. Chương 40: Làm Khó

Ba Chung kể lại những lời của Đình Như đã nói cho vợ mình nghe, cũng nói tất cả những việc mà Chung Bình đã giúp đỡ Tổ Tổ, bà liền thất kinh, không nghĩ tới quá khứ của Tổ Tổ lại phức tạp như vậy, nhưng bà càng nghĩ, càng thấy Tổ Tổ đã phải chịu quá nhiều khổ cực nên lúc nhỏ mới có lúc lầm đường như thế. Trên người Tổ Tổ cũng không thấy một chút thói xấu nào. Bà nghe ý tứ của chồng, đại khái cũng hiểu được ông không thích Tổ Tổ, ngược lại thì khen Triệu Điềm không ngót lời, trong lòng bà cũng có chút khó xử, đứa con này của bà phỏng chừng cũng không thích hôn nhân của mình bị sắp xếp thế này đâu.

Ba Chung nói xong lại bảo bà phải khuyên nhủ lại Chung Bình, không nên tốn công sức với Tiêu Tổ Tâm kia nữa, hai chị em nhà họ đều là vì tiền của Chung gia mà thôi. Đúng là càng nghèo càng tỉnh, chỉ biết nhìn thấy người có tiền. Mẹ Chung nghe xong cũng chỉ biết ừ ừ không phản đối, mặc dù theo bà nhìn

thấy, Tổ Tổ không phải người như vậy, nhưng Đinh Như thì chưa chắc, cô gái này không đơn thuần giống Tổ Tổ làm cho người ta yên tâm, bà cứ có cảm giác ánh mắt của Đinh Như như che đậy thứ gì đó, khiến người ta đoán không ra.

Bà thầm nghĩ, bọn họ nghĩ thế nào là một chuyện, mấu chốt là việc Chung Bình thấy thế nào? Nó đã động lòng với Tổ Tổ rồi, nếu không, nó sẽ không vì Tổ Tổ mà làm nhiều chuyện như vậy. Chồng bà lại kiên quyết gán ghép Triệu Diễm cho Bình Bình, nó nhất định lại phản đối quyết liệt à xem, đến lúc đó hai cha con lại mâu thuẫn với nhau. Xem ra, vẫn nên tìm bà cụ để nói chuyện một chút, ngàn vạn lần không nên để quan hệ cha con bọn họ lại rơi vào bế tắc nữa.

Ngày hôm sau, Tổ Tổ nhìn thấy mẹ Chung xách cả một đồng đồ ăn trở về, kỳ quái hỏi có phải nhà có khách hay không?

Mẹ Chung nói ba Chung muốn mời một số lãnh đạo của bệnh viện đến, Tổ Tổ hiểu ra gật đầu, bắt tay giúp bà chuẩn bị. Mẹ Chung nhìn Tổ Tổ, trong lòng muốn nói lại không biết nên mở lời như thế nào, nghe chồng mình nói, lần trước Chung Bình đã gặp qua Triệu Diễm một lần, nhưng nhìn phản ứng của Tổ Tổ, có vẻ như Tổ Tổ vẫn còn chưa biết Triệu Diễm là ai. Mẹ Chung lo lắng hỏi, “Tổ Tổ, buổi tối cháu có việc gì không?”

Tổ Tổ nghĩ nghĩ, không có việc gì. Cô thấy kì lạ hỏi lại, “Sao vậy ạ?” Mẹ Chung do dự nửa ngày, vẫn không biết nên nhắc nhở Tổ Tổ như thế nào, chỉ có thể thở dài, “Không có gì.”

Chung Bình đi làm về liền vào trong phòng bà, lại không thấy Tổ Tổ, thì vội vàng hỏi, Tổ Tổ đang ở đâu. Bà cụ nghe vậy cười ha hả, “Cháu vào phòng ta, lại hỏi Tổ Tổ, có chút quá mức rồi nhé.” Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng mặt bà lại cười tươi như hoa. Bình Bình càng dính lấy Tổ Tổ, bà càng vui, ước gì cả 24h hai đứa đều dính với nhau luôn, vậy là bà chỉ cần ngồi niệm A di đà phạt chờ thẳng chất ra đời thôi.

Chung Bình cười cười ôm bà, “Nào có, cháu rõ ràng là muốn đến xem bà đầu tiên. Chỉ là kiểm tra xem Tổ Tổ có lừa dối hay không thôi, bà xem, vừa kiểm tra một cái là đã biết cô ấy không ở đây chăm bà rồi.” Anh suy nghĩ rất nhanh, mở miệng lại bắt đầu ngọt nhạt.

Lại không ngờ bà cụ bị bộ dạng này của anh làm cho cười càng vui vẻ hơn, vỗ vỗ đầu của Chung Bình, “Cô ấy không có lừa đâu, đang giúp mẹ cháu chuẩn bị cơm tối, nghe nói tí nữa có khách.”

Chung Bình nhíu mày, mời khách, sao anh lại không biết? “Ai đến ạ?”

“Ta cũng không rõ, hình như là khách của ba cháu.” Bà cụ khẽ đẩy anh, “Được rồi, nhanh đi gặp Tổ Tổ đi, đã sớm chờ không được rồi phải không?” Chung Bình dùng sức ôm chặt bà một cái nữa rồi mới buông ta, “Cháu đi nhìn xem có cái gì.....cần hỗ trợ hay không.” Bà cụ cười tủm tỉm gật đầu, Chung Bình liền đứng dậy rời khỏi phòng.

Đi đến phòng bếp, anh đã nhìn thấy Tổ Tổ đang giúp mẹ dọn bàn, bày biện các thứ. Chung Bình tựa vào cạnh cửa tự nhiên nhìn cảnh này có chút si mê, cô về sau có phải cũng như vậy làm cơm cho anh ăn? Cứ nghĩ đến thôi đã cảm thấy vui vẻ. Chung Bình ho nhẹ một tiếng, làm cả hai người trong bếp đều quay lại, anh liền đi qua đứng bên cạnh Tổ Tổ, “Để anh giúp em nhé?”

Tổ Tổ ngăn tay anh lại, “Anh đi ra ngoài đi, chỗ này đủ người rồi.” Chung Bình nghe vậy lại tựa cằm lên vai cô, “Anh muốn giúp em.” Tổ Tổ thấy anh đang làm nũng, mặt lại ửng đỏ, huých huých tay để anh đứng dịch ra.

Mẹ Chung nhìn hai bọn họ liếc mắt đưa tình, trong lòng lại lo lắng, “Bình Bình, con đi ra ngoài đi, con càng giúp càng rồi.”

Chung Bình nghe xong đành phải ngoan ngoãn đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên niết lấy bàn tay cô, Tổ Tổ trừng anh lại bắt gặp phải ánh mắt của mẹ Chung thì đành thu mắt lại, mặt càng đỏ thêm. Mẹ Chung cũng quay đầu lại, khẽ than một tiếng, tí nữa không biết nên làm gì cho phải đây.

Đang lúc ngồi xem TV ở phòng khách, Chung Bình nhìn thấy ba anh dẫn theo Triệu Vệ Thành cùng Triệu Diễm vào nhà, thì liền ngất ra! Rất nhanh đã chuyển thành tức giận, anh đảo mắt nhìn ba anh đây về chất

vấn, ông ấy muốn làm gì? Có ý dẫn Triệu Diễm đến đây để làm Tổ Tổ khó xử sao? Nhưng dù đang tức giận, anh vẫn phải đứng lên ra về tiếp đón, “Viện trưởng Triệu, Triệu tiểu thư.”

Ba Chung còn chả thèm nhìn anh lấy một cái, nhìn Triệu Vệ Thành cười cười, “Tôi đã nói là Chung Bình về nhà rồi mà.” Triệu Vệ Thành cười gật đầu, lại quay sang nói với Triệu Diễm, “Con không chào hỏi đi?” Triệu Diễm chống mắt nhìn lại Chung Bình, “Xem ra, anh không hoan nghênh tôi?”

Về mặt anh không biểu tình, lạnh lùng nói, “Không có.” Lại liếc mắt nhìn ánh mắt đầy thâm ý của ba anh, phiền toái nói, “Con đi xem mẹ chuẩn bị sao rồi.” Nói xong liền đi vào trong bếp. Triệu Diễm nhìn theo anh khẽ cười.

Ba Chung nhanh chóng liền mời hai người họ ngồi xuống. Sau đó ông liền ở đại sảnh gọi Tiêu Tổ Tâm, “Tổ Tổ.” Tổ Tổ và Chung Bình ở trong phòng bếp nghe thấy ba Chung kêu như vậy, thì đều vô cùng sửng sốt, ba anh từ trước tới giờ chưa bao giờ gọi tên cô như vậy, Tổ Tổ bỗng thấy căng thẳng, chạy nhanh ra ngoài, Chung Bình cũng cảm thấy lo lắng cũng liền theo cô đi ra.

Tổ Tổ vừa ra ngoài đại sảnh đã nhìn thấy hai người kia, khẽ giật mình dừng chân lại, may mà từ sáng sớm cô đã đội mũ để che rồi, bây giờ cũng che hết cả một nửa khuôn mặt cô. Cô không muốn dọa đến mấy người khách này, “Bác Chung, có gì gọi cháu vậy.”

“Mang hai tách trà lại đây.” Ông vuốt cằm, mở miệng phân phó. Tổ Tổ sợ run nửa giây rồi rất nhanh đáp ứng. Chỉ có Chung Bình nghe xong thì mặt tái đi, ba anh là có ý tứ gì, cố ý ở trước mặt Triệu Diễm sai vật Tổ Tổ sao. Đúng lúc Tổ Tổ đi ngang qua, anh giữ tay cô lại, “Để anh đi.” Tổ Tổ cũng dừng lại nhìn anh, rồi lại do dự nhìn về phía ba anh. Về mặt ông bắt đầu âm trầm, hai vị khách kia cũng nhìn thấy nhưng không hề có phản ứng nào khác.

Chung Bình mở miệng nói, “Em không biết ba để trà chỗ nào đâu.” Nói xong, liền kéo tay cô đi vào bên trong bếp.

Triệu Vệ Thành nháy nháy mắt nhìn Chung Minh Dương, ba Chung liền vội vàng cười, “Đây là người chăm sóc đặc biệt cho bà cụ mà nhà tôi mời về, cô ấy họ Tiêu.” Triệu Diễm ngồi ở một bên, chỉ cười mà không nói.

Chung Bình vừa kéo cô vào trong, liền buông ra, “Em đâu phải người pha trà.” Ba anh thật quá đáng, hoàn toàn đối xử với Tổ Tổ như một người hầu, mà nha đầu ngốc này cũng lập tức làm theo không suy nghĩ. Tổ Tổ không rõ vì sao anh lại tức, mẹ anh cũng đang bận, cô giúp đỡ tiếp đón họ thì có việc gì đâu? Sao lại phải tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy chứ? “Ai làm mà chả giống nhau.” Nói xong liền đi qua hỏi mẹ Chung, cô biết ba Chung đều thích dùng loại lá trà tốt nhất, một mình ông uống.

Mẹ Chung ở bên trong cũng mơ hồ biết được những việc vừa xảy ra ở ngoài kia, về mặt nặng nề, mở tủ ra lấy hộp trà đưa cho Tổ Tổ. Chung Bình liền tiến lên giành lấy, rồi đi ngâm trà. Tổ Tổ nhìn anh, có chút đỏ mặt cười, không biết anh lại làm sao nữa.

Chung Bình đảo lại lá trà, rồi đột nhiên nhìn Tổ Tổ, “Em về phòng với bà đi, ở đây không còn gì nữa đâu.” Anh không muốn ba anh lại có cơ hội làm cô khó xử, càng không muốn ông giả vờ trước mặt Triệu Diễm. Tổ Tổ sửng sốt, “Chung Bình, anh làm sao vậy?” Anh kì quái quá, tự nhiên nổi giận, lại đuổi cô về phòng, chẳng lẽ anh thấy cô không tiện gặp mấy người kia sao?

Mẹ Chung cũng mở miệng, “Tổ Tổ, cháu đi kêu bà chuẩn bị một chút, ngay lập tức có thể ăn cơm.” Bà hiểu được tâm ý của con mình, cũng không hi vọng Tổ Tổ phải chịu ủy khuất. Tổ Tổ nghe bà nói vậy, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Tổ Tổ xoay người rời khỏi phòng bếp. Lúc đi qua phòng khách, bọn họ cũng không hề ngoảnh đầu nhìn cô, Tổ Tổ rất nhanh liếc mắt nhìn hai vị khách kia, người già một chút hình như đã gặp qua, chắc là ở bệnh viện. Còn vị tiểu thư kia, lại là lần đầu gặp, nhìn trông rất được, khí chất cũng tốt, chỉ là cảm giác có chút lạnh như băng, làm cho người ta cảm thấy xa cách.

Chung Bình đưa hai tách trà cho viện trưởng Triệu cùng Triệu Diễm, khách khí nói, “Viện trưởng, mời dùng trà.” Triệu Vệ Thành cười gật đầu, “Chung Bình, đến đây ngồi xuống.” Chung Bình nhìn thấy ánh mắt vui sướng của ba, mặc dù có chút phiền nhưng vẫn đành ngồi ở đối diện bọn họ. Triệu Vệ Thành liền quay ra nhìn con gái, “Diễm Diễm, sao không nói chuyện vậy?”

Triệu Diễm khẽ nhếch môi, “Người ta cũng không để ý con, con nói gì đây.” Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn anh, ba Chung liếc anh một cái, Chung Bình lại chỉ khẽ cười, tiếp tục giả ngu. Là ba anh mời họ đến, cũng không phải anh, anh nói chuyện làm gì!

Ba Chung thấy anh vẫn im lặng, liền nhanh chóng xoa dịu mọi người, “Bình Bình, đưa Triệu Diễm đi thăm quan hoa viên nhà mình đi.” Triệu Vệ Thành cũng gật gật đầu, “Chắc là ngại trước mặt chúng ta, chúng nó ngượng.” Chung Bình nghe ba anh nói xong, trong lòng cực phiền nhưng vẫn phải giữ phép lịch sự, đành đứng dậy, “Mời.” Triệu Diễm lúc này mới lộ ra nụ cười. Hai người họ liền một trước một sau đi ra ngoài.

Triệu Vệ Thành nhìn theo bóng dáng hai người, khen ngợi một chút, “Hai đứa rất xứng đôi.” Ba Chung cũng liên tục phụ họa, đương nhiên rồi, đương nhiên.

Triệu Diễm vừa ra ngoài sân, lại thần nhiên hỏi Chung Bình, “Cô gái vừa rồi là ai vậy?” Chung Bình hung ác liếc cô một cái, cô ta lại phát bệnh gì đây, thực sự nghĩ rằng chuyện gì người khác cũng phải báo cáo cho cô ta sao? Triệu Diễm thấy anh không để ý tới, đành phải tiếp tục hỏi, “Không phải là bạn gái mà anh đã nói chứ?” Chung Bình giữ chặt cô gái kia như vậy, cô tự xem cũng hiểu, quan hệ của hai người họ nhất định không đơn giản như ba Chung đã nói.

Chung Bình cũng chẳng thèm kinh ngạc, ánh mắt của Triệu Diễm cũng thật sắc bén, chỉ cần liếc mắt một cái đã biết, anh nhìn Triệu Diễm không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận. Triệu Diễm thấy vậy thì càng rõ ràng, khẽ cười, “Khó trách ba anh vội vàng muốn chúng ta gặp mặt như vậy.”

Chung Bình khẽ nháy mắt, cô ta cũng thật thông minh, chỉ có một lúc như vậy đã đoán được mọi chuyện. “Cho nên tôi nói là ông ấy đã phí công rồi.”

Triệu Diễm tỏ vẻ không để ý gì đến câu nói vừa rồi của anh, “Mặt cô ấy sao lại thế này?” Mặc dù đã đội mũ, nhưng mấy vết thương trên mặt Tiêu Tố Tâm cô vẫn thấy rất rõ ràng, chẳng lẽ vì vậy nên Chung Bình xem trúng cô ta?

Chung Bình có chút bực mình, “Không phải chuyện của cô.” Cô ta dựa vào đầu mà xen vào chuyện của người khác, cô ta là ai cơ chứ.

Triệu Diễm bị giọng điệu của Chung Bình làm cho sắc mặt khẽ biến, “Tôi chỉ quan tâm một chút thôi, tức giận làm gì.” Chung Bình bực mình bỏ lại một câu, “Cô tự đi xem đi.” Sau đó xoay người đi vào trong nhà. Triệu Diễm ở đằng sau lại thần nhiên nói, “Chung Bình, trong mắt ba anh, cô ta không thể nào so được với tôi.” Hừ, Chung Bình giận dữ xoay người, cười lạnh, “Ồ trong mắt tôi, cô ngay cả cơ hội để so sánh cũng không có.” Nói xong đã nhanh như gió biến mất, để lại Triệu Diễm vẫn đang giật mình đứng im tại chỗ. Triệu Diễm nhìn theo bóng dáng kia, chậm rãi lộ ra một nụ cười.

Bữa cơm này làm cho người ta thực không nuốt nổi, đây chính là cảm giác của Tiêu Tố Tâm sau khi ăn xong.

Suốt cả bữa ăn, ba Chung không ngừng cùng Triệu Vệ Thành và Triệu Diễm nói chuyện về hồi bé của Chung Bình, ngẫu nhiên sẽ khen Triệu Diễm thật thông minh lanh lợi. Tố Tố nghe một chút liền hiểu được, ông là đang muốn tìm đối tượng xem mắt cho Chung Bình. Cô nhin không được trộm nhìn Triệu Diễm đang ngồi đối diện Chung Bình, lại không nghĩ bất gặp phải ánh mắt của cô ấy, cô ấy vẫn nhìn cô từ lúc này ư. Tố Tố kinh hãi cúi đầu xuống, ánh mắt nghiên cứu kia của Triệu Diễm là có ý gì? Chẳng lẽ cô ấy đã biết quan hệ của cô và Chung Bình rồi? Hay là đang hoài nghi cái gì? Tố Tố miên man suy nghĩ, vui đầu ăn cơm không.

Bỗng nhiên, trong bát xuất hiện một miếng thịt kho tàu cùng một miếng cá, Tố Tố ngẩng mặt lên liền thấy Chung Bình đang mỉm cười nhìn cô, chiếc đũa còn đang lơ lửng ở không trung. Tố Tố thấp giọng nói cảm ơn. Khóe mắt vẫn còn nhìn thấy ánh mắt rùng rục của Triệu Diễm ngồi đối diện đang phóng tới. Triệu Vệ Thành và ba Chung cũng dừng lại nhìn cô, Tố Tố đột nhiên cảm thấy như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, mặt thoáng chốc như bị thiêu cháy.

Ba Chung đột nhiên mở miệng, “Bình Bình, con cũng gấp cho Triệu Diễm một chút đi. Triệu Diễm, cháu thích cái gì cứ nói, đừng khách khí, cứ tự nhiên như người nhà là được rồi.” Triệu Diễm mỉm cười, “Cháu cũng thích ăn cá.” Ý tứ là muốn Chung Bình gấp cho cô. Chung Bình kìm nén không tức giận, chậm chạp

không muốn gấp, mẹ Chung thấy tình hình có vẻ bất ổn, liền lên tiếng kêu, “Bình Bình.” Chung Bình buồn bực, không tình nguyện tùy tiện gấp lấy ột miếng cá, đưa đến trước mặt Triệu Diễm. Triệu Diễm nhẹ nhàng cười, “Tôi không thích ăn đuôi cá.” Chung Bình mặt đen lại, đem chỗ cá kia đặt trở lại, rồi lại gấp một phần khác đưa cho cô ta, Triệu Diễm lúc này mới bưng bát lên đón lấy, cuối cùng ngọt ngào nói, “Cám ơn.”

Tổ Tổ nhìn thấy Chung Bình đã sắp không kiềm chế được lửa giận, trong lòng có chút lo lắng, cô đưa mắt muốn nói với anh dừng tức, như vậy sẽ làm tất cả mọi người khó xử. Chung Bình hít sâu một hơi, buồn bực im lặng ăn cơm. Bà cụ ngồi ở một bên, nhìn thấy hết thấy, vẻ mặt ngưng trọng, thật lâu sau mới mở miệng, “Tổ Tổ, hôm qua không phải cháu nói muốn ăn bánh trôi sao? Hôm nay ta bảo mẹ Bình Bình làm, cháu nếm thử một chút.” Nói xong liền ghéech cằm, ý bảo Bình Bình lấy cho Tổ Tổ. Chung Bình nhanh chóng nghe theo. Tổ Tổ giật mình, chỉ có thể nói cám ơn.

Bà cụ vừa lên tiếng, trên bàn ăn không có ai nói gì nữa. Triệu Vệ Thành lộ ra chút kỳ quái, Triệu Diễm như cũ vẫn tươi cười, cúi đầu ăn cơm. Ba Chung nhìn qua Triệu Vệ Thành, mơ hồ hiểu rõ, liền nhanh chóng nâng ly kính ông ta, Triệu Vệ Thành cũng nâng ly chạm một cái, rồi uống một ngụm. Tiêu Tổ Tâm này xem ra không phải chỉ là người chăm sóc đơn giản như vậy, cô ta rất được lòng của bà Chung Bình.

Một bữa cơm mà sóng ngầm cũng bắt đầu khởi động, mọi người trong lòng đang không ngừng âm thầm phân cao thấp.

Sau khi ăn xong, Tổ Tổ liền theo mẹ Chung vào trong bếp sửa soạn. Chung Bình lại bị ba kéo ra phòng khách tiếp đón hai người kia, còn cụ bà chỉ im lặng ngồi xem TV.

Hai người họ Triệu kia ngồi một lúc liền cáo từ. Lúc gần đi, Triệu Vệ Thành đột nhiên nói với Chung Bình, “Trước tuần này, nhớ viết một bản báo cáo công tác hai năm vừa rồi, chi tiết một chút.” Chung Bình sửng sốt nhưng vẫn đành gật đầu đáp ứng, “Được ạ.” Ánh mắt của Chung Minh Dương chợt lóe lên, nhanh chóng đẩy Chung Bình, “Viện trưởng Triệu không lái xe đến, con lái xe chở bọn họ về đi.” Chung Bình đành phải gật đầu, xoay người trở về phòng lấy chìa khóa.

Ba Chung cảm kích nói với Triệu Vệ Thành, “Lão Triệu, tiếp đón không được chu toàn, xin đừng để ý.” Triệu Vệ Thành khẽ nhếch miệng, “Người một nhà cả không cần khách khí.” Ba Chung nghe xong thì ngay đến cả đuôi lông mày cũng cong lên, xem ra mấy việc hôm nay Chung Bình làm cũng không khiến Triệu Vệ Thành khó chịu. Ông lại quay ra nhìn Triệu Diễm, “Diễm Diễm, đã biết nhà rồi, có rảnh thì đến chơi.” Triệu Diễm cười nhạt, “Vâng ạ.” Triệu Vệ Thành nghe vậy vỗ vỗ vai con gái, nói với ba Chung, “Có rảnh thì đến chơi với Chung Bình, người trẻ nên tiếp xúc nhiều.” Ba Chung cũng gật đầu cười phụ họa.

Chung Bình nhân lúc đi lấy chìa khóa, liền chạy vào phòng bếp, lại không thấy Tổ Tổ, đi đến phòng cô gõ cửa cũng không thấy ai đáp lại. Chung Bình đang định gõ cửa phòng bà cụ, thì ba anh đã ở dưới kêu lên, “Bình Bình, nhanh lên.” Chung Bình bất đắc dĩ phải cầm chìa khóa ra khỏi nhà. Xem ra phải trở về mới đi tìm Tổ Tổ được.

Chung Bình liền đưa Triệu Vệ Thành cùng Triệu Diễm trở về nhà.

Tổ Tổ đỡ bà ở trong phòng đi ra, đã nhìn thấy ba Chung ngồi ở đại sảnh xem TV. Bà cụ ngồi xuống sofa liền bắt đầu hỏi, “Tiểu Minh, anh tối nay làm cái gì vậy?” Mấy cái tâm tư này của con mình, bà tất nhiên là hiểu rõ, hao tâm tổn tứ để mời cha con nhà họ Triệu đến nhà, lại còn nâng Triệu Diễm hạ Tổ Tổ, thật là có chút quá mức.

Ba Chung nhẹ liếc mắt nhìn Tổ Tổ, hừ lạnh, ông khẳng định là cô đã đến tìm bà để đến chỉ trích ông, chắc chắn lại tìm bà tổ khổ rồi. “Không có gì, trong bệnh viện gần đây có xét duyệt chủ nhiệm, lão Triệu nói Bình Bình không tôi, con cũng thấy hay, nên muốn tiếp đón bọn họ thôi.” Ông đã có lí do đầy đủ, vừa rồi Triệu Vệ Thành đã có ý, ông nghe cũng hiểu được. Ông ta bảo Chung Bình viết báo cáo, chuyện chủ nhiệm khoa chắc không còn là vấn đề nữa.

Bà cụ hừ lạnh, “Thế Triệu Diễm đến đây làm gì?” Đây mới là trọng điểm.

Ba Chung nhẹ nhàng cười, “Triệu Diễm cũng quen Bình Bình, nói muốn đến nhà chơi, con đương nhiên không thể từ chối rồi.”

Bà cụ thấy ba Chung giao hoạt né tránh vấn đề, chỉ có thể hỏi lại, “Sao không giới thiệu cho bọn họ Tổ Tổ là bạn gái của Bình Bình?”

Ông ngần ra, rất nhanh phản ứng lại, ho nhẹ một tiếng, “Không cần thiết ạ.” Không phải không cần thiết cần bản là không muốn nghĩ đến.

Bà cụ híp mắt lại, “Đương nhiên là cần thiết, Tổ Tổ tương lai cũng là một thành viên trong gia đình ta.” Ba Chung lạnh lùng nói, “Không cần vội, về sau sẽ có cơ hội.”

Bà cụ nghe xong sắc mặt mới hòa hoãn một chút, “Về sau thì được, nhưng đừng quên.” Nói xong vỗ vỗ tay của Tổ Tổ, an ủi cô. Tổ Tổ chỉ mỉm cười, không nói gì cả.

Ba Chung nhìn Tổ Tổ trầm mặc không nói, lại âm thầm khinh miệt, một lần gặp như vậy cũng biết mình kém rất nhiều đi. Triệu Diễm mới là cô gái xứng với Chung gia, cô cũng đừng nên vọng tưởng nữa.

Chung Bình chờ hai người họ về, lúc sau trở lại liền chạy ngay tới phòng tìm Tổ Tổ. Cửa cũng không gõ liền vọt vào, Tổ Tổ vừa nghe tiếng mở cửa, xoay người vừa thấy là Chung Bình. Trong lòng cũng có một chút bức bối liền quay lưng lại với anh.

Chung Bình đóng cửa lại, đi qua khẽ ôm lấy cô, “Thực xin lỗi.” Tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô nhưng Tổ Tổ không hề nói một câu.

Chung Bình nâng mặt cô lên, “Đừng tức mà.” Tổ Tổ khẽ lắc đầu, cười khổ, cô dựa vào đầu mà tức giận chứ? Chung Bình nhìn thấy biểu tình của cô, cảm thấy đau lòng vô cùng, lần thứ hai ôm cô vào trong lòng. “Anh biết ba làm như vậy sẽ khiến em khó chịu. Thực xin lỗi.”

Tổ Tổ nhẹ giọng nói, “Anh trước kia từng gặp qua Triệu tiểu thư?”

Cả người anh cứng ngắc, nửa ngày mới trả lời, “Ừ.” Anh nghĩ, quyết định không muốn lừa cô. Anh kể lại chuyện ba anh sắp xếp cho anh đi gặp Triệu Diễm, rõ ràng cảm giác được Tổ Tổ ở trong ngực mình khẽ run lên, Chung Bình nhanh chóng giải thích, anh không có ý gì với Triệu Diễm hết, anh đi gặp cô ta chỉ muốn nói cho cô ta, là mình không đồng ý với sự sắp xếp này.

Tổ Tổ nghe xong cười nhạt, “Cô ấy rất được.” Chung Bình đẩy cô ra một chút, thẳng tắp nhìn cô, “Cô ta nên đi sửa cái mũi, mắt cũng nên cắt đi.” Tổ Tổ nghe xong bật cười, “Nói bậy.” Chung Bình nhìn cô cười, còn thật sự nói, “Thật, ngũ quan của cô ta tách ra đều đẹp, nhưng ghép lại với nhau thì không được.” Tổ Tổ nhìn anh nghiêm mặt, khẽ đấm anh một cái, “Vậy em không phải nên đi chỉnh lại hết?” Chung Bình chăm chú nhìn vào mắt cô, “Em không cần chỉnh, cũng không cần tách biệt, em mới đẹp nhất,”

Tổ Tổ cảm nhận được thành ý của anh, trong lòng chậm rãi thấy ấm áp, “Ba anh rất vừa mắt cô ấy.” Chung Bình bắt đầu dĩ thử dài, “Tuổi lớn, mắt không tốt, dễ dàng nhìn sai” Tổ Tổ nghe anh nói vậy, khẽ trách anh vô lễ. Chung Bình thấy cô không tức giận nữa, khẽ vuốt mặt cô, “Được rồi, ba anh để anh lo, em đừng suy nghĩ nữa.” Tổ Tổ gật đầu, kỳ thật người cô lo lắng không phải là Triệu Diễm mà là chị Như.

Chung Bình dường như tâm lý tương thông với cô, nhìn thấy trong mắt cô chợt lóe lên do dự, anh liền hiểu được, “Đinh Như em cũng đừng lo. Em nên tin anh, được không?” Tổ Tổ nhìn ánh mắt thành khẩn của anh, mỉm cười gật đầu.

Chung Bình lúc này mới thở phào một hơi, đem cô ôm vào trong ngực. Trấn an được Tổ Tổ, anh đã bớt lo rồi, ba anh hôm nay có thể làm việc này, còn không biết về sau sẽ làm như thế nào? Mấu chốt là ở Triệu Diễm, rõ ràng cự tuyệt cô ta, cô ta còn đến đây nháo loạn cái gì không biết. Chung Bình phiền não cau mày, chỉ có thể ôm Tổ Tổ thật chặt. Chỉ cần có Tổ Tổ ở bên cạnh, tất cả mọi khó khăn anh đều có thể gánh vác.

41. Chương 41: Sĩ Nhục

Kể từ sau khi Triệu Diễm đến nhà lần đó, ba Chung thường xuyên ở trước mặt mọi người cố ý nhắc tới cô ta, mỗi lần như vậy Chung Bình đều tỏ vẻ rất khinh thường, không quan tâm, chỉ quay ra an ủi Tố Tố.

Chẳng qua, Triệu Vệ Thành quả là một người giữ chữ tín, lần sắp xếp lại nhân sự trong bệnh viện vừa rồi, Chung Bình không cần phải lo nghĩ gì cũng có thể thoải mái ngồi ở chiếc ghế chủ nhiệm khoa. Toàn Tông còn trêu anh sắp lên cả chức con rể rồi, mỗi lần Chung Bình nghe xong đều rất mất hứng, hỏi lời đồn vớ vẩn này là ở đâu ra. Toàn Tông nghe vậy thì bảo anh không coi anh ta là bạn bè gì cả, bây giờ trong bệnh viện đều biết anh và con gái viện trưởng đang qua lại, anh còn giả vờ cái gì nữa. Chung Bình cuối cùng cũng hiểu, nhất định là ba anh tung ra cái tin đồn này, viện trưởng Triệu ông ta sẽ chẳng bao giờ rồi hời chủ động đến vậy. Chung Bình bực bội đi nói chuyện với ông, nhưng ông vẫn mặc kệ, còn bắt anh để ý đến Triệu Diễm kia nhiều hơn nữa.

Đinh Như từ lúc đến Chung gia, ba ngày hai nơi liên tục hỏi thăm Tố Tố, bà cụ như thế nào rồi? Sau đó lại oán giận cô không có ở nhà, chị ta ở một mình cũng thấy không quen, cảm thấy rất buồn bực, nếu Tố Tố trở về thì thật tốt. Tố Tố nghe vài lần liền hiểu, chị Như là đang thúc giục cô dọn về. Thật ra, cô cũng thăm nghĩ như vậy, sức khỏe của bà sớm đã không còn vấn đề gì nữa, cô không thể ở mãi Chung gia được. Trùng hợp là Chung Bình hai ngày này phải đi tham gia nghiên cứu và hội thảo ở nước ngoài, cuối tuần mới có thể trở về. Tố Tố nghĩ chờ anh trở lại, sẽ bàn với anh về việc này.

Không nghĩ đến, Tố Tố còn chưa kịp nói với anh, người không chào đón cô nhất Chung gia đã bắt đầu gây khó dễ.

Tối đó, Tố Tố vừa cùng bà đi tản bộ xong, liền trở về phòng.

Nhưng mới vào phòng chưa được bao lâu, thì đã có tiếng đập cửa vang lên. Tố Tố nghi hoặc, là mẹ Chung tìm cô sao? Nhưng vừa mới mở cửa, cô đã giật mình, người ở ngoài kia lại là ba Chung. Tố Tố nhanh chóng gọi, “Bác Chung.”

“Tôi tìm cô, đến thư phòng đi.” Mặt không chút thay đổi, nói xong ông liền cất bước rời đi. Tố Tố sững sờ đứng ở cửa, một lúc sau mới bình tĩnh lại, ông ấy tìm cô? Việc này thật sự quá đổi ngạc nhiên, ông ấy ở nhà đều không muốn nói chuyện cùng cô, bây giờ lại chủ động tìm, thật sự là làm cho cô thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), nhưng dựa vào giọng điệu lạnh lẽo vừa rồi của ông, Tố Tố lại mơ hồ cảm thấy bất an, vẫn là cái khẩu khí kiêu ngạo ra lệnh đó.

Tố Tố hít sâu một hơi, đóng cửa lại, rồi đi về phía thư phòng.

Cộc cộc cộc, Tố Tố gõ nhẹ vài tiếng, nghe thấy người trong nói vào đi, cô mới đẩy cửa ra. Vừa đi vào, cô liền cảm thấy áp lực, đây là lần đầu tiên cô vào thư phòng của ông, tất cả giá sách, bàn làm việc đều là một màu đen, khiến cho người ta có cảm giác bị áp bách, cũng giống y hệt vẻ mặt của ông lúc này, âm u cực độ làm cho người đối diện cảm thấy khó thở.

Tố Tố đóng cửa lại, khẽ gọi, “Bác Chung.”

Ông nhìn cô, tay khẽ nhắc, “Tiêu tiểu thư, mời ngồi.” Tố Tố nghe ông gọi vậy lại càng khẩn trương hơn, không biết ông muốn nói gì, nhưng trực giác cho cô biết đây không phải chuyện vui vẻ gì. Tố Tố ngồi ở chiếc ghế đối diện, cẩn thận ngẩng đầu nhìn ba Chung.

Ông đột nhiên mở miệng, “Tiêu tiểu thư, cô cùng Chung Bình là vì bà cụ nên giả làm người yêu, phải không?” Tố Tố giật mình, không biết nói gì, ông đã biết rồi ư? Chung Bình đã nói rồi sao? Cô do dự không biết nên trả lời thế nào. Việc này, ông ấy nên đi hỏi Chung Bình mới phải chứ.

“Tôi đang hỏi cô, cảm hay điếc vậy?” Ông khẽ nhún mày, có chút bực mình.

Tố Tố hạ nhẹ một tiếng, nhẹ giọng nói, “Việc này bác nên hỏi Chung Bình thì thích hợp hơn ạ.” Cô vẫn chưa hiểu rõ sự tình, không biết ông ấy đã biết được đến đâu, nếu như tùy tiện nói gì đó, có thể tạo cho Chung Bình những áp lực không cần thiết.

“Hừ, cô không cần giả vờ, chuyện của hai đứa Bình Bình đều nói hết rồi.”

Tổ Tổ ngẩn người, im lặng. Thật như vậy sao?

“Tiêu tiểu thư, tôi cũng không muốn lòng vòng với cô làm gì. Hôm nay gọi cô đến, chỉ là muốn nói chuyện về quan hệ của cô và Chung Bình. Cô hôm đó cũng nhìn thấy Triệu tiểu thư rồi, Chung Bình đang gặp mặt cô ấy.”

Tim cô bỗng đập lỡ một nhịp, lòng khê nhói đau, tuy rằng Chung Bình đã nói qua với cô về việc này, nhưng cô vẫn cảm thấy rất khó chịu. Ông lúc này lại nhắc tới, vì sao lại thế cơ chứ? Cô bị lời ám chỉ bóng gió kia của ông làm cho có chút khản trương.

Ba Chung nhìn thấy biểu tình của cô, khê cười, tiếp tục nói, “Tôi nghĩ không cần nói cô cũng hiểu được, Chung Bình vốn cần một người vợ như vậy, chứ không phải một người không rõ nguồn gốc tranh thủ sự đồng tình của nó để lừa gạt.”

Tổ Tổ cảm thấy khó thở, đột nhiên ngẩng đầu chống lại ánh mắt của ông, lừ lừ. Ông ấy đang nói cô sao? Tổ Tổ cố gắng bình ổn hô hấp của mình, trầm giọng nói, “Bác đang nói cháu sao?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Ông khinh thường cười, “Cô vì sao quen Chung Bình? Không phải là ở khách sạn chứ?” Mặt Tổ Tổ bỗng trắng bệch, hô hấp có chút gấp gáp, ông.....sao lại biết?

Ba Chung tiếp tục nói, “Cô trộm ví của Chung Bình, còn dùng thẻ của nó, có phải hay không? Trộm đã quen tay rồi nên không cảm thấy gì phải không?” Tổ Tổ nghe xong mặt đã cắt không còn một giọt máu, đôi môi tái nhợt run rẩy, cô rõ ràng nhìn thấy ánh mắt mỉa mai và xem thường của ông. Trong đầu cô loạn thành một khối, giống như có một tiếng nói đang điên cuồng hét lên, không phải, không phải như vậy, “Cái đó.....là có nguyên nhân.....”

“Hừ, cứ có nguyên nhân là có thể trộm này trộm nọ sao, vậy thì cướp ngân hàng cũng có thể ngụy biện là mình thiếu tiền nên làm vậy chứ gì?” Ông lạnh lùng nâng cao giọng, quả quyết cắt đứt lời của cô. Tổ Tổ đột nhiên bị quát, khê giật mình, có chút hoa cả mắt, “Cháu đã giải thích với Chung Bình rồi.”

“Được rồi, Chung Bình nhận lời giải thích của cô, còn tôi thì không. Chung Bình cho cô mượn tiền, nên trả vẫn phải trả. Nói thật, tôi có chút phục cô, bản lĩnh giả vờ của cô thật là hạng nhất, cái thân phận cô nhi cùng hoàn cảnh đáng thương cô quả thật làm người ta nghe xong liền cảm thấy đồng tình. Chung Bình chính là người dễ đồng cảm như vậy, đối với một kẻ trộm mà còn nhân từ như thế.” Mỗi một lời ông nói ra đều như đâm thẳng vào cô.

“Bác Chung,.....bác rốt cuộc muốn nói gì vậy?” Tổ Tổ biết ông đang khinh thường mình, đại khái cũng hiểu được mục đích của ông ngày hôm nay, chính là sỉ nhục cô.

“Đừng có tốn công với Chung Bình nữa, đừng vọng tưởng bám lấy nó thì cô sẽ được một cái gì. Chung gia mà để cô bước vào, thì thật chả khác gì dẫn sói vào nhà cả.” Lúc này ông như một con quái thú đang gơ nanh múa vuốt, chỉ cần làm cho Tổ Tổ có thể thất vọng, đau khổ đến thấu xương. Ông cho rằng cô tiếp cận Chung Bình đều là có nguyên do.

Tổ Tổ cố kìm nén không để mình run rẩy, từ từ mở miệng, “Cháu thừa nhận lúc đầu tiếp cận Chung Bình là có mục đích, nhưng là để giải quyết khó khăn ở cô nhi viện, sau này cháu có giải thích lại với Chung Bình, anh ấy vẫn nguyên ý quyên góp số tiền kia, cháu thực sự rất cảm kích. Lúc bị thương nằm viện, tất cả tiền đều là nhờ Chung Bình giúp đỡ, cháu cũng rất cảm động, nhưng xin bác tin cháu, số tiền đó nhất định cháu sẽ trả lại. Cháu tới chăm sóc bà, chỉ là cảm thấy mình mắc nợ Chung gia, hy vọng có thể vì Chung gia giúp chút việc, như vậy cháu mới cảm thấy dễ chịu một chút. Về phần quan hệ của cháu và Chung Bình, chắc bác cũng không thể hiểu hết.”

Ông cười khê đứng dậy, “Cô cùng Chung Bình thì còn có thể là quan hệ gì nữa? Cô không phải là muốn dựa vào nó, để vào Chung gia sao. Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, nó với Triệu Diễm mới là một đôi. Tôi không hy vọng cô sẽ phá hoại quan hệ của hai đứa. Cô nếu thật sự luyến tiếc vì đã vất vả với cái mỏ vàng này đến vậy, thì trước khi Chung Bình thấy chán cô, cô có thể im lặng ở đằng sau làm tình nhân cũng được, tôi cũng không phản đối. Dù sao trước đây nó vẫn vậy, có thêm một vài người, vẫn có thể chiều chuộng được.”

Tổ Tổ trừng mắt nhìn vẻ mặt tươi cười của ông, giống như có một chiếc kim đâm xuyên qua trái tim cô vậy, câu nói vừa rồi nghe lại chói tai đến thế, ông ấy lại có thể đồng ý cho Chung Bình có tình nhân ở bên ngoài,

ông ấy coi thường con mình đến vậy sao, Tổ Tổ giận dữ đến mức giọng cũng run theo, “Chung Bình không phải người như vậy.”

“Vậy cô tự động biến mất đi.” Ông nghiêm mặt, giọng điệu lạnh lẽo.

Tổ Tổ cắn chặt răng mình, chỉ nhìn ông, có lẽ đây mới là mục đích chính của tối nay! Từ đầu tới cuối sỉ nhục cô, đến phút chót mới nói vào trọng điểm, là muốn đuổi cô đi.

“Chung Bình tự có lựa chọn của riêng mình, cháu nghĩ bác cũng không can thiệp được.” Tổ Tổ đột nhiên cảm thấy ác cảm với ông, cô mặc dù là cô nhi, trước đây cũng là một tên trộm vặt, nhưng chuyện này đều đã là quá khứ rồi, nếu ông ấy muốn khơi gợi những việc này ra để tổn thương cô, thì cô cũng chỉ có thể mỉm cười mà mặc kệ thôi.

“Tiêu Tổ Tâm, cô quá ngây thơ rồi, cô cho là Chung Bình thật sự thích cô? Nó chẳng qua là thấy cô đáng thương. Trước kia nó nhiều phụ nữ như vậy, điều kiện của người nào mà chẳng tốt hơn cô, thế mà cũng chưa ai trối được chân nó, cô cảm thấy cô có thể sao? Hơn nữa, cô cũng không nghĩ lại, đứng ở bên cạnh Chung Bình cô có thấy mình xứng không? Chung Bình dù không để ý, vậy còn mặt mũi của Chung gia thì sao. Người nhà chúng tôi đều không biết cô là “thiên tài”, không chỉ có tay nghề, còn từng ở trại cải tạo, thật sự là quá lợi hại rồi,” Ba Chung bị lời nói của cô làm cho tức giận đến mức không giữ được lời nữa.

Tổ Tổ cắn môi, nắm chặt tay mình lại, không nói ra lời. Cô cuối cùng biết, ông ấy căn bản không để ý đến việc cô đã làm gì với Chung Bình, mà thân phận của cô sẽ mãi là một vết nhơ khiến ông ấy không thể nào chấp nhận. Quá khứ của cô ở trong mắt ông đã xấu đi cả ngàn lần, giống như cô là một con hồ ly vậy.

Ba Chung thấy cô thất thần không nói nên lời, cũng từ từ kìm nén phần nộ của mình, “Tiêu Tổ Tâm, tôi biết cô không cam lòng. Chỉ cần cô rời khỏi Chung Bình, tôi sẽ không bạc đãi cô. Không chỉ có tiền cô đã nợ Chung gia, tôi sẽ không truy cứu, mà còn có 5 vạn này, cô cầm đi.” Nói xong liền kéo ngăn kéo, lấy ra một tờ chi phiếu vứt đến trước mặt cô.

Mặt cô trắng bệch không phản ứng. Ông lại nghĩ là cô chê ít, hừ lạnh một tiếng, “Cô đừng có được voi đòi tiên, so với tiền lương trước kia của cô, 5 vạn này coi như có thể nuôi sống cô được vài năm.” Chỉ cần có thể đuổi cô đi, hơn 20 vạn kia ông cũng không cần nữa, coi như tiền đầu tư cho Chung Bình. Chỉ cần Chung Bình ngoan ngoãn cùng Triệu Diễm ở một chỗ, thì vinh hoa phú quý sau này vẫn quan trọng hơn.

Tổ Tổ trầm mặc cả nửa ngày, chậm rãi nâng mắt, nhìn ông, “Chung Bình sẽ không tin đâu.”

Ba Chung khinh thường nói, “Cô giỏi lừa người như vậy, còn cần tôi phải dạy sao? Còn có bà cụ bên này, nhớ rõ phải trấn an thật tốt, cô cũng biết bà đã lớn tuổi rồi, không chịu nổi cú sốc nào nữa, đừng có cố ý kích thích.”

Tổ Tổ chậm rãi đứng lên, chỉ cảm thấy hai mắt mình như mờ đi, đầu như hoa lên, trong tai lại như có cái gì đó, dội lên từng trận đau đớn co rút, khiến cả đầu cũng bắt đầu đau nhức, chân cũng nhũn ra giống như đang mơ hồ run rẩy, cô thật vất vả chống tay lên cạnh bàn mới có thể khiến thân thể mình không bị gục ngã, giọng nói khàn khàn phát ra, “Cháu hiểu rồi.” Thực xin lỗi, đầu của cô gần như đã căng ra hết mực, rốt cuộc không còn dung nạp được gì nữa, ý đồ của ông cô cuối cùng cũng hiểu rõ ràng.

Cô khó khăn xoay người đi từng bước từng bước đi về phía cửa, ba Chung nhìn khuôn mặt thê thảm của cô, lại thầm nghĩ cô chắc vì bị ông vạch trần nên mới cảm thấy khó chịu, khẽ liếc mắt nhìn tờ chi phiếu trên bàn, nhin không được lại lên tiếng, “Cô quên tiền rồi.”

Chỉ thấy cả người cô khẽ lung lay, chậm rãi xoay người, ánh mắt tan rã nhìn thẳng vào tấm chi phiếu kia, cô ồ một tiếng, từ từ trở lại, cầm lên, rồi mới đi ra ngoài.

Ông nhìn thấy cửa thư phòng khép lại, trong lòng cũng khẽ buông lỏng, cô ta ít nhất còn thức thời, nếu cô ta càng ngoan cố, ông sẽ khiến cô ta ngay đến một chút tiền cũng không lấy được, đau đớn rời khỏi Chung gia. Hiện tại thì ổn rồi, giải quyết xong Tiêu Tổ Tâm, bây giờ ông có thể yên tâm mà sắp xếp cho Chung Bình cùng Triệu Diễm gặp mặt.

Tổ Tổ đi vào phòng mình, chậm rãi đi đến bên giường, đột nhiên đông một tiếng, cả người cô ngã hẫ xuống, trên người đau nhức cuối cùng cũng có thể khiến những giọt nước mắt nóng hổi kia rơi xuống, nước mắt rơi

lã chã giống như nước lũ vỡ đê, trong tay cô gắt gao nắm chặt tờ chi phiếu, cạnh giấy cửa mạnh đâm vào lòng bàn tay, giống như đang có một thứ gì đâm thẳng vào trái tim cô vậy.

Chung Bình, rốt cuộc thì em nên làm gì đây?

42. Chương 42: Lạnh Nhạt

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tổ Tâm nhìn qua gương thấy hai mắt mình đã sưng đỏ giống như hai quả hạch đào, khiến cho cô giật nảy mình. Cô đội mũ ra khỏi phòng, lặng lẽ đi vào phòng bếp, lấy mấy cục đá rồi đem về phòng mình chườm cả nửa ngày, mới dám ra khỏi cửa để gặp người khác.

Tổ Tổ tỏ ra không hề có việc gì, vẫn đi đến chăm sóc cho bà. Lúc trước, bà cụ đã bảo mẹ Chung đi mua cho Tổ Tổ mấy bộ đồ, hôm nay liền đem ra tặng cô. Nhìn hai người họ mong chờ nhìn cô đi thử, đối diện với gương mặt hiền hậu của hai người họ, trong lòng cô cũng cảm thấy chút ấm áp.

Thực ra, cô biết điều mà ba anh nói đều là sự thật, đây cũng là lí do vì sao mà cô vẫn mãi không chịu tiếp nhận anh, cô cùng anh sao có thể đây? Trước tiên không nói đến thân phận hay gia cảnh của anh, Chung Bình tuần tú như vậy, nếu đứng cạnh anh thì không phải những vết thương trên mặt cô đây sẽ gây áp lực cho anh sao. Mỗi lần đi ra ngoài cùng anh, anh luôn luôn lo lắng cô sẽ bị người khác phân biệt đối xử, tuy rằng bản thân cô thấy rất thần nhiên trước những ánh mắt của họ, nhưng khi đứng trước mắt bạn bè của anh, nó vẫn khiến cô cảm thấy lo lắng. Hai người họ vốn chênh lệch như vậy lại đứng cùng một chỗ, tất nhiên sẽ khó tránh khỏi ánh mắt nhòm ngó của người khác, một lần rồi hai lần, anh có thể không ngại, nhưng lẽ nào về sau sẽ không bao giờ anh có suy nghĩ như vậy sao?

Còn có những người thân thích của anh nữa, lần trước sinh nhật bà cụ cô cũng đã gặp qua rồi, đều là những người có tiếng tăm, cho nên đối với Chung Bình, bọn họ đều kì vọng rất cao, nếu Chung Bình và cô ở cạnh nhau, nhất định sẽ bị bọn họ chê cười, nhòm ngó.

Tổ Tổ mỉm cười đến ngẩn cả người, thật ra còn có một người khác khiến cô cảm thấy đau đầu và khó khăn hơn nhiều, đó là chị Như. Chỉ cần cô và Chung Bình có chút thân mật, mặt chị sẽ tối sầm lại, mà nếu bảo cô không cần để ý đến cảm nhận của chị mà cùng với Chung Bình ở một chỗ, cô cũng không thể nào làm được.

Tổ Tổ nhận lấy bộ quần áo trên tay mẹ Chung, mặc ra bên ngoài, rồi quay vài vòng trước mặt họ, trên môi vẫn còn giữ một nụ cười thần nhiên. Thật may, cô và anh chưa bắt đầu lâu lắm, có một số việc vẫn có thể từ bỏ được. Bọn cô vẫn nên trở về với quỹ đạo vốn có, đối với mọi người mà nói thì đều là chuyện tốt. Tổ Tổ suy nghĩ không biết có nên nhân dịp Chung Bình không có ở đây mà đề cập đến việc rời Chung gia trước, rồi giải thích với anh sau hay không. Nhưng càng làm cho cô phiền não hơn là với cá tính như vậy của Chung Bình, sợ rằng anh sẽ không dễ dàng chấp nhận như vậy, cô nên tìm cái lí do gì để anh tin đây?

Bà cụ cùng mẹ Chung căn bản không biết sự rối loạn trong lòng của Tổ Tổ, bọn họ đều đang rất vui vẻ khi nhìn thấy bộ dáng kiêu diễm của Tổ Tổ khi mặc bộ đồ mới này, khi Bình Bình trở về nhất định cũng sẽ rất thích.

Tổ Tổ nhìn lên chiếc lịch, ngày mai là ngày Chung Bình sẽ trở lại. Cô liền gọi cho A Cường, nhờ anh giúp cô tìm một công việc khác, không cần lo vất vả, chủ yếu là tiền lương có thể ột chút. Cúp máy, Tổ Tổ quyết định ra ngoài mua sắm, cô nghĩ rằng mình không còn ở lại đây được mấy ngày nữa, vì vậy muốn đi mua quà cho bọn họ. Bà cụ vừa nghe cô muốn ra ngoài, đương nhiên sẽ đồng ý, mỗi ngày Tổ Tổ đều ở nhà chăm sóc bà, nhất định là đã buồn đến sắp chết rồi.

Tổ Tổ ra khỏi nhà, quen thuộc đi đến trạm xe bus, đón một chiếc xe đi đến khu trung tâm thương mại của thành phố.

Tổ Tổ đi dạo một vòng, đúng lúc đang đi cầu thang cuốn từ trên tầng 5 xuống, thì đột nhiên nhìn thấy một cặp đôi quen thuộc đang đứng đối diện chỗ thang máy, chính là hai vợ chồng nhà Mạnh gia, Mạch Dịch

Nam đang đẩy xe em bé, ôm Lộ Hiểu Vụ đứng ở trong khu đồ dùng của trẻ con. Tổ Tổ khẽ cười, dè dặt mũ xuống vội vàng đi qua, bọn họ thực làm cho người khác phải hâm mộ. Lại không nghĩ đến, cô còn chưa đi xa, thì một tiếng gọi to đã kéo cô lại, “Tiêu Tổ Tâm.” Giọng nói ngọt ngào ấy hẳn là của Lộ Hiểu Vụ, Tổ Tổ đành phải từ từ quay lại.

“Xin chào mọi người.” Tổ Tổ đứng trước mặt hai vợ chồng bọn họ khẽ cười.

Mạch Dịch Nam khẽ gật đầu, còn Lộ Hiểu Vụ thì vô cùng nhiệt tình hỏi, “Cô cũng đến đây dạo phố sao, Chung Bình đâu rồi?” Nhìn thấy Tổ Tổ xách theo túi lớn túi nhỏ, tại sao Chung Bình lại không đến xách hộ vậy?

“Anh ấy đi công tác rồi.” Tổ Tổ tùy ý trả lời. Nụ cười của Lộ Hiểu Vụ làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái, cảm giác thực gần gũi thân thiết, hơn thế bọn họ đều là bạn tốt của anh.

Mạch Dịch Nam nói nhỏ bên tai Lộ Hiểu Vụ, muốn đi thanh toán đồ đạc này, sau đó quay ra nói với Tổ Tổ, “Tiêu tiểu thư, phiền cô để ý Lộ Lộ hộ tôi một chút.” Tổ Tổ nghe vậy gật gù đầu.

Hiểu Vụ đẩy chiếc nôi đến một cái ghế gần đó, “Đến đây, ngồi nghỉ một chút.” Tổ Tổ đành phải đi qua ngồi xuống bên cạnh cô.

Hiểu Vụ thấy Tổ Tổ vẫn mãi cúi đầu, chiếc mũ gần như đã che gần hết một nửa khuôn mặt cô, “Mua đồ cho Chung Bình à?” Cô thấy Tổ Tổ nói không nhiều lắm, nhưng mà mỗi khi cô ấy im lặng lại khiến cho người ta không nhận được mà cảm thấy muốn yêu thương, thậm chí cô là phụ nữ mà còn có cảm giác này nữa.

“Ừ, mua cho cả bà anh ấy vài thứ nữa.” Tổ Tổ đơn giản giải thích.

“Nghe A Nam nói Chung gia rất hay, cả nhà đều nghe lời bà, mà bà lại nghe Chung Bình, cho nên đẩy qua đây lại, Chung Bình lại là người lớn nhất.” Lộ Hiểu Vụ khẽ cười.

Tổ Tổ cũng mỉm cười gật đầu, nhưng mà ba Chung chỉ biểu hiện là mình nghe theo lời bà mà thôi. Cô nhìn đứa trẻ trong nôi, khẽ nghiêng người nhìn xuống, đứa nhỏ này thật đáng yêu, ngủ rất say, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt để ngay bên miệng, giống như đang mút chùn chụt cái gì đó. “Đứa bé tên là Mạnh Tường phải không?” Cô nhớ là Chung Bình đã từng nói qua với cô.

Lộ Lộ gật đầu, “Tường Tường khi nào ngủ mới ngoan thế này thôi, lúc tỉnh lại rất quậy.” Đứa trẻ này hoàn toàn giống y hệt cha nó, thể lực siêu dư thừa, mỗi lần cười hay khóc, đều quậy đến hơn nửa ngày mới thôi.”

Tổ Tổ nhìn nụ cười hạnh phúc của Lộ Lộ, thật tâm nói một câu, “Ba người thật hạnh phúc.”

Lộ Lộ nghe vậy mặt cũng khẽ đỏ, gật gù đầu, “Chung Bình cũng tốt mà, mặc dù.....trước đây có chút chẳng hoa.” Nói xong, Lộ Lộ cảm thấy không ổn, nhất thời im lặng, lại nhìn thấy Tổ Tổ không tỏ chút kinh ngạc, liền hiểu ra chắc Tổ Tổ cũng biết rõ quá khứ của Chung Bình rồi. Cô nhanh chóng thay Chung Bình nói tốt vài lời, “Kì thật, Chung Bình là người rất thích chơi đùa, nhưng những người như anh ấy, một khi đã xác định thì tuyệt đối rất thật tâm.”

Tổ Tổ cười nhạt, không nói gì. Anh có thật lòng hay không cô đều hiểu rõ, chỉ là có lẽ người mà anh đã chọn là sai lầm mà thôi.

Lộ Lộ nghĩ cô không tin, lại nói tiếp, “Thật mà, tuy rằng trước đây chúng tôi đều nói Chung Bình lẳng nhăng như vậy, nhất định về sau sẽ không có người nào muốn lấy anh ấy nữa. Chẳng qua, đấy chỉ là lời nói đùa mà thôi, anh ấy có thể gặp được cô, chắc là kiếp trước đã tích được không ít phúc đức. Cho nên, cô đừng để ý đến mấy việc vô lí mà trước kia anh ấy làm nữa. Đàn ông mà, ngẫu nhiên muốn chơi đùa, đánh cược một chút cho vui mà thôi.” Lộ Lộ vội vàng liên tiếp giải thích thay cho Chung Bình.

Tổ Tổ khẽ nghiêng đầu, “Đánh cược gì vậy?”

Lộ Lộ lúc này mới giật mình, phát hiện mình đã nói sai rồi, việc này Tổ Tổ vẫn chưa biết sao. Ai, vậy cô phải làm sao đây? Tổ Tổ nhìn thấy Lộ Lộ khẽ nhếch môi, nhưng không nói gì, cô dường như hiểu, cười nhạt, “Có phải là về tôi không?”

Lộ Lộ à ôi cả nửa ngày, mới kể lại chuyện Vệ Đông nói với cô hôm đó, cuối cùng còn thay Chung Bình giải thích, nói là Chung Bình rất cục vẩn bị cô chinh phục, tự động nhận thua với bọn Vệ Đông, việc đó đã đủ

thấy anh coi trọng cô đến nhường nào. Tổ Tổ chỉ lẳng lặng nghe, sau đó lại thản nhiên cười, “À, thì ra là việc này.”

Lộ Lộ thấy cô không tức giận, thì cũng an tâm một chút, Mạch Dịch Nam đứng lúc vừa thanh toán xong, người bàn hàng liền đưa mấy cái túi đưa cho anh, Mạch Dịch Nam vừa nhận xong liền đi tới chỗ Lộ Lộ, khách khí nói một câu cảm ơn với Tổ Tổ. Tổ Tổ mỉm cười bảo hai người cứ tiếp tục ở lại, cô còn có việc phải đi trước. Nói xong liền đem theo mấy cái túi cúi đầu đi về phía thang máy.

Lộ Lộ nhìn theo bóng dáng của Tiêu Tổ Tâm, lo sợ bất an đem chuyện mình vừa lỡ miệng ra nói với A Nam, anh nghe xong chỉ an ủi cô, sẽ không có việc gì, hai người họ hiện tại đang tốt đẹp như vậy, loại việc vụn vặt này nhất định sẽ không ảnh hưởng gì đến quan hệ của bọn họ đâu.

Tổ Tổ mang theo mấy chiếc túi, sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh. Hóa ra, lúc trước khi anh đối tốt với cô, đều là có ý đồ. Chẳng qua, vụ bóng ấy làm thay đổi đi khuôn mặt của cô, thì thái độ của anh với cô cũng thay đổi theo.

—

Tổ Tổ đang ngồi trên xe bus, thì A Cường gọi điện đến. Anh cao hứng nói với cô, đã giúp cô tìm được một công việc, có chút vất vả, nhưng đãi ngộ quả thật không tồi. Tổ Tổ vội vàng hỏi anh là việc gì. A Cường vui vẻ nói, là làm phục vụ phòng ở chỗ khách sạn mà anh đang làm việc, công việc chủ yếu là dọn dẹp phòng. Cũng may là ở khách sạn đang thiếu người, Tổ Tổ vừa gọi điện đến, anh liền nhanh chóng chạy tới chỗ anh quản lý. Tổ Tổ nghe A Cường nói xong cũng mơ hồ hiểu được là làm vệ sinh ở trong khách sạn. Quả thật là đãi ngộ rất tốt, chỉ là thử việc thôi mà tiền lương còn cao hơn lúc cô làm ở siêu thị, cho nên tất nhiên Tổ Tổ đồng ý. Nghĩ kĩ lại, cô vẫn lo lắng mở miệng hỏi, “Anh có nói trên mặt em có mấy vết thương không?” Nếu nghe xong mà bên kia từ chối, thì cô cũng không cảm thấy kì quái.

A Cường đau lòng, nhẹ giọng an ủi cô, “Tổ Tổ, anh đã nói với quản lý rồi, ở khách sạn đều bắt buộc phải trang điểm, đến lúc đó em che đi mấy vết thương đó là được rồi.” Anh biết Tổ Tổ nhất định lo lắng đến việc này, nên anh đã nói cụ thể tình huống trước với quản lý, quản lý vừa nghe cô vì cứu người mới bị thương, thì vô cùng bội phục, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn quyết định cho cô một cơ hội. Nhưng cô lại không có kinh nghiệm làm việc ở một khách sạn lớn. nên vẫn yêu cầu trước đó cô phải qua một khóa tập huấn trước. A Cường nghe xong vô cùng cảm kích, chỉ cần tìm được việc, cô nhất định sẽ rất vui vẻ, điều quan trọng là có thể làm việc cùng một chỗ với cô, lại mỗi ngày có thể nhìn thấy cô, cứ nghĩ như vậy là A Cường lại cảm thấy hưng phấn không thôi.

Tổ Tổ nghe xong, thật thà nói cảm ơn với anh. A Cường lại khê trách cô, về sau không được ăn nói khách khí với anh như vậy nữa. Tổ Tổ chỉ mỉm cười đồng ý.

Sau đó, cô xách theo túi lớn túi nhỏ trở lại, đến gần nhà, đã thấy xe của ba Chung đang đi vào tiểu khu, Tổ Tổ đành đứng gọn lại ở ven đường, để xe của ông đi trước. Nhìn xuyên qua cửa kính xe, Tổ Tổ rõ ràng nhìn thấy ông đã nở một nụ cười chế giễu, trong lòng cô vẫn không nhận được cảm thấy chua xót. Cô hiểu được nụ cười đầy ẩn ý của ông, ông nhất định cho rằng tối qua cô mới cầm tiền, hôm nay đã không thể chờ được mà đem đi tiêu sạch. Tổ Tổ lẳng lặng đứng, nhìn thấy xe đi ngang qua, rồi mới tiếp tục đi về phía trước. Vô luận là người khác nghĩ như thế nào, chỉ cần trong lòng cô hiểu rõ là được rồi, Tổ Tổ ngẩng mặt lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, ánh nắng của một buổi chiều tà khẽ hắt lên khuôn mặt cô, vô hình chung đã tạo nên một hình ảnh vô cùng xinh đẹp điềm tĩnh, nụ cười kia khiến lòng người cảm thấy vô cùng ấm áp.

Sáng mai Chung Bình sẽ trở lại, ánh mắt cô như đang thả trôi vào vô định. Chung Bình, cô bắt gặp nhẹ nhàng lấp lóe tên anh, sau đó chậm rãi đi vào Chung gia.

43. Chương 43: Xa Cách

Vừa về đến nhà, Chung Bình đã chạy ngay tới phòng của Tổ Tổ, anh muốn ngay tức khắc có thể nhìn thấy cô.

Quả nhiên, vừa mở cửa ra, anh đã nhìn thấy cô đang đứng cạnh tủ quần áo. Chung Bình khẽ run lên, gọi một tiếng, “Tố Tố, anh về rồi.” Tố Tố nghe thấy thanh âm quen thuộc, thì chợt ngẩn người ra một giây, sau đó nhẹ nhàng quay đầu lại mỉm cười, vẫn là nụ cười ấm áp ấy, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Chung Bình cảm động đi đến trước mặt cô, dùng sức ôm chặt cô vào trong lòng mình, tựa đầu lên vai cô rồi chôn thật sâu đầu sau gáy. Thân mật kề sát như thế này làm cô rõ ràng có thể nghe thấy hơi thở hỗn loạn của anh, anh nhất định là vừa mới chạy tới đây, Tố Tố mỉm cười mặc cho anh găt gao ôm.

Chung Bình thấy cô nghe lời im lặng để anh ôm, thì cảm thấy có chút kì lạ, cô không đẩy anh ra, nhất định cũng rất nhớ anh phải không. Chung Bình ngẩng đầu, chống lại ánh mắt dịu dàng của cô, tìm bỗng đập nhanh chóng, anh khẽ cúi xuống, khẽ chạm môi mình lên đôi môi mềm mại của cô, anh nhớ cô, có phải cô cũng giống anh bị sự nhớ nhung ấy giày vò, cũng muốn anh nhanh chóng trở về bên cạnh cô. Sự tiếp xúc nhẹ nhàng ấy từ từ bị sự mong nhớ thiêu đốt trở nên nóng rực, một tác lại một tác như muốn cướp đi sự bình tĩnh của cô, anh muốn thấy bộ dáng khi thở gấp gáp của cô, còn có hai má cô nhuộm thành ửng hồng, anh quả thực nhớ cô đến phát điên.

Nụ hôn của anh càng ngày càng kịch liệt giống như muốn đoạt đi tất cả hô hấp của cô, trong lòng cô lại càng bị sự đau xót vây chặt lấy, anh càng như vậy, cô lại càng khó nói nên lời, cô thậm chí đã tưởng tượng đến bộ dáng tức giận của anh. Một chút do dự còn sót lại khiến cô tham lam muốn được anh ôm chặt mãi trong lòng ngực ấm áp này, nếu cô có thể cùng anh, vậy thật tốt biết bao. Chỉ là, cuộc đời này vĩnh viễn không có từ “nếu”. Tố Tố lưu luyến một chút hạnh phúc cuối cùng của mình, sợ hãi cầu mong nụ hôn này vĩnh viễn đừng bao giờ kết thúc, vậy thì cô vẫn có thể mãi mãi ngủ trong giấc mộng này mà không cần thức dậy nữa.

Nhưng giấc mơ dù có đẹp đến đâu cũng có lúc phải chấm dứt. Lúc anh rời khỏi cô, tìm Tố Tố vẫn đập nhanh vô cùng. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén những giọt lệ đang tràn đầy hốc mắt, chảy ngược vào trong, từ từ mở mắt chống lại ánh mắt của anh, đôi môi khô gợt kia vẫn còn mang theo độ ẩm của đôi môi cô, tản ra một chút mê người, thu hút cô, khiến cho cô thật lâu cũng không hề dời mắt.

Chung Bình thấy ánh mắt cô thất thần, cảm thấy vô cùng vui vẻ, Tố Tố dường như không chỉ bắt kịp được tiến độ của anh, hơn nữa thoát nhìn cô so với anh còn say mê hơn, nghĩ vậy, anh không khỏi khẽ cười, “Còn nhìn anh như vậy, anh sẽ không nhận được đâu.”

Tố Tố nghe vậy, nhanh chóng hạ mắt, hàng lông mi khẽ rủ xuống, che khuất đi hai con ngươi đen nhánh ở bên trong, trên mặt cũng xuất hiện một tầng sương mờ bao phủ. Tim anh khẽ trùng xuống, vì sao nhìn thấy bộ dạng này của cô, anh lại thấy xót xa, trên mặt cô sao lại có sự đau đớn nào đó cơ chứ? Không, cô rõ ràng nên rất vui vẻ và hạnh phúc mới phải, bởi vì anh đang ở đây. Chung Bình lại kéo cô qua, găt gao ôm cô ở trong ngực mình, nhẹ giọng nói, “Có nhớ anh không?”

Tố Tố khẽ trả lời, “Nhớ, tất cả mọi người đều nhớ.”

Câu trả lời này của cô khiến anh không vừa lòng lắm, khẽ thổi khí bên tai cô, anh biết cô sợ ngứa, mà nhược điểm của cô lại ở đây. Quả nhiên, người trong lòng anh không nhận được khẽ run lên, Chung Bình khẽ nhếch miệng, “Anh đang hỏi em.”

Tố Tố im lặng một lúc, sau đó mới thản nhiên nói, “Nhớ, muốn anh nhanh chóng trở về”

Chung Bình lúc này mới vừa lòng đem mặt vùi vào cổ cô, hơi thở ấm áp của anh hoàn toàn phủ lên da thịt cô, khiến cô càng lúc càng thấy tê dại, “Anh cũng nhớ em. Thật hối hận không mang em đi cùng, như vậy sẽ không cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm nữa.”

Tố Tố không kim được run rẩy, không phải vì anh đang kề sát cô, mà vì cảm giác đau xót đang tràn ngập trong lòng.

Chung Bình rốt cục cũng buông cô ra, vui vẻ đè xuống hai vai cô, “Đến đây, anh mua cho em quà.” Nói xong, định kéo cô về phòng anh. Nhưng Tố Tố đã nhanh chóng kéo anh lại, Chung Bình khẽ quay đầu, sao vậy?

Tố Tố mỉm cười, “Em cũng có quà cho anh, xem của em trước đi.” Cô sợ nếu cứ để anh kéo ra khỏi đây, cô sẽ không còn dũng khí mở miệng nữa.

Chung Bình khẽ nhường mảy, vui vẻ ôm chặt lấy cô, Tổ Tổ chủ động mua quà cho anh ư, điều này làm cho anh thật ngạc nhiên. “Là gì vậy?”

Tổ Tổ quay lại chỗ tủ quần áo lấy ra một cái túi, rút ra chiếc áo ở trong đó, một chiếc sơ mi kẻ màu xanh lam, vừa nhìn đã cảm thấy rất dễ chịu và nho nhã lịch sự. “Tuy rằng không phải đồ hiệu, nhưng chất liệu rất tốt, hi vọng anh sẽ thích.” Cô biết quần áo của anh đều là hàng hiệu, cô đều mua không nổi, nhưng cứ tưởng tượng đến việc anh mặc chiếc sơ mi kẻ màu lam này, dáng người của anh nếu mặc nó nhất định sẽ rất đẹp.

Chung Bình khẽ giật mình, lời của Tổ Tổ anh đều hiểu, cô sợ anh không thích chiếc áo này vì nó không phải là đồ hiệu. Anh đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng, cầm chiếc áo từ trên tay cô, “Chỉ cần là của em tặng, anh đều thích.” Tổ Tổ mỉm cười gật đầu.

Chung Bình mở túi bóng ra, vừa thấy đúng là số đo của mình, hóa ra Tổ Tổ có để ý đến anh, điều này làm anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tâm ý của cô, so với mấy đồ hàng hiệu kia càng trân quý hơn. Chung Bình cởi áo khoác ra, đang muốn cởi nút áo bên trong ra, thì mặt Tổ Tổ đã đỏ bừng nhanh chóng ngăn anh lại, “Anh trở về phòng thay đi.” Không phải là anh định đứng trước mặt cô thay áo đấy chứ?

Chung Bình tà ác cười, “Em mua quần áo cho anh, không phải là muốn nhìn anh thay chúng sao?” Tổ Tổ nhú mảy, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, xoay người lại không để ý đến anh.

Chung Bình đi lên ôm lấy cô, nhẹ giọng nói, “Anh chỉ là muốn nhanh chóng mặc chiếc áo này thôi mà.” Tổ Tổ quay người lại, nhưng không nói gì. Chung Bình buông cô ra, rất nhanh cởi áo ra mặc chiếc áo cô tặng vào, đứng ở trước gương cài lại cổ áo cùng tay áo, khoe khoang nói, “Nhìn thật đẹp trai.” (…)

Tổ Tổ im lặng nhìn vẻ mặt đường hoàng của anh sau khi nói ra câu vừa rồi, trong lòng khẽ nhói lên một cái, rốt cục cũng bình tĩnh được, chậm rãi mở miệng, “Chung Bình, em có chuyện muốn nói với anh.”

Chung Bình trên mặt vẫn giữ nét cười, hai mắt cong cong híp mắt nhìn cô, “Ừm?”

Tổ Tổ cố gắng hít ra thở vào, muốn cho giọng điệu của mình trở nên bình thản nhất có thể, “Bà gần đây đã khỏe lên nhiều rồi, em muốn dọn đi.” Chung Bình nghe xong đột nhiên xoay người nhìn cô, nụ cười trên mặt đông cứng lại, nhìn trông rất kì dị, anh không chút suy nghĩ đã thẳng thừng từ chối, “Không được.”

Tổ Tổ đương nhiên không bị sự kinh ngạc của anh làm hoảng loạn, tiếp tục nói, “Em ở đây lâu như vậy, cũng đến lúc nên trở về rồi.” Chung Bình bước hai, ba bước đã đến đứng trước mặt cô, nhẹ nắm chặt lấy tay cô, “Là vì Đình Như sao?” Nhất định lại là do Đình Như làm phiền Tổ Tổ.

Tổ Tổ cảm thấy cổ tay của mình có chút đau nhức, anh không phát hiện là mình đã dùng quá sức, Tổ Tổ mỉm cười lắc đầu, Không phải, chỉ là em muốn về thôi. A Cường đã giúp em tìm việc rồi.” Còn chưa nói hết, đã cảm thấy người kia nắm tay cô càng chặt, ánh mắt hiện lên chút lạnh lẽo, Lâm Vĩ Cường! Tại sao đột nhiên lại nhắc đến anh ta?

“Sao lại muốn tìm việc, ở đây không tốt sao?” Theo lí thường không phải cô nên nguyện ý ở lại Chung gia sao.

“Chung Bình, mặc dù ở đây em phải chăm sóc bà, anh có trả lương cho em, nhưng cả hai chúng ta đều hiểu là anh đang cố ý muốn giúp em, so với đó, em thích tự mình làm việc hơn.” Tổ Tổ khẽ vặn vẹo tay, muốn thoát khỏi anh. Nhưng anh lại càng siết chặt lại, nhất quyết không chịu buông cô ra, “Tổ Tổ, anh không muốn em phải vất vả.” Vì sao đến bây giờ, cô còn muốn cùng anh phân định rõ ràng như vậy.

Tổ Tổ bình tĩnh nhìn anh, trên mặt hiện lên chút phiền phức, “Em không muốn bị thương hại.” Mặt anh hết xanh rồi lại trắng, lập tức trừng mắt nhìn cô, “Tổ Tổ, anh không phải đang thương hại em, em biết rõ....”

Tổ Tổ cuối cùng cũng rút được tay của mình ra, lùi lại phía sau vài bước, thản nhiên cười, “Không sao, thương hại cũng là một loại quan tâm, em không oán giận gì đâu. Ngược lại, em vẫn rất cảm kích anh đã quan tâm đến em, thật sự, đã lớn đến từng này, ngoại trừ chị Như cùng những người ở cô nhi viện, anh là người đối xử tốt nhất với em, em rất cảm động.:

Chung Bình trừng mắt nhìn cô cười nhạt, tận sâu đáy lòng không hiểu sao nảy lên một chút lo lắng sợ hãi, vì sao nụ cười cô lại tràn ngập đau thương đến thế, giống như nụ cười ấy che giấu cả một sự lạnh lẽo thê

lương đến tột cùng. Tổ Tổ làm sao vậy? Vì sao phải nói với anh những lời như thế?

Tổ Tổ chậm rãi quay lưng lại, nhẹ nhàng nói, “Có lẽ em đã quen tự lập rồi, đột nhiên được người khác quan tâm như vậy, em.....có chút không quen, em không thích cảm giác này.”

Chung Bình khẽ gọi, “Tổ Tổ.” Anh không biết vì sao cô lại cảm thấy như vậy, là do anh chưa hiểu hết cô sao?

“Cho nên, em cảm thấy quay lại giống như lúc trước sẽ tốt hơn, ít ra còn có chút dễ chịu.” Dáng lưng cô thẳng tắp, không dám xoay người đối mặt với anh, rất sợ để anh nhìn thấy sự bi thương trong mắt mà cô không giấu nổi nữa.

Chung Bình liên tục lắc đầu, nhanh chóng kéo cô quay lại, nhìn thẳng cô, “Cái gì trước đây? Hiện tại có gì không tốt? Anh chỉ muốn bảo vệ em thật tốt, nếu sự quan tâm này làm cho em thấy áp lực, anh sẽ thay đổi, sẽ khiến em có thể từ từ tiếp nhận, nhưng tuyệt đối không đồng ý cho em lùi bước.” Lời của cô vừa nói ra, làm cho anh không nhận được có chút tức giận, nếu cô cảm thấy không được tự nhiên, cứ nói cho anh là được rồi. Anh thừa nhận trước đây mình luôn thích trêu đùa các cô gái khác, bọn họ đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, mà anh am hiểu nhất là về phần này, hiển nhiên đối phó với họ đều dễ như trở bàn tay. Nhưng với Tổ Tổ, anh lại luôn luôn không biết nên xoay sở như thế nào, cô lạnh nhạt, cô khách khí, tất cả đều khiến anh cảm thấy sợ hãi, sợ một ngày nào đó sẽ dọa cô chạy mất. Vì vậy đối với cô, anh vẫn rất cẩn thận, nhưng cuối cùng cô vẫn dùng đến lí do không quen để phủ nhận tình cảm của hai người suốt quãng thời gian kia sao? Chuyện này tuyệt đối không thể.

Tổ Tổ đột nhiên tươi cười, ý cười càng lúc càng sâu, hiển nhiên lại làm cho anh vô cùng lo sợ, tối nay Tổ Tổ thật khác với mọi khi, từng biểu hiện, từng câu nói của cô đều khiến cho anh cảm thấy rất khó nắm bắt, anh không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này nữa, nhưng càng lúc nó càng làm anh cảm thấy sợ hãi, chỉ biết kéo lấy cô gắt gao ôm chặt vào trong lòng. Lẽ nào đã có việc gì xảy ra rồi sao?

“Chung Bình, anh từ lúc nào thích em?” Mắt cô cong lên nhìn anh, ánh mắt lại vô cùng dịu dàng, nhưng lại khiến anh cảm thấy lạnh lẽo, cô.....vì sao lại đột nhiên hỏi anh như vậy?

Chung Bình trầm mặc vài giây, sau đó rất nhanh trả lời, “Rất sớm, à.....lúc bắt đầu học Judo.” Đúng, lúc đó là thời điểm mà anh đã đánh cược sẽ theo đuổi được cô.

Tổ Tổ khẽ nháy mắt, “Sớm vậy sao, em còn tưởng là sau khi em bị thương.” Chung Bình lo lắng, trái tim anh rút mạnh một cái, chẳng nhẽ cô đã biết được điều gì?

“Sau lúc đó, anh mới càng rõ cảm giác trong lòng mình.” Những lời này là thật lòng, nhìn thấy nụ cười kiên cường của cô, trái tim của anh lập tức đã bị cô chiếm lĩnh mất rồi, cả đời này Chung Bình chưa từng gặp qua một cô gái nào có thể đối diện với mọi đau khổ mà vẫn mạnh mẽ như vậy. Sự kiên cường của cô giống như một viên kim cương từng chút từng chút một mài mòn trái tim anh, cuối cùng phá vỡ phòng tuyến kiên cố nhất. Từ lúc đó, anh bắt đầu có ý nghĩ với cô, trong lòng luôn không nhận được mà khát vọng yêu thương, đau lòng thay cho cô.

Tổ Tổ cười, chậm rãi đi đến bên cạnh giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, “Chung Bình, trước đây em đối với anh tồi tệ như vậy, anh không hận sao?” Cô đào sẵn một cái hố, rồi từng bước từng bước đẩy anh tới gần, chỉ chờ anh sẩy chân mà rơi xuống. Tim thắt chặt lại, cô thật ra cũng có thể tàn nhẫn như thế

“Em.....kia đều có nguyên nhân, sau này anh đã hiểu hết.” Chung Bình càng ngày càng nghi hoặc vì sao cô đột nhiên nhắc đi nhắc lại chuyện trước đây, anh không muốn tranh cãi vì chuyện đó, nên cũng hi vọng cô có thể dễ dàng bỏ qua nó.

“Đúng, ngoài ý muốn anh mới hiểu được, nếu không thì cuộc đánh cược kia sẽ có kết quả rồi.” Tổ Tổ chậm rãi thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn anh.

Anh khẽ nhíu mày, trong lòng vô cùng loạn, tại sao cô lại biết? Là ai nào ngăn đến mức đi nói cho cô việc này vậy, thật đáng chết, đáng chết! Chẳng qua Chung Bình vẫn là Chung Bình, dù đầu đang quay cuồng, cũng không biết rõ cô đã biết đến đâu rồi, nên quyết định giả ngu, ngàn vạn lần không nên nóng vội làm loạn cả lên. “Có ý gì vậy? Anh không hiểu.”

Tổ Tổ nhìn anh, chậm rãi nói, “Chung Bình, em thừa nhận lúc đầu đối với anh rất tệ, anh dù muốn trả thù, em cũng không có gì biện bạch. Lại không nghĩ tới, một cao thủ tình trường như anh lại dùng tình cảm của mình làm vũ khí. Thật ra, nếu em không bị thương, có thể là anh đã thắng cuộc rồi, bởi vì em biết nhất định mình sẽ không chịu được cảm dỗ của anh.”

Chung Bình hoảng loạn, nhanh chóng bước tới trước mặt cô, ôm chặt lấy hai vai của cô, “Tổ Tổ, không phải như em nghĩ đâu, thật sự không phải.” Trời ạ, cô vì như vậy mà đang hoài nghi tình cảm hiện tại của anh với cô sao?

Tổ Tổ cười nhạt, “Em cũng hi vọng mình sai, bởi vì anh ở trước mặt em diễn rất tốt, dù như thế nào cũng không phân biệt được thật giả nữa.”

Chung Bình nóng vội ôm chặt lấy cô, nhanh chóng giải thích, “Tổ Tổ, đừng nghĩ vậy. Hiện tại anh hoàn toàn là thật lòng, khi đó anh đã quá hồ đồ rồi, nhưng sau này anh cũng biết mình đã sai, nhìn thấy ánh mắt chân thành của em, anh mới biết được chính mình đê tiện và hèn hạ thế nào, vì thế anh rất áy náy. Cuối cùng lại phát hiện chỉ có thật lòng quan tâm chăm sóc em, trái tim cuồng loạn này của anh mới có thể bình yên, anh thật lòng là muốn thương em, không lừa em đâu.”

Tổ Tổ mặc kệ anh ôm, chỉ cười nhẹ không nói. Chung Bình khẽ buông cô ra, thấy cô không động đậy, biểu tình vẫn y hệt như trước, trong lòng càng loạn, “Tổ Tổ, chẳng lẽ tình cảm của anh mấy ngày vừa rồi, em đầu không thấy sao?” Không có khả năng, cô sẽ không phải người lòng dạ sắt đá như vậy.

Tổ Tổ nhìn anh thản nhiên nói, “Hiện tại, thứ em không thể tin nhất chính là con người của anh.” Cô thấy mặt anh lập tức trở nên trắng bệch, cố kìm nén không nhắm mắt lại, nếu như vậy cô làm sao giả vờ được nữa đây, nhưng cứ nhìn thấy ánh mắt đau đớn của anh, tim cô lại thắt chặt đau đớn, một luồng khí lạnh từ từ lan tỏa ra khắp thân thể cô, cho đến khi những đốt ngón tay của cô cũng trở nên lạnh cóng. Tốt nhất vẫn nên đem sự đau lòng của cô kìm nén lại thôi, vậy sẽ làm anh đỡ khổ sở hơn.

Chung Bình áp chế lửa giận, nhìn cô thật lâu cũng không thể tin được lời cô vừa nói, cô vừa nói không thể tin được con người anh! Trong lòng tức giận khiến anh không kìm nén được mọi lời nói của mình, “Nói dối! Nếu em không tin anh, vì sao lại đồng ý tới chăm sóc bà, vì sao lại không cự tuyệt anh? Vì sao không phủ nhận quan hệ của chúng ta trước mặt bạn bè anh? Vì sao?”

Tổ Tổ nhìn anh, thật lâu mới nở nụ cười, “Gây ông đập lưng ông.”

Chung Bình không thể tin được đứng lên, ánh mắt tràn ngập giận dữ, chẳng lẽ cô chưa từng một lần thật lòng đón nhận anh? Mềm mại dựa vào anh cũng là dối trá, lừa gạt, không, anh không tin, cô không phải là người như thế.” Tổ Tổ, em không phải là người như thế”

Tổ Tổ cũng đứng lên đối mặt với anh, “Trước khi gặp anh, thế giới của em vẫn đơn thuần như thế, những người bên cạnh cũng rất đơn giản, giống A Cường vậy, anh ấy vĩnh viễn sẽ không trước mặt thế này, sau lưng lại thế kia. Nhưng quen biết với một người tâm cơ như anh, nếu em vẫn khờ dại như vậy, không phải sẽ bị anh tùy ý đùa bỡn, trêu chọc sao.” Chung Bình không còn sức để tức giận nữa, im lặng không nói, chỉ nhìn chăm chăm cô.

“Thật ra, từ lúc bắt đầu đóng giả làm người yêu của anh, em luôn hoài nghi vì sao anh lại chọn em. Nhưng sau khi em bị thương, anh đối với em rất tốt, từng có một lần, em thật sự tin anh thật lòng. Thật buồn cười là em lại không biết lượng sức mình, thân phận chúng ta khác nhau như vậy làm sao có thể chứ? Khi em biết đánh việc đánh cược kia, dường như mới chợt hiểu ra, đây không phải là trò chơi sao? Chẳng nhẽ một vai diễn bé nhỏ như em còn có thể cùng đại tiểu thư Triệu Điềm tranh giành hay sao? Anh sẽ không vì việc này mà cười nhạo em sao?”

Chung Bình bùng nổ tức giận, trực tiếp gầm lên không cho cô nói nữa, “Tổ Tổ, em im đi.” Anh không thích nghe cô dùng loại khẩu khí khinh miệt cùng châm chọc này nói chuyện với anh, hoàn toàn không hề giống cô một chút nào. “Em đang cố chấp cái gì chứ? Đang so đo chuyện anh đã từng gạt em? Được, anh giải thích, khi đó anh rất khốn nạn, từng nghĩ muốn đùa bỡn tình cảm của em. Nên đối với em rất hối hận, thật sự, không biết từ lúc nào thì bắt đầu động tâm, nhưng đó là tình cảm thật của anh. Anh muốn chăm sóc, quan tâm em, cái loại cảm giác mãnh liệt này khiến anh cảm thấy sợ hãi nếu bị em từ chối, em không biết anh đã từng mâu thuẫn thế nào phải không. Nếu em chỉ giống như những cô gái khác, anh tuyệt đối

sẽ không do dự, nhưng em không phải, em là người duy nhất mà anh trân trọng cùng khát vọng muốn có được. Anh tuyệt đối cam đoan về sau sẽ không lừa gạt em nữa.”

Tố Tố nở nụ cười, “A Cường nói không sai, lời hứa của đàn ông thật rẻ mạt. Thật ngại quá, em không đủ thông minh, không biết lời hứa này có đủ để tin hay không. Vẫn là đơn giản một chút thì hợp với em hơn, giống như A Cường vậy, vĩnh viễn sẽ không lừa gạt em.”

“Đừng nhắc đến cậu ta.” Chung Bình nghe thấy cô liên tục nói tên của người đàn ông khác, lửa giận trong lòng đã bùng lên như một ngọn núi lửa tùy thời có thể thiêu rụi tất cả, “Mấy lời hôm nay đều là cậu ta dạy em sao?” Anh mới rời đi vài ngày, vì sao cô lại giống như đã hoàn toàn biến thành một người khác, chẳng lẽ lại bị tên Lâm Vĩ Cường kia gây khó dễ, cố ý nói xấu anh trước mặt Tố Tố sao? Shit!

“A Cường chỉ cho em lời khuyên thiện ý mà thôi” Tố Tố tất nhiên không bị giọng điệu hung ác của anh dọa đến.

“Lời khuyên con mẹ nó, cậu ta là đồ kị với chúng ta, nên mới muốn phá đám, ngay cả việc này em cũng nhìn không ra, cậu ta chỉ đang lợi dụng lòng thương của em thôi, không chiếm được thì đập đổ, điển hình của kẻ cừ phú tâm tính (đại loại là ghen ghét với người giàu có, hoặc ghen ghét với ai chiếm được thứ mà mình muốn) !” Chung Bình đối với Lâm Vĩ Cường tuyệt đối không còn chút hảo cảm nào nữa, anh sớm đã thấy khó chịu với cậu ta.

“Cừ phú tâm tính,” Tố Tố khẽ cười, “Anh ấy cùng em đều giống nhau, đều thấy có nhiều tiền cũng chẳng vui vẻ gì, bởi vì em và A Cường vĩnh viễn sẽ không vì tiền mà hạ thấp người ta như vậy. Đúng thế, vì thế em và anh ấy mới vĩnh viễn là kẻ đáng thương trong mắt của những người có tiền.”

Chung Bình chợt căng thẳng, ghen cả lời ngẩn ra nhìn cô, “Tố Tố, anh không nói tới em.” Cô việc gì phải đem hết lời anh vừa nói, đặt lên trên người cô như vậy, anh chưa từng ghét bỏ gì cô.

“Em cũng đáng thương, không cha không mẹ, không có người thân, ngay cả cơ hội được sống cũng là do người khác bố thí cho. Thật không biết những người như em so với những người như anh có kém cạnh gì chứ, nhân cách đều có, đối mặt với mọi khó khăn, vẫn luôn phải lựa chọn mỉm cười. Mà các anh thì sao, có tiền có quyền, lại chỉ biết giẫm đạp lên tự tôn của người khác, thậm chí lấy tình cảm của người khác ra để đùa bỡn làm trò vui.” Cô nhớ đến ba của anh, tất cả những cảm giận đã được tích tụ đều được cô bắt mãi nói ra. Chung Bình không giống ba mình, nhưng anh lại sỉ nhục A Cường như vậy, tất nhiên sẽ khiến cô cảm thấy khó chịu. Dù nói như thế nào, thì giữa hai người họ vẫn có sự chênh lệch giàu nghèo, chỉ là Chung Bình cố ý che giấu, cố ý làm như không thấy. Thì ra, một khi anh tức giận mất đi lí trí, từ đáy lòng anh vẫn chán ghét những người nghèo khổ như bọn cô đến vậy.

“Tố Tố,” Chung Bình thấy sự lạnh lùng của cô, cảm thấy vô cùng sợ hãi, nóng nảy gắt gao ôm chặt lấy cô, thì thào nói, “Chúng ta không cãi nhau nữa được không, không cãi nữa.” Thân thể cô mãnh liệt chấn động như nói cho anh biết rằng cô vẫn còn rất tức giận.

Tố Tố chậm rãi nhắm mắt lại, cho đến lần thứ hai mở mắt ra, ánh mắt cô vẫn trong trẻo nhưng chỉ còn lại sự lạnh lẽo. Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, “Chung Bình, ngày mai em sẽ nói chuyện với bà, hy vọng anh phối hợp một chút.”

Chung Bình thấy cô vẫn muốn rời đi, anh giận dữ hất tay, tất cả sách trên mặt bàn đều ào ào rơi bộp xuống đất, anh xoay mặt lại trừng mắt nhìn cô, “Tố Tố, rốt cuộc em muốn thế nào? Có phải nếu anh cầu xin em thì em mới nguôi giận không? Được, vậy anh cầu xin em tha thứ vì anh đã từng kiêu căng không biết đến lí lẽ, không nên có ý niệm muốn đùa giỡn em như vậy. Anh sai rồi!”

Tố Tố nhìn hai bả vai của anh đều run lên, liền biết anh đang cố áp chế lửa giận, cô chậm rãi lắc đầu, “Em chỉ muốn dọn đi thôi.” Đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập, có người đến đây. Hai người họ đều thất thần bất động.

Một trận tiếng đập cửa, tiếng mẹ Chung truyền vào bên trong, “Tố Tố, sao vậy, Bình Bình ở bên trong làm sao à?”

Tố Tố khẽ liếc mắt nhìn anh một cái, nhẹ giọng nói, “KHÔNG có chuyện gì ạ, chúng cháu không cần thận làm rơi sách xuống đất thôi.” Mặt mũi Chung Bình tối sầm lại, nghiêm mặt trừng mắt nhìn cô.

Mẹ Chung nghe cô bảo không có việc gì liền rời đi.

Tổ Tổ xoay người đem sách nhật lên, bình tĩnh nói, “Anh mới về, chắc rất mệt rồi, trước về phòng đi đã. Ngày mai em sẽ nói với bà đã tìm được việc, muốn dọn về nhà. Anh yên tâm, nếu có cơ hội em vẫn sẽ trở lại đây thăm.”

Chung Bình nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, lửa giận trong lòng dần dần hóa thành nỗi đau đớn, cô làm sao có thể mặt cũng không chút thay đổi nói với anh những lời này, anh cố tình tìm tòi trên gương mặt cô, cho dù chỉ có một chút khổ sở thôi, trái tim của anh cũng sẽ dễ chịu một chút, nhưng không có, một chút cũng không có, vẻ mặt cô vẫn bình thản như nước, “Vậy còn anh? Em sẽ làm thế nào với anh?” Cô có nhắc tới bà, vậy còn anh?

“Chung Bình, chúng ta nếu làm bạn sẽ tốt hơn so với làm người yêu. Tiền mà em nợ anh nhất định em sẽ trả.” Tổ Tổ thản nhiên nhìn anh, sau khi trút hết nỗi lòng, thì đau đớn cũng chậm rãi biến mất. Không phải chỉ là tình yêu sao? Cố gắng vượt qua là được rồi, cô có thể, anh cũng có thể!

“Tổ Tổ, có phải có người gây khó dễ cho em không?” Chung Bình cố gắng làm cho đầu óc của mình thanh tĩnh một chút, sau một hồi lộn xộn vừa rồi, anh nhớ lại tối nay, từ lúc trở về cho đến lúc sau đó, Tổ Tổ rất không giống bình thường. Cô vốn thiện lương như vậy sao có thể nói nên những lời như thế.

Tổ Tổ khẽ cười, “Em đã hy vọng người làm em khó xử không phải anh.” Vẻ mặt của cô làm anh không tìm ra một chút manh mối.

“Anh không tin, những lời nói của em hôm nay nhất định là có lý do.” Anh cố gắng tìm lời giải thích hợp lý ọi chuyện, bởi vì Tổ Tổ nhất định sẽ không nhẫn tâm như vậy tổn thương anh.

“Lý do là không nghĩ tới anh chơi trò chơi nhảm chán như vậy.” Tổ Tổ liếc anh một cái, rồi lập tức đi tới bên cửa, mở cửa ra, “Về đi, muộn rồi, nếu nói nữa sẽ làm ảnh hưởng đến mọi người.”

Chung Bình bình bất động nhìn vẻ lạnh nhạt của cô, cô đang hận anh sao?

Tổ Tổ nhìn thẳng vào mắt anh, bình tĩnh nói, “Đừng nghĩ nữa, em cũng mệt rồi. Có gì mai nói sau đi.” Chung Bình bị giọng điệu không có chuyện gì quan trọng của cô làm cho đau đớn, cô thật sự một chút cũng không khổ sở sao? Anh vô cùng tức giận, đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng, dùng sức đóng sập cửa lại.

Tổ Tổ đang đặt tay trên đó theo đà bị kéo, lòng bàn tay nổi lên chút đau đớn. Cô nhìn lòng bàn tay mình, chậm rãi giơ lên, trên mặt cuối cùng nở lên một nụ cười khó hiểu, cuối cùng cô cũng không cần phải giả vờ nữa rồi! Được thôi, không còn đau đớn nữa, có lẽ đau thương đã bị kìm nén xuống nơi sâu nhất của linh hồn rồi, cuối cùng đau đớn chỉ còn hóa thành tê liệt mà thôi. Chung Bình, trước khi chưa lún quá sâu, chúng ta vẫn còn kịp để rời xa nhau.

44. Chương 44: Níu Kéo

Ngày hôm sau, từ lúc trời còn chưa sáng, Chung Bình đã tới gõ cửa phòng của Tổ Tổ, đứng ở ngoài cửa gọi cô

Cũng đúng lúc chuông đồng hồ báo thức trong phòng Tổ Tổ reo vang, vì tối hôm qua, cô ngủ rất muộn, sợ sáng hôm sau sẽ không dậy được nên mới cố ý đặt báo thức. Nhưng không nghĩ tới là Chung Bình tự nhiên lại dậy sớm đến như vậy.

Xuống giường, cô khoác thêm bên ngoài một chiếc áo khoác mỏng rồi mới ra mở cửa, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Chung Bình quần áo chỉnh tề gọn gàng đang đứng ngoài cửa phòng cô, cửa vừa mở ra, anh liền chen vào bên trong. Tổ Tổ kinh ngạc nhìn anh đang định mở miệng, thì Chung Bình đã giơ tay lên ra hiệu cho cô giữ im lặng, sau đó khép cửa phòng lại. Lúc này anh mới lên tiếng, “Chúng ta ra ngoài ăn mì thịt bò đi, anh mới tìm được một quán rất ngon, em nhất định sẽ thích.” Tổ Tổ trừng mắt nhìn anh, người mà tối

hôm qua vừa cãi nhau với cô xong, cô cực kì kinh ngạc, sao anh không tức giận chút nào vậy? Chẳng lẽ sau khi ngủ một giấc, anh liền mất luôn trí nhớ? Tổ Tổ cảm thấy kì lạ, bỗng nhiên lên tiếng, “Chung Bình....”

Còn chưa nói hết, thì đã bị anh nhanh chóng cản lại, “Nhanh đi rửa mặt đi, sáng nay anh còn có một buổi họp, không thể muộn được.” Nói xong, liền đẩy cô đến bên cửa, sau đó tiếp tục mở cửa cho Tổ Tổ đi ra ngoài. Cô kinh ngạc chôn chân đứng im ở một bên, cả nửa ngày cũng không biết nên làm gì cho phải, anh.....đang làm gì vậy?

Sau khi làm xong vệ sinh cá nhân, lúc cô quay lại thì Chung Bình đã chọn xong quần áo giúp cô, anh thích cô mặc màu hồng, nói rằng da cô rất trắng, nên mặc màu này sẽ rất tôn da của cô. Chung Bình cười, cầm bộ quần áo đưa cho Tổ Tổ, “Anh ở ngoài cửa chờ em.” Nói dứt lời liền rời đi luôn. Trong khi đó, Tổ Tổ cầm bộ quần áo ở trên tay vẫn còn đang ngây ra thất thần, không biết rốt cuộc anh đang làm cái gì nữa?

Đến lúc Tổ Tổ chuẩn bị xong hết mọi thứ, vừa mở cửa ra đã thấy Chung Bình đang đứng tựa vào một bên tường gần cửa chính, lúc này anh đang ngẩn ra nhìn chăm chăm xuống đất, giống như là đang trầm tư, lại cũng giống như đang phiền não, khuôn mặt vui vẻ thường ngày giờ đây có chút ảm đạm. Trái tim của cô khẽ nhói lên, bây giờ đã hiểu, hoá ra trong lòng anh vẫn còn nhiều điều vướng mắc, anh chỉ đang giả bộ với cô, rằng tất cả mọi việc dường như chưa xảy ra mà thôi, anh cố dùng lãng quên để xoá bỏ đi cuộc cãi vã và tất cả mọi sự đau lòng của ngày hôm qua. Chung Bình vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cô đến, khuôn mặt tối tăm lúc nãy ngay lập tức trở nên sáng ngời, nụ cười rạng rỡ trên môi anh làm cho Tổ Tổ cảm thấy tất cả sự đau buồn vừa rồi của anh mà cô nhìn thấy được chỉ là ảo giác.

Chung Bình đang định vươn tay tới nắm lấy tay cô, thì cô lại giả bộ như không hiểu gì, dứt tay vào hai túi quần bỏ ở bên cạnh, tay anh dừng lại giữa không trung nửa giây sau đó chậm rãi hạ xuống, Chung Bình nhẹ giọng nói, “Đi thôi.”

Anh lái xe chở cô đến một khu phố nhỏ, từ xa xa đã nhìn thấy những luồng khói trắng toả ra từ một cửa hàng ven đường, trời vẫn còn tờ mờ sáng, mà chỗ này đã bắt đầu mở cửa hàng rồi. Tổ Tổ nhìn thấy ở trước cửa đã có vài người ngồi quanh mấy cái bàn, liền quay sang cười với anh, “Sớm như vậy đã có khách sao?”

“Đương nhiên rồi, hương vị ở đây rất tuyệt, nhiều người nghe tiếng tăm của họ thì đều tìm đến đây, nếu tới trễ thì sẽ không được ăn nữa đâu.” Chung Bình đang cúi đầu nhìn, vừa nghe cô hỏi liền liên tục khen ngợi. Anh tắt máy, sau đó cùng Tổ Tổ xuống xe đi vào bên trong cửa hàng.

Chung Bình vừa vào đã kéo ghế cho cô ngồi xuống, xong rồi tự mình đi gọi đồ cho hai người. Tổ Tổ nhìn anh, một thân quần áo thuần một màu trắng, đang đứng ở bên cạnh cửa bếp thì cảm thấy có một chút chói mắt. Trước kia, anh rất ít khi ăn ở quán ven đường, ngay cả bữa sáng, cũng vĩnh viễn đều là sữa đậu hoặc KFC. Anh thường nói, mấy quán nhỏ ven đường này nấu bữa sáng vừa không vệ sinh lại vừa không có chút dinh dưỡng nào, tất cả đều là dầu mỡ khiến người ta phát ngấy, ngay cả chỗ ngồi cũng không có. Nhưng kể từ khi anh đi với cô đến một số quán nổi tiếng thì không khỏi kêu lên, hoá ra còn có nhiều đồ ăn ngon như vậy mà anh chưa từng được thử qua.

Nhưng điều mà cô không thể nào nghĩ tới chính là, đến bây giờ anh vẫn còn tích cực đi tìm mấy chỗ như thế này để đưa cô đến cùng ăn. Tổ Tổ càng nhìn, trong lòng lại càng cảm động, thật ra, anh không giống ba của anh một chút nào cả. Trước kia, tuy rằng anh là một tên công tử đào hoa lãng nhăng, làm cho người ta cảm thấy chán ghét, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, thì sẽ phát hiện anh thật ra là một người bạn rất tốt, vì thế nên bất kể là nam hay nữ đều thích nói chuyện với anh như vậy. Hơn nữa, bản thân anh lại có những điều kiện xuất sắc lại càng thuận lợi khiến anh dễ dàng hấp dẫn người khác phái hơn.

Chỉ một lát sau, Chung Bình trở về bê theo hai bát mì thịt bò ngào ngạt đi tới, “Anh biết em thích ăn rau thơm, nên cố ý bỏ thêm rất nhiều, nào ăn thử đi, cam đoan em sẽ khen không ngớt lời.” Tổ Tổ nghe anh nói vậy, mỉm cười nhận lấy đôi đũa.

Quả nhiên, mì thịt bò của quán này thật sự rất ngon. Vừa ăn một miếng, đã biết trong nước dùng họ có cho thêm một chút nước béo, có một chút ngậy thơm, mì cũng được làm rất dai rất vừa miệng, Tổ Tổ vừa lòng gật gật đầu, Chung Bình nhìn thấy cô ăn đến mức đỏ cả mồ hôi, thì nhanh chóng lấy giấy ăn ra lau cho cô, Tổ Tổ đang ăn bị hành động này của anh làm cho sợ run một chút, sau đó cầm lấy chiếc khăn tự lau ỉnh.

Hai người ăn xong, cùng nhìn người còn lại thì tự nhiên nở nụ cười. Gương mặt họ đều vì ăn quá cay mà đỏ bừng cả lên, mồ hôi liên tục chảy. Chung Bình nhìn Tổ Tổ đang đội mũ cười vui vẻ, không khỏi ngây ra nhìn cô, chỉ hi vọng cô có thể mãi mãi tươi cười như lúc này. Mãi một lúc sau, Tổ Tổ mới nhận ra ánh mắt nóng rực của anh, đành ngừng cười lại, xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, “Sao chưa tính tiền vậy?” Chung Bình nghe cô nói vậy mới bừng tỉnh gật gật đầu, Tổ Tổ cúi mặt xuống đứng dậy đi ra phía ngoài, Chung Bình cũng rất nhanh từ đằng sau đuổi kịp.

Lúc vào trong xe, hai người lại trầm mặc, giống như nụ cười lúc trước, lúc này lại không biết nên nói gì nữa.

Chung Bình chậm rãi lái xe, lẳng lặng hưởng thụ không gian yên tĩnh có cô ở bên. Cuối cùng, vẫn là anh mở miệng trước, “Tổ Tổ, anh hy vọng em sẽ suy nghĩ lại chuyện muốn rời đi. Anh.....nghĩ bà mà biết sẽ rất buồn.”

“Em đã nghĩ kĩ rồi, chỗ bà, em sẽ giải thích thật tốt.” Tổ Tổ nhẹ giọng nói.

“Nếu em thật sự muốn đi, anh cũng không ngăn cản. Em muốn làm việc, anh cũng có thể giúp em tìm, chỉ mong là em không quá mệt mỏi.” Giọng điệu của anh vẫn bình thản, chỉ vì anh không muốn mình lại giống như tối hôm qua không biết kiềm chế lửa giận của mình. Thật ra, hôm nay không phải anh dậy sớm, mà là tối hôm qua anh căn bản không hề ngủ, anh đã suy nghĩ cả một đêm, cố gắng tìm ra lí do để giữ cô lại. Nếu cô và anh có thể cùng nhau bình tĩnh nói chuyện một lần nữa, có khi nào kết quả sẽ khác đi một chút không.

“Anh yên tâm, công việc lần này là làm phục vụ phòng ở chỗ khách sạn mà A Cường làm việc, không giống với lúc làm ở siêu thị, thời gian sẽ nhất định, vì vậy sẽ không vất vả lắm đâu.” Tổ Tổ nghe giọng điệu nhẹ nhàng của anh, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm kích.

Chung Bình nghe cô nói mình sẽ là đồng nghiệp của Lâm Vĩ Cường, trong lòng lại bắt đầu thấy khó chịu, khẽ biến sắc, nhưng rất nhanh anh đã áp chế nó lại, “Em đã quyết định rồi sao?”

“Em rất quý trọng cơ hội lần này, muốn tự mình cố gắng vì cuộc sống của mình, muốn mau chóng trả tiền lại cho anh.” Cô bình tĩnh, lại không chút do dự, lời nói của cô làm cho trái tim anh ngày càng lạnh thêm một phần nữa, “Chuyện tiền bạc không cần vội, nói sau đi.”

“Chung Bình, em không hy vọng thiếu nợ nhân tình của ai, đặc biệt là của anh, như vậy sẽ làm em cảm thấy áy náy.” Cô cùng anh không hề liên quan, làm sao có thể tiếp tục nhận lấy ân huệ của anh đây.

“Tổ Tổ, em có thể đừng cố ý xa lánh anh như vậy được không?” Chung Bình hơi cao giọng nói với cô. Tổ Tổ chỉ mân môi, không nói gì. Anh nhìn cô khẽ than một tiếng, “Anh không biết em làm sao nữa? Nhưng anh không đồng ý với những gì em nói ngày hôm qua, nếu em hoài nghi tình cảm của anh, vậy hãy cho anh thời gian chứng minh cho em thấy, chứ đừng cứ đá thẳng anh ra ngoài như vậy.”

Tổ Tổ nhàn nhạt nói, “Chứng minh cái gì? Chứng minh rằng chúng ta không thích hợp?” Cô không thể cho.....anh cơ hội một lần nữa, nếu đã mất công thương tổn một lần rồi, vậy thì hãy làm cho nó có hiệu quả đi, để cho cô và anh rời xa nhau.

“Em dựa vào đâu nói chúng ta không thích hợp? Em đừng quan tâm đến suy nghĩ của người khác, chỉ cần hỏi lòng mình thôi, ở cùng một chỗ với anh, chẳng nhẽ em không hề vui vẻ sao?” Chung Bình mơ hồ đã hiểu được, quyết định này của Tổ Tổ nhất định là do từ người khác ép buộc. Tuy rằng anh còn chưa biết được áp lực này là đến từ Đinh Như, hay từ ba anh, hay từ bất kể việc gì đó. Nhưng từ trong lời nói của cô, có thể hiểu được, hiện tại cô nhất định đang gặp áp lực rất lớn.

“Con người ta không thể chỉ nghĩ sự vui vẻ của bản thân. Anh biết không? Mỗi lần cùng anh ở một chỗ, trong lòng sẽ cảm thấy không an tâm, vì cảm giác vui vẻ này tuy lúc cũng sẽ biến mất. Cho nên cuối cùng em vẫn phải tự cảnh tỉnh chính mình, đã là con người thì không nên tham lam quá mức, vẫn nên an phận một chút. Em cùng với A Cường ở chung một chỗ, sẽ không hề có cảm giác nặng nề như vậy.” Tổ Tổ bâng quơ nói ra cảm giác trong lòng mình. Cho dù là làm bạn bè, khi ở với A Cường, cô không hề cảm thấy một chút sợ hãi. Thật ra cô không rõ, tình yêu cùng tình bạn làm sao có thể đánh đồng được đây? Trái tim không cùng chung một nhịp đập thì làm sao có tình yêu.

Chung Bình ngậm chặt miệng, cố gắng kìm nén lại lửa giận trong lòng. Bởi vì cô không chịu nổi loại áp lực

này, cho nên sẽ vứt bỏ anh mà lựa chọn cái người đàn ông chết tiệt Lâm Vĩ Cường kia. Anh cố gắng mở miệng, “Em phải tin tưởng chính mình, cũng phải tin tưởng anh.”

“Chung Bình, đừng lãng phí thời gian với em nữa.” Tổ Tổ kiên nhẫn khuyên anh.

Về mặt anh cứng nhắc, không nói câu nào nữa, trầm mặc tiếp tục lái xe, còn Tổ Tổ cũng im lặng ngồi ở bên cạnh anh.

Chiếc xe từ từ tiến vào bên trong gara, bọn họ liền nhìn thấy mẹ Chung và bà cụ đang ở ngoài sân luyện Thái cực quyền, hai người họ không hẹn mà cùng nghỉ tới bà, không khỏi trùng hần xuống. Vừa đỗ xe lại, Tổ Tổ định xuống xe ngay thì đã bị Chung Bình đột nhiên giữ chặt lại, “Tổ Tổ, cho nhau chút thời gian, bình tĩnh suy nghĩ lại quan hệ của chúng ta, sau đó mới quyết định được không?” Việc này đã là giới hạn cuối cùng của anh rồi, anh không muốn ép cô, lại càng không muốn hai người họ giống như ngày hôm qua, không vui vẻ gì.

Tổ Tổ nhìn ánh mắt thành thật của anh, cũng hiểu được anh đã nhượng bộ cô, nếu còn tranh cãi nữa sẽ chỉ càng khiến anh phản đối kịch liệt hơn thôi. Chờ đến khi cô rời khỏi Chung gia rồi, có lẽ anh sẽ chấp nhận được hết. Cô gật gật đầu, “Trước đó, em vẫn muốn trở về nhà.”

Đáy mắt anh tối sầm lại, mãi mới gật đầu đồng ý, nhẹ nhàng buông tay cô ra. Tổ Tổ không do dự liền xoay người xuống xe, rất nhanh đã đi vào trong phòng.

Chung Bình nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của cô. Mãi đến khi ở bên ngoài gara truyền đến tiếng nói của ba anh, thì anh mới thu lại vẻ mặt thất thần của mình, sau đó chậm rãi xuống xe. Bộ dáng vội vã rời đi vừa rồi của cô làm anh cảm thấy thật khổ sở, giống như một chiếc máy hút mạnh mẽ hút hết sạch toàn bộ hy vọng duy nhất còn lại của anh, làm cho anh cảm thấy thật mệt mỏi, anh thật sự không giữ cô lại được sao?

45. Chương 45: Nhẫn Tâm

Cuối cùng Tiêu Tổ Tâm vẫn dọn khỏi Chung gia.

Chung Bình đưa cô trở về nhà, dọc đường đi hai người vẫn bảo trì trầm mặc. Tổ Tổ nhìn theo đèn đường ở bên ngoài cửa sổ, trái tim như đang lơ lửng nơi đâu rồi cực kỳ quay trở lại. Cứ nhớ lại đến biểu tình khổ sở, thất vọng của bà cụ, từ trong đáy lòng cô lại cảm thấy áy náy, làm cho bà cụ phải âu lo thật sự là không nên. Lại còn lúc, Chung Bình nhìn cô an ủi bà, thì chỉ im lặng đứng nguyên một bên, Tổ Tổ biết anh trong lòng khó chịu, nhưng cô cuối cùng vẫn chỉ có thể tiếp tục giả bộ như không hề thấy rõ.

Sáng nay, cô vừa nói với chị Như rằng mình sẽ dọn về, chị Như nghe xong thì vô cùng vui vẻ, liên tục khen ngợi cô đã ra quyết định vô cùng đúng đắn.

Cuối cùng cũng đã tới trước cửa nhà, Tổ Tổ rất muốn nhanh chóng xuống xe rồi rời đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu như cô không biểu hiện thật tự nhiên, thì làm sao có thể khiến Chung Bình buông xuống được. Cô xoay mặt lại nhìn anh, “Cảm ơn anh. Trở về lại giúp em an ủi bà, hôm nay nhất định đã làm cho bà phải thất vọng rồi.”

Chung Bình bình tĩnh nhìn cô, nhẹ nhàng mở miệng, “Không phải chỉ có một mình bà khổ sở đâu.” Tổ Tổ khó khăn nuốt xuống, “Chung Bình...anh nói sẽ cho em thời gian.” Anh lại đang ép cô.

“Anh nói cho em thời gian, nhưng em lại không quan tâm đến cảm giác của anh, Tổ Tổ....anh hy vọng em đừng suy nghĩ quá nhiều.” Ánh mắt anh thản nhiên lộ ra một chút bi thương.

Tổ Tổ gian nan gật nhẹ đầu, “Về đi thôi.” Nói xong liền xoay người lại mở cửa xe đi xuống.

Nhưng vừa mới nhấc nửa người ra khỏi ghế, thì đã có một sức lực mạnh mẽ kéo cô quay ngược lại, cả thân thể trong nháy mắt bị gắt gao vây chặt trong cánh tay của anh, khuôn mặt ảm áp lại dán chặt bên gáy của cô, một giọng nói trầm thấp như từ xa xôi vọng lại truyền đến bên tai cô, “Tổ Tổ, Tổ Tổ, để cho anh ôm em một chút.”

.....Không thể nhúc nhích, chỉ có thể khuất phục dưới cái ôm của anh, càng ngày càng cứng nhắc, trái tim trong lồng ngực cô từng chút lại từng chút đập loạn mãnh liệt làm cho lý trí của cô chậm rãi tiêu tan, không.....đừng để cô cảm thấy luyến tiếc nữa, nếu như vậy cô thật sự cũng không thể buông được.

Không biết đã qua bao lâu, ngay lúc cô cảm thấy trái tim mình thắt chặt lại, cái cảm giác buồn bực ép cô đến mức sắp thở không nổi, cô chậm rãi nâng tay lên muốn thoát khỏi vòng tay của anh. Một thanh âm đột nhiên từ bên ngoài truyền vào, “Tổ Tổ?” Hai người họ còn đang đau đớn, vướng mắc, nghe thấy tiếng gọi đều xoay mặt nhìn ra bên ngoài, chị Như, cả người Tổ Tổ bỗng run lên, dùng sức đẩy Chung Bình ra, xấu hổ không biết nên nói gì.

Chung Bình nhìn Tổ Tổ, chậm rãi hạ tay xuống. Tổ Tổ vĩnh viễn chỉ nhìn thấy nỗi đau của người khác, còn của anh thì lại vĩnh viễn không.

Biểu tình phức tạp của Đinh Như từ từ được giấu đi, mỉm cười nói, “Chị nói mà, chắc em đã tới rồi, Chung Bình, vào nhà ngồi chơi một lát nhé.” Tổ Tổ vừa rời khỏi Chung gia, liền gọi điện thoại cho cô, thế là cô cứ nhìn đi nhìn lại đồng hồ, mãi mà chưa thấy người tới, liền sốt ruột ra bên ngoài chờ. Cô rất sợ Chung Bình đưa Tổ Tổ về nhà rồi sẽ trở về luôn, cô chỉ muốn gặp Chung Bình mà thôi.

Chung Bình khẽ liếc mắt nhìn Đinh Như một cái, sau đó lại nhìn Tổ Tổ, “Nghỉ ngơi sớm một chút, anh đi đây.” Tổ Tổ vội vàng gật đầu, liền xuống xe đứng ở bên cạnh chị Như. Chung Bình lại nhìn cô một lần nữa, sau đó mới khởi động xe rời đi.

Tổ Tổ nhìn theo đuôi xe đang khuất dần, trong lòng càng lúc càng nặng nề, nói không nên lời, không biết rốt cuộc là giải thoát hay là phiền muộn nữa. Đinh Như đứng ở bên cạnh, trên mặt vẫn còn tức giận, Chung Bình lại không nói với cô một câu nào, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt không nhìn cô, quả thực đã đem cô trở nên trong suốt! Đinh Như ra sức giật tay của Tổ Tổ, “Đều đi rồi, nhìn cái gì nữa!” Nói xong, thì tức giận quay người trở về nhà. Tổ Tổ nhìn tâm tình tồi tệ của chị Như, đành lắc đầu than nhẹ, phỏng chừng đêm nay bảo lại nổi lên rồi.

Ngày hôm sau, A Cường đưa Tổ Tổ đến gặp quản lý của khách sạn. Quản lý là một người đàn ông trung niên rất lịch sự và khiêm tốn. Nghe Tổ Tổ tự giới thiệu xong, ông ấy đã mỉm cười nhìn cô, “Tiểu thư, tình cảnh của cô, Lâm Vĩ Cường đã nói với tôi rồi, phục vụ phòng chủ yếu là phải chịu khổ một chút, còn phải có trách nhiệm, cô có thể làm được không?” Tổ Tổ dùng sức gật đầu, “Tôi có thể.” Có chịu khổ cô cũng không sợ, chỉ là cô lo lắng rằng mình không hề có kinh nghiệm nào cả.

Quản lý nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, gật gật đầu, “Tiểu thư, nếu như cô thật sự muốn làm công việc này. Tôi hy vọng cô có thể tự hiểu, tôi cũng không phải để ý gì vết sẹo trên mặt cô, nhưng khách sạn cũng là một phần của công ty, tùy thời vẫn phải tiếp đãi khách, cho dù làm phục vụ phòng thì cơ hội tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng nếu để họ gặp phải, tôi không hy vọng vết thương trên mặt cô sẽ làm ảnh hưởng đến họ, cô có hiểu không?”

Tổ Tổ im lặng nghe người quản lý nói một lúc, sau đó thì ra sức gật đầu, “Tôi hiểu, tôi sẽ cố xoay sở.” Lần đầu tiên nghe người khác nói thẳng với mình rằng những vết thương trên mặt cô sẽ dọa đến người khác, tất nhiên trong lòng vẫn có chút đau đớn. Nhưng cuối cùng, đây vẫn là sự thật, không nhất thiết phải buồn bực, khó chịu vì nó, Tổ Tổ tự an ủi chính mình.

Sau đó, quản lý Tổng lại tiếp tục bàn bạc với cô về chuyện tiền lương và thưởng, bởi vì cô chưa từng có kinh nghiệm làm việc tại khách sạn. Cô phải ngay lập tức đi đào tạo cùng thử việc trong 4 tháng, căn cứ vào số công việc đã được hoàn thành để trả lương, còn tiền thưởng sẽ trả theo từng quý. Tổ Tổ lắng nghe, đãi ngộ tốt như vậy đã tốt hơn công việc trước kia của cô rất nhiều rồi, cô làm sao có thể kén chọn điều gì nữa.

Cuối cùng, quản lý Tổng đưa Tổ Tổ đi kí hợp đồng. Vừa ra khỏi phòng làm việc, cô liền gửi ngay một cái tin nhắn cho A Cường biết rằng mọi việc đã xong xuôi, A Cường cũng rất hưng phấn gửi lại ngay cho cô một tin nhắn có những năm chữ tốt! Tổ Tổ không tìm được mà phải nở nụ cười. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ bắt đầu lại từ đầu, đi trên con đường mà cô nên đi!

Sau khi tan làm, A Cường lái chiếc xe máy công kênh của mình đưa Tổ Tổ về nhà, dọc theo đường đi không ngừng hỏi cô ngày đầu tiên đi làm cảm giác ra sao, Tổ Tổ xấu hổ nói, rằng rất nhiều thứ này nọ cô không

biết, nên cả ngày căn bản chỉ đi tìm hiểu mỗi thứ một chút, ngày mai mới bắt đầu tham gia đào tạo. Cô chỉ sợ là mình không làm được.

A Cường vội vàng an ủi cô, bảo cô nếu có bất cứ việc gì thì cứ đến tìm anh là được rồi. Anh cũng đã nói trước với mấy người bạn, bảo họ quan tâm đến cô nhiều hơn, đặc biệt anh còn đến khẩn cầu mấy người chị làm ở phòng phục vụ chỉ bảo cô thật tốt. Anh tin Tổ Tổ vốn thông minh như vậy, nhất định không có việc gì là cô không làm được. Tổ Tổ rất cảm kích A Cường đã vì cô mà tốn công tốn sức như vậy, “A Cường, cảm ơn anh.” A Cường ngồi thẳng lại, nhẹ trách cô, “Lại nữa rồi.” Nghe vậy, Tổ Tổ đang ngồi sau lưng anh cũng phải mỉm cười, “Được, em thay anh nói không cần cảm ơn, sau này không nói những lời như vậy nữa.” A Cường nghe cô làm nũng, trong lòng bỗng thấy vui vẻ hẳn lên, anh không cần cô phải biết ơn mình, anh chỉ muốn cô hiểu được tấm lòng của anh mà thôi.

A Cường đưa Tổ Tổ đến trước cửa nhà rồi dừng xe lại, Tổ Tổ xuống xe, cởi mũ bảo hiểm xuống đưa cho anh, “Anh mau về đi.” A Cường nhìn tóc tai cô bị chiếc mũ làm rối tung lên, liền nhịn không được giơ tay lên gạt vài sợi tóc đen trước trán cô ra, Tổ Tổ ngẩn người nhưng không có tránh đi, để cho tay anh tùy ý vuốt ve trước trán cô, chậm rãi nở nụ cười.

A Cường nhìn cô cười, tim càng lúc đập càng mạnh, khàn giọng nói, “Sáng mai anh tới đón em.” Tổ Tổ khẽ chớp mắt, cười lại càng thêm ngọt ngào hơn. Cả khuôn mặt của A Cường bỗng bắt đầu nóng lên, anh vội vàng kéo phần kính ở chiếc mũ bảo hiểm của mình xuống để che đi gương mặt đã đỏ lựng lên của mình, nhanh chóng khởi động xe rời đi.

Tổ Tổ nhìn bộ dáng hoảng loạn của A Cường, lại cảm thấy buồn cười, anh ấy xấu hổ rồi.

Vừa thu mất lại, nhanh chóng xoay người, nét tươi cười trên mặt liền biến mất. Ngay lúc cô quay lại, đã nhìn thấy một bóng dáng cao to đứng ở trong góc đang đi về phía cô, lòng cô bỗng rối loạn, trong thâm tâm đang đấu tranh dữ dội, có nên gặp anh hay không đây. Thực ra, lúc cô vừa cởi mũ bảo hiểm xuống, cô đã lơ mơ thấy Chung Bình đứng ở phố đối diện. Có thể đó là do cảm tính chăng, rõ ràng nơi đó rất tối, cô lại có thể nhạy cảm phát hiện ra có điều bất thường, xuyên qua bờ vai của A Cường, cô thậm chí có thể thấy Chung Bình đang đứng đó hút thuốc.

Lúc đó, cô cũng lúng túng, nên khi A Cường đang vuốt trán cô, thì cô lại lại vô thức mỉm cười. Trong lòng thì không ngừng suy nghĩ xem Chung Bình đã đứng ở đằng kia đợi cô bao lâu? Vì sao không thấy xe của anh? Tại sao anh lại không ngồi trong xe chờ cô?

Cho đến tận lúc A Cường rời đi, trong đầu của cô đã bị những vấn đề đó làm cho rối loạn thành một mớ bòng bong. Trong bóng tối, bóng người kia khẽ động, anh đã đi tới, làm cho Tổ Tổ hoảng sợ, nhanh chóng xoay người muốn lùi ngay ra chiếc chìa khoá để mở cửa vào trong nhà.

Nhưng cô càng nóng ruột, tay càng loạn, sờ soạng cả nửa ngày ở trong túi cũng không móc được chiếc chìa khoá ra. Trong khi đó, tiếng bước chân đằng sau càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng Tổ Tổ quỳnh hết cả lên, định giơ tay gõ cửa. Nhưng tay còn chưa đập vào, thì đã bị một bàn tay khác vững vàng nắm chặt lấy, tâm tình căng như dây cung cuối cùng cũng bắn ra, cô cúi đầu run rẩy từ từ quay lại.

“Đi làm à?” Giọng nói ôn hoà nhẹ nhàng ở trên đầu cô kêu lên.

Tổ Tổ nhắm thật chặt mắt lại sau đó lại mở ra, rồi giơng mắt lên mang theo mỉm cười, “Hôm nay đến phỏng vấn.” Mắt của anh hẳn đầy tờ máu, tóc tai cũng lộn xộn hơn bình thường, trên mặt lộ ra sự mệt mỏi rã rời đến nồng đậm.

“Có suôn sẻ không?” Chung Bình vừa nói vừa kéo cô đi ra ngoài, giọng nói vẫn bình thản như cũ. Tổ Tổ khẽ giật anh lại, “Chung Bình.” Chung Bình nghe cô gọi, liền quay lại nhìn cô, thấy sự nghi hoặc trong mắt cô, khoé miệng nhất thời nhếch lên, “Đi nói chuyện một lúc.” Giọng điệu nhẹ nhàng để lộ ra rất nhiều mệt mỏi. Tổ Tổ cắn môi, “Vào nhà nói đi.” Anh mệt như vậy, cô cũng không đành lòng đuổi anh đi.

“Anh không muốn gặp Đinh Như.” Chung Bình nói xong lại tiếp tục kéo cô đi về phía trước. Tổ Tổ vừa nghe, kinh ngạc trừng anh, “Chung Bình!” Chung Bình liếc mắt nhìn, “Hôm nay anh mệt chết đi được, xin em.” Trong mắt anh lộ vẻ thỉnh cầu làm cho lòng cô mềm nhũn không phản kháng nữa, tùy ý để anh dắt cô qua đường, đi vào một cửa hàng đồ ngọt.

Vừa mới ngồi xuống, cả người anh đã nặng nề dựa sát vào trong chiếc ghế, làm cho chiếc ghế phát ra một vài tiếng kêu kệt. Tổ Tổ nhìn gương mặt anh, trái tim có chút đau đớn. Đúng lúc anh ngẩng đầu bắt gặp cô đang chăm chú nhìn mình, làm cho cô xấu hổ quay đi.

Chung Bình gọi hai chén chè cao lương (không biết dịch có đúng không, vì nó là Sago cream), rồi hỏi cô, “Đi làm ở đâu vậy?”

Tổ Tổ dừng một chút, rồi mới nói cho anh biết. Hai người một hỏi một đáp mãi về công việc mới của cô, anh vừa nghe thấy công việc này phải làm nhiều thứ như vậy, thì liền cau mày, “Em có thể làm được không?” “Cũng được, nhưng em vẫn phải nhanh chóng làm quen với mọi việc.” Dù gì cô cũng không thể lại làm gánh nặng cho người khác nữa. “Chỉ vậy mà em đã vui vẻ rồi?” Chung Bình chăm chăm nhìn cô, Tổ Tổ cũng cười, “Đúng vậy, cảm giác rất tuyệt.” Nghe cô nói vậy, anh lại chỉ nhìn cô, thật lâu sau cũng không lên tiếng nữa.

Mãi đến khi chủ quán bưng đồ lên, anh mới thu mắt lại, chỉ chăm chú ăn đồ của mình. Còn Tổ Tổ chỉ dùng chiếc thìa khuấy đi khuấy lại, khẽ nói, “Chung Bình, anh cho em số tài khoản đi, mỗi tháng sẽ chuyển khoản cho ah.” Cô suy nghĩ rất lâu, nếu làm như vậy cô sẽ không phải gặp anh quá nhiều.

Chung Bình không hề lên tiếng chỉ vì đầu ăn, Tổ Tổ lại gọi lần nữa, “Chung Bình?”

“Anh đã nói là việc này để sau đi.” Chung Bình đột nhiên cao giọng, cứng nhắc trả lời cô. Tổ Tổ không khỏi run lên, anh.....đang tức giận rồi.

Rất nhanh, Chung Bình đã ăn xong, dựa vào chiếc ghế, thẳng tắp nhìn cô. Tổ Tổ không muốn xem biểu tình phức tạp trong đáy mắt anh, liền cắn răng đứng lên, “Chung Bình, ngày mai em còn phải dậy sớm, về trước đây.”

Chung Bình không có giữ cô lại, mà chỉ nhìn cô, sâu xa nói, “Cùng cậu ta đi làm có phải càng vui vẻ hơn không?” Tổ Tổ cả người căng thẳng, hiểu rõ ý tứ của câu nói vừa rồi “Cậu ta” là chỉ A Cường, trong giọng nói u oán vừa rồi lộ ra ba phần bất đắc dĩ bảy phần chua xót, anh nhất định đã nhìn thấy hết những gì A Cường vừa làm với cô. Tổ Tổ mỉm cười nhìn anh, “A Cường rất biết chăm sóc người khác. Chung Bình, em thật sự phải về rồi, anh cũng về sớm đi.” Nói xong liền nhanh chóng rời khỏi.

Chung Bình ngồi ở trên ghế, trừng mắt nhìn khoảng không ở đối diện, trái tim càng ngày càng thêm lạnh lẽo. Anh thấy Lâm Vĩ Cường nhẹ nhàng vuốt trán cô, còn cô thì lại tươi cười ảm áp với cậu ta, tự nhiên như thể hồn nhiên như thế. Chẳng nhẽ đây là thứ mà cô nói là không có gánh nặng sao? Tại sao ở trước mặt anh cô lại không thể cười dễ dàng như vậy? Anh hung hăng ném tàn thuốc trong tay xuống, dùng để giày cật lực di nát nó. Sự dỗi kị ở trong lòng trở nên điên cuồng giống như máu chảy cuộn cuộn trong người, chỉ có trời mới biết anh đã phải kìm nén biết bao nhiêu để không tiến lên mà ném tên Lâm Vĩ Cường kia xuống đất, bởi vì anh không muốn cô khó xử, không muốn cô tức giận. Nên anh chỉ có thể đè nén tức giận cùng phần nộ của mình để chờ cậu ta rời đi, anh mong đợi có thể gặp cô nói chuyện, cho dù chỉ là thăm hỏi đơn giản mà thôi, chừng ấy cũng đã đủ để tháo đi sự nhớ nhung điên cuồng của anh, anh chỉ muốn cô dành một khoảng cho riêng anh.

Nhưng cô lại chỉ qua loa trả lời anh, giống như đẩy anh đi, làm khoảng cách giữa hai người họ trở nên dài như một con sông, cô đứng ở bờ bên kia, đối diện anh nhưng lại cảm anh không được bước tới, cái cảm giác khó chịu này, đeo bám anh, khiến anh cảm thấy vô cùng khó thở. Hơn nữa, cô lại nói đến tiền, chẳng nhẽ giữa bọn họ ngoại trừ chuyện tiền bạc ra thì không có đề tài nào khác sao? Bất kể anh có cố kìm nén đến mức nào, thì cuối cùng vẫn là tức giận, giọng điệu lại trở nên đông cứng.

Cô không nhớ anh, không một chút nào, ánh mắt hờ hững của cô, làm cho anh không tìm ra được một tia thông khổ, dày vò. Tổ Tổ, lẽ nào thực sự muốn rời khỏi anh? Anh đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô bình tĩnh, giọng điệu nhàn nhạt, tất cả đều làm anh nghĩ đến một khả năng, cô đồng ý sẽ suy nghĩ lại rất có thể chỉ là lí do để cô có thể rời đi, cô căn bản không muốn ở bên cạnh anh nữa!

Tổ Tổ, em thật sự nhẫn tâm như vậy sao?

46. Chương 46: Dây Đưa

Không ngờ tới, lo lắng của Chung Bình lại trở thành sự thật, Tổ Tổ muốn xa lánh anh tới mức phải trốn tránh khiến anh không thể nào gặp nổi.

Vì muốn rời xa anh, cô đã chủ động yêu cầu muốn làm ca đêm. Mỗi lần Chung Bình gọi điện thoại tới, Tổ Tổ đều cúp máy, gửi tin nhắn cho cô, cô cũng chỉ đơn giản nhắn lại mình đang làm việc mà thôi. Cuối cùng, Chung Bình cũng biết lần này cô có bao nhiêu quyết tâm muốn rời đi, cô thực sự không để lại cho anh bất cứ cơ hội nào nữa.

Đã một tuần trôi qua kể từ lần gặp cuối, Chung Bình lúc này đang buồn bực ngồi ở trong quán bar uống rượu. Không ít người đẹp nhìn thấy Chung Bình đến một mình, đều tiến đến gần anh, nhưng tất cả bọn họ đều bị sự lạnh lùng của anh làm cho phải rời đi.

Hiện tại, trong lòng anh chỉ có một vấn đề dai dẳng, rốt cuộc là Tổ Tổ có yêu anh hay không? Nếu như nói là do sự phản đối đến từ Đình Như khiến Tổ Tổ đưa ra quyết định này, thì sự chênh lệch giữa bọn họ mới là điều khiến cô để ý nhất. Tất cả dè dặt cùng cẩn thận của cô đều cho thấy cô đối với đoạn tình cảm này quá bất an, cho tới bây giờ vẫn luôn hoài nghi anh không phải thật lòng. Cho nên, khi xuất hiện bất cứ áp lực nào, cô sẽ lựa chọn trốn tránh và rời đi, chứ không phải nắm tay anh cùng nhau vượt qua mọi khó khăn. Anh rốt cuộc nên làm như thế nào, thì cô mới có thể dừng cảm đối mặt đây?

Chung Bình bực bội uống hết một ly nữa, sau đó đập mạnh cái ly xuống bàn, lớn tiếng kêu, “Thêm một ly nữa.” Trước mắt chợt loé lên, một bàn tay trắng trẻo đặt tại trên ly của anh, Chung Bình có một chút say quay mặt lại nhìn, trùng mắt với người định quấy rầy anh, Triệu Diễm?!

Triệu Diễm quay ra cười với người phục vụ, “Không cần đâu.” Chung Bình nhìn theo người phục vụ rời đi, trợn mắt nhìn thẳng, “Ai nói không cần.” Người phục vụ kia lại quay đầu nhìn anh, rồi lại nhìn Triệu Diễm. Triệu Diễm chợt vùng tay lên, “Đừng để ý đến anh ấy.” Người phục vụ kia rất thức thời, hiểu ý nên cũng không dừng lại nữa. Chung Bình lại cầm chiếc ly trống rỗng đập mạnh một cái, giận dữ kêu lên, “Triệu Diễm, hiện tại tôi không rảnh đối phó với cô, đi đi.” Vừa nhìn thấy cô ta, anh lại nhớ đến lần lần gặp mặt ăn cơm lần trước, Tổ Tổ bị ba anh làm khó dễ, khiến anh bỗng chốc lại trở nên tức giận.

Triệu Diễm bị anh quát như vậy, cũng không hề giận, chỉ là ngồi im bên cạnh anh. Cô cướp đi chiếc ly trống rỗng từ tay anh, lại gọi người phục vụ quay lại, liền ném cho cậu ta cái ly, người phục vụ kia cũng vững vàng đỡ được. Chung Bình còn chưa có phản ứng gì, Triệu Diễm lại tiếp tục giở thuốc trong tay anh, di vào trong gạt tàn thuốc. Đến mức này, Chung Bình đã tức giận đến mức không kìm nổi giọng nói của mình nữa, nổi giận gầm lên một tiếng, “Cô bị điên à!”

Triệu Diễm nhẹ nhàng cười, “Tôi điên thì sao? Không phải chỉ là thất tình thôi? Có cần đến mức mượn rượu tiêu sầu không? Anh, Chung Bình không phải đã tự kiêu rằng chỉ mình anh có thể làm cho phụ nữ thương tâm, còn không có ai có thể làm anh tổn thương sao? Vậy anh bây giờ ở đây làm gì? Thật là quá mất mặt.”

Chung Bình vừa nghe cô nói, lại thấy cô châm chọc mình, thì càng nổi trận lôi đình, “Tôi với cô chả có quan hệ gì cả, con mẹ nó cô tưởng cô là gì của tôi!”

Triệu Diễm cười lạnh, “Tôi cũng không muốn quẩn anh, nhưng dù như thế nào đi nữa, anh cũng là chồng dự tuyển tương lai của tôi. Nhìn anh sa sút tinh thần như vậy, tôi chỉ muốn thức tỉnh anh thôi. Cô ấy không cần anh, thì tôi cần.”

Chung Bình trừng mắt nhìn về mặt tự tin đường hoàng của cô, tức đến mức suýt phun ra. Anh nhảy xuống ghế, xiêu xiêu vẹo vẹo hướng ngoài cửa đi đến, cùng người phụ nữ điên kia nói chuyện đúng là không biết suy nghĩ, không ngờ người ngoan ngoãn như cô ta cũng có thể hút thuốc nữa.

Chung Bình đi tới đi lui hai bên xe, sờ soạng cả nửa ngày mới móc ra chiếc chìa khoá xe, anh chống tay trên nóc xe ra sức muốn nhét chìa khoá vào ổ cắm, nhưng có đứng cả nửa ngày cũng không thể nào mở được, Chung Bình tức giận đá một phát vào lốp xe đằng trước. Sau đó lại hít sâu một cái, tiếp tục đấu đá cùng chiếc ổ khoá, đúng lúc này cái chìa khoá lại một lần bay lên cao, lại bị người khác đoạt đi tiếp. Chung Bình giương mắt trừng nhìn người bên cạnh, tức giận quát, “Cô rốt cuộc muốn làm gì?”

Triệu Diễm cầm chìa khoá xe bóp một cái, liền đóng chốt an toàn lại, khẽ cười nói, “Anh đã thành cái dạng gì rồi sao mà lái xe được, tôi đưa anh về.”

Chung Bình nhắc tay lên, định cướp lấy chìa khoá trong tay cô, Triệu Diễm nhanh chóng lui lại, đem chìa khoá nhét vào trong túi, xoay người đi về phía quán bar. Chung Bình tức giận quát lần nữa, “Triệu Diễm, cô quay lại đây.”

Triệu Diễm đương nhiên vẫn không để ý đến anh, cô đến chỗ bảo vệ của quán bar nói gì đó, sau đó dẫn theo hai người bảo vệ quay lại. Chung Bình nhìn mấy người họ đi tới, mặt càng đen hơn, “Cô đưa chìa khoá đây.” Triệu Diễm không trả lời chỉ nhắc tay chỉ về phía chiếc xe màu đen đỗ cách đó không xa, bảo vệ liền tiến lên muốn đỡ Chung Bình, nhưng vừa mới chạm vào người anh, anh đã hất tay hai người đó ra, “Làm gì vậy?”

“Tiên sinh, anh uống rượu rồi không lái xe được, vào xe của vợ anh đi về thôi. Xe của anh chúng tôi sẽ trông hộ, nhưng ngày mai nhớ đến lấy.” Người bảo vệ kia vừa kéo anh vừa nói.

Chung Bình tức giận đến mức trừng mắt nhìn Triệu Diễm đang cười cười đứng ở một bên, “Triệu Diễm, cô có bệnh à!” Triệu Diễm lại cười cười nháy mắt với hai người bảo vệ kia, “Chồng tôi tử lượng không tốt lắm, xin thông cảm cho.” Người kia khẽ gật đầu, nửa nâng Chung Bình đến bên xe của cô.

Chung Bình dù có kêu như thế nào cũng vẫn bị họ nhét vào trong xe của Triệu Diễm, sau đó cô cũng ngồi vào bên trong, cảm kích nhìn hai người kia, “Cám ơn.” Chung Bình ngồi ở kế bên chân tay đá lung tung đập loạn xạ, người bảo vệ thấy thế chỉ lắc đầu, ánh mắt đầy đồng cảm nhìn Triệu Diễm. Cô chỉ cười cười sau đó khởi động xe.

Dọc theo đường về nhà, lúc đầu Chung Bình vẫn còn hùng hùng hổ hổ, sau đó lại thì thầm lải nhải, Triệu Diễm cũng không để ý đến anh. Cuối cùng mãi một lúc sau cũng được an tĩnh, bởi vì anh đang ngủ rồi.

Sáng sớm hôm sau, lúc Chung Bình vừa mới tỉnh lại, anh mới phát hiện mình đang ở nhà ba mẹ.

Anh đứng dậy rời phòng, vừa vặn thấy mẹ anh đang từ phòng ngủ đi ra, “Mẹ.” Mẹ Chung vừa nhìn thấy anh đã khẽ kêu, “Đi tắm đi, hơi quá.” Chung Bình gật đầu, xoay người vào phòng định thay quần áo, suy nghĩ một chút lại quay đầu lại, “Sao còn lại về nhà?” Sao anh lại về đây?

Mẹ Chung trả lời, “Tối qua, con uống say, là Triệu Diễm đưa con về.” Triệu Diễm? Chung Bình mơ hồ nhớ lại tình hình ngày hôm qua. Mẹ Chung liền vỗ vai anh, “Bình Bình, ta biết con gần đây không vui, nhưng nếu làm tổn thương bản thân mình, sẽ làm cho bà lo lắng, có biết không?” Chung Bình khẽ gật đầu, ôm chặt mẹ mình, sau đó quay lại phòng. Mẹ Chung nhìn bóng dáng con trai, chỉ có thể lắc lắc đầu, thật mong Bình Bình sớm có thể tỉnh ngộ một chút.

Lúc Chung Bình tắm rửa xong xuôi đi ra, đã nhìn thấy bà cụ. Bà cụ vừa nhìn thấy anh, thì đã đau lòng kéo anh ngồi xuống bên cạnh, “Bình Bình, Tổ Tổ đi ta cũng rất buồn, nhưng ta tin nó sẽ trở lại, cho nên cháu không thể dễ dàng mà buông tay.” Chung Bình cũng ôm lại bà, ra sức gật đầu, nhưng trong lòng vẫn thấy trĩu nặng, chỉ có một mình anh không chịu buông tay thì có ích gì hay không?

Chung Bình quyết định đi tìm Tổ Tổ, anh muốn cùng cô nói chuyện. Nhưng không nghĩ tới anh còn chưa ra khỏi nhà, thì Triệu Diễm đã đến tới cửa.

Ba Chung vừa nhìn thấy Triệu Diễm, lập tức tươi cười chào đón, “Triệu Diễm, tối hôm qua thật khổ cho cháu rồi.” Triệu Diễm đi vào trong nhà, mỉm cười nói, “Không có gì, Chung Bình không sao chứ ạ?”

“Nó vừa mới dậy, đang ở trong phòng, cháu đi gọi nó đi.” Ông thấy cô chủ động như vậy, hiển nhiên là rất vui vẻ.

Chung Bình vừa thay xong quần áo, đang định mở cửa đi ra ngoài, vừa mở cửa ra đã thấy Triệu Diễm, bỗng chốc cả khuôn mặt anh lại đen thui, “Cô ở đây làm gì?” Triệu Diễm cười, “Gặp anh.” Chung Bình quét mắt một cái, ra khỏi phòng đóng cửa lại, kê cô đang đứng ở một bên, đi ra ngoài. Triệu Diễm cũng không lên tiếng, chỉ là vẫn theo ngay đằng sau anh.

Chung Bình nhìn ba anh đang ngồi ở phòng khách, liền báo một tiếng, “Con ra ngoài.” Ông khẽ nháy mắt, “Nhớ kỹ phải đối xử tốt với Triệu Diễm đó.” Triệu Diễm mỉm cười, khẽ cúi chào ông, “Bác Chung, chúng

cháu đi.” Mắt anh khẽ đảo một cái, người phụ nữ này thật là tự giác quá đi.

Anh đi vào trong ga ra, không thấy xe của mình, lúc này mới nhớ ra tối hôm qua là Triệu Diễm đưa mình trở về, nên ở bên trong chỉ có xe của ba anh. Anh xoay người vào trong nhà, định tìm ba anh mượn xe, vừa quay lại đã thấy Triệu Diễm ở đằng sau lưng, mắt lạnh trừng cô, “Triệu Diễm, tôi không rảnh mà chơi với cô, cô cứ tự nhiên đi.” Triệu Diễm lại càng cười hờ hững, “Anh muốn đi gặp Tiêu Tố Tâm? Tôi cũng muốn đi.”

Chung Bình cố nén lửa giận, “Đừng ép tôi phải kêu cô cút.” Sắc mặt cô khẽ biến, nhưng khoé miệng vẫn lộ ra tươi cười, “Anh đã nói rồi, tôi biết trong lòng anh đang kêu như vậy” “Cô biết mà vẫn còn ở lại?” Anh vừa nói, vừa thấy bội phục sự mặt dày của cô.

“Không có cách nào khác, anh và bạn gái trước vẫn chưa triệt để chia tay, tôi rất lo lắng đấy!” Triệu Diễm cười cực kì ngây thơ.

Hừ, Chung Bình tức giận quay lưng vào trong nhà. Lấy được chìa khoá đi ra, anh nhìn quanh cũng không thấy Triệu Diễm, trực tiếp đi đến chỗ xe của ba anh, rất nhanh mở cửa xe chui vào, rồi nhanh chóng khoá các cửa lại. Nhìn Triệu Diễm đứng ở ngoài lồi lồi kéo kéo, Chung Bình cười đắc ý, cô yêu gì chứ, cũng đừng làm phiền tôi!

Triệu Diễm cũng không vì vậy mà tức giận, xoay người đi ra ngoài. Chung Bình nhìn bóng lưng cô rời đi, thì khởi động xe chậm rãi lái xe rời gara.

Nhưng Chung Bình vừa mới lái ra khỏi cổng, đã nhìn thấy chiếc xe màu đen của Triệu Diễm bám sát phía sau, anh bực mình đến thiếu chút nữa thổ huyết, người phụ nữ này vì đạt được mục đích của mình mà không từ cả thủ đoạn. Quên đi, không để ý đến cô ta là được!

Nhưng Chung Bình lại không nghĩ tới, anh rốt cục cũng gặp được Tố Tố, nhưng cũng nhìn thấy những gì mà mình không muốn thấy nhất!

47. Chương 47: Xa Lạ

Chung Bình thẳng một hướng đi đến khách sạn nơi Tố Tố làm việc, rồi anh vào một quán café gần đó, mãi đến lúc anh ngồi xuống chiếc ghế salon ở giữa đại sảnh rồi, anh mới gửi ngay cho Tố Tố một tin nhắn ngắn, nói anh muốn gặp cô, anh đã đang ở đại sảnh rồi. Vừa gửi xong tin, anh chỉ lặng lặng dựa vào bên ghế, vô cùng bình tĩnh tin chắc rằng lần này nhất định cô sẽ đồng ý gặp anh.

Đột nhiên trước mắt chợt loé lên, Triệu Diễm khẽ bước qua trước mắt anh, rồi ngồi xuống ngay bên cạnh, cô lại nhìn anh cười vô cùng thân mật. Chung Bình thở sâu một cái, hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, Triệu Diễm nháy mắt một cái, nhanh chóng khẽ nghiêng người lại.

Chung Bình trừng mắt nhìn cô, giọng điệu lạnh lùng, “Lập tức biến đi.” Người này quá phiền phức, cô ta muốn chơi đùa thì tùy tiện tìm người khác mà chơi, quẩn quýt lấy anh để làm gì, không thấy anh hiện đang bề bộn nhiều việc sao?

Triệu Diễm khẽ đảo mắt, khuôn mặt khẽ xụ xuống, nhưng ầm nhẩn ba giây, lại bày ra nụ cười dịu dàng, “Tôi hiểu rồi.” Cô đứng dậy thong dong đi đến chỗ quán trà ở đại sảnh bên kia, rồi kiếm một chiếc bàn cạnh cửa ngồi xuống, hai mắt thẳng thắp nhìn chằm chằm Chung Bình. Chung Bình nhìn cô ở cách anh không xa, lại không thể làm gì khác hơn, đành nghiêng mặt sang một bên không nhìn nữa.

Lúc này, điện thoại của anh chợt vang lên, là tin nhắn của Tố Tố, “Anh chờ một chút.”

Trái tim anh không tự chủ được mà cuồng loạn một lúc, rốt cục cũng được nhìn thấy Tố Tố rồi. Anh ngồi thẳng lưng lại, cầm điện thoại của mình, chậm rãi hô hấp, trong lòng liên tục thuyết phục mình không được khẩn trương, nhưng lòng bàn tay lại vẫn toát ra một đồng mồ hôi lạnh, nhìn anh bây giờ giống hệt học sinh tiểu học đi gặp thầy giáo chủ nhiệm của mình nên mới khẩn trương và bất an như vậy. Tâm tư anh rối bời,

nghĩ ngợi, không biết gặp cô trước tiên nên nói gì, gần đây có tốt hay không? Có nhớ anh không? Không, hẳn là anh nên nói cho cô biết mình đã nhớ cô biết bao nhiêu. Trong đầu anh đều đã bị những.....suy nghĩ lộn xộn này làm cho rối tung, đột nhiên trước mắt anh loé lên, thang máy đã đến tầng một. Chung Bình thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đó, cửa mở, Tổ Tổ cũng đi ra. Một thân quần áo đồng phục màu trắng, trên đầu vẫn đội một chiếc mũ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bị che dưới chiếc mũ có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, hôm nay cô còn trang điểm, mấy vết thương kia đều được khéo léo che khuất đi. Chung Bình nhìn cô hận không thể ngay lập tức kéo cô lại ôm chặt vào lòng, cô nhất định rất mệt mỏi, mặc dù đã trang điểm nhưng vẫn không che được vết quầng thâm trên mắt.

Tổ Tổ nhìn lướt qua đại sảnh, rất nhanh đã nhìn thấy Chung Bình đang ngồi trên ghế, liền hướng anh đi tới.

Tổ Tổ đứng ở trước mặt anh, khẽ mỉm cười, “Xin chào, Chung Bình.” Chung Bình cũng đứng lên, tay nhắc lên khe kéo cô, Tổ Tổ bỗng lui lại nửa bước, hơi khom người xuống cười nhẹ, “Em đang làm việc.”

Chung Bình chậm rãi buông tay xuống, thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt cô, “Nếu như anh không tới đây, có phải em vẫn muốn tránh anh không?”

Tổ Tổ quay đầu lại thoáng nhìn về phía quản lý phục vụ, cô ấy cũng đang nhìn về bên này. Cô rất nhanh quay đầu lại, nhưng lúc vội vã đảo mắt lại, thì khẽ liếc thấy một hình dáng, dừng lại vài giây, cô nhìn thấy Triệu Diễm! Tổ Tổ nói với Chung Bình, “Chúng ta ra ngoài nói.” Nói xong, liền xoay người ra phía ngoài cửa lớn đi, Chung Bình trừng mắt nhìn theo bóng lưng của cô, sau đó cũng đi ra phía ngoài.

Ngồi ở cách đó không xa, Triệu Diễm vừa thấy bọn họ một trước một sau ra khỏi khách sạn, thì cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tổ Tổ dẫn Chung Bình đến gần bãi đỗ xe, sau đó mới xoay người lại đối mặt với anh, “Chung Bình, thật ra hôm nay dù anh không tới tìm, em cũng sẽ tới tìm anh.”

Chung Bình nhìn cô, chỉ trầm mặc.

Tổ Tổ khẽ nhếch môi, “Bà có khoẻ không? Chờ sau khoảng thời gian này, em nhất định sẽ đi thăm bà.”

“Không tốt lắm, bà nhớ em.”

“Thay em cảm ơn bà, bà chắc rất buồn vì em.”

“....”

“Còn có mẹ anh...”

“Em nếu nhớ họ, thì tự đi thăm đi.”

“Sẽ, lúc nào rảnh đã.”

“Tổ Tổ...”

“Chung Bình, em đã nghĩ rất lâu rồi, chúng ta.....đến được mức này, đã rất tốt, rất hạnh phúc rồi.”

“....” Đây là những gì cô muốn nói với anh? Suy nghĩ thật lâu, chỉ vì tìm cách muốn chia tay với anh?

“Nếu như chúng ta còn có thể làm bạn bè, em mong anh mau chóng trở lại bình thường. Nếu như....anh không muốn, chúng ta cũng không cần gặp lại nữa, tiền của anh, em sẽ mau chóng trả lại.” Trên mặt cô vẫn thủy chung giữ lại nụ cười nhàn nhạt, giống như đoá sen lưu lạc giữa mây mù, gan góc lơ lửng giữa mây trời, vừa lạnh lẽo, vừa thê lương.

Chung Bình thật sâu nhìn vào mắt cô, dường như muốn xuyên thấu qua đôi mắt sáng ngời để nhìn thấu vào nội tâm của cô, nỗ lực muốn tìm ra một chút do dự, một chút đấu tranh, nhưng mong muốn càng lớn, thất vọng càng nhiều. Cô vẫn bình tĩnh, thong dong đến vậy, hẳn là đã sớm quyết định rồi.

“Tổ Tổ, nói cho anh biết lý do vì sao? Tại sao phải rời khỏi anh?” Anh muốn nghe chính miệng cô nói ra.

“Ở cùng với anh, cảm thấy có rất nhiều áp lực, lúc nào cũng phải suy nghĩ rất nhiều, hoài nghi anh, cũng hoài nghi chính mình. Nếu như chúng ta thật sự ở bên nhau, anh vui vẻ, em có nhất định sẽ vui không?”

Cô đã thay mình tìm vô số lý do để có thể buông tay với đoạn tình cảm này, ngay lúc mọi người đều có thể quay đầu, nở một nụ cười rồi chia tay nhau không phải tốt hơn sao?

Chung Bình nhanh chóng muốn đưa tay ra kéo vai cô, cô lại rất nhanh lui về sau trốn, tránh khỏi tay anh, cô nghĩ làm như vậy sẽ làm anh tổn thương, bất giác liền liếc mắt nhìn anh, trên mặt anh đã trầm hẳn xuống, quả là anh đã bị tổn thương.

Chung Bình cố gắng nuốt xuống một cái, tay vẫn đang giơ giữa không trung liền thu về, “Anh chỉ hy vọng em cho anh chút thời gian để xóa bỏ sự hoài nghi của em.”

Tổ Tổ khẽ lắc đầu, “Xin lỗi, em không có lòng tin với anh.”

Chung Bình nghe cô nói, bỗng cảm thấy không còn gì thất bại hơn nữa, anh cười khổ, nói cho cùng cô vẫn cảm thấy nhân cách của anh có vấn đề. Ở trong mắt cô, vô luận anh đối với cô có cẩn thận, có khấn nguyện như thế nào, cô vẫn coi anh là một kẻ lẳng nhăng, tội ác tày trời. Cô không muốn bị tổn thương, cho nên mới lựa chọn không lưu luyến tự tay chặt đứt tơ tình, cuối cùng cô mới là người tàn nhẫn. Nghẹn ở cổ họng cả nửa ngày, anh mới vòng vo nói ra khỏi miệng, “Tổ Tổ, rốt cục em có từng thích anh bao giờ chưa?”

Trong mắt cô có một chút rung động, Chung Bình ngừng cả thở, chờ câu trả lời của cô, có phải cô lại muốn phủ nhận hay không, hay là mãi cho đến tận bây giờ vẫn chỉ có anh là người động tâm.

Nhưng câu trả lời của Tổ Tổ lại làm anh giật mình, “Có, anh đối với em tốt như vậy, em thực sự rất cảm kích. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ có giấc mộng của một cô bé lọ lem, nhưng loại mộng này rất dễ bị đánh thức, mà khi tỉnh lại sẽ rất đau. Cho nên, em đã tự nói với chính mình, đừng nên nằm mơ nữa. Chung Bình, anh cũng không cần cố chấp, tiếp tục như vậy nữa, ngay cả khả năng làm bạn bè chúng ta chưa chắc đã làm được.”

“Em cho là anh còn có thể cả ngày đối mặt với em, lại chỉ coi em như bạn bè bình thường sao?” Giọng nói lạnh lùng của anh cuối cùng đã làm đóng băng toàn bộ bầu không khí xung quanh.

“Vậy chúng ta coi như làm người xa lạ đi.” Ánh mắt cô nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói, cười cho qua.

Trong lòng anh co rút đau đớn, khẽ nhắm chặt mắt lại, môi cũng mím chặt, lại nghe thấy tiếng răng nghiến kèn kẹt, cô cũng đủ độc ác rồi! Lần thứ hai mở mắt nhìn thấy nụ cười của cô, thì trái tim anh đã đau đến mức mất đi toàn bộ tri giác, “Tổ Tổ, em thực sự đã quyết? Không hối hận?”

Tổ Tổ mỉm cười nhẹ gật đầu, tao nhã vươn tay ra, “Lần sau gặp lại, coi như không quen đi.”

Chung Bình trừng mắt nhìn những vết sẹo được che đậy cẩn thận trên tay cô, bỗng cười thất thanh, “Tốt, tốt thôi, không quen biết!” Anh giận dữ xoay người nhanh chóng rời khỏi đó. Tổ Tổ nhìn theo bóng dáng đang khuất xa của Chung Bình, chậm rãi hạ tay xuống, cô khẽ thu lại nụ cười còn vương trên môi. Chung Bình, cảm ơn anh đã từng yêu em, được trải qua quãng thời gian kia, em thật sự rất rất hạnh phúc!

Tổ Tổ thu mắt lại, hướng khách sạn đi vào trong. Đột nhiên, một hình dáng che ngay ở phía trước cô, Tổ Tổ ngẩn ra, Triệu Diễm? Cô ấy từ này giờ vẫn đứng ở đây nhìn lên sao?

Tổ Tổ mở mắt nhìn nơi khác, tiếp tục đi về phía trước, cô đã hết sạch hơi sức để có thể mỉm cười với cô ta nữa rồi.

“Tiêu Tổ Tâm.” Triệu Diễm lại chủ động gọi cô, Tổ Tổ dừng bước, nhìn về phía Triệu Diễm.

Mặt không có chút thay đổi, quay ra nói với Tổ Tổ, “Cô thực sự không cần Chung Bình?”

Tổ Tổ chẳng biết tại sao lại đột nhiên rất muốn cười, “Không phải cô đang chờ điều này sao?” Vì sao bây giờ lại lộ ra bộ dáng nghiêm trọng như vậy?

Triệu Diễm không nghĩ tới cô cũng sẽ chế giễu lại người khác, “Đúng vậy. Nhưng mà tôi không cảm ơn cô đâu, hai người vốn đã không thích hợp.”

Tổ Tổ cười nhạt, “Ngược lại, hai người rất xứng đôi.” Nói xong, cô nhìn cũng không nhìn nữa, mà trực tiếp quay lại khách sạn.

Triệu Diễm nhìn theo bóng dáng của Tiêu Tổ Tâm, lại quay mặt nhìn hướng Chung Bình rời đi, khẽ kêu lên một tiếng, rồi nhanh chóng đuổi theo Chung Bình.

48. Chương 48: Chịu Đựng

Triệu Diễm đuổi theo ra đến bãi đỗ xe của khách sạn, thì thấy xe của Chung Bình đi sượt qua bên mình. Triệu Diễm quát to một tiếng, “Chung Bình.” Lờn còn chưa dứt, xe của Chung Bình đã như mũi tên phóng vọt ra bên ngoài. Triệu Diễm giậm chân khẽ rửa một tiếng, rất nhanh ngăn lại chiếc taxi, gấp gáp giục tài xế, “Đuổi theo chiếc xe màu đen phía trước.” Tài xế cũng không nói hai lời liền nhanh chóng đuổi theo.

Chung Bình lái xe ở trên đường như điên rồi vậy, Triệu Diễm dán sát vào chiếc ghế đằng sau, chăm chú nhìn chiếc xe của Chung Bình ở phía xa, trong lòng thầm chửi, thật vô dụng, thất tình thì muốn bỏ mạng sao!

Cuối cùng xe của Chung Bình cũng dừng lại ở một bờ sông, Triệu Diễm thở phào một cái, nếu anh không dừng xe lại, người tài xế này cũng sắp phát điên lên luôn rồi.

Triệu Diễm xuống taxi, rồi từng bước đến gần xe của anh, xuyên thấu qua cửa kính màu đen cũng mơ hồ thấy được mặt anh đang chôn sâu ở trên tay lái không nhúc nhích, Triệu Diễm trợn mắt, vòng qua đầu xe, giật cửa xe bên kia, ngồi xuống.

Chung Bình nghe được thanh âm, giương mắt nhìn lên, ánh mắt lạnh lẽo kia làm cho Triệu Diễm cả người run rẩy, hiện tại tâm tình anh nhất định đang khó chịu đến cực độ, “Cút.” Chung Bình tức điên lên, bảo cô cút đi.

Triệu Diễm nghe vậy nhưng vẫn tựa lưng ngồi không nhúc nhích, thậm chí cô còn không thèm nhìn anh. Chung Bình hung hăng trừng mắt nhìn cô vài giây rồi lại thôi, nặng nề mà đặt tay lên vô lăng, tiếp tục quay về sự tĩnh mịch lúc này.

Thời gian đã qua đi một lúc lâu, bên bờ sông cũng rất an tĩnh, hầu như không có bất kì xe cộ hay người nào đi tới. Ở bên trong xe, ngoại trừ trầm mặc, vẫn là trầm mặc. Triệu Diễm ngồi im một chỗ, nhìn ra ngoài xe, ánh mắt lơ lửng ngoài kia, giống như đang tự lâm vào một đoạn hồi ức nào đó mà Chung Bình đang ngồi bên cạnh cô cũng rất im lặng, không hề nhúc nhích.

Rốt cục, Triệu Diễm không nhịn được mà phải quay ra nhìn anh, “Chuyện cũ không đi, chuyện mới không tới.” Chung Bình vẫn không nhúc nhích gì như cũ.

Triệu Diễm tự quyết định, bắt đầu nói về mối tình đầu của mình, rồi thất tình, đó là những việc năm cô 14 tuổi. Đã từng thề nguyện rằng tình yêu này sẽ thiên trường địa cửu, lúc chia tay thì vô cùng đau đớn, thậm chí đã nghĩ rằng mình không sống nổi. Kết quả, khi trưởng thành mới phát hiện ra, tình yêu, thất tình, thật ra cũng chỉ là một quá trình, cho dù có ngọt ngào cũng sẽ phải có đắng cay, đây mới được gọi là tình yêu.

“Anh có nghĩ tới, anh cứ một mực không chịu buông tay cô ấy, cô ấy cũng sẽ rất khổ không?” Triệu Diễm nhớ tới sự cô đơn trong đôi mắt của Tiêu Tổ Tâm, người phụ nữ kia cũng thật kiên cường, nhưng dù kiên cường thế nào cũng không tránh khỏi bị tổn thương bởi tình yêu.

Rốt cục Chung Bình cũng ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn cô, Tổ Tổ rất khổ sở sao?

“Hai người khác biệt như vậy, chỉ cần đến cửa của ba anh thôi, cô ấy cũng không thể qua được. Còn có ngoại hình của cô ấy, không nói đến cái khác, nếu như anh mang cô ấy đến bệnh viện dạo một vòng, đảm bảo mọi ánh mắt đều nhìn chằm chằm cô ấy đều là hoài nghi. Anh chịu được, nhưng cô ấy chịu được sao?”

“Tại sao phải quan tâm đến người khác nghĩ như thế nào làm gì?” Anh nhất định sẽ bảo vệ cô, không cho cô phải chịu một chút oan ức nào.

Triệu Diễm không chịu nổi liếc mắt một cái, “Vậy bỏ trốn đi, chạy tới nơi không ai nhận ra hai người ấy, vậy sẽ không cần phải quan tâm đến ánh nhìn của người đời nữa.”

“Tôi có nghĩ tới.” Giọng nói yếu ớt lộ ra vài phần bất đắc dĩ, nếu như Tổ Tổ nguyện ý, anh cũng nguyện ý buông tha tất cả.

“Anh nghĩ mình đang diễn phim truyền hình à! Ngu ngốc! Đi ra ngoài chịu khổ với anh? Nói cho anh biết, điều đáng sợ nhất chính là khổ cực, nghèo khó sống với nhau, một trăm lần đều bị thương, đợi đến lúc đó thì chỉ có hối hận cùng hối hận, lúc ấy cuộc sống còn có thể ngọt ngào nữa không.” Ai, còn tưởng rằng anh rất thông minh, hoá ra cũng chỉ là gỗ mục không thể chạm khắc. Tại sao phải từ bỏ tiền bạc chứ, có tiền mới có thể hoàn thành những chuyện mà mình muốn làm.

“Cô cái gì cũng không hiểu.” Lúc nào thì đến phiên cô công chúa bệnh hoạn này đến dạy dỗ anh đây?

“Đúng, tôi không hiểu anh ở đây đau buồn cái gì! Cô ấy không cần thì còn có vô số người khác muốn tranh đoạt anh, vì sao anh phải hạ thấp bản thân mình như thế chứ.”

“Tôi cứ hạ thấp mình như vậy đây, cô quấy rầy tôi đủ rồi chứ?” Buồn cười thật, cô ta còn chả ước gì bọn họ chia tay.

Triệu Diễm khẽ đảo mắt, híp mắt nói, “Xem không vừa mắt, nên quyết định cứu vớt anh.” Rất đông dạc.

Chung Bình cười lạnh một tiếng, bệnh công chúa lại tái phát rồi, quên đi, mặc kệ cô ta. Vừa liếc mắt một cái, bên ngoài không có xe, cô ta làm sao mà đuổi tới đây, “Xe của cô đâu.”

“Ở khách sạn.” Cô không thể lái nhanh, lại muốn đuổi theo anh, thì không thể làm gì hơn là gọi taxi. Chung Bình suy nghĩ kĩ một lúc, “Cô gọi xe trở về lấy xe đi.” Anh không muốn quay về nơi đó, không muốn chạm vào vết thương để nó tiếp tục ứa máu nữa.

Triệu Diễm khẽ chu môi, “Không cần, tí nữa bảo người đến lấy là được rồi. Anh đưa tôi về đi.” Chung Bình liếc mắt nhìn cô, quên đi, sớm để cô ta biến đi một chút, cho an tĩnh lại đã.

Chung Bình lái xe, đưa Triệu Diễm về nhà.

Từ sau khi Tổ Tổ rời khỏi Chung gia, Chung Bình cũng dọn về căn hộ của mình. Còn Triệu Diễm lại bắt đầu đường hoàng nói rằng muốn an ủi Chung Bình đang thất tình nên toàn tới quấy rầy anh, mỗi ngày đều tới bệnh viện chờ, sau đó bắt anh đưa mình về nhà. Chung Bình cũng không để ý tới cô, mà mỗi ngày cô lại theo đuôi anh về tới tận cửa.

Chung Bình vài lần đóng sầm cửa trước mặt cô, thấy cô mỗi lần đều rất đáng thương đứng mãi ở ngoài cửa không chịu đi, rốt cục cũng đành để cô vào trong. Rất tự nhiên, Triệu Diễm đã trở thành khách quen của nhà Chung Bình. Lúc đầu, Chung Bình rất ít khi trả lời lại cô, cứ để mặc cô một mình ở bên cạnh lẩm bẩm. Nhưng dần dần, anh phát hiện Triệu Diễm cũng không phải loại người đáng ghét như vậy. Bệnh công chúa của cô ở trước mặt anh cũng tái phát ngày càng ít, thậm chí có lúc còn nhường anh.

Người cô độc thì thường rất sợ sự yên lặng, mỗi khi đêm khuya vắng người, hình ảnh của Tổ Tổ vẫn luôn quấy nhiễu tâm trí anh, nhưng mỗi lần vừa nghĩ tới nụ cười lạnh nhạt cuối cùng của cô ngày hôm ấy, vết thương lòng như lần nữa bị người ta xé mở. Nhưng khi anh bắt đầu thấy hận cô, thì anh lại cảm thấy đau đớn, Tổ Tổ cũng không cảm giác được nỗi lòng của anh, vì sao anh phải tự làm khổ chính mình như vậy? Quên đi, yêu một lần là đủ rồi, không có tình yêu thì không phải tiếp tục sống sao, có lẽ giống như bây giờ đôi khi lại tốt hơn. Dù sao bản thân anh cũng cảm thấy mệt mỏi rồi, rồi sẽ thấy mọi thứ không khác nhiều lắm, cứ kiên nhẫn chịu đựng, rốt cục anh cũng không ghét bỏ Triệu Diễm nữa.

Ba Chung biết được hai người bọn họ đang gặp gỡ qua lại thì vô cùng vui vẻ, không nghĩ tới kế hoạch của mình lại thuận lợi đến như vậy, hiện tại ông chỉ trông ngóng tình cảm của hai đứa thật suôn sẻ, có thể sớm tiến đến hôn nhân, vậy thì việc lớn của ông đã thành rồi.

Mẹ Chung cũng rất thích Triệu Diễm, nhưng thỉnh thoảng nhìn thấy vẻ mặt nhàn nhạt ưu thương của con mình, trong lòng bà tất nhiên sẽ có chút khó chịu. Tổ Tổ cũng là một đứa trẻ đáng thương, chỉ là cùng Chung gia có duyên mà lại không có phận.

Bà cụ thì hoàn toàn ngược lại, không hề thích Triệu Diễm, đối với cô luôn luôn lạnh nhạt, mỗi lần Chung Bình trở về thăm bà, bà lại liên tục ghé vào tai anh nhắc tới Tổ Tổ rất tốt, rồi bà cụ nhớ Tổ Tổ đến như

thế nào. Còn Chung Bình chỉ nhẹ giọng an ủi bà cụ, rằng họ đã chia tay rồi.

Vì vậy cuối cùng Chung Bình và Triệu Diễm trong mắt mọi người đều đã trở thành một đôi.

—

Tổ Tổ từ chỗ chị Như mà biết tin hai người họ đang quen biết nhau.

Đêm đó, Đình Như vừa trở về đã nổi trận lôi đình, liên tục chất vấn Tổ Tổ, Chung Bình không phải đối với cô tình cảm thâm thiết lắm sao? Tại sao hiện tại lại cùng với thiên kim nhà viện trưởng hẹn hò?

Tổ Tổ khẽ cười, “Không phải rất xứng đôi sao?” Bọn họ ở bên nhau, rõ ràng hợp với ý cô như vậy, nhưng vì sao cứ nghĩ đến lại giống như bị một sợi dây vô hình kéo lấy, từng chút từng chút đều mơ hồ đau đớn. Tổ Tổ nỗ lực bắt mình tiếp tục tập trung vào cuốn sách mà mình đang xem.

Chị Như nghe vậy, nhất thời lại bắt đầu có chút chua ngoa, “Đương nhiên, so với em vẫn xứng hơn. Chị đã sớm nói rồi, Chung gia nếu như biết đến chuyện cũ của em, nhất định sẽ không chấp nhận được.”

Tổ Tổ cứng ngắc cả người, chuyện cũ? Quá khứ của cô ư. Tổ Tổ đột nhiên ngẩng đầu rời khỏi quyển sách, nhìn về phía chị Như, “Chung gia biết cái gì?”

Chị Như nhìn cô, vẻ mặt như hồng rồi, vội vã cười cười, “Không phải biết em là cô nhi sao?” Đôi mắt loé lên, không dám nhìn Tổ Tổ.

Tổ Tổ nhìn chằm chằm chị, “Là chị nói cho ba của Chung Bình quá khứ của em?” Cô tại sao lại không nghĩ tới, còn tưởng rằng ông tự mình điều tra chuyện của cô, nhưng trăm nghĩ vạn nghĩ lại không nghĩ tới người nói lại là chị Như.

“Chị.....nào có.” Chị Như chợt dạ bắt đầu nói lấp.

“Ba anh ấy biết em đã từng trộm cắp, từng ở trại cải tạo.”

“Ách....ba anh ấy lợi hại như vậy.” Chị Như vẫn còn tiếp tục giả bộ.

“Chị Như, thật ra chị không cần phải hao tổn tâm tư của mình mà suy nghĩ như thế, chị chỉ cần nói với em một tiếng, nhất định em sẽ rời xa Chung Bình.” Thực sự, nếu chị mở miệng, cô cũng sẽ làm vậy. Nhưng chị thà ở đằng sau lưng đâm cô một nhát, dùng phương thức này để ép cô rời khỏi anh, cũng không tình nguyện nói thật với cô.

“Lúc đó Chung Bình bị em mê hoặc đến thần hồn điên đảo, em sẽ bỏ được anh ấy sao?” Chị Như cười nhạt, “Nhưng mà, Tổ Tổ, quả thật chị có lỗi với em, nhưng em lại không chịu suy nghĩ một chút, Chung Bình là loại đàn ông như thế nào, em có thể buộc chặt anh ấy được sao? Người ta chẳng qua chỉ thấy em mới mẻ, muốn vui đùa một chút, cuối cùng khi kết hôn vẫn phải tìm một người môn đăng hộ đối. Nếu để cho em đứng cạnh anh ấy, chị cũng sẽ cảm thấy lo lắng thay cho người ta.”

“Vậy bây giờ chị tức giận cái gì? Không phải anh ấy đã tìm được một nhà môn đăng hộ đối là Triệu tiểu thư rồi đó sao, hẳn là chị nên vui vẻ mới đúng chứ.” Tổ Tổ nhìn về mặt đánh đá của chị, không nhịn được phải mở miệng nói một tiếng.

“Em!” Đình Như mở to đôi mắt trừng cô, trên mặt tràn ngập tức giận đến mức lông mày đều nhếch hết cả lên, “Dù cái bánh xe này có quay đến đâu đi nữa cũng sẽ không tới phiên em.” Hừ, chỉ cần không phải là nhà đầu xấu xí này, cô thế nào cũng được.

Tổ Tổ cười cười đứng lên, “Tất nhiên là sẽ không tới phiên hai chúng ta.” Nói xong, cô cầm sách đi vào phòng, dứt khoát đóng sập cửa lại, mặc kệ cho Đình Như đứng ở bên ngoài gào thét. Tổ Tổ chậm rãi nằm ở trên giường, đặt cuốn sách dày cộp kia để ở trên ngực, cảm thấy nặng trĩu, hít thở không thông, cái cảm giác này khiến cô có chút buồn bực, phiền muộn, xoa một chút có thể khá hơn không? Cô để cuốn sách xuống, khẽ xoa lên trái tim mình, nhưng cảm giác co thắt ấy vẫn xuất hiện ngày càng nhiều, cả người bỗng cảm thấy như bị co kéo lại, mãi cho đến lúc không ngừng được mà run rẩy. Anh nhất định rất hạnh phúc, không phải sao?

Tổ Tổ lại không nghĩ rằng, mình rất nhanh đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của anh. Cô lại có thể cực kỳ vô tình mà gặp được Chung Bình cùng Triệu Diễm kia.

49. Chương 49: Ngẫu Nhiên Gặp Lại

Đang lúc Tổ Tổ đi thang máy lên tầng ba của một siêu thị, thì ở ngay chỗ quẹo, cô nhanh chóng nhìn thấy một đôi tình nhân đang đi tới từ phía đối diện mình. Tim cô đột nhiên như ngừng đập, theo bản năng cô quay đầu lại, ngược hướng mà đi. Bởi vì cô nhìn thấy Triệu Diễm khoác tay Chung Bình, bọn họ đang vui vẻ đi dạo cùng nhau. Tổ Tổ khẽ kéo chiếc mũ xuống, cúi đầu bước nhanh về phía trước, trong lòng âm thầm cầu nguyện đừng để họ nhìn thấy.

Đột nhiên từ thất lưng cô truyền đến một trận đau nhức, Tổ Tổ bị một tác động cực mạnh đâm vào người khiến cho cô trật bước, vừa cúi đầu nhìn, cô đã thấy một đứa bé gái tầm sáu, bảy tuổi ngồi dưới đất, giọng điệu the thé bỗng chợt kêu toáng lên, “Oa~Oa~” cô bé khóc hét. Tổ Tổ không hề để ý tới thất lưng của mình đang đau nhức, liền nhanh chóng ngồi xổm xuống dưới muốn đỡ cô bé kia đứng lên, “Em gái, em không sao chứ?” Cách đó không xa, những tiếng cước bộ loạn xạ, lo lắng truyền đến, “Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn.” Người chạy đến là một người phụ nữ lớn tuổi chắc hẳn là mẹ của đứa bé.

Đứa bé kêu Mẫn Mẫn kia vừa nghe thấy tiếng mẹ mình, nước mắt quay ra nhìn, Tổ Tổ mỉm cười xoa xoa đầu gối của đứa bé, đoán chừng vừa rồi cô bé ngã rất đau. Mẫn Mẫn vừa nhìn thấy mặt cô, vốn chỉ còn thanh âm nước mắt nhỏ dần, ngay lập tức lại kêu hét to hơn, “Mẹ, mẹ.....”

Tổ Tổ bị cô bé kia làm cho sợ hãi, không biết vì sao đột nhiên nó lại trở nên như vậy. Mẹ của đứa bé kia chạy đến ôm chặt lấy con mình, “Mẫn Mẫn sao vậy? Có phải đau lắm không?”

Đứa bé kia chôn mặt, chôn cả người mình thật sâu vào trong lòng mẹ mình, sợ hãi kêu, “Mẹ, đáng sợ quá, mặt chị ấy đáng sợ quá.” Tổ Tổ vừa nghe xong, sắc mặt đã thay đổi, cả người cô còn đang nửa ngồi nửa quỳ liền không tự chủ được mà lùi về đằng sau một chút. Người mẹ kia trừng mắt nhìn Tổ Tổ, nhất thời hiểu ra tại sao con mình lại hoảng sợ như vậy, “Cô này sao lại như vậy? Không biết bộ dáng của mình rất đáng sợ sao? Tại sao còn đến hù dọa đứa trẻ chứ.”

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, nhưng lại không hề nói gì, dần dần mọi người cũng vây tới quanh cô, nhỏ giọng chê trách, “Ồi xem mặt của cô ta kia.” ” A! Nhìn kia, đừng nói là đứa bé, tôi nhìn thấy cũng bị dọa cho phải giật mình.” Tổ Tổ quần bách, càng kéo mũ xuống thấp hơn, gần như đã đem cả khuôn mặt mình giấu kín hẳn vào trong mũ, lúng túng nói với mẹ của đứa bé kia, “Xin lỗi, xin lỗi.” Ánh mắt lúng túng, mặt mũi tái nhợt lại càng làm cho vết sẹo của Tổ Tổ nổi bật thêm, người mẹ kia cau mày, sắc mặt khẽ biến.

Tổ Tổ run rẩy nhanh chóng đứng dậy, lui lại mấy bước muốn nhanh chóng rời đi, nhưng vừa quay người, hai chân cô lại như đeo phải ngàn tấn chì, không thể động đậy một chút nào. Người mà cô không muốn gặp nhất lại đang yên lặng đứng trước mặt cô, không hề nháy mắt mà chỉ nhìn chằm chằm cô. Tổ Tổ chỉ cảm thấy trong phút chốc toàn bộ máu đang chảy trong người đều cùng một lúc gào thét chạy về phía đỉnh đầu, cô hận mình không thể cứ như vậy mà hoàn toàn biến mất.

Chung Bình yên lặng nhìn Tổ Tổ đang xấu hổ vạn phần, cả khuôn mặt nhỏ nhắn lẫn bên tai đều đã đỏ bừng cả lên, thậm chí ngay cả cẳng cổ xinh đẹp của cô cũng mơ hồ lộ ra màu hồng nhạt. Anh biết hiện tại cô nhất định đang vô cùng khổ sở.

Cô cắn chặt môi, rất nhanh xoay người, đẩy đoàn người ở trước mặt xông ra khỏi đó.

Chung Bình nhìn theo bóng dáng chạy trốn của cô, tay chợt buông xuống hai bên mép quần, chậm rãi nắm chặt tay lại, đôi môi nhếch lên trắng bệch. Triệu Diễm nhìn dáng vẻ đang cố chịu đựng của anh, ánh mắt chợt loé lên, rồi nhẹ kéo tay anh, “Đi thôi.” Anh rũ mắt xuống, rất nhanh che giấu đi sự đau đớn ở sâu trong đáy mắt, mặt không chút thay đổi ôm lấy Triệu Diễm xoay người rời đi.

Đây là hạnh phúc mà cô muốn, vậy mà lại không dám đứng ở trước mặt anh quá một giây! Chết tiệt, không phải nói rằng mình không quan tâm đến ánh mắt của người khác hay sao, đã bảo rằng sẽ không để người khác thương tổn mình cơ mà? Vì sao vừa rồi lại phải quần bách, luống cuống đến vậy, ánh mắt hốt hoảng của cô căn bản là không dám đối đầu với những lời thị phi của người khác. Đứa ngốc, thật ngu ngốc, cô ấy vẫn không biết cách bảo vệ bản thân mình.

Xuyên qua tầng vải mỏng manh, Triệu Diễm có thể rõ ràng cảm nhận được mỗi cơ bắp của anh đều đang kéo căng lên, cả người vừa mới thôi lo lắng, đã bắt đầu khấn trương trở lại. Một phút kia khi nhìn thấy Tiêu Tổ Tâm, ánh mắt anh đã không thể rời đi được nữa, nhìn thấy cô bị một đám người vây quanh chỉ chỗ gây khó dễ, cả người anh cùng với trái tim giống như bị cái gì đó làm cho co rút căng thẳng. Lúc đó, trong lòng cô cũng cảm nhận thấy, anh ấy nhất định đang vì Tổ Tổ mà đau đớn hơn gấp nhiều lần

Triệu Diễm khẽ nhếch môi, “Có muốn đi an ủi cô ấy không?” Nếu đã lo lắng như vậy, chi bằng đi xem luôn còn hơn.

Chung Bình nghe vậy thì bỗng chốc thả lỏng, giọng điệu lại trở nên bình thản, “Không cần.” Bọn họ bây giờ là người xa lạ, như cô mong muốn, không phải sao.

Triệu Diễm nhìn vẻ mặt anh đang giả vờ thoải mái, liền khẽ cười, “Anh đã nói cô ấy rất kiên cường.”

“Đúng vậy, anh đã thấy qua người phụ nữ kiên cường cùng ngoan cố nhất rồi.” Chung Bình chợt xốc lại tinh thần, quay ra cười với Triệu Diễm, “Đi thôi, đi chọn quần áo xem.” Triệu Diễm cũng dịu dàng cười ôm lấy anh đi về phía trước.

Tổ Tổ lao ra khỏi cửa siêu thị, đứng trước cả quảng trường rộng lớn, cô mới dám thoải mái hít thở, vừa dừng lại, một loạt những hình ảnh xấu hổ, nhục nhã lại lần nữa hiện lên trong đầu cô. Mất mặt nhất chính là, một màn như vậy lại để cho Chung Bình và Triệu Diễm nhìn thấy. Tổ Tổ hối hận đứng ở giữa quảng trường, những ngón tay đan vào với nhau xoắn xuýt lại, tại sao cứ trùng hợp như vậy, hết lần này tới lần khác đều bị anh nhìn thấy. A~ a~ a~ Tổ Tổ vô cùng buồn bực, điên cuồng la hét ở trong lòng, nhưng lại chẳng giảm đi chút phiền não nào cả. Cô thất vọng, cúi đầu chậm rãi đi tiếp. Quên đi, người ta cũng chỉ là đứng xem náo nhiệt, sự lạnh lùng trong mắt anh không phải đã rõ ràng rồi sao? Bọn họ gặp lại, chỉ có thể làm người xa lạ, a, mới vừa rồi là cô thất thố, tự nhiên lại sợ hãi quay đầu bỏ chạy như vậy.

Nhớ lại lúc này Triệu Diễm vẫn im lặng đứng ở bên cạnh anh, Tổ Tổ nỗ lực hít sâu một hơi, thực sự rất tốt, như vậy cô có thể an tâm mà quên anh đi.

Nhất định phải cố gắng quên, nhất quyết phải xóa bỏ đi, Tổ Tổ cố gắng tự nhủ với chính mình, tuyệt không ỉn khả năng để mà lưu luyến.

—

Chị Như giống như rút cuộc cũng tỉnh ngộ. Tuy rằng mỗi ngày vẫn còn oán giận vì sao Chung Bình và Triệu Diễm lại tiến triển tốt đẹp như vậy, thì rốt cục chị cũng để cho vài người bên cạnh mình có cơ hội theo đuổi. Thậm chí chị còn cố ý làm trò trước mắt Tổ Tổ, hết nhận lời rồi lại cự tuyệt những người đàn ông kia. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt khiêu khích cùng đắc ý của chị, Tổ Tổ cũng cảm thấy tốt hơn nhiều, chị ấy mau đi tìm hạnh phúc của mình thôi, chứ cứ tiếp tục si mê Chung Bình như vậy sẽ làm cho nội tiết tố của chị ấy mất cân đối mất.

Thực ra những suy nghĩ của chị Như, Tổ Tổ cũng có thể hiểu đôi chút. Chị Như đối với Chung Bình không si mê đến mức đầu óc mờ mịt nhất quyết không phải anh thì không lấy, chị nói mình với Chung Bình cũng chênh lệch, hai người họ không phải cũng là người của hai thế giới khác nhau sao. Chẳng qua là thấy Chung Bình đối với cô quá tốt, nên trong lòng chị mới khó chịu, càng lúc càng ghen tỵ, nếu như một người đáng thương như cô mà cũng có thể có được tình yêu của Chung Bình, thì tất nhiên chị Như sẽ không cam lòng rồi.

Tổ Tổ nghĩ đến chị Như và ba của Chung Bình, so với cô, bọn họ còn đáng thương hơn, họ vĩnh viễn sống vì ánh mắt của người khác, vì danh lợi, vì khuôn mặt, ngoại hình mà không tiếc từ bỏ những gì trân quý nhất. Nếu giống như bọn họ, thì cô thà tình nguyện chỉ có hai bàn tay trắng còn hơn.

—

Tổ Tổ cuối cùng đặt toàn bộ tâm tư của mình vào trong công việc, ngay cả A Cường cũng phải khuyên cô đừng làm việc quá liều mạng, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn chỉ mỉm cười. Bởi vì kết quả làm việc của cô quá đổi xuất sắc, nên mới thử việc được hai tháng đã được chuyển lên làm nhân viên chính thức, hơn nữa còn được quản lý Tổng đặc biệt khen ngợi.

Sau khi rời Chung gia, Tổ Tổ đều lặng lẽ tới thăm bà vài lần, mỗi lần muốn đến cô đều gọi điện thoại cho mẹ Chung xác định xem Chung Bình có đang ở nhà hay không. Bà cụ vừa nhìn thấy cô đã không nhận được mà sầm sập, liên tục ở trước mặt cô nói Triệu Diễm chả có gì tốt. Tổ Tổ lại nói Triệu tiểu thư kia là người tốt vô cùng, bà cụ vừa nghe vừa bĩu môi, bảo rằng cho dù tốt cũng không bằng cô, Tổ Tổ lúc đó chỉ có thể cười mà đổi đề tài, đùa cho bà vui vẻ.

Công việc cuối cùng cũng ổn định, cuộc sống của Tổ Tổ bắt đầu khôi phục giống hệt bình thường, chỉ cần có thời gian nghỉ sẽ trở về cô nhi viện. Có mấy lần bọn nhỏ đều liên tục hỏi cô khi nào thì anh Chung sẽ trở lại, thì cô mới biết được, Chung Bình cũng thường tới đây, mỗi lần tới đều mua cho bọn nhỏ rất nhiều đồ chơi, gần đây nhất còn dạy bọn chúng chơi trượt ván, một loại trò chơi đang rất lưu hành lúc đó. Đến phòng tập Judo cũng vậy, bình thường vẫn nghe thấy người ở trong phòng tập nhắc tới Chung Bình vẫn còn đang tập Judo.

Chỉ khéo là, bọn họ lại không hề chạm mặt nhau một lần nào. Giống như cả hai người đều đang tận lực né tránh đối phương, không dám gặp nhau, nhưng vẫn luôn có cảm giác người kia đang ở bên cạnh mình, gần như vậy xa đến thế.

Tổ Tổ dặn lòng mình, đem tất cả tưởng nhớ hết thấy đều chôn sâu xuống, nghiêm túc như vậy từng ngày qua đi. Không nghĩ tới hôm nay, ngay cả người không bao giờ hóng chuyện như A Cường cũng tới hỏi cô chuyện của Chung Bình, hỏi cô có biết bạn gái mới của Chung Bình hay không?

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của anh, Tổ Tổ mỉm cười, “Biết.” Cô trước đó chỉ nói cho A Cường, cả Chung Bình và anh đều là bạn tốt của cô, trừ việc đó ra thì cô còn đang thiếu nợ Chung Bình rất nhiều nữa. Cho nên, A Cường cũng không hề biết đến chuyện của Triệu tiểu thư kia.

“A, vậy là tốt rồi. Hoá ra em đã biết.” A Cường nặng nề thở phào một cái, lo lắng cả một ngày, cuối cùng cũng có thể yên tâm. Lúc trước Chung Bình rất để tâm đến Tổ Tổ, anh vẫn luôn buồn bực để ở trong lòng, anh cũng hiểu được Chung Bình nhất định là thích Tổ Tổ. Thế nhưng, tự nhiên sau này hai người họ lại xảy ra bất hoà, Tổ Tổ không nói, anh cũng không hỏi, anh tin tưởng cô. Dù sao hai người họ cũng không phải tình nhân, việc này đương nhiên không liên quan rồi, làm anh cả ngày hôm nay đều sợ Tổ Tổ sẽ biết.

Tổ Tổ nhìn A Cường, bất giác lại buồn cười, “Sao vậy? Còn có chuyện gì em không biết sao?” A Cường gãi đầu, cười khúc khích nói, “Cũng không có gì gì, chỉ là ngày hôm nay nhìn thấy trên màn hình lớn mấy tấm ảnh, thì có chút giật mình.”

“Ảnh gì cơ?” Tổ Tổ vừa giặt ga trải giường, vừa tùy ý hỏi.

“Ngay ở đối diện khách sạn ấy, treo hết cả hai tầng lầu lớn, đều là chiếu ảnh Chung Bình cùng cô gái kia mặc áo cưới.” A Cường khoa trương đưa tay lên bao quát lại độ dài và chiều rộng.

Bàn tay Tổ Tổ đang cầm chiếc ga trải giường bỗng run rẩy, trong vài phút ngắn ngủi liền thất thần, có thể là thiếu dưỡng khí, cũng có thể là nhịp đập của trái tim đã mất cân bằng, dù sao đi nữa trong nháy mắt đó, cả đầu cô đều trống rỗng, linh hồn giống như đã bay rất xa. Thật vất vả các bộ phận trên cơ thể mới bắt đầu hoạt động lại, rồi nói với đại não của cô, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng thốt ra, “Lớn như vậy?”

“Đúng, kể có tiền thật không giống với chúng ta, có muốn nhìn một chút không, ngay ở đối diện cửa chính thôi.” A Cường không nhìn ra cô có gì đó khác thường, nên có chút hưng phấn mà muốn kéo cô ra ngoài đó nhìn thử một chút.

Tổ Tổ nhanh chóng đem ga trải giường vội vàng ném vào trong sọt, hơi thở có chút hỗn loạn nói, “Không được, em.....còn có việc muốn làm, lúc nào rảnh xem sau. Được rồi, anh bỏ đi lâu như vậy, cần thận sắp mắng đấy, mau xuống đi.” Cô xoay người đuổi anh xuống, A Cường cười cười nghe lời cô rời đi.

Tổ Tổ chậm rãi nhặt lên chiếc ga trải giường ở trong sọt, từng chiếc từng chiếc một gấp lại thật gọn gàng, sau đó cẩn thận tỉ mỉ, vuốt phẳng lại từng góc một, hết sức chăm chú giống như cô đang làm một chuyện đòi hỏi sự khéo léo vô cùng vậy. Vậy mà đến khi tất cả các ga giường đều được gấp hết, cô lại không chịu ngồi dậy, khinh ngạc trừng mắt nhìn chồng vải trắng xoá trước mặt, chờ cả người ra.

Cô không biết mình đã ngây ngốc bao lâu, mãi cho đến khi có tiếng điện thoại kêu lên, cô mới giật mình tỉnh lại lao ra khỏi phòng tắm. Cô còn có rất nhiều chuyện, cô rất bận, nên không được phép miên man suy

nghĩ nữa, đúng, cô phải mau chóng đi làm việc thôi.

Khắp nơi rực rỡ lên đèn, trên đường phố mọi người qua lại khắp nơi như thoi đưa, họ đều đang bận rộn để quay về nơi gia đình ấm áp của mình.

Nhưng trên tầng thượng của một khách sạn cao tầng, lại có một thân hình nhỏ gầy đang nằm bò ra trên lan can, khuôn mặt người đó đều bị chiếc mũ lưỡi trai đội trên đầu che khuất hết, cô gái ấy chỉ lẳng lẳng dựa vào bên bức tường bao quanh, đứng im không nhúc nhích. Ở toà nhà đối diện, có một khung hình rất bắt mắt đang chiếu hình chụp áo cưới. Trong tấm ảnh, cả nam cả nữ đều vô cùng đẹp, họ đang thâm tình ôm nhau, vô cùng nồng nàn, loại hạnh phúc nồng đậm ấy đều khiến ọi người một khi đã lướt qua đều hâm mộ từ đáy lòng mình, thực sự là trai tài gái sắc, một đôi tình nhân vô cùng đẹp đôi.

Tổ Tổ yên lặng nhìn ảnh chụp của hai người họ, vẫn biết rằng Chung Bình rất đẹp trai, nhất là ánh mắt, đặc biệt khi đôi mắt ấy thâm tình ngắm nhìn, thì càng làm cho nhiều người không kìm được mà bị vây hãm sâu trong đó. Trong bức ảnh ấy, nụ cười của Triệu Diễm cũng rất ngọt ngào, như con chim nhỏ rúc vào trong ngực anh, đầu dán chặt vào bên cổ anh, hoàn mỹ như vậy, phù hợp như vậy.

Bọn họ thực sự rất xứng, rất thích hợp. Tổ Tổ chậm rãi xoay người, dựa lưng vào bờ tường một lát rồi bỗng chốc trượt ngồi xuống đất, hai chân liền co lại, hai tay ôm chặt hai đầu gối của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn thật sâu vào trong hai tay của chính mình. Rốt cục, cũng thấy anh nở nụ cười hạnh phúc, cô mừng thay cho anh, sóng lòng mênh mông cuối cùng vẫn khiến cho đôi mắt của cô dần dần trở nên ươn ướt, cô rất vui vẻ, anh rốt cục cũng nở nụ cười rồi. Cô nỗ lực chôn chặt ở trong đầu gối của mình ra sức cười đến vui vẻ, nhưng sao tiếng cười này lại khó nghe đến vậy, giống hệt như tiếng khóc, khó nghe đến thế!

Trên mảnh sân thượng hiu quạnh này, có một thân hình nhỏ gầy mệt mỏi ngồi im ở bên bờ tường, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu. Người khác nghe xong lại tưởng rằng đó là tiếng cười, nhưng gió lại mang đi theo những giọt lệ bi thương.

50. Chương 50: Lừa Gạt

Tổ Tổ đem tất cả đồn nén xuống, thậm chí dù chỉ là một phút giây thôi, cô cũng không cho phép mình lại tiếp tục bày ra bộ dáng đau khổ của mình. Cô hiện tại đã có thể thần nhiên chăm chú nhìn những hình ảnh kết hôn của bọn họ, quả thật là cảnh đẹp ý vui, ngay cả mấy người làm trong khách sạn cũng bắt đầu tò mò muốn biết xem lai lịch của cô dâu chú rể này.

Chị Như thì cuối cùng cũng chọn trúng một mục tiêu nên dạo gần đây vẫn đang chìm đắm trong lửa tình cuộn cuộn. Từ những lời khoe của chị thì biết được, người đàn ông kia là một người kinh doanh đến từ Ôn Châu, 35 tuổi, bán buôn bán lẻ một số mặt hàng ở phố Hán Chính. Nghe nói làm ăn thắng được quả lớn, có nhà có xe, xem ra là dự định sẽ định cư ở đây luôn.

Tổ Tổ nhìn chị Như mỗi ngày đều mặc hoa hoa hoét hoét, cũng mừng thay cho chị, chị ấy đang chìm ngập trong sự ngọt ngào của tình yêu nên số lần ở nhà nổi bão càng ít. Chị Như bề bộn nhiều việc, thậm chí ngay cả ca làm cũng không đi, mỗi ngày đều ở nhà người đàn ông kia hỗ trợ, cứ nghiêm nhiên coi mình là nữ chủ nhân luôn vậy.

Ngày hôm nay, Tổ Tổ có ca trực buổi đêm, vừa mới sắp xếp xong yêu cầu của một vị khách, liền đẩy chiếc xe dọn dẹp đi về phía hành lang. “Đình” thang máy ở đầu hành lang truyền tới, Tổ Tổ lơ đãng liếc mắt về phía cửa, chắc là có khách đang tới rồi. Cửa vừa mới mở ra, đã nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi, người đàn ông cao to lực lưỡng, người phụ nữ xinh xắn lạnh lùng, trên mặt có đeo thêm kính râm, người phụ nữ kia bị người đàn ông ôm vào trong ngực, cả khuôn mặt đều dán chặt vào trong lồng ngực anh ta.

Trái tim Tổ Tổ không khỏi đập nhanh một chút, trợn mắt nhìn kỹ một lần nữa, người phụ nữ kia sao lại giống với một người cô biết đến vậy? Cô chưa kịp thấy rõ, bọn họ đã quẹo về một bên hành lang có gian

phòng. Tổ Tổ mím môi lại, nhanh chóng đẩy xe lên phía trước, chạy đến một bên góc tường, cẩn thận nhìn ngó, cố gắng muốn nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ kia, nhưng bọn họ đã nhanh chóng đi vào phòng 1208, cửa cũng nhanh chóng đóng lại.

Tổ Tổ cắn chặt môi, trong đầu hiện giờ đang hỗn loạn lại thành một đoàn, có phải do cô thần kinh quá nhạy cảm hay không, làm sao có thể là cô ấy được? Cô ấy hiện tại hẳn là phải dịu dàng dựa vào bên cạnh Chung Bình. Không sai, vừa nãy cô mới nhìn thấy người phụ nữ kia, bất kể là vóc người hay sườn mặt đều rất giống với Triệu Diễm, nhưng cặp kính râm đen che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, Tổ Tổ không có cách nào xác định được có phải mình nhìn lầm hay không.

Tổ Tổ liếc mắt nhìn căn phòng 1208 đóng chặt cửa kia, thấp thỏm bất an không biết mình nên làm cái gì bây giờ? Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho A Cường, hỏi anh có vừa thấy người quen nào đến khách sạn hay không? A Cường nói là không có, lại hỏi lại cô đã nhìn thấy ai rồi? Tổ Tổ do dự ừ ừ à à mãi, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nói cho A Cường biết, sau đó vội vã cúp máy.

Không thể nói cho A Cường, nếu quả thật cô ấy là Triệu Diễm, cô ấy và người đàn ông xa lạ kia ban đêm tới khách sạn, việc này không thể để cho bất luận người nào biết. Tổ Tổ rất nhanh cất chiếc xe dọn dẹp kia xong, liền xách theo một thùng nước cùng một chiếc khăn lau ra, chậm rãi lau chùi 12 bình hoa cùng với mấy bức tranh trang trí ở dọc hành lang.

Tổ Tổ vừa lau vừa miên man suy nghĩ, nhất định là cô hoa mắt rồi, Triệu Diễm làm sao có thể làm vậy, cô ấy và Chung Bình sắp kết hôn, nếu như sau lưng Chung Bình lại làm chuyện này, Chung Bình phải làm gì đây? Sẽ không đâu, Tổ Tổ điên cuồng lắc đầu, nhất định là cô nhìn lầm rồi. Không sao, chờ bọn họ đi ra, cô lại len lén nhìn để xác định một chút thì sẽ biết, nhất định đó không phải là Triệu Diễm.

Tổ Tổ đi tới đi lui lau đi lau lại rất nhiều lần, nhìn đồng hồ trên tường chậm rãi chạy tới 12 giờ, trong lòng cô lại bắt đầu có chút khẩn trương. Sao bọn họ vào lâu như vậy rồi mà còn chưa đi ra, lẽ nào bọn họ là khách ở dài hạn? Tổ Tổ liền đến quầy phục vụ hỏi nhân viên ở đó, mới biết được căn phòng 1208 kia là mới được thuê, chỉ là một ngày một đêm. Tổ Tổ nói cảm ơn, còn liên tục nói mình tưởng rằng đó là phòng thuê dài hạn, như vậy ngày mai cô phải dọn dẹp rồi.

Ngay lúc Tổ Tổ đang lưỡng lự ở bên ngoài hành lang thì, điện thoại bỗng vang lên, quản lý bảo cô nhanh chóng lên dọn dẹp căn phòng 1301. Trong lòng cô thầm kêu không tốt, nhưng cuối cùng vẫn phải đồng ý. Cô liếc mắt nhìn cửa phòng 1208 đang đóng chặt kia, do dự không biết có nên lên tầng 13 hay không, nếu như bọn họ chuẩn bị đi ra, nhất định cô sẽ không nhìn thấy được nữa.

Đột nhiên, cửa phòng 1208 kia mở ra, Tổ Tổ nhanh chóng dựa lưng vào một bên tường. Chỉ một lát sau, hai người từ trong phòng đi ra, chính là hai người lúc trước đã đi vào kia. Tổ Tổ khẽ kéo mũ xuống, bê theo chiếc thùng chậm rãi đi về phía bọn họ.

Càng đến gần, khuôn mặt của người phụ nữ kia lại càng rõ ràng, Tổ Tổ thậm chí còn có thể cảm thấy khuôn mặt cô ấy có chút chấn động, cho dù là đang giấu đi bởi kính râm, cô vẫn có thể thấy sắc mặt của cô gái ấy thay đổi. Quả thật là Triệu Diễm, Tổ Tổ vẻ mặt không biểu tình, nhẹ nhàng đi qua bên cạnh bọn họ, cô vừa quay đầu nhìn đã thấy sắc mặt trắng bệch của Triệu Diễm cũng đang quay lại nhìn cô, hai người cứ như vậy đứng ở hành lang đối diện ba giây. Người đàn ông ở bên cạnh Triệu Diễm khẽ kéo, lạnh lùng liếc nhìn Tổ Tổ, hai người họ rất nhanh liền bước vào thang máy.

Tổ Tổ bê theo chiếc thùng chậm rãi đi về phía thang bộ lên lầu trên. Trong đầu lại nhớ lại dáng vẻ, biểu tình đầy phức tạp của Triệu Diễm lúc nãy, có phải đó là do vô tình bị gặp phải nên hoảng loạn không, cô ấy và người đàn ông kia rốt cục có quan hệ như thế nào? Tại sao hai người họ, cô nam quả nữ lại im lìm ở trong đó những hơn ba tiếng đồng hồ? Cô ấy đang lừa gạt Chung Bình sao? Nhưng tại sao cơ chứ? Bọn họ không phải đều sắp kết hôn rồi ư? Tổ Tổ bị vô số những câu hỏi trong đầu hành hạ đến mức thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm.

Mấy ngày nay, Tổ Tổ đều vì chuyện này mà phiền não, mỗi lần nhìn thấy tấm màn chiếu những hình cười kia, từ đáy lòng cô lại có chút lo lắng. Lẽ nào Triệu Diễm lại chỉ đang đùa giỡn với Chung Bình? Cô rốt cuộc có nên nói với Chung Bình hay không đây? Không được, hay là cô đã đoán sai rồi, Triệu Diễm cùng với người đàn ông kia rất có thể chỉ là quan hệ bình thường, nhất định là do có nguyên nhân nào đó nên

mới đến khách sạn thôi. Hơn nữa, cô cũng đâu còn quan hệ gì với Chung Bình nữa, cô có tư cách gì mà đi quản chuyện của anh đây. Trong lòng cô rối thành một đoàn nhưng cái gì cũng không làm được.

Nhưng cô không nghĩ tới, Triệu Diễm lại chủ động đến tìm cô. Vừa nhìn thấy Triệu Diễm đeo túi xách đứng ở bên ngoài bãi đỗ xe, Tổ Tổ lại sợ run nửa giây, cô ấy tìm đến mình.

“Tôi muốn cùng cô nói chuyện.” Triệu Diễm lạnh lùng nói.

Tổ Tổ gật đầu, theo cô ấy đi ra phía ngoài.

Hai người họ đi tới một quán café gần đó rồi ngồi xuống, rồi nhanh chóng gọi đồ uống. Sau đó, Tổ Tổ lặng lẽ nhìn Triệu Diễm, chờ cô ấy mở miệng trước.

Sắc mặt cô ấy ngưng trọng, cuối cùng cũng mở miệng, “Đừng nói cho Chung Bình.” Tổ Tổ ngẩn ra, cô ấy lại có thể yêu cầu như vậy?

Tổ Tổ không hề đáp lại, nếu như cô ấy thật sự thích Chung Bình, vì sao phải làm những chuyện như thế?

Triệu Diễm nhìn cô chằm chằm, “Tôi không muốn làm ảnh hưởng đến hôn sự của chúng tôi, tiệc rượu cũng đều sắp xếp hết rồi, mừng 8 tháng sau.”

Tổ Tổ nhìn biểu tình lạnh nhạt của cô, đột nhiên cảm thấy rất khó hiểu, “Vì sao phải làm vậy?” Cô ấy rõ ràng rất thích Chung Bình, vì sao lại muốn tổn thương anh? Không có người đàn ông nào có thể chịu đựng được sự phản bội và lừa dối.

“Vì sao? Cô hỏi tôi vì sao?” Triệu Diễm cười lạnh một tiếng, trừng mắt với cô, “Còn không phải vì cô, anh ấy căn bản vẫn không quên được cô. Người thì ở với tôi, còn trái tim thì lại ở bên cô, cô cho rằng tôi dễ chịu hơn cô sao?”

Tổ Tổ bị khẩu khí này của cô làm cho giật mình, thiếu chút nữa nói không nên lời, “Chúng tôi.....đã không còn quan hệ gì rồi, anh ấy nhất định sẽ đối xử với cô thật tốt.”

“Tôi biết, đối với cô như vậy cũng rất phiền phức. Nói thật, lừa người và bị người khác lừa, tôi thà nguyện ý để bị kẻ khác lừa gạt còn hơn. Tôi....không muốn tổn thương đến anh ấy.” Triệu Diễm do dự nói.

“Cô đã làm vậy rồi.” Trong lòng cô khẽ trùng xuống, cô vẫn nghĩ rằng Triệu Diễm sẽ mang đến hạnh phúc cho anh.

Triệu Diễm lộ vẻ hối hận, “Tôi biết, thế nhưng tôi không muốn mất anh ấy, xin cô, đừng nói.”

Tổ Tổ trầm mặc không lên tiếng.

Triệu Diễm lại đột ngột nắm lấy tay cô, “Tổ Tổ, chuyện của chúng tôi đều đã báo cho hết người thân rồi, nếu như lúc này không tổ chức nữa, hai nhà sẽ rất khó xử. Cô cũng không muốn Chung Bình bị người khác chê cười chứ?”

Tổ Tổ nhàn nhạt nói, “Tôi mong cô có thể thật sự yêu thương anh ấy.” Đến bây giờ còn để ý đến vấn đề mặt mũi này nữa, cô ấy có thật lòng quan tâm tới anh hay không?

“Tôi sẽ, anh ấy đối với tôi rất tốt, tôi chỉ là tức giận vì trong lòng anh ấy vẫn còn có cô, nên mới nhất thời hồ đồ.” Triệu Diễm ảo não gục đầu xuống.

Tổ Tổ không khỏi chua xót, chậm rãi rút tay về “Anh ấy thật ra rất dễ bị tổn thương.” Mà cô hy vọng anh sẽ không bị thương nữa.

Triệu Diễm ra sức gật đầu, “Tôi bảo đảm rằng tuyệt đối sẽ không có lần sau.” Tổ Tổ khẽ gật đầu. Chuyện giữa bọn họ, cô không nên hỏi đến, nhưng cô vẫn không ngừng được mà lo lắng cho anh, Chung Bình anh nhất định phải thật hạnh phúc.

Tổ Tổ cuối cùng lại đem bí mật này đem cất giấu tận sâu đáy lòng, tiếp tục chuỗi ngày bận rộn của chính mình.

Nhưng cô không nghĩ tới, Triệu Diễm kia cuối cùng lại nuốt lời hứa của mình. Triệu Diễm cho rằng cô ta không tới chỗ khách sạn của cô thì sẽ không bị cô phát hiện, nhưng là ông trời có mắt, cô ấy và người nọ vừa xuống xe thì đã bị Tổ Tổ đang từ siêu thị nhỏ ra ngoài trông thấy.

Bọn họ lại ôm nhau vào khách sạn bốn sao, cách khách sạn của Tổ Tổ làm khoảng ba con phố. Tổ Tổ gắt gao siết chặt chiếc túi trong tay, vẫn không nhúc nhích, trừng mắt nhìn bóng lưng bọn họ! Triệu Diễm, sao cô lại có thể làm như vậy!

51. Chương 51: Lời Khuyên

Chung Bình nghiêng người dựa vào ghế salon, chăm chú xem DVD, mẹ anh vừa gọi điện tới bảo anh ngày mai đưa Triệu Diễm về nhà để xác định lại danh sách tiệc cưới một lần nữa. Chung Bình gọi cho Triệu Diễm, cô ấy hình như đang ở bên ngoài, nửa ngày mới nghe điện thoại.

“Ở bên ngoài à?” Đầu dây bên kia rất an tĩnh.

“Ở thẩm mỹ viện.” Triệu Diễm lười biếng trả lời.

Chung Bình liếc mắt nhìn về phía thời gian trên màn hình TV, cũng đã sắp 11 giờ rồi, phụ nữ quả nhiên xem việc làm đẹp giống như sinh mệnh của mình vậy, “Mai có rảnh không? Mẹ nói muốn chúng ta qua xem lại danh sách.”

“Được, mấy giờ?”

“Mười giờ anh đón em?” Thường thì thứ bảy cô ấy sẽ không dậy sớm.

“Được, trước khi tới nhớ gọi điện, em sợ mình dậy muộn.”

Chung Bình nghe xong thì cúp máy, tiếp tục xem đĩa của mình.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, Chung Bình cau mày lại, giờ này không biết còn ai đến nữa? Anh chậm rãi đứng lên, lê dép đến bên cạnh cửa nhìn vào mắt mèo, cả người đột nhiên trở nên căng thẳng, anh ngập ngừng nửa giây, sau đó từ từ mở cửa ra.

Tổ Tổ nhìn Chung Bình đang đứng tựa vào cánh cửa, tóc hơi rối, anh mặc quần áo ở nhà, trên chân mang một đôi dép lê, cô chợt nhớ lại trước đây mình cũng đã từng ở với anh dưới một căn nhà như thế này, lúc ấy Chung Bình vẫn luôn tùy tiện bày ra dáng vẻ lười biếng, thế mà lại có một loại gọi cảm đến khôn cùng.

Tổ Tổ nắm chặt chiếc túi trong tay, cố gắng giữ bình tĩnh mở miệng, “Chung Bình, em có việc tìm anh.”

Chung Bình nâng tay lên mời cô, khẽ nghiêng người, để cho cô có thể vào trong nhà.

Tổ Tổ theo anh đi vào phòng khách, nhìn cảnh vật quen thuộc, trong lòng cũng khẽ động. Lúc vẫn còn chăm sóc bà, Chung Bình đã từng đưa cô tới đây một lần, còn từng nói đùa với cô rằng, nếu như cô không thích căn hộ này, tương lai anh sẽ đổi một cái lớn hơn. Những lời nói đùa vui vẻ của anh tựa như vẫn còn quanh quẩn đâu đây trong gió, không biết giờ đã bay tới phương nào rồi, mà hiện giờ, anh với cô ngay cả bạn bè cũng không phải nữa.

Tổ Tổ ngồi ở trên ghế sofa, đem mấy thứ ở trên bàn trà sắp xếp lại, Chung Bình vào trong phòng bếp rót cho cô một cốc nước, sau đó ngồi xuống ở phía đối diện cô.

Tổ Tổ khẽ động môi, muốn nói lại thôi. Trong lòng cô đã suy nghĩ ngàn lần, cuối cùng lúc này một câu cũng không nói được, bảo cô làm sao mở miệng đây? Nói cho anh biết, vị hôn thê của anh đang ở sau lưng anh trộm đi với người khác? Cũng không được, cô lại cảm thấy Chung Bình là người vô tội, ít nhất chỉ nên nhắc nhở anh một chút mà thôi.

“Có chuyện gì?” Chung Bình bình tĩnh nhìn cô, nhìn trên mặt cô liên tục hiện lên do dự, cùng mâu thuẫn.

“À.....trước hết chúc mừng hai người.” Tổ Tổ lại đang chần chờ.

Chung Bình nhìn cô vài giây, rồi đứng dậy đi về phía kệ TV, kéo ra chiếc ngăn kéo bên phải, lấy một thứ gì đó rồi đưa đến trước mặt cô, “Đây là thiệp mời của em, mong em sẽ đến.”

Tổ Tổ nhìn thiệp cười đỏ hồng rực rỡ, chói mắt, đường hô hấp của cô giống như bị ai đó bịt chặt vào vậy, một lúc lâu cũng không có cách nào hít thở bình thường được nữa. Tổ Tổ nhận lấy thiệp cưới, mỉm cười ra sức gật đầu, “Em nhất định sẽ đến.” Trong lòng cô càng ngày càng lạnh thêm, cần bản Chung Bình không hề biết những gì mà Triệu Diễm đã làm qua, cô có nên mặc kệ anh bị cô ấy tiếp tục lừa dối đây? Nếu như Triệu Diễm thật sự đã quay đầu lại, bọn họ có phải sẽ có khả năng tiếp tục hạnh phúc không? Trong lòng cô lại bắt đầu mâu thuẫn, giãy dụa.

“Gần đây có khoẻ không?” Chung Bình ngồi ở trên ghế, bình tĩnh nhìn cô, nhất định là cô vừa mới tan làm, cho nên lớp trang điểm trên mặt vẫn còn chưa rửa qua. Mặc dù vết thương trên mặt đã được che đậy khá kĩ, nhưng anh vẫn thích nhìn thấy khuôn mặt không phấn son của cô hơn, vừa trong sạch, vừa thoải mái, làm cho anh càng muốn yêu thương.

“Rất tốt, công việc có chút bận, nhưng vẫn làm được, chỉ toàn những chuyện vụn vặt thôi.” Tổ Tổ trả lời lại, nói năng vô cùng lộn xộn, không dám nhìn anh, nói hay không nói đây?

Chung Bình không hề chớp mắt chỉ ngắm nhìn cô, cô đang do dự cái gì không biết? “Có phải còn có chuyện muốn nói với anh không?”

Tổ Tổ giương mắt lên nhìn, do dự gật đầu, “Hai người.....có ổn không?” Triệu Diễm trách Chung Bình không để tâm đến cô ấy, nên cô ấy mới có thể qua lại với người khác.

“Hai người? Anh và Triệu Diễm ư? Sao vậy?” Chung Bình khẽ chớp mắt hỏi lại cô.

“Anh...vẫn nên quan tâm tới Triệu Diễm nhiều một chút, đừng nên lưu luyến quá khứ nữa.” Tổ Tổ khó khăn lắm mới nặn ra những lời này. Chung Bình lại chỉ khẽ cười một tiếng, không có trả lời.

Tổ Tổ lại cố gắng nuốt xuống nói tiếp, “Hai người sắp kết hôn rồi, nhất định có nhiều chuyện bận rộn. Anh nhớ kỹ phải để tâm đến cô ấy, phải đem lại cho cô ấy cảm giác an toàn một chút.” Cô đang làm gì vậy? Đáng nhẽ cô phải nói cho Chung Bình về việc Triệu Diễm nói mà không giữ lời, vì sao ngược lại lại đi khuyên anh quan tâm đến Triệu Diễm đây. Cô không biết, trái tim ẽ ẩm chỉ nhìn chăm chăm về thứ đồ tươi tắn kia, ở bên ngoài chiếc thiệp còn có hình ảnh ngọt ngào của hai người họ. Thật sự là ngọt ngào đến mức khiến cho người ta chán ghét.

“Trong phòng tắm có sữa rửa mặt đó, em vào tẩy trang đi.” Người ta hỏi một đằng anh lại trả lời một nẻo làm cho Tổ Tổ ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn anh. Anh có đang nghe cô nói hay không đây? Đột nhiên lại nói ra một câu như vậy.

Chung Bình khẽ nghiêng người về phía trước, ngón tay khẽ xoa một bên má phải của cô, “Dùng đồ trang điểm sẽ không tốt với da của em đâu.” Tổ Tổ giống như bị điện giật bỗng nhiên lui nhanh về phía sau, phảng phất như ngón tay của anh có độc vậy, cô nhanh chóng hỗn loạn mở miệng, “Đừng.....đừng lo.”

Chung Bình tiếp tục đi đến bên cô dựa sát vào, ngồi xuống ở tay vịn của chiếc ghế, cả nửa người đều dán sát vào bên cạnh cô, “Nhìn này, có mụn rồi, nhất định là do mồ hôi không thoát ra ngoài.”

Tổ Tổ co cả người lại trên chiếc ghế, khẽ nghiêng mặt để tách khỏi sự đụng chạm của anh. Có phải xảy ra vấn đề ở chỗ nào không, rõ ràng đang thảo luận đến chuyện anh nên quan tâm đến bạn gái của mình, thế nào hiện tại đã vòng đến chuyện của cô rồi. Tổ Tổ nhanh chóng che mặt lại, không cho Chung Bình nhìn nữa, “Chung Bình, anh ngồi lại chỗ đi, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

Anh chỉ chăm chú nhìn cô, trầm giọng ra lệnh, “Rửa mặt đi rồi nói.”

Tổ Tổ trừng mắt nhìn về mặt chân thật đáng tin của anh, đột nhiên cảm thấy không biết nên làm gì cho phải nữa, bây giờ cô mới biết anh cũng có lúc bá đạo đến như thế này. Tổ Tổ không thể làm gì hơn đành gật đầu, Chung Bình cũng chậm rãi ngồi lại xuống ghế. Cô nhanh chóng chạy vào trong phòng vệ sinh, nhìn thấy sữa rửa mặt chuyên dụng dành cho nam, trong lòng lại thầm mắng cái người thích làm dáng này. Nhưng mắng thì mắng, cô vẫn ngoan ngoãn mở vòi nước ra, rồi lấy sữa rửa mặt rửa sạch khuôn mặt của mình.

Chung Bình nhìn khuôn mặt sạch sẽ của Tổ Tổ từ trong phòng vệ sinh bước ra, trên môi lúc này mới lặng lẽ lộ ra một nụ cười.

Tổ Tổ cắn môi ngồi trở lại ghế, lấy hết dũng khí nói ra mục đích đến đây của mình ngày hôm nay, “Chung Bình em mong anh và cô ấy được hạnh phúc, anh phải dành chút thời gian ra cho cô ấy, đừng vô tâm như vậy, phụ nữ thật ra có lúc rất hay suy nghĩ miên man.” Thiệp cưới đều đã gửi đi hết rồi, vậy thì hôn sự nhất định phải tiến hành thôi, vậy thì cô đành khuyên anh nắm thật chặt trái tim của Triệu Diễm là được.

“Cô ấy phản nản với em sao?” Chung Bình khẽ nói.

“Em đã thấy cô ấy, cô ấy hình như có chút không vui.” Tổ Tổ cũng biết rằng mình giúp Triệu Diễm lừa dối Chung Bình là hại anh, nhưng cô thực sự nói không nên lời.

“Ồ.” Chung Bình vẻ mặt lạnh nhạt, hoàn toàn không để ở trong lòng.

Tổ Tổ càng nhìn càng sốt ruột, anh còn như vậy, Triệu Diễm cuối cùng cũng sẽ bỏ anh à xem. “Chung Bình, em vì muốn tốt cho anh, để tâm đến cô ấy một chút.”

Chung Bình nhìn cô, chậm rãi nở nụ cười, “Rửa mặt thoải mái hơn rồi.” Tổ Tổ bị giọng điệu mềm nhẹ của anh làm cho cả khuôn mặt bỗng đỏ lên, đột nhiên không biết nên làm sao, anh vì sao lại đem câu chuyện đẩy tới cô nữa rồi, “Chung Bình!”

“Em đang quan tâm anh sao?” Bộ dáng cô thẹn thùng của cô vẫn giống hệt như trước đây, vẫn luôn đẹp đẽ trong từng giác mơ của anh.

Trong lòng cô chợt buồn bã, nói không nên lời.

“Tổ Tổ, em vì lo lắng cho anh, cho nên trễ như vậy vẫn còn đến tìm anh?” Chung Bình chậm rãi tiến sát tới cạnh cô,

Tổ Tổ gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Em....phải trở về rồi.” Nói xong liền nhanh chóng nắm lấy chiếc túi trên bàn, chạy ngay tới bên cửa. Chung Bình đúng lúc kéo lại tay cô, “Lát nữa anh sẽ đưa em về, còn chưa có nói hết, em cứ ngồi đi.” Anh dùng sức kéo cô ngồi xuống sofa. Người cũng ngồi xuống chỗ vịn tay ở bên cạnh cô, giọng điệu càng thấp hơn, “Tại sao lại lo lắng cho anh?”

Tổ Tổ khó chịu, sắc mặt khẽ biến, một tay của anh lại đang đặt tại đằng sau lưng cô, cả nửa người đều gần như tựa vào bên đầu cô, không gian xung quanh dường như bé hẳn lại, “Em.....”

“Ngày đó có phải rất xấu hổ không? Có nhiều người vây quanh như vậy?” Thanh âm của anh đột nhiên mềm nhẹ đến mức không có gì sánh được, cùng sự thương tiếc nồng đậm bao vây lấy cô rồi dần dần tiến vào trong lòng cô, cuối cùng chạm đến nơi mềm mại nhất ở trong đáy lòng, đột nhiên cô cảm thấy có chút cay cay nơi sống mũi, cô biết anh đang nói đến lần gặp gỡ ngẫu nhiên kia.

Trên mặt đột nhiên xuất hiện một chút ảm áp, những ngón tay dài nhẹ nhàng xẹt qua những vết sẹo của cô, trái tim bỗng nhiên mềm nhũn giống như bị ai đó rót nước vào trong, rồi lại thít chặt lại, vô cùng nặng nề. Tổ Tổ cắn răng, nhắm chặt mắt lại, cố sức tránh ánh mắt anh, gạt tay anh ra, “Chung Bình, em không nên xen vào nữa, anh cũng sắp kết hôn rồi, nên quan tâm đến Triệu Diễm thì hơn! Nếu còn như vậy cô ấy sẽ bỏ chạy đó.”

Chung Bình trừng mắt nhìn cô, đột nhiên biến sắc giống như sắp nổ đơ, sắc mặt âm tình đều không rõ.

“Bên cạnh cô ấy có người theo đuổi anh biết không?” Tổ Tổ thở dài một cái, quyết định nói rõ. Chung Bình trầm mặc không nói, vẫn không nhúc nhích. Tổ Tổ cầm lấy thiệp cưới ở trên bàn, sau đó bỏ vào trong túi, “Đối tốt với cô ấy một chút, em tin rằng cô ấy vẫn còn rất yêu anh.” Nói xong lại lần nữa cầm túi lên, đi đến cửa ra vào.

“Nếu không phải em, thì dù kết hôn với ai không phải đều giống nhau sao.” Thanh âm vô lực ở sau lưng cô lại vang lên, khiến cho cô phải dừng chân lại, đứng im ở một chỗ. Người ở đằng sau cũng nhanh chóng nói tiếp, “Em biết anh chỉ cần em, vậy mà em lại đẩy anh ra, em nói anh có vui không?”

Tổ Tổ cứng họng hồi lâu mới mở miệng, “Chúng ta không thích hợp, đừng....mù quáng nữa.” Cô nói xong lại nặng nề hướng đến cửa mà đi, tay đặt lên nắm cửa, vặn một cái, kéo cửa ra.

Rầm, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng kêu trước mắt cô bỗng chốc tối sầm, anh đã nhanh chóng xông lên sập mạnh cửa lại, dùng sức kéo cô lại, áp ở trên cửa, nặng nề mà nói từng câu từng câu một, “Anh chỉ yêu em.” Tổ Tổ thở gấp trùng mắt với anh, trên gương mặt tuần tú kia tất cả đều là ngọn lửa giận đang nổi cơn thịnh nộ, anh ấy.....điên mất rồi.

52. Chương 52: Chiếm Đoạt

Tổ Tổ bình tĩnh nhìn thẳng anh, “Đáng tiếc người kết hôn với anh không phải là em.”

“Chỉ cần một câu nói của em, hôn lễ này coi như chấm dứt.” Ánh mắt của anh tràn đầy kiên quyết, chỉ chăm chú nhìn cô.

“Chung Bình.” Tổ Tổ không nhận được mà nổi giận, “Anh không nên đem hôn nhân của mình ra làm trò đùa, nếu đã hứa hẹn với người khác thì nên thực hiện nó!” Cô thực sự tức giận, anh và Triệu Diễm đều giống nhau, cả hai người đều đem hôn nhân trở thành trò chơi, nói cưới thì cưới, nói bỏ liền bỏ!

“Lời hứa của anh chỉ dành cho em.” Chung Bình vẫn chỉ nhìn chăm chăm cô, vì dùng quá sức để nói nên hô hấp bắt đầu có chút hỗn loạn.

Tổ Tổ vô cùng tức giận, giơ khuỷu tay lên định huých về phía anh, không ngờ anh lại nhanh nhẹn co người lại về phía sau, rất nhanh đã tránh được một đòn này của cô. Tổ Tổ bỗng nhiên thất thần, không nghĩ tới anh lại có thể dễ dàng né được như vậy, cô liền nhắc chân muốn móc chân anh khiến anh té ngã, nhưng cũng dễ dàng bị anh tránh kịp, rồi anh khoá chặt hai tay của cô, áp lên trên cửa để như trở bàn tay, mặt nhanh chóng cúi xuống.

Trong lòng cô khẽ kêu lên, rất nhanh nghiêng đầu né đi, vậy nên cuối cùng đôi môi ăm ắp kia lại dừng ở một bên mặt của cô. Cô tức giận đem cái túi đang để ở trong tay ném xuống trên mặt đất, duỗi tay ra muốn bắt lấy tay của anh, dưới chân cũng nỗ lực làm mấy việc cùng một lúc, cốt để tách hai người ra một chút. Chung Bình nhanh chóng bắt lấy hai tay cô đang quấy phá liên tục, lại thừa dịp hai chân cô đá trái đá phải, liền chen vào giữa, đầu gối khẽ đẩy khiến hai chân cô tách ra, cả người cô liền khụy xuống, anh nhanh chóng đem cô gắt gao bế lên dán chặt ở bên cửa. Hai thân thể càng lúc càng thêm dây dưa, dính sát vào nhau.

“Chung Bình, buông.” Tổ Tổ vô cùng tức giận, kêu to lên, từ lúc nào mà anh lại trở nên lợi hại như vậy? Lại có thể đem cô ép tới mức không thể nào nhúc nhích được.

Chung Bình nhìn cô từ buồn bực lại trở nên giận dữ, trên khoé môi bỗng hiện lên một nụ cười đầy tà ý, “Tổ Tổ, dạo này em hơi gầy.” Vừa nói xong, cả người anh lại áp chặt vào cô hơn. Lồng ngực rắn chắc chặt chẽ đè nặng mềm mại của cô, cô vùng vẫy càng khiến hai người cọ sát nhiều hơn, không thể tránh khỏi anh lại càng làm cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, thẹn thùng, anh cố ý!

Tổ Tổ tức giận đến mức liều mạng quấy đạp hai tay, cả người đều bị anh khống chế, căn bản không thể động đậy, cô gấp đến độ đành ra tuyệt chiêu cuối cùng, cái trán khẽ huých về đằng trước. Chung Bình khẽ cười rồi nghiêng đầu, làm cho cô đập vào không khí, chiêu này anh đã sớm học được ở sư phụ rồi. Tổ Tổ thấy chiêu này cũng không dùng được với anh thì lại càng tức giận đến mức hét lên, “Chung Bình, anh vô lại, còn không buông ra, cần thận em cần anh bây giờ!”

Cô tức đến mức cả người đều rung lên, làm cho bộ ngực sữa cũng theo đó mà phập phồng, Chung Bình lại thản nhiên cười to, “Hoan nghênh đến cần, nhưng mà, hay là để anh dạy em nên cần thế nào trước nhé.” Vừa mới dứt lời, trước mắt cô đã tối đen lại, còn đôi môi thì truyền đến từng đợt ăm ắp, anh đánh lên cô!

Tổ Tổ gấp đến độ giãy dụa cúi đầu tránh khỏi môi anh, nhưng anh lại giống như cá dính* gắt gao dán chặt trên môi cô, lại còn không ngừng càng ngày càng dùng sức, liều mạng muốn cạy mở môi cô ra. Tổ Tổ tức giận, thầm nghĩ muốn điên cuồng làm thịt anh, cô muốn đến để giải thoát cho anh khỏi tình thế nguy cấp, cuối cùng chả hiểu thế nào lại bị anh mạnh mẽ cưỡng hôn như thế này, thật ghê tởm, ghê tởm!

* tra qua tiếng anh thì nó là eelpout thấy cùng đồng loại với burbot là cá tuyết. Mọi người có thể tra trên google

Tổ Tổ nhớ tới trong túi xách của mình vẫn còn giữ thiệp cưới đỏ hồng chói lọi của anh, trong lòng lại lần thứ hai sôi trào, anh chuẩn bị kết hôn rồi còn muốn thế nào nữa! Đàn ông đều có lòng tham không đáy giống như thế này sao? Tổ Tổ giả vờ không giãy giụa nữa, mặc kệ đôi môi vẫn còn bị anh tiếp tục quần quýt si mê. Anh chợt thấy cô không còn ngo nguẩy gì nữa, một tay liền luồn qua gáy cô, ép cô càng dán chặt vào hơn, sau đó dùng răng khê cắn khiến cho cô cảm thấy hơi đau, ôi cái người điên này.

Tổ Tổ duỗi được tay mình, âm thầm luồn ra đằng sau dùng sức, bỗng nhiên đẩy mạnh ngực anh ra, cuối cùng cũng làm cho anh rời khỏi cô, trên môi cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Cô thở gấp, trừng mắt nhìn người đàn ông đã sắp mất đi lí trí trước mặt mình, “Anh còn như vậy cẩn thận em đánh ngã anh đấy.” Chung Bình khẽ xoa môi, tà ý cười càng lúc càng sâu, “Anh tình nguyện để em đánh chết cũng được.” Sau đó cười vui vẻ giống như con mèo đang trộm được con cá vậy, rốt cục cũng ném được mùi vị mà mình khát vọng đã lâu, đôi môi cô đỏ mọng nở rộ, vì bị ép buộc đến mức sung huyết, cảnh sắc này lại làm cho khát vọng của anh lần nữa trỗi dậy.

Tổ Tổ hung hăng trừng mắt nhìn anh, rất nhanh nhặt lên chiếc túi ở bên chân, hiện tại cô chỉ muốn rời đi, cần bản cô không nên đến, cái người đàn ông ngu ngốc này mãi mãi cũng không thay đổi, cô sẽ không bao giờ.....quan tâm đến anh nữa.

Chung Bình bước nhanh về phía trước giật lấy chiếc túi của cô, ném nó lên trước tủ giày, “Không cho em đi.” Giọng nói kia giống hệt như một đứa trẻ đang làm nũng. Tổ Tổ tức giận không nói gì, chỉ muốn phát tác một trận, đúng lúc này chuông điện thoại reo vang, có điện thoại tới.

Tổ Tổ trừng anh, “Nghe điện thoại đi.” Chung Bình lắc đầu không đi, điện thoại vang lên năm lần sau đó kêu ra tiếng, phần ghi âm tự động mở, “Chung Bình, ngày mai đợi đến trưa đi, em sợ sáng sớm không dậy nổi. Anh nhớ kỹ trước khi đến nhớ gọi em.” Giọng điệu miễn cưỡng của Triệu Diễm truyền tới.

Hai người đều sững sốt một chút, trong lòng Tổ Tổ lại trầm xuống, chẳng lẽ Triệu Diễm kia lại mới từ khách sạn đi ra? Cô liếc trộm nhìn Chung Bình, trên mặt anh chợt loé lên, sau đó rất nhanh nhìn cô.

Chỉ một câu nói, sau đó điện thoại tự tắt, bên trong phòng khôi phục lại sự im lặng lúc trước.

Tổ Tổ đột nhiên cảm thấy tình huống lúc này thật buồn cười, cho dù anh và Triệu Diễm có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cũng là chuyện của họ, cô vì sao phải bà tám đến mức đi quan tâm đến bọn họ nữa, thật là điên rồi mà! Tổ Tổ tức giận ra sức đẩy anh, cầm lấy chiếc túi đặt trên tủ quyết định rời đi.

Chung Bình đột nhiên đi lên chặn lại, ôm bổng cô lên, Tổ Tổ tức giận kêu to, “Chung Bình. Thả em xuống, không thả anh chết chắc đấy.” Chung Bình mặc cho hai chân cô đá lung tung, liền đem cô ôm vào trong phòng ngủ, nặng nề ném xuống chiếc giường lớn. Tổ Tổ hoảng sợ giãy giụa bò dậy, anh muốn làm gì? Anh nhất định phát điên rồi!

Anh giờ tay dùng sức kéo cô lại, đè cô xuống giường, cả người gắt gao áp chế cô, giọng càng lúc càng trầm, “Rõ ràng trong lòng có anh, nhưng lại giả vờ tuyệt tình.” Một chuỗi những nụ hôn dài nóng bỏng liên tục rơi xuống, Tổ Tổ hoảng loạn liên tục né tránh nhưng vẫn không thể trốn được anh.

Chung Bình lưu luyến cọ sát hai gò má của cô, phần da thịt gấp ghe kia lại càng gọi lên trong lòng anh bao nhiêu yêu sót. Ngày đó, cô có bao nhiêu bất lực cùng kinh hoàng, trong lúc vô ý lại dọa người khác, sự áy náy ấy càng khiến cô nói không nên lời, cô luôn thiện lương giống một cô nữ sinh như vậy, rõ ràng người bị thương tổn là cô, cô lại vẫn muốn đi tìm người thương tổn mình mà xin lỗi, đại ngốc! Anh đau lòng đem cô ép tới gần hơn, giống như muốn đem cô hoàn toàn nhét ở trong lồng ngực của mình vậy, nhất quyết không muốn buông ra nữa.

Toàn thân đều bị hơi thở đầy mãnh liệt nam tính vây quanh, trong lòng cô vô cùng nặng nề cũng ý thức được hoàn cảnh lúc này, nhưng sức mạnh giữa nữ và nam vẫn khiến cô phải đầu hàng, anh đè ép cô gần như đã nhấn chìm hoàn toàn vào trong chiếc giường, hô hấp cũng bắt đầu có chút khó khăn. Nhưng điều càng làm cho cô khó chịu chính là những nụ hôn và bàn tay của anh, không có chút kiêng kỵ nào mà chạy dọc trên thân thể cô, khiêu khích tất cả mọi điểm mẫn cảm trên cơ thể cô, từ trong đáy lòng mơ hồ có một

chút hoảng sợ đang ngày càng lớn dần, nếu cô không trốn tránh, thì thân thể cô sẽ là người đầu tiên phản bội cô! Tổ Tổ gần như đã nức nở cầu xin anh, “Chung Bình, buông ra đi.”

Nhưng Chung Bình lại giống như một con mãnh thú thấy máu, vẫn tiếp tục gắp cắn phần da thịt bị lộ ra ngoài của cô, đôi tay thành thạo xuyên qua phần gáy của cô, cổ sức vuốt ve hai bên cổ, trong nháy mắt, bỗng nhiên có một phần khoái cảm mãnh liệt trào dâng khiến cô không kìm được mà run rẩy, lại càng không nhìn được mà ưm thẹn thùng thốt ra tiếng. Cô xấu hổ nỗ lực ngăn cản bản thân mình không được run lên nữa, nhắc chân định đá anh ra, nhưng một trận run rẩy vừa rồi cũng khiến cho đôi chân của cô trở nên suy yếu vô lực, gập đến độ chỉ biết thốt lên mắng anh, “Đê tiện.”

Chung Bình đem toàn bộ phản ứng của cô thu hết vào trong mắt, trong lòng khẽ cười, sau tai cô quả nhiên là khu vực mẫn cảm. Trước đây mỗi lần anh lơ đãng thổi qua khu vực này, cô đều không kìm được mà run rẩy. Thật tốt, nếu như em không thể thành thật với lòng mình, hãy để thân thể mình nói ra đi! Bàn tay anh càng làm càn vuốt ve bên cổ cô, từng đợt tê dại như sóng triều liên tục ập tới, cô liều mạng muốn nhìn xuống, nhưng làm thế nào cũng không thể chống đỡ được cảm giác mãnh liệt này, cả người như bị điện kích vậy, liền trở nên mẫn cảm suy yếu, cô khó khăn ôm sâu vào trong tóc anh, “Chung Bình, đừng để em hận anh.”

Chung Bình khẽ cười vẫn tiếp tục ra sức dần vật những nơi mẫn cảm của cô một bên đem hai tay cô đẩy lên đỉnh đầu, hai chân anh xâm nhập vào giữa hai chân cô, không ngừng làm cho thân thể hai người dầy dụa càng thêm sâu sắc hơn. Giọng nói anh khàn khàn mang theo tà nịnh, mê hoặc đảo qua đảo lại trước ngực cô, “Thân thể của em đang kêu gọi anh.” Anh nhìn người dưới thân mình đang kích động, khiến cho tuyết trắng kịch liệt phập phồng, đôi mắt của anh theo từng đợt chuyển động ấy, càng lúc càng tối sâu hơn nữa, Tổ Tổ, đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa, tình cảm mãnh liệt giữa chúng ta chỉ cần vừa chạm một cái thôi đã có thể bùng nổ rồi!

Tổ Tổ bị anh trắng trợn nói ra như vậy khiến cả người thẹn thùng đến mức đỏ hồng hết cả lên, đôi môi ửng ửng ấm nóng vẫn tiếp tục in trên ngực cô, khiến cho cả người cô run rẩy, không thể ngừng lại, đến cầu xin cũng suy yếu vô lực, “Không nên.” A~ cô cắn chặt môi, trước ngực chợt đau đớn, anh lại cắn cô. Thân thể bị từng đợt từng đợt khoái cảm liên tiếp hành hạ đến mức cả người đã nóng lên, trong cơ thể cô một cảm giác nóng bỏng đáng sợ có thể tùy lúc mà đem cô đốt cháy, vì vậy cô chỉ có thể khổ sở kêu lên, “Chung Bình, em hận anh, hận anh.” Nhưng thân thể đã từ lâu khuất phục dưới bàn tay anh, khiến cho cô xấu hổ muốn chết.

“Anh yêu em.” Một giọng nói nhẹ nhàng như một lời nguyện với cô làm cho cả người cô hoàn toàn chết lặng cứng ngắc, toàn bộ máu trong người đều cuồng loạn chảy ngược trở lại. Trái tim lại giống như một cái kính vạn hoa, có pháo hoa từ từ nổ rộ, rồi từ từ biến mất, sau đó lại nổ rộ, cuối cùng là mãnh liệt chấn động nổ tung ra, tất cả tế bào đều bị sự chấn động này làm cho run rẩy.

Anh đau đớn hôn lên môi cô, ở bên môi liên tục thì thào, “Lần đầu tiên yêu đến mức đã biết cái gì gọi là sợ hãi, cái gì gọi là đau đớn không cần bản thân mình nữa, nhưng anh vẫn không nhìn được mà nhớ mà yêu em.” Tay càng lúc càng ôm chặt thêm, giống như là muốn để cô có thể cảm thụ được nỗi đau của anh, anh mỗi lần thật tình yêu cô nhớ cô lại bị cô ra sức đẩy đi, cô thật độc ác.

Cả người bị vòng ôm của anh quấn chặt đến mức đau nhức, cho dù có bao nhiêu lưu luyến, dù có bao nhiêu thất vọng, cô cũng nhớ rõ đến những tấm ảnh cưới ngọt ngào của họ, trái tim cô lại giống như không thể nào đập lên được nữa, chỉ có thể yếu ớt liên tục thở dốc, “Anh phải kết hôn rồi.” Lúc này nói yêu còn có ích gì nữa!

Chung Bình đau khổ gầm nhẹ một tiếng, giống như phát điên mà cắn cô, tay cũng thô bạo lột hết quần áo của cô xuống. Nếu như lúc trước anh vẫn còn dịu dàng vuốt ve an ủi, thì bây giờ anh lại cuồng mãnh như vũ bão, như một con mãnh thú đang nổi lên cơn điên hung hăng muốn chiếm đoạt cô. Tổ Tổ buông tay không trốn tránh anh nữa, chỉ có từng giọt từng giọt trong suốt chậm rãi từ khóe mắt của cô lăn xuống, Chung Bình, nếu đoạt được em có thể khiến anh bớt đau khổ, vậy thì em.....thành toàn cho anh.

Đau đớn cùng phần nộ cực độ đã khiến cho Chung Bình hoàn toàn mất đi lý trí, điên cuồng như muốn xé nát cô thành từng mảnh, những nụ hôn nóng bỏng in lên khắp cơ thể cô. Anh liên tục hôn lên những vết sẹo ở bên ngực trái sau trận hỏa hoạn ấy, bàn tay thô ráp từng chút từng chút một tận lực xoa ở vùng da

thịt bên thắt lưng làm cho cô không khống chế được mà run rẩy, Tổ Tổ cắn chặt môi, nỗ lực áp chế lại cái cảm giác dần vật khiến cả người cô tê dại, nhưng thân thể đã sớm bị sự trêu đùa của anh làm mất đi toàn bộ lí trí, phát ra từng tiếng rên rỉ.

Lúc cả người bị xuyên qua đau đớn như bị xé rách, cô rốt cục không nhịn được mà phải kêu ra tiếng, những giọt nước bên khoé mắt lại giống như mưa rơi giữa mùa hạ. Người đang nằm ở trên cuối cùng cũng căng thẳng, không động đậy nữa, cô đau đến mức cắn chặt đôi môi, mặc dù hai mắt đã nhắm chặt nhưng những giọt lệ vẫn không ngừng tuôn ra, trái tim vừa thắt chặt lại vừa đau đớn. Đột nhiên bên khoé mắt cô truyền đến từng chút ấm áp, anh nhẹ nhàng liên tục hôn lên những giọt lệ của cô, trong lòng giống như bị cái gì đó khuấy đảo từng chút một, ngay lập tức dâng trào phát tác, những giọt nước mắt lại càng không ngừng được mà còn tuôn rơi nhiều hơn.

Chung Bình trầm giọng liên tục kêu, Tổ Tổ, Tổ Tổ. Trái tim cũng đau đớn vô cùng, rốt cuộc anh nên làm gì với cô đây? Anh càng nghĩ càng ra sức ôm lấy cô, chậm rãi tiến sâu vào, mỗi một lần cô thở gấp anh lại càng hôn cô thật sâu thêm, nhưng lại không tìm được khát vọng của mình, cuối cùng không tìm nên nữa mà điên cuồng đoạt lấy cô. Mồ hôi cùng nước mắt hoà vào nhau, hai thân thể vẫn đang quấn quýt si mê từ lâu đã không phân biệt nổi ai với ai nữa, càng lúc càng mãnh liệt cuối cùng đẩy họ lên tới đỉnh ngọn sóng. Toàn bộ đau khổ và dần vật đều theo lần kích tình mãnh liệt này hoàn toàn tiêu tan, cho đến khi cả hai người họ cùng nhau huỷ diệt!

Sáng sớm hôm sau, Tổ Tổ vừa mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một mảnh tối sẫm trong phòng, ngay lập tức liền trở nên tỉnh táo. Cánh tay rắn chắc vẫn còn khoát chặt bên hông cô, da thịt nóng bỏng kề sát phía sau nhắc nhở cô tối qua đã kịch liệt quấn quýt đến mức nào. Anh ôm chặt lấy cô cùng tiến vào giấc ngủ, dù chỉ một giây phút cũng không chịu buông cô ra.

Tổ Tổ sợ hãi nhẹ nhàng nhắc tay anh lên, người ở sau ngay lập tức giật giật, cô cũng rất nhanh lấy một chiếc gối đầu nhét vào trong ngực anh, rồi quay người đi xuống. Cô quay đầu nhìn anh đang ôm chiếc gối tiếp tục ngủ yên, cô chỉ lặng lẳng nhìn như vậy, không hề nhúc nhích, chiếc chăn chỉ đắp đến phần hông của anh, làm lộ ra cả vùng ngực rắn chắc, gương mặt tuần tú lúc này lại an tĩnh giống như một đứa trẻ. Tổ Tổ che ngực mình chậm rãi tỉ mỉ nhìn ngắm anh, tham lam muốn nhớ kỹ vẻ mặt khi ngủ của anh, tim đập mạnh, nhẹ nhàng ấn xuống môi anh một nụ hôn, khoé môi anh lập tức nhếch lên, dường như đang nở nụ cười ngay cả ở trong giấc mộng.

Tổ Tổ ôm chặt trái tim mình bước xuống giường, sau đó cầm theo quần áo đi vào phòng tắm. Cô nhanh chóng sửa sang lại mọi thứ, cuối cùng nhìn lại người đang nằm trên giường kia một lần cuối, sau đó chậm rãi khép cửa phòng ngủ lại. Cô dọn dẹp lại đồ đạc của mình, rồi nhanh chóng rời đi.

53. Chương 53: Lạc Hướng

“Tổ Tổ, Tổ Tổ.” Một loạt tiếng kêu dồn dập từ phía cửa sân thượng truyền đến, Tổ Tổ quay đầu nhìn lại, vừa lúc thấy A Cường đang vội vã chạy tới chỗ cô.

A Cường nhìn thấy Tổ Tổ cô, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, “Biết ngay là em ở đây mà.”

Tổ Tổ xoay người dựa lưng vào lan can, phía sau cô, cách đó không xa vẫn được treo một tấm phong lớn, chiếu những bức ảnh cưới kia, rực rỡ đến chói mắt. Cô nhàn nhạt hỏi, “Sao vậy?”

“Sao điện thoại không gọi được?” A Cường cau mày.

“Em định đổi số.” Cô rũ mắt xuống, vẻ mặt có một chút bất đắc dĩ, nhưng thật ra là cô sợ người nào đó quấy rầy cô.

“Thảo nào viện trưởng không gọi được cho em, nên mới gọi đến cho anh.” A Cường giống như hiểu ra, ồ lên một tiếng.

“Viện trưởng? Có chuyện gì sao?” Cô vừa nghe thấy là chuyện của cô nhi viện, liền có chút khẩn trương.

“Là việc của Chung Bình kia thôi.” A Cường tức giận khế gắt, vừa nghe đến cái tên nhạy cảm này, cô chợt cảm thấy trái tim mình như nhảy dựng lên, hai mắt loé sáng, cô nỗ lực muốn vứt bỏ mọi sự lúng túng không nên có trong lòng đi. “Đúng là phô trương, chỉ kết hôn thôi mà như muốn mời tất cả mọi người trong thành phố đến vậy, thậm chí ngay cả viện trưởng cũng nhận được thiệp nữa.” A Cường càng nói càng khó chịu, đây không phải là khoe mẽ sao? Anh ta có tiền thì mời ai cũng chả liên quan gì, nhưng nếu viện trưởng đi còn phải nghĩ đến quà mừng nữa? Còn phải tiền mừng này nọ, thật là phiền phức. Hơn nữa anh ta và viện trưởng có quan hệ gì chứ, lại còn mời mấy đứa trẻ trong viện cùng đi.

Tổ Tổ ngây dại, anh đưa thiệp mời cho viện trưởng ư? Quả nhiên hôn lễ của họ vẫn cử hành đúng hạn. Nhưng trái tim cô lại giống như bị ai đó khoét ra vậy, nhất thời trở nên trống rỗng, nhẹ như trôi, cô mím môi khế nhếch lên một nụ cười nhìn A Cường, “Cũng chỉ có một lần, kệ người ta đi.”

“Viện trưởng hỏi em có đi không, bởi vì viện trưởng cũng không quen biết Chung Bình nhiều lắm, nếu đi cùng em thì tốt hơn.” A Cường không biết Tổ Tổ có được mời hay không, nhưng cứ chiếu theo cái bộ dạng xa xỉ của Chung Bình kia, anh khẳng định Tổ Tổ cũng được mời rồi. Chẳng qua, anh nghĩ lại, nếu như Chung Bình thật sự kết hôn thì anh cũng không còn sự uly hiếp nào nữa.

“Em...nếu rảnh em sẽ đi.” Tổ Tổ nhớ tới tấm thiệp cưới màu đỏ trong túi xách của mình, cô không dám để ở nhà, sợ chị Như nhìn thấy sẽ tra hỏi cô cả nửa ngày mất.

“Vậy nếu rảnh rồi thì nhớ gọi điện về cho viện trưởng, viện trưởng chờ điện thoại của em đấy.” Tổ Tổ nghe xong thì gật đầu. A Cường nhìn về phía tấm phòng đang chiếu ảnh cưới ở đối diện kia, trong miệng tấm tắc kêu, “Kẻ có tiền mà!” Sau đó anh quay lại nhìn cô, khế đặt tay lên trên đầu Tổ Tổ, “Đừng ở lâu trên này, dễ trúng gió lắm, cẩn thận bị cảm đấy.” Dạo gần đây, cô cứ thích suốt ngày trốn ở trên sân thượng, chỉ cần ở dưới lầu không tìm được cô, thì đảm bảo chạy lên đây sẽ tìm được.

Tổ Tổ cười cười, “Mới lên đây hít thở một chút, anh đi xuống trước đi, lát nữa em sẽ xuống ngay.” A Cường gật gật đầu, xoay người đi xuống.

Tổ Tổ nhào người lên trên lan can, ngẩn ngơ nhìn mấy bức hình ở đằng xa, vẻ mặt dờ dẩn. Rốt cục anh đã thông suốt rồi. Sáng sớm ngày hôm đó, trước lúc rời đi, cô đã để lại một tờ giấy trên tủ đầu giường của anh, nói rằng những việc anh muốn cũng đã chiếm được rồi, xin anh đừng làm phiền cô nữa.

Một đêm kia, từ tận sâu trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy xấu hổ, tội lỗi, và áy náy. Sự yếu đuối của cô lúc đó cùng với sự phản bội của Triệu Điềm thì có gì khác nhau cơ chứ, cô ấy chịu không nổi Chung Bình lạnh nhạt nên mới tìm người đàn ông khác để lấp đầy chỗ trống, còn cô lại cùng với chồng sắp cưới của Triệu Điềm trải miên một đêm, chuyện này cũng thật quá hoang đường rồi. Bất kể mối quan hệ của cô ấy và Chung Bình trở nên thế nào, hiện tại anh vẫn là vị hôn thê của cô ấy, cô làm như vậy quả thực quá vô sỉ, chính cô cũng không thể tự tha thứ cho chính mình được nữa.

Từ lúc đó, Tổ Tổ vẫn luôn thấp thỏm bất an, rất sợ Chung Bình sẽ tiếp tục làm phiền cô, nhưng những ngày kế tiếp lại trôi qua bình yên đến không ngờ, anh không đến tìm cô nữa. Hôm nay, nghe A Cường nói vậy, xem ra anh đã quyết định quên cô, vẫn đúng hạn cử hành hôn lễ.

Tổ Tổ liên tiếp nặng nề thở dài mấy cái, mọi bức bối trong lòng vẫn không có cách nào tiêu tán, như vậy không phải tốt nhất sao? Một đêm kia trong mắt anh cũng chỉ là một việc ngoài ý muốn, vì thế cô cũng không nên để tâm nữa. Chỉ mong anh và Triệu Điềm có thể thật sự nghiêm túc với cuộc hôn nhân của họ, nếu đã ước hẹn thì nhất định phải làm được, mong rằng họ thật sự có thể hiểu ra.

Chúc mừng hai người, hai người nhất định nhất định phải hạnh phúc. Cô đứng đối diện với tấm ảnh cưới ngọt ngào kia, lăm lăm nói, hai người hạnh phúc, thì tôi cũng coi như được giải thoát rồi.

Tổ Tổ mệt mỏi lê thân về, lại phát hiện chị Như đang ở nhà. Dạo gần đây, chị hầu như đều không về, đồ đạc của chị hầu như đã đem dọn hết đến nhà người đàn ông kia. Sao tự nhiên hôm nay lại trở về không biết?

“Chị Như.” Tổ Tổ khế gọi người đang ngẩn ra ở trên ghế sofa.

“Đã về rồi?” Chị Như lấy lại tinh thần khê hỏi cô.

“Vâng, sao chị lại về? Lấy đồ à?” Tổ Tổ đặt túi xách ở trên kệ TV, khê xoa xoa cổ, sau đó rót một cốc nước.

“Tổ Tổ, Chung Bình sắp kết hôn rồi.” Giọng điệu của chị có chút mất mát, vừa nghe vậy, cái chén trên tay Tổ Tổ bỗng ngừng lại một lát, nhưng chỉ trong nháy mắt, trên mặt cô đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, “Em biết, anh ấy có đưa thiệp mời cho em.”

Chị Như nhìn cô, vẻ mặt nghi hoặc, thật lâu cũng không nói gì nữa.

Tổ Tổ khê cười, hạ mắt, rồi cô đặt ly xuống, từ trong túi xách lấy tấm thiệp cưới màu hồng, đưa tới trước mặt chị, “Họ thật sự rất xứng đôi.”

Chị Như nhìn thiệp cưới, sau đó lại nhìn cô, “Em.....không để tâm sao?”

“Có chứ, đàn ông có tiền như vậy lại để mất rồi,” Tổ Tổ giả vờ thoải mái cười, “Xem ra chỉ còn A Cường để dựa vào thôi.” Cô vừa cười vừa lắc lắc thiệp cưới trong tay.

Chị Như sợ run hồi lâu, mới thở ra nặng nề, “Đây cũng là số của chúng ta thôi, mấy kẻ có tiền sao có thể dễ dàng nắm vững chị em mình được.”

Tổ Tổ khê cười, những lời này được nói ra từ trong miệng chị Như, sao lại thấy có chút không được tự nhiên, thật khó mà nghe được! “Đâu có đâu, chị bây giờ không phải rất tốt sao, người kia đối xử với chị không tốt ư?”

“Tốt, rất tốt, nhưng đáng tiếc lại cứ thiếu một chút gì đó, gần đây lại xảy ra một đồng phiền phức, ai, nói cho cùng cũng chỉ là một nhà giàu mới nổi, của cải làm sao mà hùng hậu được như Chung Bình chứ.” Vẻ mặt chị Như hiện rõ vẻ khinh thường.

“Sao lại thế được?” Tổ Tổ hơi kinh ngạc, yêu cầu của chị Như cũng quá cao rồi, có nhà có xe lại làm ông chủ, không hiểu chị ấy còn chê gì nữa.

“Thật, tiền của anh ta, đều đem đi đầu tư hết rồi. Đúng rồi, gần đây anh ta còn nói đang gặp khó khăn với vấn đề tài chính, vừa mới mua cho chị một căn hộ đã lại nói muốn đi làm giấy đảm bảo rồi.” Chị Như vừa nghĩ vừa tức giận.

“Căn hộ, anh ta mua cho chị nhà ư, thật giàu quá đi.” Tổ Tổ kêu chói tai, người đàn ông này cũng không phải vừa, ra tay cũng phóng khoáng quá rồi.

“Căn hộ, có là cái gì? Anh ấy nói chờ qua một thời gian ngắn nữa, còn muốn mua xe cho chị cơ.” Chị Như vừa nhìn thấy bộ dáng ngạc nhiên của Tổ Tổ, một chút hư vinh trong lòng bỗng nổi lên, cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng ngoài miệng lại vẫn cứ tỏ vẻ xem thường.

“Anh ấy....đối với chị thật tốt.” Tổ Tổ ưu tư, chị lại càng cảm thấy thoải mái.

“Ai, thế nhưng chị không được cầm cái giấy tờ nhà kia, nhà đấy nếu là đứng tên chị, thì nên để chị cầm chứ. Nhưng anh ấy đang thiếu tiền mặt, nên cũng rất lo lắng. Đẳng nào chị cũng còn có 8 vạn để dành, nếu không cứ đưa cho anh ấy quay vòng trước vậy.” Trong lòng cô có chút tính toán, cho vay 8 vạn, lại lấy được một căn hộ giá 30 vạn, đúng là buôn bán có lời. Hơn nữa, ở thời điểm khó khăn mà cô lại ra tay cứu giúp, mới có thể khiến anh ta cảm thấy cô thực tâm với anh ta, mà không phải chỉ vì tiền.

Tổ Tổ do dự, “Như vậy có được không?” Rất khó để chị Như đem tiền mình dành dụm ra ượn như vậy, xem ra chị ấy rất để tâm đến người kia.

“Dù sao cũng phải để anh ấy thấy chị là thật tình, không sao, còn căn nhà này cơ mà, không sợ.” Chị Như vô cùng tin tưởng võ vai của Tổ Tổ, “Không nỡ bỏ con làm sao dụ được sói*, muốn giữ được đàn ông thì càng phải biết bỏ vốn đầu tư ra chứ.” Tổ Tổ chỉ cảm thấy da đầu mình tê rần, từng này vốn cũng quá nhiều rồi.

* “Luyện tiếu hài tử không bấy được lang”, đây là một câu tục ngữ phổ thông rất hay được sử dụng ở bên Trung Quốc, tức là muốn bấy được sói đôi khi cũng phải bỏ cả con mình, muốn đạt được một mục đích nào đó đôi khi phải trả một cái giá rất đắt. Câu nói này ban đầu là “Ngại hồng giấy không bấy được lang.” câu nói này dựa trên việc người thợ săn đi săn sói, muốn bắt được chúng, thì phải treo dèo lợi suối, rất khó

khăn, phải mòn dày mòn dép đuổi theo chúng. Sau này bị nhảm lẫn giữa giày, với hài tử là do hiện tượng đồng âm. (Dựa theo SOSO)

Chị Như nói được là làm được, hôm sau liền đem tiền để dành cho người đàn ông kia. Người kia vừa nhận vừa liên tục cảm kích kêu Đinh Như là người phụ nữ tốt nhất thế gian, Đinh Như nghe vậy thì trộm cười, cô chỉ khi đối với tiền mới tốt như thế thôi

Cuộc sống của Tổ Tổ dần dần trở về với quỹ đạo, mỗi ngày lại mỗi ngày cứ thế trôi qua, và ngày vui kia cũng càng ngày càng đến gần. Mỗi ngày nhìn thấy số ngày trên chiếc lịch treo tường ở trong khách sạn, cảm giác nặng nề cũng đỡ đi một chút, chờ họ kết hôn, tất cả rồi sẽ trôi qua thôi.

Hôm qua, viện trưởng gọi điện hỏi cô có định chuẩn bị quà mừng gì không, vì viện trưởng quyết định cùng cô và mấy đứa trẻ nữa trong cô nhi viện đến lễ cưới. Chung Bình đã vì cô nhi viện làm rất nhiều việc, đến tận bây giờ bà vẫn cảm thấy vô cùng cảm kích, hơn nữa Chung Bình còn tự mình mang đến thiệp cưới nữa, bà cũng nên nề mặt anh mà đi. Tổ Tổ suy nghĩ một chút quyết định nhân dịp lúc giờ nghỉ, thì đi ra ngoài chọn quà mừng.

Một mình cô đi dạo ở trong khu bách hoá, chọn cả nửa ngày cuối cùng vẫn quyết định chọn một bộ chăn ga cho họ, sau đó thêm vào một chút tiền mừng nữa là được.

Tổ Tổ xách theo mấy thứ đồ cao cấp đó bấm thang máy đi xuống dưới lầu, hôm nay là cuối tuần, nên trong thang máy đầy ắp người. Xuống đến lầu ba, mấy người vừa đi ra, đã lại có vài người đi vào, Tổ Tổ vẫn đang ngẩng nhìn phong cảnh ngoài kia xuyên qua tấm kính trong suốt, thì bất chợt bị một thanh âm quen thuộc hấp dẫn quay lại, “Nhiều người quá, hay chờ cái khác.”

Xuyên qua chiếc mũ lưỡi trai, cô nhìn thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc kia, hô hấp bắt đầu trở nên hỗn loạn, nên gọi là gì đây? Duyên phận ư? Hiếm có lần mới đi dạo phố, không ngờ lại gặp phải Chung Bình và Triệu Diễm. Bọn họ không thấy được cô đang đứng ở phía sau. Tổ Tổ vội vàng kéo chặt mũ xuống.

“Không sao, chen một lúc là được.” Triệu Diễm khẽ cười, mặc dù Tổ Tổ đang cúi đầu nhưng vẫn có thể từ thanh âm của cô ấy mà tưởng tượng ra dáng vẻ cười đến ngọt ngào của cô ấy.

Hai người họ vào thang máy, cửa cũng đóng lại.

Tổ Tổ cố gắng bình tĩnh hô hấp, chậm rãi ngẩng đầu, lén lút nhìn tấm lưng cùng bờ vai rộng quen thuộc kia, tiếng tim đập bùm bụp bùm bụp càng ngày càng cuồng loạn.

“A, thật là khó ngủ.” Triệu Diễm nhỏ giọng ai oán nhưng ở trong không gian nhỏ hẹp này vẫn nghe thấy được rất rõ ràng. Chung Bình khẽ cúi đầu, đem cô ấy ôm vào trong lòng, sau đó liếc mắt về phía sau, Tổ Tổ hoảng loạn cúi đầu, không hề nhúc nhích.

“Trong thang máy còn hút thuốc, không được lịch sự cho lắm đâu.” Chung Bình hơi giận. Tổ Tổ chợt cảm thấy nhẹ nhõm, may quá, anh ấy cũng không có phát hiện ra cô.

Mọi người nghe vậy đều đồng loạt quay lại trừng mắt nhìn cái người đang hút thuốc ở trong góc kia. Trên mặt người đàn ông kia cũng có chút tức giận, “Mắc mớ gì tới anh.”

Chung Bình hừ lạnh, “Đừng hại người khác phải hít khói cùng anh.” Mọi người cũng mở miệng góp ý, làm ặt người kia đỏ bừng, vừa lúc thang máy xuống đến tầng hai, anh ta đã nhanh chóng lao ra khỏi thang máy.

Tổ Tổ hơi ngẩng đầu, nhìn anh từ đằng sau lưng vẫn đứng thẳng, còn Triệu Diễm thì đang tựa vào trong lòng anh, trên vai anh còn vương một vài sợi tóc của cô ấy. Tổ Tổ mở mắt, ngẩn ngơ nhìn cô ấy đang tựa đầu vào vai anh.

“Bây giờ đã khá hơn chưa?” Giọng điệu của anh không thể nào dịu dàng hơn được nữa, Triệu Diễm không mở miệng, nhưng vài sợi tóc trên vai anh khẽ giật giật, hoá ra cô ấy đang ở trong ngực anh gật gật đầu. Tổ Tổ nhanh chóng nhắm chặt mắt lại, đây không phải là điều mà cô hy vọng sao? Dịu dàng, ngọt ngào như vậy, làm cho người đứng xem đều phải ghen tỵ không dứt.

Thang máy đi xuống tầng một chậm đến khác thường, Tổ Tổ chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề, còn có tiếng tim đập đến đỉnh tai như óc của cô. Cô thậm chí còn tưởng tượng mình những gì mình đang nghe thấy, những câu nói mà Chung Bình đang nói kia không phải là nói với Triệu Diễm, mà là tiếng gọi trầm thấp nam tính của anh đang dán sát bên tai cô, cũng dịu dàng như vậy, gọi, “Tổ Tổ, Tổ Tổ...” Một lần lại một lần, càng lúc càng lớn. Thẳng đến lúc cửa thang máy kêu đình một tiếng rồi mở ra, mọi người đều đi hết ra ngoài, cô mới quay lại hiện thực, nhìn bóng dáng bọn họ chậm rãi rời đi, cô nặng nề bước ra khỏi thang máy.

Bọn họ đi về phía bên phải, cô chăm chú nhìn theo, sau đó xoay người, chậm rãi hướng bên trái đi. Ba người bọn họ, hai người đi chung một hướng, còn cô đi một hướng khác, rốt cục cô và anh cũng không còn liên quan đến nhau nữa.

54. Chương 54: Đám Cưới

Tổ Tổ nhìn lại lần nữa khuôn mặt của mình trong gương, cô đã dùng kem che khuyết điểm để che hết đi những vết sẹo kia, không ngờ lại khiến ặt cô càng thêm tái nhợt, suy nghĩ một chút, cô đành thoa thêm một chút son môi, vì vậy thoạt nhìn cũng có chút sinh khí hẳn lên. Cô ngàn lần vạn lần không được thể hiện ra một chút đau buồn nào, nhất định cô phải mỉm cười nói lời chúc phúc với bọn họ.

Hôm nay, là ngày thành hôn của Chung Bình và Triệu Diễm, tối hôm qua, chị Như nói sẽ tự mình đến, cho nên Tổ Tổ quyết định sẽ cùng đi với viện trưởng.

Tổ Tổ nhìn vào trong gương, từ từ mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Chúc mừng hai người.” Trong mắt cô là ý cười đến bình thản, trong lòng dần dần yên tĩnh lại, đến lúc đó cô nhất định cũng phải giống như bây giờ bình tĩnh, ôn hoà chỉ cần nói ra lời chúc phúc cuối cùng ấy, cô đã có thể được giải thoát rồi.

Đến chỗ hẹn, từ phía xa, cô đã nhìn thấy bọn trẻ cùng viện trưởng đang đứng trước bến xe chờ cô. Tổ Tổ mỉm cười, chạy tới, “Viện trưởng.” Viện trưởng vừa nhìn thấy cô, đã sợ run nửa giây, sau đó mỉm cười, “Tổ Tổ hôm nay rất đẹp.” Bình thường cô đều đội mũ, hôm nay cuối cùng cũng không che che đậy đậy nữa. Tổ Tổ cười nhạt, khẽ ôm viện trưởng, rồi quay ra nói với tụi nhỏ, “Lát nữa đến, không được làm ồn ỉ nhé. Hôm nay là ngày cưới của anh Chung, tất cả đều phải nghe lời biết không?” Bọn nhỏ đều cùng đồng thanh nói vâng. Tổ Tổ nở nụ cười, tình cảm của tụi nhỏ với Chung Bình so với cô còn tốt hơn nhiều.

Viện trưởng nắm tay cô, “Trước đây ta vẫn còn cho rằng hai đứa....” Những lời chưa nói vẫn còn nghẹn ở trong lòng, Tổ Tổ mỉm cười, cũng nắm lại tay bà, “Chúng con chỉ là bạn tốt thôi.”

Sau đó, họ cùng lên xe bus đi đến nhà hàng, nơi tổ chức đám cưới, trên thiệp viết bữa tiệc sẽ bắt đầu đúng 12 giờ trưa.

Đến gần nơi, cô liền thấy trước cửa đã đứng đầy người, một chiếc cổng vòm được đính đầy bởi đá cườm và hoa tươi được dựng ở trước cổng nhà hàng. Cô vừa nhìn đã cảm thấy được không khí vui mừng ở nơi đây. Tổ Tổ ôm viện trưởng cùng bọn trẻ đi tới.

Tuy cô đã tự nói với chính mình rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy hai bóng hình kinh diễm một đen một trắng đập vào mắt, thì trái tim cô vẫn không nhận được lại nhanh chóng gia tốc, họ thực sự rất xứng đôi.

Chung Bình mặc trên người một thân tây trang màu đen, tóc tai chỉnh tề, khuôn mặt anh tuấn đẹp trai, còn Triệu Diễm thì mặc một chiếc váy cưới trắng tinh, trên chiếc váy có đính rất nhiều những viên kim cương nhỏ cực kì lấp lánh, đính đầu đội một tấm voan trắng, trên tay cũng đeo thêm găng tay đồng màu, cô ấy cầm một bó hoa xinh xắn đứng dựa vào bên cạnh anh, trên khuôn mặt là nụ cười hạnh phúc.

Chung Bình vừa đảo mắt đã nhìn thấy Tổ Tổ, cô đang đứng cùng viện trưởng và bọn nhỏ ở sau lưng cô, họ đang đi đến chỗ anh.

Tổ Tổ nở một nụ cười không thể nào rực rỡ hơn, “Chúc mừng, chúc mừng.” Vừa nói cô vừa đem phong bì tiền mừng đưa cho bọn họ, Chung Bình cũng mỉm cười gật đầu, “Cám ơn vì đã đến, viện trưởng, vất vả

rồi.” Anh nhận lấy tiền mừng rồi đưa cho Triệu Diễm, Triệu Diễm cười vui vẻ kéo Tổ Tổ qua một bên, “Tổ Tổ, cảm ơn cô, thật sự cảm ơn cô.” Trong mắt cô ấy đầy thâm ý, Tổ Tổ bỗng nhiên ngừng lại một chút, rồi nhanh chóng gạt đầu, “Chúc hai người đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử.” Cũng may là cô ấy có thể sớm tỉnh ngộ, về lại bên Chung Bình, như vậy thật tốt.

Mấy cô phù dâu đứng ở một bên bê khay kẹo, mời mọi người ăn một chút, bọn nhỏ vừa nhìn thấy đã chạy lên cướp, Tổ Tổ đành phải quát nhẹ một câu, “Đừng có cướp loạn lên thế.”

Chung Bình thản nhiên cười, “Không sao, cứ để bọn nhỏ ăn đi.” Tổ Tổ quay lại nhìn anh cười đầy cảm kích, ánh mắt của anh vẫn bình thản như nước chăm chú nhìn cô, Tổ Tổ cuống quýt, xoay người lại kéo viện trưởng, “Viện trưởng, chúng ta cùng vào đi.” Chung Bình nghe vậy liền để cho người phục vụ đang đứng bên cạnh dẫn họ vào trong.

Tổ Tổ vừa đi qua cửa chính, nhin không được lại len lén liếc mắt nhìn họ, hai người đang hạnh phúc kề tai nhau nói nhỏ gì đó, không biết nói đến điều vui về gì mà Triệu Diễm lại thẹn thùng khẽ dấm Chung Bình một cái, làm anh nhất thời thoải mái cười to. Viện trưởng khẽ kéo cô lại, Tổ Tổ cũng vội vã thu hồi tầm mắt, mỉm cười bước tiếp. Cuối cùng bọn họ cũng biết, hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, thật tốt quá.

Tổ Tổ cùng viện trưởng đi thang máy lên tầng tám, vừa đến trước cửa đại sảnh lớn, họ đã nhìn thấy ba mẹ anh đang tươi cười chào đón, hoan nghênh từng vị khách. Tổ Tổ đi đến cùng viện trưởng, ba Chung vừa nhìn thấy cô, thì vẻ mặt hơi biến sắc, chẳng qua, ông đã rất nhanh trấn định lại, ánh mắt lộ rõ sự khinh miệt. Tổ Tổ lễ phép chào một tiếng, “Chào hai bác.” Mẹ Chung thấy cô thì vui vẻ vô cùng, “Tổ Tổ, cháu đến rồi, bà vừa rồi còn mới nhắc đến cháu xong.” Ba Chung nghe vậy thì khẽ đẩy vợ mình, bà cũng nhất thời im lặng lại. Tổ Tổ mỉm cười nói, “Đây là viện trưởng Vương, là viện trưởng của cô nhi viện ạ.” Mẹ Chung gạt đầu cười, còn ba Chung phải cố nén mới không hừ lạnh ra một tiếng. Ký tên xong, Tổ Tổ lại cùng viện trưởng dẫn tụi nhỏ đi vào bên trong.

Người có tiền chính là người có tiền. Đám cưới của Chung Bình quả nhiên rất có khí thế, cả đại sảnh rộng lớn được trang trí bày biện cũng tràn đầy cả sự vui mừng phấn khởi. Tiệc cưới hôm nay là tiệc đứng, cho nên ở chính giữa có hai dãy bàn ăn thật dài, trên đó có đặt đủ loại đồ ăn, hoa quả và đồ uống. Khách mời đều quây lại một chỗ, tùm nãm tùm ba nói chuyện. Nhìn những.....người ăn mặc lịch sự này, Tổ Tổ liền hiểu, lần này ba Chung mời đến rất nhiều nhân vật có mặt mũi. Ở khu vực nghỉ ngơi trong sảnh, rất nhanh Tổ Tổ đã nhìn thấy bà cụ, cô liền dẫn viện trưởng đi tới, Tổ Tổ dặn đi dặn lại bọn nhỏ không được làm ồn, nghìn lần vạn lần không được đụng đến mấy người kia.

Bà cụ vừa nhìn thấy Tổ Tổ, đôi mắt nhỏ đều sáng lên, liên tục kêu, “Tổ Tổ, Tổ Tổ.” Tổ Tổ cầm lấy tay của bà nói, “Bà, chúc mừng bà.” Về mặt bà lại không hề vui vẻ chút nào, “Có gì tốt mà chúc, cô dâu cũng không phải cháu.” Tổ Tổ chợt cảm thấy ngượng ngập, liền quay lại nhìn viện trưởng, hướng bà cụ giới thiệu, “Bà, đây là viện trưởng Vương cô nhi viện của cháu, cháu lớn lên ở đó ạ.” Bà cụ nghe vậy liền vui vẻ bắt chuyện với viện trưởng, bảo bà ngồi xuống, hai người họ nói chuyện cũng rất hợp, không ngừng nói về những chuyện của Chung Bình và Tổ Tổ. Tổ Tổ nhìn hai người họ, rồi mỉm cười lui qua một bên. Nhìn thấy bọn nhỏ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, Tổ Tổ liền xoa đầu bọn chúng, quay ra nói với Đinh Đinh, “Cùng chị đi lấy vài thứ để ăn.”

Đinh Đinh gạt đầu rồi theo cô đi về phía bàn ăn, hai người họ cầm theo một chút bánh ngọt với đồ uống, đem về chỗ nghỉ ngơi kia. Bọn nhỏ vừa thấy có đồ ăn ngon, đều hưng phấn cười lớn.

Tổ Tổ bê một ly nước trái cây đứng ngay sau lưng viện trưởng, đột nhiên có tiếng người gọi thu hút sự chú ý của cô, “Tổ Tổ.” Tổ Tổ xoay người, thì nhìn thấy Mạch Dịch Nam đang ôm Lộ Hiểu Vụ đứng ngay đằng sau cô. Tổ Tổ tươi cười vui vẻ, “Xin chào.” Lộ Lộ đi một bước lên trước, áy náy cười với cô, “Xin lỗi, thật không nghĩ tới việc lần trước lại làm liên lụy đến hai người.”

Tổ Tổ biết Lộ Hiểu Vụ đang nói đến việc gì, chỉ khẽ cười, “Đừng để ý, đấy chẳng qua là việc nhỏ thôi.” Lộ Lộ xấu hổ nói, “Nhưng mà, Chung Bình với cô....” Cô thật không nghĩ tới, hai người họ cuối cùng vẫn chia tay. Quảng thời gian đó Chung Bình ở trước mặt bọn họ phải chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ, mặc dù bây giờ anh ấy đã có Triệu Diễm, nhưng cô vẫn cảm thấy mình có lỗi với Tổ Tổ.

Tổ Tổ nhẹ nắm tay cô, “Đừng áy náy, chúng tôi bây giờ vẫn rất tốt.” Anh có thể hạnh phúc, cô đương nhiên cũng sẽ hạnh phúc.

Mạch Dịch Nam cũng đi lên ôm Lộ Hiểu Vụ vào trong lòng, nhẹ giọng nói với cô, “Chung Bình vui vẻ là được rồi.” Lộ Lộ khẽ gật đầu, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập áy náy với Tổ Tổ. Tổ Tổ thấy vậy liền chủ động thay đổi đề tài, “Tướng Tướng đâu rồi? Tại sao không đưa đến vậy?”

Vừa nói đến con trai, Lộ Lộ đã nhanh chóng mỉm cười, “Chúng tôi nhờ ba mẹ trông hộ rồi, hiện tại nó rất nghịch ngợm.” Tổ Tổ vừa nghĩ tới bộ dạng đáng yêu của Tướng Tướng, cũng bật cười.

Sau đó lại là hai người mà Tổ Tổ quen biết nữa đi tới, Vệ Đông và Hàn Xa, hai người họ vừa nhìn thấy Tổ Tổ thì đều sững sốt một lát, Tổ Tổ đành chủ động chào hỏi với bọn họ. Mọi người cùng đứng lại trò chuyện về cuộc sống gần đây, họ đều rất ăn ý không nói tới Chung Bình, bởi vì bọn họ đều biết Chung Bình đã từng vì Tiêu Tổ Tâm mà có những ngày tháng vô cùng khổ sở.

Chỉ chốc lát sau, đèn màu trong đại sảnh bắt đầu biến đổi, một người MC đi lên sân khấu, chào hỏi mọi người, rồi mời họ an tĩnh lại cùng ngồi xuống, hôn lễ cũng rất nhanh chóng được bắt đầu.

Tổ Tổ để ly nước xuống, kéo bà cụ cùng ngồi xuống một chỗ, tim đập cũng chậm lại, bọn họ chuẩn bị đi ra rồi.

Dưới sự điều khiển của người MC, tiếng nhạc chậm rãi vang lên, cô dâu chú rể từ một chiếc cổng vòm khác ở bên ngoài từ từ đi vào trong hội trường. Tất cả ngọn đèn đều chiếu đến người bọn họ, một đôi tuấn nam mỹ nữ, hạnh phúc tươi cười, dưới những ngọn đèn như vậy lại khiến người ta cảm thấy loá mắt. Tổ Tổ nhìn bọn họ từ từ đến gần, chăm chú dán mắt vào đôi cánh tay đang dính chặt vào nhau của bọn họ, thực sự là một đôi vợ chồng hoàn hảo đến mức chói mắt.

Chung Bình và Triệu Diễm đi trong những lời chúc phúc và tiếng vỗ tay rầm rộ của mọi người, cuối cùng người MC bắt đầu chủ trì hôn lễ. Quá trình của một đám cưới căn bản đều giống nhau, người MC đều nói đến những điều may mắn, để chúc phúc cho cặp vợ chồng mới cưới.

Tổ Tổ đứng ở dưới đài, lẳng lặng nhìn bọn họ thỉnh thoảng quay ra nhìn nhau cười, sự ăn ý nho nhỏ này làm cho người khác nghĩ tới họ rất hài hoà, cô cũng cười. Ánh mắt của Chung Bình chỉ khẽ lướt qua cô, sau đó rất nhanh lại rời đi, anh nhẹ nhàng kéo Triệu Diễm đứng nghiêm lại.

Cuối cùng, khi người MC tuyên bố hai người họ có thể hôn nhau, trái tim cô không khỏi đập càng ngày càng mạnh, ánh mắt thất thần nhìn thẳng hai người đang đứng trên đài kia. Chung Bình dịu dàng nở nụ cười, tay khẽ dùng lực ôm Triệu Diễm càng lúc càng chặt hơn, thâm tình nhìn cô ấy, Triệu Diễm cũng e lệ nhìn, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại. Chung Bình cúi đầu, ấn xuống môi cô ấy một nụ hôn thật sâu.

Tổ Tổ cả người cứng đờ ra, không nháy mắt, vẫn nhìn chằm chằm hình dáng của anh dính sát với Triệu Diễm, thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, Triệu Diễm đúng là một người phụ nữ hạnh phúc. Trong lòng cô chua xót, khổ sở, rất cục không chịu được đều trào lên, cái ôm của người đàn ông kia ấm áp như vậy, yên ổn như vậy, nhưng không bao giờ....thuộc về cô nữa, ngay cả cơ hội để tưởng tượng cũng không có! Cuối cùng anh đã hoàn toàn thuộc về người khác!

Bỗng nhiên cô cảm thấy cả não bộ của mình như thiếu dưỡng khí, trước mắt cô đều là một mảnh tối mờ, cái loại không khí ấm áp ở bên trong này đột nhiên khiến cô có cảm giác mình không thể nào hít thở nổi, cô.....có lẽ phải đi ra ngoài hít thở một lát. Tổ Tổ quay qua nói nhỏ với bà cụ, “Bà, cháu đi ra ngoài một lát.” Bà cụ lo lắng nhìn về mặt tái nhợt của cô, “Tổ Tổ, cháu không sao chứ?” Cô mỉm cười, “Không sao ạ.” Nói xong, cô liền quay qua nhờ viện trưởng chăm sóc bà cụ, còn mình thì lặng lẽ đi về phía cửa chính.

Người MC đứng trên kia pha trò, giọng nói vang lên đằng sau lưng cô, “Xem ra chú rể hôn đến nghiện rồi.” Dưới đài, một mảnh cười vang, Tổ Tổ thừa dịp mọi người đang vui vẻ, cúi đầu đi ra phía ngoài.

Đột nhiên ở cửa lớn truyền đến từng đợt tiếng nói nhao nhao, ồn ào. Mọi người cảm thấy kỳ quái đều xoay đầu lại nhìn, Tổ Tổ cũng giương mắt nhìn lên, trong lòng chợt cả kinh, người kia!? Anh ta nhìn thấy cảnh gian tình bỗng mắt của Triệu Diễm thì nổi giận đùng đùng xông vào. Tổ Tổ chợt ngẩn ra, trừng mắt nhìn, người kia còn đem theo phía sau cả một đám người, trời ạ, khí thế hung hăng kéo theo cả đoàn người đi đến trước sân khấu.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, người đàn ông kia nhảy lên sân khấu, rồi bước đến chỗ hai người còn đang hôn đến nồng nhiệt kia, cố sức kéo hai người ra, sau đó đem Triệu Diễm ôm chặt vào trong ngực.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt. Người kia chui ra ở đâu vậy?

Càng làm ọi người kinh ngạc là, người đàn ông kia lại cảm tức quay ra trừng mắt với Triệu Diễm rồi nói, “Em dám để anh ta hôn em.” Bên dưới mọi người lại cùng ồ lên!

Triệu Diễm đang bị anh ta ôm ở trong ngực cũng lạnh lùng trừng mắt với anh ta, “Ai bảo anh tới muộn!” Bên dưới mọi người lại đồng loạt hít sâu một cái!

Tổ Tổ lo lắng nhìn Chung Bình, mặt của anh đã sớm đen lại, trong lòng cô khẽ kêu lên, hình như anh vẫn chưa biết Triệu Diễm ngoại tình sao, vậy nên làm cái gì cho phải đây! Người đàn ông kia đã nháo cho bữa tiệc thành thế này rồi, Chung Bình nhất định đang rất khó chịu.

Người đàn ông kia hung ác lườm Chung Bình một cái, “Hôm nay coi như anh nợ tôi.” Nói xong, anh ta liền ôm Triệu Diễm, đi xuống dưới sân khấu. Mọi người ồn ào xôn xao, bên trong giờ đã thành một mảnh hỗn loạn, ba Chung kêu to, “Anh là ai!” Ba của Triệu Diễm là Triệu Vệ Thành cũng đồng thời rống giận lên một tiếng, “Long Sính, anh đưa Diễm Diễm lại đây.” Ba Chung vừa nghe thấy Triệu Vệ Thành biết người kia, thì càng phần nộ, “Triệu Vệ Thành, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Triệu Vệ Thành đương nhiên không để ý đến ông, ông ta xông lên muốn ngăn Long Sính lại, nhưng lại bị người đi phía sau Long Sính tách ra, sau đó mở đường thay cho anh ta đi ra ngoài.

Triệu Diễm đang bị ôm ở trong ngực không ngừng dấm đá giùng giàng, trong miệng không ngừng kêu to, “Ai nói muốn đi theo anh.” Tất cả mọi người đều choáng váng, chẳng nhẽ Long Sính kia là người yêu cũ của Triệu Diễm? Long Sính nghe vậy hừ lạnh một tiếng, “Đừng nhúc nhích nữa, cẩn thận đứa bé.”

...

Bên trong giống như một chiếc nồi bị nổ tung, tiếng hít không khí, tiếng thét chói tai vang lên liên tiếp, con dâu mới của Chung gia lại là.....có thai bỏ trốn!

Ba Chung đã tức giận đến mức cả khuôn mặt đều trở nên tím tái lại, “Triệu Vệ Thành! Ông nói rõ cho tôi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!” Triệu Diễm lại dám cầm sừng Chung gia, ông không nên vì ông ta dốc sức như vậy, bây giờ mặt mũi của Chung gia đều đã bị vứt sạch rồi. Triệu Vệ Thành bị ba Chung giữ lại, nhưng vẫn không ngừng kêu to, “Người đâu, bắt cậu ta lại cho tôi. Long Sính, cậu dám đem con gái tôi mang đi, tôi sẽ buộc tội cậu bắt cóc, tôi sẽ kiện cậu!”

Đôi mắt của Long Sính tối sầm lại, khoé miệng khẽ nhếch lên, trước thì trừng mắt nhìn Triệu Diễm đang ở trong ngực mình, Triệu Diễm nhất thời trở nên ngoan ngoãn, không động đậy nữa. Sau đó anh xoay người lại nhìn về phía Triệu Vệ Thành, lạnh lùng cười, “Lúc nào cũng hoan nghênh.” Nói xong anh ôm Triệu Diễm sai bước rời khỏi hội trường, người ở bên trong cũng dần dần tiếp bước theo sau.

Bên trong lúc này rất cực sôi trào, mọi người tới một câu anh một câu bắt đầu bàn luận. Ba Chung bị một màn vừa rồi làm cho tức giận đến mức kêu to, hung ác tóm chặt lấy Triệu Vệ Thành bắt ông ta phải giải thích, Triệu Vệ Thành cũng ra sức đẩy ông ra, “Đừng phiền tôi, tôi còn không biết chuyện gì nữa, con gái của tôi còn bị cướp đi kia.” Ba Chung ngã ngồi xuống dưới đất, chỉ chỉ vào Triệu Vệ Thành tức giận đến mức nói không ra lời.. Mẹ Chung nhanh chóng chạy tới đỡ ông dậy, lo lắng khuyên nhủ ông, không nên nóng giận.

Tổ Tổ nhìn người ở trên sân khấu vẫn trầm mặc không nói gì, mặt anh vẫn tối sầm, mạnh mẽ kéo cà vạt xuống, trong lòng của cô từng chút lại cảm thấy đau đớn. Chung Bình, cô lo lắng quay trở lại, hiện tại anh nhất định cũng đang giận điên lên. Trời ạ, Triệu Diễm, sao cô lại có thể làm tổn thương anh ấy đến như vậy!

Bạn bè của Chung Bình đều chạy lên sân khấu muốn khuyên giải an ủi anh, Chung Bình lại lập tức đẩy họ ra, anh tức giận nhảy xuống sân khấu, thẳng tắp đi về phía cửa chính.

Tổ Tổ sốt ruột lách qua cả một đồng người, trong lòng quỳnh lên kêu to thành tiếng, “Chung Bình.” Nhưng bên trong hội trường lúc này đã vô cùng hỗn loạn, Chung Bình căn bản không nghe được tiếng của cô. Tổ Tổ sốt ruột muốn ngăn anh lại. Thật vất vả mới chen được đến chỗ anh, đang định mở miệng an ủi, thì anh đã dùng sức nắm lấy tay cô, kéo cô đi lên trên sân khấu. Tổ Tổ lo lắng kêu lên, “Chung Bình.”

Chung Bình kéo cô đứng ở trên sân khấu, đoạt lấy micro của người MC đang đứng sững sờ ở một bên, lên tiếng gọi, “Mọi người làm ơn im lặng một chút.” Bên trong hội trường nhất thời lặng ngắt như tờ, Tổ Tổ kinh ngạc trừng mắt nhìn Chung Bình, anh lại muốn nói gì.

“Rất xin lỗi hôm nay lộn xộn như thế này, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng có chuyện, tôi nghĩ muốn làm sáng tỏ với mọi người một chút.” Chung Bình dừng lại, đem Tổ Tổ đang đứng ở một bên đẩy lên phía trước, “Hôm nay là ngày Chung Bình tôi thành hôn, nhưng cô dâu không phải họ Triệu, là họ Tiêu, tên Tổ Tâm, chính là cô ấy.” Lời còn chưa dứt, môi của anh đã ấn xuống cái miệng nhỏ nhắn đang khê nhếch lên vì kinh ngạc của cô một nụ hôn thật sâu.

Ở bên dưới một lần nữa truyền tới tiếng hít không khí chói tai! Thậm chí có người còn kêu cả ông trời ra, cái này.....thực sự là một ý vị quá bất ngờ, thì ra còn có một đôi cô dâu chú rể khác nữa!

Trong đầu Tổ Tổ lúc này, mọi lí trí đều bị đánh cho toán loạn hết, rốt cục nhờ tiếng thét chói tai ở dưới đã làm cô tỉnh táo lại, cô quýnh lên, ra sức đẩy Chung Bình, “Chung Bình, anh điên rồi!” Nói xong, cô liền dùng sức bổ vào tay đang anh đang tóm chặt lấy cô, sau đó chạy xuống dưới sân khấu. Chung Bình cũng bước nhanh về phía trước, lại lần nữa tóm chặt lấy cô, sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, xuất ra một tuyệt chiêu trong Judo, khiến cho Tiêu Tổ Tâm dễ dàng ngã nhào xuống đất.

Mọi người thét chói tai không ngừng, lúc này bầu không khí ở bên trong gần như đã đạt đến đỉnh điểm, lại còn đánh võ nữa, quá đặc sắc!

Chung Bình thâm tình ngắm nhìn Tổ Tổ đang nằm im dưới người mình, nhẹ nhàng cười, “Em đã nói nếu anh có thể đánh ngã được em, em sẽ chịu thua, bây giờ em không được phép chạy nữa!” Nói xong, anh dùng sức ấn xuống một nụ hôn, rồi lớn tiếng kêu, “Gả cho anh.”

Trong vài giây ngắn ngủi, Tổ Tổ từ khiếp sợ đến kinh ngạc, rồi lại cảm động đến chảy nước mắt, trong lòng cô khuấy động giống như bị một cơn sóng thần cuốn cuộn đi qua, cả người hoàn toàn ngây dại, những cảm giác bị kìm nén quá lâu ở trong ngực làm cho chóp mũi, cả trong mắt cô đều thấy chua xót, thật là khó chịu, vẻ mặt tươi cười của anh nhất thời trở nên mơ hồ vô cùng, nước mắt cô rơi xuống như mưa.

“Được” Một tiếng đồng ý, sau đó có tiếng vỗ tay vang lên. Hoá ra, chứng kiến cả một màn kịch vui vừa rồi, người vui vẻ nhất đương nhiên là bà cụ. Rốt cục cũng được toại nguyện, bà vui vẻ liên tục tán thưởng. Mạch Dịch Nam chính là người tiếp theo phụ hoạ với bà cụ, không nghĩ tới hoá ra Chung Bình lại cất giữ chiêu cuối này, thực sự làm cho người ta không thể nào đoán được. Ai cũng có thể nhìn thấy, Chung Bình quả thật rất dụng tâm với Tiêu Tổ Tâm, lại còn hứng chịu bao nhiêu đau khổ nữa!!

Nhất thời ở bên trong hội trường, tiếng vỗ tay vang như sấm dậy, tất cả đều vì sự dũng cảm và cố chấp của Chung Bình mà reo hò. Ngay cả mẹ Chung đang ôm lấy ba Chung cũng khê mỉm cười, quay ra lải nhải với chồng mình, “Con trai ông có tiền đồ hơn ông đấy.” Ba Chung thở phì phò, từ lâu đã không nói nên lời, ỉu xìu xuống. Chung gia ngày hôm nay thực sự đã mất hết mặt mũi rồi.

Chung Bình một lần nữa ôm Tổ Tổ lên sân khấu, quay người lại nói với MC, “Tiếp tục đi.” Anh cẩn thận lau đi hai mắt đầm lệ của cô, nhưng càng lau lại càng rơi nhiều, Tổ Tổ đã khóc đến mức không thành tiếng. Chung Bình đau lòng khê siết chặt cô vào trong lòng, mặc cô ở trong lòng mình trút hết mọi thứ ra, khóc đi, khóc đi, em tủi thân anh sẽ thay em đòi lại mọi thứ!

Mọi người đợi nửa ngày, rốt cục Tổ Tổ cũng ngừng khóc, cô ngại ngừng chôn mặt ở trong lòng anh, không dám ngẩng đầu lên nữa.

Chung Bình quay ra nháy mắt với MC, người kia lập tức hiểu ý nói, “Xin mời mọi người nâng ly để gửi lời chúc phúc chân thành nhất cho cặp đôi mới quá sức tuyệt vời này!”

Trong hội trường mọi người đều nâng ly lên, bắt đầu reo hò ầm ĩ.

“Chú rể có thể hôn cô dâu.” Người MC lần thứ hai tuyên bố.

Chung Bình nâng khuôn mặt đầy nước mắt của cô lên, chăm chú nhìn thật sâu, khàn giọng lên tiếng, “Tổ Tổ, anh đã nói nhất định sẽ khiến em hạnh phúc.” Tổ Tổ cảm thấy chua xót, những giọt lệ lại không ngừng tuôn rơi, những nụ hôn của anh rất nhanh rơi xuống, từng lần từng lần đều ngăn được nước mắt của cô, cuối cùng là một nụ hôn lên môi, in xuống một nụ hôn thật sâu, chân thật nhất!

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, hai người họ thâm tình hôn nhau, một nụ hôn rất dài. Rốt cục bọn họ đã vượt qua bao nhiêu đau khổ, để chờ được đến ngày hôm nay, hạnh phúc cuối cùng cũng nở hoa! Hạnh phúc này khiến cho tất cả mọi người đều vô cùng cảm động! Tình yêu, chính là chuyện có thể dễ khiến cho người ta cảm động nhất trên thế gian!

55. Chương 55: Ngọn Nguồn

Lúc Chung Bình ôm Tố Tố đi tới phòng tân hôn của bọn họ, thì khuôn mặt cô lại đỏ lên một lần nữa. Nơi này.....từng là nơi mà họ luôn nghĩ tới. Có lần ở bên ngoài ăn cơm về, Chung Bình lái xe đi qua đây, đúng lúc gặp phải đèn xanh đèn đỏ, cô lơ đãng nhìn lên toà nhà cao tầng này và hỏi anh, nếu như được ở trên tầng cao nhất của toà nhà kia, có phải sẽ nhìn thấy toàn bộ khung cảnh tươi đẹp nhất của thành phố này không. Chung Bình nghe vậy liền gật đầu, cười với cô, anh nói sau này hai người nhất định sẽ ở đây.

Một giấc mộng đã từng tốt đẹp vì chia xa mà trở nên mơ hồ, cô cũng không dám.....có bất cứ kỳ vọng xa vời nào nữa, nhưng bây giờ tất cả lại hiện ra trước mắt, khiến cô có cảm giác không chân thực.

Chung Bình ôm cô đi vào thang máy, nhấn tầng 18. Anh vẫn ôm chặt lấy cô như vậy, từ lúc xuống xe đến tận bây giờ vẫn không chịu buông tay.

Chung Bình tiếp tục ôm cô vào trong phòng. Tố Tố vừa nhìn thấy một màu hồng nhạt bao phủ khắp nơi, trong lòng lại cảm thấy ấm áp cùng cảm động. Anh vẫn còn nhớ kỹ tất cả những gì mà cô đã nói. Cô thích màu hồng nhạt, thích giấy dán tường gọn sóng, thích một cái cửa sổ thật to sát đất, thích một chiếc sofa mềm mại, còn có bóng bảy màu nữa. Đáng nhẽ, tất cả những thứ này chỉ có thể xuất hiện ở trong giấc mơ của cô mà thôi, thế mà lúc này toàn bộ đều đã biến thành hiện thực. Anh cho cô một gia đình, một gia đình ấm áp. Tất cả mọi điều từ những thứ vụn vặt nhất đều làm cho trái tim cô khẽ nhói lại, cảm động không thôi. Hai mắt cô ướt đầm từ từ mở to ra, hai tay dùng sức ôm chặt anh lại, cả khuôn mặt đều chôn sâu ở trong ngực anh, nức nở kêu tên Chung Bình, một lần lại một lần nữa.

Chung Bình khẽ mỉm cười, thoả mãn ôm chặt lấy cô, sau đó dùng chân khép cửa lại. Anh ôm cô ngồi xuống chiếc ghế salon gần đó, đau lòng xoa xoa mái tóc của cô, an ủi, “Lại khóc nữa, đêm nay trong nhà sẽ lụi tắt.”

Cô nghe anh nói vậy lại càng khóc dữ hơn, tay ôm anh càng chặt, giống như chỉ cần buông lỏng anh ra anh sẽ mãi mãi chạy mất vậy.

Chung Bình vỗ nhẹ lên lưng cô, mặc cho cô khóc, nhưng lại nặng nề thở dài một cái. Cô nhất định rất mệt mỏi rồi, vất vả chống đỡ lâu như vậy, thật sự sẽ rất mệt mỏi. Tối nay, anh từ chối mấy người bạn của mình, không muốn họ đến nháo phòng tân hôn nữa. Tối nay, anh chỉ muốn ở một mình với cô, anh có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói.

Sau khi tiêu diệt tờ giấy ăn, cả chớp mũi cùng hai mắt đã đỏ au, Tố Tố mới chịu dừng lại. Ngày hôm nay vốn là ngày hạnh phúc như vậy, cô lại khóc như thể đã dùng hết nước mắt tích trữ được của cả năm qua. Chung Bình đau lòng xoa xoa cái mũi đã đỏ ửng của cô, mỉm cười, “Uống nước đi, không nghĩ tới em có thể khóc nhiều đến như vậy.”

Tố Tố đỏ mặt nhận lấy ly nước, uống vài hớp để nhuận giọng, rồi đưa lại cái ly cho anh, cuối cùng cô mới hỏi ra nghi vấn trong lòng mình từ lâu, “Anh đã sớm biết Triệu Diễm có người khác?” Ngày hôm nay, rõ ràng lúc đầu anh vô cùng tức giận, thế nhưng lúc anh kéo cô lên sân khấu thì lại nói ra những lời còn khiếp sợ hơn, làm cho cô trở tay không kịp. Hoá ra anh căn bản không hề quan tâm đến việc Triệu Diễm bị cướp đi.

Chung Bình ôm cô ngồi trên đùi mình, khẽ vuốt mặt cô, “Long Sính là bạn trai cô ấy, cũng là ba của đứa bé trong bụng Triệu Diễm.” Tố Tố trợn mắt há hốc mồm nghe anh nói.

Chuyện là thế này, Triệu Diễm và Long Sính vốn là một đôi, nhưng bởi vì thân phận và bối cảnh của Long Sính, nên Triệu Vệ Thành không đồng ý, kiên quyết muốn cô chia tay. Lúc đó Triệu Diễm đã mang thai, khi Triệu Vệ Thành biết tin, ông đã giận đến mức tím tái mặt mày. Ông cố ý tìm người gây rắc rối cho Long Sính, dồn ép đến mức anh ta phải ra nước ngoài. Sau đó, ông giam lỏng Triệu Diễm ở nhà, vừa dỗ dành vừa xoa mà ép cô, nếu cô ấy không muốn bỏ đứa bé thì phải nhanh chóng cưới một người khác. Còn không Triệu gia tuyệt đối không cho phép việc có thai trước khi kết hôn. Không ngờ cuối cùng Triệu Vệ Thành lại chọn trúng Chung Bình.

Ông ấy mong Triệu Diễm được gả cho người ta cũng phải nở mày nở mặt, nên cố ý đem một nửa cổ phần trong bệnh viện ra làm mồi dụ cho Chung Minh Dương. Quả nhiên, Chung Minh Dương đã mắc câu, ông tận lực tác hợp cho Chung Bình với Triệu Diễm. Lúc Triệu Diễm biết ba mình đã làm những chuyện gì với Long Sính, cô tức giận đến mức muốn bỏ nhà ra đi nhưng cuối cùng vẫn quyết định ở lại chịu đựng. Long Sính vẫn còn đang ở nước ngoài xử lý công việc, cho nên cô phải tự giải quyết chuyện này một mình mà thôi. Cô giả vờ nhượng bộ ba mình mà đi gặp Chung Bình. Lúc gặp anh, cô ấy thấy anh không có chút hứng thú nào với mình, thì trong lòng đã chậm rãi vạch ra một kế hoạch vô cùng hoàn hảo. Vì vậy mà Triệu Diễm cực kì ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của ba mình và qua lại với anh.

Lúc Chung Bình và Tiêu Tổ Tâm chia tay, Triệu Diễm kể hết tất cả sự việc vì sao ba mình muốn cô kết hôn cho anh nghe. Chung Bình hiểu cô vì muốn trả thù Triệu Vệ Thành nên mới muốn diễn vở kịch này, nhưng lúc đầu anh không đồng ý, chỉ vì lúc đó tất cả tâm tư của anh đều chất đầy hình ảnh của Tổ Tổ. Nhưng bỗng có một việc xảy ra làm anh phải thay đổi quyết định. Hôm đó, mẹ anh đưa cho anh một tờ chi phiếu, bảo là đồ còn sót lại trong phòng của Tổ Tổ. Chung Bình vừa nhìn dãy số ở trên giấy, trong lòng rất cực đã hiểu rõ. Anh liền cầm tấm chi phiếu kia đi tìm ba anh. Kết quả, ông cũng không hề phủ nhận, mà còn khẳng khái thừa nhận rằng đây là tiền mà ông đưa cho Tiêu Tổ Tâm. Ông còn nói Tổ Tổ và Đinh Như là hai người tham lam, loại phụ nữ này chỉ cần dùng tiền là có thể đuổi đi được. Sau đó, anh nghe ba anh bảo rằng Đinh Như đã nói cho ông biết tất cả, Chung Bình đã tức giận đến mức cả hai mắt đều đỏ rực lên, không nghĩ tới Đinh Như có thể làm những việc như vậy sau lưng cô! Chung Bình trách ba mình là kẻ thấy lợi thì sáng mắt, chỉ vì tiền mà ép anh phải cưới con gái nhà Triệu gia. Ông nghe vậy chỉ khẽ cười, sau đó bảo với anh rằng hiện tại anh còn trẻ nên mới thấy tình yêu quan trọng, chờ đến khi anh thực sự lớn lên rồi anh sẽ biết cái gì mới có thể thực sự giúp đỡ cho chính bản thân. Cuối cùng ông còn nói mình không hề làm gì có lỗi với Tiêu Tổ Tâm, cô vào Chung gia không phải vì tiền sao? Cô không chịu mang theo tấm chi phiếu này, nhất định chỉ là chiêu lật mềm buộc chặt mà thôi. Chung Bình tức giận đến mức đứng ngay tại chỗ xé tấm chi phiếu kia thành 2 nửa, rồi đóng sập cửa rồi đi.

Trong lòng anh cũng từ từ rõ ràng, hoá ra Tổ Tổ bị ba anh gây khó dễ, lại một mình cố gắng chịu đựng. Gánh nặng trong lòng cô quá lớn, nếu như anh không giải quyết xong việc của Đinh Như và ba anh, Tổ Tổ nhất định sẽ không bao giờ đồng ý ở bên cạnh anh. Vì vậy anh mới hẹn Triệu Diễm ra ngoài, đồng ý với kế hoạch của cô, cùng nhau diễn một màn kịch này.

Chung Bình và Triệu Diễm nhanh chóng giả vờ gặp gỡ. Hai người họ cố ý chọn chỗ chụp ảnh ở đối diện khách sạn của Tổ Tổ, dùng mấy tấm hình ấy để kích thích cô. Sau đó, Triệu Diễm lại hẹn hò cùng Long Sính ở ngay trong khách sạn mà Tổ Tổ làm việc, cố ý để cho cô phát hiện Triệu Diễm đang qua lại với người khác. Lần đầu Triệu Diễm ra về ấy nấy, ân hận trước mặt Tổ Tổ, sau đó lại vẫn cố tình để Tổ Tổ nhìn thấy cô tiếp tục qua lại cùng Long Sính, ép Tổ Tổ phải đến để nhắc nhở Chung Bình. Vì thế, ngay lúc cô đến gõ cửa nhà anh, Chung Bình đã biết kế hoạch của bọn họ đã thành công được một nửa rồi. Đêm hôm đó anh không nén nổi lòng mình mà cưỡng ngạnh ép cô ở lại. Nhưng ngày hôm sau, cô chỉ để lại một tờ giấy rồi lặng lẽ rời đi, khiến cho anh đau đớn, khó chịu không chịu nổi. Anh liền gọi điện thoại cho Triệu Diễm bảo rằng anh muốn nói thật tất cả mọi chuyện với Tổ Tổ. Triệu Diễm nghe xong chuyện liền mắng anh, sau đó lại thuyết phục anh ngàn vạn lần không nên hành động theo cảm tính, nhất định phải diễn màn kịch này cho đến khi kết thúc, thì mới có thể làm ấy người kia thực sự hối hận! Cô khuyên anh phải nhẫn nại một chút nữa, nếu Tổ Tổ đã ở lại nhà anh qua đêm, nhất định là cô vẫn chưa quên tình cũ. Triệu Diễm lại tiếp tục bảo đảm với anh rằng nhất định cuối cùng anh có thể ôm người đẹp về nhà. Cho nên, Chung Bình mới không đi tìm Tổ Tổ nữa, mà tiếp tục cùng Triệu Diễm chuẩn bị cho hôn lễ.

Ngày ấy cuối cùng đã đến, bọn họ hẹn Long Sính đúng giờ đến cướp cô dâu đi, không nghĩ tới trên đường anh ta lại bị kẹt xe nên tới trễ, làm hại Chung Bình và Triệu Diễm chỉ có thể biểu diễn một màn hôn môi

thâm tình đến vậy. Cũng may, màn kịch vui này vẫn tiếp tục diễn ra. Khi Chung Bình và Triệu Diễm nhìn thấy ba anh và Triệu Vệ Thành tức giận đến cả mặt đều tái xanh, thì hai người họ đều quay ra nhìn nhau cười. Chính xác là hôm nay bọn họ muốn cả Chung gia và Triệu gia phải mất hết mặt mũi! Chung Bình nhìn Long Sính ở trước mắt bao nhiêu người mà vừa ôm vừa lôi Triệu Diễm đi khỏi, anh mới kéo Tổ Tổ lên sân khấu. Ngay trước mặt mọi người, anh tuyên bố cô dâu thực sự mới là Tổ Tổ, ép cô phải trực tiếp đối mặt với tình cảm của anh.

Chung Bình gắt gao ôm chặt Tổ Tổ nói, “Anh chưa từng từ bỏ tình yêu của chúng ta, chưa từng.” Tổ Tổ cảm động, túm chặt vạt áo trước của anh, cô nặng nề thở ra, anh thật là ngốc, thật là cố chấp!

“Chung Bình, thật xin lỗi.” Cô cúi đầu, lại cảm thấy áy náy, bởi vì cô hèn nhát, đã từng vì thế mà muốn buông tay anh.

Chung Bình nâng cằm cô lên, để cho cô đối mặt với mình, rồi anh mới khẽ mỉm cười, “Điều mà anh muốn nghe không phải ba chữ này.” Tổ Tổ không khỏi run lên, hai mắt loé sáng. Cô nhìn ánh mắt kiên định của anh, môi khẽ động đậy, “Em...” Từ đáy lòng cô cũng đã chôn giấu ba chữ này từ rất lâu rồi, thế nhưng lúc này lời nói lại nghẹn mãi trong cổ họng, nói không nên lời.

“Anh yêu em, so với em tưởng tưởng còn nhiều hơn.” Chung Bình nắm tay cô, đặt tay cô bên môi mình, vừa hôn vừa nói. Cuối cùng anh cũng có cơ hội nói cho cô biết tâm tư của anh. Trước đây, anh chưa bao giờ nói ra ba chữ này, thế nhưng, với Tổ Tổ, anh sợ rằng nếu như mình không nói ra cho cô biết thì anh sẽ hối hận cả một đời. Anh muốn nói ra, để cho cô có thể cảm thấy an tâm, tình yêu này của anh sẽ chỉ dành ột mình cô mà thôi.

Lại lần nữa Tổ Tổ cảm thấy hai mắt mình cay cay, giọng nói run rẩy giống như là từ tiếng lòng của cô phát ra, “Em.....cũng yêu anh.”

“Anh biết, vẫn luôn biết.” Trái tim anh thoả mãn giống như được lấp đầy, tất cả vui mừng và cảm động đều biến mất ở nơi hai đôi môi đang kề sát nhau, anh hôn cô thật sâu.

Đang lúc chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng của anh, cô đột nhiên tỉnh táo lại. Bỗng dưng cô nghĩ đến một người, “Chị Như đầu, ngày hôm nay sao không thấy chị ấy chứ?” Chị ấy không tham gia hôn lễ của Chung Bình ư, không thể, làm sao chị ấy có thể để yên khi Chung Bình kéo cô lên sân khấu chứ.

“Hừ, cô ta bây giờ nhất định đã sút đầu mề trán rồi.” Chung Bình cười nhạt.

“Vì sao?” Tổ Tổ hoảng sợ.

“Gần đây có phải cô ta đang qua lại với một thương nhân người Ôn Châu đúng không?” Ánh mắt anh lạnh lùng, người phụ nữ này đã làm tổn thương Tổ Tổ quá nhiều, làm sao anh có thể dễ dàng tha cho cô ta. Tổ Tổ nghe vậy thì bất an gật đầu.

“Anh ta đang gặp phải phiền phức, đều là do Long Sính gây ra. Ngày mai, có lẽ Đinh Như sẽ đến đây khóc lóc tìm em.” Chung Bình vừa nghĩ đến hình dáng của người phụ nữ kia, trong lòng lại chả còn chút vui vẻ gì nữa.

“Mọi người, làm gì với chị Như?” Tổ Tổ sốt ruột cầm lấy tay của anh.

“Tổ Tổ, em phải biết rằng, anh không thể tốt bụng được như em, rộng lượng như vậy được. Ai làm tổn thương em, anh chắc chắn sẽ không nể tình. Bọn họ đã từng làm tổn thương em như vậy, em không nên mềm lòng với họ, anh chỉ muốn họ nếm qua cảm giác bị người khác vứt bỏ mà thôi. Về phần ba anh, nếu ông ấy vẫn nhất quyết không đồng ý, anh sẽ không để cho hai người gặp mặt nữa.” Chung Bình lạnh lùng nói. Nếu không phải niệm tình cha con, anh còn có thể ra tay nặng hơn. Chẳng qua, lần này để Chung gia phải mất mặt tới vậy, cũng là quá sức với ba anh rồi.

Tổ Tổ nhìn ánh mắt lạnh như băng của anh, trong lòng lại cảm thấy đau đớn, cô giơ tay lên khẽ vuốt đôi mắt anh, nhẹ giọng nói, “Chung Bình, em không muốn anh phải hận người khác.” Rõ ràng anh cũng là một người rất tốt, cũng vì hiểu rõ anh tốt như vậy nên cô mới có thể bị anh hấp dẫn.

Chung Bình hạ mắt, kéo tay cô xuống, sau đó anh cười với cô, “Cùng một chỗ với em, anh sẽ trở nên mềm lòng.” Anh tham lam trên đùa cái gáy và vành tai trắng nõn của cô, một loạt tiếng rên rỉ không phân biệt

được là của ai lặng lẽ phát ra. Khoé miệng anh nhếch lên, há miệng ra khẽ ngậm lấy vành tai cô. Tổ Tổ hít sâu vào một hơi, toàn thân ở trong lòng anh đều trở nên cứng ngắc.

“Hôm đó anh hơi thô bạo.” Đầu lưỡi khẽ đảo qua rồi thổi mạnh vào tai cô, tay chậm rãi chạm đến trước nơi đầy đặn nào đó.

Tổ Tổ mặt đỏ, tim đập, nhanh chóng rút cổ lại, trong cơ thể như có một luồng khô nóng không rõ xuất hiện. Một lần nữa, ký ức rõ ràng của đêm hôm đó nhất thời hiện rõ mồn một trong đầu cô.

“Tổ Tổ, anh muốn em hoàn toàn thuộc về anh.” Lời còn chưa dứt, cô chỉ cảm thấy trời đất như quay cuồng, cả người toàn bộ bị nhấc bổng lên, chỉ có thể hoảng hốt mà bầu chặt lấy anh. Anh chăm chú ngắm nhìn cô, ở sâu trong đôi mắt anh giống như có hai ngọn lửa nóng bỏng đang điên cuồng rực cháy, mặt cô đỏ lựng, rũ mắt xuống. Cô biết ánh mắt đó của anh thể hiện cho cái gì.

Cả mặt cả tai đều đỏ hồng, dĩ nhiên, cô cũng có một chút chờ mong một đêm cuồng nhiệt sắp tới. Thật ra, cô.....cũng thích cảm giác được anh mạnh mẽ khát khao như vậy, một khắc kia khiến cô cảm thấy bọn họ quá đỗi gần gũi đến mức không có bất cứ thứ gì có thể tách hai người ra được nữa.

Anh ôm cô nhanh chóng đi vào phòng ngủ, mặt cô vẫn chôn chặt ở trong ngực anh, nghe từng nhịp đập rộn ràng của trái tim anh, giống như lúc nào nó cũng có thể nhảy ra ngoài. Cô vụng trộm suy nghĩ, không biết có nên nói cho anh rằng một đêm kia cô cũng hoàn toàn không hối hận chút nào hay không!

Đêm chưa qua, tình đã đậm, hai người tâm đầu ý hợp cuối cùng cũng đạt tới sự kết hợp hoàn mỹ cả về tâm hồn lẫn thể xác.

56. Chương 56: Tuần Trăng Mật

Nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ máy bay, trong đầu Tổ Tổ vẫn mơ mơ hồ hồ, hai người họ cứ như vậy mà bỏ lại tất cả mọi thứ để bay về quần đảo Maldives xinh đẹp kia.

Sáng sớm hôm đó, Chung Bình lay cô tỉnh dậy từ trên giường, khi anh nói đến Maldives cô vẫn còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Nhưng thật không ngờ, cô vừa mới rửa mặt mũi xong, thì anh đã kéo một chiếc vali cực lớn đứng trước mặt cô. Tổ Tổ nhất thời đứng ngây ra một lúc, hoá ra mấy lời lúc này anh nói là thật! Chung Bình đã sớm lên kế hoạch một cách hoàn hảo, anh muốn cho cô một tuần trăng mật hoàn mỹ nhất.

Tổ Tổ bất an nhìn Chung Bình đang ngồi ở bên cạnh mình, “Anh nói ngày hôm nay chị Như sẽ đến tìm em.”

Chung Bình khẽ hừ một tiếng như thay câu trả lời, anh chuyên chú khẽ vuốt ve các ngón tay của cô.

“Vậy... vì sao không cho em mang theo điện thoại?” Anh cố ý để điện thoại của cô ở nhà, nói rằng không muốn bị ai đó quấy rầy.

Chung Bình vòng tay ra sau cổ cô, nhẹ nhàng kéo cô lại, để đầu cô tựa lên vai anh, “Tổ Tổ, đừng lo, cô ta tìm người đơn giản chỉ muốn chất vấn với tổ khổ thôi. Trước tiên cứ để cho cô ta ném mìn đi đã, sau khi trở về sẽ giải quyết, Long Sính cũng sẽ không ra tay quá ác đâu.” Người trong lòng anh bỗng cứng đờ, “Anh nói cho em biết, rốt cuộc chị Như xảy ra chuyện gì rồi?”

Chung Bình khẽ kêu lên, muốn cô không quan tâm đến người khác, thực sự là quá khó khăn, “Cô ta cho người đàn ông kia mượn tiền là thả nước trôi sông rồi, anh ta đã có vợ.” Tổ Tổ chột căng thẳng, nhanh chóng ngẩng đầu lên trừng mắt với anh, “Anh đã biết hết?”

“Đinh Như yêu tiền như vậy, nên dạy bảo cô ta một chút, đàn ông sao có thể vô duyên vô cớ phung phí tiền cho phụ nữ cơ chứ.” Chung Bình khẽ cười.

Sắc mặt cô trầm xuống, “Đưa điện thoại cho em.” Bất kể chị Như có đáng ghét thế nào, cô cũng không thể thấy chết mà không cứu được.

Chung Bình xoè hai tay ra, “Điện thoại di động anh cũng không mang theo.” Tổ Tổ mở lớn hai mắt, làm sao có thể chứ! Chung Bình vô tội gật đầu, “Anh không muốn ai quấy rầy chúng ta cả.” Câu trả lời của anh nhất thời lại làm cô tức giận, sao anh có thể làm mấy cái chuyện ngu ngốc như vậy chứ, chỉ vì không muốn người khác tìm thấy mình, mà ngay cả điện thoại di động cũng không thêm mang!

Chung Bình cười trộm trong lòng, điện thoại không đem theo là sự thật, nhưng anh đã có chuẩn bị sẵn rồi, khi họ đến Maldives sẽ mượn điện thoại của bạn anh, đến lúc đó tự nhiên sẽ có cách liên lạc với người trong nhà thôi. Chẳng qua, tạm thời anh không thể để cho Tổ Tổ biết, không thì cô lại chỉ lo cho người khác, không để ý tới anh.

“Được rồi, đến nơi rồi nghĩ cách, anh đồng ý với em, sẽ đảm bảo cho cô ta không có việc gì.” Chung Bình khẽ ôm cô, an ủi người vợ vẫn còn đang buồn bực của mình một chút. Tổ Tổ cong môi, “Nếu chị Như mất đi số tiền kia, nhất định sẽ điên lên mất.”

Chung Bình nhìn đôi môi mê cười đang cong lên kia, trong lòng khẽ run, anh cúi đầu dịu dàng ngậm lấy, chậm rãi hút hết cả sự kinh ngạc lẫn hương hoa lan dịu dàng phảng phất trên người cô, từ từ làm cho nụ hôn càng thêm sâu.

Bên tai anh đột nhiên truyền đến những tiếng thở gấp mập mờ rất nhỏ làm cho toàn thân anh giống như bị một luồng điện chạy xẹt qua, cả người căng thẳng. Bàn tay không nhịn được mà giờ ra vuốt ve cổ cô, đem cả đầu cô dán chặt mình hơn, lưỡi nóng như lửa điên cuồng xâm nhập vào trong cái miệng thơm tho, làm cho không khí càng lúc càng ái muội. Anh rất yêu cảm giác được hưởng thụ hương vị ngọt ngào mềm mại này, rốt cục anh cũng cảm nhận được hết những lời mà Dịch Nam đã từng nói với anh, thế nào là chỉ có cảm giác động tâm với một người, mỗi giây mỗi phút trong đầu đều là hình bóng của cô ấy, nhìn thấy cô liền không nhịn được muốn ôm, ôm vào trong ngực lại nhịn không được mà khẽ hôn cô ấy, nhưng càng hôn lại càng không kìm lòng được muốn thân mật thêm. Sự mong muốn chiếm giữ mãnh liệt ấy đôi lúc cũng làm anh thấy sợ, nhưng lúc này cô đang ở bên cạnh, mềm mại tựa vào trong lòng anh, sự tốt đẹp chân thật này làm cho trái tim anh ngập tràn hạnh phúc.

Anh tham lam mút lấy môi cô, rõ ràng thấy cô vì ngượng ngùng mà cả khuôn mặt và cổ đều đã đỏ hồng lên, thậm chí ngay cả da thịt lộ ra ngoài cổ áo cũng hiện lên màu đỏ hồng mê người ấy. Từ góc độ của anh nhìn xuống, phần rãnh giữa ngực cô lại như ẩn như hiện mấy dấu hôn nhọt nhọt tuyên bố sự chiếm hữu của anh, trong lòng anh lại thấy thoải mái và vui sướng đến vô hạn. Rốt cục cô đã hoàn toàn thuộc về anh, người phụ nữ vừa thiện lương vừa kiên cường này đã có thêm họ của anh, cảm giác này thực sự quá đối tuyệt vời!

Lúc Tổ Tổ cảm giác mình sắp hít thở không thông, thì anh mới nhẹ nhàng buông cô ra. Cô chậm rãi mở mắt, nhìn gương mặt anh tuần của anh đang gần trong gang tấc, đôi mắt màu nâu thâm trầm loè loè chiếu sáng, trên đôi môi khêu gợi vẫn còn vẽ ra một nụ cười đầy tà ý. Trong lòng bỗng thấy lộp bộp một chút, anh thực sự rất đẹp trai. Cô đỏ mặt nhanh cúi đầu, trên môi vẫn còn cảm giác đau đớn, nhưng trong tim lại vì sự rời xa của anh mà nổi lên một chút mất mát. Ôi, từ lúc nào cô đã trở nên thế này, thật là xấu hổ, lại còn có thể lưu luyến mọi sự đụng chạm của anh.

Chung Bình nhìn thấy rõ ràng cô đang ngượng ngùng, anh vui vẻ ôm cô càng chặt hơn, “Từ giờ trở đi, trong trái tim em, mắt em tất cả đều chỉ có thể là anh thôi. Anh cũng sẽ đối xử thật tốt với em.” Tổ Tổ khẽ liếc mắt nhìn anh, quá bá đạo. Chung Bình dán gần bên tai cô, đè thấp giọng nói, “Anh sẽ dùng cả thân thể này đền cho em.” Tổ Tổ nhịn không được xì một tiếng nở nụ cười, vừa giơ tay lên muốn đánh anh một cái, lại nhìn thấy vẻ mặt đầy ý tứ sâu xa của anh. Trong lòng cô run lên như bưng bình, hoá ra lời của anh còn có ẩn ý khác. Ầm, tất cả máu của cô dường như đều chạy hết về phía trên, cả khuôn mặt nhanh chóng đỏ như cà chua chín, anh.....tư tưởng không trong sáng!

Chung Bình ra sức ôm chặt cô vào trong lòng, thoải mái cười thật to, lồng ngực mãnh liệt rung động làm cho cả mặt cô cũng rung theo. Tổ Tổ cắn môi, đem cả mặt mình chôn sâu trong ngực anh, căn bản không dám nhìn đến phản ứng của những người xung quanh nữa. Những người xung quanh họ thì đã sớm bị sự hạnh phúc và ngọt ngào của hai người làm cho cảm thấy hâm mộ mà phải nở nụ cười.

Chuyến bay dài đằng đẵng, vì vậy Chung Bình hoàn toàn trêu đùa Tổ Tổ để riết lấy thời gian.

—

Rốt cục cũng đến được quần đảo lãng mạn nhất Ấn Độ Dương, Maldives. Chung Bình nhìn Tổ Tổ đang kích động không thôi, cũng thấy thoải mái một chút. Chính xác là anh muốn cho cô một tuần trăng mật khó quên nhất. Nhìn lên bầu trời trong vắt và biển xanh rậm rì, trong lòng mọi người đều không tránh khỏi rung động, giống như tất cả mọi phiền não và ưu sầu đều bị gột rửa sạch sẽ, hoàn toàn không còn nữa.

Hai người họ tiếp tục đi bằng tàu đến một đảo nhỏ, nghỉ ở khách sạn trong đó. Chung Bình làm xong tất cả mọi thủ tục, liền ôm Tổ Tổ đi vào phòng, cho người phục vụ một chút tiền tip, người kia cũng nhanh chóng rời đi.

Chung Bình quay lại ôm Tổ Tổ vẫn còn đang đứng ngẩn ngơ ở ngoài cửa, vui vẻ hỏi, “Có thích không?” Tổ Tổ kích động đến mức nói không ra lời, liên tục gật đầu, khách sạn này thực sự rất đẹp.

Cả căn phòng này được xây ngay trên mặt biển, tất cả đều được đóng bằng những tấm gỗ đan xen với nhau. Mặc dù nhìn từ bên ngoài có vẻ rất đơn giản, nhưng thật ra ở bên trong mọi thứ lại vô cùng đầy đủ. Hơn nữa điều khiến cô cảm thấy thực sự phấn khích chính là, sàn nhà trong phòng đều là thủy tinh công nghiệp trong suốt, từ đó có thể nhìn thấy mọi thứ dưới biển không sót một thứ gì, thậm chí còn có thể thấy đám san hô đang uốn lượn trong nước, và cả những đàn cá đang bơi lội xung quanh. Nước biển gợn sóng, hiện lên một màu xanh lam nhàn nhạt, làm cho người ta càng nhìn càng thấy thích.

Ở ngay chính giữa phòng có đặt một chiếc giường đôi rất to, có lẽ là do anh đặt phòng dùng trong tuần trăng mật, nên khách sạn đã cố ý dùng những cánh hoa hồng xếp thành một hình trái tim thật to đặt ở trên giường, ga trải màu trắng thuần khiết càng làm nổi bật lên sự diễm lệ của chúng. Phòng tắm được thiết kế theo kiểu lộ thiên, ở ngay bên phải căn phòng có một chiếc bồn tắm rất to, không hề có một bức tường nào bao quanh để che chắn, trên vách gỗ đối diện còn có gắn một chiếc cửa sổ rất lớn, có thể vừa tắm vừa tựa vào đó, phóng tầm mắt nhìn ra biển khơi. Bởi vì cả căn phòng này ngoại trừ cửa ra vào còn có lối thông ra, thì cả ba phía vây lại đều là biển, cho nên vị trí đặt phòng tắm cũng không cần phải lo lắng sẽ bị người khác nhìn lén, không những thế cô có thể rõ ràng nhìn thấy bầu trời cao xanh và biển rộng ngút ngàn nữa. Những thiết kế này thật sự lãng mạn nhưng cũng vô cùng táo bạo.

Chung Bình ôm cô đi đến sun deck ở bên ngoài phòng (là khoảng sân để tắm nắng) đem cô đặt lên lan can, “Sau này chúng ta sẽ mua một biệt thự ngay gần biển nhé?” Thấy trong mắt cô tầng tầng đều là cảm động, anh mới biết cô thật sự yêu biển đến bao nhiêu.

Ánh mắt cô ngấn nước, dán trên mặt anh, khẽ gật đầu, “Chung Bình, đừng tốt với em như vậy, em rất sợ.” Càng có quá nhiều hạnh phúc vây đến, cô lại càng cảm thấy sợ hãi mất đi. Từ nhỏ mọi thứ đối với cô luôn dễ dàng biến mất nên cô không bao giờ có quá nhiều hy vọng xa vời, cô luôn cẩn thận giấu đi những hạnh phúc nho nhỏ ấy, nhưng vẫn luôn không ngừng nói với chính mình, càng tham lam muốn chiếm giữ thì sẽ càng mất đi nhiều hơn, mà hiện tại, hạnh phúc mà Chung Bình đem đến đã vượt qua quá nhiều sự chờ đợi của cô rồi, cô sợ thực sự rồi sẽ có một ngày, ông trời sẽ lấy lại đi tất cả những gì mà cô đang có.

Chung Bình đau lòng ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, “Vì vậy, em cũng phải đối tốt với anh. Tổ Tổ, anh biết trong lòng em luôn lo lắng, em luôn hoài nghi có nên hưởng niềm hạnh phúc này không, chỉ vì em sợ lúc nào nó cũng có thể biến mất. Anh cũng không thể cho em một lời hứa vĩnh viễn, anh chỉ hy vọng có thể dùng hết sức mình để cho em vui vẻ, cho em hạnh phúc. Đừng nghĩ đến tương lai xa xôi, chỉ cần nhớ kĩ hiện tại, nhớ kĩ những ngày tháng anh luôn ở bên cạnh em, mọi hạnh phúc này đều là của em, và sẽ mãi mãi thuộc về em.” Tổ Tổ chỉ có thể cảm thấy trái tim mình đang không ngừng nhảy lên, có lẽ đây là những lời lãng mạn nhất mà Chung Bình từng nói với cô, cũng là một sự bảo đảm chân thật nhất của anh. Ai cũng không thể đoán trước được tương lai, chỉ cần cảm thấy hài lòng với ngày hôm nay, ngày mai, chính là ngày hạnh phúc nhất.

Tổ Tổ ngẩng đầu lên nhìn anh, “Hiện tại em rất hạnh phúc.” Nét dịu dàng trên khuôn mặt anh luôn có thể dễ dàng làm cho cô say đắm, anh có một bề ngoài xuất sắc, khiến cho người ta phải hâm mộ về gia thế của mình, thế nhưng lại luôn chấp nhất với tình cảm chân thành tha thiết, người đàn ông như vậy bảo cô làm sao có thể buông tay được đây.

Chung Bình giương môi lên, mỉm cười khẽ hôn lên khoé môi cô, “So với em anh còn tham lam hơn, anh muốn em hạnh phúc hơn nữa, mỗi ngày đều muốn có thể ôm lấy em, hôn em, thậm chí mong em mỗi ngày đều quần quít lấy anh.” Tuy rằng họ đã trở thành vợ chồng, nhưng cô vẫn không quen thể hiện tình yêu

của mình. Mỗi lần anh lơ đãng ngẩng đầu lên, đều có thể vô tình phát hiện cô đang trộm nhìn anh rồi khi bị anh bắt gặp lại nhanh chóng quay đầu đi nơi khác. Tuy rằng trong lòng cũng rất vui vẻ, nhưng anh vẫn mong cô có thể trực tiếp chăm chú nhìn thẳng anh, anh thích nhìn cô sùng bái và say mê anh.

Tổ Tổ đỏ mặt nhìn lại, “Em quần quýt lấy anh, làm sao anh làm việc được?” So với cô, anh còn dính người chặt hơn ấy.

Chung Bình cắn nhẹ lên mặt cô, “Em nuôi anh.” Giọng nói nhẹ nhàng từ từ biến mất trong nụ hôn của hai người. Mọi sự ngưng ngừng chống lại của cô đều bị anh cuốn đi sạch sẽ.

Ngoài phòng sóng biển vẫn đang rì rào kêu, ào ào dạt dào giống như một bản hoà tấu của những nhịp tim đang đập rộn ràng. Gió biển mềm dịu ôm lấy bóng dáng hai người vẫn còn đang triền miên, nhẹ nhàng mà cuốn lấy sự ngọt ngào của họ bay lên hoà vào trời cao, bay đến nơi ánh trăng sáng tỏ vàng vạc một góc trời.

Trăng và sao lấp lánh trên mặt biển, ái tình hỗn độn hoà vào trong gió biển nhẹ nhàng mà bay đi, hạnh phúc thật ra chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

57. Chương 57: Thương Yêu

Rạng sáng ngày hôm sau, lúc Tổ Tổ bị Chung Bình lay tỉnh thì mặt trời đã chiếu rọi sáng rực cả căn phòng, làm cả người cô bỗng thấy ấm áp hẳn lên. Tổ Tổ lười biếng khê kêu, “Chào buổi sáng~” Chung Bình nhìn bộ dạng đáng yêu của cô thì không khỏi nở nụ cười, anh dùng sức ôm cô nhấc lên, “Vợ ơi, rời giường.” Tổ Tổ khê mở mắt ra, trong mũi khê hừ hừ vài tiếng, cực kì giống một con mèo con vừa mới tỉnh ngủ.

Chung Bình cười khê, cúi đầu cắn một cái lên cổ cô, một trận đau đớn dâng lên làm cô nhất thời thanh tỉnh rất nhiều. Cảm thấy có chút đau nhức, cô cau mày trừng anh, mà anh lại cười càng đáng ghét hơn, “Tối hôm qua làm em đau sao?” Tổ Tổ ngẩn ngơ nửa giây, nhìn cả hai mắt anh đều đang cong lên, cuối cùng câu nói kia cũng làm cô hoàn toàn tỉnh lại, cả khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng lên. Theo bản năng cô dùng khuỷu tay huých cho anh một cái, anh...còn dám nói. Mỗi lần bị kích tình thiêu đốt, anh lại giống như cầm thú, cực kì thích cắn cô. Có lúc vì bị cắn quá đau, cho dù thần trí cô có đang điên đảo ở đâu cũng phải khê kêu lên một tiếng vì đau, còn anh thì lại ăn cô đến xương cốt cũng chẳng còn, càng cắn càng nghiện, báo hại trên người cô bây giờ tất cả đều là tầng tầng vết vết dấu răng!

Chung Bình khê xoa trước ngực mình bị cô huých, sau đó lại kéo tay cô, “Ngày hôm nay chúng ta phải đi rất nhiều nơi, mau đứng lên đi.” Nói xong, anh lại muốn ôm cô xuống giường nhưng Tổ Tổ đã nhanh tay kéo anh lại, dùng một tay giữ chặt chiếc chăn trên người. Khuôn mặt cô ửng đỏ, ở trong chăn cô không mặc gì hết. Chung Bình cười nhẹ, dùng chăn bọc kín cô lại, ôm cả người cô xuống giường, “Anh không ngại em đang không mặc gì đâu.” Nói xong anh còn cao giọng cười thật to, làm cô mắc cỡ lại chỉ có thể đem mặt mình vùi vào trong ngực anh. Cái miệng của anh càng ngày càng tẻ.

Lúc cô rửa mặt xong xuôi, thì Chung Bình cũng đã thay xong quần áo. Một bộ quần áo mặc trên biển thông thường, làm lộ ra dáng người hài hoà cân đối, với bắp thịt rắn chắc. Tổ Tổ ngẩn ra, Chung Bình lưng to vai rộng, mặc quần áo gì trông cũng dễ nhìn, nhưng không nghĩ tới lúc anh mặc mấy bộ quần áo bình thường này, cũng có thể đem đến sự khác biệt riêng. Tổ Tổ khê cắn môi, nhìn bờ vai dày rộng của anh thì hơi dờ người ra, người đàn ông này là chồng của cô. Suy nghĩ một chút, rồi không hiểu sao cô lại đi tới đằng sau lưng anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, cả người anh bỗng cứng đờ, không hề nhúc nhích, nhưng rất nhanh, tay anh khê chạm lên tay cô, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy, Tổ Tổ?”

Cô đặt má phải trơn bóng của mình dán trên lưng anh, nhẹ nhàng cọ cọ, nhưng không hề lên tiếng. Chỉ là đột nhiên cô muốn ôm anh một cái vậy thôi. Dựa sát vào tấm lưng dày rộng của anh, sự chân thực này đem đến cho cô cảm giác vô cùng ấm áp, có một thứ gì đó chậm rãi chảy trong lòng cô, cảm giác này có tên là hạnh phúc.

Chung Bình để yên cho cô từ từ ôm chặt anh, hưởng thụ sự luyến tiếc không muốn rời xa của cô, trên mặt anh lại lộ ra một nụ cười thoả mãn.

Qua một lúc sau, cô mới nhẹ nhàng buông tay. Chung Bình mỉm cười xoay người kéo tay cô lại, nhìn cô đang khẽ cắn môi giương mắt nhìn mình. Con mắt anh khẽ quét xuống phía dưới, nhìn phần ngực đang lộ ra dưới lớp chăn của cô, anh khàn giọng nói, “Nếu không...mai chúng ta mới đi ra ngoài nhé?” Vừa dứt lời anh đã ôm lấy cô đi vào bên trong, đôi môi lại chạy đến khắp nơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Tổ Tổ kêu lên một tiếng, rồi ngược mắt nhìn anh, mặc cho anh chậm rãi hôn từ bên thái dương một đường chạy dài xuống. Đột nhiên anh cắn bên gáy cô, một trận run rẩy xông lên làm cho hai chân của cô như nhuyền ra, hai tay cũng không tự chủ mà vòng qua ôm lấy cổ anh, nhưng lý trí còn sót lại vẫn ngoan cố ngăn anh lại một cách yếu ớt, “Ừ.....không nên.” Nhưng chết tiệt, thân thể cô lại tự động hướng về vòng ôm ấp của anh, cả người đều dán chặt bên người anh, rốt cuộc cô làm sao vậy? Vì sao lại không còn giống với chính cô nữa thế này?

Chung Bình thật vất vả nâng đầu cô lên, đem cô kéo ra một chút. Nhìn vùng da thịt tuyết trắng trước ngực đã bị anh cắn đến mức đỏ ửng, trong thân thể anh bỗng dưng có một khát vọng trời dấy. Anh nuốt sâu một cái, trời giết anh, anh chưa bao giờ biết cô lại có thể mê người đến thế này, chỉ là một chút ánh nhìn lười biếng, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, lại khiến cho anh bị kích thích đến mức giống y hệt một chàng thanh niên mới lớn, chỉ muốn cuốn chặt lấy cô.

“Tổ Tổ, em đùa với lửa thì phải chịu trách nhiệm.” Giọng nói của anh khàn khàn, trầm thấp biểu hiện anh đang kìm nén biết bao nhiêu, hai ngọn lửa sâu thẳm ở trong đáy mắt từ từ bùng cháy, sự chủ động của cô làm anh không thể nào kích động hơn được nữa.

Tổ Tổ đỏ mặt, rũ mắt xuống, khẽ nói ra như tiếng muỗi kêu, “Em chỉ muốn ôm anh một cái.” Cô đâu muốn làm gì đâu, làm gì mà anh phải giống như muốn nuốt sống cô vậy, ai bảo anh nghĩ quá nhiều làm gì chứ.

Khoé miệng chậm rãi nhếch thành một đường cong, anh nâng cằm cô lên, khẽ cúi mặt xuống, chóp mũi chạm chóp mũi, khiến cho hơi thở của anh trực tiếp quét qua đôi môi cô, “Ôm cũng có rất nhiều loại.”

.....

Nhưng cách mà cô ôm tuyệt đối không phải giống như anh nghĩ.

Đến lúc Chung Bình ôm cô thật chặt, quần quýt si mê, đẩy cô ngã xuống chiếc giường lớn thì cô mới biết dù mình có giải thích tới cỡ nào thì cũng chỉ vô ích, đàn ông vĩnh viễn đều muốn dùng hành động để trực tiếp biểu hiện ý nghĩ của mình.

Chờ đến lúc hai người có thể ra khỏi cửa, thì cũng đã gần 10 giờ rồi. Chung Bình đưa cô đến nhà hàng để ăn bữa sáng, sau đó nắm tay cô dẫn cô đi dạo quanh con đảo nhỏ này.

Bọn họ ngồi lên một chiếc cano để đi thăm thú, có người nói rằng Maldives gồm có hơn 1000 hòn đảo lớn, bé gộp thành. Những....hòn đảo nhỏ này được hình thành do sự phun trào của núi lửa dưới đáy biển từ thời xa xưa. Mỗi một hòn đảo đều có một khung cảnh riêng, có đảo rất hiện đại, có hòn đảo vẫn giữ nguyên được những màu sắc nguyên sơ vốn có. Hai người họ đi đến một hòn đảo để thăm một bộ lạc ở đây, dân bản xứ đều là tín đồ của đạo Hồi, nên họ ăn mặc rất bảo thủ. Hầu hết phụ nữ đều dùng khăn che kín cả đầu, thậm chí đàn ông cũng phải mặc vậy, sau đó họ đi theo những người dân bản xứ và được đưa vào thăm quan phòng tiếp khách chính của họ.

Hai người còn đi xem rất nhiều những quán hàng đặc biệt, trong đó có rất nhiều đồ thủ công mới lạ, làm cho Tổ Tổ lưu luyến không thôi. Chung Bình đứng ở bên cạnh cứ muốn mua cho cô, nhưng Tổ Tổ lại không chịu, cuối cùng lại vất vả chọn mấy đồ nhỏ nhỏ, nói muốn mang về làm quà ọi người. Chung Bình nhìn cô khó xử không biết nên lấy cái này hay bỏ cái kia, liền trực tiếp gọi ông chủ đến, bảo ông ta gói hết tất cả chỗ đồ kia lại. Tổ Tổ vừa nghe xong thì nắm chặt lấy tay anh, khuyên anh không nên mua nhiều như vậy. Nhưng Chung Bình chỉ cười, cưng chiều ôm cô, “Mang về để em có thể từ từ mà chọn.” Tổ Tổ vừa vui lại vừa giận, cô khẽ cắn môi. Anh thật quá đáng, lại còn nuông chiều cô như vậy, cô thực sự sẽ trở nên ngang ngược mất!

Nhìn hai tay anh xách đầy mấy túi giấy, Tổ Tổ đau lòng muốn xách hộ anh vài túi, nhưng Chung Bình lại mỉm cười lắc đầu, “Trên lưng anh còn trống này, vẫn còn có thể công được em.” Tổ Tổ cảm động, hơi ghì cổ anh xuống, rồi khẽ hôn lên má trái của anh, cô thật muốn tìm cơ hội để có thể nuông chiều anh đến mức vô pháp vô thiên như thế này!

Chung Bình cười đến cực vui vẻ, đem cả má phải xoay lại, chìa ra yêu cầu cô, “Bên này nữa.” Cả khuôn mặt cô nhất thời đỏ bừng, nhanh chóng hôn lên má phải của anh rồi chạy biến đi. Chung Bình đứng ở đằng sau bật cười thật to. Tổ Tổ khẽ cười, không hề biết rằng dạo gần đây anh đều rất vui vẻ, có lẽ là do cô không để ý, từ khi đi du lịch, nụ cười của Chung Bình xuất hiện càng ngày càng nhiều hơn. Nghe tiếng cười sang sảng của anh, cô cũng cảm nhận được rằng anh đang rất hạnh phúc.

Người qua lại trên đường đều phải quay lại nhìn cặp đôi ngọt ngào này bằng ánh mắt bất thường. Nhất định là do bọn họ cười nói quá to, hai người quay lại le lưỡi cười với nhau, không biết làm gì hơn đành kìm nén lại, tiếp tục im lặng đi dạo.

Nguyên một ngày đi thăm quan mọi nơi, hai người mang theo túi lớn túi nhỏ trở lại khách sạn.

Tổ Tổ mệt mỏi đến mức chỉ muốn nằm im bất động ở trên giường. Chung Bình để mấy món đồ kia ở một bên, rửa mặt mũi chân tay xong liền đi tới ngay bên cạnh cô, đau lòng vuốt tóc, “Mệt lắm à?” Tổ Tổ gật đầu, “Đi chơi mà cũng mệt như vậy.” Chung Bình cười nhẹ, vòng tay qua đằng sau cổ cô nhẹ bóp, “Có muốn anh massage giúp em một chút không, tay nghề của anh cũng không tồi đâu.” Tổ Tổ mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại, để anh lật người cô úp sấp xuống giường. Ngón tay anh có lực khẽ xoa bóp, nhấn nhá ở trên cổ và bả vai cô, cả người thoải mái làm cô không tự chủ được mà khẽ ừ nhẹ một tiếng, chậm rãi thả lỏng. Anh nhẹ nhàng xoa bóp một đường dọc theo sống lưng, còn cô chỉ nhắm mắt lại lẳng lặng hưởng thụ.

Ngay lúc cô chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, thì cô cảm giác cả người mình đột nhiên trở nên nhẹ bồng. Tổ Tổ khó khăn mở mắt ra, nhìn anh đầu nghi hoặc. Chung Bình dịu dàng mỉm cười, “Tắm trước rồi ngủ tiếp.” Vừa dứt lời, anh đã ôm cô đến bồn tắm đã được xả nước sẵn, trong bồn còn có những cánh hoa hồng diễm lệ trôi nổi bồng bềnh trên mặt nước. Cô mơ mơ màng màng nói, “Dịch vụ ở đây tốt thật, còn có tắm bằng cánh hoa hồng nữa.” Chung Bình nghe vậy chỉ cười nhẹ, “Là anh bảo bọn họ cố ý chuẩn bị.” Tất nhiên đây không phải là ưu tiên mà phòng nào cũng có được.

Tổ Tổ sợ run ba giây, đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt mỉm cười của anh, cô ngây ngốc nhìn anh chăm chú, “Anh...tốt cuộc còn chuẩn bị bao nhiêu thứ nữa?” Anh luôn luôn âm thầm làm mọi thứ khiến cô phải giật mình, thời gian đâu để anh chuẩn bị hết những thứ kế hoạch này...? Là do anh quá dụng tâm hay là do cô không đủ nhạy bén, vì sao cô luôn luôn bị anh làm cho ngạc nhiên đến mức ngỡ ngàng?

Chung Bình khẽ hôn lên môi cô, “Không nhiều, không nhiều, đủ để em cảm động là được.” Anh thích xem vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người nhưng trong mắt luôn âm thầm toả ra cảm động của cô, một khắc kia thôi cũng đủ để cho anh cảm thấy tự hào cùng thoải mái.

Tổ Tổ cảm động, dùng tay ôm chặt lấy cổ anh, đầu đặt lên vai anh nói nhỏ, “Chung Bình, anh tốt với em quá, em nên làm gì cho anh đây?” Chung Bình khẽ vuốt nhẹ trên lưng cô, mỉm cười nói, “Chỉ cần để anh yêu em, anh đã thỏa mãn rồi.” Cô không cần làm gì nữa, chỉ cần luôn ở bên cạnh anh, ỷ lại vào anh, chính là điều khiến anh hạnh phúc nhất.

Chung Bình khẽ ôm Tổ Tổ đặt lên tấm phản ở gần bồn tắm, vỗ nhẹ lên mặt cô, “Tắm nhanh đi, xong rồi ngủ một giấc.” Anh ngẩng đầu lên nhìn cả bầu trời đang ngả dần về phía Tây ở bên ngoài cửa sổ, chợt khẽ cười, “Có thể vừa ngắm mặt trời lặn, vừa tắm bằng hoa hồng, em thật hưởng thụ.” Maldives thật sự là lãng mạn đến cực hạn, mỗi một khung cảnh đều khiến người ta phải vui vẻ thoải mái. Anh thu mắt lại nhìn bộ dạng dụ hoặc nửa tỉnh nửa mê của cô, trong lòng khẽ động. Nếu như có thể cùng cô vừa tắm vừa thưởng thức cảnh đẹp này, thì thật là tuyệt vời? Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, bắt gặp ánh mắt lại trở nên mờ hazy đi, hô hấp cũng từ từ trở nên gấp gáp, trong đầu anh bị những hình ảnh mơ hồ kia khuấy nhiễu. Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, anh vẫn cố nhịn, thu ánh mắt sâu thẳm của mình lại, khẽ đề lên vai cô, rồi đi ra phía ngoài.

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, âm thanh nhỏ phía sau lại làm cho anh phải dừng chân lại. Anh không dám tin chậm rãi xoay người nhìn cô, cả khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, đang cúi thấp đầu, anh đành chậm rãi quay trở lại, “Tổ Tổ, em vừa mới nói gì?”

Mặc dù cô cúi đầu, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy cả cổ cô đều đã đỏ bừng lên, “Anh cũng có thể cùng em.” Cô thật hận không thể cắn ngay vào đầu lưỡi mình, những lời nói đáng xấu hổ như vậy làm sao có

thể là từ trong miệng cô phát ra cơ chứ? Nhưng cô rõ ràng hiểu được hai ngọn lửa trong đôi mắt anh, khát vọng của anh giống như một ngọn lửa thiêu đốt cả lòng cô. Cô thầm nghĩ muốn anh được hạnh phúc.

Hô hấp của anh chợt căng thẳng, tay khẽ đặt lên vai cô, dè dặt cổ họng nói, “Tổ Tổ.” Cầu em mau chóng đuổi anh đi, không thì, không thì...hồ hấp đã trở nên rối loạn từ lâu. Cô khẽ ngẩng mặt lên, vẻ mặt ngượng ngùng nhìn anh, anh khẽ gầm nhẹ một tiếng, dùng sức kéo cô, đem cả người cô ôm chặt vào trong lồng ngực. Đôi môi nhanh như vũ bão đè ép xuống môi cô, đôi bàn tay mạnh mẽ xé đi quần áo trên người cô. Trong nháy mắt, hai thân thể trần trụi đã dính chặt vào nhau, anh ôm cô cùng nhau chìm vào trong làn nước ấm, cảm thụ được từng cánh hoa hồng chậm rãi vây quanh bọn họ.

Hai bàn tay anh điên cuồng chạy loạn trên cùi cô, nhanh chóng châm lên ngọn lửa trong lòng cô. Tổ Tổ khó chịu thở gấp, trên người ẩm ướt, từng giọt từng giọt đọng lại làm cho hai cơ thể đang dính sát vào nhau càng trở nên mặn mòi. Anh vẫn cứ dùng sức như vậy ôm cô, dường như muốn đem cả người cô khảm vào trong lòng anh, nụ hoa trước ngực vì sự ma sát của anh mà như thức tỉnh, kiều diễm nở rộ đứng thẳng lên. Tổ Tổ chôn cả khuôn mặt mình xuống cổ anh, cả người đều ghé sát trên người anh. Ngượng ngùng khiến cô không có cách nào đáp lại nhiệt tình của anh, nhưng trong lòng lại luyến tiếc không nỡ đẩy anh ra, cô muốn anh vui, vĩnh viễn vui vẻ.

Anh đột nhiên dùng sức đem cả người cô đẩy xuống đặt dưới thân, đem đầu của cô khẽ đặt lên bồn tắm, tay anh vòng qua đằng sau lưng ôm cô lên cao, nụ hoa kiều diễm đứng thẳng cao vút mê người trên làn tuyết trắng. Yết hầu của anh khẽ chuyển động, anh không đợi được nữa liền vùi mặt vào hai đôi tuyết trắng kia, mềm mại ấm áp mau chóng khiến anh chìm đắm. Cảm nhận được người dưới thân mình đang kịch liệt run rẩy, nụ hoa anh đào trong miệng anh cũng chậm rãi nở rộ, anh ôm cô càng chặt hơn. Hai chân bắt đầu trêu chọc đôi chân ngọc ngà của cô, không có thứ gì có thể so được với sự chủ động của cô, điều này càng khiến anh trở nên hưng phấn. Nhìn cô đã hoàn toàn mê đắm vào trong lửa tình nhưng vẫn còn ngượng ngùng chống đỡ, dục vọng của anh đã sớm gào thét muốn phát ra. Anh rõ ràng hiểu được điều này thể hiện cho thứ gì, cô đang làm vì anh!

Chung Bình khẽ ngẩng đầu, hí mắt nhìn cô, những sợi tóc tán loạn rơi trên bồn tắm, khoé môi đỏ sẫm ngập tràn những tiếng rên rỉ, thật sự là quá hấp dẫn. Anh chậm rãi nâng hai chân cô lên, đặt ở hai bên hông, rồi lại chậm rãi tới gần nơi thần bí của cô. Rõ ràng anh cảm nhận được cả người cô đang mãnh liệt co rút lại, hai chân căng thẳng, mắt nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt môi. Anh cười nhẹ, nhấc tay lên xoa môi cô, từ từ cạy chúng ra, mơn trớn hàm răng của cô, thậm chí đùa nghịch đầu lưỡi của cô, chọc cho cô phải khó chịu phát ra âm thanh rên rỉ. Anh nặng nề mở miệng, “Ngậm nó.” Cô sợ run một giây, chiếc lưỡi linh hoạt chậm rãi quấn lấy ngón tay anh, giống như trẻ con mút chặt vào. Cảm giác ấm áp trơn trượt làm cho cả người anh run lên, gầm nhẹ một tiếng, anh khẽ tách rộng đôi chân cô ra hơn, dùng sức chậm rãi tiến nhập.

Cả ngón tay cùng dục vọng của đàn ông đều song song cảm nhận được sự hấp thụ chặt chẽ của cô, thân thể cô co rút nhanh, sát sao bao bọc chặt lấy anh. Chung Bình cố gắng chịu đựng, chậm rãi hoạt động ngón tay, nhẹ nhàng trêu đùa ở trong miệng cô, nghe những tiếng rên rỉ không ngừng phát ra khỏi miệng cô, thân thể phía dưới cũng bắt đầu chậm rãi luật động. Ở trong làn nước ấm áp, cô cảm thấy một phần anh đang chôn sâu trong cơ thể mình, lúc sâu lúc cạn. Mỗi lần anh đẩy về phía trước, phần gáy của cô đều đụng phải bệ bồn tắm, rất cứng rất khó chịu, mà trong miệng thì vẫn bị những ngón tay của anh chơi đùa. Bàn tay còn lại xoa nắn bộ ngực của cô có chút đau đớn. Tất cả những cảm giác trên đều bị sự lấp đầy mãnh liệt của anh làm cho cô chìm đắm, cô muốn hét lên thật to, chỉ muốn cuộn chặt cả người lại, nhưng anh vẫn gắt gao chiếm lấy cô, không để cho cô được như ý. Cô kim lòng không được mà giãy dụa. Động tác cố ý chậm lại của anh giống như một loại dẫn vật, làm cho trong lòng cô cảm thấy trống trải thật khó chịu. Cô ôm lấy vai anh, dùng móng tay bấm lên một cái, ánh mắt mở to ra mê man khẩn cầu anh.

Chung Bình hài lòng nhìn biểu tình trên mặt cô, từ từ rút ngón tay trong miệng cô ra. Tổ Tổ nặng nề thở dài một tiếng, hai tay anh nhanh chóng nắm chặt lấy thắt lưng cô, cả người thẳng tắp, bắt đầu mãnh liệt gia tốc. A...cô nhịn không được, khẽ kêu lên, anh đụng cô thật sâu, thật đau, mỗi một lần đều giống như muốn làm cho cô ngất đi, nhưng dần dần những...cảm nhận sâu sắc kia đều bị những khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng thay thế. Những tiếng kêu rên của cô phát ra không mang theo vài phần hưởng thụ.

Làn nước ấm áp không ngừng dập dềnh bên cạnh hai thân thể khô nóng. Mồ hôi lách tách từ trán, từ cổ

và ngực đều chảy xuống phía dưới, nhỏ xuống nơi đang phập phồng cao vót trước ngực cô, theo từng đường cong duyên dáng trượt xuống, cuối cùng hoà vào làm một với nước tắm được trải đầy những cánh hoa hồng kia. Mê man nhìn cảnh đẹp trước mắt khiến toàn bộ mạch máu đều sôi sục, dục vọng của anh cuối cùng cũng đạt tới đỉnh, mãnh liệt đưa đẩy vài cái, người dưới thân cũng cuồng liệt nhanh chóng co rút lại, theo từng đợt dao động đều tùy ý về ra đường cong hoàn hảo đến khiêu gợi. Anh ôm thật chặt, cả người chìm xuống, đem tất cả lửa nóng đều phun vào trong người cô, rồi nặng nề nằm im trên đó.

Trái tim đang đập kịch liệt cũng chậm rãi giảm tốc độ, cô mệt lả chìm cả người trong nước, mặc anh xoay người lại đem cô ôm ngồi ở trong lòng, bên tai khẽ lướt nhẹ một thanh âm trầm thấp, mê hoặc, đi vào tai cô, “Anh yêu em.” Khoé miệng cô khẽ cong lên, “Em cũng thế.”

Anh hôn nhẹ lên vành tai của cô, rồi lấy sữa tắm từ từ xoa khắp người cô, còn hạ giọng nói, “Mặt trời sắp lặn rồi.” Tổ Tổ hơi mở mắt ra, nhìn vàng mặt trời diễm lệ còn đang lơ lửng ở nơi đường chân trời, ánh chiều tà chiếu lên mặt biển vô cùng rực rỡ. Cô hạnh phúc chậm rãi nhắm mắt lại, nằm ở trong lòng anh, lắng lắng hưởng thụ vuốt ve của anh, trong lòng không ngừng nhớ kỹ nếu như có thể ở luôn chỗ này thì thật tốt.

58. Chương 58: Lặn Ở Maldives

Nước biển ở Maldives quanh năm luôn ở ngưỡng nhiệt từ 20 đến 30 độ, tầm nhìn dưới nước luôn ở mức 30-50 m, cùng với tất cả những sinh vật phong phú và những bãi đá san hô xinh đẹp muôn hình muôn vẻ, khiến cho Maldives còn được mệnh danh là “Thiên Đường.” Vì vậy một khi đã tới đây thì nhất định phải đi lặn một lần. Nếu như bạn không đam mê lặn chuyên nghiệp, vậy vẫn có thể lặn bằng cách khác*

*(Theo mình tìm hiểu thì có hai loại lặn là free dive và snorkel. free dive: là lặn tự do, lặn nín thở, không dùng bình lặn hay ống dẫn khí, thường là người chuyên nghiệp, còn snorkel là lặn nổi với ống thở.)

Chung Bình và Tổ Tổ quyết định đi lặn, nên đã đến một cửa hàng để mượn các dụng cụ cần thiết, sau đó họ theo một nhóm nhỏ thợ lặn nhỏ, ngồi lên một chiếc ca nô để đi đến một đảo san hô gần đó. Hai người chăm chú nghe người hướng dẫn, Chung Bình giúp Tổ Tổ đeo chiếc kính lặn thật to, trong miệng ngậm một chiếc ống dùng để hô hấp dưới nước, đầu ống trôi lên trên mặt nước, đi thêm cả hai cái chân vịt, rồi mới tự mình mặc quần áo lặn vào người, sau đó hai người cùng với người hướng dẫn đi xuống nước.

Từ từ lặn xuống, trước mắt mọi thứ cũng bắt đầu trở nên sặc sỡ. Chung Bình lôi Tổ Tổ đi xuống, càng ngày càng nhìn thấy nhiều những đàn cá và các bãi đá san hô xinh đẹp. Trong mắt cô lộ rõ vẻ hưng phấn và kích động, bàn tay nhỏ nhắn đang nắm tay anh cũng nắm lại thật chặt. Chung Bình chớp mắt nhìn cô, rồi kéo cô bơi về phía trước. Bỗng nhiên Tổ Tổ nhìn thấy một con cá vằn xinh đẹp đang ở đằng trước, cô khẽ giẫy ra khỏi tay anh, dùng hết sức vận vọt thân thể không quá linh hoạt của mình để đuổi theo con cá kia, cô muốn chạm vào chiếc vây đầy màu của nó. Nhưng cô bơi rất vững về khẳng định còn kém hơn con cá nhanh nhẹn kia rất nhiều vì thế nó vừa thấy động đã lập tức bơi ra xa, Tổ Tổ buồn bực quay đầu lại nhìn Chung Bình, anh chỉ mỉm cười bơi về phía cô, sau đó lắc lắc chiếc túi nhỏ trong tay mình. Tổ Tổ kinh ngạc nhìn chằm chằm anh, là vật gì đây? Chung Bình chớp chớp mắt vài cái, rồi khẽ mở chiếc túi kia ra liền có một đồng bọ bay lên, a, thì ra là vụn bánh mì. Chung Bình đem vụn bánh mì rắc ở xung quanh mình, chỉ một lát sau, đã có cả một bầy cá bơi đi bơi lại chung quanh hai người. Tổ Tổ kích động vẫy tay, hưng phấn đến mức cả mặt đều hồng lên, Chung Bình lo lắng cô mở miệng, nên nhanh chóng dùng tay chặn lại, trong lòng nghĩ ngàn vạn lần cũng không được để cô mở miệng ra. Nếu không cẩn thận lại uống cả một bụng nước thì hỏng. Tổ Tổ đảo mắt, gạt đầu, hưng phấn mà nhìn cả một đàn cá đang bơi qua lại như thoi đưa, mấy con cá xinh đẹp này giống như những thiên thần đáng yêu đang nhảy múa dưới biển. Chung Bình nhìn bộ dáng phấn khích của Tổ Tổ, thì cũng vui vẻ đùa vui với mấy con cá. Khung cảnh hạnh phúc này khiến cho người ta cảm thấy con người cùng thiên nhiên hài hoà đến mức nào.

Chung Bình lấy chiếc máy ảnh không thấm nước ra, chụp được rất nhiều ảnh. Những sinh vật kì lạ dưới đáy biển, những bãi đá san hô xinh đẹp, tất cả đều khiến cho bọn họ trầm trồ không ngớt. Thấy trên máy tăng đã ngầm có sao biển, Chung Bình nhắc Tổ Tổ nhất định không được động tới, loại này vốn rất độc. Tổ

Tổ nhìn những cảnh đẹp dưới đáy biển, hưng phấn mà hoa chân múa tay, ở dưới nước làm đầy những động tác kỳ quái, chọc cho Chung Bình muốn cười mà không dám cười. Anh thương tiếc xoa đầu cô, nhưng Tổ Tổ chỉ cười cười lắc đầu, xuyên qua chiếc kính lặn cô thấy anh cũng đang nở nụ cười. Trong lòng cô cũng vui vẻ, hoá ra được người khác yêu thương lại là điều hạnh phúc đến thế.

Cô bơi tới, dùng tay ôm lấy cổ anh. Chung Bình còn tưởng là cô có điều gì muốn hỏi, mở to đôi mắt nghi hoặc nhìn cô, không ngờ cô lại đưa mặt mình gần sát lại, rồi đụng một cái vào chiếc ống hô hấp của anh. Chung Bình sững sờ, mãi mới hiểu được cô đang dùng loại phương thức đặc biệt này để hôn mình. Trong lòng anh bỗng cảm thấy ấm áp, anh kéo cả người cô gần sát lại với mình, nhìn cô chăm chú. Xuyên qua chiếc kính lặn, bốn mắt nhìn nhau, Tổ Tổ khẽ chớp mắt ba lần, anh hiểu cái nháy mắt này của cô, nên dùng trán mình khẽ đụng vào trán cô, sau đó mới chậm rãi buông cô ra.

Mấy người hướng dẫn nước ngoài nhìn hai người ngọt ngào như vậy, không nhịn được mà phải giơ ngón tay cái lên. Hai người gật đầu, nắm tay nhau tiếp tục ở vui chơi dưới biển.

Hai người lặn một lúc lâu, người huấn luyện phải nhắc nhở đến năm lần bảy lượt thì họ mới lưu luyến không rời bước lên chiếc ca nô, sau đó tiếp tục trở về đảo, về khách sạn tắm rửa, thay quần áo rồi mới đi ăn cơm.

Ăn cơm tối xong, hai người lại thay áo tắm, quàng thêm một chiếc khăn lông lớn, dự định đi đến hồ bơi ở khách sạn để bơi đêm. Nhưng vừa đi tới cửa, Tổ Tổ lại nói muốn đến biển để xem mặt trời lặn, vậy nên hai người cùng tay trong tay đi dạo trên bờ cát. Một bên bờ được trồng bạt ngàn những cây dừa. Có rất nhiều người mặc vòng ở bên trong, nằm ở trên đó đong đưa. Gió biển thổi vào, lắng nghe âm thanh của từng đợt sóng, ngâm nga khẽ hát.

Tổ Tổ dựa sát vào trong ngực anh, hạnh phúc cảm khái, “Ở đây thực sự rất tuyệt vời.” Chung Bình khẽ cười, “Nếu em thích, hàng năm chúng ta đều có thể tới đây.” Tổ Tổ cảm động, quay ra ôm nhẹ thắt lưng của anh, “Chung Bình.” Chung Bình dịu dàng vỗ vỗ lưng cô, “Anh muốn đưa em đến tất cả những nơi đẹp nhất.” Anh đã sớm lên kế hoạch rồi, tất cả những nơi lãng mạn nhất, anh đều muốn đi đến đó cùng cô. Tổ Tổ im lặng ở trong lòng anh khẽ gật đầu, “Nơi có anh sẽ là nơi đẹp nhất.” Trái tim anh chợt thất lại, cổ sức hôn sâu lên gò má của cô. Tổ Tổ nhìn anh từ từ mở mắt ra, rồi mỉm cười, cô thật sự là nghĩ như vậy.

Chung Bình khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, vui vẻ ôm chặt cô đi về phía trước. Tổ Tổ thật là một người sống rất tình cảm, chỉ cần người khác đối tốt với mình một phần, cô sẽ nỗ lực năm phần, thậm chí là làm hết sức để báo đáp lại người đó. Anh thật may mắn nhường nào, mới có thể có được người con gái này, anh muốn cho cô hưởng được những thứ tốt nhất.

Hai người đi tới cạnh biển, từ từ ngồi xuống cạnh nhau, vai dựa vai, cùng nhau nhìn khung cảnh tráng lệ ngoài biển xa. Vầng mặt trời đỏ tươi chậm rãi lặn xuống nơi đường chân trời, biển dần dần trở nên tối đen. Thời gian giống như đã ngừng lại, cô hưởng thụ từng giây phút, tựa trên vai anh, còn tay anh thì khẽ khoác trên vai cô. Chung Bình lắng lắng nghe Tổ Tổ kể lại quãng thời gian lúc cô còn bé, những quãng thời gian đau đớn cùng vui vẻ, mà chưa bao giờ cô từng kể với ai trước đó, chưa bao giờ để họ thấy sự kiên cường cùng yếu đuối của mình, nhưng cô lại muốn cùng anh sẻ chia từng chút, từng chút một. Người đàn ông này là người mà cả kiếp này cô sẽ dựa vào, cô muốn hoàn toàn giao hết cho anh. Mỗi lần nghe được những quãng thời gian đau khổ, thương tâm, anh cũng không nhịn được mà ôm cô chặt hơn, nghe được những kỷ niệm vui vẻ, anh lại không nhịn được mà cười to. Tổ Tổ nhìn đáng vẻ chăm chú lắng nghe bằng cả con tim của anh, cô cảm động ôm anh thật chặt.

“Sau này nhất định không để em khóc nữa.” Chung Bình nhìn cô, rồi khẽ hôn lên trán cô. Cả lòng cô liền mềm nhũn, chớp mũi lại cảm thấy chua xót khổ sở. Anh càng đối tốt với cô, cô lại càng mềm yếu, chỉ cần một cái ôm nhẹ cũng đủ để cô cảm động đến mức muốn rơi nước mắt. Chung Bình cúi đầu nhìn thấy trong mắt cô đã ngập tràn nước, trong lòng anh khẽ nhói lên, chậm rãi hôn lên mắt cô, “Đã bảo là không được khóc mà.” Hai mí mắt cô khẽ run lên, gật nhẹ đầu, nước mắt ầm ứ đều bị từng nụ hôn dịu dàng của anh xoa nhòa đi.

Chung Bình chậm rãi buông cô ra, nhìn ánh trăng trên làn nước biển, đột nhiên anh kéo cô đứng lên, “Chúng ta đi bơi thôi.” Tổ Tổ gật đầu đứng dậy, hai người liền cởi chiếc khăn choàng ra, tay trong tay chạy về phía biển. Nước biển ban đêm có chút lạnh, thấm dần trên da thịt lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu, hơn nữa từng làn gió biển khẽ lướt qua da, cô chợt cảm thấy vui vẻ.

Hai người hưng phấn đùa nghịch ở trong nước, dập dềnh theo từng cơn sóng biển. Bơi ở trong biển với việc bơi ở hồ hay sông là hoàn toàn khác nhau, vì tỉ trọng nước biển vốn rất lớn, cả thân thể không cần phải dùng quá nhiều sức lực cũng có thể nổi lên được. Chỉ cần nhẹ nhàng khua tay đạp chân một chút là có thể nổi được, nhấp nhô trên từng cơn sóng càng thoải mái hơn.

Bóng trắng dưới nước chợt ẩn chợt hiện loé lên những luồng sáng bạc nhàn nhạt, xa xa là những ánh đèn mờ mờ của những khách sạn, tất cả như những nét vẽ của một bức tranh ban đêm tươi đẹp. Buổi tối trên biển vốn rất ít người, sự tĩnh lặng này giống như từng tiếng hô hấp mỏng manh của nữ thần, mà sóng biển lại giống như là do hơi thở của vị thần ấy tạo ra vậy, còn bọn họ thì lại như những đứa trẻ đang vui đùa trong lòng của ngài, tự do cùng vui vẻ đến như thế.

Chung Bình bơi rất nhanh, chỉ chốc lát thì đã bỏ xa Tổ Tổ cả một đoạn. Trong bóng tối, Tổ Tổ nhìn không còn rõ nữa, muốn mở miệng kêu lên, nhưng lại không thể bơi thêm được. Không biết phải làm gì khác, cô đành phải bơi trở về, đến lúc chân có thể chạm được cát, cô mới quay đầu lại gọi to, “Chung Bình.” Cô đã sớm không còn nhìn thấy anh nữa, nước biển tối đen như mực rất khó có thể phân biệt được phương hướng.

Không nghe được tiếng trả lời, Tổ Tổ sốt ruột lại kêu lên, nhưng vẫn không có tiếng trả lời, cô lại nóng lòng bơi ra ngoài một chút, đến lúc nước đã chạm tới cổ rồi thì cô không dám bơi sâu vào nữa. Chỉ có thể đứng lại một chỗ liên tục gọi, thế nhưng vẫn không nghe được anh đáp lại, Tổ Tổ vội vàng khua khuấy mặt nước, “Chung Bình, Chung Bình, anh đang ở đâu?” Không biết anh bơi có giỏi không nữa, sẽ không phải bị chuột rút chứ. Cô lo lắng lại bơi tiếp ra xa, Chung Bình, anh mau trả lời em đi.

Bốn mắt cô liên tục nhìn xung quanh, muốn tìm thấy bóng hình quen thuộc, trong tim bỗng nhiên sít chặt lại, cảm thấy có chút bất an. Đột nhiên, có một thứ gì đó như đang đụng nhẹ vào thắt lưng cô, làm cô sợ đến mức hét to lên, tay chân hoảng loạn, chạm đến thứ đang đụng bên người mình, cái gì đây? Bỗng nhiên từ dưới nước trồi lên một bóng đen, làm cho bọt nước ở bên cạnh cô văng tung toé, bên hông bị một đôi bàn tay ôm chặt lại, “Tổ Tổ, là anh.” Tổ Tổ vừa nhìn thấy người kia, sự bất an trong lòng cũng chậm rãi biến đi mất, cô tức giận đâm vào trong ngực anh, “Sao anh không trả lời!” làm cô sợ đến mức loạn hết cả lên. Chung Bình thấy cô có chút nóng nảy, thì nhanh chóng an ủi cô, “Anh sai rồi, đừng nóng, chỉ muốn đùa với em một chút thôi.” Tổ Tổ tức giận muốn đẩy anh ra nhưng lúc này chân cô lại không chạm được mặt đất nữa, cô chỉ có thể dùng dằng muốn bơi về. Chung Bình tất nhiên có thể vững vàng đứng trên cát, liền vội vàng kéo cô, “Tổ Tổ, đừng giận, lần sau anh không dám nữa.” Tổ Tổ không nghe, cố sức hất tay anh ra. Trong lòng cảm thấy buồn bực, dù anh muốn đùa cũng không thể đem mấy chuyện như thế này ra đùa được. Nếu như anh thật sự xảy ra chuyện gì, anh bảo cô phải làm gì đây? Vừa nghĩ lại lúc này cô kêu anh mãi mà không có tiếng trả lời, sự hoảng sợ ấy đến bây giờ cô vẫn còn thấy kinh hãi. Chung Bình nhanh chóng ôm chặt lấy cô, hai chân cô vẫn còn đang lơ lửng, nên chỉ có thể tựa vào người anh, nhưng vì vẫn còn đang giận, nên Tổ Tổ quay đầu đi tỏ vẻ không muốn để ý anh nữa.

Chung Bình biết Tổ Tổ thực sự tức giận rồi, anh chợt nắm tay cô liên tục đánh chính mình, xin cô tha thứ. Tổ Tổ mím môi trừng mắt với anh, “Sau này không được làm em sợ như thế nữa.” “Được, được, tuyệt đối không.” Chung Bình liên tục gật đầu. Tổ Tổ oán giận, “Anh hù chết em rồi.” Chung Bình nghe vậy liền an ủi, “Anh lợi hại như vậy sao có thể dễ dàng chết được.” Tổ Tổ trừng mắt, che ngay miệng anh lại, “Không được nói lung tung.” Cô không thích nghe anh nói mấy thứ này, cô chỉ muốn anh luôn sống thật tốt. Chung Bình cong cong đôi mắt, hôn lên lòng bàn tay cô, ấm áp nóng bỏng, khiến cô nhanh chóng phải rút tay về. Chung Bình mỉm cười nói, “Anh không nên dọa em, anh sai rồi.”

Vừa rồi trong đầu cô, toàn bộ đều bị sự tức giận chiếm cứ, nên căn bản không nhận ra hai người đang ở trong nước thân mật đến mức nào. Hiện tại hết giận rồi, cô mới phát hiện ra hầu như cả người mình đều dính chặt trên người anh, phần da thịt lộ ra ngoài đang áp chặt trên người cô. Cánh tay mạnh mẽ như sắt vững vàng ôm chặt trên lưng Tổ Tổ. Hơn nữa, vì tức giận mà bộ ngực của cô mãnh liệt phập phồng trước ngực anh, từ từ khuấy động ra những cảm giác kỳ lạ. Hơi thở nóng bỏng lưu luyến ở bên tai cô, giống như hôn, lại giống như cắn khiến cho cô cảm thấy ngứa ngáy vô cùng. Tổ Tổ đỏ mặt, đôi tay đang ôm trên cổ anh cố gắng đẩy ra một khoảng cách giữa hai người, lại không ngờ bàn tay vốn ôm chặt trên thắt lưng mình lại đột ngột buông lỏng. Bỗng nhiên cô cảm giác cả người mình như mất đi sự chống đỡ, thoáng cái đã suýt chìm xuống dưới. Tổ Tổ hoảng sợ, hai tay lại ôm chặt lấy cổ anh, hai chân thì giống y hệt như gấu Koala, buộc chặt bên hông anh, ôm anh thật chặt.

Hơi thở cô có chút hỗn độn, gương mặt lên định trách cứ, không ngờ lại nhìn thấy nụ cười xấu xa kia. Anh cố ý. Gương mặt tuần tú kia khẽ cúi xuống, hướng đến môi cô, Tổ Tổ bị động chỉ có thể để mặc anh ôm, trong miệng từ từ được lấp đầy. Chiếc lưỡi linh hoạt đem toàn bộ hơi thở nóng bỏng của anh vào trong, cuốn lấy hơi thở của cô từ từ du nhập khắp nơi. Tay anh đang đặt trên vai chậm rãi di chuyển, chiếc áo tắm mỏng manh dính chặt trên người cô từ lâu đã mất đi tác dụng ngăn trở, da thịt hai người chặt chẽ dán chặt vào một chỗ.

Bàn tay anh mơn trớn trên tấm lưng trần của cô. Tổ Tổ khó khăn đẩy mặt anh ra, nhìn ánh mắt phủ đầy sương mù của anh, cả khuôn mặt cô lại bắt đầu nóng lên, “Chung Bình.” Hai chân kẹp bên hông anh rõ ràng có thể cảm thấy được mọi sự biến hoá trên người anh. Chung Bình liếm liếm môi, bàn tay vẫn như cũ vuốt ve người cô, “Anh muốn em.” Cả người cô ớn lạnh kinh sợ trước người anh, hoàn toàn là một sự mê hoặc trí mạng, thân thể anh không có cách nào có thể đề xuống được mà nổi lên phản ứng.

Tổ Tổ xấu hổ cúi mặt xuống không dám nhìn anh, không thể ở bên ngoài như vậy được, thật là xấu hổ muốn chết. Bàn tay anh chậm rãi hướng xuống mông cô, lực đạo dịu dàng vuốt ve, để cho hạ thân cô có thể sít sao dính chặt vào nơi nóng rực đã ngẩng đầu của anh, cách trở một tầng quần bơi mỏng manh, chậm rãi ma sát. Tổ Tổ nhăn nhó muốn rời xa, tư thế thân mật như vậy khiến cô cảm thấy xa lạ, khẽ lăm bắm trong miệng, “Quay về.....trước đã.” Chung Bình ôm cô càng chặt hơn, “Anh muốn ngay bây giờ.” Tổ Tổ mắc cỡ, liều mạng lắc đầu, “Không được, không thể.”

Ngón tay chậm rãi di chuyển đến chỗ sát quần bơi gần hoa viên bí ẩn kia, khàn giọng nói, “Không sao đâu, ở ngoài này không có ai.” Trong lòng anh càng vì việc đang ở bên ngoài biển mà càng chờ mong, anh muốn cùng cùng cô thiên nhân hợp nhất (người với trời hoà làm một). Tổ Tổ ngượng ngùng giãy giụa cúi thấp đầu xuống, “Chung Bình, chúng ta quay về khách sạn đi.” Thân thể cô vì bị anh trêu chọc mà phần dưới cũng bắt đầu có một luồng khô nóng chậm rãi cuộn lên, nhưng lý trí lại nói cho cô rằng cô không thể. Bờ môi ướt át của Chung Bình chậm rãi lướt qua gò má nóng rực của cô, đi tới vành tai đáng yêu, khẽ cắn, khẽ kéo, khiến cho cô run rẩy không ngừng. Anh thật đáng ghét, lúc nào cũng tập kích vị trí mẫn cảm nhất của cô. Chung Bình ghé sát bên tai cô, nặng nề nói, “Em muốn để “nó” cứ đứng thẳng như thế mà trở về sao?” Lời nói ái muội đến vậy khiến cô đỏ bừng toàn bộ từ chân đến đầu, cả người càng run rẩy mãnh liệt hơn. Trong lòng cô thì điên cuồng giãy giụa, nhưng lại nhịn không được mà theo từng lần khẽ cắn của anh mà từ từ xuôi đi.

Chung Bình thở gấp một tiếng hôn lên môi cô, đầu lưỡi nóng bỏng đi vào trong miệng liên tục đùa giỡn chiếc lưỡi thơm tho của cô, dùng sức mút vào. Hai tay vẫn tiếp tục nắn bóp hai bên mông, chậm rãi ma sát dục vọng của anh. Tổ Tổ không có cách nào kiềm chế được, cứng rắn của anh chậm rãi xẹt qua nơi tư mật kia khiến cô tê dại. Từng đợt từng đợt lan truyền tới khắp tứ chi, cô không thể kìm được nữa mà kẹp chặt hai chân lại, buộc chặt bên hông anh. Bàn tay khó chịu như muốn bắt lấy một thứ gì đó, lại vô thức xen qua mái tóc mềm mại của anh, khẽ nắm chặt tóc anh, không thích anh trêu đùa cô như vậy. Thật là khó chịu, thật là khô nóng, đáy lòng lại cảm thấy vô cùng trống rỗng.

Bởi vì ngâm ở trong nước biển, nên cả người anh có cảm giác nhẹ nhàng hơn so với bình thường. Một tay anh dùng để đỡ cả người cô, một tay còn lại chậm rãi đem dục vọng từ trong quần bơi kia phóng ra ngoài. Cảm giác được cái kia đột nhiên bật ra ngoài rất mạnh (T____T), cả người cô căng thẳng không dám nhúc nhích. Thanh âm gọi cảm khàn khàn lại lần nữa vang lên, “Tổ Tổ, “làm” ở chỗ này rất kích thích.” Máu cô như chảy ngược lại, toàn thân lại lần nữa sôi trào, đầu ngón tay không nhịn được mà túm chặt hơn. Anh kéo chiếc áo tắm ra, trước ngực, giữa hai chân đều thiếu đi sự ngăn trở, cô mắc cỡ chỉ có thể đem cả mặt mình hoàn toàn chôn ở cổ anh. Anh đem áo tắm của cô quấn chặt ở trên cánh tay phòng việc bị sóng xô đi. Hai thân thể hoàn toàn tần tụy dán chặt lại một chỗ, mọi cảm giác đều bị những dòng nước ấm áp liên tục chà xát khiến hai người càng trở nên mẫn cảm. Anh cúi đầu ngậm nụ hoa của cô, mãnh liệt ngậm hút khiến cô khó chịu. Một tay bao phủ lấy ngực bên kia, anh đem cô nâng cao lên, hai ngọn núi ấy dưới ánh trăng lại trắng khiết như ngọc, hai điểm đỏ sẫm mê người lẳng lơ nở rộ. Trong lòng anh bị khuấy động, càng gia tăng lực mút vào và xoa nắn, bàn tay đang đỡ bên mông cô cũng chậm rãi hướng về phía hai chân, dục vọng cũng mau chóng tìm được lối vào. Không hề có sự báo trước, lửa nóng đã chậm rãi xâm nhập, bên trong ầm ập lại mạnh mẽ co rút sít sao bao lấy anh. Cô thở gấp, ngón tay càng bám chặt hơn, ôm chặt lấy đầu anh. Thân thể khó chịu giãy giụa, anh liền giữ chặt lấy hai bên hông cô ghì xuống, hoàn toàn tiến vào trong cô. Anh tìm được đôi môi cô, ngậm lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô điên cuồng cắn mút. Đôi tay

giữ chặt bên hông cô cũng chậm rãi di động trên dưới, dây dưa ma sát làm cho những cơn sóng bập bênh, cũng làm cho sóng cuồng nổi lên. Tổ Tổ khẽ ngâm, rên rỉ, nụ hoa theo từng lần lượt động của anh mà chậm rãi chà xát lồng ngực rắn chắc của anh, khiến nó càng trở nên cứng rắn và mẫn cảm. Thân thể cô cũng vậy, mỗi một sự đụng chạm và xuyên qua đều có thể tạo nên từng đợt sóng khoái cảm đánh úp lại, hai cánh tay cô vòng chặt lại, sát sao dựa vào trên người anh.

Bụng dưới nổi lên từng luồng nóng bỏng mạnh mẽ như thủy triều ập tới, giống như tùy thời có thể phát tác ra ngoài, mà mỗi lần anh tiến vào đều khiến cô nhịn không được phải co rút. Từng cỗ sóng triều bị ngăn trở lại ở trong cơ thể, khiến cô khó chịu không ngừng kêu lên. Sóng nhiệt càng ngày ập tới càng nhiều, cả bụng cô như phình to ra, cực độ cần một sự giải phóng, nhưng cô chỉ có thể dán chặt trên người anh, nhờ sự ma sát như có như không trước ngực để thoáng phân tán đi khát vọng kia.

Anh vô cùng hưởng thụ cô vì từng dao động của anh mà phát ra từng tiếng than ngâm mê người, giống như trêu đùa, thỉnh thoảng đột nhiên va chạm lại khiến cô cất cao giọng, người trong lòng rên rỉ, để mọi mê loạn dần hướng tới cao trào. Nhìn cô đã triệt để trầm luân trong ái dục, từ đáy lòng anh hưng phấn đến tột đỉnh mà gầm lên một tiếng, động tác càng ngày càng cuồng liệt, nhìn cô gái ở trong lồng ngực đã bị anh trêu chọc đến nổi giống như một cô gái nhỏ bẽ yếu ớt. Từng biểu tình từng sự run rẩy của cô đều là vì anh, anh muốn cô vì anh mà trở nên điên cuồng như vậy. Tiếng thở, lúc sâu lúc cạn, lúc nặng lúc nhẹ, tựa như một bản giao hưởng tuyệt vời của sinh mệnh, dưới ánh trăng này theo cách nguyên thủy nhất mà cất lên.

Ngay lúc cô tưởng mình sắp ngất xỉu, cả người bỗng chốc siết chặt lại, mãnh liệt va chạm khiến một luồng khoái cảm mạnh mẽ ập tới, cô biết nó tới rồi. Trong bụng mãnh liệt co rút, tư vị tê dại rất nhanh quét qua cả tứ chi, cơ thể cô đột ngột căng thẳng, đầu ngón chân cũng kịch liệt cuộn lại, toàn thân bỗng chốc mất hết sức lực, mọi cực độ căng thẳng cuối cùng chỉ còn lại hư nhược. Cô tựa trong lòng anh nhẹ nhàng run lên. Anh thở hổn hển khẽ hôn lên những giọt mồ hôi nóng bỏng trên gương mặt cô, vẫn gắt gao ôm chặt lấy cơ thể bé nhỏ. Sau đợt cao trào cô tê liệt ở trong lòng anh, còn anh vĩnh viễn cảm thấy mình yêu cô chưa được đủ.

Anh cùng với linh hồn của cô đã ở dưới ánh trăng này theo đợt cao trào lần thứ hai thăng hoa.

59. Chương 59: Bá Đạo

Tuần trăng mật ở Maldives của Chung Bình và Tổ Tổ cuối cùng cũng kết thúc, lúc này Tổ Tổ mới chợt giật mình nhận ra rằng họ đã đi gần 10 ngày rồi. Càng làm cho Tổ Tổ kinh ngạc hơn chính là lúc ở trên máy bay, đột nhiên Chung Bình lại nói ra một kế hoạch với cô. Anh muốn dẫn cô đến Hàn Quốc để phẫu thuật lại.

Tổ Tổ ngạc nhiên nhìn anh, “Vì sao?”

Chung Bình vỗ về khuôn mặt đầy vẻ bất bình của cô, “Anh không muốn em bị người ta phân biệt đối xử.” Anh nghiêm túc nhìn cô, mọi phản ứng ngạc nhiên này đương nhiên đều nằm trong dự đoán của anh, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng lúng túng lần trước của cô ở siêu thị, thì trong lòng anh không có cách nào bình tĩnh được nữa. Cho dù cô có thể không để ý mà đối diện với người khác, nhưng những vết sẹo kia vẫn sẽ mang đến thương tổn cho cô, mà anh lại muốn vì cô mà gắng hết sức để xóa bỏ mọi thương tổn ấy.

Trái tim khẽ nhảy lên, cô phủ lên bàn tay anh đang để trên mặt cô, “Lâu rồi cũng quen mà.” Chung Bình lắc đầu, đem đầu cô đặt lên vai anh, “Anh không chịu được khi người ta đối xử với em như vậy.”

Tổ Tổ trầm mặc một lúc, mới khẽ mở miệng, “Anh không quen sao?” Cô không để ý đến người khác nghĩ như thế nào, chỉ để tâm đến anh nghĩ gì mà thôi, có phải vết sẹo trên mặt cô làm anh thấy xấu hổ không?

Cô rõ ràng cảm thấy Chung Bình hít một hơi thật sâu, nâng đầu cô dậy, rồi chăm chú nhìn, “Bất luận em biến thành gì, em đều là vợ của anh, là người duy nhất mà anh yêu.” sau đó anh khẽ in một nụ hôn lên gò má của cô. Khoé miệng cô chậm rãi cong lên, vợ, chồng, đây chính là lời hứa hẹn cả đời.

Chung Bình ôm Tố Tố, “Nhưng sau đó em còn phải gặp nhiều người khác, còn phải làm việc, chữa trị hết những vết sẹo kia vẫn sẽ tốt hơn.” Thật ra từ lúc trước anh đã nghĩ đến việc để cô tiếp tục phẫu thuật, nhưng cô luôn nói mình đã nợ anh quá nhiều nên không đồng ý. Bây giờ, anh muốn dành cho cô những thứ tốt nhất. Hơn nữa, còn có một nguyên nhân khác, anh hy vọng Tố Tố luôn có thể tự tin ngẩng đầu trước mặt người khác. Người ngoài phân biệt đối xử với cô chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Tố Tố còn phải thường xuyên gặp mặt những người trong Chung gia, anh không hy vọng bọn họ vì mấy vết thương kia mà cùng nhau đả kích cô.

Tố Tố trầm mặc, cuối cùng cũng hiểu mọi lo lắng của anh. Chung Bình cẩn thận từng li từng tí một nhưng lại không muốn nói rõ với cô, chỉ vì không muốn cô phải suy nghĩ quá nhiều. Tố Tố khẽ hỏi, “Tiền phẫu thuật nhất định rất đắt phải không?” Chung Bình xoa lên trán cô, “Em đừng lo lắng, lần này trở về chủ yếu anh muốn sắp xếp công việc, rồi lại xin nghỉ dài hạn để cùng em đến Hàn Quốc.” Tố Tố ngẩng mặt lên, “Anh lại xin nghỉ thì không tốt lắm đâu?” Chung Bình mỉm cười, “Không có gì quan trọng bằng em.” Tố Tố nghe vậy, đem cả khuôn mặt mình chôn sâu trong lồng ngực anh, cô lại làm liên lụy đến anh rồi.

Chung Bình hình như có vẻ đã đọc được suy nghĩ của cô, liền dịu dàng nói, “Tố Tố, cứ ý lại vào anh.” Cô luôn đối xử tử tế, cẩn thận với người khác, nhưng lại toàn quên đối xử tốt với chính mình.

Trong lòng khẽ nhói, cô siết sao ôm lấy anh, “Em không muốn anh gặp rắc rối.” Anh luôn tốt với cô như vậy, sao cô lại không biết. Ngày đó, một đám cưới chấn động như vậy, đã làm cho tất cả mọi người trong Chung gia đều bị hù dọa. Khách mời của Triệu gia, thì sau khi Long Sính kéo Triệu Điềm đi thì đều từ từ rời khỏi đó hết. Lúc sau ở tiệc cưới, hai người họ đến mời rượu ba Chung, vẻ mặt của ông lạnh như băng. Lúc đó Tố Tố đã hiểu, dù Chung Bình có chống đối lại ông, thì ông vẫn không chịu chấp nhận cô. Người thân trong Chung gia mặc dù ngoài miệng thì nói chúc mừng nhưng trong ánh mắt đều lộ rõ sự hoài nghi cùng khinh thường, Tố Tố vẫn có thể rõ ràng nhận ra.

Chung Bình khẽ cười, “Cho nên em phải đứng chung một chiến tuyến với anh.” Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt theo mái tóc mềm mại của cô, “Ba tương đối cố chấp, nhưng vụ việc với Triệu gia lần này, nhất định sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của ba với Triệu Vệ Thành. Hơn nữa, lần này ông ấy không thành công có thêm cổ phần công ty, khó tránh khỏi sẽ giận chó đánh mèo với em. Anh chỉ hy vọng em không được lui nữa, phải cùng anh thay đổi cái nhìn của ông ấy được không?”

Tố Tố gật đầu, xấu hổ chớp mắt với anh, “Hiện tại cũng không có nơi nào để lui nữa rồi.” Chung Bình sững sờ nửa giây, lập tức cười đến cực kì vui vẻ. Anh ôm chặt cô vào trong lòng, ngang ngược nói, “Đúng, chỗ nào cũng không cho em đi.” Chung Bình vừa nói vừa cười, rồi cù cô, cù đến mức cô vui hân đầu ở trong ngực anh khanh khách cười khê.

Trên máy bay, ngập tràn tiếng cười ngọt ngào của hai người.

Hai người họ vừa mới về đến nhà, hành lý còn chưa kịp sắp xếp xong xuôi, điện thoại đã vang lên. Tố Tố kinh ngạc nhìn Chung Bình, không biết là ai đây?

Hoá ra là điện thoại của mẹ Chung, tối hôm qua ở khách sạn Chung Bình đã gọi điện về nói giờ bay, mẹ anh đã tính toán thời gian để gọi điện tới. Bà bảo ngày mai hai người nhớ về nhà ăn cơm, Chung Bình đồng ý, sau đó hỏi thăm sức khoẻ của bà rồi mới cúp máy.

Tố Tố rửa mặt, thay đổi quần áo đi ra, nghe thấy anh cười liên hồi, “Bà có khoẻ không?”

“Rất khoẻ, nhưng nghe mẹ nói mỗi ngày bà đều nhắc bảo nhớ em.” Chung Bình cười đến cực kì xấu xa, anh đi tới chỗ cô, hai bàn tay xoa nắn mặt cô. Tố Tố buồn bực nhìn anh, “Nhớ em?” Không phải bà thương anh nhất sao, sao có thể nhớ cô được.

Chung Bình ôm lấy thắt lưng cô, chớp mũi khê ngửi được mùi sữa rửa mặt thơm nhàn nhạt, “Anh có thể đoán được ngày mai bà gặp em câu đầu tiên nói sẽ là gì?” Tố Tố càng mơ hồ, khê nghiêng đầu đợi anh tiếp tục. Chung Bình cười đến cực kì quỷ dị, đôi mắt cũng híp lại thành một đường chỉ, bàn tay khê vuốt ve xuống, vòng vo ở phần bụng dưới của cô, “Nhất định sẽ hỏi em đã có thai chưa?” Xoạt, mặt Tố Tố lại đỏ như một chiếc đèn lồng được đốt lên, đỏ bừng bừng, xấu hổ lắm lắm, “Sao có sớm vậy được.”

Chung Bình vui vẻ cười to, ôm cô chặt hơn, “Có con trước khi em phẫu thuật lại ư, anh cũng không muốn phiền phức như thế, mà chồng em khỏe mạnh như vậy, làm em mang thai có gì khó khăn sao?” Tổ Tổ đỏ mặt quay đi chỗ khác, anh thật không biết xấu hổ gì hết, sao có thể tự nói mình mạnh cơ chứ. “Không phải từ lần trước anh đã hỏi em chu kì kinh nguyệt sao? Thật ra, anh có tính qua rồi, mấy ngày đầu của tuần trăng mật vừa lúc trong khoảng thời gian an toàn của em, mấy ngày sau mới phải dùng đồ bảo hộ.” Tổ Tổ giờ mới hiểu vì sao mấy ngày sau đó toàn ở thời khắc quan trọng nhất anh sẽ dừng lại dùng bao. Lúc đó cô còn có chút nghi hoặc, nếu như anh chưa muốn có con, thì vì sao vài ngày đầu lại có thể không kiêng nể gì cả, thì ra là thế.

Tổ Tổ đỏ mặt chu cái miệng nhỏ nhắn lên trừng anh, “Anh lúc nào cũng tự quyết định.” Tâm ý của anh có lúc sẽ khiến cô ngạc nhiên và hạnh phúc, có lúc lại làm cho cô không biết phải làm sao, giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh, mà cô chỉ có thể bị động mà tiếp nhận tất cả.

Chung Bình sợ run một giây, ôm sát cô, “Em giận à?” Anh vốn theo thói quen chuyên chế một chút, mọi người ở nhà đều nghe anh, trước đây cùng với những người khác qua lại, bọn họ cũng đều nghe anh. Nhưng từ khi quen với Tổ Tổ, anh luôn cẩn thận lấy lòng cô, cho nên mới không khiến cô cảm thấy cái tính đó của mình. Còn bây giờ đã kết hôn rồi, anh bất tri bất giác lại muốn giữ vị trí chủ đạo một chút, hơn nữa anh không muốn cô phải suy nghĩ quá nhiều, nên có một số việc không muốn thương lượng với cô mà tự quyết định luôn, không nghĩ rằng lại khiến cô bất mãn thế này.

Tổ Tổ mím môi lắc đầu, ngón tay đang đặt trước ngực anh nhẹ nhàng vẽ vài vòng, “Em mong anh về sau nếu làm gì đều có thể nói cho em biết, em...” Cô cắn môi, ngượng ngập nói, “Em muốn chia sẻ mọi thứ với anh.” Cô không chống đối lại mọi sự sắp xếp của anh, nhưng cô càng hạnh phúc hơn nếu được cùng anh sẻ chia mọi việc, cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết mọi thứ.

Chung Bình ra sức gật đầu, “Tổ Tổ, là anh không tốt. Anh không nên thay em....quyết định, sau này anh sẽ hỏi trước ý kiến của em.” Anh sợ mình không đủ tốt với cô, sợ cô lại nhát gan thêm một lần nữa, cho nên anh chỉ có thể nghĩ hết tất cả những thứ tốt cho cô, nhưng vì thế mà anh lại quên mất phải tôn trọng quyền quyết định của Tổ Tổ.

Tổ Tổ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, nhanh chóng ôm chặt anh lại, “Em không trách anh, đừng để tâm.”

Chung Bình hôn lên mặt cô, “Tổ Tổ, không cần phải giấu mình, thỉnh thoảng anh thích em mạnh mẽ như vậy.” Có lẽ vì quá đổi quý trọng nên mới khấn trương đến vậy, anh với cô đều giống nhau.

Tổ Tổ cắn môi, đôi mắt cong lên cười làm nũng, “Vậy anh muốn ở nhà ăn mì hay là ra ngoài ăn?” Đột nhiên cô muốn làm gì đó cho anh ăn, nghĩ như vậy cô lại cảm thấy vui. Chung Bình không chút nghĩ ngợi liền trả lời, “Mì đi.” Anh muốn ăn đồ ăn do cô tự tay làm. Tổ Tổ mỉm cười, nhón chân hôn lên mặt anh một cái, rồi đẩy anh vào trong thay quần áo, còn mình thì đi xuống bếp.

Ăn xong, Tổ Tổ mới chợt nhớ tới một việc, cô đứng trong phòng bếp gọi anh, “Chung Bình, điện thoại của em anh để ở đâu?” Chung Bình đang ở trong phòng sắp xếp hành lý, liền nói vọng ra, “Ở tủ đầu giường.” Nói xong, anh đã đi tới lấy ra điện thoại của hai người, bắt đầu khởi động cả hai máy, tiếng tí tí kêu liên tục, điện thoại của hai người bị từng tin từng tin ập tới gần như muốn bể ra, Tổ Tổ nghe được tiếng liên vội vàng rửa sạch sẽ xong bát đĩa, nhanh chóng chạy vào trong phòng, “Xem đi, chỉ vì anh không mang theo điện thoại đây, nhất định là có rất nhiều người tìm.” Chung Bình đưa điện thoại cho cô, “Cũng vì quá ồn thế này nên mới không mang theo.”

Tổ Tổ vừa nhìn, hầu như một nửa tin nhắn đều là của chị Như, trong lòng cô khẽ run lên, ôi, chị Như nhất định là sắp phát điên rồi. Cô ngượng ngập nhìn anh, “Chị Như.” Chung Bình khẽ nhếch môi, “Đừng lo, cô ta không tự sát đâu.” Tổ Tổ trừng mắt liếc anh một cái, chị Như đã rất thảm rồi, anh còn cho thêm dầu vào lửa nữa. Tổ Tổ từ từ xem từng tin nhắn một của chị, lúc đầu toàn là tin trách cô cướp lấy Chung Bình, về sau lại biến thành khóc lóc, người đàn ông kia lừa tiền của chị rồi bỏ chạy mất. Tổ Tổ lo lắng muốn gọi lại cho chị, Chung Bình lại nhanh chóng chặn tay cô lại, “Ngày mai gọi cũng không muộn, bây giờ trê thế này rồi còn gọi tới, cô ta sẽ lại chạy tới đây làm loạn đây.” Anh hiểu người như cô ta, luôn luôn coi việc gây khó dễ cho Tổ Tổ là chuyện đương nhiên. Tổ Tổ do dự cầm điện thoại trên tay, cuối cùng vẫn gật đầu, vấn đề này của chị Như cần phải gặp mặt mới nói được, trong điện thoại muốn nói cũng không rõ.

A Cường cũng để lại mấy tin nhắn, đại ý là rất đau khổ khi cô cứ như vậy mà cưới Chung Bình. Tổ Tổ chợt

cảm thấy ngại. Đám cưới kia thật sự khiến rất nhiều người trở tay không kịp, cô căn bản còn chưa kịp báo tin cho A Cường thì đã bị Chung Bình bắt đi tuần trăng mật. Chung Bình liếc mắt nhìn màn hình di động một cái, thấy tên của A Cường, thì trong lòng khê giật, anh dùng tay đoạt lấy điện thoại của cô, rồi nâng cằm cô lên, “Làm sao vậy?” Giọng nói kia vị chua đến nồng đậm, mũi cô khê nhăn lại, trong lòng thì cười trộm, “Em có nên gọi điện cho A Cường không, anh ấy nhất định đang rất buồn.” Vừa dứt lời cô đã muốn đoạt lại chiếc di động.

Chung Bình khê nhíu mày, nhìn cô thật sự đang nghiêm túc cúi đầu gọi điện thoại, thì bỗng quỳnh lên, bước tới ôm chận cô đi đến giường lớn, “Em mà gọi, anh cũng buồn bực.” Tổ Tổ nhịn không được bật cười, đưa điện thoại nâng lên ột chút, làm bộ như sẽ nhấn nút gọi đi, “Làm người phải phúc hậu một chút.” Bộ dáng khi ghen của anh thật là đáng yêu.

Mặt của Chung Bình lại càng đen hơn, trong lòng cũng càng chua hơn, “Làm chồng thì phải bá đạo một chút.” Không giành được điện thoại của cô, anh liền xoay người đè cô xuống, đem cô đặt ở dưới thân, đưa hai tay về phía dưới cù cô, khiến cho thân thể mềm mại kia run lên. Bàn tay đang giơ cao rất nhanh đã rút về chận lại tay anh, vừa cười vừa đẩy tay anh ra cầu xin tha thứ, mà anh càng cù càng nghiện, khiến cho người nằm bên dưới điên cuồng xoay qua xoay lại, hỗn hển vừa thở vừa cười không ngừng. Anh thừa dịp cô vô lực chống đỡ, thần không biết quỷ không hay đoạt lại điện thoại. Tổ Tổ cười đến mặt lả đi, nằm im ở trên giường, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi, mái tóc mềm mại rơi toát loạn trên giường, vài lọn tóc cùng mồ hôi dính lại trên thái dương, nhìn trông có vẻ vô cùng quyến rũ, bộ ngực mãnh liệt phập phồng. Chung Bình chống tại hai bên của cô, ngắm nhìn bộ dáng mềm mại này, anh thích nhất nhìn cô vì hưng phấn đến nổi mặt đỏ bừng, giống như mọi tế bào đều vì sung huyết mà cực độ kiêu diễm. Anh kim lòng không được đưa ngón tay khê vuốt qua má cô, vết sẹo nhàn nhạt này mỗi giây mỗi phút đều nhắc nhở anh phải nỗ lực càng nên yêu thương cô hơn, Chung Bình chậm rãi cúi đầu hôn lên môi cô, mềm mại không gì sánh được, thương yêu hết sức mà triền miên.

Tiếng thở dồn dập, tiếng thở dốc mập mờ, tiếng người rên rỉ, chậm rãi vẽ ra một đêm lãng mạn.

60. Chương 60: Báo Thù

Khi thấy cửa nhà Chung gia, Tổ Tổ không khỏi có chút khấn trương, từng bước đi cũng có chút chậm lại. Chung Bình cảm giác được cô đang chần chờ, anh liền nắm chặt tay cô, cho cô một chút ấm áp, rồi khê cười, “Đừng lo lắng.”

Tổ Tổ cũng mỉm cười, nhưng con tim vẫn nhảy lên thình thịch như từng tiếng trống đánh, gặp cô, ba Chung có phải sẽ nói vài lời ác ý gì đó hay không? Cô nên gọi ông ấy như thế nào đây? Nếu như ông ấy không chịu nhận cô, thì nhất định sẽ không hề vui vẻ gì khi nghe cô gọi ông một tiếng, “Ba” rồi.

Chung Bình ôm chặt vai cô, khê hôn lên má cô một cái, “Tổ Tổ, tin anh.” Tổ Tổ nhìn ánh mắt mang đầy ý cười của anh, thì cổ hít sâu một cái, rồi dùng sức gật đầu. Không cần sợ, cô đã là vợ của anh, cô phải cùng anh đối mặt.

Hai người vừa vào nhà, đã nhìn thấy bà cụ và mẹ Chung đang ngồi ở đại sảnh, hai người liền tiến tới chào hỏi. Bà cụ vừa nhìn thấy hai người đang bước đến, thì vui vẻ hướng bọn họ ngoắc ngoắc tay. Bà cụ nhìn Tổ Tổ, cảm thấy hài lòng vô cùng, “Tổ Tổ, lại đây để bà nhìn.” Mặt cô ửng đỏ, đành buông tay Chung Bình ra đi rồi đi tới, Chung Bình liền giả vờ giận, “Bà thật thiên vị.” Xem ra, địa vị của Tổ Tổ ở nhà sau này sẽ vượt lên trên anh rồi.

Bà cụ cười ha hả, nâng mặt Tổ Tổ lên xem nửa ngày, “Không sai không sai, sắc mặt rất tốt, chơi có vui không?” Tổ Tổ vui vẻ trả lời, “Vui ạ.” Bà cụ nghe vậy thì hướng mẹ Chung nháy mắt, “Ta đã nói Bình Bình là hiếu thuận nhất, chất trai của ta nhất định có nhanh thôi.” Tổ Tổ vừa nghe xong, bên tai cũng đều đỏ lên, xấu hổ cảm môi không biết nói gì. Chung Bình đi đến bên cạnh Tổ Tổ ngồi xuống, tự nhiên ôm lấy thắt lưng cô, vô cùng thân mật tựa đầu ở hõm vai Tổ Tổ, “Chỉ sợ bà phải chờ thêm một thời gian rồi, cháu dự định đưa Tổ Tổ đến Hàn Quốc phẫu thuật một lần nữa.” Bà cụ hơi nhíu mày, nhìn Tổ Tổ một chút, suy

nghĩ rất lâu mới gật đầu, “Đúng, đúng, trước cứ xoa hẵn vết sẹo kia đi đã. Nhưng mà, không được kéo dài thêm nữa, làm xong phẫu thuật, các cháu phải nỗ lực đấy!” Nói xong bà liền vỗ vỗ lên tay cô, trong mắt ánh lên đầy sự chờ mong. Tổ Tổ đỏ mặt cúi đầu, còn Chung Bình thì nhanh chóng nhận lời, “Bà yên tâm, chúng cháu đều luôn luôn nỗ lực.” Bà cụ nghe thế thì vui vẻ đến mức cười toe toét.

Đột nhiên, ở hành lang truyền đến tiếng bước chân, ba Chung từ trong thư phòng đi ra.

Tổ Tổ khấn trương nắm chặt tay lại, Chung Bình cầm tay cô, rồi ôm cô đứng lên, “Ba.” Tổ Tổ cũng nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Ba.” Ông nhìn hai người họ một chút, vẻ mặt tối tăm không rõ, sau đó chấp tay ra đằng sau đi ra ngoài sân. Tổ Tổ nhìn phản ứng của ông, trong lòng khẽ quặn đau, rốt cuộc ông vẫn không chịu nhận cô.

Chung Bình ôm chặt Tổ Tổ, bất đắc dĩ đành quay sang nhìn bà, “Bà.” Bà cụ nghe vậy liền kêu, “Ba cháu là người bảo thủ. Tổ Tổ, không sao đâu, qua một hồi thì tốt thôi.” Chung Bình cũng nhanh chóng phụ họa, an ủi cô, “Đừng lo lắng, để anh đi nói chuyện với ba.” Tổ Tổ cười nhạt gật đầu.

Lúc ăn cơm, Tổ Tổ cố ý rót cho ông một ly rượu, ông nhìn cũng không thèm nhìn, lạnh nhạt nói không muốn uống. Chung Bình nhìn dáng vẻ lúng túng của cô thì bảo cô nhanh chóng đi lấy cơm cho ông. Ông lại đề bát xuống, rồi đưa cho vợ mình. Bà cụ mất hứng, quát ông, mẹ Chung nhìn vẻ mặt tối sầm của chồng mình, sợ tất cả mọi người đều khó xử, liền mau chóng đẩy Tổ Tổ ngồi xuống, còn mình thì đi lấy cơm cho chồng.

Tổ Tổ im lặng ngồi xuống ăn, Chung Bình nắm chặt lấy tay cô ở dưới bàn, lo lắng cô sẽ cảm thấy khó chịu, Tổ Tổ chỉ nhàn nhạt quay đầu mỉm cười. Mọi thứ về sau đều hoàn hảo, ngoại trừ lúc đầu có chút không thoải mái, đến lúc cuối thì có chút dễ chịu hơn. Chung Bình kể lại mấy câu chuyện thú vị trong tuần trăng mật vừa rồi, kể lại ọi người, sinh động như thật, khiến tất cả mọi người đều vui vẻ cười to, chỉ có ba Chung vẫn trầm mặc không lên tiếng. Mỗi lần nói đến điều hay ho nào đó, Chung Bình đều sẽ kéo Tổ Tổ vào, chỉ vì muốn cô vui lên. Tổ Tổ nhìn ánh mắt quan tâm của anh, trong lòng bỗng vô cùng cảm kích, cô biết anh sợ cô bởi vì ba Chung mà buồn bực, cho nên mới cố hết sức muốn để cô vui như vậy. Tổ Tổ không kìm lòng được, ở dưới gầm bàn nắm chặt tay anh, ánh mắt sâu xa nhìn anh như muốn để anh an tâm.

Trên đường từ Chung gia trở về, Tổ Tổ gọi điện cho chị Như. Chị Như vừa nghe đến giọng cô, thì khóc ngay tức khắc. Tổ Tổ không ngừng an ủi chị, chị lại càng khóc nháo đòi gặp cô. Tổ Tổ nhìn Chung Bình, anh đành bất đắc dĩ gật đầu. Tổ Tổ liền quay sang đồng ý một lát sẽ qua.

Tổ Tổ cùng Chung Bình đến nhà Đinh Như. Vừa mở cửa, Đinh Như nhìn thấy Tổ Tổ, thì ôm cô đau đớn khóc lớn. Tổ Tổ chỉ có thể liên tục an ủi cô, trong lòng Chung Bình chỉ cười nhạt, sau đó đóng cửa lại.

Thật vất vả mới đỡ được Đinh Như, Tổ Tổ thân thiết hỏi cô làm sao vậy. Đinh Như mới chậm rãi nói ra mọi việc, cái tên thương nhân Ôn châu kia lừa tiền của cô để đi gán nợ, kết quả hiện tại người chạy, làm hại cô mất đi toàn bộ số tiền kia. Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày cô đều tới căn hộ kia để tìm anh ta, thì mới biết được căn hộ kia là anh ta cùng người thân mua. Lúc anh ta bỏ chạy, cũng lấy mất phần tiền trả trước của người kia, người kia cũng đang sôi sục đi tìm anh ta, làm gì còn thời gian rảnh rỗi mà quan tâm tới Đinh Như. Vậy nên, Đinh Như không thể làm gì hơn, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. Cô nhào vào trong lòng Tổ Tổ khóc thét, “Sao chị lại khổ thế này, đem mọi tài sản đưa hết cho anh ta, lại không nghĩ rằng anh ta lại là một con sói trắng*. Ông trời thật không công bằng!” Tổ Tổ trừng mắt nhìn Chung Bình, ý bảo anh nhanh chóng nghĩ biện pháp, anh lại chỉ cười cười nhún vai, ý bảo mình lực bất tòng tâm. Đinh Như khóc lóc, “Anh ta còn có vợ nữa, không có anh ta thì thôi đi, chỉ cần anh ta đem tiền trả lại cho chị thôi. Cái loại đàn ông lòng dạ hiểm độc này, thậm chí ngay cả tiền của phụ nữ cũng lừa được, anh ta không sợ ra khỏi nhà sẽ bị xe đụng chết, gặp trời mưa sẽ bị sét đánh chết sao, ôi, tiền của tôi!”

*(sói trắng: tượng trưng cho sự bội bạc)

Chung Bình nghe Đinh Như kêu đến mức lạc cả giọng, thì thầm khinh miệt, cô ta cũng ham tiền của người khác mới bị trúng chiêu thôi! Tổ Tổ nhẹ giọng an ủi, “Chị Như, đừng lo. Chung Bình quen một vài người bạn có thể giúp một tay. Chỉ cần tìm được người đàn ông kia là tốt rồi, đúng không? Chung Bình.” Ánh mắt ám chỉ anh gây ra chuyện, anh phải giải quyết. Chung Bình nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tổ Tổ, cũng không tiện từ chối đành bất đắc dĩ ồ một tiếng.

Đinh Như vừa nghe, nước mắt lại như vòi nước mở ra. Cô chớp mắt nhìn Chung Bình, “Thật sao?” Chung Bình thở dài một cái, “Tôi sẽ thử xem, cũng không thể đảm bảo. Chẳng qua, Tổ Tổ đã nhờ, tôi nhất định sẽ cố hết sức.” Nói xong anh liền nhìn Tổ Tổ chăm chăm. Đinh Như nhìn vẻ mặt đầy thâm tình của anh nhìn Tổ Tổ, mọi chua xót khổ sở trong lòng lại trào ra, nhưng cô còn có thể làm gì nữa? Bọn họ đã kết hôn rồi. Cô đau lòng nắm tay Tổ Tổ, “Tổ Tổ, là em có phúc, Chung Bình thật tốt với em.” Tổ Tổ cầm lại tay cô, “Chị Như, đừng lo lắng, sẽ tốt thôi.”

Từ nhà Đinh Như rời khỏi, Tổ Tổ liền kéo lấy Chung Bình, bắt anh phải nhanh chóng tìm Long Sính giải quyết chuyện này, trước đây dù chị Như có quá đáng thế nào, thì đó cũng là chuyện đã qua rồi, cô không hy vọng thấy tình cảnh như bây giờ của chị. Chung Bình bắt đầu dĩ vãng dĩ, ôm cô vào trong lòng, cô vẫn luôn luôn thiện lương như vậy. Anh bảo Tổ Tổ yên tâm, người đàn ông kia thình thoảng cũng có liên lạc với Long Sính. Khoản tiền kia của Đinh Như muốn trả lại cũng không khó. Tổ Tổ vừa nghe vậy thì mới yên tâm. Chung Bình nhìn bộ dáng cô như trút được gánh nặng, thì bất giác khẽ cười, “Em nói xem, em chẳng giống người sẽ mang thù oán gì cả, sao trước đây lại đối với anh như kẻ địch vậy?” Nhớ lại bộ dáng của cô lúc ban đầu với anh rất hung dữ, anh không khỏi thấy buồn cười, anh đã từng nghĩ cô là cô gái hung dữ nhất trên đời này.

Tổ Tổ khẽ gắt, “Ai bảo trước đây anh lăng nhăng như vậy. Hơn nữa, khi đó chị Như nói anh bội tình bạc nghĩa với chị ấy, còn cho em xem báo cáo phẫu thuật nữa, nên em mới tức đến mức muốn tính sổ với anh.” Chung Bình nhún mày, “Cái gì mà báo cáo phẫu thuật?” “Phẫu thuật phá thai.” Tổ Tổ hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, “Cái gì? Vô lý!” Chung Bình kích động gầm nhẹ một tiếng, anh và Đinh Như kia chẳng có một chút quan hệ nào cả. Tổ Tổ đề lại hai vai đang kích động của anh, “Em biết, đây đều là do chị Như bịa thôi, sau này em mới biết được người kia không phải anh. Thế nhưng vì chị Như thích anh, nên mới cố ý nói như vậy, muốn em đi phá rồi mấy người phụ nữ bên cạnh anh.” Cái gì! Chung Bình hung ác khẽ nguyên rủa, Đinh Như này thật sự quá hiểm độc, lại có thể đi lợi dụng sự lương thiện của Tổ Tổ để chinh anh, thực sự là tâm lý biến thái. Tổ Tổ khẽ than, “Khi đó vừa lúc cô nhi viện gặp chuyện không may, em mới có thể đối xử với anh như vậy.” Chung Bình càng nghĩ càng giận, hoá ra mọi chuyện đều từ Đinh Như mà ra. Cũng may mà sau trận hoả hoạn ấy, mới khiến anh hiểu hết được Tổ Tổ, không thì hai người họ sẽ tiếp tục oán hận nhau mất. Trong lòng anh đầy ắp lửa giận, thậm chí tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho Đinh Như như vậy được.

Quả nhiên, một vài ngày sau, người đàn ông kia đã tự đi tìm Đinh Như. Thế nhưng, Đinh Như dù có trăm nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ tới, cô không chỉ không lấy lại được tiền, mà còn ăn no một bụng tức giận. Người đàn ông kia lấy ra một tờ danh sách in ra giấy đưa cho Đinh Như, trên giấy là là mỗi một khoản chi tiết anh ta đã tiêu xài với cô, lớn là kim cương, đồ trang sức, nhỏ là những lần thăm mĩ, tập thể hình. Thậm chí, ngay cả những món đồ cùng nhau đi mua sắm đều được tính toán rõ ràng. Đinh Như trừng mắt nhìn danh sách kia, tức giận đến mức nhanh muốn học máu, đồ đàn ông xấu xa!

Người đàn ông kia vô cùng nghiêm túc nói với cô, “Ở thời điểm tôi gặp khó khăn cô lại không thể nhẫn nại giúp tôi một chút, thì chúng ta vẫn nên tính toán cho rõ ràng thì tốt hơn. Thật ra, còn có một chút tiền tôi không nhớ nữa, nhiều lần cô chơi mạt chược bị thua, có chút vụn vặt. Tôi sẽ không viết lên đây, coi như tôi chịu thiệt một chút vậy. Tính hết đồng kia rồi, thì chỗ tiền cô cho ta mượn kia chỉ còn lại chừng này thôi.” Đinh Như vừa nhìn số dư trên ngón tay anh ta, cả đầu bỗng tối sầm, 8320, không thể, 8 vạn của cô cứ như vậy thiếu mất một số không? Đinh Như dùng tay đoạt lấy tờ giấy kia xé đi, gào thét, “Đồ đàn ông xấu xa kia, tôi, tôi sẽ đi kiện anh.” Người kia nghe vậy thì chỉ cười nhạt, “Kiện tôi? Những chi tiêu này đều có trong sổ sách, ngay cả quét thẻ cũng là tên cô. Cô xé tờ giấy này, thì ngay cả số dư tôi cũng có thể tiết kiệm rồi.” Đinh Như tức giận đến mức cả người đều run lên, một câu cũng không nói được nữa. Người đàn ông kia cười nhạt đứng dậy, “Đinh Như, cô nghĩ rằng tôi thích cô sao, toàn thân cao thấp đều giống y hệt nhau, mẹ nó, sờ cũng thấy miễn cưỡng, tôi đây quá thua thiệt rồi.” Vừa dứt lời anh ta liền lạnh lùng rời đi.

Đinh Như nhìn chăm chăm bóng lưng lạnh lùng của anh ta, đột nhiên có tiếng kêu hét lên, cô đẩy toàn bộ cốc cà phê trên bàn xuống dưới mặt đất. Cuối cùng Đinh Như lại hoàn toàn tay trắng về không.

* 8320: vào khoảng hơn 16 triệu một chút, còn 8 vạn nhân dân tệ vào khoảng 272 triệu ...

61. Chương 61: Quấy Rầy

Lúc Tổ Tổ biết đến tình trạng thảm hại của Đinh Như, thì cô và Chung Bình đã ở thủ đô Seoul của Hàn Quốc. Khi đó, Chung Bình vẫn đang bận rộn sắp xếp lịch phẫu thuật cho Tổ Tổ.

Phản ứng đầu tiên của Tổ Tổ khi biết chuyện là ngay lập tức truy hỏi, có phải anh đã biết hết mọi chuyện rồi hay không? Chung Bình không trả lời, chỉ khuyên cô cứ an tâm làm phẫu thuật, tất cả mọi việc còn lại thì chờ đến khi quay về nước rồi nói. Tổ Tổ không an tâm, liên tục cầu xin anh đừng gây khó dễ cho chị Như nữa. Thật ra chị Như cũng là một người rất đáng thương. Nếu như chị ấy gặp được một người đàn ông tốt, thực sự yêu thương chị, thì chị cũng sẽ không cực đoan đến như vậy. Chung Bình cảm thấy đau lòng, đành đáp ứng với cô, chỉ cần về sau Đinh Như đối xử tốt với Tổ Tổ, anh sẽ không làm khó cô ta nữa, vì dù có như thế nào đi nữa thì Đinh Như cũng thực sự có ơn với cô.

Bởi vì trước khi xuất ngoại, Chung Bình đã liên lạc với bạn bè ở bên này, nên bây giờ họ đang nghỉ ngơi ở khách sạn một ngày, sau đó các chuyên gia sẽ tiến hành phẫu thuật cho Tổ Tổ.

Cuộc phẫu thuật lần này kết thúc rất thành công. Những vết sẹo nghiêm trọng trên mặt cô về cơ bản đều được làm phẳng và làm mờ đi. Vết sẹo sâu nhất trên mặt cũng được làm nhạt đi hết mức có thể, còn hiệu quả của việc cấy da thì vẫn phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể kết luận rõ được. Sau khi phẫu thuật xong, Chung Bình để cho Tổ Tổ ở lại nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một tuần rồi mới đưa cô trở về nước.

Sau khi trở lại, Chung Bình đưa Tổ Tổ đến nhà ba mẹ mình, nhờ mẹ mình chăm sóc cho cô. Ban ngày anh phải đi làm, hết giờ làm lại chạy về nhà với Tổ Tổ. Trong khoảng thời gian này, lớp da non đang mọc lại, nhất định sẽ rất khó chịu, anh hận không thể xin nghỉ hẳn một thời gian để mỗi ngày có thể ở nhà chăm sóc cho cô. Nhưng Tổ Tổ không đồng ý, bởi vì cô không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của anh.

Ở Chung gia mọi việc đều rất tốt đẹp, chỉ có điều ba Chung vẫn tỏ ra lạnh nhạt với Tổ Tổ như cũ. Lần này về nhà dưỡng thương, Chung Bình vẫn có chút lo lắng, sợ ba mình sẽ làm khó cô, nhưng mà nhờ có bà cùng với mẹ rất đặc biệt chăm sóc, nên Tổ Tổ cũng cảm thấy không tệ cho lắm.

Đinh Như nghe nói Tổ Tổ đã trở về, bèn tới nhà tìm Tổ Tổ, vừa khóc lóc vừa kể lể với cô, rằng người đàn ông kia đã thật sự trở mặt, không chỉ có tính toán sòng phẳng quan hệ giữa hai người, còn cố ý nói với vợ mình là cô chủ động quyến rũ anh ta. Người phụ nữ hung dữ kia tự nhiên kêu một đám người đến nhà đe dọa Đinh Như, làm cô sợ đến mức có tức đến mấy cũng không thể phát tác, cũng không dám...đi tìm người đàn ông kia nữa. Nhưng vì tên đàn ông kia mà ngay cả công việc cô cũng bỏ rồi, hiện tại tài khoản trong ngân hàng cũng trống không, cô thật sự không biết nên làm sao bây giờ?

Tổ Tổ liên tục an ủi chị Như, để cho chị yên tâm. Chung Bình quen biết rất nhiều người, nhất định có thể tìm cho chị một công việc tốt. Về phần người đàn ông kia, chị đã sớm nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta cũng là một chuyện tốt, còn phần tiền tổn thất kia thì coi như của đi thay người vậy. Chị Như khóc lóc âm ỉ cũng chỉ có thể chấp nhận rằng mình quá xui xẻo.

Tối đó, Chung Bình vừa về đến nhà, đã thấy Tổ Tổ im lặng ngồi ở bên trong phòng, đưa lưng về phía cửa. Anh đi tới bên cạnh khẽ gọi, “Tổ Tổ, anh về rồi.” Tổ Tổ không lên tiếng, vẫn ngồi im như cũ, Chung Bình buồn bực đi tới.

Lúc này, mặt của Tổ Tổ đã được tháo hết băng gạc, khuôn mặt có một chút phỉếm hồng lại trắng mịn. Nhưng bây giờ về mặt cô bình tĩnh, không nói một lời nào, làm cho anh có chút bồn chồn, Tổ Tổ làm sao vậy?

Chung Bình khẽ gọi lần nữa, “Sao vậy? Lại ngứa à?” Tổ Tổ đảo mắt nhìn anh, thật lâu cũng không lên tiếng. Chung Bình suy nghĩ một chút, liền thở dài, “Đinh Như đến đây rồi à?”

Mắt cô chợt loé lên, cuối cùng cũng mở miệng, “Anh đã đồng ý với em.” Anh nói rằng sẽ đi tìm Long Sính giải quyết chuyện kia, vì sao người nọ còn có thể hại chị Như thế thảm như vậy.

Chung Bình khẽ ôm cô vào lòng, ngồi xuống ghế, còn đặt cô ôm ngồi trên đùi mình, “Long Sính đi tìm người kia, nhưng chuyện giữa hai người họ, là do họ giải quyết.”

Tổ Tổ trừng anh, “Anh ta lừa chị ấy!”

Chung Bình khẽ vuốt lưng cô, không muốn cô nổi giận, “Cô ta chẳng lẽ không sai, muốn lừa tiền của người đàn ông kia?”

“Nhưng.....người thiệt vẫn là chị Như đấy thôi.” Tổ Tổ hơi tức giận.

Chung Bình lại vỗ nhẹ lên lưng cô lần nữa, xem ra không giải quyết chuyện của Đinh Như một cách triệt để thì Tổ Tổ sẽ không thể vui lên được, “Tổ Tổ, việc này em cũng đừng lo nữa, Chuyện việc làm của Đinh Như anh sẽ lo, còn về phần khoản tiền kia coi như chi phí cô ta phải trả, anh sẽ không tính toán nữa. Long Sính làm như vậy, cũng vì Triệu Diễm có ý tốt mà thôi.”

Tổ Tổ trầm mặc một hồi, mãi mới gật đầu, “Chung Bình, em biết anh ghét chị Như, nhưng bất kể như thế nào, chị ấy vẫn là chị của em, là....người thân duy nhất của em.” Giọng nói cô có chút nghẹn ngào. Chung Bình đau lòng dùng sức ôm chặt lấy cô, thương tiếc khẽ hôn lên trán cô, “Anh biết, anh biết.” Được rồi, Đinh Như chỉ ít cũng làm đúng một việc, đó là thu nuôi Tổ Tổ, vì vậy anh sẽ không để tâm đến những việc cô ta đã làm nữa.

Tổ Tổ ngồi trong lòng anh, cứ nghĩ đến bộ dáng lúc chị Như khóc rống thì đều có chút không đành lòng. Cô đã có hạnh phúc trân quý nhất đời mình, mong rằng chị Như cũng có thể tìm được hạnh phúc của chị ấy.

Qua vài ngày sau, Chung Bình nhờ Hàn Xa tìm cho Đinh Như một công việc bán hàng nào đó, rốt cục cũng khiến cô ta yên tĩnh lại.

Vết thương trên mặt Tổ Tổ cũng từ từ bình phục, hiệu quả của lần chữa trị này rất tốt, phần da mới mọc lên rất đẹp, chẳng qua nếu nhìn thật kỹ, vẫn có thể nhìn thấy màu da hơi khác một chút, nhưng khi nhìn vào trong gương Tổ Tổ đã rất hài lòng rồi, chí ít là khi đi ra ngoài cũng không dọa đến người khác nữa.

Lúc này, Chung Bình và Tổ Tổ mới chuyển về căn hộ của bọn họ.

Cuối cùng cũng trở lại nhà mình, Chung Bình ôm Tổ Tổ ngồi trên sofa, tham luyến(tham lam +luyến tiếc) khẽ vuốt trên cổ cô. Một tháng qua ở nhà ba mẹ, vì vết thương trên mặt Tổ Tổ đang khôi phục, phải cẩn thận che chở, nên anh cũng không dám làm gì quá phận, chỉ có thể ôm ấp một chút mà thôi, thậm chí anh còn không dám hôn sâu chỉ sợ tiến thêm một bước nào đó sẽ không kiểm chế được. Điều này làm cho người mới hưởng thụ một tuần trăng mật ngọt ngào như Chung Bình phải nhin đến vô cùng khổ cực, bây giờ đã trở về nhà, khát vọng kìm nén đã lâu nay có thể giải phóng rồi.

Chung Bình vừa khẽ vuốt ve, vừa kéo cô sát vào, hơi thở ấm áp như có như không đảo qua phần da mới của cô, làm nó vừa ngứa vừa tê, khiến cho cô muốn quay mặt đi chỗ khác. Anh giơ tay nhẹ nhàng giữ cô lại, ánh mắt nóng rực bắt đầu lưu chuyển trên mặt cô. Không khí ấm áp, ấm áp chậm rãi làm cho Tổ Tổ trở nên có chút khấn trương, nhanh chóng lên tiếng phá vỡ tiếng tim đập loạn nhịp kia, “Em...đói bụng.” Nói xong, cô giương mắt lên nhìn Chung Bình, nhưng không ngờ hai con ngươi anh càng trở nên đen láy, thâm trầm hơn. Thanh âm khàn khàn từ đôi môi khiêu gợi kia đánh đập tới phía cô, “Anh...cũng đói.” Cả người cô đều run lên, hô hấp cũng dần dần chậm lại, trái tim lại như tự động cảm ứng với lời nói đầy ẩn ý kia mà gia tốc nhịp đập bùm bụp bùm bụp, chỉ cảm thấy miệng khô, lưỡi khô làm cô không kìm lòng được mà khẽ liếm đôi môi. Một màu phấn hồng mê người kia làm cho khát vọng của Chung Bình đột nhiên bùng nổ, một tiếng rên rỉ mơ hồ từ trong yết hầu phát ra, cô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đôi môi của anh rất nhanh chóng đã hôn chính xác lên môi cô.

Một nụ hôn cuồng nhiệt và nóng bỏng, trần trở mướt vào dính chặt, bỗng nhiên đoạt đi tất cả lí trí cùng hô hấp của cô, thân thể lại bị một vòng tay rắn chắc có lực gắt gao ôm chặt, bộ ngực mềm mại của cô áp chặt lên lồng ngực dày, mạnh của anh, tiếp xúc chặt chẽ đến nỗi không có một khe hở. Cô như mất hồn nhắm chặt mắt lại tùy tiện để cho nóng rực trong miệng nuốt trọn lấy cô, đẩy lòng mơ hồ nổi lên từng đợt kích động, mang theo cả vui sướng. Cô bỗng nhiên càng ngày càng thích sự mãnh liệt này của anh, ánh mắt ấy giống như lúc nào cũng có thể nuốt trọn cô nhưng lại không hề làm cô cảm thấy sợ hãi, ngược lại càng làm cho trong lòng cô dấy lên một loại hưng phấn nào đó không rõ. Cô càng hưởng thụ anh mãnh liệt giữ lấy cô, mà loại tình cảm này khiến cho cô có thể ỷ lại vào anh, cảm thấy mình là người duy nhất của anh.

Trong lòng thỏa mãn, được lấp đầy bởi sự dịu dàng, cô dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đáp lại, ngăn ngừi dừng lại trong chốc lát, sau đó anh lại càng trở nên nóng bỏng, dây dưa hơn, nhiệt tình của anh giống như muốn đem cô hoàn toàn thiêu đốt, hưng phấn gọi lên tên cô, tay cũng dần càng trở nên suông sã, đẩy vạt áo của

cô lên vuốt ve, bàn tay nóng bỏng tiếp xúc với da thịt ấm áp, thẳng một đường làm dậy lên cả một ngọn lửa bùng cháy

“Kính coong...Kính coong...” Một loạt tiếng chuông lanh lảnh vang lên giống như một luồng điện khiến hai người đang từ bên bờ mê loạn kia trở về, hai thân thể đang ôm chặt lấy nhau cùng run rẩy, ánh mắt kinh ngạc mắt hôn nhìn chăm chăm nhau, anh nhìn đôi môi anh đào mềm mại sưng đỏ như máu, thực sự là quá đổi mê người, yết hầu lặn một vòng, bỗng nhiên anh ôm cô chặt hơn, tiếp tục gặm cắn đôi môi ngọt ngào của cô.

“Kính coong...Kính coong...” Nhưng cái tiếng quấy nhiễu khiến người ta bực bội kia dường như lại không chịu bỏ qua mà vẫn tiếp tục vang lên, thậm chí còn kèm theo một tràng tiếng gõ cửa, còn có cả tiếng kêu la, gào thét.

Càng ngày càng ồn ào, Chung Bình bực mình ngẩng đầu, trừng mắt nhìn về phía cửa chính kia. Thật con mẹ nó biết chọn thời gian, Tổ Tổ đang nửa nằm trên sofa rốt cục cũng nghe rõ thấy tiếng kêu, hẳn là...cô hạ mắt nhìn xuống, vạt áo trước ngực đã mở ra một nửa, cả khuôn mặt liền đỏ lựng lên, hoảng loạn khê dấy Chung Bình đang đè trên người cô ra.

Chung Bình bực bội ngồi dậy, khê nguyên rửa trong lòng, rồi giúp cô cài lại mấy chiếc khúc áo mà mình đã tháo ra, đỡ cô ngồi dậy xong, mới đi về phía cửa.

Ngoài cửa kia, tiếng kêu càng lúc càng to, cửa gần như sắp bị sập xuống đến nơi rồi. Bịch, Chung Bình đột nhiên kéo cửa ra, khiến người đang điên cuồng đập cửa ở ngoài kia không để ý, nên cả người đều ngã ập về phía trước, Chung Bình đen mặt nhanh chóng nghiêng người sang một bên, để cho người kia ngã nhào xuống sàn nhà.

A, một tiếng hét thảm kêu lên. Chỉ kịp thấy Vệ Đông đang thân mật tiếp xúc với cái nền nhà rồi, “Này, sao tự nhiên cậu lại mở cửa to thế??” Vệ Đông tức giận ngồi dưới đất quát tháo.

Chung Bình bực mình cãi lại, “Cậu nghĩ tôi muốn mở cửa à? Các cậu sao tự nhiên chạy đến đây hết làm gì?” Anh trừng mắt nhìn đoàn người đang nối đuôi nhau đi vào, gia đình nhà họ Mạnh, cùng với Hàn Xa, đám người kia sao tự nhiên rồi rồi đến vậy, cuối tuần cũng chạy tới quấy rầy anh?

“Hi! Tổ Tổ.” Lộ Lộ vừa nhìn thấy Tổ Tổ đang đứng lên từ ghế sofa, liền thân thiết chạy qua. Mạch Dịch Nam cười nhẹ, “Vợ tôi nói muốn gặp vợ cậu.” Hừ, Chung Bình khê nguyên rửa, rồi đóng sập cửa lại. Lộ Hiểu Vụ làm chuyện động kinh, cậu ta còn theo giúp nữa!

Nhìn Tổ Tổ bị Lộ Lộ ra sức ôm vào trong ngực, vẻ mặt vẫn còn ngây ngô, Chung Bình lại càng thấy phiền muộn hơn, một phút đồng hồ trước cô còn đang ở trong vòng tay anh!

“Tổ Tổ, cô làm sao vậy? Nóng như lửa, sao mặt đỏ vậy?” Lộ Lộ vất vả lắm mới buông được Tổ Tổ ra, vô cùng ngạc nhiên chỉ vào khuôn mặt đỏ bừng của Tổ Tổ, thét chói tai.

Tất cả đám đàn ông đều như có như không đầy ắp ý nhìn về phía Chung Bình, vừa nhìn đã thấy trên mặt anh ngập tràn tức giận, lại lần nữa quay về nhìn đôi môi sưng đỏ của Tổ Tổ, mọi người đều cùng lúc cười ầm lên, thì ra là thế. Bọn họ không khéo phá hỏng chuyện tốt của Chung Bình rồi.

Tổ Tổ lúng túng lắp bắp nói, “Tôi...Tôi...Không có việc gì.” Chung Bình mặc kệ ánh mắt của bọn họ, đi đến phía trước kéo Tổ Tổ ôm vào trong lòng, “Lộ Tiểu Bạch, Tổ Tổ rất tốt.”

“Ồ...” Lộ Lộ sững sốt.

“Chung Bình!” Mạch Dịch Nam cùng lúc lên tiếng cảnh cáo.

Lộ Lộ quay ra nhìn Chung Bình, lại quay ra nhìn Tổ Tổ, cuối cùng nhìn lên môi cô ấy, thì mới chợt hiểu ra. Lộ Lộ đỏ bừng mặt xoay người lại nhìn Dịch Nam, “A Nam, chúng ta...hình như tới không đúng lúc.” Thoáng chốc, Lộ tiểu bạch cũng có thể hiểu ra.

Mạch Dịch Nam khê nhếch miệng, “Trời còn chưa tối, có một số việc chỉ nên một vừa hai phải, chúng ta tới rất đúng lúc.” (nói như tự vả vào mặt mình ấy anh ạ =)))) Lời vừa nói ra, Vệ Đông và Hàn Xa đều cười phá lên, nhất là Vệ Đông, giống như đang muốn báo thù lại cho cú ngã vừa rồi vậy.

Chung Bình giận, khiến mặt càng đen hơn. Hừ, Mạch Dịch Nam lại dám khuyên bảo anh nên bớt phóng túng, cậu ta cũng không thêm suy nghĩ mình mới là người kinh khủng thế nào, dục vọng cường đại đến mức vợ đã từng muốn ly hôn. Tổ Tổ cũng nghe ra ý tứ sâu xa kia, cả tai cả cổ đều đỏ bừng lên như nhuộm.

Lộ Lộ nghi ngờ nhìn Dịch Nam, “Thật sao? Em cứ có cảm giác Chung Bình không hoan nghênh lắm.”

Dịch Nam đi đến phía trước ôm lấy Lộ Lộ, nhìn Chung Bình khiêu khích cười, “Cậu ta đương nhiên hoan nghênh, đúng không Tổ Tổ?” Giọng nói vừa chuyển, tất cả đều hướng đến Tổ Tổ, cô chỉ có thể xấu hổ mà mãnh liệt gật đầu. Chung Bình nghiêng răng nghiêng lợi trừng cậu ta, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Đêm đó, khoảnh khắc ngọt ngào của đôi vợ chồng mới cưới đều bị nhóm người hăng hái này tụ tập phá quấy. Mấy người đáng hận kia lại còn chơi đùa đến nửa đêm khuya khoắt hơn 2h mới trở về nhà, làm hại Chung Bình sau khi tắm rửa xong kích động đi về giường, thì Tổ Tổ đã ngủ từ lâu. Chung Bình vô cùng bức bối, ôm chặt cô vào lòng, thôi quên đi, vợ đại nhân yên giấc vẫn quan trọng hơn, ngày mai, ngày mai, nhất định phải đem hôm nay bù lại.

Chỉ có Chung Bình đáng thương hơn cả nửa ngày, mãi mới có thể chìm vào trong giấc ngủ

62. Chương 62: Không Muốn Rời Xa

Lúc chiếc đồng hồ treo trên tường điểm 8 giờ, Tổ Tổ mới ngồi dậy xoa xoa hai bên thắt lưng đã mỏi nhừ. Cô nhìn mặt sàn nhà bóng loáng như mới, trên mặt bóng lộ ra một nụ cười rất tươi. Tối hôm qua, mọi người ở lại chơi rất muộn, nên cô cũng chưa kịp dọn dẹp gì nhiều, chỉ dọn qua loa ở phòng khách. Sáng sớm hôm nay, vừa tỉnh dậy, cô đã nhìn thấy phòng khách lộn xộn hết cả lên. Cô bắt đầu thu dọn rồi làm vệ sinh. Hiện tại mọi thứ vô cùng hoàn hảo, cuối cùng cũng khiến cô vừa ý. Cả tháng qua đều ở nhà ba mẹ chồng, cả căn phòng đã tích đầy bụi, nhân dịp hôm nay là chủ nhật, tốt nhất vẫn nên dọn dẹp, sửa sang lại mọi thứ.

Liếc mắt về phía cửa phòng ngủ đang đóng chặt kia, Tổ Tổ mỉm cười, con heo lớn nào đó nhất định vẫn còn đang lười biếng nằm ngủ đây. Cô cầm theo chổi lau mang vào phòng vệ sinh rửa sạch, sau đó mới rửa tay đi ra.

Tổ Tổ khẽ đẩy cửa phòng ngủ đi vào, rồi đi tới bên giường, thấy Chung Bình vẫn còn đang ôm một chiếc gối đầu, ngủ rất say. Cô chột cú người xuống để nhìn anh kĩ hơn. Hàng lông mi dài mảnh hơi cong lên trông rất an tĩnh, sống mũi cao thẳng nhìn có chút ương ngạnh hơn lúc thức. Có lẽ là do hai mắt anh đang nhắm nghiền, nên lúc này thoát nhìn có mấy phần dịu dàng hơn. Nhưng điều khiến người ta động lòng nhất phải nói tới đôi môi kia, vô cùng hoàn mỹ gợi cảm, khoe miệng lại như có như không mà thấp thoáng một nụ cười, khiến cho người ta mất hồn. Tổ Tổ cẩn thận nhìn, trong lòng âm thầm nghĩ, nào có người đàn ông nào mà lông mi còn dài hơn của phụ nữ chứ, vừa nhìn đã muốn gầy. Tổ Tổ liếc mắt nhìn đôi mắt đang khép lại của anh, có vẻ anh ngủ rất sâu. Nghĩ vậy, ngón tay cô chậm rãi đưa về phía mặt anh, nhẹ nhàng trêu chọc hàng lông mi dài mảnh kia. Mí mắt anh giật giật một cái, cô sợ đến mức nhanh chóng rút tay về, nín thở không dám nhúc nhích.

May quá, anh ấy chỉ động một chút, chứ vẫn chưa tỉnh dậy. Tổ Tổ tự nhiên muốn trêu anh, nên tiếp tục dùng tay chọc chọc lên lông mi. Mỗi lần khẽ chạm vào thì mí mắt anh lại giật lên, thế nhưng anh vẫn ngủ rất say, giống như chả có ý định tỉnh lại gì cả. Tổ Tổ nghịch nghịch mãi, không khỏi nhíu mày lại, người này sao có thể ngủ được nhỉ, bị làm phiền đến như vậy mà cũng không tỉnh. Cô đảo mắt, quyết định đổi loại phương thức khác thử xem.

Tổ Tổ dè dặt dùng ngón trỏ che ở trước mũi anh, ngăn không cho anh hô hấp, một giây, hai giây, rốt cục người nào đó nhíu mày, rồi hơi nghiêng đầu. Tổ Tổ khẽ cười, vội vàng rút tay về. Khi còn bé Chung Bình nhất định là là một con heo vừa lớn vừa lười, bị quấy rầy đến mức này mà anh còn có thể ngủ được nữa. Tổ Tổ dùng tay chống bên mép giường, định dùng tay con lại lay anh tỉnh. Nhưng tay cô vừa mới động nhẹ vào vai anh, thì cả người anh giống như vì bị cô đẩy mà lăn vào bên trong giường. Bàn tay đang đặt trên

người anh đột nhiên bị mất đi nơi tựa, cả nửa người liền nghiêng về phía trước, cô cuống cuống định chống tay xuống mép giường, không ngờ từ bên hông lại bị một lực rất mạnh hung hăng kéo cô lại, tay cô mềm nhũn đặt trên người anh.

Tổ Tổ thất thanh kêu nhỏ, giùng giàng muốn đứng dậy, thì từ trên đỉnh đầu lại phát ra một giọng buồn buồn, “Em quấy rầy mộng đẹp của anh.” Tổ Tổ âm thầm khinh bỉ, nhất định là mơ tới mỹ nữ, nhìn anh vừa ngủ vừa cười đến ngọt ngào như vậy, thiếu chút nữa nước miếng cũng chảy ra luôn rồi. Tổ Tổ khó khăn muốn ngồi dậy, cô tỏ ra vui vẻ rồi cười với anh, “Vậy anh cứ tiếp tục mơ đi, em không làm phiền nữa.” Vừa dứt lời, cô định chống tay lên ngực anh để ngồi dậy.

Bàn tay bên hông lại mãnh liệt thắt chặt lại, cả người cô lộn ngược, còn chưa kịp phản ứng gì, anh đã cô đề xuống giường rồi. Nụ cười mê hoặc khiến cho người ta chết không đền mạng kia phóng tới phía cô, “Anh đang mơ tới...em mát xa cho anh.” Ánh mắt lại hạ thấp xuống nhìn lướt qua quần áo của cô, khoé miệng cong lên một nụ cười đầy tà ý, “.....Mặc đồng phục y tá.” Tổ Tổ ngẩn ra, trong đầu nhanh chóng lướt qua hình thành khung cảnh theo lời miêu tả của anh, cả khuôn mặt cô lại nhanh chóng đỏ bừng, cắn môi trừng anh, “Sắc lang.” Trong đầu lại miên man nghĩ, sau đó cô khẽ lẩm bẩm, bác sĩ với y tá quả nhiên dễ nảy sinh gian tình, nhất định là do sớm chiều gặp mặt với một đám các cô y tá, trong lòng có tà niệm, ngày suy nghĩ đêm nằm mơ. Nói gì mà mơ tới cô chứ, không chừng là mơ tới mỹ nữ kia, lại cố ý nói mấy lời này với cô cho có lệ mà thôi. Trong lòng càng nghĩ càng tức, cộng thêm cả thẹn quá lại hoá giận cô càng muốn đẩy anh ra.

Chung Bình lại không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, nhìn bộ dáng hờn giận của cô, trong lòng càng nổi lên khát vọng. Đêm hôm qua anh ngủ rất muộn, phải nói là thật vất vả mới đi ngủ được, rồi mơ thấy được hưởng thụ sự dịu dàng của cô, không ngờ lại bị mấy động tác mờ ám của cô làm cho tỉnh hẳn. Cô vừa gầy lông mi thì anh đã thức rồi, nhưng nhìn bộ dạng bướng bỉnh này của cô, anh cũng muốn trêu chọc cô một chút. Lại không nghĩ tới hôm nay cô mặc một chiếc áo phong free size, vừa hơi cúi người thì cổ áo đã mở rất rộng, vừa vặn có thể nhìn thấy bộ ngực sữa kiêu diễm được che đầy dưới lớp áo lót thuần màu trắng kia. Ánh mắt khẽ chuyển, hô hấp của anh cũng bắt đầu có chút gấp gáp, cả người từ từ căng cứng lại, trong lòng thấp giọng kêu một tiếng. Sáng sớm thường thường là thời gian bộc phát dục vọng của đàn ông, nhìn một màn hình ảnh mê người thế này, dục vọng dưới thân cũng từ từ thức tỉnh. Anh không khỏi nhớ tới một thứ mà mình đã từng đọc qua ở trong sách, hình như lúc sáng sớm mà vận động yêu đương là rất có lợi cho sức khoẻ thì phải.

Chung Bình nắm tay cô đặt ở hai bên, vì mới tỉnh dậy nên giọng nói có chút khàn khàn, “Tổ Tổ, tối hôm qua em chưa chờ anh đã đi ngủ rồi.” Tổ Tổ vì vẫn còn giận nên không cảm thấy có điều gì không thích hợp, “Em mệt.” Chung Bình cười nửa miệng, cả người từ từ dính sát và cô, đôi môi như chuồn chuồn lướt nước lướt qua gò má của cô, “Dậy sớm như vậy, nghĩa là em ngủ rất đủ rồi?” Ngữ điệu có chút lười biếng dịu dàng, cô thấy anh vẫn chưa phát hiện ra sự tức giận của mình, thì trong lòng càng cảm thấy không vui, cô khẽ nghiêng đầu đi không cho anh hôn. Hừ, nghĩ đến người khác rồi lại dịu dàng, ngọt ngào như mật với cô, cô mới không cần ấy!

Chung Bình nhìn cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, hai gò má vì tức giận mà phồng lên, bộ dáng cực kì đáng yêu càng khiến lòng anh khẽ động thêm, anh nhịn không được, khẽ liếm quanh môi cô, rồi từ từ hôn lên đó, trong miệng khẽ thì thào, “Hôm nay anh phải bỏ túc lại giờ học của ngày hôm qua.” Tổ Tổ bực mình nghiêng đầu, không hiểu hỏi anh, “Cái gì giờ học chứ.” Có chuyện gì thì nên từ từ nói, không nên lại gần. Nhưng mặc cô trái trợn phải trợn, môi của anh vẫn có thể chuẩn xác mà dán lên môi cô, nhẹ nhàng khẽ dính chặt, “Tối hôm qua còn chưa giao bài tập về nhà.”

Trong đầu cô đang không ngừng suy nghĩ giờ học gì không biết, anh đã tự “lên lớp” cho cô xem, cho cô mọi giải đáp! Giờ học, giờ học, hoá ra là, là cái kia sao.....

Đầu lưỡi ẩm ướt, ẩm nóng ẩm về một đường trên vành tai cô, cô có thể rõ ràng nghe được tiếng anh ồ ồ hít thở. Cô yếu ớt muốn đẩy anh ra. Người đàn ông này thật vô sỉ, không muốn nói chuyện với phụ nữ thì quay ra dùng chiêu dụ dỗ mê hoặc này khiến người ta choáng váng. Cô còn lâu mới khinh địch như vậy, cho dù có bị anh quấy nhiễu vẫn tiếp tục hỏi, “Anh...có đúng là....đặc biệt thích.....phụ nữ mặc.....đồng phục y tá không?” Giọng nói của anh ở bên tai cô không rõ ràng vang lên, “Ừ, nhìn rất thuần khiết.” Cô vừa nghe xong, cơn tức giận lại muốn phát, đẩy đầu anh ra, trừng mắt nhìn, “Đúng vậy, vậy càng ngăn càng

thuần khiết.” Cứ nghĩ tới việc anh lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào mấy cô mặc váy ngắn, trong lòng cô lại ngập tràn chua xót. Anh nhìn cô nhẩn mặt lại, cực kì giống một đứa bé bị đoạt đi món đồ mình yêu thích. Trong lòng khẽ anh khẽ cười thầm, mặc dù nhìn Tổ Tổ bây giờ rất đáng yêu, nhưng anh cũng biết rõ không nên tiếp tục trêu cô nữa. Ghen đùa cũng nên một vừa hai phải, bằng không, phụ nữ mà đã nổi máu ghen lên thì không thể nào bù đắp được nữa, “Anh chỉ muốn nhìn em mặc thôi.” Cô đảo mắt, khẽ hừ một tiếng, ngoài miệng thì nói vậy, không chừng trong lòng lại nghĩ về hình dáng của em y tá nào đó.

Anh chậm rãi vuốt ve gáy cô, rồi nhẹ nhàng xoa bóp hai bên cổ cho cô, “Em mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, đều thuần khiết nhất.” Trong lòng cô lúc này cũng có chút chút dao động, Chung Bình lại tiếp tục thổi khí nóng bên tai cô, “Không có người nào có thể dịu dàng hơn em, không có ai mỉm cười mà có thể khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn em, ánh mắt trong suốt của em khiến cho người ta cảm thấy an tĩnh. Mỗi ngày chỉ cần nghĩ đến việc về nhà là có thể thấy em cười, thì anh chỉ mong mau mau đến giờ tan tầm, bởi vì ở nhà có em.” Anh thâm tình nhìn thẳng vào mắt cô, dịu dàng cười nói, “Anh rất thích cảm giác về nhà.” Anh rất tự hào thích khoe khoang nhấn kết hôn của mình trước mặt đồng nghiệp, đó là một loại cảm giác hạnh phúc tràn đầy, nhìn thấy bọn họ kinh ngạc vì không ngờ còn có lúc anh không thể rời xa gia đình nhỏ của mình như thế. Mỗi lần như vậy anh đều luôn luôn âm thầm khẽ cười, đó là vì họ còn chưa biết có gia đình là ấm áp cỡ nào. Mỗi ngày chỉ cần có thể cùng người mình yêu ở một chỗ, cho dù chỉ là quay ra nhìn thấy cô cười, cũng khiến anh thoải mái rồi, đây chính là sức hấp dẫn của gia đình.

Tổ Tổ nhìn vào trong mắt anh, nghe từng lời nói của anh, mọi ghen tức trong lòng cũng chậm rãi xoá nhoà. Phụ nữ, vĩnh viễn sẽ vì những lời dỗ ngon dỗ ngọt trước mắt mà tước vũ khí đầu hàng, huống chi còn là từ người đàn ông mà cô ấy yêu thương nhất nói ra, làm sao có thể không cảm động đây? Cô còn tức giận cái gì chứ? Người đàn ông đã từng có rất nhiều phụ nữ bên cạnh này, giờ đã hoàn toàn thuộc về cô, luôn buộc chặt bên người cô, cô còn có gì không yên lòng chứ? Nghĩ rồi lại nghĩ, trong lòng cô cũng cảm thấy tốt lên rất nhiều.

“Chung Bình.” Cô thì thào khẽ gọi anh, tay từ từ nâng lên xoa mặt anh, “Cám ơn anh đã cho em gia đình.” Thật sự, gia đình này đối với cô rất rất quan trọng. Mỗi lần nửa đêm thức giấc, nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của anh, thì cô vô cùng hạnh phúc, anh không chỉ cho cô một mái ấm, mà còn cho cô sự can đảm để yêu thương, có niềm tin mạnh mẽ để đi qua mọi trắc trở. Cô thực sự thực sự muốn yêu thương anh.

Chung Bình mỉm cười nháy nháy mắt, chậm rãi ngậm lấy đôi môi cô, dùng hành động để trực tiếp để trả lời. Vật nhỏ đáng yêu, cô luôn luôn chỉ cảm ơn chứ không bao giờ đòi lấy, vĩnh viễn nghĩ rằng người khác cho cô quá nhiều, còn mình thì trả lại quá ít. Anh biết rất nhiều người nghi ngờ tại sao anh lại chọn một người bình thường như cô? Họ đều nói rằng Tổ Tổ đang trào cao. Thật ra, bọn họ đều không biết, người may mắn nhất chính là anh! Anh biết bất kể mình bỏ ra nhiều hay ít, Tổ Tổ sẽ đáp lại tuyệt đối không thiếu lấy một phân, thậm chí còn có thể nhiều hơn nữa. Đây mới là điều khiến anh cảm động nhất.

Trong lòng xúc động hoá thành tình ý dạt dào, chân tay quẩn quýt si mê làm nhiệt độ dần dần nóng lên.

Anh khẽ cắn, kéo chiếc áo phông của cô ra, ngay lập tức làm lộ cả một phần lớn ở vai, dọc một đường từ vành tai gặm cắn xuống. Cô mềm nhũn ôm lấy đầu anh, đầu ngón tay nửa kéo nửa vịn, không biết nên ngăn cản hay là thuận theo anh. Cô chỉ cảm thấy trước ngực ngày càng trở nên mát hơn, rồi rất nhanh đôi môi nóng bỏng của anh đã đem cảm giác mát mẻ ấy xua đi, da thịt nhạy cảm bị lúc lạnh lúc nóng kích thích đến run rẩy.

Anh dường như lại không hề thoả mãn với một nửa bờ vai này, bàn tay từ bên hông khẽ đẩy vạt áo của cô lên phía trước, cô then thùng giường mất chống lại ánh mắt tối đặc của anh, sâu trong đôi mắt ấy toát ra hai ngọn lửa càng lúc càng rõ ràng, “Chung Bình.”, bây giờ là ban ngày, anh vừa mới tỉnh dậy, lẽ nào, lẽ nào anh muốn? Cô muốn nói gì đó nhưng mấy lời xấu hổ kia hoàn toàn mắc nghẹn ở trong cổ họng, chỉ có thể dùng ánh mắt ngượng ngùng của mình cự tuyệt anh.

Khoé miệng anh khẽ cong lên, “Anh muốn ăn điểm tâm.” Đỉnh đỉnh, một lời nói đơn giản lại hoàn toàn không cất giấu được dục vọng đang cháy đỏ bừng trong mắt anh, không để cô che đậy, chống cự nữa. Bàn tay anh cũng dần trở nên suồng sã, rất nhanh đem áo phông của cô cuộn lên trên ngực, cô bị động đành phải giơ tay lên, mặc anh cởi bỏ quần áo ngủ của cô ra. Bỗng chốc bị một luồng không khí lạnh như băng vây quanh, da thịt tự nhiên nổi lên phản ứng, cả người cô không nhịn được mà run rẩy. Anh đưa tay ra,

kéo cô ôm chặt vào trong ngực, lồng ngực nóng bỏng hoàn toàn dính sát lên người cô. Cô chỉ có thể run rẩy mà khê khêu, tay cũng vô ý thức mà choàng lên cổ anh, nỗ lực tìm kiếm sự ấm áp.

Anh vùi đầu xuống ngực cô, đôi môi ấm nóng di chuyển qua lại ở trên no đủ của cô, bàn tay cũng theo sát mà xoa nắn, đem nơi mềm mại của cô nặn thành đủ thứ kì lạ. Cô cắn chặt môi, để cho từng tiếng rên rỉ quanh quẩn bên miệng, bộ ngực sữa nửa được chơi đùa nửa được anh ngậm lấy lại khiến cô run rẩy, chỉ có cánh tay từ từ ôm lấy, ôm anh càng lúc càng chặt hơn.

Cách một tầng nội y, vừa liếm vừa thổi, lại không vội vàng mà thả nó ra, cô khó chịu khê vạy vẹo người, cố nhin nơi nụ hoa bị anh kích thích mà dần trở nên mẫn cảm yếu đuối. Anh tiếp tục vừa cắn vừa dần vạt nơi mềm mại của cô, ngón tay từ thắt lưng chậm rãi đi xuống bụng vẽ một vòng rồi đi tiếp xuống dưới. Từng chút từng chút khơi mào sự khô nóng trong thân thể cô, sau đó như có như không xẹt qua chiếc quần lót màu trắng của cô. Tổ Tổ cắn môi, hơi mở mắt nhìn anh, đôi diện cặp mắt tà từ của anh, vừa cắn cô vừa nhìn cô. Mặt Tổ Tổ đỏ lên tiếp tục nhắm chặt mắt lại, dục vọng trong đôi mắt anh đã hoàn toàn đánh gục lý trí của cô. A, thân thể cô trở nên tê rần, cô đảo mắt trừng anh, sao anh lại có thể cách một lớp áo mà cắn, cắn nụ hoa của cô.

“Chung Bình.” Cô vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn nhắc đầu anh ra, muốn kéo anh cách xa dải đất mẫn cảm này. Chung Bình khê ngẩng đầu lên, thanh âm khàn khàn gọi cảm chậm rãi vang lên, “Đừng nóng vội.” Cô ngượng ngùng nhắm chặt mắt lại, khê cắn môi.

Ngón tay anh rõ ràng đang trượt xuống phía chân của cô, Tổ Tổ hoảng sợ nhanh chóng kẹp chặt hai chân lại, hai mắt run run nhưng không dám mở. Nhưng sự tiếp xúc của anh vô cùng chân thật, sinh động khiến cho trái tim cô nhảy loạn lên như khiêu vũ, vừa có sợ, vừa chờ mong, ở trong lòng vòng vòng chuyển chuyển, lại càng khổ sở hơn vì không có cách nào nói rõ với anh.

Anh nắm lấy tay cô, ở trong lòng bàn tay cô khê vuốt ve, động tác chậm chạp không gì sánh được, khi thì hôn môi, khi thì nhẹ bóp, khiến cả người cô đều ngứa ngáy, cô từ từ nhắm chặt hai mắt, thở hổn hển, “Đừng.” Anh thật đáng ghét, luôn luôn khiến cô trở nên không giống bản thân mình nữa. Anh nắm tay cô đặt tay trước ngực mình, chạm đến thân thể nóng hừng hực kia, cô nhin không được khê nắm tay lại. Anh cười nhẹ, cầm tay cô khê vuốt ve trên người anh, môi anh lại cúi xuống bên tai cô nói nhỏ, “Anh vừa mơ tới em mát xa cho anh như vậy.” Lòng của cô ầm một tiếng như nổ ra, đây không phải là mát xa được không, rõ ràng là vuốt ve, bàn tay nhỏ bé của cô ở trên người anh chậm rãi lướt nhẹ qua lồng ngực, da thịt rần rần, đàn hồi.

Nắm ngón tay anh dây dưa nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, cả người toàn bộ đều dè lên cô, cô cảm giác không khí trong lồng ngực mình từng chút từng chút đều bị ép ra ngoài, khó khăn thở gấp. Anh hôn lên môi cô, nhỏ giọng lẩm bẩm mấy lời linh tinh, chỉ mơ hồ nghe thấy anh gọi tên cô, đầu gối anh mạnh mẽ tách hai chân đang khép chặt của cô ra, cô khó chịu mở miệng cầu xin, “Nóng quá, em khó chịu.”

Anh nhỏ giọng nói, “Anh biết, anh biết.” Đầu lưỡi linh hoạt đi vào trong miệng cô, trêu chọc cô khiến cho cả người cô đều nóng lên, cả người đều suy yếu, nửa tỉnh nửa mê cảm nhận được bàn tay anh lại lần nữa lướt qua cái bụng bằng phẳng của cô. Hai chân cô run lên, cả người mẫn liệt bị mở ra, những tiếng rên rỉ không kìm được mà vang thành tiếng. Nhưng cũng rất nhanh lại bị đầu lưỡi anh chặn lại, tay càng lúc càng suông sã trêu đùa ở dưới hai chân cô, mỗi lần đụng chạm lại khiến cô tê dại mà run rẩy không ngừng, ngón tay cô càng bám chặt vào trong từng sợi tóc của anh.

Cách một tầng quần lót mỏng manh trêu đùa nơi thần bí của cô, ngón tay tùy tiện khi vuốt khe vẽ, quá đáng hơn còn dùng sức khê nhéo tiểu hạch nhạy cảm của cô, chọc cho cô khó chịu khê ưỡn người lên, càng làm cho hai người dính chặt lấy nhau. Anh không ngừng cướp đoạt hô hấp trong miệng cô, không ngừng dụ dỗ vồ vể phía dưới. Cô chỉ cảm thấy trong người có một cỗ sóng nhiệt như đang muốn tìm đường để thoát ra. Cô cũng không kìm nén được khoái cảm trong người nữa, giấy dựa ôm sát anh, tay càng ôm chặt hơn nữa.

Cảm giác được đầu ngón tay mình ảm ướt, anh mới chậm rãi đưa tay ra phía sau cởi nút áo lót ra, trước ngực liền buông lỏng, nụ hoa nhạy cảm run rẩy đứng thẳng. Ngón tay thon dài từ từ gạt chiếc quần lót sang một bên, tiếng thở dốc không thể dè nén từ bên môi cô lặng lẽ phát ra.

Lửa nóng của anh chậm rãi gần kề, những tiếng rên rỉ của cô đều được anh nuốt hết vào bên trong miệng.

Anh hơi ngồi dậy, để hạ thân của mình xâm nhập vào giữa hai chân cô, đứng vững trước nơi ra vào. Cô nhấc tay khê ôm chặt bên miệng, ngăn cản những tiếng rên rỉ không ngừng tuôn ra. Chung Bình nhấc hai chân của cô lên, chậm rãi đem chúng kẹp chặt bên hông mình, rồi khê hạ người xuống, chậm rãi đi vào.

A~ một tiếng thở dốc bật ra, cảm giác được lấp đầy truyền đi khắp tứ chi, trong đầu cô như hiện lên vô số ánh lửa, sóng lửa ở trong máu lao nhanh ra. Mười ngón tay anh bóp chặt, đè ép hai tay cô đặt ở hai bên, từ từ luật động. Mãnh liệt ma sát mang đến cảm giác kích thích rung động, từng tế bào trong cơ thể đều kêu gào muốn xông về nơi ngọn nguồn dao động kia, làm cho cô càng lúc càng mẫn cảm, cảm nhận được từng động tác của anh, từng lần từng lần thâm nhập. Cô cắn chặt môi, rất sợ những tiếng kêu đáng sợ sẽ thoát ra, đầu ngón tay chỉ cô thể ôm chặt lấy anh, khê cong người lên, nỗ lực giảm thiểu sự tê dại. Anh nói nhỏ bên tai cô, “Đừng kiềm chế, kêu ra, anh thích nghe em kêu, rất dễ nghe.” Trái tim cô bỗng nhiên co rút cực nhanh, trên môi khê thả lỏng, tiếng kêu càng lúc càng rõ ràng. Anh mỉm cười ngậm nụ hoa tươi đẹp của cô, ầm áp ngậm mút mang đến từng cảm giác mãnh liệt, trực tiếp làm cả người cô trở nên căng thẳng, còn anh lại bình tĩnh, từng tiếng rên rỉ phát ra, có chút khó chịu, có chút sung sướng, cô giật mình không dám nhúc nhích. Đầu lưỡi anh khê đảo, bắt đầu du ngoạn vòng quanh nơi nụ hoa, cô khó chịu hơi đông đưa cơ thể mình để trốn tránh sự giày vò của anh, nhưng không ngờ động tác ấy lại làm cho dưới thân càng ma sát mãnh liệt hơn, anh vui sướng gầm nhẹ, “Tuyệt quá, bảo bối, em thật chặt.” Anh bắt đầu không cảm thấy đủ thỏa mãn với cử động của cô, ngón tay buông ra, hai tay nắm lấy hông cô, bắt đầu thu hồi quyền chủ động.

Anh giống như một con dã thú điên cuồng lâu ngày bị bỏ đói, mỗi lần đều thúc lên tới đỉnh, mỗi lần đẩy đều giống như muốn phá huỷ cô, cô chỉ có thể gắt gao bầu vào lưng anh, hai chân cũng siết sao ôm chặt hai bên hông anh, để anh từ từ mang theo cô lên đến thiên đường. Trong cơ thể từng đợt sóng qua rồi tập kích tới, đem lý trí cô toàn bộ đều thiêu đốt, từng đợt tiến công mãnh liệt như sóng cuồng giống như hoàn toàn cắn nuốt lấy cô, trong cơ thể có một luồng nhiệt dữ dội càng lúc càng nhiều. Loại đau khổ cùng vui vẻ này thay nhau xẹt qua thân thể cô, khiến cô cực độ khát vọng một loại giải thoát.

Anh đẩy hai chân cô áp xuống ngực, cả người dùng sức đè nặng lên cô, trước ngực bị gắt gao áp lên, trong lòng càng khó chịu đến điên cuồng, mỗi một lần xâm lược của anh giống như vĩnh viễn không kết thúc, thậm chí còn càng lúc càng mãnh liệt, cô không biết phải đem sự khó chịu ở trong lòng và thân thể cùng với sự khô nóng kia tiêu trừ thế nào, mỗi một lần anh đâm vào rồi rút ra cũng có thể làm cho cô khó chịu muốn thét chói tai, cả người bị đè nặng không thể nhúc nhích, chỉ có thể để những tiếng rên rỉ trong miệng liên tục phát ra. Mà loạt thanh âm mê người kia lại càng khiến anh vui vẻ, động tác cũng dần trở nên điên cuồng hơn, làm cho cô không ngừng kêu to hơn, không khí trong phòng lưu chuyển một loại gọi cảm đến chết người.

Anh bỗng nhiên kim chặt bên thắt lưng cô, gia tốc luật động, cả người cô run rẩy chỉ có thể thuận theo từng đợt xâm nhập mãnh liệt của anh, khoái cảm nhanh chóng tràn ngập toàn bộ trái tim, thân thể lại giống như càng lúc càng trống rỗng, móng tay bầu chặt trên vai anh, đáy mắt hiện lên từng tia đau đớn khó nén, cô rất muốn rất muốn anh ôm chặt lấy cô. Anh gầm nhẹ một tiếng, điên cuồng ra vào, càng lúc càng nhanh, đột nhiên trước mắt hiện lên một luồng ánh sáng trắng, cô thét một tiếng, ưỡn người lên, đầu ngón tay ngón chân đều bị một luồng điện mãnh liệt làm cho bó chặt lại, anh dùng sức ôm lấy cô, ở trong lòng anh vô cùng ầm áp, Tổ Tổ thở gấp, cả người từ từ nổi lông, toàn bộ người anh thoáng chốc lại ép lên trên người cô, nặng nề nhưng lại ngập tràn cảm giác an toàn. Cô vuốt ve tấm lưng trần của anh, cảm thụ được anh ở trong ngực mình thở dốc, trái tim từ từ thả chậm tốc độ, anh cúi đầu xuống dịu dàng hôn lên môi cô, “Anh rất yêu em.” Cô cũng tỉnh tế hồn trả lại, một nụ cười ở khoé môi cũng từ từ vẽ lên.

Buổi trưa ngày chủ nhật kia hai người họ ôm nhau tiến vào những giấc mơ ngọt ngào đắm say Ngoại truyện Tướng Tình 2

Chung Tình đang ngồi ở nhà đọc sách, điện thoại ở trong phòng khách liên reo lên, mẹ cô ở bên ngoài gọi, “Tiểu Tình, điện thoại của Tướng Tướng này.” Chung Tình khê nhú mày, gì nữa đây? Cô bất đắc dĩ từ trong phòng đi ra, tiếp nhận điện thoại từ tay mẹ mình, thấy mẹ mình mỉm cười, cô đành mở miệng trả lời, “Ừm?”

Thanh âm của Mạnh Tướng nhanh chóng vọt vào tai cô, “Tình Tình, anh lấy được một thứ mà em vẫn luôn muốn này.” Giọng nói dồn dập mang theo một chút hưng phấn, Chung Tình đành miễn cưỡng hỏi, “Thứ gì

vậy?” “Em qua đây, anh cho em biết.” Anh Tường ở đầu dây bên kia quẩn rũ cô, Chung Tình lại chẳng quan tâm, liếc mắt một cái, “Không muốn nói thì thôi đi.” Tại sao cô phải qua, sao anh không tự mình qua chứ? Nói xong cô định cúp luôn điện thoại, Mạnh Tường ở đầu dây bên kia lại ồn ào, “Này, này, đừng cúp máy đấy, em qua đây, anh đảm bảo em nhất định sẽ kích động à xem.” Chung Tình liếc mắt lườm vào ống tai nghe, khẽ hừ một tiếng về mặt âm u tối sầm nhìn Chung Duệ đang đi qua trước mắt, liền dùng ánh mắt ý bảo em trai mình lại đây, Chung Duệ nghiêng đầu nhìn cô, rồi tiếp tục đi vào phòng mình.

“Tình Tình, em còn ở đó không? Thật sự, cái này, anh đảm bảo em sẽ thích, nếu không tới, nhất định sẽ hối hận.” Mạnh Tường lại ở đầu bên kia kêu to, Chung Tình không nhin được đáp lại, “Nếu như em không hối hận thì sao?” Anh toàn thích phóng đại, đặc biệt là ở trước mặt cô, luôn luôn thề thốt son sắt.

“Là liên quan đến người em muốn gặp nhất.” Mạnh Tường nghĩ là cô không tin, quyết định ra đòn sát thủ.

Quả nhiên, về mặt cô lập tức chăm chú, “Châu Kiệt Luân?” Anh biết cô mê Châu Kiệt Luân, từ đầu đến chân đều thích mê.

“Ha, ha, trước tiên em cứ tới đi.” Anh cố ý thừa nước đục thả câu, Chung Tình do dự một chút, đành đáp ứng đến ngay lập tức.

—

Một loạt tiếng chuông cửa vang lên, Mạnh Tường nhanh chóng chạy ra khỏi phòng mở cửa. Cửa vừa mở ra, về mặt hưng phấn của anh liền thay đổi luôn, Chung Tình đứng là có tới, thế nhưng cô còn mang theo Chung Duệ, sao cô lại đưa cả Tiểu Duệ đến chứ.

“Có thứ gì hay ạ?” Chung Duệ nhanh chân chen vào phòng, vừa đi vừa nói.

Mạnh Tường buồn bực liếc mắt nhìn Chung Tình, hai tay cô đan vào nhau, “Nó nghe được, không phải em bắt.” Thật ra, là cô kiên quyết kéo Chung Duệ tới đây, dù sao tiểu Duệ cũng thích Châu Kiệt Luân mà.

Mạnh Tường không thể làm gì hơn, đành đóng cửa lại, nhìn hai chị em nhà nọ ngồi trên ghế salon, đành đi vào trong phòng mình lấy ra món quà đây tình cảm của mình ra, “Vé vào cửa concert của Châu Kiệt Luân!”

A!!! Nguyên bản là một Chung Duệ lạnh lùng giống như băng tuyết, vừa nhìn thấy vé trên tay anh, cả người đều hưng phấn nhảy dựng từ trên ghế, kích động đoạt lấy vé, “AAAA, lại còn là vé VIP, anh Tường Tường, anh quá*****.” Chung Tình cũng đứng lên, hưng hăng đánh một phát vào đầu cậu, “Không được nói bậy.” Tiểu Duệ ôm đầu nhìn chị mình, “Này, thế mà cũng?” Chung Tình lại muốn đánh thêm một cái, Tiểu Duệ đã nhanh chóng vọt đến đằng sau Mạnh Tường, “Anh Tường.” Mạnh Tường chỉ biết cười cười nhìn cô, che cho Tiểu Duệ.

Chung Tình rút tay về, liếc nhìn anh hỏi, “Anh lấy ở đâu vậy?” Thật ra trong lòng cô cũng có chút kích động, nhưng Tiểu Duệ kia hưng phấn quá mức hoàn toàn làm cô hết muốn kích động luôn, nên cô mới có thể che giấu, bày ra một bộ dáng không quan tâm

“Ba anh cho, người khác đưa cho ba làm khách mời. Nghe nói là vé nội bộ, bên ngoài không có bán.” Mạnh Tường vừa nghe có người muốn đưa cho ba mình vé thì lập tức bảo ba anh lấy, định hẹn Tình Tình, cô nhất định sẽ vui đến phát điên.

“Có hai vé thôi ạ?” Chung Tình đoạt lấy vé từ trong tay của Chung Duệ, người này còn liếc mắt với cô.

“Ừ, vé rất khó kiếm.” Nghe nói người phụ trách chương trình này có chút việc làm ăn với ba anh, nên mới cố ý tặng hai vé làm khách mời.

Chung Tình dương dương tự đắc cầm hai vé trên tay, suy nghĩ một chút, “Tiểu Duệ nhất định muốn đi, em cũng muốn đi. Vậy anh làm sao đây?” Chung Tình đáng yêu nhường mi, tỏ vẻ khó xử.

Mạnh Tường hít vào rồi lại thở ra, hừ, tại sao anh lại quên tiểu Duệ chứ. Ban đầu, anh dự định cùng Tình Tình đi xem Châu Kiệt Luân mà cô mê nhất, nhưng lại quên mất tiểu Duệ cũng mê Châu Kiệt Luân, Tình Tình muốn đi, tiểu Duệ không có khả năng sẽ không đi.

Tiểu Duệ cầm vé cười trộm hai tiếng, “Anh Tường, anh định hẹn chị em cùng đi chứ gì.” Chung Tình trừng mắt liếc tiểu Duệ một cái, quay mặt lại suy nghĩ, “Quên đi, em không đi nữa. Vé của anh, lại hại anh không

được đi, như thế sao được.” Nói xong, cô đem vé đặt vào trong tay Mạnh Tường.

Mạnh Tường chợt quỳnh lên, vừa định kéo Chung Tình, tiểu Duệ đã nhanh chóng đoạt lấy vé trong tay anh, “Coi như thế đi, chị không đi, anh đi cũng không có ý nghĩa, cứ dứt khoát đưa cho em hai vé này là được, em mời bạn cùng đi.” Nói xong cậu cầm vé vọt vào trong phòng anh vui mừng hớn hờ. Mạnh Tường trừng mắt nhìn một lát, sau đó nhanh chóng ngồi cạnh Chung tình, “Em thật không đi sao? Không phải em muốn nhìn thấy người ta hát lắm sao?”

Chung Tình liếc mắt nhìn anh, “Ai bảo anh lấy được có hai vé.” Mạnh Tường nhìn cô oán giận, nhanh chóng cười nói, “Anh thử đi hỏi lại ba, nói không chừng còn có thể lấy thêm.” Không nghĩ tới, vất vả lấy được lại để cho tên Tiểu Duệ kia hưởng hết.

“Quên đi, như thế phiền phức lắm, tự mình đi mua thôi.” Chung Tình không cảm kích gì cả liền đứng lên, gọi to lên, “Tiểu Duệ, còn đặc ý gì ở bên trong nữa, về nhà.” Chốc lát sau, Tiểu Duệ lại lạnh lạnh lùng lùng đi ra.

“Em lấy vé của anh ấy, cũng không cảm ơn một tiếng. Không lẽ phép gì cả, đem vé trả lại đi.” Chung Tình quát. Tiểu Duệ liền vội vàng vàng cầm chặt vé ở trong túi, nói, “Anh Tường, cảm ơn anh nhé. Thật ra, em cũng là giúp anh thôi, vừa mới rồi em nhìn kỹ thì hai vé hình như không phải là ngồi gần nhau, nếu như anh cùng chị đi, nhất định cũng không thích hợp.” Mạnh Tường trừng mắt với cậu ta, đúng là đã được tiện nghi còn khoe mẽ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Tình Tình, anh cũng không tiện nói thêm.

“Đừng nói vớ vẩn nữa, đi.” Chung Tình lại muốn đánh lên đầu tiểu Duệ, cậu đã nhanh chóng nhảy lên đến cạnh cửa, trộm cười nói, “Anh Tường, chị em phỏng chừng không xem được sẽ rất buồn bực, anh nhanh nghĩ biện pháp đỡ đi, em tránh trước nhé.” Nói xong cậu kéo cửa ra, chạy đi trước.

Chung Tình giậm chân một cái, mặt đỏ bừng lên, “Chung Duệ!” Đảo mắt cô lại thấy Mạnh Tường đang nhìn chằm chằm mình, mặt cô càng đỏ hơn, cô quỳnh lên nhằm ngay phía cửa, cũng muốn rời đi.

Không ngờ, Mạnh Tường đã nhanh kéo lại, “Tình Tình.” Còn chưa nói rõ ràng, sao cô đã muốn đi.” Chung tình giương mắt trừng anh, mặt đỏ vẫn chưa hết, ánh mắt xấu hổ hơi rũ xuống, “Lấy thêm vé đi rồi nói.” Nói xong cô đã muốn giựt ra khỏi tay anh.

Mạnh Tường lại dùng sức kéo lại, cô nhất thời không đứng vững, toàn bộ lưng đều nằm gọn trong lòng anh, “Tình Tình, gần đây vì sao em không để ý đến anh nữa?” Gần đây đi tìm cô, cô đều nói bận, tan học cũng không muốn đi cùng anh. Hơn nữa, ngày hôm qua còn thấy một cậu nam sinh quần ở bên cạnh cô. Mạnh Tường càng nghĩ trong lòng lại như có ngọn lửa thiêu đốt, cố không phải bảo bận lắm sao? Sao lại có thời gian mà để tâm đến người khác.

“Nào có?” Chung Tình khê đẩy, rời khỏi vòng tay của anh. Số lần cô gặp anh còn nhiều hơn số lần gặp ba mẹ mình. Cô không biết là mình và Mạnh Tường thật có duyên, chính là do hai bên cha mẹ tận lực an bài, từ mẫu giáo đến tiểu học, rồi đến trung học, bây giờ là cao trung, cô và Mạnh Tường vẫn luôn là bạn cùng trường. Mỗi ngày gặp mặt đều thấy phiền, hơn nữa Mạnh Tường ngày nào cũng bảo hộ cô dính chặt ở bên người, các bạn học khác đều cười cô, mỗi lần đều khiến cô lúng túng. Kết quả, bây giờ, càng gặp anh cô càng thấy phiền, có lúc thật muốn có thể làm bộ không nhận ra anh.

“Cậu học sinh hôm qua là ai?” Tất nhiên anh không để cô lảng tránh như vậy, chỉ cần một vài người khả nghi xuất hiện bên cạnh cô, anh đều canh phòng nghiêm ngặt, giữ khư khư.

Chung Tình nhú mày, “Nam sinh nào?” Sao cô lại không nhớ rõ.

“Người đưa thư tình cho em ấy.” Hừ, cô còn giả vờ, từ xa anh đã nhìn thấy người kia chặn trước mặt cô. Thật quá mức, Tình Tình mới học lớp mười, những nam sinh này thì như sắp đến đầu gối rồi.

Chung Tình phì một tiếng nở nụ cười, “Anh mới có người đưa thư tình ấy, đấy là người hỏi đường.” Mạnh Tường sững sốt một chút, khoe miệng bất giác cong lên, thì ra là thế.

“Anh cho là người khác đều rảnh rỗi như vậy giống anh sao, mỗi ngày không có việc gì cũng đều nhận thư tình.” Chung Tình lườm anh một cái, Mạnh Tường ở trong trường rất nổi tiếng, từ lớp mười đến cấp ba đều có nữ sinh viết thư tình cho anh. Nhưng người này đáng hận nhất là mỗi lần nhận thư tình đều ném cho cô, nói để cho cô tự loại bỏ, còn nói nếu như cô không xem thì có thể trực tiếp vứt đi. Bạn nói người

này khoe khoang thật nhàm chán, làm hại cô không muốn xem nhưng lại không dám vứt, cuối cùng chỉ có thể xách hết mang đến nhà anh.

Mạnh Tường lại hi hi ha ha nói, “Toàn bộ anh đều nộp cho em còn gì.” Nhìn anh cỡ nào thẳng thắn cùng thành khẩn.

Chung Tình vô cùng khinh bỉ, ai muốn lấy thư tình của anh, đem đi làm giấy vụn người ta cũng không lấy! Chung Tình đẩy anh ra, định mở cửa. Mạnh Tường lại khê cười kéo cô lại, “Nói thật, nếu em muốn đi xem Châu Kiệt Luân, anh sẽ đi mua vé, tìm ba anh cũng phiền thật.” Anh thực sự rất muốn cùng cô đi xem ca nhạc này.

“Không cần đâu, Chu Đồng nói nạp tiền điện thoại có thể được tặng vé, cậu ấy có thể giúp em lấy vé đấy.” Tuy rằng có vé VIP thật tốt, nhưng nếu Mạnh Tường phải đi tìm ba nuôi, cô lại cảm thấy không ổn. Ngược lại, Chu Đồng cũng đang giúp cô nghĩ cách rồi.

Mạnh Tường vừa nghe thấy tên Chu Đồng, mặt liền đen đi, đầu heo này tại sao mỗi lần đều phải cướp trước mặt anh như vậy. “Anh nhất định có thể lấy được vé, không cần cậu ta lo đâu.” Thực sự là kỳ lạ, cái tên Chu Đồng tai to mặt lớn kia, làm sao Tình Tình của anh cứ thích quẩn quýt lấy cậu ta chơi vậy, lại còn coi cậu ta là bạn tri kỷ nữa, có việc gì đều gọi cậu ta đầu tiên chứ không phải anh.

“Anh giữ lại ấy em gái cùng học kia đi.” Chung Tình biết mình nhắc tới Chu Đồng, anh lại muốn phát điên. Hai người bọn họ chả biết có chuyện gì, lại còn ai cũng xem không vừa mắt. Thật ra, tính cách của Chu Đồng rất tốt, rất hay dỗ mặt, thậm chí so với cô còn ôn hoà hơn, nhưng mỗi lần đối mặt với Mạnh Tường lại toàn đen mặt. Chính là bởi vì cá tính của Chu Đồng tốt, cô với cậu ấy mới có thể làm tri kỷ, không, phải nói là càng giống chị em phụ nữ tốt với nhau. Chu Đồng ngay cả người mình thích cũng muốn hỏi ý kiến cô đầu tiên. Nhưng Mạnh Tường hình như cực kỳ không thích gặp Chu Đồng, thậm chí còn nhất quyết yêu cầu cô không được để ý đến cậu ấy, bạn nói người này quá bá đạo, quá quá bá đạo ấy. Cô mới mặc kệ mấy cái yêu cầu dở hơi của anh, bên cạnh anh thì toàn bạn bè xấu không, dựa vào đâu còn quẩn cô.

Mạnh Tường thấy cô nói vậy, liền kéo cô lại giải thích, “Anh chỉ muốn đi với em.” Chung Tình bĩu môi, nửa câu ở lại trong bụng chưa nói ra, cô tình nguyện cùng Chu Đồng đi chứ không muốn cùng anh đi. Nếu như cùng anh đi xem ca nhạc, không chừng còn có thể gặp mấy cô nữ sinh hoa si anh lúc ẩn lúc hiện trước mặt, ảnh hưởng đến tâm tình của cô.

Hai người vừa kéo vừa đẩy, đúng lúc cửa kéo kẹt một tiếng, ba mẹ Mạnh Tường đã trở về. Vừa nhìn thấy hai người đứng ở cạnh cửa lồi lồi kéo kéo thì liền nở nụ cười, mẹ nuôi nói, “Ồ, Tiểu Tình tới à.” Chung Tình nhanh chóng giắt tay ra khỏi tay anh, đỏ mặt kêu một tiếng, “Chào ba nuôi, mẹ nuôi.” Trước đây khi còn bé gọi như vậy đã thành thói quen, nhưng bây giờ lớn rồi, lại gọi như vậy cô thấy không được tự nhiên. Cho nên, hiện tại cô cũng không thích đến Mạnh gia nữa, chính là sợ nhìn thấy hai người họ, lại không biết xưng hô gì. Hơn nữa ba mẹ hai nhà chỉ cần nhìn thấy cô và Mạnh Tường ở chung với nhau, đều sẽ thần thần bí bí cười, ánh mắt kia trần trụi như muốn nói giữa hai người họ thế nào cũng phải có gì đó.

“Sao lại đứng ở cửa, đi vào trong ngồi nói.” Lộ Hiểu Vụ vừa cười vừa đi vào trong, nhìn hai đứa còn đang bất động đứng ở một bên, “Nếu như thấy không tiện, hai đứa về phòng chơi đi. Chúng ta không quấy rầy đâu.” Nói xong, Lộ Lộ liền kéo Dịch Nam đi khỏi.

Chung Tình bị mẹ nuôi nói như vậy, mặt càng đỏ hơn, Mạnh Tường lại ở một bên trộm mừng. Chung Tình lúng túng đứng ở cạnh cửa, muốn chạy lại cảm thấy không ổn lắm, mẹ nuôi ba nuôi vừa mới về, chưa gì đã nói phải đi, thế cũng không lẽ phép gì. Nhưng nếu ở lại đây, lại không biết Mạnh Tường muốn nói gì nữa, thực sự cô có chút không tình nguyện.

Mạnh Tường khoác tay ôm lấy vai cô, ở bên tai cô nói nhỏ, “Nhìn anh đi lấy vé này.” Nói xong anh liền đi về phía ba mình kêu lên, “Ba, vé concert của Châu Kiệt Luân còn không ạ? Cho con hai vé khác đi.” Mạnh Dịch Nam trả lời, “Không phải đã đưa cho con hai vé rồi sao?” “Tiểu Duệ cũng muốn đi, thiếu vé mà.” “Ừ. Mai ba đi hỏi.” Mạnh Dịch Nam thuận miệng nói.

Mạnh Tường nhìn Chung Tình, trông chả có vẻ vui mừng gì cả, lại nhanh chóng kêu, “Không được, ba đi hỏi ngay được không, chậm một chút là hết vé. Tình Tình rất muốn đi xem.” Nói xong anh còn quay ra nhìn Tình Tình chớp mắt cười. Chung Tình nghiêng răng nghiêng lợi, sao anh lại phải kéo cô vào, liền vùng

tay anh ra đi vào phòng khách. “Ba nuôi, nếu như quá phiền thì thôi ă, bạn con cũng có thể lấy được vé.” Mạch Dịch Nam vừa muốn mở miệng, liền thấy biểu tình mãnh liệt của con mình ở phía sau Chung Tình, bảo ông nhất định phải gọi. Mạch Dịch Nam hiểu ý cười cười, “Không phiền, ba đi gọi điện hỏi xem.” Nói xong thì lại nháy mắt nhìn con trai, quả nhiên đứa con trai liền mặt mày rạng rỡ.

Mạch Dịch Nam gọi điện nói rằng, không muốn nợ nhân tình người khác, nên muốn người ta bán. Người kia đồng ý sẽ kiếm thêm hai vé nữa, Mạnh Tường liền làm khẩu hình với ba mình, “Phải gần nhau.” Mạch Dịch Nam gật đầu, cố ý mua hai vé liên tiếp, người kia cũng vội vàng đáp ứng.

OK, thế là xong. Mạnh Tường vui vẻ vỗ mạnh lên vai ba mình, “Thank you!” Mạch Dịch Nam nhìn con, trong lòng khẽ cười, tiểu tử này một khi vui thì đều nói tiếng Anh. Xem ra, nếu như không lấy được hai vé kia, tối nay nhất định nó sẽ bày ra cái bộ mặt kinh khủng gì không biết nữa.

Mạnh Tường ôm chặt vai của Tình Tình, “Anh đã nói mọi việc đều ổn mà. Nói cho đầu heo kia biết, bảo cậu ta cứ giữ lấy từ từ mà xem.” Vừa nghĩ đến việc có thể cùng Tình Tình đi xem, Mạnh Tường lại vui vẻ muốn nhảy lên.

Tình Tình hơi giận, lại mắng Chu Đồng là đầu heo, nhưng nhìn thấy mặt của ba nuôi ở đây, cô cũng không tiện phát tác, chỉ có thể mỉm cười nói, “Cám ơn ba nuôi.” Sau đó cô nói chuyện vu vơ rồi rời khỏi vòng ôm kia, thoát ly khỏi sự kiểm soát của Mạnh Tường.

Kết quả, hôm đó Chung Tình vẫn bị mẹ nuôi bắt ở lại Mạnh gia ăn cơm tối. Gọi điện thoại về nhà, mẹ cô hỏi cũng chẳng thêm hỏi đã nói được thôi, Chung Tình điên cuồng đổ mồ hôi, sao mẹ cô lại có thể như vậy, kết quả mẹ còn từ từ ném nốt một câu cuối cùng sang đây, “Nhớ kỹ để Mạnh Tường đưa con về.” Chung Tình cực kỳ không biết nói gì, quả nhiên chỉ cần người nhà biết cô ở Mạnh Gia, liền cảm thấy việc cô không về nhà là một điều dĩ nhiên.

Mạnh Tường chen vào ở bên cạnh cô, “Mẹ nuôi yên tâm, con nhất định sẽ đưa em ấy về.” Chung Tình mặt tối sầm lại, trực tiếp cúp máy. Cố sức đẩy Mạnh Tường ra, thật ra không gọi về cũng chẳng sao, chỉ cần tiểu Duệ về nhà và nói cô ở lại Mạnh gia, ba mẹ cô phỏng chừng cả cơm tối cũng sẽ không thềm chuẩn bị cho cô nữa. Chung Tình càng nghĩ càng giận, vì sao tất cả mọi người đều cho là cô và anh có gì đó, bọn họ càng nghĩ vậy cô càng phản kháng.

Mạnh Tường nhìn thấy vẻ mặt không vui của cô, liền đi đến gần cô hơn, “Sao vậy? Vé lấy được rồi còn không vui à?” Anh tưởng cô còn muốn đi cùng Chu Đồng, cho nên mất hứng. Chung Tình còn chẳng thèm cười, “Vui, em có thể không vui sao? Sớm biết rằng kiếm được vé tốt như vậy, để anh lấy nhiều một chút, cho cả Chu Đồng đi thử xem hiểu quả của cái vé VIP này nữa.” Ha ha, quả nhiên sắc mặt anh đã trầm xuống, “Em động tí là lại muốn dính lấy cái đầu heo kia.” Mỗi lần cứ nhìn thấy bóng dáng béo ú ấy thoáng qua ở cạnh Tình Tình thôi, trong lòng anh đã thấy chán ngấy rồi, tiểu tử này thực sự là từ bé còn chưa có bị đánh cho sợ, đến bây giờ vẫn còn quẩn lầy Tình Tình.

“Mạnh Tường, anh còn kêu cậu ấy là đầu heo, em gọi anh là pháo xịt!” Chung Tình hung tợn uy hiếp anh.

Khi còn bé, một đám người chơi với nhau, tất cả mọi người đều có một biệt danh, bởi vì Chu Đồng béo cho nên mọi người đều gọi cậu ấy là, “Heo béo hoặc Mập” đương nhiên cái tên heo béo khó nghe là do Mạnh Tường đặt. Mà Chu Đồng cũng không hề tỏ ra yếu thế, cũng tặng cho anh một biệt danh là pháo xịt. Bởi vì anh kêu là Mạnh Tường, đọc gần giống với “Hưởng”, hoá ra từng có người gọi anh là “Hưởng pháo.” (nghĩa là Pháo vang), kết quả lại bị Chu Đồng đổi thành pháo xịt, giễu cợt anh chỉ được cái hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Sau này, mọi người cũng đều gọi như vậy, làm cho Mạnh Tường cực kì tức giận. Thù hận hai người càng kết lại càng sâu đương nhiên chủ yếu vẫn là vì Chung Tình, hai người không bao giờ chịu nhường. Mạnh Tường ý vào quan hệ giữa hai nhà Mạnh- Chung, thường tự cho mình là người bảo vệ cho Tình Tình, mà Tình Tình không thích nhất là bị anh trói buộc, ngược lại lại cô rất thân với Chu Đồng, điều này làm cho Mạnh Tường vừa tức vừa buồn bực.

Mạnh Tường biến sắc, “Sao em phải bảo vệ cậu ta như vậy?”

Chung Tình lườm anh, “Ai bảo anh bắt nạt cậu ấy.” Đừng thấy Chu Đồng béo, cả người đều là thịt giả, muốn động thủ cũng không phải là đối thủ của anh, cho nên từ bé không ít lần bị anh đâm. Chu Đồng được

Tình Tình cứu nhiều lần, cũng liền đối với cô tốt hơn. Mạnh Tường không nghĩ tới đáng nhẽ mình phải đánh cho Chu Đồng chạy mất, kết quả lại làm cho hai người càng trở nên thân hơn.

“Đần thì không có cách chữa đâu. Em cứ ở cùng cậu ta, thể nào cũng bị lây à xem.” Mạnh Tường đối với Chu Đồng mà nói thì độc miệng nặng tay, mỗi lần đều khiến cho Chu Đồng kia phải đi đường vòng.

“Em tự thấy mình đần rồi.” Chung Tình hừ nhẹ một tiếng, Mạnh Tường ngẩn ngơ nhìn cô, “Mỗi ngày đều bị người ngu ngốc như anh quẩn lấy.” Nói xong cô liền đi vào trong phòng ăn. Mạnh Tường nhìn theo bóng lưng cô, càng nghĩ càng phiền muộn, anh đã chọc cô gì vậy? Vì sao cô có thể đối xử tốt với Chu Đồng, lại hết lần này đến lần khác chán ghét anh? Mạnh Tường trầm nghĩ cũng không hiểu được vì sao.

Nhiều năm sau, lúc Mạnh Tường gặp lại Chu Đồng. Rót cục liền đi hỏi cậu ta, kết quả, một câu nói của Chu Đồng kia đã làm anh tỉnh ngộ, “Anh muốn làm bạn trai của Tình Tình, làm bạn hay là làm người giám hộ của cậu ấy?”

Nhưng không nghĩ tới, chờ đến lúc anh rốt cục chuyển biến suy nghĩ, dự định sẽ thật tâm đối đãi với Chung Tình thì, sự chán ghét của cô đối với anh đã ăn sâu bén rễ không có cách nào thay đổi được nữa, cô đã chạy trốn tới nước ngoài rồi!

Số anh thật khổ, dù có đuổi nhiều năm như vậy, nhưng càng đuổi người càng chạy! Được rồi, nói như thế nào Mạnh Tường anh cũng là đội trưởng đội đá bóng, lại là một người chạy Marathon cự ly dài, Tình Tình, em dù có chạy đến chân trời góc biển, nhất định anh vẫn sẽ đuổi được em, em cứ chờ xem!

63. Chương 63: Trẻ Con

Sau đám cưới, lần đầu tiên Tổ Tổ gặp lại A Cường, không ngờ lại là chuyện của nửa tháng sau. Lúc đi qua cổng cô nhi viện, vừa thấy một khuôn mặt khôi ngô đang đứng dưới bóng cây đa từ phía xa, cô đã khẽ nở nụ cười

Tiếng bọn nhỏ kêu lên vui mừng làm kinh động đến A Cường, anh vừa xoay người, đã nhìn thấy cô, cả người anh khẽ run lên rồi từ từ trở nên bình tĩnh, sau đó anh đi về phía cô.

Tổ Tổ ôm bọn nhỏ, rồi đưa mấy món quà ở trong tay mình cho Đình Đình, bảo nó dẫn bọn trẻ đi chơi trong khi đó A Cường chỉ đứng ở một bên nhìn cô, Tổ Tổ mỉm cười đứng dậy, nhẹ giọng gọi, “A Cường.” Anh cẩn thận nhìn cô một lượt, vết thương đã được làm mờ đi rất nhiều khiến cho vẻ ngoài của cô hồi phục tới hơn 90%, thật sự là quá tốt, “Tổ Tổ, em có khỏe không?” Trong giọng nói bình thản ấy vẫn còn đè nặng một chút tha thiết, anh vẫn luôn lo lắng cho cô như vậy. Tổ Tổ cười, hai mắt cong lên, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, “Em rất tốt, A Cường, cảm ơn anh.” Kết hôn quá gấp gáp, tuần trăng mật cũng vội vàng vàng, cho nên, cô chỉ có thể nhờ A Cường giúp cô xin nghỉ việc ở khách sạn. Thật ra, lúc đó cô rất muốn giải thích nhiều hơn với A Cường, nhưng Chung Bình còn chưa cho cô cơ hội nào để nói thì đã kéo cô đi tuần trăng mật luôn rồi. Sau đó khi trở về từ Maldives, cô muốn hẹn A Cường ra ngoài gặp mặt, nhưng lại cứ bị chuyện nhà cửa và Chung Bình quẩn lấy thân, một là phải đến thăm ba mẹ chồng, hai là phải chuẩn bị cho chuyến đi Hàn Quốc, cho nên cuộc gặp mặt cứ như thế mà kéo dài không có cách nào thực hiện được.

A Cường nhìn Tổ Tổ đang đứng ở trước mặt mình, từ chân mày đến khoé môi đều ẩn hiện nụ cười hạnh phúc. Anh đành than thầm trong lòng, chỉ cần Tổ Tổ hạnh phúc là đủ rồi, Tổ Tổ nên có hạnh phúc của riêng cô, “Đừng khách sáo, quản lý Tổng là người rất dễ nói chuyện, việc em xin nghỉ anh đều làm thủ tục thay em xong xuôi rồi.” Nói đến đây, A Cường bỗng ngừng lại, giọng hơi trầm xuống, “Chỉ là không nghĩ tới, lâu như vậy mới có thể gặp được em.” Âm cuối cùng vẫn còn kéo dài, lộ ra một chút bất đắc dĩ, và cả một chút mất mát.

Tổ Tổ có chút hổ thẹn, lờ ra đến miệng cũng không biết nên mở lời thế nào, do dự một hồi, cũng chỉ có thể nói, “A Cường, xin lỗi.” Cô hiểu vì sao anh cảm thấy mất mát, nhưng có những việc cuối cùng cô vẫn phải phụ lòng anh.

A Cường liếc nhìn cô, thôi không tự giễu mình nữa, anh khẽ cười, “Anh còn tưởng rằng đã bị người nào đó xếp vào sổ đen rồi.” Tổ Tổ ngẩn ra, hiểu ý tứ sâu xa của anh, cô ngượng ngùng cắn môi, “Sao như thế được! Chung Bình còn nói phải mời anh...” Đang nói, cô đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt ửng đỏ, thật ra Chung Bình bảo rằng anh muốn mời bạn bè của cô đến nhà một lần. Đám cưới lần đó, ngoại trừ viện trưởng và tụi nhỏ, người nhà cô dâu đều vắng mặt, cho nên Chung Bình muốn đền cho cô một buổi lễ nhỏ khác, anh sẽ mở tiệc mời bạn bè của cô, đương nhiên có bao gồm cả A Cường, người đã quan tâm đến cô nhất.

A Cường nhìn Tổ Tổ cúi đầu xuống, cuối cùng cũng đành nở nụ cười nhẹ nhõm, “Thế sao, rượu mừng của em anh còn chưa được uống, cái này không thể thiếu được đâu nhé!” Nói xong anh còn vỗ vỗ lên vai cô, “Nhớ kỹ, mọi người ở đây chính là nhà ngoại của em, sau này nếu như cậu ta ức hiếp em, nhất định phải nói cho anh biết.” Tổ Tổ cảm động, bắt lấy bàn tay anh đang muốn thu về, rồi nắm thật chặt, “A Cường, cảm ơn anh.” Bàn tay anh dày rộng mà ấm áp, anh vẫn luôn luôn yên lặng, âm thầm chăm sóc và giúp đỡ cô, dùng những cách thức quan tâm giản dị, đơn thuần nhất để làm bạn với cô, cùng cô bước trên mọi nẻo đường, anh chính là người anh mà cô tin tưởng nhất. Anh nhìn thấy trong mắt cô đã dâng đầy nước, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn, cưng chiều vỗ lên trán cô, “Nha đầu ngốc, người một nhà mà nói cảm ơn cái gì.” Lệ ngấn quanh vòng, nhưng cô vẫn nở nụ cười vô cùng hạnh phúc, người một nhà, họ vĩnh viễn sẽ là người một nhà.

Sau khi kết hôn được ba tháng, Tổ Tổ mang thai.

Người nhà Chung gia từ trên xuống dưới đều vô cùng phấn khởi, vui vẻ, đương nhiên vẫn ngoại trừ ba Chung, người lạnh nhạt với cô nhất. Ngược lại bà cụ là người vui nhất, vội vàng giục mẹ Chung đến nhà chăm sóc cho Tổ Tổ, nhất thời khiến cô trở thành một trân bảo được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, luôn luôn được yêu thương, che chở. Chung Bình cũng bắt đầu đến chỗ A Nam để học tập kinh nghiệm làm bố, Lộ Lộ cũng thường đến chỗ Tổ Tổ chơi, dặn dò cô những điều cần chú ý khi mang thai.

Chung Bình đẩy cửa phòng ngủ, nhìn Tổ Tổ đang yên tĩnh ngủ trên giường, nhớ mẹ mình nói, Tổ Tổ đã ngủ cả một buổi chiều rồi, không nghĩ tới lúc mang thai, cô ấy lại có thể ngủ nhiều đến như vậy.

Anh thay quần áo, rồi vào phòng vệ sinh rửa tay, sau đó mới rón rén đến nằm nghiêng trên giường, ngắm nhìn bộ dáng Tổ Tổ lúc ngủ, vùng xung quanh lông mày đều cau lại, anh không nhịn được liền đưa tay ra khẽ vuốt, không biết cô mơ tới gì nữa? Vì sao lại phải cau mày.

Không ngờ, Tổ Tổ lại bị anh đánh thức, cô giật giật hai mắt rồi chậm rãi mở ra, vừa nhìn thấy anh, thì mỉm cười, “Chung Bình.”

Chung Bình xốc chăn lên chui vào bên trong, ôm chặt cô vào trong lòng mình, rồi hôn lên môi cô, bàn tay chậm rãi xoa lên phần bụng có chút nhô lên, “Một lăm phải không?” Tổ Tổ nằm ở trong lòng anh, khẽ gật đầu, “Không biết vì sao ngủ nhiều như vậy mà vẫn còn buồn ngủ.” Gần đây, cô thực sự rất hay mệt mỏi, thường chỉ cần ngồi một lúc thôi là cả người đã lại rã rời.

“Hôm nay thấy khó chịu sao?” Chung Bình đau lòng ôm lấy cô, Tổ Tổ ồm ồm nghe rất nặng, hầu như mỗi sáng sớm tỉnh dậy đều nôn, cả ngày cũng không ăn nổi thứ gì cả. Lúc này nhìn thấy mặt mũi cô đã có chút hốc hác, anh thương tiếc hôn nhẹ lên môi cô. Tổ Tổ khẽ lắc đầu, chỉ ôm anh không nói chuyện nữa. Chung Bình cảm giác có cái gì đó không đúng, hình như hôm nay cô có tâm sự thì phải, anh nâng mặt cô lên, “Sao vậy? Tại sao không nói gì?”

Tổ Tổ rũ mắt xuống, vẫn lắc đầu. Chung Bình lo lắng ôm chặt cô, “Có phải là không thoải mái không?” Bởi vì mang thai, nên Tổ Tổ có chút khác thường, đặc biệt là mấy ngày gần đây, cô thường hay ngồi ngẩn ngơ không nói gì, cô nhất định là có tâm sự.

Tổ Tổ trầm mặc cả nửa ngày, rốt cục mới mở mắt sâu xa nhìn anh, “Chung Bình, em nghe người ta nói nghén nặng thường sinh con gái.” Anh nghe vậy thì giật mình, chợt cười khê, thì ra cô đang lo lắng chuyện này. Bàn tay anh lại càng ôm cô chặt vào lòng, rất nhanh hôn lên môi cô một cái, “Sinh con gái tốt mà, thu tiền của ngân hàng*”

*mình nghĩ ý của anh ấy là, sinh con gái thì được nhà nước trợ cấp rất nhiều. “Trung Quốc hỗ trợ tiền ngay các gia đình khi sinh con gái. Các bé gái đi học được miễn học phí. Họ còn có chính sách “tình thương”, nghĩa là các cán bộ cấp thôn, xã, huyện phải hỗ trợ các gia đình sinh con một bé nữ. Khi chia nhà, các gia đình sinh con gái được thêm một suất. Bố mẹ của những người sinh con gái khi về già nếu không có lương hưu sẽ được nhà nước chu cấp 600 nhân dân tệ...” (nguồn trên mạng)

Tổ Tổ nhìn anh dường như không đồng tình cho lắm, về mặt cô vẫn vô cùng phiền muộn, “Nhưng em muốn con trai.” Cô biết bà cụ vẫn luôn mơ ước có một đứa cháu trai, nên mới gấp gáp giục Chung Bình kết hôn, không phải thế sao? Hơn nữa Chung Bình là cháu đích tôn của dòng họ, nhất định là ba anh cũng muốn có một đứa cháu trai. Vì thế, cô mới cảm thấy áp lực rất lớn, nếu như sinh con gái, chẳng phải sẽ làm bọn họ thất vọng sao?

“Sinh con trai hay gái đều giống nhau. Con gái cũng tốt, sẽ giống em có một đôi mắt đẹp này, có tính tình thiện lương, chu đáo.” Chung Bình xoa nhẹ lên mắt cô, cười nói.

Tổ Tổ kéo tay anh xuống, lo lắng nói, “Em biết rõ bà muốn cháu trai.” Anh còn cố ý giả vờ không biết, bà không chỉ một lần nhắc đi nhắc lại trước mặt bọn họ là phải sinh con trai, phải thừa kế hương hỏa của Chung gia, hơn nữa Chung Bình là cháu đích tôn, có con trai đối với anh là một điều vô cùng quan trọng.

Chung Bình an ủi cô, “Đừng lo, chỉ là bà đã cao tuổi rồi, đương nhiên muốn có cháu trai để bồi bổ. Nhưng bây giờ đã khác xưa rồi, có con gái còn được người ta ngưỡng mộ nên em đừng bận tâm nữa.” Đương nhiên, anh hiểu rõ mong muốn của cha mẹ mình, mẹ anh thì tạm thời không nói đến, còn bà và ba anh đương nhiên là muốn có cháu trai rồi. Nhưng anh không muốn tạo áp lực cho cô, ngược lại anh còn thích con gái hơn, cứ nhìn cái thằng quỷ nghịch ngợm Mạnh Tường kia mà xem, anh nghĩ có con gái là tốt nhất, còn có thể gần gũi được.

Tổ Tổ ôm chặt anh, “Em không muốn làm mọi người thất vọng.” Vừa nghĩ tới bà cụ sẽ thất vọng, trong lòng cô lại sinh ra một loại cảm giác bứt rứt, cho nên cô vẫn hy vọng là mình mang thai bé trai. Nhưng cô ốm nghén rất nặng, nghe mấy người già ở trong cô nhi viện nói, phản ứng như cô thì sẽ sinh con gái thôi.

Chung Bình vỗ nhẹ lên mặt cô, “Tổ Tổ, mang thai không phải vì những người khác, em chỉ cần vui vẻ là tốt rồi. Không cho phép em cả ngày chau mày ủ dột nữa, nếu không, đứa bé sinh ra lại giống y hệt sáo đen, mắt cau hết lại không nhìn thấy gì nữa đâu.” (mắt nó cũng không cau lắm mà, chả hiểu sao anh so sánh như vậy T____T)

Tổ Tổ vừa nghe, liền xì một tiếng nở nụ cười, khẽ đánh anh, sao anh có thể tưởng tượng con mình xấu xí như vậy (nguyên văn chỗ này con chó xấu xí) Chung Bình nhìn cô rồi nở nụ cười, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. An tâm mà dưỡng thai, nhất định phải để tinh thần thoải mái, vui vẻ, tương lai con mình mới có thể hoạt bát khỏe mạnh được.” Tổ Tổ gật đầu, đúng vậy, để con mình sinh ra thật khỏe mạnh, cô nhất định phải vui vẻ mới được.

Chung Bình chậm rãi xoa nhẹ lên bụng cô, nghiêm túc nói, “Bất kể là con trai hay con gái, sau khi sinh ra đều phải đá vào mông nó, ai lại hại mẹ mình chịu nhiều cực khổ như vậy.” Anh còn hận thù gì nữa, ha ha, trước sau vẫn đau lòng cho Tổ Tổ hơn con mình.

Tổ Tổ đặt tay lên tay anh, “Mẹ vì con chịu khổ là lẽ đương nhiên mà.” Cô rất tự hào vì mình cũng có thể trải qua.....những cảm giác thế này, để cho cô càng cảm nhận được sâu sắc hơn việc làm mẹ là một nghĩa vụ quan trọng thế nào.

Chung Bình cảm động nhìn cô, vĩnh viễn cô cũng không biết nghĩ như thế trước, thôi đi, để anh thay cô làm vậy, cả đời này anh sẽ làm thân hộ mệnh cho cô.

—

Trải qua một giai đoạn mang thai lâu dài sau đó, Tổ Tổ sinh được một bé gái, nặng 7 cân 6 lạng.

Quả nhiên, vừa nghe là bé gái, thì về mặt bà cụ bỗng cứng đờ, nhưng rất nhanh đã tươi cười nói, “Gái cũng tốt, để cho người khác thương yêu. Sau này lại sinh một em trai cũng được.” Ba mẹ Chung đứng ở bên cạnh nên cũng nghe thấy rõ, ba Chung khẽ than nhỏ một tiếng, nhìn Chung Bình đang hưng phấn ôm con gái từ trong phòng đi ra, ông liền bước tới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hồng hồng, vẫn còn nhìn thấy rõ được lông tơ, đôi mắt nhỏ đang nhắm chặt lại, mũi hơi động động. Có lẽ là nghe được tiếng động ở bên ngoài, đứa bé ở trong lòng ba nó liền giật giật, chu cái miệng nhỏ, oa oa khóc lớn tiếng, thanh âm lạnh lạnh vang dội, làm mấy người đứng ngoài đều bị dọa đến giật mình.

Chung Bình nhanh chóng đóng cửa, nựng dỗ nó, ông nhìn chăm chăm vào đứa bé trong vòng tay anh, ánh mắt có phần đầy chờ mong. Chung Bình chợt thấy ấm lòng, đem con gái đưa tới tay ông, “Ba, ôm một cái chứ?” Ông nghe vậy thì sửng sốt vài giây, sau đó run rẩy ôm lấy đứa bé, vừa dùng đưa vừa lẩm bẩm nói gì đó. Nói cũng lạ, mới vừa rồi đứa bé còn oa oa khóc lớn tiếng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, ba Chung nhất thời nở nụ cười, “Cháu không khóc nhé.” Chung Bình nhìn vẻ mặt hưng phấn của ba anh, trong lòng cảm động, may quá ông thích đứa bé này.

Mẹ Chung cũng kích động muốn ôm đứa bé, ba Chung lại luyến tiếc không chịu buông nó ra, đây là cháu gái của hai người họ, rốt cục cũng có thể lên chức ông chú bà rồi. Bà cụ lúc này cũng tiến lại gần, luôn miệng trêu đùa với đứa nhỏ, đứa bé lại vừa mới khóc xong, mũi nhỏ sục sục một lúc mới an tĩnh lại, cuối cùng ngủ rồi. Bà cụ hí hóp mắt nhìn đứa bé, từ từ nở nụ cười, đứa bé này cực kỳ giống Bình Bình lúc vừa mới ra đời.

Đúng lúc y tá đi qua đây, định ôm đứa bé mang đi. Ba Chung nhìn trong tay mình trống không, sửng sốt nửa ngày, mới quay đầu nhìn Chung Bình, “Nó có ổn không?” Chung Bình kích động gật đầu, “Tốt ạ.” Không ngờ ba anh lại có thể chủ động quan tâm đến Tổ Tổ, đây là lần đầu tiên. Trên mặt ông cũng có chút ngưỡng ngấp, quay đầu lại nhìn vợ mình, “Bình Bình không hiểu gì cả, bà giúp nó quan tâm một chút.” Nói xong ông liền đỡ bà cụ đi ra phía ngoài.

Chung Bình vui vẻ ôm mẹ mình, “Ba có thể tiếp nhận cô ấy rồi.” Bà cũng cười, “Ba con thật ra chỉ mạnh miệng thôi, thật ra ông ấy đã sớm nhận Tổ Tổ từ lâu rồi, chỉ là không thể nào mất mặt được nên vẫn không chịu nói. Ông ấy cũng từng lên nói với mẹ rằng, Tổ Tổ quả thật không phải người tham lam tiền bạc.” Chung Bình trợn mắt lên, anh đã sớm nói Tổ Tổ không phải người như vậy. Tóm lại, anh vô cùng vui vẻ khi cuối cùng ông cũng thể bỏ qua thành kiến với cô, từ nay Tổ Tổ không còn phải lo lắng buồn rầu nữa rồi.

Tổ Tổ thật ra vốn sợ bà cụ và ba Chung không thích bé gái, nhưng vừa nhìn thấy bọn họ mới ôm đứa bé là đều không ngờ đặt xuống, thì mọi lo lắng mới dần dần đỡ đi. Lúc Chung Bình nói cho Tổ Tổ biết về sự thay đổi của ông, Tổ Tổ vô cùng cảm kích gọi một tiếng ba, ông cuối cùng cũng đáp lại. Tổ Tổ cảm động tựa ở trong lòng Chung Bình, cả viên mắt đều đã ướt đầm.

Chung Bình thương tiếc hôn lên mặt cô, “Vui như vậy không được khóc nữa.” Tổ Tổ ra sức gật đầu, đem cả mặt mình chôn sâu vào trong ngực anh. Cô chỉ mong mình có được một hạnh phúc nhỏ nhoi, lại không nghĩ rằng hạnh phúc cuối cùng lại vượt xa hơn mọi mong đợi của cô, khiến cô cảm động đến mức rơi nước mắt, vui sướng giống như muốn bay lên cao, mà hết thấy đều là nhờ có người đàn ông đang ở bên cạnh cô lúc này, anh là người khiến cho cô cảm động nhất. Chung Bình, em yêu anh.

Hạnh phúc, chỉ cần thật tâm nỗ lực giành lấy, một ngày nào đó, nó sẽ lặng lẽ tới bên. Tổ Tổ đã được được hạnh phúc của cô ấy, còn của bạn có thể xa xôi được hơn sao?

CHÍNH VĂN HOÀN

64. Chương 64: Ngoại Truyện Tưởng Tình

Lúc này, đứa nhỏ ba tuổi Mạnh Tường đang gõ cửa trước phòng ba mẹ nó, miệng nhếch lên liên tục kêu gào, xem chừng, nếu như ba nó không ra mở cửa, thì nó sẽ dùng chân đạp cửa mất.

Kẹt kẹt vài tiếng, cửa phòng mở ra, Mạch Dịch Nam cúi đầu bắt đầu nhìn đứa con trai của mình, “Tưởng Tường, không phải bảo con tự mình đi chơi đi rồi sao?” Tưởng Tường dùng đôi tay nhỏ bé của mình hơi đẩy, nó chui qua khe hở giữa chân ba mình với khung cửa để vào phòng, bi bô kêu, “Mẹ.” Rồi lao thẳng lên giường lớn.

Lộ Hiếu Vực vội vàng ôm con lên giường, “Tưởng Tưởng, sao vậy?” Chỉ nhìn thấy nó bấu môi, giật nhẹ tay áo của Lộ Lộ xuống, “Mẹ, đi gặp em gái.” Lộ Lộ sửng sốt, ai, tự nhiên lại quên mất, cô đã đồng ý với Tưởng Tưởng, ngày hôm nay sẽ đưa nó đến Chung gia. Nó thấy mẹ nó không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nghiêm lại, mẹ lại quên mất rồi, hừ, nhất định là ba nó lại làm gì với mẹ rồi (ôi đứa nhỏ =))). Nó dùng lực giật nhẹ tay áo mẹ mình lần nữa, “Con muốn em ấy, con muốn em ấy.”

Lộ Lộ trừng mắt nhìn Dịch Nam, “Ngày hôm qua em đồng ý đưa Tưởng Tưởng đến Chung gia rồi, đều tại anh, hại em quên mất.” Dịch Nam tỏ vẻ không quan tâm, lắc đầu, “Hôm nay là cuối tuần, không riêng gì chúng ta muốn có không gian riêng đâu, Chung Bình cũng thể thôi, nếu cứ đi qua, cậu ta lại mắc công hận anh.” Đây là nỗi bi kịch khi có con mà, mỗi khi đang tình nồng ý mật thì sẽ luôn có một bóng dáng nho nhỏ ở bên cạnh lúc ẩn lúc hiện, mà vừa nhìn thấy cái bóng dáng be bé kia, tất cả nhiệt tình đều ngay lập tức đóng thành băng, thực sự là quá bi kịch!

Tưởng Tưởng ngẩng mặt lên nhìn thấy ba ba nó lắc đầu, lập tức không muốn nghe theo, vừa nhắc người dậy, vừa kéo tay mẹ xuống giường, trong miệng thì không ngừng kêu la, “Em gái, em gái.”

Lộ Lộ đành vội vàng đi xuống giường, hiện tại con trai là lớn nhất, cho dù nó có muốn bầu trời hay ánh trăng, cô cũng sẽ bảo Dịch Nam nghĩ biện pháp. Chắc chẳng sao đâu, Chung Bình cũng đã sớm thành thói quen rồi, bọn họ bắt ngờ đến Chung gia cũng không phải ngày một ngày hai. Cô vừa sờ đầu con trai, vừa nói với Dịch Nam, “Anh đi gọi điện cho Chung Bình đi, nói một lúc nữa chúng ta sẽ qua.”

Mặt Mạch Dịch Nam y như đũa đám, dùng ánh mắt khổ sở nhìn Lộ Lộ ra vẻ khẩn cầu, bọn họ cũng chưa được tận hưởng gì hết, thì đã bị chặt đứt rồi. Lộ Lộ hiểu ẩn ý của anh, nhú mày cảnh cáo anh đừng làm lãng phí thời gian, dùng miệng ra hiệu, buổi tối rồi nói. Dịch Nam bắt đắc dĩ đi tới, cố ý dùng chân ngăn con mình lại ở một bên, hung hăng ôm vợ mình hôn sâu một cái, mãi đến lúc Tưởng Tưởng ở một bên kêu la kéo chân Lộ Lộ, thì Dịch Nam mới không tình nguyện buông cô ra. Cúi đầu trừng mắt nhìn đứa bé kia một cái, sau đó mới u oán nhìn cô, “Em nói có phải Tưởng Tưởng nhìn trúng Chung Bình rồi hay không. Mỗi ngày đều muốn đến nhà nó chơi.”

Lộ Lộ đẩy anh ra, ôm lấy con trai đi ra phía ngoài, “Ai bảo anh không đẻ thêm cho Tưởng Tưởng một em gái cơ.” Sau khi Tưởng Tưởng được một tuổi không lâu, Dịch Nam liền lừa Tưởng Tưởng ra ngủ riêng, gạt nó rằng sẽ sinh cho nó một em gái, cho nên nó phải làm quen với việc ngủ một mình đi. Nhưng sau này, chính anh lại lật lọng, vừa nghĩ lại mấy tháng phải làm hoà thượng, hơn nữa đến lúc đó Lộ Lộ lại quan tâm đến đứa bé, anh sẽ lại không được cô để mắt đến nữa, càng nghĩ, anh lại càng không muốn sinh thêm. Kết quả, mỗi ngày Tưởng Tưởng đều đuổi theo cô truy hỏi lúc nào có em gái, cô cũng khó trả lời. Cũng may đúng lúc, con của Chung Bình ra đời, là một bé gái. Bọn họ mới đưa Tưởng Tưởng theo, để cho nó gặp em bé.

Lại không nghĩ rằng, Tưởng Tưởng đối với cô em gái này cảm thấy hứng thú vô cùng, từ nay về sau càng không thể cứu chữa được nữa.

Mạnh Tưởng vừa vào đến Chung gia, còn chưa kịp chào hỏi ba mẹ nuôi, liền thành thạo vọt ngay vào trong phòng trẻ em, để lại một đám người cười vang ở đằng sau. “Tưởng Tưởng hay đến thăm em gái quá.”

Mạnh Tưởng đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy hình dáng bé nhỏ ở trên giường trẻ em, cậu liền dừng bước, nhẹ nhàng, chậm chạp đi tới. Vừa đi tới bên cạnh giường, cậu chậm rãi ghé đầu trừng mắt nhìn, em gái đang làm gì vậy? Chỉ thấy em gái đang ngồi ở trên giường, trong miệng ngậm một bình sữa, toàn bộ suy nghĩ liền chuyển về cái bình kia, em gái đang ngủ hay là đang ăn? Vì sao, lại không nhúc nhích? Tưởng Tưởng vừa định giơ tay lên chạm vào mặt em, em gái bỗng nhiên động đậy. Làm cho Tưởng Tưởng sợ đến mức nhanh chóng rút tay về, rồi lại trừng mắt nhìn người không nhúc nhích kia. Hai mắt em gái nhắm nghiền lại, từ từ ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn còn ngậm bình sữa, nên vừa ngẩng đầu thì chiếc bình cũng giơ lên. Đáy bình chia vào không trung lộ ra một khuôn mặt mập mạp, lắc lư lắc lư, cả người cũng trái đũa phải lắc, Tưởng Tưởng trừng đôi mắt to chăm chăm nhìn em gái, em gái còn chưa nhận ra cậu sao?

Cả người ở trên giường trẻ lắc lư qua lại, tưởng như ngã lộn lại cuối cùng lại không ngã, đột nhiên Tưởng Tưởng vươn tay, đẩy cái trán của em gái, vậy là em gái liền ngã ục về phía sau. Cả người mập mạp té ngã ở trên nệm dày, Tưởng Tưởng nhìn bộ dáng đáng yêu của bé, thì cười khanh khách. Em gái mơ mơ màng màng mở mắt ra, một đôi mắt to chớp chớp, một đôi tay nhỏ bé vô ý thức xoè nằm ngón tay ra sở

sờ hai bên đầu, trong miệng vẫn còn ngậm bình sữa, vẻ mặt mệt mỏi. Tưởng Tưởng đuổi cả người qua, nhìn em gái cười không ngừng. Đôi mắt mở to ra vài giây, làm cậu tưởng là em gái đã tỉnh thì, đôi mắt to kia chớp chớp vài cái, sau đó lại khép lại!

Tưởng Tưởng trừng mắt chăm chăm nhìn đứa bé, sao đột nhiên lại ngủ tiếp vậy!

Phía sau lại truyền đến một trận cười, Tưởng Tưởng buồn bực quay đầu lại. Ba mẹ cậu cả ba mẹ nuôi, tất cả đều chen chúc ở cạnh cửa, sau đó chỉ nghe thấy được ba nuôi nói, “Nhìn đi, nhất định là lúc em mang thai ngủ nhiều, nên con gái cũng tham ngủ vô cùng, hết ăn uống thì chỉ ngủ, thật lợi hại.” Mẹ nuôi đỏ mặt trừng mắt liếc ba nuôi. Tưởng Tưởng bĩu môi đành nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn em gái đang thoải mái đến mức không gì sánh được, trong lòng liền mất hứng. Vươn tay ra muốn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn kia, nhưng tay còn chưa kịp đụng tới hai má mập mập, đã bị mẹ nắm lấy, Lộ Lộ ôm con vào trong lòng, “Hừ, đừng quấy em ngủ.” Tưởng Tưởng nghe vậy sờ sờ đầu, có chút mất hứng, thì thào kêu, “Em gái.” Lộ Lộ lại ôm chặt con mình, “Tí nữa em tỉnh, chúng ta sẽ đưa em đi chơi có được không?” Tưởng Tưởng nghĩ một hồi lâu, mới gật đầu.

Một đám người rời khỏi phòng trẻ con, bên trong lần thứ hai trở lại vẻ tĩnh lặng. Ở trên giường trẻ cách đó không xa, có một đứa bé đáng yêu vẫn như cũ bình thản ngủ mà cắn bình sữa, giống như toàn bộ sự ồn ào vừa rồi không có lọt được vào tai nó, nó vẫn còn chìm đắm trong mộng đẹp mà thôi.

Lúc trong phòng trẻ truyền đến một tiếng khóc, thì Mạnh Tưởng giùng giàng nhảy từ trên đùi của ba mình xuống, chạy một mạch tới phòng trẻ, em gái tỉnh rồi.

Quả nhiên, em gái nằm ở trên giường, lớn tiếng khóc, bình sữa đã lăn qua một bên. Tưởng Tưởng nằm bò ở bên cạnh giường, cười, “Em gái, em gái.” Chung Tình vừa mới hơn một tuổi mở to hai mắt, hai mắt nhắm lệ lưng trông nhìn khuôn mặt ở trước mắt nó, sụt sịt sụt sịt, tiếng khóc cũng chậm rãi nhỏ đi. Tưởng Tưởng vui vẻ vươn tay sờ lên mặt em gái, Chung Tình đặt tay ở bên miệng khẽ mút chùn chụt, không chớp mắt nhìn anh trai. Tưởng Tưởng lại càng cười đến vui vẻ hơn, nhấc tay bắt cái gì đó lắc lư trên đầu em gái, Chung Tình nhìn theo động tác kia, từ từ nở nụ cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, hiện lên hai lúm đồng tiền, vô cùng đáng yêu.

Mẹ nuôi vào trong, vừa nhìn thấy con mình cười, liền xoa đầu Tưởng Tưởng, “Tưởng Tưởng ngoan, còn biết chăm em nữa.” Nói xong, mẹ nuôi ôm Chung Tình vào trong ngực, Tưởng Tưởng cũng từng bước từng bước đi theo mẹ nuôi ra phía ngoài, hai con mắt dù một giây cũng không rời khuôn mặt nhỏ nhắn của em gái.

Theo đuôi mẹ nuôi đến cạnh nhà vệ sinh, thì Tưởng Tưởng bị mẹ mình kéo lại, “Em gái phải đi vệ sinh, con trai không thể nhìn đâu.” Tưởng Tưởng xoay đầu lại nhìn mẹ mình, “Vì sao ạ?” Mẹ cậu cười khẽ vuốt lên trán cậu, “Bởi vì con là con trai, em gái là con gái.” Tưởng Tưởng nghe, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Con đây cũng làm con gái.” Cậu nói vừa nói ra nhứt thời, khiến cho cả một đám người cười ồ lên, cậu kỳ quái nhìn người lớn, cuối cùng đôi mắt dừng lại ở phía cửa đóng chặt kia, làm con gái có thể ở cùng một chỗ với em gái, đến chỗ nào cũng cùng với nhau.

Lộ Lộ ôm Tưởng Tưởng ngồi lên ghế salon, “Tưởng Tưởng là con trai, con trai phải bảo vệ con gái, con phải bảo vệ em, sao có thể làm con gái được?” Tưởng Tưởng nghe vậy còn rất nghiêm túc suy nghĩ, sau đó dùng sức gật đầu, “Vậy con làm con trai là được rồi, sau này em gái sẽ theo con, con sẽ đưa em đi vệ sinh.” Ha ha ha, tất cả mọi người đều cười rộ, bởi vì Tưởng Tưởng rất đáng yêu.

Chỉ lát sau, mẹ nuôi ôm em gái đi ra. Tưởng Tưởng liền vươn tay, kêu, “Em gái, em gái.” Mẹ nuôi nghe vậy chỉ cười ôm em gái đi qua ngồi ở bên cạnh Tưởng Tưởng, cậu liền vội vã muốn chạm lên mặt Chung Tình, chắc là vì vừa mới tỉnh, nên bên mép vẫn còn vết nước miếng đọng lại, bị Tưởng Tưởng chạm mạnh một cái, trong miệng Chung Tình đột nhiên phát ra thanh âm kỳ quái, bên mép phì phì tạo bong bóng. Tưởng Tưởng không chút suy nghĩ gì, đầu nhỏ khẽ đưa về phía trước, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của em gái một phát, a, mọi người đột nhiên càng cười đến dữ hơn, Lộ Lộ ngượng ngùng vừa kéo vừa ôm con về chỗ, khẽ mắng, “Tưởng Tưởng.” Em gái nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của anh trai, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ trên miệng, vui vẻ cười. Tưởng Tưởng cũng học theo, vuốt vuốt lên miệng mình, rồi cười lớn.

Bốn người họ vừa nhìn thấy hai đứa con mình, cũng vui vẻ cười không ngừng. Chung Bình vỗ vỗ vai của A Nam, “A Nam, xem ra chúng ta sau này có khả năng làm thông gia đấy, Tưởng Tưởng nhà cậu nhỏ như vậy lại chiếm ngụ hôn đầu của Tình Tình nhà tôi rồi.” A Nam mắt cong hết cả lên, “Vậy cũng được thôi, tôi

ước gì mỗi ngày Tượng Tượng đều đến chơi với Tình Tình, cậu không biết tiểu tử này nghịch ngợm thế nào đâu, tôi sắp bị phiền đến chết rồi.” Lộ Lộ trợn mắt nhìn anh, lại dám nói con mình như vậy, “Nào có, Tượng Tượng cũng ngoan mà.” A Nam bị Lộ Lộ trừng, đành nhanh chóng cười cười, “Anh đùa, đùa thôi, chẳng qua là, khi Tượng Tượng ở cùng với Tình Tình thì ngoan lên rất nhiều.” Tổ Tổ hôn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, “Em cũng cảm thấy Tượng Tượng rất ngoan, hơn nữa còn rất quan tâm đến Tình Tình nữa.”

“Thôi được rồi, nhìn hai đứa bé này ăn ý như vậy, thôi thì định hôn ước luôn đi, có thể tương lai không nói rõ được nhưng thân càng thêm thân.” Chung Bình xoa đầu Tượng Tượng hỏi, “Tượng Tượng thích em gái sao?” Tượng Tượng ra sức gật đầu, “Thích ạ.” “Vậy sau này cho con chăm sóc em có được không?” “Được ạ.” Tượng Tượng lớn tiếng trả lời, nói xong liền nắm bàn tay nhỏ bé của em gái lắc lắc. Cậu thích nhất là em gái, mỗi lần thấy vẻ mặt ngây ngốc của em, cậu lại muốn trêu chọc, muốn sau này mãi mãi có thể trêu chọc em như thế.

Kết quả là, mới một tuổi hơn mà Chung Tình đã bị ba mẹ mình đẩy cho Mạnh Tượng hơn mình hai tuổi. Từ nay về sau, cô bắt đầu bị một tiểu bá vương khi dễ vô cùng thảm thương!

Mạnh Tượng 4 tuổi, Chung Tình 2 tuổi.

“Mặt em bẩn quá.”

Chung Tình giơ lên bàn tay nhỏ bé cố sức xoa lên má phải mà Mạnh Tượng chỉ, nhìn anh Tượng Tượng vẫn lắc đầu, cô lại tiếp tục lau, mãi đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nóng lên, vừa đỏ hồng, cô mới mở to hai mắt đã lưng tròng nói, “Đau quá, đau.”

Mẹ đi ra, vừa nhìn thấy cô liền sợ hãi kêu lên, “Tình Tình, con đang làm gì thế? Mặt sao lại bẩn thế này?” Tình Tình vô tội nhìn anh Tượng Tượng, cậu đành nhìn về phía mẹ nuôi, “Mặt em ấy bị bẩn rồi ạ.” Mẹ nuôi nhanh chóng ôm lấy Tình Tình vào trong nhà vệ sinh rửa mặt, chít chót lát sau, mẹ nuôi lại thét chói tai, “Tay con sao cũng bẩn vậy, thảo nào càng lau càng dơ chứ.” Một bên vừa rửa một bên lại nói, “Sau này mặt bị bẩn, phải để anh lau hộ, nhớ chưa?” Tình Tình dùng sức gật đầu.

Mạnh Tượng 6 tuổi, Chung Tình 4 tuổi.

“Tình Tình, có muốn ăn kẹo không?” Chung Tình nghe vậy thì ra sức gật đầu, Mạnh Tượng liền lấy ra một viên kẹo đường, “Há miệng ra.” Tình Tình ngoan ngoãn há ra, vươn đầu lưỡi. Mạnh Tượng cầm kẹo, nghiêm túc nói, “Kẹo này nổ đấy, nên là ăn vào trong là phải ngậm chặt miệng, không được há miệng ra, nhớ chưa?” Tình Tình hiểu rõ gật đầu.

Kẹo vừa vào trong miệng, Tình Tình liền dùng lực ngậm chặt miệng lại, oa a a, kẹo này giống như đốt pháo vậy, lập tức nổ ra, cô cũng liền bật dậy, cảm thấy lạnh cóng, sợ đến mức Tình Tình dùng hai tay che miệng lại, mở to mắt nhìn anh Tượng Tượng cầu cứu. Mạnh Tượng lại vui mừng nhìn cô mỉm cười, “Có phải nổ rất mạnh không? Em xem anh rất tốt đấy, anh tiếc không dám ăn, còn để cho em ăn trước.” Tình Tình hít hít mũi, cái hiểu cái không mà vẫn cảm kích, hoá ra anh Tượng Tượng còn chưa được ăn, thật đáng thương.

Mạnh Tượng 10 tuổi, Chung Tình 8 tuổi.

“Tình Tình, em chờ anh.” Mạnh Tượng đuổi theo ở phía sau, Chung Tình lại càng chạy trốn nhanh hơn.

“Tình Tình, mẹ nuôi muốn anh đưa em về.” Nha đầu kia sao càng chạy càng nhanh vậy?

Chung Tình quay đầu, hướng cậu làm cái mặt quỷ, “Em mới không cần anh đưa.”

Mạnh Tượng vốn nhanh hơn, rất nhanh đã đuổi được Chung Tình, liền lôi kéo tay cô, “Vì sao không muốn anh đưa về?”

“Em ghét anh.” Chung Tình gạt tay anh ra. Mạnh Tượng lại kéo lại không cho cô đi, “Nói bậy.” Tình Tình sao có thể không thích anh được?

“Anh làm hỏng đồ chơi của Chu Đồng, cậu ấy không cho em chơi nữa.” Chung Tình nhìn anh chằm chằm, bĩu môi.

“Em muốn chơi, ngày mai anh bảo ba anh đưa đi nhé. Sao phải đi cùng cậu ta chứ?” Tưởng Tưởng cứ nhớ tới cái đầu heo kia, trong mắt liền hiện lên căm giận, ai bảo cậu ta chiếm cứ thời gian của Tình Tình.

“Không được, Chu Đồng nói muốn đưa em đến nhà cậu ấy, nhà cậu ấy có máy chơi game rất to.” Tình Tình nghiêng mặt đi, không để ý tới anh.

Tưởng Tưởng hừ một cái, không phải là PS2 sao, anh hiện tại đã chơi đến PS3 rồi, “Máy của nhà anh chơi hay hơn nhà cậu ta, đến nhà anh đi.”

Tình Tình bĩu môi, “Không đi, cuối cùng em toàn thua.” Anh Tưởng luôn luôn đánh cho cô hoa rơi nước chảy, còn Chu Đồng rất tốt, luôn luôn để cô thắng.

Tưởng Tưởng đi lên một bước, ôm lấy Chung Tình, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Cùng lắm thì, lần sau anh nhường em thắng.” Tình Tình nghi hoặc quay đầu, “Thật chứ?” Tưởng Tưởng không thể nào thành thật hơn mà gật một cái, “Thật. Nhưng mà, nếu nhường em rồi, mà em vẫn thua, thì vẫn phải bị phạt nhé.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình Tình nhất thời xịu xuống, lại muốn phạt, mỗi lần cô đều bị phạt đến cả mặt đầy nước miếng, anh Tưởng Tưởng thật đáng ghét. “Tình Tình cự người ra chạy đi, “Vậy em đi tìm Chu Đồng chơi thích hơn.” Tưởng Tưởng vừa nghe xong đã sốt ruột, liền đuổi theo ở phía sau, “Không được, nếu không lần này cho em phạt anh!”

Hai đứa trẻ một trước một sau mà chạy đi rất xa.

Không nghĩ tới, một lần đuổi, cuối cùng phải đuổi theo cả chục năm, lúc niên thiếu qua đi, thanh xuân qua đi, bọn họ vẫn như cũ người đuổi người chạy. Mạnh Tưởng từ đầu đến cuối vẫn không hiểu, vì sao Chung Tình luôn muốn chạy trốn anh, chạy đến một nơi mà anh không thể nào đuổi kịp. Nhưng dù Mạnh Tưởng không đuổi kịp, anh cũng chưa bao giờ buông xuôi, một ngày nào đó, anh nhất định sẽ đuổi kịp được em gái Chung Tình của mình

65. Chương 65: Ngoại Truyện Tưởng Tình 2

Chung Tình đang ngồi ở nhà đọc sách, điện thoại ở trong phòng khách liên reo lên, mẹ cô ở bên ngoài gọi, “Tiểu Tình, điện thoại của Tưởng Tưởng này.” Chung Tình khẽ nhíu mày, gì nữa đây? Cô bất đắc dĩ từ trong phòng đi ra, tiếp nhận điện thoại từ tay mẹ mình, thấy mẹ mình mỉm cười, cô đành mở miệng trả lời, “Ừm?”

Thanh âm của Mạnh Tưởng nhanh chóng vọt vào tai cô, “Tình Tình, anh lấy được một thứ mà em vẫn luôn muốn này.” Giọng nói dồn dập mang theo một chút hưng phấn, Chung Tình đành miễn cưỡng hỏi, “Thứ gì vậy?” “Em qua đây, anh cho em biết.” Anh Tưởng ở đầu dây bên kia quynh rũ cô, Chung Tình lại chẳng quan tâm, liếc mắt một cái, “Không muốn nói thì thôi đi.” Tại sao cô phải qua, sao anh không tự mình qua chứ? Nói xong cô định cúp luôn điện thoại, Mạnh Tưởng ở đầu dây bên kia lại ồn ào, “Này, này, đừng cúp máy đấy, em qua đây, anh đảm bảo em nhất định sẽ kích động à xem.” Chung Tình liếc mắt lườm vào ống tai nghe, khẽ hừ một tiếng về mặt âm u tối sầm nhìn Chung Duệ đang đi qua trước mắt, liền dùng ánh mắt ý bảo em trai mình lại đây, Chung Duệ nghiêng đầu nhìn cô, rồi tiếp tục đi vào phòng mình.

“Tình Tình, em còn ở đó không? Thật sự, cái này, anh đảm bảo em sẽ thích, nếu không tới, nhất định sẽ hối hận.” Mạnh Tưởng lại ở đầu bên kia kêu to, Chung Tình không nhìn được đáp lại, “Nếu như em không hối hận thì sao?” Anh toàn thích phóng đại, đặc biệt là ở trước mặt cô, luôn luôn thề thốt son sắt.

“Là liên quan đến người em muốn gặp nhất.” Mạnh Tưởng nghĩ là cô không tin, quyết định ra đòn sát thủ.

Quả nhiên, về mặt cô lập tức chăm chú, “Châu Kiệt Luân?” Anh biết cô mê Châu Kiệt Luân, từ đầu đến chân đều thích mê.

“Ha, ha, trước tiên em cứ tới đi.” Anh cố ý thừa nước đục thả câu, Chung Tình do dự một chút, đành đáp ứng đến ngay lập tức.

Một loạt tiếng chuông cửa vang lên, Mạnh Tường nhanh chóng chạy ra khỏi phòng mở cửa. Cửa vừa mở ra, vẻ mặt hưng phấn của anh liền thay đổi luôn, Chung Tình đúng là có tới, thế nhưng cô còn mang theo Chung Duệ, sao cô lại đưa cả Tiểu Duệ đến chứ.

“Có thứ gì hay ạ?” Chung Duệ nhanh chân chen vào phòng, vừa đi vừa nói.

Mạnh Tường buồn bực liếc mắt nhìn Chung Tình, hai tay cô đan vào nhau, “Nó nghe được, không phải em bắt.” Thật ra, là cô kiên quyết kéo Chung Duệ tới đây, dù sao tiểu Duệ cũng thích Châu Kiệt Luân mà.

Mạnh Tường không thể làm gì hơn, đành đóng cửa lại, nhìn hai chị em nhà nọ ngồi trên ghế salon, đành đi vào trong phòng mình lấy ra món quà đầy tình cảm của mình ra, “Vé vào cửa concert của Châu Kiệt Luân!”

A!!! Nguyên bản là một Chung Duệ lạnh lùng giống như băng tuyết, vừa nhìn thấy vé trên tay anh, cả người đều hưng phấn nhảy dựng từ trên ghế, kích động đoạt lấy vé, “AAAA, lại còn là vé VIP, anh Tường Tường, anh quá*****.” Chung Tình cũng đứng lên, hung hăng đánh một phát vào đầu cậu, “Không được nói bậy.” Tiểu Duệ ôm đầu nhìn chị mình, “Này, thế mà cũng?” Chung Tình lại muốn đánh thêm một cái, Tiểu Duệ đã nhanh chóng vọt đến đằng sau Mạnh Tường, “Anh Tường.” Mạnh Tường chỉ biết cười cười nhìn cô, che cho Tiểu Duệ.

Chung Tình rút tay về, liếc nhìn anh hỏi, “Anh lấy ở đâu vậy?” Thật ra trong lòng cô cũng có chút kích động, nhưng Tiểu Duệ kia hưng phấn quá mức hoàn toàn làm cô hết muốn kích động luôn, nên cô mới có thể che đây, bày ra một bộ dáng không quan tâm

“Ba anh cho, người khác đưa cho ba làm khách mời. Nghe nói là vé nội bộ, bên ngoài không có bán.” Mạnh Tường vừa nghe có người muốn đưa cho ba mình vé thì lập tức bảo ba anh lấy, định hẹn Tình Tình, cô nhất định sẽ vui đến phát điên.

“Có hai vé thôi ạ?” Chung Tình đoạt lấy vé từ trong tay của Chung Duệ, người này còn liếc mắt với cô.

“Ừ, vé rất khó kiếm.” Nghe nói người phụ trách chương trình này có chút việc làm ăn với ba anh, nên mới cố ý tặng hai vé làm khách mời.

Chung Tình dương dương tự đắc cầm hai vé trên tay, suy nghĩ một chút, “Tiểu Duệ nhất định muốn đi, em cũng muốn đi. Vậy anh làm sao đây?” Chung Tình đáng yêu nhướng mi, tỏ vẻ khó xử.

Mạnh Tường hít vào rồi lại thở ra, hừ, tại sao anh lại quên tiểu Duệ chứ. Ban đầu, anh dự định cùng Tình Tình đi xem Châu Kiệt Luân mà cô mê nhất, nhưng lại quên mất tiểu Duệ cũng mê Châu Kiệt Luân, Tình Tình muốn đi, tiểu Duệ không có khả năng sẽ không đi.

Tiểu Duệ cầm vé cười trộm hai tiếng, “Anh Tường, anh định hẹn chị em cùng đi chứ gì.” Chung Tình trừng mắt liếc tiểu Duệ một cái, quay mặt lại suy nghĩ, “Quên đi, em không đi nữa. Vé của anh, lại hại anh không được đi, như thế sao được.” Nói xong, cô đem vé đặt vào trong tay Mạnh Tường.

Mạnh Tường chợt quỳnh lên, vừa định kéo Chung Tình, tiểu Duệ đã nhanh chóng đoạt lấy vé trong tay anh, “Coi như thế đi, chị không đi, anh đi cũng không có ý nghĩa, cứ dứt khoát đưa cho em hai vé này là được, em mời bạn cùng đi.” Nói xong cậu cầm vé vọt vào trong phòng anh vui mừng hớn hờ. Mạnh Tường trừng mắt nhìn một lát, sau đó nhanh chóng ngồi cạnh Chung Tình, “Em thật không đi sao? Không phải em muốn nhìn thấy người ta hát lắm sao?”

Chung Tình liếc mắt nhìn anh, “Ai bảo anh lấy được có hai vé.” Mạnh Tường nhìn cô oán giận, nhanh chóng cười nói, “Anh thử đi hỏi lại ba, nói không chừng còn có thể lấy thêm.” Không nghĩ tới, vất vả lấy được lại để cho tên Tiểu Duệ kia hưởng hết.

“Quên đi, như thế phiền phức lắm, tự mình đi mua thôi.” Chung Tình không cảm kích gì cả liền đứng lên, gọi to lên, “Tiểu Duệ, còn đặc ý gì ở bên trong nữa, về nhà.” Chốc lát sau, Tiểu Duệ lại lạnh lạnh lùng lùng đi ra.

“Em lấy vé của anh ấy, cũng không cảm ơn một tiếng. Không lẽ phép gì cả, đem vé trả lại đi.” Chung Tình quát. Tiểu Duệ liền vội vàng vàng cầm chặt vé ở trong túi, nói, “Anh Tường, cảm ơn anh nhé. Thật ra, em cũng là giúp anh thôi, vừa mới rồi em nhìn kỹ thì hai vé hình như không phải là ngồi gần nhau, nếu như

anh cùng chị đi, nhất định cũng không thích hợp.” Mạnh Tường trừng mắt với cậu ta, đúng là đã được tiện nghi còn khoe mẽ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Tình Tình, anh cũng không tiện nói thêm.

“Đừng nói vớ vẩn nữa, đi.” Chung Tình lại muốn đánh lên đầu tiểu Duệ, cậu đã nhanh chóng nhảy lên đến cạnh cửa, trộm cười nói, “Anh Tường, chị em phỏng chừng không xem được sẽ rất buồn bực, anh nhanh nghĩ biện pháp đỡ đi, em tránh trước nhé.” Nói xong cậu kéo cửa ra, chạy đi trước.

Chung Tình giậm chân một cái, mặt đỏ bừng lên, “Chung Duệ!” Đảo mắt cô lại thấy Mạnh Tường đang nhìn chăm chăm mình, mặt cô càng đỏ hơn, cô quýnh lên nhằm ngay phía cửa, cũng muốn rời đi.

Không ngờ, Mạnh Tường đã nhanh kéo lại, “Tình Tình.” Còn chưa nói rõ ràng, sao cô đã muốn đi.” Chung Tình giương mắt trừng anh, mặt đỏ vẫn chưa hết, ánh mắt xấu hổ hơi rũ xuống, “Lấy thêm vé đi rồi nói.” Nói xong cô đã muốn giựt ra khỏi tay anh.

Mạnh Tường lại dùng sức kéo lại, cô nhất thời không đứng vững, toàn bộ lưng đều nằm gọn trong lòng anh, “Tình Tình, gần đây vì sao em không để ý đến anh nữa?” Gần đây đi tìm cô, cô đều nói bận, tan học cũng không muốn đi cùng anh. Hơn nữa, ngày hôm qua còn thấy một cậu nam sinh quần ở bên cạnh cô. Mạnh Tường càng nghĩ trong lòng lại như có ngọn lửa thiêu đốt, cố không phải bảo bận lắm sao? Sao lại có thời gian mà để tâm đến người khác.

“Nào có?” Chung Tình khê đẩy, rời khỏi vòng tay của anh. Số lần cô gặp anh còn nhiều hơn số lần gặp ba mẹ mình. Cô không biết là mình và Mạnh Tường thật có duyên, chính là do hai bên cha mẹ tận lực an bài, từ mẫu giáo đến tiểu học, rồi đến trung học, bây giờ là cao trung, cô và Mạnh Tường vẫn luôn là bạn cùng trường. Mỗi ngày gặp mặt đều thấy phiền, hơn nữa Mạnh Tường ngày nào cũng bảo hộ cô dính chặt ở bên người, các bạn học khác đều cười cô, mỗi lần đều khiến cô lúng túng. Kết quả, bây giờ, càng gặp anh cô càng thấy phiền, có lúc thật muốn có thể làm bộ không nhận ra anh.

“Cậu học sinh hôm qua là ai?” Tất nhiên anh không để cô lảng tránh như vậy, chỉ cần một vài người khả nghi xuất hiện bên cạnh cô, anh đều canh phòng nghiêm ngặt, giữ khư khư.

Chung Tình nhú mày, “Nam sinh nào?” Sao cô lại không nhớ rõ.

“Người đưa thư tình cho em ấy.” Hừ, cô còn giả vờ, từ xa anh đã nhìn thấy người kia chặn trước mặt cô. Thật quá mức, Tình Tình mới học lớp mười, những nam sinh này thì như sắp điên lên rồi.

Chung Tình phì một tiếng nở nụ cười, “Anh mới có người đưa thư tình ấy, đấy là người hỏi đường.” Mạnh Tường sững sốt một chút, khoe miệng bất giác cong lên, thì ra là thế.

“Anh cho là người khác đều rảnh rỗi như vậy giống anh sao, mỗi ngày không có việc gì cũng đều nhận thư tình.” Chung Tình lườm anh một cái, Mạnh Tường ở trong trường rất nổi tiếng, từ lớp mười đến cấp ba đều có nữ sinh viết thư tình cho anh. Nhưng người này đáng hận nhất là mỗi lần nhận thư tình đều ném cho cô, nói để cho cô tự loại bỏ, còn nói nếu như cô không xem thì có thể trực tiếp vứt đi. Bạn nói người này khoe khoang thật nhảm chán, làm hại cô không muốn xem nhưng lại không dám vứt, cuối cùng chỉ có thể xách hết mang đến nhà anh.

Mạnh Tường lại hi hi ha ha nói, “Toàn bộ anh đều nộp cho em còn gì.” Nhìn anh cỡ nào thẳng thắn cùng thành khẩn.

Chung Tình vô cùng khinh bỉ, ai muốn lấy thư tình của anh, đem đi làm giấy vụn người ta cũng không lấy! Chung Tình đẩy anh ra, định mở cửa. Mạnh Tường lại khê cười kéo cô lại, “Nói thật, nếu em muốn đi xem Châu Kiệt Luân, anh sẽ đi mua vé, tìm ba anh cũng phiền thật.” Anh thực sự rất muốn cùng cô đi xem ca nhạc này.

“Không cần đâu, Chu Đồng nói nạp tiền điện thoại có thể được tặng vé, cậu ấy có thể giúp em lấy vé đấy.” Tuy rằng có vé VIP thật tốt, nhưng nếu Mạnh Tường phải đi tìm ba nuôi, cô lại cảm thấy không ổn. Ngược lại, Chu Đồng cũng đang giúp cô nghĩ cách rồi.

Mạnh Tường vừa nghe thấy tên Chu Đồng, mặt liền đen đi, đầu heo này tại sao mỗi lần đều phải cướp trước mặt anh như vậy. “Anh nhất định có thể lấy được vé, không cần cậu ta lo đâu.” Thực sự là kỳ lạ, cái tên Chu Đồng tai to mặt lớn kia, làm sao Tình Tình của anh cứ thích quần quýt lấy cậu ta chơi vậy, lại còn coi cậu ta là bạn tri kỷ nữa, có việc gì đều gọi cậu ta đầu tiên chứ không phải anh.

“Anh giữ lại ấy em gái cùng học kia đi.” Chung Tình biết mình nhắc tới Chu Đồng, anh lại muốn phát điên. Hai người bọn họ chẳng biết có chuyện gì, lại còn ai cũng xem không vừa mắt. Thật ra, tính cách của Chu Đồng rất tốt, rất hay dỗ mặt, thậm chí so với cô còn ôn hoà hơn, nhưng mỗi lần đối mặt với Mạnh Tường lại toàn đen mặt. Chính là bởi vì cá tính của Chu Đồng tốt, cô với cậu ấy mới có thể làm tri kỷ, không, phải nói là càng giống chị em phụ nữ tốt với nhau. Chu Đồng ngay cả người mình thích cũng muốn hỏi ý kiến cô đầu tiên. Nhưng Mạnh Tường hình như cực kỳ không thích gặp Chu Đồng, thậm chí còn nhất quyết yêu cầu cô không được để ý đến cậu ấy, bạn nói người này quá bá đạo, quá quá bá đạo ấy. Cô mới mặc kệ mấy cái yêu cầu dở hơi của anh, bên cạnh anh thì toàn bạn bè xấu không, dựa vào đâu còn quản cô.

Mạnh Tường thấy cô nói vậy, liền kéo cô lại giải thích, “Anh chỉ muốn đi với em.” Chung Tình bĩu môi, nửa câu ở lại trong bụng chưa nói ra, cô tình nguyện cùng Chu Đồng đi chứ không muốn cùng anh đi. Nếu như cùng anh đi xem ca nhạc, không chừng còn có thể gặp mấy cô nữ sinh hoa si anh lúc ẩn lúc hiện trước mặt, ảnh hưởng đến tâm tình của cô.

Hai người vừa kéo vừa đẩy, đúng lúc cửa kéo một tiếng, ba mẹ Mạnh Tường đã trở về. Vừa nhìn thấy hai người đứng ở cạnh cửa lồi lõm kéo kéo thì liền nở nụ cười, mẹ nuôi nói, “Ồ, Tiểu Tình tới à.” Chung Tình nhanh chóng giắt tay ra khỏi tay anh, đỏ mặt kêu một tiếng, “Chào ba nuôi, mẹ nuôi.” Trước đây khi còn bé gọi như vậy đã thành thói quen, nhưng bây giờ lớn rồi, lại gọi như vậy cô thấy không được tự nhiên. Cho nên, hiện tại cô cũng không thích đến Mạnh gia nữa, chính là sợ nhìn thấy hai người họ, lại không biết xưng hô gì. Hơn nữa ba mẹ hai nhà chỉ cần nhìn thấy cô và Mạnh Tường ở chung với nhau, đều sẽ thần thần bí bí cười, ánh mắt kia trần trụi như muốn nói giữa hai người họ thể nào cũng phải có gì đó.

“Sao lại đứng ở cửa, đi vào trong ngồi nói.” Lộ Hiểu Vụ vừa cười vừa đi vào trong, nhìn hai đứa còn đang bất động đứng ở một bên, “Nếu như thấy không tiện, hai đứa về phòng chơi đi. Chúng ta không quấy rầy đâu.” Nói xong, Lộ Lộ liền kéo Dịch Nam đi khỏi.

Chung Tình bị mẹ nuôi nói như vậy, mặt càng đỏ hơn, Mạnh Tường lại ở một bên trộm mừng. Chung Tình lúng túng đứng ở cạnh cửa, muốn chạy lại cảm thấy không ổn lắm, mẹ nuôi ba nuôi vừa mới về, chưa gì đã nói phải đi, thế cũng không lẽ phép gì. Nhưng nếu ở lại đây, lại không biết Mạnh Tường muốn nói gì nữa, thực sự cô có chút không tình nguyện.

Mạnh Tường khoác tay ôm lấy vai cô, ở bên tai cô nói nhỏ, “Nhìn anh đi lấy vé này.” Nói xong anh liền đi về phía ba mình kêu lên, “Ba, vé concert của Châu Kiệt Luân còn không ạ? Cho con hai vé khác đi.” Mạch Dịch Nam trả lời, “Không phải đã đưa cho con hai vé rồi sao?” “Tiểu Duệ cũng muốn đi, thiếu vé mà.” “Ừ. Mai ba đi hỏi.” Mạch Dịch Nam thuận miệng nói.

Mạnh Tường nhìn Chung Tình, trông chẳng có vẻ vui mừng gì cả, lại nhanh chóng kêu, “Không được, ba đi hỏi ngay được không, chậm một chút là hết vé. Tình Tình rất muốn đi xem.” Nói xong anh còn quay ra nhìn Tình Tình chớp mắt cười. Chung Tình nghiêng răng nghiêng lợi, sao anh lại phải kéo cô vào, liền vung tay anh ra đi vào phòng khách. “Ba nuôi, nếu như quá phiền thì thôi ạ, bạn con cũng có thể lấy được vé.” Mạch Dịch Nam vừa muốn mở miệng, liền thấy biểu tình mãnh liệt của con mình ở phía sau Chung Tình, bảo ông nhất định phải gọi. Mạch Dịch Nam hiểu ý cười cười, “Không phiền, ba đi gọi điện hỏi xem.” Nói xong thì lại nháy mắt nhìn con trai, quả nhiên đứa con trai liền mặt mày rạng rỡ.

Mạch Dịch Nam gọi điện nói rằng, không muốn nợ nhân tình người khác, nên muốn người ta bán. Người kia đồng ý sẽ kiếm thêm hai vé nữa, Mạnh Tường liền làm khẩu hình với ba mình, “Phải gần nhau.” Mạch Dịch Nam gật đầu, cố ý mua hai vé liên tiếp, người kia cũng vội vàng đáp ứng.

OK, thế là xong. Mạnh Tường vui vẻ vỗ mạnh lên vai ba mình, “Thank you!” Mạch Dịch Nam nhìn con, trong lòng khẽ cười, tiểu tử này một khi vui thì đều nói tiếng Anh. Xem ra, nếu như không lấy được hai vé kia, tối nay nhất định nó sẽ bày ra cái bộ mặt kinh khủng gì không biết nữa.

Mạnh Tường ôm chặt vai của Tình Tình, “Anh đã nói mọi việc đều ổn mà. Nói cho đầu heo kia biết, bảo cậu ta cứ giữ lấy từ từ mà xem.” Vừa nghĩ đến việc có thể cùng Tình Tình đi xem, Mạnh Tường lại vui vẻ muốn nhảy lên.

Tình Tình hơi giận, lại mắng Chu Đồng là đầu heo, nhưng nhìn thấy mặt của ba nuôi ở đây, cô cũng không tiện phát tác, chỉ có thể mỉm cười nói, “Cảm ơn ba nuôi.” Sau đó cô nói chuyện vu vơ rồi rời khỏi vòng ôm kia, thoát ly khỏi sự kiểm soát của Mạnh Tường.

Kết quả, hôm đó Chung Tình vẫn bị mẹ nuôi bắt ở lại Mạnh gia ăn cơm tối. Gọi điện thoại về nhà, mẹ cô hỏi cũng chẳng thêm hỏi đã nói được thôi, Chung Tình điên cuồng đổ mồ hôi, sao mẹ cô lại có thể như vậy, kết quả mẹ còn từ từ ném nốt một câu cuối cùng sang đây, “Nhớ kỹ để Mạnh Tường đưa con về.” Chung Tình cực kỳ không biết nói gì, quả nhiên chỉ cần người nhà biết cô ở Mạnh Gia, liền cảm thấy việc cô không về nhà là một điều dĩ nhiên.

Mạnh Tường chen vào ở bên cạnh cô, “Mẹ nuôi yên tâm, con nhất định sẽ đưa em ấy về.” Chung Tình mặt tối sầm lại, trực tiếp cúp máy. Cố sức đẩy Mạnh Tường ra, thật ra không gọi về cũng chẳng sao, chỉ cần tiểu Duệ về nhà và nói cô ở lại Mạnh gia, ba mẹ cô phỏng chừng cả cơm tối cũng sẽ không thêm chuẩn bị cho cô nữa. Chung Tình càng nghĩ càng giận, vì sao tất cả mọi người đều cho là cô và anh có gì đó, bọn họ càng nghĩ vậy cô càng phản kháng.

Mạnh Tường nhìn thấy vẻ mặt không vui của cô, liền đi đến gần cô hơn, “Sao vậy? Vé lấy được rồi còn không vui à?” Anh tưởng cô còn muốn đi cùng Chu Đồng, cho nên mất hứng. Chung Tình còn chẳng thèm cười, “Vui, em có thể không vui sao? Sớm biết rằng kiếm được vé tốt như vậy, để anh lấy nhiều một chút, cho cả Chu Đồng đi thử xem hiểu quả của cái vé VIP này nữa.” Ha ha, quả nhiên sắc mặt anh đã trầm xuống, “Em động tí là lại muốn dính lấy cái đầu heo kia.” Mỗi lần cứ nhìn thấy bóng dáng béo ú ấy thoáng qua ở cạnh Tình Tình thôi, trong lòng anh đã thấy chán ngấy rồi, tiểu tử này thực sự là từ bé còn chưa có bị đánh cho sợ, đến bây giờ vẫn còn quẩn lầy Tình Tình.

“Mạnh Tường, anh còn kêu cậu ấy là đầu heo, em gọi anh là pháo xịt!” Chung Tình hung tợn uy hiếp anh.

Khi còn bé, một đám người chơi với nhau, tất cả mọi người đều có một biệt danh, bởi vì Chu Đồng béo cho nên mọi người đều gọi cậu ấy là, “Heo béo hoặc Mập” đương nhiên cái tên heo béo khó nghe là do Mạnh Tường đặt. Mà Chu Đồng cũng không hề tỏ ra yếu thế, cũng tặng cho anh một biệt danh là pháo xịt. Bởi vì anh kêu là Mạnh Tường, đọc gần giống với “Hưởng”, hoá ra từng có người gọi anh là “Hưởng pháo.” (nghĩa là Pháo vang), kết quả lại bị Chu Đồng đổi thành pháo xịt, giễu cợt anh chỉ được cái hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Sau này, mọi người cũng đều gọi như vậy, làm cho Mạnh Tường cực kỳ tức giận. Thù hận hai người càng kết lại càng sâu đương nhiên chủ yếu vẫn là vì Chung Tình, hai người không bao giờ chịu nhường. Mạnh Tường ý vào quan hệ giữa hai nhà Mạnh- Chung, thường tự cho mình là người bảo vệ cho Tình Tình, mà Tình Tình không thích nhất là bị anh trói buộc, ngược lại lại cô rất thân với Chu Đồng, điều này làm cho Mạnh Tường vừa tức vừa buồn bực.

Mạnh Tường biến sắc, “Sao em phải bảo vệ cậu ta như vậy?”

Chung Tình lườm anh, “Ai bảo anh bắt nạt cậu ấy.” Đứng thấy Chu Đồng béo, cả người đều là thịt giả, muốn động thủ cũng không phải là đối thủ của anh, cho nên từ bé không ít lần bị anh đấm. Chu Đồng được Tình Tình cứu nhiều lần, cũng liền đối với cô tốt hơn. Mạnh Tường không nghĩ tới đáng nhẽ mình phải đánh cho Chu Đồng chạy mất, kết quả lại làm cho hai người càng trở nên thân hơn.

“Đần thì không có cách chữa đâu. Em cứ ở cùng cậu ta, thế nào cũng bị lây à xem.” Mạnh Tường đối với Chu Đồng mà nói thì độc miệng nặng tay, mỗi lần đều khiến cho Chu Đồng kia phải đi đường vòng.

“Em tự thấy mình đần rồi.” Chung Tình hừ nhẹ một tiếng, Mạnh Tường ngẩn ngơ nhìn cô, “Mỗi ngày đều bị người ngu ngốc như anh quẩn lầy.” Nói xong cô liền đi vào trong phòng ăn. Mạnh Tường nhìn theo bóng lưng cô, càng nghĩ càng phiền muộn, anh đã chọc cô gì vậy? Vì sao cô có thể đối xử tốt với Chu Đồng, lại hết lần này đến lần khác chán ghét anh? Mạnh Tường trầm nghĩ cũng không hiểu được vì sao.

Nhiều năm sau, lúc Mạnh Tường gặp lại Chu Đồng. Rốt cục liền đi hỏi cậu ta, kết quả, một câu nói của Chu Đồng kia đã làm anh tỉnh ngộ, “Anh muốn làm bạn trai của Tình Tình, làm bạn hay là làm người giám hộ của cậu ấy?”

Nhưng không nghĩ tới, chờ đến lúc anh rốt cục chuyển biến suy nghĩ, dự định sẽ thật tâm đối đãi với Chung Tình thì, sự chán ghét của cô đối với anh đã ăn sâu bén rễ không có cách nào thay đổi được nữa, cô đã chạy trốn tới nước ngoài rồi!

Số anh thật khổ, dù có đuổi nhiều năm như vậy, nhưng càng đuổi người càng chạy! Được rồi, nói như thế nào Mạnh Tường anh cũng là đội trưởng đội đá bóng, lại là một người chạy Marathon cự ly dài, Tình Tình, em dù có chạy đến chân trời góc biển, nhất định anh vẫn sẽ đuổi được em, em cứ chờ xem!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-judo>